

Bích huyết Can Vân

Contents

Bích huyết Can Vân	2
1. Thư Sinh Điền	2
2. Kỳ Tài Kinh Đời	5
3. Thần Bí Nam Nữ, Ẩn Tình Chưa Tan	8
4. Vì Nghĩa Giữ Lời	11
5. Chiếc Thuyền Bí Mật	15
6. Văn Sĩ Thần Bí	18
7. Ly Rượu Bạc	21
8. Ngọc Mỹ Nhân	25
9. Đêm Thanh Người Vắng	28
10. Thuyền Quyên Trên Lầu	31
11. Biển Sinh Trong Tủ Lầu	34
12. Một Lão Hoa Đà Tái Thế	38
13. Một Tên Biển Thước Tái Sinh	42
14. Oan Gia Đồng Hành	45
15. Nhân Lực Như Thần	49
16. Thiên Hương Giáo	54
17. Người Thần Bí	58
18. Lưới Trời Vãn Hở	64
19. Nghi Hoặc Đầy Trời	67
20. Bóng Hồng Tuyết Tích	71
21. Lửa Bốc Trác Phủ	74
22. Truy Tìm Hung Thủ	77
23. Núi Cao Đột Khởi	85
24. Nguyên Nhân Hé Lộ	91
25. Người Chết Sống Lại	98
26. Khách Biển Thành Chủ	104
27. Trở Lại Nghi Ẩn Hỏa Thiêu Trác Phủ	111
28. Lão Nhân Bí Mật	117
29. Áp Đảo Thần Quân	124
30. Quá Nhiều Thư Sinh Giả	130
31. Gian Kế Đa Đoan, Kẻ Chết Sống Lại	138
32. Lại Rơi Vào Tay Ma Đầu	143
33. Hung Thủ Là Ai?	152
34. Lòng Người Hiểm Trá	161
35. Kỳ Ngộ Giữa Đường	167
36. Thiên Hương Giáo Chủ	174
37. Mối Thù Bằng Hữu	180
38. Hiện Nguyên Hình	185
39. Một Thư Sinh Điền	190
40. Lại Một Thư Sinh Điền	192

41. Cả Hai Đều Giả	196
42. Bí Kíp Của Lão Nhân Vô Danh	203
43. Thám Thính Mai Cốc	209
44. Lão Nhân Vô Danh	216
45. Biển Hận Trời Tình	225
46. Máu Tanh Hơn Nước	228
47. Tuyệt Cung	232
48. Thư Đệ Tình Thâm	238
49. Cừu Thù	245
50. Ác Giả Ác Báo	249

Bích Huyết Can Vân



Giới thiệu

Nguồn: nhanmonquan. com.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bich-huyet-can-van>

1. Thư Sinh Điền

Dương Châu phồn hoa đông đảo đủ mọi hạng người từ quan quyền, thương buôn đến các nho sinh thanh nhã, vì là nơi phồn hoa phú quý nên Dương Châu cũng hấp dẫn nhiều gái đẹp danh kỹ tìm tới. Người ta có câu nói: “Bên lưng đem hàng vạn quan tiền hãy tìm tới Dương Châu.” Khắp nơi trong thành Dương Châu, nơi nào cũng là trà đình tửu quán, nơi nào cũng thơm nức mùi chi phấn và tiếng hát, tiếng ca múa.

Khi xưa vào đời Đường khi thi hào Đỗ Mục làm Hoài Nam Tiết độ sứ có làm một bài tứ tuyệt ca ngợi vẻ ăn chơi xa xỉ của Dương Châu: “Lạc phách giang hồ tải tửu hành Sở yêu tiêm tế chường trung khinh Thập niên nhất giác Dương Châu mộng Doanh đắc thanh lâu bạc hãnh danh.” (Giang hồ lạc phách say mềm Trên tay gái Sở lưng mềm cuộc vui Dương Châu mê mết một đời Tỉnh ra chỉ được tiếng người chơi hoang) Bốn câu ấy thật là phong lưu đẹp đẽ, khoái trá nhân khẩu.

Sau này thi nhân Trịnh Bản Kiều cũng có làm một bài Dương Châu Trúc Chi Từ: “Thiên gia dưỡng nữ gia giáo khúc Thập mẫu tài hoa đương tác điền.” (Nhà nào cũng dạy con ca hát, Bỏ hết ruộng đồng trồng lấy hoa). Để xứng tụng cho thói quen ăn chơi xa xỉ ở đây.

Trong thành Dương Châu có một con sông và trên sông có một cây cầu nổi tiếng trong thiên hạ là Nhị Thập Tứ Kiều. Hai bên bờ sông, trà đình tửu quán, áo xanh quần đỏ, hương phấn dập dìu. Mỗi lúc chiều xuống đèn lồng thấp lên, suốt một vùng Nhị Thập Tứ Kiều trắng nước mê ly muôn ngàn ánh đèn lấp lánh chính là nơi náo nhiệt nhất ở Dương Châu, tiếng ca tiếng nhạc suốt đêm không nghỉ. Đó là nơi náo nhiệt nhất, phồn hoa nhất, nhưng... nơi đây cũng là nơi hỗn tạp nhất trong thành Dương Châu, cũng là nơi hỗn loạn, ô

uế, dâm dăng, hạ lưu hạng nhất. Tóm lại tất cả những cái phồn hoa diễm lệ và tất cả mọi ô uế kinh tởm nhất trên đời đều có đủ.

Bây giờ chính đang lúc thành Dương Châu sắp hoàng hôn. Tuy chưa đến giờ lên đèn nhưng cảnh vật đã đẹp một cách dễ say người. Nhị Thập Tứ Kiều người qua lại vãng lai đông đúc ồn ào, ngựa xe như nước áo quần như nêm.

Thế nhưng ngay đầu cầu lại có một thiếu niên ngồi bệt duỗi chân dưới đất, y dựa nghiêng người vào một bên thành cầu, bất cứ ai đi qua cầu cũng đều bị y giơ tay ra như có ý xin tiền.

Nếu y là một tên khất cái thì cũng chẳng có gì kỳ dị, nhưng đây lại không phải, y chỉ là một người điên! Da dẻ y vốn rất hồng hào trắng trẻo lại thêm phần siêu dật tuấn tú như y cố ý xé tơi tả quần áo đang mặc và bôi bùn lem luốc trên người nhưng vẫn không che đậy được cái áo nho sinh màu xanh và dáng điệu thoát tục của y. Khuôn mặt y rất đẹp với cặp mắt phụng, lông mày dài thanh thoát, sống mũi dọc dừa như một thỏi ngọc hết sức anh tuấn. Chỉ tiếc hai con mắt y âm đạm thất thần và có phần hơi mê loạn.

Tuổi y xem ra cũng còn khá trẻ, chắc chắn không quá hai mươi là mấy, xem tướng mạo y siêu phàm, đúng là một công tử giữa cuộc đời ô trọc. Thế mà y lại là một người điên, đúng là tạo hóa hay đùa cợt nỡ đẩy đến thảm cảnh này. Xưa kia có lẽ y phải là một công tử mà đi đến đâu các vị cô nương cũng phải liếc mắt nhìn theo, nay mọi người đi qua trước mặt y ai nấy cũng phải chau mày nhún vai cố quanh qua chỗ y ngồi và trong ánh mắt nhìn y có gì ghê sợ chán ghét. Có nhiều chiếc kiệu của các cô nương đi qua vội vã rũ rèm xuống, cũng có vài cô nương nhìn thấy y nhẹ buông tiếng thở dài như có ý thương tiếc. Đột nhiên y rú lên một tiếng hét:

- Ôi! Xe ngựa đâu dừng đi! Lại đây cán chết ta đi... Y duỗi dài chân cơ hồ chặn hết nửa cái cầu như muốn xe ngựa đi qua đây phải cán gãy chân y.

- Dừng sợ gì cả, cứ cán gãy đi, cán chết ta đi, ta chỉ có một thân cô độc không có ai thân thuộc bắt đền mạng, cũng chẳng ai thêm báo quan đâu mà sợ. Đến đây, cán chết ta đi, đừng bỏ chạy...

Tiếp theo đó y cười điên cuồng, hai tay múa may loạn bậy trên không, y cười đến độ cong cả người. Đột nhiên y im bặt tiếng cười, long đôi mắt gầm rú:

- Người tưởng người có thể cán gãy chân ta được ư? Dừng hòng, dù người có cầm dao tới cũng chưa chắc chặt gãy được chân ta, không tin các người cứ thử xem!

Tuy y thách thức vậy nhưng nào có ai dám chém gãy chân y? Nào ai muốn thử làm gì? Chẳng ai thêm để ý đến y cả. Thế nhưng người ta không chú ý, y càng kêu gào.

Đột nhiên trong khu rừng gần Nhị Thập Tứ Kiều bước ra một hán tử thân hình cao lớn, sắc mặt trắng dã, nhân thần hán tử rất sắc sảo, vừa nhìn đã nhận ra đó là một cao thủ võ lâm. Hán mặc một bộ y phục quý phái càng biểu lộ hán xuất thân từ một gia đình quý tộc. Hán phi thân thẳng đến đầu cầu, cực kỳ cung kính cúi gập thân, nhẹ nói:

- Nhị gia, trời không còn sớm nên trở về thôi, đại gia chính đang đợi nhị gia về đây. Người điên ngẩng đầu lên ngơ ngẩn nhìn hán tử nọ, y mơ hồ:

- Về ư? Về nơi đâu chứ? Nhà ta nào có? Hán tử cao lớn vẫn cung kính đứng hầu không đáp. Người điên mỉm cười đứng bật dậy:

- Muốn về người cứ về đi. Ta đâu có nhà mà về? Y dừng lại một chút, lắc mạnh đầu nói tiếp:

- Không, ta có nhà, nhưng nhà ta ở xa lắm trên một đỉnh núi... Y bật cười ha hả tiếp luôn:

- Không, đó cũng chẳng phải là nhà ta, đó chỉ là nơi hung hiểm, là nơi giết người, nhà ta chính là ở nơi này, nơi này tốt lắm, tốt lắm... Vừa nói lắm nhảm y vừa động thân định bước đi. Hán tử cao lớn vội hoành thân chặn ngang đường khổ sở van nài:

- Nhị gia, nữ nào... Người điên trừng mắt:

- Sao? Người định đánh nhau với ta ư? Hán tử cao lớn hoảng hốt:

- Nhị gia, không dám, tiểu nhân không dám... Người điên mỉm cười:

- Chủ nhân người còn không dám hướng gì người!

Tay áo y phát mạnh bước xuống cầu bỏ đi. Hán tử cao lớn không dám ngăn cản nữa. Hần thở dài lắc đầu vội vàng bước theo.

Chung quanh Nhị Thập Tứ Kiều chẳng những đầy trà đình tửu quán mà còn là nơi người ta tụ tập đến thi tài đánh cờ cao thấp. Kể có nhiều tiền sau những cuộc truy hoan mỗi một có thể tìm đến một quán trà vừa nhấm nháp vị trà quý Long Tỉnh vừa đánh vài ván cờ hoặc tụ năm tụ bảy đàm luận những chuyện văn chương cao nhã.

Người điên, hình như bản chất cũng vốn cao nhã, y lão đảo bước vào một trà quán có tên là Thanh Phong Hiên. Vào trong ấy nhưng y lại không uống trà mà chỉ chăm chú nhìn mấy bàn cờ đang sát phạt nhau.

Lúc ấy ở một cái bàn ngay song cửa sổ có bốn lão nhân đang chăm chú vây quanh một bàn cờ, tuy là bàn nhưng chỉ có hai lão nhân thực sự hạ cờ còn hai lão nhân kia ngồi xem. Lão nhân cầm con cờ cứ lắc đầu vuốt râu, nét mặt nhăn nhó vì một nước cờ bí. Đó là lão ngồi bên hữu. Nhìn thế cờ, lão đang lâm vào thế nguy; hai lão ngồi xem người bảo nên đi con “Xa”, người bảo nên đi con “Tượng” nhưng lão nhân vẫn chưa quyết vì chưa tìm ra được nước cứu nguy.

Bấy giờ chủ nhân quán trà và tiểu nhị nhìn thấy thư sinh điên bước vào, theo sau là một hán tử cao lớn, chủ quán biến sắc khi nhìn thấy hán tử ấy, lão vội vàng bước tới đón:

- Đồng gia, xin người giúp đỡ, năm nay sự buôn bán khó khăn... Hán tử cao lớn được gọi là họ Đồng chau mày:

- Có tổn thất gì cứ ghi lại đó, ngày mai trong phủ sẽ cho người đến thanh toán. Lão chủ nhân không dám nói gì nữa, lão gượng nở nụ cười nhưng rồi lại ủ dột lắc đầu than thở:

- Thực ra cũng tại ông trời già không có mắt bắt Văn Nhân đại hiệp gặp đủ mọi bất hạnh chứ như năm xưa Cầm Kiếm Thư Sinh là đệ nhất cao thủ thiên hạ, uy danh chấn động khắp nơi, nào ngờ ngày cưới được mỹ nhân cũng là ngày thảm họa, vừa mới ghé môi vào chén rượu hợp cẩn thì đã...

Lão nói tới đó bỗng nhận ra sắc diện hán tử cao lớn họ Đồng khác lạ, lão vội im bật câu nói. Cùng lúc ấy thư sinh điên đã bước tới bàn cờ bên cửa sổ, y cúi xuống nhìn, bốn lão nhân vẫn tập trung hết tinh thần vào bàn cờ không ai để ý sau lưng có người bước đến. Thư sinh điên nghiêng đầu nhìn lướt một cái đột nhiên nói:

- Lão nhân, cần gì phải nghĩ ngợi cho phí sức, sao không đi thế Liên Hoàn Mã? Y vươn tay chụp liền con cờ đặt xuống một nước mới. Hai lão nhân xem cờ giật mình im bật miệng, đờ mắt. Lão nhân đang phân vân vì cuộc cờ tình ngộ, vỗ bàn kêu lên:

- Cờ hay tuyệt, hay tuyệt! Cao, cao lắm, sao lão ta nhìn không ra nhỉ? Lão vui vẻ mừng rỡ cười to vuốt râu lia lịa. Đầu phải lão nhìn không ra, chỉ vì tay cờ lão còn quá thấp không bằng người đó thôi. Lão bật kêu:

- Ngô lão ca, đến lượt lão ca đây. “Ngô lão ca” ngồi đối diện vốn đã nắm chắc phần thắng bỗng cục diện biến đổi, ưu thế biến thành liệt thế, bất giác lão thẹn quá hóa giận, hậm hực nói:

- Xem cờ không được chỉ điểm, đưa nào chỗ miệng vào... Vừa chửi lão vừa ngẩng đầu, nhìn thấy thư sinh điên, lão biến sắc mặt vỗ bàn quát:

- Thì ra là tên điên người... Lão chủ nhân quán trà vội vàng can thiệp:

- Ngô lão, có Đồng tổng quản Trác phủ ở đây, lão nên rộng lượng! Vị Ngô lão kia xoay đầu nhìn lại, quả nhiên thấy hán tử họ Đồng đứng đằng sau lưng, nét mặt đang giận dữ của lão đối hán thành nụ cười lúng túng nghiêng thân thì lễ:

- Đồng gia, lão không nhìn thấy, xin... Hán tử họ Đồng cười mỉm:

- Ngô lão đừng nói vậy, chỉ vì nhị gia chúng ta xen vào bàn cờ; bất quá nhị gia đã gặp đau khổ nhiều rồi, xin được chiếu cố. Câu nói hết sức khôn khéo khiến Ngô lão vội đáp:

- Vâng, đúng vậy, đúng vậy... Họ đối đáp với nhau trong lúc thư sinh điên khoanh tay sau lưng đi tới. Lão chủ nhân thở dài than:

- Văn Nhân đại hiệp thật không hổ là bậc kỳ tài có khả năng xoay đổi càn khôn... Hán tử họ Đồng chặn ngang:
- Đâu chỉ là về thuật chơi cờ thế đâu, danh xưng nhị gia là Cầm Kiếm Thư Sinh, kỳ thực võ học của nhị gia đệ nhất, văn tài cũng cái thế, không gì không am hiểu, đáng tiếc là... Hấn cũng thở dài nãy nuốt im bật! Lão chủ nhân tiếc rẻ:
- Đồng gia, chẳng lẽ bệnh diên của Văn Nhân đại hiệp không có thuốc nào trị được sao? Hán tử họ Đồng buồn bã lắc đầu:
- Tiền lão ca, đại gia chúng ta xưng hiệu là Thất Tuyệt Thần Quân, về sở học trừ nhị gia không kể, có lẽ cao hơn mọi người trong thiên hạ. Đại gia coi nhị gia như huynh đệ ruột thịt, rất tha thiết thành tâm lo liệu cho nhị gia chứ nỡ nào nhìn nhị gia ra nông nổi này?
- Phải lắm Đồng gia... Lão chủ họ Tiền gật đầu tiếp:
- Trác đại hiệp là người hiệp nghĩa nhân từ, tận tâm vì bằng hữu Văn Nhân đại hiệp mà tận tâm tận lực, có thể nói về y thuật Trác đại hiệp siêu tuyệt hơn người, đã nhiều lần chữa trị cho Văn Nhân đại hiệp không tiếc gì tiền của... Hán tử họ Đồng gật đầu cười khê:
- Không dẫu Tiền lão ca, gia sản của đại gia chúng ta đã tốn phí không ít vì chứng bệnh của nhị gia. Người ta vẫn tưởng Trác phủ giàu có lắm, kỳ thực chỉ còn cái vỏ rỗng thể mà đại gia chúng ta không hề chau mày. Tiền lão chủ tán thán:
- Trác đại hiệp thực là một nhân vật đáng cho người ta khâm phục. Lúc ấy bỗng họ Đồng khê nhượng lông mày.

2. Kỳ Tài Kinh Đời

- Con mẹ nói, hôm nay là ngày gì mà chia liên tiếp bốn lần chưa được tới ba điểm. Con mẹ nó, chẳng lẽ là... Tuy chửi mắng huyền thuyên như vậy, nhưng hấn vẫn chia bài. Những con bài đồng bạn thu bài lên nhìn, hai tên ngồi trước và sau sắc mặt hỗn hởi vì có lẽ bắt trúng bài điểm lớn, còn tên đại hán ngồi giữa tái nhợt mặt, run tay như không dám đặt bài xuống. Đột nhiên thư sinh diên đứng bên cạnh xen lời vào:
- Đại huynh, ván này không xấu lắm đâu. Để ta giúp đại huynh một tay. Đưa con bài ở dưới lên chắc chắn không thua được! Kể đánh bài đang thua tâm lý rất hoảng loạn, vừa nghe câu ấy không cần biết người nói là ai, hấn lập tức vật hai con xuống. Hai con đó là hai con ở dưới cùng được đánh ra trước đã thay đổi cục diện. Tên đại hán ngồi giữa nhảy cẫng lên vì vui mừng:
- Mẹ nó, vận đỏ ta tới rồi, nhờ cú bài này ta đỡ thua... Hấn vui mừng lắm nhưng bốn tên đại hán khác lại nổi giận, tám con mắt lập tức xoay lại, một tên chửi:
- Đồ khốn, người định chết sao? ... Cút mẹ ngươi đi! Chắc hẳn hấn không biết trước mắt hấn chỉ là một người diên, có lẽ hấn không phải là người ở bản địa vì chung quanh vùng Dương Châu này ai mà không quen mặt thư sinh diên. Kẻ diên vẫn là kẻ diên, thư sinh ngoác miệng ra cười:
- Các người giấu bài trong tay áo mà còn dám chửi người nữa à? Câu ấy vừa thốt, đại hán ngồi giữa biến sắc, vỗ bàn đứng bật dậy. Tên đại hán vừa chửi cũng đứng dậy, hấn tung quyền đâm tới giữa ngực thư sinh diên đồng thời miệng tiếp tục chửi:
- Đồ khốn, hãy đi mà gặp Diêm Vương! Thư sinh diên vẫn sững nhìn hấn không hề né tránh. Nhưng quyền tên đại hán chưa kịp đánh trúng ngực thư sinh diên bỗng năm ngón tay chỉ phong chớp nhoáng từ bên chụp tới uyển mạch hấn, tiếp theo là một giọng lạnh như băng:
- Bằng hữu, hạ thủ lưu tình! Nửa thân đại hán đau nhói, hấn sợ hãi nghiêng đầu liếc nhìn. Bên cạnh hấn không biết từ bao giờ đã có thêm một hán tử cao lớn, sắc mặt trắng dã, đưa hai con mắt uy hiếp nhìn hấn.
- Tôn gia là... Hán tử cao lớn lạnh lẽo cắt ngang:
- Ta họ Đồng, là môn hạ của Trác phủ ở Dương Châu, đây là nhị gia của chúng ta, xin bằng hữu hãy nhẹ tay, đừng đánh người có bệnh làm gì. Đại hán nọ chỉ kịp chớp mắt một cái, bốn đại hán đồng bạn cùng

chơi bài đã cùng lượt ngã sắp xuống mặt bàn, rượu thịt chén bát bay lên tung tóe, bộ bài cũ cũng văng đầy xuống đất. Một tên đại hán phần nộ gào thét:

- Mặc kệ hán là môn hạ của ai, cứ giết chết đi! Lờn dút, tất cả đều cho tay vào lưng xoẹt, xoẹt mấy tiếng, bốn thanh nhuyễn kiếm đã vọt vào tay, thân hình mau lẹ chuyển động vây hán tử họ Đồng vào giữa. Tình trạng trong trà quán đại loạn, các trà khách hò hét vang lừng trong chốc lát đã chạy trốn hết sạch, chỉ còn lại lão chủ nhân họ Tiền đang lúng túng chưa biết can thiệp ra sao. Hán tử cao lớn họ Đồng lạnh nhạt buông lời:

- Tiền lão ca, đừng tham dự vào việc này. Toàn là bằng hữu giang hồ, lão ca khỏi cần lo lắng, cứ đứng ngoài mà nhìn cho kỹ, có tổn thất bao nhiêu, chút nữa ta sẽ mời năm vị đây dốc túi tiền! Khẩu khí hán thật ngạo mạn. Bốn tên đại hán chuẩn bị động thủ đột nhiên biến sắc. Chỉ nghe hự một tiếng, tên đứng bên tả đâm tới một kiếm, chiêu thế xem ra cũng có lợi hại. Hán tử họ Đồng mỉm cười nhạt nói:

- Bằng hữu, kiếm pháp khá lắm. Hán vừa nghiêng thân tránh kiếm cực mau, vừa vươn chỉ pháp ẩn mạnh vào đại hán đứng giữa vốn vẫn bị nắm cứng mạch môn. Tên đại hán ấy đau choáng người lại bị họ Đồng đẩy tới đỡ chiêu kiếm thứ hai. Tên đại hán cầm kiếm hoảng hốt trầm tay xuống thu chiêu, nhưng cuối cùng hán vẫn gặp vận không may. Hán tử cao lớn họ Đồng chuyển thân chớp nhoáng đến gần hán, tả chưởng đập mạnh gây đôi thanh kiếm của đại hán. Hán rú lớn lên, thu kiếm lại. Hán tử họ Đồng ngoặt tay trái đón lấy đoạn kiếm gãy xoay thân kéo đại hán bị kiếm chế trở về vị trí cũ, hán tử họ Đồng đưa mắt nhìn ba đại hán khác cười gằn:

- Còn vị nào muốn thử nữa không? Ba động tác lướt thân, đả thương người đoạt kiếm rồi xoay về chỗ cũ của hán như hợp thành một bát quái chỉ xảy ra trong một nháy mắt. Ba đại hán kia cả kinh, tên đại hán đang bị kèm giữ buột miệng:

- Thì ra tôn giá là cao nhân không lộ bản tướng... Hán tử họ Đồng lạnh nhạt đáp:

- Vừa rồi ta đã biểu lộ chân tướng thân phận. Rất tiếc chư vị bằng hữu có mắt như mù, có tai như điếc, cứ hoành hành không nói tới lý lẽ, cậy đông khinh người... Sắc mặt hán trầm xuống, nói tiếp:

- Như nay có thể ngưng chuyện đôi co được rồi. Hãy bồi thường tổn thất cho trà quán rồi lên đường, nếu không chúng ta tiếp tục tỷ thí, tại hạ xin thù tiếp. Tình thế trước mắt quả bất lợi vì đối diện với cao thủ còn đồng bạn một tên đang lọt vào tay người, một tên táng đờm vì thất thủ còn đầu hung khí nữa? Ba tên đại hán đưa mắt nhìn nhau, đột nhiên cùng cất kiếm vào vỏ, ném xuống bàn một đỉnh bạc, không tên nào dám thốt ra một lời, cúi đầu bước ra khỏi quán. Bấy giờ hán tử họ Đồng mới nói lỏng tay ra, tên đại hán đang bị kèm giữ lao đảo lui lại phía đồng bạn. Họ Đồng buột lời:

- Khoan đã, các bằng hữu hãy để lại danh hiệu. Đại hán đứng giữa hơi ngần ngừ một lát rồi cũng miễn cưỡng đáp:

- Chúng huynh đệ Lỗ Trung Ngũ Hồ. Hán tử họ Đồng nở nụ cười an nhàn:

- Ta cũng xin lặp lại, ta họ Đồng, tên Thiên Giáp, có thêm một tên tục là Chấn Thiên Thủ. Nếu như các bằng hữu chưa phục, ngày khác cứ đến mà tìm ta! Hán thuận tay ném đoạn kiếm gãy trong tay ra phập một tiếng lớn, đoạn kiếm ấy cắm trước mặt đại hán sâu vào đất, hơn nửa phần còn lại liên tục lay động. Bọn Lỗ Trung Ngũ Hồ vừa nghe tên hiệu đối phương liền chấn động biến sắc, vội vàng vọt thân ra khỏi trà quán, không màng gì tới đoạn kiếm gãy. Chấn Thiên Thủ Đồng Thiên Giáp bắt giác bật cười chậm chậm chuyển thân nhìn lão chủ nhân họ Tiền:

- Tiền lão ca, đỉnh bạc này có đủ... Đột nhiên hán biến sắc hấp tấp nói:

- Tiền lão ca, có thấy nhị gia chúng ta đâu không? Đúng vậy, trong lúc hán bận rộn với bọn Lỗ Trung Ngũ Hồ kia, thư sinh diên nọ dĩ nhiên không biết biến mất đằng nào. Lão chủ họ Tiền giật mình đưa mắt đảo chung quanh kinh ngạc kêu:

- Không có, ta đâu có nhìn thấy Văn Nhân đại hiệp đi từ lúc nào... Đồng Thiên Giáp vừa cấp tốc vọt ra cửa vừa sợ hãi than:

- Giả như xảy ra chuyện gì cho nhị gia, e rằng đại gia giết ta mất...

Lời chưa dứt thân hắn đã ra ngoài trà quán. Trà quán chỉ còn trở lại một mình lão chủ họ Tiền đưa mắt nhìn đoạn kiếm gãy cắm nửa thân trong đất, lão phát run...

-oOo-

“Xuân phong lãng hoa tam thiên khách, Minh Nguyệt Dương Châu Đệ Nhất Lâu”.

(Gió xuân đưa tới ba ngàn khách, Trăng sáng Dương Châu đệ nhất lầu).

Đó là hai câu đối treo hai bên cánh cửa đại môn một tửu lầu ở Dương Châu được dát bằng những chữ vàng, cái tấm biển tên tửu lầu treo trên cao viết năm chữ lớn: “Dương Châu Đệ Nhất Lâu”. Mới thoạt nhìn tưởng như khẩu khí có phần khoa trương, nhưng sự thực hết sức đúng chứ không nói quá một chút nào, vì cái Dương Châu Đệ Nhất Lâu này kiến trúc hết sức to lớn đường bệ tuyệt mỹ vừa hào hoa xứng đáng với tên gọi Dương Châu Đệ Nhất Lâu.

Chẳng những như thế, vị chủ nhân của Dương Châu Đệ Nhất Lâu còn không tiếc tiền của mời toàn những mỹ nữ giai nhân thiện nghệ ca vũ đắt giá nhất của hai miền Nam Bắc về để giúp trợ thêm tửu hứng của các giai khách.

Mỗi tối khi đèn vừa thấp lên Dương Châu Đệ Nhất Lâu sáng rực chẳng kém gì cung điện của bậc vương giả, tiếng ca hát múa may nào động suốt đêm một góc Dương Châu Thành. Thêm vào đó Dương Châu Đệ Nhất Lâu còn đủ cả rượu ngon, gái đẹp, cách chiêu đãi thân thiết nên suốt đêm ngày hào khách lúc nào cũng đông đảo.

Thế nhưng Dương Châu Đệ Nhất Lâu lại có một điểm không được hay cho lắm là bàn ghế được phân chia ra nhiều bậc, khách được mời lên lầu có nghe hát xem múa phải là khách trước tiên có nhiều tiền và hình dung phải tuấn nhã hào hoa. Còn nếu ít tiền xin mời ngồi dưới lầu và chỉ được nghe trộm tiếng ca múa từ trên lầu vọng xuống và những bóng mỹ nhân lay động trên vách dọi từ chân cầu thang xuống. Thực ra nói đi cũng phải nói lại, tiền phải bỏ ra để lên được trên lầu không phải là ít, cao gấp nhiều lần giá tiền cùng một bàn rượu ở dưới lầu.

Lúc bấy giờ Dương Châu Đệ Nhất Lâu đang vào giờ đông đúc nhất, người ra kẻ vào vui đùa nhộn nhịp. Tự nhiên một thư sinh diên lão đảo nghiêng ngửa bước thẳng vào tửu lầu. Mọi người đều vội vã tránh đường cho y vì không những y diên mà cách ăn mặc hết sức rách rưới hôi hám làm ai nấy cũng phải sợ. Thư sinh diên ngang nhiên tiến vào tửu lầu. Theo lẽ với thân tàn ma dại như y nên kiếm một góc khuất nào dưới lầu mà ngồi là đủ rồi, thế nhưng y không thèm nhìn một ai bước thẳng lên lầu! Bọn tiểu nhị hoảng hốt nhìn thấy y xăm xăm bước lên lầu nhưng không ai dám ngăn cản, mấy tên chỉ đưa mắt nhìn nhau và cuối cùng một tên đành quay vào phi báo cho lão nhân chưởng quỹ. Dù đã cấp tốc phi báo nhưng vẫn chậm mất một bước, thư sinh diên kia đã lên tới lầu trên, y vừa bước hết cầu thang khéo sao lại chạm mặt ngay với một ca kỹ tuyệt đẹp. Thư sinh diên trở mặt bước tới như muốn ôm lấy nàng ca kỹ ấy cười cợt:

- Tiểu nương tử, đừng đi nữa nhé có ta đây mà... Vừa nói y vừa chụp lấy cánh tay ngọc ngà của nàng. Mỹ nhân hoảng sợ lùi lại thu tay về, mặt hoa biến sắc. Thư sinh diên xông tới cười nham nhở:

- Tiểu nương tử, chớ sợ, sở dĩ ta tiều tụy thế này là vì bị người ta hãm hại, chứ xưa kia ta tuấn tú như tiên đồng ấy. Y giơ tay chỉ một vòng quanh các thực khách đang ngồi ăn uống cất giọng thật to:

- Tiểu nương tử thêm gì cái bọn túi nặng vàng bạc kia. Trông chúng quý phái nhưng chẳng biết tiền ở đâu lắm thế và cũng chẳng biết trong bụng chúng âm mưu quỷ quái gì đâu...

Câu nói ấy khiến tất cả thực khách đều biến sắc, không ai thèm nhìn y và cũng chẳng ai dám phản ứng với câu nói hỗn láo khiêu khích ấy. Thư sinh diên chưa chịu buông tha, y bước luôn đến cái bàn gần nhất. Bàn ấy có hai trung niên ra dáng thương gia đang ngồi uống rượu, trên bàn rượu thịt khá phong phú nhưng chưa ai động tới đĩa. Thư sinh diên tiến đến sát bàn vươn tay chụp liền một đùi gà luộc, y há mồm ngoạm một miếng lớn nhai chóp chép như chung quanh không có người.

Hai trung niên biến sắc đứng dậy, họ cố nén giận gọi to bọn tiểu nhị. Tiểu nhị hấp tấp chạy đến cúi mình xin lỗi lia lịa rồi vội vàng mời hai vị khách sang một bàn khác. Hai vị khách vừa đi, thư sinh diên đắc ý ngồi luôn xuống bàn ấy, bao nhiêu rượu thịt để sẵn y chén tì tì, đĩa này bốc một miếng, đĩa nọ bốc một miếng, ăn ngồm ngoàm rất khó coi. Thư sinh diên tuy ngồm ngoàm ăn mà vẫn cố nói:

- Sơn hào hải vị, rượu ngon thịt ngọt, bỏ đi không tiếc sao? Lại đây nào, lại đây ba chúng ta cùng say với nhau! Vừa nói y vừa dốc ngược hũ rượu vào miệng, mặc cho rượu tràn ra cả hai bên mép. Chớp mắt hũ rượu sạch không còn một giọt, y vắt hũ rượu xuống đất một cái “bình”, chùi mép định đứng dậy, bỗng cầu thang rung lên, một lão nhân tóc bạc gầy yếu mặc trường bào bước lên, theo sau lưng là hai tên tiểu nhị. Đó là chương quỹ Đệ Nhất Lâu, lão nhìn thư sinh điên, miễn cưỡng nở một nụ cười thận trọng thăm dò:
- Văn Nhân nhị gia... Thư sinh điên đảo lộn hai mắt:
- Lão gọi ai là Nhị gia? Lão chương quỹ vội đáp:
- Tự nhiên là gọi ngài... Thư sinh điên bật cười:
- Hừ! Chẳng hiểu lão có ý gì. Ta không quen biết lão, sao lão lại gọi ta là Nhị gia?
- Nhị gia quên rồi đấy. Lão chính là chương quỹ Nhiệm Khổng Phương... Thư sinh điên ồ một tiếng:
- Phải, phải, phải, té ra lão có hai mắt mà lại ngu si nhận ra “mắt vuông” thôi ư? (chữ Khổng Phương nghĩa đen là “mắt vuông”). Câu nói ấy khiến toàn bộ thực khách trên lầu bật tiếng cười. Lão chương quỹ Nhiệm Khổng Phương đỏ gay mặt, lão đã giận lắm nhưng cố miễn cưỡng nhin nhục cười gượng:
- Văn Nhân nhị gia!
- Thôi được... Thư sinh điên tiếp lời:
- Không cần gọi tên ta nữa, để ta đi cho rồi... Y đứng dậy ngay sau câu ấy.

3. Thần Bí Nam Nữ, Ẩn Tình Chưa Tan

- Khoan đã, nơi đây toàn là bọn đại lão gia, đại công tử nhiều tiền, còn ta chẳng có đồng nào trong người. Tại sao ta không bảo chúng cho ta chút ít... Lão chương quỹ nghe rất chói tai, đang định mở miệng, thư sinh điên đã chuyển thân chớp nhoáng đến bên một bàn. Quả thực y chia tay ra nhìn hai tửu khách mỉm cười xin:
- Nhị vị, xin cho vài đồng cho ta trả tiền rượu! Hai tửu khách ấy là hai hán tử trung niên ăn mặc như các nhân vật giang hồ, cả hai biến sắc, tên ngồi bên tả khẽ hừ một tiếng lạnh lùng giơ tay lên đánh liền một chương ngược lại, thư sinh điên bị đẩy ngã xuống mặt ván lầu. Cái ngã ấy càng làm y thêm điên, y bật thân dậy chỉ vào mặt hai hán tử trung niên chửi:
- Bọn lớn gan, hai thằng bay dám đánh ta, hai thằng bay không biết ta là ai hay sao? Năm xưa ta tung hoành nam bắc, ngạo nghễ vô lâm, xưng tôn thiên hạ, đi tới đâu là được hào kiệt bốn phương tiếp đón, còn bọn hắc đạo nghe tên ta vội vàng đào tẩu. Hôm nay chúng bay dám đánh ta, nếu như xưa, đời nào chúng bay hòng... Hai hán tử trung niên thành linh đứng cả dậy, cả hai cười gằn:
- Chuyện xưa là chuyện xưa, chuyện nay là chuyện nay... Lão chương quỹ Nhiệm Khổng Phương xạm mặt, chạy đến hai tay xua lia lịa:
- Nhị vị, nhị vị, xin nể mặt tiểu lão đây mà tha thứ cho, xin muôn ngàn tha thứ cho, nhị vị đều là cao nhân, hà tất... Tên trung niên hán tử bên tả lạnh lẽo nói:
- Hãy bảo y tránh xa các đại gia chúng ta. Lão chương quỹ vâng dạ liên hồi, xoay lại thư sinh điên vẫn đang chửi rửa, lão khó khăn lắm mới kéo được y về chỗ cũ, nhưng y vẫn chưa hoàn toàn bình tĩnh. Lão chương quỹ Nhiệm Khổng Phương thở phào đưa ống tay áo chùi mồ hôi lấm tấm trên trán. Bấy giờ từ phía đông các dãy bàn bỗng có một âm thanh nhẹ nhàng trong trẻo:
- Dì Sương ơi, người kia giả vờ điên đấy phải không?

Âm thanh trong trẻo nhỏ nhẹ ấy phát từ miệng một thiếu niên áo đen, thiếu niên hắc y ấy có hai mắt sáng, lông mày đẹp như hai mũi kiếm, môi đỏ răng trắng, anh tuấn hơn người, đúng là một thiếu niên đẹp đẽ, chỉ tiếc là nét mặt thiếu niên quá nặng sát khí, trông rất dễ sợ.

Bên cạnh thiếu niên là một thiếu nữ cũng toàn thân áo đen có da thịt trắng như tuyết, búi tóc cao, nhan sắc thanh nhã, nàng hơi cau đôi lông mày đẹp như không thể nào đẹp hơn. Nếu đem so sánh nàng với các kỹ nữ xinh đẹp có mặt trong tửu lâu này chẳng khác nào so sánh ánh trăng với đèn dầu, nhưng nét mặt nàng lại thay lại hết sức buồn bã ảm đạm. Đồng thời ở nàng còn toát ra một khí chất hết sức cao quý. Điểm duy nhất khiếm khuyết ở nàng là thần thái nàng lạnh lẽo như băng giá, khuôn mặt mỹ lệ ấy như bao phủ bởi một lớp sương lạnh khiến người đối diện phải sinh sợ hãi. Nàng được thiếu niên áo đen gọi là Sương di (dì Sương) nghe hỏi vội đáp lập tức:

- Không đâu, Mai Lãnh, y diên thực chứ chẳng có chút nào giả vờ đâu! Thiếu niên áo đen ngẩn mặt ra, hai lông mày khẽ nhướng lên:
- Sương di, sao vậy, y diên thật à? Xem tướng mạo y là nhân vật xuất chúng thể kia, nếu là diên thật chẳng đáng tiếc làm sao? Thiếu nữ hắc y đáp:
- Cháu biết gì chuyện của y mà cháu cho là đáng tiếc?
- Chuyện y như thế nào? Sương di biết chứ?
- Đối với người ấy dì biết khá nhiều. Kỳ thực, biết chuyện của y cũng chẳng phải có một mình dì, có thể nói khắp võ lâm giang hồ không ai không biết chuyện y... Thiếu niên áo đen ngạc nhiên:
- Thế... tại sao cháu lại không biết?
- Không phải cháu không biết mà chỉ vì cháu không biết đoạn cuối thương tâm bi thảm của y đó thôi, vì cháu suốt đời ở trong thâm sơn cùng cốc không can dự thế sự, mẹ cháu không dám rời xa cháu một bước và cũng chẳng chấp nhận cho môn nhân đệ tử kể chuyện võ lâm cho cháu nghe.
- Thế dì Sương có bằng lòng nói cháu nghe chẳng? Nữ nhân áo đen gật đầu:
- Được, dì bằng lòng chứ. Thiếu niên áo đen mỉm cười vội gấp cho nữ nhân áo đen một cái túi gà bỏ vào bát nàng:
- Dì Sương, hãy ăn một miếng trước đi! Nữ nhân áo đen không động đũa, đôi mắt đẹp của nàng chuyển động nhìn thiếu niên hết sức ưu ái:
- Cháu cứ để dì tự nhiên... Mai Lãnh, có bao giờ cháu nghe tiếng thiên hạ đệ nhất kỳ tài Cẩm Kiếm Thư Sinh Văn Nhân Mỹ chưa?
- Nào chỉ nghe mà thôi? Thực ra tên tuổi người ấy nổi như sấm động. Dì Sương, từ khi cháu có trí khôn, đó là người mà cháu sùng bái nhất, chỉ tiếc rằng...
- Đâu chỉ có một mình cháu sùng bái? ... Câu chuyện kể ra cũng dài, cháu có biết Cẩm Kiếm Thư Sinh quật khởi võ lâm từ lúc nào không? Thiếu niên gật đầu:
- Điều đó cháu có biết, trước đây ba năm.
- Đúng vậy, y quật khởi nổi tiếng ba năm trước, nhưng chẳng ai biết sự phụ xuất thân của y. Chỉ trong vòng ba năm ngắn ngủi với công phu bản lãnh sở học của y, y dễ dàng đoạt được tiếng khen là thiên hạ đệ nhất kỳ tài, và cùng với sở học ấy chiếm được tình yêu của một cô nương cân quắc tuyệt đẹp, từ đó hai người rong ruổi giang hồ bên nhau chẳng lúc nào rời, cuối cùng họ thành hôn... Thiếu niên áo đen luôn gật đầu:
- Đúng là như thế, đúng là như thế... Nữ nhân áo đen lắc đầu:
- Về lý thì đúng nên như thế, nhưng sự thực lại khác, đó cũng là do tạo vật hí lộng, trời đất ghen ghét với những mối lương duyên. Trong đêm y thành hôn với cô nương anh tài tuyệt mỹ nọ, y vừa mới ghé môi nhấp vào chén rượu hợp cẩn bèn rơi vào cảnh huống bi thảm... Thiếu niên áo đen biến sắc vội hỏi:
- Dì Sương, điều ấy tại vì... Nữ nhân lắc đầu:
- Chẳng ai biết vì đâu. Tóm lại, chỉ vì y mới uống một hợp rượu hợp cẩn liền phát điên cuồng, đó là sự thực.

- Dì Sương, chắc chắn phải có người hạ độc trong chén rượu ấy.
- Từ đó tình đã biến thành thù, toàn bộ khách dự lễ cưới bị thương ra về, y đau khổ suốt đêm hôm động phòng ấy... Thiếu niên áo đen chau mày như lấy sự đau khổ của người trong câu chuyện:
- Dì Sương, thể hiện tại vị Văn Nhân phu nhân ấy ở đâu? Nữ nhân lắc đầu:
- Nửa chén rượu hợp cần đã thành số phận bi thảm của nàng, ba năm nay vị Văn Nhân phu nhân tội nghiệp ấy tạm ngụ trong nhà người bằng hữu chí thân của Cầm Kiếm Thư Sinh, suốt ngày nàng ăn chay niệm Phật cầu nguyện trời xanh cho phu quân của nàng có ngày thuyên giảm. Thiếu niên thở dài:
- Đáng thương thật! ... Dì Sương, chẳng lẽ chứng bệnh của Văn Nhân đại hiệp không có thuốc gì chữa khỏi được ư?
- Dì cũng không biết nữa, vị bằng hữu thân thiết ấy trong ba năm nay tận tâm tận lực chẳng tiếc gì vàng bạc châu báu cầu tìm danh y, chính bản thân vị bằng hữu ấy cũng là một cao thủ về y học, thế mà đã ba năm Cầm Kiếm Thư Sinh chẳng có dấu hiệu gì thuyên giảm bệnh tình.
- Xem ra, chỉ có thuốc giải của người hạ độc may ra mới cứu được Văn Nhân đại hiệp! Nữ nhân áo đen không đáp. Thiếu niên hơi nhíu mày:
- Dì Sương, vị bằng hữu chí thân của Văn Nhân đại hiệp phải chăng là...
- Thất Tuyệt Thần Quân Trắc Không Quân! Thiếu niên A lên một tiếng:
- Thì ra là người ấy... Nữ nhân gật đầu:
- Phải. Đó chính là nhân vật thứ hai mà cháu bội phục, nói cho đúng, tên tuổi của Thất Tuyệt Thần Quân chỉ đứng dưới một mình Cầm Kiếm Thư Sinh trong giới võ lâm, khó có ai hào khí nghĩa hiệp như người ấy... Thiếu niên gật đầu:
- Trừ Cầm Kiếm Thư Sinh ra, chẳng một ai khác ngoài Thất Tuyệt Thần Quân... Thiếu niên hơi lắc đầu, đỡ lời:
- Đương nhiên, dì Sương, còn có cả dì nữa chứ. Nữ nhân áo đen bấy giờ mới hơi nhếch miệng cười:
- Thế ư?
- Trước mặt dì, Mai Lãnh cháu đầu dấm xảo ngôn, vả chăng từ khi khôn lớn cháu đầu có thói quen nịnh bợ. Nữ nhân im lời. Thiếu niên liếc nhìn nàng:
- Sao, dì Sương, lẽ nào chúng ta không có cách nào hỏi Văn Nhân đại hiệp cho rõ trắng đen ư? Nữ nhân chau mày:
- Văn Nhân đại hiệp đang trong cơn bệnh trầm kha, chúng ta có thể tìm hiểu từ Thất Tuyệt Thần Quân và Văn Nhân phu nhân.
- Dì Sương, có dễ dàng lắm không?
- Mai Lãnh, dễ hay không là tùy vào ta. Thiếu niên vẫn còn có phần chưa thỏa mãn:
- Dì Sương, theo cháu, với bản lãnh tuyệt thế của Văn Nhân đại hiệp, cháu không tin người khác dễ dàng hạ độc y.
- Ai bảo với cháu y bị người khác hạ độc?
- Chẳng lẽ không đúng thế ư?
- Dì không nói là không đúng, chỉ vì việc ấy ba năm nay không ai dám vô đoán. Thiếu niên nhướng mày:
- Có gì mà không dám? Rõ ràng là... Nữ nhân cắt lời:
- Mai Lãnh, sự thực ba năm nay Thất Tuyệt Thần Quân đã sai phái môn nhân thuộc hạ tra xét tìm kiếm khắp gầm trời, chưa hề kiểm ra một dấu vết nào.

- Thế chẳng lẽ vô duyên vô cớ chỉ uống một ngụm rượu hợp cần mà phát điên liền được sao? Chắc chắn đã rồi có người hãm hại y.
- Cũng có thể miễn cưỡng nói là như thế.
- Hoặc là y có giả điên chăng? Nữ nhân áo đen đột nhiên bật cười:
- Đường đường là một vị thiên hạ đệ nhất kỳ tài, việc gì y phải giả điên? Tất cả việc vừa rồi cháu đã nhìn thấy tận mắt rồi đó!
- Hoặc là y có ẩn tình bất đắc dĩ gì đó? Nữ nhân lắc đầu:
- Điều ấy khó có khả năng. Nếu có ẩn tình bất đắc dĩ ắt có cách giải quyết khác tốt hơn chứ tội gì phải xé áo bôi bẩn mặt mày, cam làm... Thiếu niên chận lời:
- Nếu là y điên thật thì chắc chắn đã có người hãm hại. Nữ nhân lại lắc đầu:
- Thôi được, Mai Lãnh, sự việc không liên quan gì đến cháu, bắt tất phải mất công, chúng ta mau mau ăn cho xong, việc chính của chúng ta quan trọng hơn. Thiếu niên vâng một tiếng, nhưng vẫn nghi hoặc chăm chú nhìn nữ nhân:
- Di Sương, hình như di không thích nói về chuyện này?
- Ai nói vậy? Nữ nhân hắc y dường như rung động nói ra câu ấy. Thiếu niên buông một câu:
- Di Sương, cháu nhận ra...

4. Vì Nghĩa Giữ Lời

- Đừng nói nữa, vì chẳng có ích gì. Chúng ta chưa biết rõ nội tình ra sao, chúng ta còn có chuyện cần của chúng ta, hà tất phải hao tổn thần trí vì việc người khác?
- Cháu không muốn làm Sương di xúc động, cháu chỉ nhận ra trong câu chuyện này ắt phải có ẩn tình gì rất lớn.
- Mai Lãnh, hãy nói về việc quan trọng của chúng ta đi! Thiếu niên sợ hãi vội thưa:
- Vâng, di Sương, cháu không nói nữa.
- Thế thì cháu hãy ăn mau mau cho nóng. Thiếu niên áo đen im lặng nhắc chén rượu lên... Bấy giờ cách bàn hai di cháu áo đen ấy mấy bàn cũng có một lão nhân gầy gò đang nhắc chén rượu. Ngay lúc ấy cầu thang có tiếng động, một người phi thân như bay lên. Đó là Chấn Thiên Thủ Đồng Thiên Giáp. Hắn vừa nhìn thấy thư sinh điên vội vàng bước tới bên cạnh. Chương quỹ Nhiệm Khổng Phương lập tức nghênh tiếp:
- Đồng gia, sao bây giờ ngài mới tới... Đồng Thiên Giáp lạnh lùng nhìn nghiêng:
- Sao? Nhị gia quấy nhiễu từ lâu, đắc tội với khách nhân các người ư? Nhiệm Khổng Phương vội đáp:
- Đồng gia nói gì vậy, lão nào dám có ý to gan như thế, chỉ vì, Đồng gia, người đã biết đấy, Văn Nhân đại hiệp quang lâm tề quán, tề quán có trách nhiệm... Đồng Thiên Giáp lạnh lùng ngắt lời:
- Ta hiểu rõ, cứ ghi vào sổ nợ, sáng mai Trác phủ sẽ thanh toán. Dứt lời hắn bước đến gần thư sinh điên Văn Nhân Mỹ. Lão chương quỹ Nhiệm Khổng Phương vẫn bám sát theo, liên hồi nói:
- Đa tạ Đồng gia, đa tạ Đồng gia... Đồng Thiên Giáp như không hề nghe, hắn bước tới trước mặt thư sinh điên Văn Nhân Mỹ cung kính cúi lưng:
- Nhị gia, tiểu nhân cơ hồ tìm khắp Dương Châu thành. Chúng ta nên quay về đi thôi. Thư sinh điên Văn Nhân Mỹ không thèm đáp từ từ đứng dậy. Lão chương quỹ chưa kịp mừng, đột nhiên thư sinh điên chỉ vào hai hán tử trung niên nói:

- Hai tên kia vừa đánh ta! Lão chưởng quỹ hoảng hốt chưa kịp nói câu nào, Đồng Thiên Giáp lạnh lùng đưa mắt nhìn hai hán tử gần giọng:
 - Thật ư? Lão chưởng quỹ vội bước tới cười hòa giải:
 - Đồng gia, xin ngài chớ hiểu lầm, Văn Nhân đại hiệp là... Đồng Thiên Giáp lạnh lùng nhìn xoay lại hỏi:
 - Là cái gì? Lão chưởng quỹ Nhiệm Khổng Phương hoảng sợ, vội đáp:
 - Đồng gia, xin ngài minh giám, lão hủ gan trời cũng không dám nói bậy, không tin ngài cứ hỏi các vị tửu khách ở đây xem ai có thấy hai vị đây đánh Văn Nhân đại hiệp không?
- Đồng Thiên Giáp quét mắt nhìn toàn tửu lâu, mọi người đều im bất cội đầu im tiếng, không ai dám nói sự thật đứng dậy. Sự thực, Văn Nhân Mỹ là một thư sinh diên, vừa bước lên lầu đã quấy nhiễu tửu hứng người khác, thế mà không ai dám nói thật, kể cả các ca kỹ diễm tuyệt kia cũng không ai dám lên tiếng. Lão chưởng quỹ Nhiệm Khổng Phương cất lời:
- Đồng gia, ngài thấy đó, lão hủ đâu dám dối ngài... Nào ngờ, câu ấy chưa nói xong thì cả tửu lầu đang im bất đột nhiên có giọng nói lớn cất lên:
 - Ta nhìn thấy rõ, hai tên kia đánh người! Câu nói ấy khiến bốn người biến sắc, một người chau mày. Bốn người biến sắc là Đồng Thiên Giáp, hai hán tử trung niên, lão chưởng quỹ Nhiệm Khổng Phương, còn một người chau mày là nữ nhân áo đen có khuôn mặt lạnh như băng giá. Chợt nghe Đồng Thiên Giáp cất lớn tiếng:
 - Là vị cao nghĩa nào báo cho biết, Đồng mỗ xin đa tạ! Vừa nói, hán tử nắm chặt song quyền. Góc tửu lâu, vị thiếu niên áo đen đứng bật dậy, thiếu niên thì lễ một cái nói:
 - Không dám, ta thấy cái gì nói cái đó vì không muốn co đầu rút cổ. Câu nói ấy như có ý chửi toàn bộ tửu khách trên lầu, nhưng không có ai dám cự lại. Đồng Thiên Giáp hỏi:
 - Tiểu ca tên tuổi là gì xin cho biết? Thiếu niên áo đen:
 - Ta họ Lê, ta xin lặp lại, ta thấy cái gì nói cái đó vì không muốn co đầu rút cổ, xin các hạ chớ để tâm. Đồng Thiên Giáp:
 - Tiểu ca nói phải lắm, ta xin thay mặt chủ nhân ta đa tạ. Khi hai người đối đáp, thư sinh diên Văn Nhân Mỹ đưa hai con mắt thất thần nhìn người nữ nhân áo đen ngồi bên cạnh thiếu niên áo đen. Nét mặt nữ nhân không biến đổi gì, chỉ có cặp môi hoa đào hơi rung động, hai ánh mắt long lanh của nàng có thoáng nét buồn, nàng hơi cúi đầu xuống.
 - Vị tiểu huynh đệ, ta cũng xin cảm tạ. Thái độ ấy của y đâu có gì là diên? Hình như thiếu niên áo đen lấy làm quá vinh dự, vội ôm quyền trả lễ:
 - Không dám nhận hai tiếng “cảm tạ” của Văn Nhân đại hiệp, lúc này tiểu đệ chưa biết là Văn Nhân đại hiệp nên không xuất thủ bảo vệ, xin Văn Nhân đại hiệp bao dung. Văn Nhân Mỹ sáng hai mắt cười nói:
 - Tiểu huynh đệ, ta rất vui nếu được làm bằng hữu với tiểu huynh đệ... Vừa nói, y đã bước gần tới. Đồng Thiên Giáp vội vàng nín y lại:
 - Nhị gia, xin mời ngài ngồi đây... Văn Nhân Mỹ kinh ngạc:
 - Sao? Đến kết bạn mà cũng bị người ngăn cản? Đồng Thiên Giáp vội cười:
 - Nhị gia, tiểu nhân nào dám, ngài không nghĩ ngài sắp phải về sao? Văn Nhân Mỹ mỉm cười:
 - Thôi được, ta ngồi đây vậy. Y chuyển thân ngồi xuống. Lão chưởng quỹ Nhiệm Khổng Phương rối loạn chân tay vội vàng nói:
 - Đồng gia, xin ngài ngàn lần... Đồng Thiên Giáp trầm sắc mặt:
 - Nói sao Nhiệm chưởng quỹ, lão còn muốn gì nữa?
 - Đồng gia, ngài đã biết lão hủ chỉ giữ chức chưởng quỹ, lỡ bị Đồng gia trách cứ... Đồng Thiên Giáp lạnh lùng cất lời:

- Cứ bảo chủ nhân tìm ta mà nói chuyện. Oan có đầu, trách có chủ, ta không làm phiền gì tới khách nhân nào của ai, lão lo làm gì, hãy lui về sau, coi chừng đổ máu đấy! Vừa nghe đến chữ “máu”, trong đám tửu khách có người đã đứng lên có ý muốn bỏ đi, nhưng chỗ đứng của Đồng Thiên Giáp lại là ngay cửa cầu thang, mấy người khách đã đứng dậy hơi ngần ngại một chút, lại đành ngồi xuống. Đồng Thiên Giáp lạnh lẽo bật một tiếng cười khô khốc xoay người nhìn hai hán tử trung niên:
- Nhị vị, hãy trả lời ta, vị nào đã đánh nhị gia chúng ta? Hán tử bên tả đáp:
- Ta đánh đấy, có làm sao? Đồng Thiên Giáp lạnh lẽo:
- Chẳng sao cả. Dương Châu thành là nơi có vương pháp, chúng ta hãy nói về lý lẽ, bằng hữu lấy gì mà dám đánh người? Nói! Hán tử ấy đáp:
- Chẳng lấy gì cả, muốn đánh là đánh! Đồng Thiên Giáp hơi biến sắc cười nói:
- Đã đánh người còn ngang ngược, đủ thấy bằng hữu không muốn nói tới lý lẽ, thiết tưởng chắc bằng hữu cũng là nhân vật có tên tuổi nên mới lớn gan, phải chăng... Hắc hắc cười, nói tiếp:
- Lý lẽ chúng ta đã nói qua rồi, xin mời bằng hữu đứng lên! Hán tử nọ vẫn ngang ngược:
- Vì sao ta phải đứng lên?
- Vì ta không muốn động thủ áp chế người đang ngồi! Hán tử nọ cười lạnh:
- Người cứ động thủ, sợ gì ta không đứng dậy?
- Hay lắm! Hai mắt Đồng Thiên Giáp lóe lên ánh hào quang:
- Hãy đáp một câu nữa, bằng hữu dùng cánh tay nào đánh nhị gia chúng ta? Hán tử gơ cánh tay phải lên:
- Dùng cánh tay này, có bản lãnh, người cứ động thủ! Đột nhiên Đồng Thiên Giáp chớp nhoáng tiến lên ba bước, không khí tửu lầu hết sức căng thẳng, tên hán tử bên hữu đặt tay vào lưng. Đồng Thiên Giáp không thèm nhìn chúng, hắc hắc lạnh lẽo:
- Bằng hữu, ta chẳng có thù oán gì với ngươi, bắt quá người cứ để một cánh tay lại đây, ta không hề phản đối! Hán tử bên hữu động thân nhưng cánh tay đặt vào lưng hán tử chưa kịp buông ra, Đồng Thiên Giáp đã lướt thân tới bàn. Tiếp đó, hán tử dừng chân cạnh bàn, không động thủ ngay lập tức mà chỉ đưa hai mắt nhìn trừng trừng hán tử bên tả. Hán tử ấy mặt nhợt nhạt, không biết là vì sợ hay giận, cũng đưa hai mắt nhìn thẳng Đồng Thiên Giáp. Dù Đồng Thiên Giáp chưa động thủ nhưng ánh mắt càng lúc càng dữ dội. Lúc bấy giờ tửu khách ai nấy đều nín thở, cơ hồ nghe cả tiếng tim đập, có nhiều người mồ hôi đã thấm ướt tay. Đột nhiên, Đồng Thiên Giáp bật cười:
- Với một chút đảm lượng của bằng hữu mà cũng dám đánh nhị... Tiếng “gia” chưa ra khỏi miệng, bỗng nhiên có một tiếng gầm lớn, tên hán tử bên hữu dựng tay lên, thân hình xoay nửa vòng, thanh tiểu đao sáng rợn người trong tay hán tử chém chớp nhoáng tới. Các tửu khách kinh hoảng bật kêu lên. Đồng Thiên Giáp trầm mặt cười gằn, cước hữu quét mạnh, cái ghế ngồi và hán tử bên hữu ngã vật xuống, thế đao hơi dừng lại, và Đồng Thiên Giáp cực mau đã xuất thủ, chỉ lắc thân một cái, thanh đao đã lọt ngược vào tay hán tử, thủ pháp hán tử cực mau. Nữ nhân áo đen thấy thế cũng phải động dung, thiếu niên áo đen buột miệng tán thán:
- Cao minh, thân thủ tuyệt diệu! Đồng Thiên Giáp mỉm cười:
- Tiểu ca quá khen! Hắc lật nhanh cổ tay, phập một tiếng, mũi tiểu đao cắm sâu xuống mặt bàn. Bấy giờ, tên hán tử bên tả thừa cơ xuất quyền đâm thẳng vào giữa ngực Đồng Thiên Giáp. Thân hình họ Đồng nghiêng nhanh về bên tả, quyền ấy vụt vào khoảng không. Hán tử cả kinh định thu quyền về thì chưởng tả của Đồng Thiên Giáp đã tới đập xuống xương cổ tay phải đối phương. Rắc một tiếng dữ dội, xương tay hán tử vỡ vụn, hán tử rống lên một tiếng lớn, đau đến nổi sắc mặt thâm biến, ôm cánh tay ngồi quỵ xuống. Hốt nhiên nghe tiếng kêu của thiếu niên áo đen:
- Các hạ hãy lưu ý sau lưng! Đồng Thiên Giáp mỉm cười đáp:
- Đa tạ tiểu ca. Đồng tử đã biết! Sau lưng, tên hán tử thứ hai đã tung thân lên rút thanh tiểu đao trên bàn lên. Hắc vốn tấn công lén, nhưng khi nghe tiếng kêu của thiếu niên áo đen, bất giác hán tử cả kinh chậm tay

lại một chút. Chính lúc chậm một chút ấy, Đồng Thiên Giáp đã kịp chuyển thân. Hán tử kia kinh hoảng lùi lại một bước, đao hoành ngang lưng sắp chém tới. Đồng Thiên Giáp cười nhạt:

- Ta đã nói từ đầu, bằng hữu nếu còn động đao, sẽ bị ta đoạt mất và cho bằng hữu thấy máu nhuộm tửu lâu này! Hán tử ấy nghe như không nghe, thần sắc gian ác, hấn di động thân hình về bên tả. Đồng Thiên Giáp không hề động thân:

- Bằng hữu không nghe lời ta, ta sẽ lấy một tai của bằng hữu trước, lúc ấy chớ trách ta ác độc không lưu tình. Hán tử ấy không thèm lý gì tới, chớp mắt, hấn đã chuyển thân đến sau lưng Đồng Thiên Giáp. Họ Đồng vẫn xuôi tay đứng yên, chẳng những không chuyển thân mà đến đầu cũng không thèm quay lại. Đột nhiên đao rít lên trực chỉ sau lưng Đồng Thiên Giáp. Chớp nhoáng Đồng Thiên Giáp chuyển thân, hữu chưởng mau chóng phát ra kéo giật về, thanh tiểu đao lại lọt vào tay hấn! Hấn lạnh lẽo mỉm cười:

- Ta đã nói trước rồi, người hãy để lại một chân cho ta! Hán tử nọ rung mình muốn lùi lại nhưng thanh đao trong tay Đồng Thiên Giáp đã tới nơi, trước mắt rõ ràng máu sắp đổ ở Đệ Nhất Lâu. Vừa lúc ấy ở cầu thang có tiếng quát nhỏ:

- Thiên Giáp, dừng tay! Đồng Thiên Giáp nghe âm thanh ấy, chấn động, vội thu đao lại, chuyển thân cung kính cúi đầu:

- Hứa gia. Ngài đã đến! Đầu cầu thang đã có một trung niên tròn trịa mặc áo trắng đứng khoanh tay. Mặt gã tròn như một trái dưa, hai con ngươi chuyển động đưa ánh mắt sáng như uy hiếp mọi người, khoe miệng gã hơi nhếch cười biểu lộ tính tình thâm hiểm kín đáo và cực kỳ mưu trí. Gã nhìn Đồng Thiên Giáp xua tay, sau đó mới bước đến gần Văn Nhân Mỹ, thân hình lùn mập của gã cúi gập xuống gọi một tiếng “Bẩm nhị gia” rồi gã chuyển sang Đồng Thiên Giáp:

- Đại gia đang bận rộn, phu nhân không yên lòng nên sai ta đến xem xét, xem xảy ra chuyện gì? Đồng Thiên Giáp vội thuật lại mọi việc vừa xảy ra. Đồng Thiên Giáp vốn giữ chức tổng quản trong Trác phủ, chức vụ ấy dĩ nhiên không phải thấp, thế mà vẫn cung kính trước mặt trung niên mập tròn họ Hứa này, đủ biết thân phận gã ở Trác phủ cao hơn Đồng Thiên Giáp một bậc. Thế gã là ai? Thiếu niên áo đen đưa mắt nhìn nữ nhân áo đen một cái có ý dò hỏi thăm. Nữ nhân áo đen nhẹ lắc đầu. Đồng Thiên Giáp kể xong, nét mặt trung niên áo trắng hoàn toàn không có sắc giận, trái lại gã lại hơi cười gật đầu chuyển đầu nhìn hán tử hai lần mất đao đang hoảng sợ đứng một bên, gã hỏi:

- Nhị vị là bằng hữu môn phái nào? Hán tử nọ ỉu xiu đáp:

- Hai chúng ta là người của Đẳng Giao Trại! Gã áo trắng a một tiếng:

- Đông Tây Nhị Bảo và Nam Bắc Tứ Trại uy chấn võ lâm, thì ra nhị vị là đệ huynh môn hạ của Hách trại chủ ở Phiên Dương, cam đắc tội... Gã hơi thu tiếng cười nói tiếp:

- Xin tha tội hạ ngông cuồng nói một câu, nếu là Hách trại chủ giá lâm Dương Châu, hấn cũng không dám ra tay đánh nhị gia của chúng ta, nhị vị hãy quay về báo một lời rằng cố nhân áo trắng năm xưa hiện giữ chức vụ trong Trác phủ ở Dương Châu, nếu như hấn lo cho nhị vị, chỉ cần gọi một tiếng, ta sẽ dẫn Đồng tổng quản đây đến ngay Phiên Dương chịu hình phạt, hết lời như thế, nhị vị hãy mau rời bỏ Dương Châu này đi!

Hai hán tử kia nào dám nói gì nữa vì gã áo trắng này hình như cũng chẳng coi Đẳng Giao Trại ở Phiên Dương vào đâu, hán tử vội đỡ đồng bạn lên bước xuống thang lầu. Trước khi đi, hán tử định móc túi trả tiền rượu thịt, gã áo trắng liền đưa tay chặn lại:

- Không cần, được huynh đệ Đẳng Giao Trại quang lâm, Hứa mỗ phải làm nhiệm vụ chủ nhân, bữa rượu thịt vừa rồi cứ coi như do Hứa mỗ đãi khách, xin nhị vị cứ lên đường tự nhiên! Hán tử nọ đành thu lấy tiền về. Trung niên áo trắng mập mạp quét mắt nhìn tửu khách nở nụ cười hỏi:

- Vị nào là Lê tiểu ca? Thiếu niên áo đen đứng dậy thưa:

- Có tiểu đệ đây, các hạ có gì chỉ giáo? Gã cung tay cười:

- Không dám, chỉ vì muốn đa tạ tiểu ca, tên tiểu ca gọi là gì? Thiếu niên áo đen đáp:

- Không dám nhận hai chữ “đa tạ” và cũng không dám nói tên sợ bị cười. Gã áo trắng mập mạp mỉm cười:

- Đã thế Hứa mẫu không dám thỉnh giáo nữa, nếu tiểu ca không chán ghét, xin mời bất cứ lúc nào đến thăm tậ gia. Hứa mẫu thay mặt gia chủ xin hoan nghênh hết sức. Thiếu niên vội đáp:
- Đa tạ, ngày sau rồi rảnh, nhất định sẽ xin tới bái kiến Thần quân.

5. Chiếc Thuyền Bí Mật

- Hay lắm, mời tiểu ca ngồi vui, bọn Hứa mẫu xin cáo từ. Thiếu niên áo đen đáp một câu khiêm tốn rồi ngồi xuống. Gã áo trắng quay lại Đồng Thiên Giáp:
- Thiên Giáp, hãy mời nhị gia, chúng ta trở về! Đồng Thiên Giáp cung kính vâng lời, bước tới khuyển thư sinh diên Văn Nhân Mỹ quay về. Thật lạ lùng, bây giờ Văn Nhân Mỹ như chẳng còn điên cuồng gì nữa, y rất vui vẻ ôn thuận đứng dậy. Trước khi đi, gã áo trắng ghé vào tai lão chưởng quỹ Nhiệm Khổng Phương nói nhỏ vài câu rồi cùng Đồng Thiên Giáp hộ vệ Văn Nhân Mỹ xuống thang lầu. Bây giờ lão chưởng quỹ mới thực sự thở phào một tiếng đúng lúc thiếu niên áo đen vẫy tay:
- Tiểu nhị, tính tiền! Tiếng gọi của thiếu niên khiến lão chưởng quỹ đang lúc vui vẻ, thân tự bước tới, đến gần, lão cười tươi cúi mình đang định nói, thiếu niên bỗng chú mục nhìn lão:
- Làm gì phiền đến lão chưởng quỹ thân tự đến đây? Tổng cộng hết bao nhiêu? Nhiệm Khổng Phương vội đáp:
- Không sao, không sao, tất cả tiền bạc đã được vị Hứa gia ở Trác phủ thanh toán hết cả rồi... Thiếu niên hơi ngạc nhiên:
- Sao, vị Hứa gia ấy đã trả xong rồi sao?
- Vâng, Hứa gia có dặn, chút rượu thịt này coi như món quà mọn của Trác phủ. Thiếu niên chau mày, nữ nhân áo đen xen vào:
- Đều tại vì cháu lắm lời, thôi được trả rồi chúng ta cứ ăn cho xong, coi như còn nợ người ta chút tình... Nhiệm Khổng Phương vội gạt đi:
- Cô nương ơi, Hứa gia có nói đây chỉ là chút quà mọn, đâu có đáng giá trị bao nhiêu. Thiếu niên áo đen cười gượng lắc đầu, đột nhiên hỏi:
- Lão nhân gia, vị Hứa gia ấy giữ chức vụ gì trong Trác phủ? Nhiệm Khổng Phương hơi ngần ngại một chút rồi lắc đầu:
- Cái ấy lão hủ cũng không biết rõ, chỉ biết đến Đồng tổng quản cũng phải nghe lệnh của Hứa gia. Thiếu niên nhíu mày:
- Hứa gia có xưng hiệu gì không? Lão chưởng quỹ lại lắc đầu:
- Người trong thành Dương Châu đều gọi gã là Hứa gia, chẳng có ai biết hiệu xưng gã là gì.
- Vị Đồng tổng quản thân thủ tuyệt cao, hần là...
- Hần là Tổng quản trong Trác phủ, mọi người đều gọi hần là Đồng gia. Thiếu niên hỏi liền mấy câu, vẫn chưa hiểu thêm được bao nhiêu, chàng ta lắc đầu:
- Lão nhân gia, xin thụ lãnh thịnh tình, ngày sau vị Hứa gia ấy có đến đây xin thay mặt đa tạ một lời.

Dứt lời vừa lúc nữ nhân áo đen ăn xong đứng dậy. Nhiệm Khổng Phương vội vàng tránh thân nhường đường. Thiếu niên áo đen lại buông hai tiếng “Đa tạ!” rồi cùng nữ nhân xuống lầu. Khi hai dì cháu họ vừa xuống cầu thang, trong góc một vị lão nhân gầy ốm mặc áo xanh không ai chú ý tới cũng vội thanh toán tiền rượu xuống lầu đi theo.

Ba người họ vừa đi, tiếng đàn sáo trong Dương Châu Đệ Nhất Lâu lập tức cất lên, bóng các ca kỹ múa hát chuyển động phản chiếu xuống tận tầng dưới đất. Nữ nhân áo đen và thiếu niên áo đen sau khi rời Dương Châu Đệ Nhất Lâu, thuận theo con đường lớn sánh vai đi về hướng Nam, vừa đi nữ nhân áo đen vừa cất tiếng ai oán:

- Mai Lãnh, đúng là vì cháu chưa trải qua giang hồ, không đủ kinh nghiệm... Thiếu niên áo đen cười khổ:
- Dì Sương, cháu đâu có biết lại chuốc vào thân phiền phức đường ấy. Nữ nhân mỉm cười:
- Chưa từng trải chưa lớn khôn được, cháu có nhận ra không? Lão chưởng quỹ Nhiệm Khổng Phương kia chính là người lão luyện thể sự, rất ư giảo hoạt... Thiếu niên thác dị:
- Dì Sương, cháu thấy lão là người thẳng thắn lắm mà. Nữ nhân hừ một tiếng:
- Dì bảo cháu không đủ kinh nghiệm, cháu không chịu, cháu tưởng lão thực không biết họ Hứa tên hiệu là gì ư?
- Sao? Dì Sương, lẽ nào lão lừa gạt chúng ta?
- Dì dám nói, lão chẳng những chỉ biết một mà còn biết mười nữa đấy!
- Thế lão không nói là vì sao? Chúng ta đâu có ác ý gì?
- Đó mới là cuộc đời kinh nghiệm, dù cho biết chỉ nên nói với người một phần điều mình biết thôi, không nên nói hết. Giang hồ hiểm trá, lòng người thay đổi. Lão nào biết ý chúng ta tốt hay xấu. Thiếu niên thở dài:
- Đáng trách nhất chỉ do mẹ cháu không dám cho cháu rời khỏi Mai Cốc, nếu không thì... Nữ nhân cắt lời:
- Bây giờ bắt đầu lịch duyệt giang hồ, mọi việc đều nên thận trọng kéo ăn năn không kịp đấy.
- Dì Sương, xin dì hãy nói với mẹ cháu giúp cháu nhé.
- Cháu là người tuyệt đỉnh thông minh, đã biết lúc nào đi chẳng vì cháu? Thiếu niên im lặng không đáp. Nữ nhân lại nói tiếp:
- Mai Lãnh, cháu có nhận ra lão chưởng quỹ Nhiệm Khổng Phương có khác với người thường không? Thiếu niên lắc đầu:
- Không, dì Sương nhận ra chỗ khác thường?
- Dì nhận ra lão là một cao nhân ẩn mặt không chịu lộ bản lãnh, công lực của lão e rằng chẳng kém gì các cao thủ của Mai Cốc chúng ta đâu, thậm chí còn có thể... Thiếu niên giật mình thác dị:
- Thực không, dì Sương, không thể thế được!
- Không tin cháu cứ đợi mà xem, dì tự tin dì không thể nhận xét sai được! Thiếu niên chau mày trầm ngâm:
- Chỉ là một chưởng quỹ ở tửu lâu, lẽ nào... Nữ nhân cắt lời:
- Điều ấy có gì là lạ, nên biết có rất nhiều cao nhân dị sĩ ẩn cư thâm sơn cùng cốc thì cũng có không ít võ lâm cao thủ ẩn khuất nơi thị thành.
- Dì Sương, nếu nói Nhiệm Khổng Phương là cao thủ võ lâm ẩn mặt không lộ, thế sao họ Hứa và họ Đồng ở Trác phủ không nhận ra?
- Có thể họ chưa nhận ra thực đó! Thiếu niên lắc đầu:
- Không thể, công lực họ Đồng cực cao và họ Hứa có lẽ công lực còn cao hơn họ Đồng nữa, lại thêm tính cách thâm trầm tâm trí hơn người, cháu không tin họ nhìn không ra. Nữ nhân chau mày trầm ngâm chốc lát:
- Cháu nói không phải hoàn toàn vô lý, nhưng Trác gia và Dương Châu Đệ Nhất Lâu không có liên hệ gì với nhau nên họ Hứa nếu như có biết chẳng nữa hẳn cũng cứ giả như không biết.
- Nếu như cháu suy luận không sai, có lẽ hẳn còn có thâm ý gì khác.

Nữ nhân áo đen khẽ gật đầu không nói. Trong lúc nói chuyện, hai người đã đi đến bên bờ sông Vận Hà. Trên con sông Vận Hà này thuyền bè qua lại đông đúc dị thường, sự phồn hoa của thành Dương Châu hơn phân nửa là do con sông Vận Hà này đem lại.

Bấy giờ, trời đã vào đêm, mọi thuyền bè qua lại trên Vận Hà đều treo đèn lồng, nhìn qua một lượt, mặt nước lấp lánh phản chiếu ánh đèn thành một dãy dài có cái đứng im, có cái di động, thành một cảnh tượng vô cùng đẹp mắt.

Hai dì cháu đến bên bờ sông Vận Hà lại không ghé vào bến mà đi thẳng tới một chỗ vắng vẻ xa hẳn bến thuyền. Bên bờ nước cách bến thuyền độ hơn mười trượng có một cái thuyền to lớn vĩ đại với hai cột buồm sừng sững cao neo ở đây, trên tót vời hai cái cột buồm treo hai cái đèn lồng thật lớn. Ngoài ra tất cả cửa khoang đều đóng kín nhưng từ các kẽ cửa ánh đèn vẫn lọt ra. Trên đầu thuyền và đuôi thuyền đều có hai hán tử áo xám ngồi như canh giữ một tấm ván bắc từ thuyền lên trên bờ ước dài hơn trượng, trừ bọn hán tử ấy, trên thuyền không còn nhân ảnh nào nữa.

Khắp thuyền đang im lặng tịch mịch, đột nhiên có động tĩnh. Khi nữ nhân áo đen và thiếu niên áo đen đến chỉ còn cách hai mươi trượng, hai hán tử áo xám ngồi ở đầu thuyền đứng bật dậy xuôi tay kính cẩn. Tiếp theo cửa khoang trước mở rộng bước ra ba người một đi trước, hai đi sau, cả bọn đều còn đang tuổi trung niên, người đi đầu thân hình rất cao lớn mặc một trường bào trắng toát có phần cũng tuấn nhã, chỉ tiếc ánh mắt thoảng âm trầm sát khí. Theo sau hắn là hai đại hán cũng cao lớn không kém mặc áo màu tía, một người mắt to mày rậm, một người mắt nhỏ mày thưa đều có uy lực hơn người.

Ba người vừa bước ra khỏi khoang liền bước tới tấm ván dẫn lên bờ, vừa lúc nữ nhân áo đen và thiếu niên áo đen đi tới gần cũng song song bước lên tấm ván dẫn lên thuyền. Người áo trắng và hai đại hán áo tía hơi cong thân như cung kính đón nữ nhân áo đen và thiếu niên áo đen lên thuyền. Người áo trắng mở lời trước:

- Mừng thiếu chủ và đại cô nương đã về đến. Nữ nhân áo đen nhẹ đưa cánh tay trắng muốt, ba đại hán đứng thẳng lưng lên, nữ nhân quét mắt nhìn toàn thuyền rồi từ từ thu hồi nhãn quang, nói:
- Thường tổng tuần sát, có động tĩnh gì không? Đại hán áo trắng nghiêng thân đáp:
- Hồi bẩm đại cô nương, thuộc hạ không hề phát hiện có động tĩnh gì. Nữ nhân cúi đầu:
- Sự việc đã chuẩn bị sẵn sàng cả rồi chứ?
- Hồi bẩm đại cô nương, thuộc hạ đã chuẩn bị sẵn sàng xong chỉ còn đợi đại cô nương hạ lệnh! Nữ nhân áo đen gật đầu:
- Được, trưa ngày mai sẽ bắt đầu! Đại hán áo trắng ứng tiếng “Dạ!” rồi chuyển mình sang thiếu niên áo đen:
- Thiếu chủ, sự phồn hoa của Dương Châu vui thú chứ? Thiếu niên mỉm cười:
- Vui hơn ở núi rừng rất nhiều! Đột nhiên, nữ nhân áo đen quát nhỏ một tiếng:
- Viên tuần sát! Đại hán mắt to mày rậm mặc áo tía vội vâng lệnh vọt thân lên trên không, khi còn lơ lửng trên không trung, hắn vận thân, người hắn như con ngựa phi vọt trên không trung vọt lên trên bờ tới khu rừng cách bờ độ hơn mười trượng. Vừa lúc trong bụi rậm phát ra những tiếng sột soạt, một bóng người kinh hoàng mau như con chim ưng vọt thân mất dạng trong bóng đêm mờ tối. Đại hán áo tía khẽ hừ một tiếng nói lớn:
- Bằng hữu, còn định chạy nữa ư? Đang định biến đổi thân pháp bỗng nghe tiếng nữ nhân áo đen gọi từ trên thuyền vọng tới:
- Viên tuần sát, được rồi, để cho hắn đi đi! Đại hán áo tía vội tuân lệnh, hai tay áo phất mạnh thân hình xoay hẳn lại bắn vọt nhẹ nhàng như chiếc lá rụng rơi thân xuống sàn thuyền. Đại hán áo trắng nhăn tít cặp lông mày cúi sát thân trước mặt nữ nhân áo đen:
- Tai mắt thuộc hạ quá trì độn để cho đối phương đến gần... Thần sắc nữ nhân ngưng trọng:
- Điều ấy ngươi không đáng trách. Tên kia có lẽ theo dõi chúng ta từ lâu rồi! Đại hán áo trắng vội nói:
- Đa tạ đại cô nương tha thứ. Thiếu niên áo đen chau đôi mày kiếm:

- Dì Sương, dì nhận ra tên kia thuộc môn phái nào? Nữ nhân lạnh nhạt:
- Khó nói lắm, có khả năng là người của Trác phủ, cũng có khả năng là người môn phái khác! Thiếu niên:
- Nếu là người của Trác phủ, chúng ta... Nữ nhân chận lời:
- Chúng ta hãy vào khoang nói chuyện... Tiếp đó nàng xoay qua đại hán áo trắng:
- Thường tổng tuần sát, hãy truyền lệnh cho thuyền ra giữa dòng bỏ neo!

Sau đó nàng và thiếu niên bước vào trong khoang thuyền. Đại hán áo trắng khoát tay ra hiệu, bốn hán tử áo xám ở đầu và đuôi thuyền vội vàng đứng dậy. Chiếc thuyền hai cột buồm vĩ đại từ từ xoay thân chạy ra giữa dòng sông, khi ấy trong cánh rừng rậm rạp mới chậm bước ra một bóng người áo xanh. Hắn đứng sau một thân cây liễu nhìn theo dáng con thuyền vĩ đại, lập tức thân hình hắn động liền xẽ không gian đi mất.

Hai cái đèn lồng treo trên hai cột buồm cái thuyền vĩ đại khác hẳn các đèn lồng khác vì nó rất lớn.

Bóng trăng cuối tháng mờ mờ chiếu trên mặt sông.

-oOo-

Bóng trăng cuối tháng mờ mờ cũng chiếu xuống ngọn Mai Hoa Lãnh.

Mai Hoa Lãnh là nơi có từ đường thờ một vị quan lớn triều Minh và mộ ngài cũng ở đây. Tòa từ đường ấy ngoài cửa có một khe nước nhỏ, bước qua nó là vào cửa từ đường, chính diện là đại sảnh, sau đại sảnh là ngôi mộ của vị quan ấy.

Bấy giờ trước mộ địa ấy, dưới ánh trăng mờ tối lạnh lẽo có một lão nhân áo trắng đang khoanh tay đứng yên. Thân người ấy cao lớn mặc một áo bào trắng tinh, bỗng nhiên một tiếng động phá tan bầu không khí yên tĩnh của từ đường, nhân ảnh chuyển động đến cùng với tiếng ngâm: “Vạn điểm mai hoa, tận thị cô thần huyết lệ. Nhất phôi cố thổ, hoàn lưu thắng quốc y quan...” Tiếng ngâm ngừng lại rất đột ngột, vị lão nhân áo trắng có dáng văn sĩ từ từ xoay thân lại, nét mặt lão vàng bệch và cứng đờ, bất cứ ai chỉ nhìn qua cũng nhận ra lão đeo mặt nạ da người. Hai mắt lão ánh lên như điện nhìn thẳng vào góc đại sảnh từ đường. Bên góc tả đại sảnh lập tức hiện ra một lão nhân áo xanh, chính là người đã theo dõi nữ nhân và thiếu niên áo đen khi còn ở Dương Châu Đệ Nhất Lâu. Lão nhân áo xanh nhìn lão nhân vận áo trắng, lão mỉm cười:

- Huynh đệ, xem ra ta vĩnh viễn không giấu được huynh đệ bất cứ chuyện gì. Người áo trắng cũng cười xòa:
- Đó là vì lão ca ca quá khiêm nhượng đó thôi! Người áo xanh vừa bước tới gần vừa đáp:
- Thôi được, huynh đệ, chúng ta mỗi người tự biết mình là đủ, dù ta có học thêm mười năm nữa cũng không bằng huynh đệ được đâu. Trong khi nói hắn đã đến trước mặt người áo trắng. Người áo trắng cười nói:
- Lão ca ca, vừa gặp ở Đệ Nhất Lâu ta đã biết lão ca ca có điều cần dạy bảo nên đến Mai Hoa Lãnh này chờ đợi, ta không đoán sai chứ?

6. Văn Sĩ Thần Bí

- Chúng ta hãy đến tảng đá dưới bóng cây kia ngồi nói chuyện. Người áo trắng hân hoan gật đầu. Nơi lão nhân áo xanh chỉ là một tảng đá bằng phẳng sạch sẽ nằm dưới gốc một cây tùng. Hai người cùng ngồi xuống, lão nhân áo xanh mở lời trước:
- Huynh đệ, chúng ta hãy nói về hai người ở Đệ Nhất Lâu trước, họ ra sao? Người áo trắng cười hàm tiếu:
- Phải chăng lão ca ca có ý chỉ nữ nhân và thiếu niên áo đen? Lão nhân áo xanh gật đầu:
- Chính thị, huynh đệ nhận ra môn phái của họ chứ? Người áo trắng hơi trầm ngâm:
- Ta chỉ biết thiếu niên rất anh tuấn và nội công cũng có phần thâm hậu, đó là một người rất khả ái.

- Còn vị cô nương kia?
- Đó là một nữ nhân tuyệt bạch thanh nhã, đáng gọi là hoa đẹp thế gian.
- Lão đệ, nếu so sánh cô nương ấy với Văn Nhân phu nhân ai hơn ai kém?
- Xuân lan thu cúc mỗi người một vẻ mười phân vẹn mười, khó biết ai hơn ai kém.
- Huynh đệ, ta hỏi huynh đệ có nhận ra môn phái của họ không? Lão nhân áo trắng vội đáp:
- Chắc chắn họ phải là những nhân vật siêu phàm hiếm có trong võ lâm! Lão nhân áo xanh mỉm cười:
- Nói đã nửa ngày mà huynh đệ vẫn chưa nói rõ họ là người của môn phái nào?
- Chẳng lẽ lão ca ca không nhận được xuất thân của họ sao?
- Tuy ta không thể khẳng định họ thuộc môn phái nào nhưng ta dám chắc họ tất phải là người của một bang hội bí mật nào đó. Lão nhân áo trắng có phần kinh ngạc:
- Lão ca ca, lấy gì làm chắc?
- Ta theo họ rời Đệ Nhất Lâu, huynh đệ có biết họ đi đâu không?
- Ta không đoán được, lão ca ca cứ nói đi!
- Hai người họ đến bên bờ sông Vận Hà. Lão nhân áo trắng bật kêu a một tiếng:
- Họ lên thuyền ư?
- Chỉ lên thuyền, nhưng chưa đi... Đó là một cái thuyền vĩ đại có hai cột buồm lớn, ở hai đầu có hai tên nhân vật võ lâm canh giữ, khi hai dì cháu họ đến, trên thuyền có ba người ra nghênh đón... Nói đến đó, lão ngừng đầu lên hỏi:
- Huynh đệ có biết người mang biệt hiệu Bát Tỷ Ngọc Na Tra không?
- Lão ca ca nói phải chăng là người năm xưa độc bá một phương hoành hành nam bắc, tên thật là Thường Xuân Anh đó không?
- Đúng vậy, chính là hần, hần tôn xưng vị cô nương áo đen kia là “Đại cô nương” và tôn xưng vị thiếu niên là “Thiếu chủ” rất ư cung kính, còn vị cô nương gọi hần là Thường tổng tuần sát... Người áo trắng lại A một tiếng:
- Do đó lão ca ca mới suy luận họ là người trong một tổ chức bí mật?
- Chẳng những đó là tổ chức bí mật mà thôi, mà lực lượng của họ chắc mười phần lớn mạnh hùng hậu.
- Lão ca ca, làm sao biết điều ấy?
- Vì tên Bát Tỷ Ngọc Na Tra đã từng độc bá nam bắc, xưng tôn một phương, năm xưa danh tiếng lẫy lừng là thế, lẽ nào chịu khuất phục làm môn hạ người không có lực lượng hùng hậu. Từ đó có thể biết nhân vật lãnh tụ của tổ chức bí mật ấy phải có công lực thâm hậu cao tuyệt và có trí mưu mới khuất phục được hần... Người áo trắng gật đầu:
- Đúng vậy, lão ca ca phân tích quả là có lý.
- Còn nữa, bên cạnh hần còn hai đại hán áo tía xem ra đều là những nhân vật phi phàm, điều ấy chẳng chứng tỏ tổ chức ấy rất rộng lớn đó sao?
- Vâng, không sai, vậy thì tổ chức này nằm ngoài Đông Tây Lương Bảo và Nam Bắc Tứ Trại...
- Điều ấy tất nhiên, vì so về danh tiếng và võ học, Bát Tỷ Ngọc Na Tra đều cao hơn hần các lãnh tụ của Đông Tây Lương Bảo và Nam Bắc Tứ Trại. Hai dì cháu họ lẽ nào lại là người mấy cái bảo và trại ấy được? Còn nữa, người của Đông Tây Lương Bảo khi ra ngoài đều có ký hiệu riêng, và thuyền của Nam Bắc Tứ Trại ắt phải treo cờ trời, còn ban đêm ắt treo đèn đặc biệt làm biểu ký. Còn con thuyền vĩ đại kia lại chẳng có dấu hiệu gì cả. Người áo trắng trầm ngâm:

- Đúng là họ có phần thần bí thật, nhưng giang hồ gần đây ngoài chuyện bí hiểm ba năm trước của Văn Nhân đại hiệp, mọi sự đều bình tĩnh, nhất là trong vùng sở cư của Thất Tuyệt Thần Quân Trác Không Quần này càng thêm an ninh. Tổ chức bí mật kia đột nhiên xuất hiện ở Dương Châu khiến người ta khó hiểu quá. Lão nhân áo xanh cười nhạt:
- Cứ theo ta biết, dĩ cháu họ có ý tìm một người, cũng có thể người cần tìm ấy là Cẩm Kiếm Thư Sinh Văn Nhân Mỹ! Lão áo trắng kinh ngạc:
- Lão ca ca, sao biết thế?
- Trong Đệ Nhất Lâu ta nghe lén họ đối đáp có vẻ rất chú ý đến Văn Nhân Mỹ, ngoài ra còn nhắc đến tên Thất Tuyệt Thần Quân và Văn Nhân phu nhân nữa. Người áo trắng gật đầu trầm ngâm:
- Ô! Để đến lúc có dịp ta sẽ điều tra...
- Vâng! Lão nhân áo xanh đột ngột lại nói tiếp:
- Huynh đệ, tên của thiếu niên áo đen là Lê Mai Lãnh, y gọi nữ nhân áo đen là dì Sương! Người áo trắng nhẹ lập lại:
- Lê Mai Lãnh... Sương... Lão lắc mạnh đầu:
- Lão ca ca, ta chẳng nhớ ra họ là ai.
- Đó chính là điều bí mật của tổ chức ấy đấy.
- Họ cần tìm các người nào? Vì sao lại muốn tìm Văn Nhân Mỹ?
- Hà tất phải phí sức suy đoán bây giờ? Cứ để họ hành động, ta sẽ biết liền.
- Họ dám động tới Trác phủ thực là lớn gan...
- Ta nói ra điều này, chỉ e huynh đệ thêm phần kinh ngạc đó.
- Lão ca ca, đó là điều gì? Lão nhân áo xanh:
- Tám chín phần mười là thủ lĩnh tổ chức bí mật ấy là một nữ nhân hùng tài đảm lược!
- Sao lão ca ca biết?
- Thiếu niên kia được gọi là thiếu chủ, y cứ mở miệng ra là mẹ cháu, đóng miệng cũng mẹ cháu, còn vị cô nương được y gọi là dì, thân phận rất cao và cũng cứ gọi là mẹ của cháu một hai...
- Lão ca ca, đó cũng là điều bình thường, đâu có gì đặc dị?
- Do đó, ta chỉ nói tám phần mười chứ không hề khẳng định.
- Thủ lĩnh tổ chức bí mật ấy nếu là nam nhân tất phải là anh hùng cái thế chứ không thể là loại vô danh, nhưng nếu lại là nữ càng khiến người kinh tâm.
- Điều ấy cũng chẳng có gì kinh tâm lắm đâu, huynh đệ, có nhiều nhân vật nữ lưu so với nam nhân còn cao minh hùng tài hơn, thí dụ như vị Sương cô nương kia chẳng hạn, nàng ta nhìn qua đã nhận ra liền Nhiệm Khổng Phương là cao thủ võ lâm ẩn mặt...
- Thế ư, lão ca ca?
- Huynh đệ, chính tai ta nghe rất rõ ràng.
- Thực là vô ý mà chúng ta thu được điều lợi, chứng minh sự hoài nghi của chúng ta là không sai.
- Vâng, không sai, chỉ vì huynh đệ, phải chăng ba năm trước phụ trách bày tiệc cưới ở Trác phủ chính là Đệ Nhất Lâu? Lão nhân áo trắng chưa đáp vội, lão lật tay rút ra một vật đặt lọt vào lòng bàn tay, đó là một chiếc ly uống rượu bằng bạc đã bị bóp dẹp lại. Lão áo xanh ngạc nhiên:
- Huynh đệ, cái này là... Hai mắt lão nhân áo trắng hiện lên ánh sáng kỳ lạ:

- Đây là cái ly dùng uống rượu hợp cần trong đêm động phòng hoa chúc. Ba năm trước, thừa lúc hỗn loạn không ai chú ý, ta đã lén giấu vào tay áo. Lão nhân áo xanh bật kêu A một tiếng thác dị:
- Ly rượu này đã được chế bằng bạc, nếu hạ độc vào rượu trong đó, sao không có dấu hiệu gì...
- Có lẽ chất độc ấy rất đặc biệt lạ!
- Dụng ý của lão ca ca khi giấu cái ly này là... Người áo trắng đáp:
- Lúc ấy ta nghe tiệc cưới giao cho một tửu lâu bao biện sắp đặt, sau khi xảy ra thảm biến, ta hỏi thăm khắp các tửu lâu lớn nhỏ trong thành Dương Châu mới biết duy nhất Đệ Nhất Lâu là có dùng loại chén bạc này.
- Lại thêm có Nhiệm Khổng Phương là một cao thủ vô lâm giấu mặt...
- Đúng vậy, ta càng thêm hoài nghi. Lão nhân áo xanh gật đầu như đồng tình không nói gì nữa. Hốt nhiên lão nhân áo trắng hỏi:
- Lão ca ca, bây giờ là giờ nào rồi?
- Còn sớm, huynh đệ, chẳng lẽ huynh đệ muốn... Lão nhân áo trắng mỉm cười:
- Chính vậy, bụng ta đã thèm rượu lắm rồi, chính đang muốn đến Đệ Nhất Lâu uống vài chén. Lão nhân áo xanh vỗ tay cười đáp:
- Hay tuyệt, ta phụng bồi... Người áo trắng lắc đầu:
- Lão ca ca không nên đi!
- Sao? Tại sao ta không nên đi?
- Còn một việc cần mong phiền tới lão ca ca.
- Thôi được, huynh đệ hãy đi sớm về sớm chỗ để ta đợi lâu khổ lắm... Lão nhân áo trắng cất lời:
- Khi ta trở về sẽ tặng lão ca ca vài hũ được chăng?
- Ta chấp thuận đợi huynh đệ đến sáng! Lão nhân áo trắng mỉm cười cùng với tiếng cười ấy hai bóng nhân ảnh trắng và xanh đồng thời cất thân vọt lên biến mất dạng...
- oOo-

Cửa thành Dương Châu mở suốt đêm, Đệ Nhất Lâu hình như càng khuya càng náo nhiệt.

Giữa canh hai đêm ấy có một lão nhân áo trắng bước vào, hai tiểu nhị đã ra tiếp đón cung kính mời lên lầu. Không buồn nhìn tới hai tiểu nhị, lão nhân áo trắng ngang nhiên lên lầu. Nhìn sau lưng, vị khách áo trắng ấy rất giống vị lão nhân áo trắng trên Mai Hoa Lãnh vừa rồi, nhưng sắc mặt vàng bệch lúc nãy đã biến thành trắng bạch. Tám phần mười, trong người lão không chỉ có một cái mặt nạ. Vừa lên lầu đứng vào lúc một ca kỹ vừa dứt một khúc múa, tiếng vỗ tay nổi lên như sấm động. Người áo trắng ngồi xuống một cái bàn khuất.

7. Ly Rượu Bạc

- Tướng công cần dùng những gì? Khách áo trắng ấy mỉm cười:
- Chỉ cần một bình rượu Thiệu Hưng và hai cái ly bạc, nhưng nhớ là rượu phải nóng đó... Người này đúng là kỳ quái, bây giờ đâu phải là tháng chạp mà cần hâm rượu cho nóng? Nhưng khách có tiền là lệnh tối cao, đừng nói cần rượu nóng, cần bất cứ gì ở đây cũng có thể chiều được hết, tiểu nhị vâng một tiếng định chạy vào. Đột nhiên vị khách ấy giơ tay lên ngăn:
- Khoan đã.
- Tướng công còn dặn bảo gì nữa.
- Ta có một tính hơi quái dị, rượu uống bằng ly bình thường không thấy ngon, hãy dọn cho ta những cái ly bạc mà quý quán đây cất kỹ ta uống mới ngon. Tiểu nhị ngạc nhiên gượng cười:

- Tướng công ơi! Tiểu hiệu nào có ly bạc...
- Đừng giấu ta... Khách lạ lòng ấy vậy tay:
- ... lần trước ta đã uống rượu ở đây bằng những cái ly bạc ấy, không tin người cứ đi hỏi chương quỹ của các người thì biết. Tiểu nhị đỏ mặt ú ớ:
- Tướng công ấy, có thì có đấy, nhưng... nhưng đó là đủ bộ chuyên để dùng tổ chức tiệc vui cưới hỏi, bình thường đâu có dùng tới?
- Thế sao lần trước chương quỹ lại cho ta uống bằng ly đó?
- Cái ấy... tướng công ơi, xin cho tiểu nhân đi hỏi chương quỹ trước đã...
- Được, người đi đi, nếu lão chương quỹ không chấp thuận ta sẽ tìm lão đấy! Tiểu nhị thở phào vội vàng cúi mình chuyển thân đi. Chỉ chốc lát sau tiểu nhị quay trở lại nhưng không phải một mình mà có thêm lão chương quỹ Nhiệm Khổng Phương nữa. Khi đến gần vị khách áo trắng, tiểu nhị thưa:
- Nhiệm gia, chính là vị tướng công này đây! Nhiệm Khổng Phương đưa mắt nhìn khách, đột nhiên, lão hơi giật mình. Khách áo trắng kịp thời mỉm cười:
- Sao? Chương quỹ quen biết ta ư? Nhiệm Khổng Phương hình như hơi kinh ngạc vội cười tươi:
- Lão hủ nào có phúc phận ấy, không quen biết, không...
- Sao? Chương quỹ không quen biết ta? Nhiệm Khổng Phương lại kinh hoảng vội đáp:
- Vâng, vâng, vâng. Lão hủ không quen biết, không quen biết...
- Nhiệm chương quỹ quả thực mau quên quá, ba năm trước... Nói đến đây bèn im bặt. Nhiệm Khổng Phương biến sắc mặt, người khách áo trắng ấy nói tiếp:
- Ba năm trước ta uống rượu ở đây được Nhiệm chương quỹ ban ơn... Nhiệm Khổng Phương thở phào như thoát nạn:
- Tha thứ nhân lực lão hủ chậm chạp, lão hủ...
- Không sao, chuyện ấy chẳng quan trọng gì, quan trọng nhất là tiểu nhị đã mời được Nhiệm chương quỹ đến đây.
- Cái ấy lão hủ vừa nghe tiểu nhị nói qua, xin tướng công tha thứ, tiểu hiệu xưa nay chưa hề dùng qua ly bạc, tất cả đều thành bộ...
- Nhiệm chương quỹ, thế sao lần trước lại có thế? Nhiệm Khổng Phương ngăn người mỉm cười gượng gạo:
- Tướng công tha thứ cho, lão hủ không nhớ nổi...
- Thế chương quỹ định nói ta lừa dối ư?
- Lão hủ đâu dám, sự thực lão hủ không nhớ nổi khi nào đã mang ly bạc ra... Khách áo trắng nhẹ tay đẩy chiếc ly bạc bẹp dúm trong ống tay áo ra đặt gọn trong lòng bàn tay, mục quang ngưng lại, cười nhạt hỏi:
- Nhiệm chương quỹ, đây phải chăng là ly bạc của quý hiệu? Nhiệm Khổng Phương lại tái mặt:
- Tướng công có cái ly bạc này từ đâu...
- Chưa cần hỏi điều ấy, chỉ cần trả lời phải chăng đúng là ly bạc của quý hiệu không? Đột nhiên Nhiệm Khổng Phương mỉm cười lắc đầu:
- Tướng công, e rằng tướng công lầm rồi, cái này không phải của tiểu hiệu...
- Sao dưới đáy ly có ký hiệu Dương Châu Đệ Nhất Lâu, chương quỹ giải thích làm sao? Nhiệm Khổng Phương vẫn lắc đầu:
- Tướng công, dưới cái ly này căn bản đâu có chữ nào?

- Thật ư? Đã không phải là vật của quý hiệu, tại sao Nhiệm chưởng quỹ lại biết dưới đáy của nó không có chữ? Nhiệm Khổng Phương hơi giật mình, nhưng rồi lão cười to lên:
- Tướng công, vì vật này không phải của tiểu hiệu, nên dù có chữ đi nữa cũng không phải là chữ Dương Châu Đệ Nhất Lâu, và chẳng ly bạc này hoàn toàn không giống ly bạc của tiểu hiệu.
- Thật ư?
- Nếu tướng công không tin hãy đợi lão hủ cho tướng công xem! Lão quay đầu nhìn tiểu nhị quắt nhỏ:
- Đi lấy một cái ly bạc đến đây. Mau! Tiểu nhị đứng bất động, ú ớ:
- Tiểu nhân... đâu biết ly bạc... để ở chỗ nào? Nhiệm Khổng Phương trừng mắt quát:
- Trong kho... Lão hạ giọng xuống:
- Bảo thất gia lấy cho. Tiểu nhị dạ một tiếng xong liền chạy đi. Lão chưởng quỹ quay lại khách áo trắng cười nịnh:
- Lão hủ nhận xét tướng công không phải là dân bản địa ở đây. Vị khách áo trắng cười nhạt:
- Nhân lực Nhiệm chưởng quỹ như thần, đúng vậy, ta không phải dân bản địa.
- Quê hương tướng công ở đâu?
- Khai Phong Hà Nam! Lão chưởng quỹ khen nịnh:
- Khi còn trẻ lão hủ có lần từng qua Khai Phong một lần, các thắng cảnh Thiết Tháp, Võ Ngọc Đài và Đại Tướng Quốc tự thật là náo nhiệt.
- Quá khen, còn quê hương chưởng quỹ?
- Lão hủ sinh trưởng ở Giang Nam. Quý tính tướng công... Khách áo trắng đáp:
- Tộc tính là Môn. Nhiệm chưởng quỹ làm việc ở đây đã lâu chưa?
- Lão hủ là bạn cũ của Đông gia nên được ân người yêu quý giữ ở lại đây giúp việc đã lâu. Đại hiệu của tướng công là...
- Tên là Nhân Kiệt, trước đây chưởng quỹ làm gì?
- Không dám giấu tướng công, khi lão hủ còn trẻ cũng có đọc sách học chút kinh thư nhưng vì tính thích ngao du, đến khi đứng tuổi chẳng có một nghề trong tay, đành làm nghề buôn bán vật độ nhật...
- Chưởng quỹ quá khiêm... Nhiệm Khổng Phương mau lệ cướp lời:
- Như quả mắt lão hủ chưa mờ, chắc rằng Môn tướng công không phải hoàn toàn là kẻ thư sinh.
- Thật ư? Nhiệm Khổng Phương gật đầu:
- Cho dù Môn tướng công không phải là nhân vật võ lâm đi nữa cũng phải là người biết võ nghệ. Môn Nhân Kiệt mỉm cười:
- Ta là kẻ học hành không xong, đành phải quay qua học kiếm, học kiếm cũng không xong lại quay về học chữ, kỳ quả chữ chẳng hay cây chẳng biết chẳng ra sao cả, đâu như Nhiệm chưởng quỹ... Nhiệm Khổng Phương đang định tiếp lời đã thấy tiểu nhị hai tay bưng một cái ly bạc con con chạy mau tới, đến gần, cẩn thận dâng ly bạc lên trước mặt Nhiệm Khổng Phương. Lão đón lấy cái ly bạc và đưa đáy ly về phía vị khách áo trắng họ Môn:
- Xin Môn tướng công nhìn xem, đáy ly có ghi tên tiểu hiệu. Khách áo trắng gật đầu:
- Đúng vậy, có thật! Nhiệm Khổng Phương đặt ly bạc xuống bàn đưa tay ra:
- Xin cho lão hủ mượn cái ly bạc của tướng công. Khách áo trắng không chút do dự đưa cái ly bạc bẹp dùm cho lão. Nhiệm Khổng Phương cầm lấy, hai ngón tay ấn mạnh, cái ly đang bẹp dùm phồng lên, Môn Nhân Kiệt cười nhạt:

- Nội công Nhiệm chưởng quỹ thật là tinh thuần! Nhiệm Khổng Phương hoảng hốt dừng tay sắc mặt hơi biến, cười gượng gạo:
- Tướng công quá khen, lão hủ không mở rộng cái ly này ra nổi. Chuyển đầu lại tiểu nhị, lão quát:
- Đi mang búa lại đây! Tiểu nhị chưa kịp đáp, Môn Nhân Kiệt đột nhiên xua tay mỉm cười:
- Không cần, nếu Nhiệm chưởng quỹ không muốn làm thế, không vui lòng biểu lộ công lực, xin tạm cho ta thử xem. Nói liền đưa tay đón lấy cái ly từ tay Nhiệm Khổng Phương. Khách áo trắng Môn Nhân Kiệt kê cái ly vào cạnh bàn, hạ tay vận lực đè xuống vài lần, cái ly bẹp mới giãn phồng lên nhưng vẫn chưa trở lại nguyên hình cũ, Môn Nhân Kiệt lắc đầu cười:
- Xem ra công lực ta còn thua cả hai ngón tay Nhiệm chưởng quỹ nữa! Vừa nói vừa lật đáy ly lên kinh dị nói:
- Quái lạ, dưới đáy ly này sao không có chữ đề? Dưới đáy cái ly bạc kẹp ấy đúng là không có chữ, đáy của nó trơn bóng! Nhiệm Khổng Phương mỉm cười chớp mắt:
- Đã không phải là vật của tiểu hiệu, làm sao có chữ đề tên tiểu hiệu được? Môn tướng công, lão hủ không có...
- Tại sao hai cái ly này về hình dáng to nhỏ cho đến các hình hoa văn chung quanh đều giống y hệt thế này? Nhiệm Khổng Phương lắc đầu:
- Cái ấy lão hủ không có khả năng biết, có lẽ ly này do một nơi nào chế tạo ra chăng?
- Thực là quái lạ... Nhiệm chưởng quỹ có biết vì sao ta có cái ly bạc này không?
- Môn tướng công lấy nó từ đâu?
- Nói ra cũng dài nhưng phải nói cho rõ, chuyện bắt đầu từ ba năm trước... Nhiệm Khổng Phương a một tiếng kinh ngạc:
- Ba năm trước ư? Hơi dừng lại một chút khách hỏi:
- Nhiệm chưởng quỹ, ở đây đông người, nói có tiện không?
- Môn tướng công, ở đây không có gì bất tiện.
- Vậy thì hay lắm. Địa điểm là ở trong Trác phủ ư chán thiên hạ. Nhiệm Khổng Phương cả kinh:
- Trác phủ?
- Đúng, Trác phủ của Thất Tuyệt Thần Quân Trác Không Quân!
- Thì ra là ở trong phủ Trác thần quân, có chuyện ấy sao...
- Chưởng quỹ có nhớ ba năm trước đây trong Trác phủ có một ngày vui chấn động thiên hạ là vị bằng hữu chí thân của Trác thần quân Cẩm Kiếm Thư Sinh Văn Nhân Mỹ đại hiệp kết hôn cùng một vị nữ lưu anh hùng Mai cô nương.
- Nhớ chứ, rất nhớ. Ngày vui ấy của Trác phủ đúng là chấn động thiên hạ vì vậy anh hùng khắp nơi, hào kiệt nam bắc tìm đến chúc mừng đông nghẹt cả thành Dương Châu, từ trước ngày hôn lễ mười ngày cả thành đã náo nhiệt, không dám giấu tướng công, lần ấy tiểu hiệu cũng được lợi nhiều không nhỏ. Lão nói xong câu ấy bật ra cười hăng hắc. Môn Nhân Kiệt gật gù liên tục:
- Đích xác không sai, đích xác không sai, thịnh hội năm ấy ở Dương Châu có thể nói là không tiền tuyệt hậu, trước đó chưa từng có, sau này e rằng cũng khó có... Nhiệm Khổng Phương phụ họa:
- Lão hủ đã sống từng này tuổi, đó lần đầu tiên thấy đám cưới hấp dẫn cả thành Dương Châu... Lão gật gù tán thán:
- Trác thần quân thật là một người nghĩa hiệp yêu quý bằng hữu, đừng nói tới chỉ có trăm họ Dương Châu thành này mà khắp thiên hạ ai cũng nức nở khen tặng Thần quân! Môn Nhân Kiệt đồng ý gật đầu:

- Nhiệm chương quỹ nói phải lắm, Trác thần quân đáng khâm phục là một đại anh hùng đỉnh thiên lập địa, người đối với bằng hữu mấy chục năm cũng như một ngày, hiện nay bằng hữu như thế thật là hiếm có... Nhiệm Khổng Phương đang định tiếp lời, Môn Nhân Kiệt đột nhiên hỏi:
- Ngày vui hôm ấy phải chăng do quý hiệu lãnh bày tiệc?
- Không sai. Nhiệm Khổng Phương vừa gạt đầu xác nhận bỗng lại lắc đầu:
- Kỳ thực, cũng không phải chỉ có một tiểu hiệu bao biện tiệc vui ấy, hầu hết các đại tửu lâu nổi tiếng ở thành Dương Châu đều được mời vào Trác phủ giúp cho yến tiệc hôm ấy...
- Nhiệm chương quỹ, cứ theo ta biết, lần ấy lãnh nhiệm vụ bày tiệc trong Trác phủ chỉ có quý hiệu.
- Môn tướng công chỉ nghe nói như thế?
- Ta cũng là một khách mời ngày hôm ấy, ăn tiệc do các đầu bếp của quý hiệu nấu nướng, tất cả tân khách đều tấm tắc khen tài! Nhiệm Khổng Phương cười hăng hắc:
- Đó là các vị tân khách quá khen đó thôi, thực ra các đầu bếp tửu gia khác tài nghệ cũng đâu kém gì. Câu nói hết sức khôn khéo. Môn Nhân Kiệt mỉm cười:
- Anh hùng thiên hạ đều biết, bày tiệc vui hôm đó chỉ có quý hiệu. Nhiệm Khổng Phương vẫn cười chưa kịp đáp, Môn Nhân Kiệt đã tiếp:
- Nhiệm chương quỹ, hôm ấy đang tiệc vui biến thành tai họa, giữa đêm động phòng Văn Nhân đại hiệp mới uống một hớp rượu hợp cần liền bị điên cuồng, việc ấy Nhiệm chương quỹ có biết?

8. Ngọc Mỹ Nhân

- Biết chứ, biết chứ, việc ấy khắp thiên hạ ai mà không biết, lúc ấy tân khách quá đông, chỉ cần một người loan truyền một câu lập tức đã truyền ra khắp thiên hạ. Sau đó lão hủ biết chuyện... Lão hơi ngừng lại chuyển ra than thở:
- Thực là đại bất hạnh, Văn Nhân đại hiệp và Văn Nhân phu nhân hiện tại là trai tài gái sắc đều là nhân tài vô lâm hiện tại, đương thời lúc ấy ai cũng cho rằng họ là một đôi kim đồng ngọc nữ, ai ngờ đâu một anh tuấn kỳ tài như Văn Nhân đại hiệp lại bị đẩy vào hoàn cảnh bi thương như thế và vận mạng Văn Nhân phu nhân lại đau khổ đến vậy, ai cũng than trời già không có mắt... Môn Nhân Kiệt cũng gạt đầu than:
- Lời Nhiệm chương quỹ ta rất đồng cảm, ta không nên nói đến nó nữa... Đầu ngẩng lên, họ Môn tiếp:
- Nhiệm chương quỹ, cái ly rượu này là nhân lúc hoảng loạn ta ở trong động phòng đã lấy được, ly này cũng là ly rượu hôm đó Văn Nhân đại hiệp uống ly hợp cần. Nhiệm Khổng Phương a một tiếng kinh ngạc mở to mắt một lúc mới nói:
- Thì ra ly. ly. ly này là do Văn Nhân đại hiệp uống chút rượu hợp cần xong liền phát điên cuồng!
- Đúng vậy, bây giờ Nhiệm chương quỹ đã minh bạch rồi chứ?
- Lão hủ minh bạch, lão hủ minh bạch...
- Thế thì Nhiệm chương quỹ có gì chỉ giáo? Nhiệm Khổng Phương ngạc nhiên:
- Môn tướng công nói vậy... Môn Nhân Kiệt cười nhạt:
- Rượu là rượu của quý hiệu... Nhiệm Khổng Phương cả kinh, lão xoa tay lia lịa:
- Môn tướng công, Môn tướng công, xin đừng nói đùa, tuy rượu là rượu của tiểu hiệu thế sao các tân khách đều uống cả mà không có một ai...

- Nói đúng lắm, đại đa số uống rượu của quý hiệu mà không có ai bị phát điên trừ Văn Nhân đại hiệp, đủ chứng tỏ rượu không bị hạ độc vì nếu không đâu chỉ mình Văn Nhân đại hiệp. Nhiệm chương quỹ... cái ly này được chế tạo xem xét hình dáng bên ngoài hoàn toàn tương đồng với loại ly bạc của quý hiệu, kỳ thực, ta đã xem xét rất kỹ, trong cái ly bạc này có phần hơi khác vì nó không nặng bằng ly bạc khác... Vì sao vậy? Vì dưới đáy nó có một phần để trống thông với bên trên bằng vô số lỗ nhỏ li ti rất khó nhìn thấy... Nhiệm Khổng Phương đột nhiên nói:
- Môn tướng công, lão hủ không tin... Môn Nhân Kiệt giơ tay ra cầm cái ly nửa đẹp nửa tròn:
- Xin Nhiệm chương quỹ hãy nhìn kỹ lại. Nhiệm Khổng Phương kinh dị đón lấy cái ly mở to mắt lật qua lật lại nhìn thật kỹ, hốt nhiên lão động nét mặt gật đầu:
- Quả nhiên không sai, quả nhiên không sai, Môn tướng công cũng thật là cẩn thận, nếu không phải Môn tướng công, người khác quyết nhìn không ra!
- Không sai, vị Văn Nhân đại hiệp ấy không cẩn thận như ta, nếu không người đã không uống cái ly rượu hợp cần ấy... Bất quá nói đi cũng phải nói lại, giữa ngày vui lớn có mỹ nhân đẹp như hoa bên cạnh lại ngay đêm động phòng hoa chúc, ai còn nghi ngờ gì khác, nếu như ta là Văn Nhân đại hiệp lúc ấy, ta cũng phải trúng độc thôi, phải không Nhiệm chương quỹ? Nhiệm Khổng Phương gật đầu lia lịa:
- Lão hủ cũng có phần đồng cảm, nhưng... nhưng...
- Kể ra tay hạ độc Văn Nhân đại hiệp tất cũng nhận ra điều ấy. Nhiệm chương quỹ nhưng nhưng cái gì?
- Môn tướng công rất cao minh, nhưng, nhưng...
- Sao? Nhiệm chương quỹ định chỉ giáo gì ta?
- Môn tướng công đã nhận ra... Môn Nhân Kiệt cười cắt lời:
- Rõ ràng, phần trống không này của cái ly đã chứa sẵn độc được khiến người phát điên, rượu thấm qua vô số lỗ nhỏ li ti ấy hòa với rượu. Khi rót rượu vào ly chẳng khác gì rượu bình thường nhưng chỉ trong thoáng chốc đã biến thành rượu độc. Như thế, rượu là rượu của quý hiệu, ly cũng là ly của quý hiệu, ta phải giải thích ra sao? Nhiệm Khổng Phương biến sắc:
- Sự thực Môn tướng công là...
- Là một kẻ vô danh thấy sự bất bình dúng tay vào thể thôi.
- Nếu thế, xin cho lão hủ nói một câu thẳng thắn, Môn tướng công đã tìm lắm người rồi, tiểu hiệu nổi danh khắp xa gần thiên hạ chứ có phải là một hắc điểm tham tiền giết người đâu?
- Nhiệm chương quỹ, ta không hề nói quý hiệu hại người, ta chỉ hỏi phải giải thích ra sao đây?
- Môn tướng công vừa rồi đã nhìn thấy, cái ly bạc này tuy lớn nhỏ, hình thức hoa văn tương đồng nhưng hoàn toàn không có ghi tên tiểu hiệu tất nhiên không phải là vật của tiểu hiệu... Môn Nhân Kiệt mỉm cười:
- Thế cái ly này ở đâu ra?
- Môn tướng công, có khả năng là do người khác mô phỏng chế tạo thành rồi trộn lẫn với các ly bạc của tiểu hiệu, Môn tướng công muốn tìm ra manh mối, nên tìm...
- Nên tìm ai? Ly bạc có cả hằng trăm nghìn cái, tại sao lại chọn đúng cái ly này đem vào phòng hoa chúc cho Văn Nhân đại hiệp uống rượu hợp cần? Ta cho rằng có cố ý chọn cũng chưa dễ mà chọn trúng được.
- Lão nói Môn tướng công nên tìm là tìm người tự tay mang ly rượu này vào phòng động phòng hoa chúc ấy.
- Nói cũng có lý đấy, nhưng hôm ấy môn nhân tỳ nữ rất đông, đa số là kẻ hầu người hạ trong Trác phủ lâu năm ra vào phức tạp ồn ào, Nhiệm chương quỹ bảo ta tìm ai bây giờ?
- Xin tha cho lão hủ nói câu này, hình như chuyện tìm ai đâu có liên quan gì đến lão hủ?
- Nhưng chăm sóc dọn tiệc là do quý hiệu, ly bạc này cũng là trong các ly bạc của quý hiệu dùng uống rượu. Nhiệm chương quỹ là người giữ chức cai quản quý hiệu... Nhiệm Khổng Phương cười khổ:

- Môn tướng công thông tuệ, theo lão hủ cực có khả năng tiểu hiệu bị vu oan giá họa...
- Ta không nói là không có khả năng ấy, chỉ vì...
- Có rồi, mỗi một cái ly bạc đều có ghi chìm tên hiệu kim hoàn chế ra nó, sao Môn tướng công không theo tên hiệu ấy mà tìm đến hiệu kim hoàn hỏi xem cái ly bạc này là do ai chế tạo?
- Nhưng đặc biệt riêng cái ly này lại không ghi tên hiệu chế tạo.
- Vậy thì chỉ còn cách tìm ra ai là người đưa cái ly này vào trong động phòng...
- Tiếc thay ngay lúc ấy ta có việc cần phải rời xa Trác phủ, nếu không đương thời ta ra tay tra xét xem ai là người hãm hại Văn Nhân đại hiệp khó gì mà không ra...
- Xin tha lão hủ cả gan, đáng lẽ Môn tướng công phải tra xét từ ngay lúc ấy.
- Lúc ấy mà ta xuất thủ tra xét chỉ sợ trong Dương Châu thành không bao giờ có cái Dương Châu Đệ Nhất Lâu nữa. Nhiệm Khổng Phương biến sắc:
- Sao Môn tướng công lại nói thế...
- Nhiệm chương quỹ chớ lo sợ, thử nghĩ xem các tân khách lúc ấy đều là anh hùng hào kiệt giang hồ bốn phương và đều là bằng hữu của Trác thần quân và Văn Nhân đại hiệp, nếu ta nêu bí mật của cái ly bạc này ra, có thể nào còn ai dám đến uống rượu ở lầu lầu Dương Châu Đệ Nhất Lâu này nữa? Nhiệm Khổng Phương thở phào gạt đầu mỉm cười:
- Cực đúng, cực đúng, nói vậy lão hủ xin thay mặt tề chủ Đông gia đa tạ Môn tướng công.
- Điều ấy không cần, nguyện ý của ta đâu phải đến đây nhận đa tạ, chẳng lẽ ta lại vì bảo toàn lầu lầu mà đưa mắt nhìn hung thủ cao bay xa chạy, như thế làm sao ta yên tâm... đời này luôn luôn có báo ứng. Nhiệm chương quỹ, ngài nên nhớ gieo gió ắt gặt bão, gió càng lớn bão càng to, trước sau hung thủ hãm hại Văn Nhân đại hiệp cũng bị đưa ra trước mặt võ lâm quần hùng, lúc ấy muốn hối cũng không kịp. Nhiệm Khổng Phương gạt đầu lia lia:
- Vâng, vâng, đúng vậy, chẳng lẽ trời xanh không có mắt sao, trước sau người tốt ai nấy đều sẽ biết... Môn Nhân Kiệt xua tay:
- Điều ấy là lẽ đương nhiên. Cuối cùng ta muốn thỉnh giáo Nhiệm chương quỹ một câu, rõ ràng chương quỹ là một cao nhân võ lâm vì sao lại chịu khuất thân giữ chức chương quỹ bé nhỏ ở đây, hay... Nhiệm Khổng Phương vội vã lắc đầu quầy quậy:
- Môn tướng công chớ nói đùa, điều này lão hủ đã bị các bằng hữu giang hồ hỏi nhiều lần, Môn tướng công nhận xét lắm mất rồi, một kẻ nhu nhược yếu đuối là lão hủ nào dám...
- Nhiệm chương quỹ không dám thừa nhận?
- Môn tướng công muốn lão hủ thừa nhận cái gì? Môn Nhân Kiệt lắc đầu cười nhẹ:
- Nhiệm chương quỹ chớ giận, ta đã nhận ra rất rõ, dù Nhiệm chương quỹ không thừa nhận mà không sợ ta động lòng nghi sao? Nhiệm Khổng Phương im lặng không đáp, nét mặt lão lúng túng lo lắng, cuối cùng lão thở dài:
- Đã thế lão hủ không dám giấu giếm nữa, Môn tướng công, khi xưa lão hủ đúng là người trong giới võ lâm nhưng đó là chuyện ngày xưa rồi.
- Xin thứ ta hỏi thẳng, giới võ lâm không hề nghe qua ba tiếng Nhiệm Khổng Phương. Lão cười gượng:
- Điều ấy vì lão hủ chỉ là một tên vô danh tiểu tốt, không đáng nói tới...
- Theo ta thấy với sở học tâm trí của Nhiệm chương quỹ không thể là một tên vô danh tiểu tốt được.
- Cái đó Môn tướng công quá khen...
- Xem ra Nhiệm chương quỹ vẫn chưa chịu...

- Môn tướng công, lão hủ đã thoát ly võ lâm nhiều năm vì chán ngán bị ân oán trói buộc cố ẩn danh sống qua ngày, việc gì Môn tướng công cứ bức bách nhau mãi thế?
- Thôi được, Nhiệm chương quý, ta không hỏi nữa. Nhiệm Khổng Phương nghiêm mặt vái dài:
- Đa tạ Môn tướng công thành toàn, lão hủ lấy làm cảm kích... nhưng xin Môn tướng công chớ nên suy bụng ta ra bụng người... Môn Nhân Kiệt trở mặt:
- Nhiệm chương quý giải thích sao về câu suy bụng ta ra bụng người?
- Mắt lão hủ chưa mờ nên dám đoán chắc Môn tướng công tuyệt không phải là Môn Nhân Kiệt.
- Thế Nhiệm chương quý nói ta là ai?
- Cái ấy lão hủ không dám nói. Môn Nhân Kiệt mỉm cười:
- Nhiệm chương quý, rượu thịt ta gọi sao đến bây giờ chưa đem lên, phiền lão đi thúc giục họ ta một tiếng.
- Vâng, vâng, lão hủ sẽ đi coi xem sao...

Dứt lời, lão hơi cúi thân rồi chuyển mình đi vào trong. Nhìn theo lưng Nhiệm Khổng Phương, đột nhiên Môn Nhân Kiệt mỉm cười, miệng y vừa nhếch lên một chút đột ngột thu lại, y chau mày sắc mặt như có gì khó hiểu, từ từ y cầm cái ly bạc vẫn còn bẹp đưa lên...

Tiểu nhị đã dọn rượu thịt lên bàn, đồng thời, tiếng âm nhạc vui tai cũng rộn rã trở lên, từ sau tấm rèm một ca kỹ đẹp như hoa uyển chuyển xuất hiện trong một điệu múa. Thân hình với những đường cong diễm tuyệt của nàng ẩn hiện sau một lớp áo lụa mỏng làm tiêu hồn lạc phách bao nhiêu thực khách.

Tất cả thực khách trong tửu lâu ngẩn mặt như say như mê, chỉ có duy nhất vị khách áo trắng Môn Nhân Kiệt là còn tỉnh táo, tấm thân yếu diệu của nàng ca kỹ lướt qua bên y. Trong một nháy mắt qua người y, nàng vất vào người Môn Nhân Kiệt một mảnh giấy con con đồng thời cất tiếng hát bài từ Bồ Tát Man của Lý Hậu Chủ: “Hoa minh nguyệt ám phi khinh vụ, Kim tiêu hảo hướng lang quy khứ, Nhuyễn miệt bộ hương giai, Thủ đề kim lữ hải, Họa đường Nam bạn kiến, Nhất hướng ủy nhân diệu, Nô vị xuất lai nan, Giáo quân tư ý lân...” (Hoa đẹp, trăng mờ, sương xuống kín, Đêm nay chia tay chàng bịn rịn, Chân mềm đạp trần ai, tay cầm kim lữ hải, Hẹn nhau phía Nam vậy, dựa vào nhau run rẩy, Thiếp tìm chàng khó thay, xin chàng thương tình này...) Vừa cất tiếng hát véo von nàng vừa cuốn tà áo thơm nồng chuyển thân sang chỗ khác.

Người nàng đã khuất sau bức rèm, im lặng một lúc tiếng hoan hô mới nổi dậy, tiếng vỗ tay chấn động, thần hồn các thực khách bấy giờ mới tỉnh lại. Không ai biết nàng ca kỹ ấy đã chuyển cho Môn Nhân Kiệt vật gì, chỉ có nàng và Môn Nhân Kiệt riêng biết. Đó là một tờ giấy được ướp mùi hương thơm ngát...

9. Đêm Thanh Người Vắng

Một lúc sau, để lại bàn một đỉnh tiền, y xuống lầu. Ra khỏi Dương Châu Đệ Nhất Lâu vào lúc trời đã tối, y thuận theo con đường lớn đi một lúc lâu, lại rẽ qua một con đường nhỏ hơn để vào một dãy phố nhỏ.

Đi hết dãy phố nhỏ ấy, lại rẽ qua một con đường nữa trước mặt đèn hoa rực rỡ cũng là một tửu lâu có tên là Đệ Nhất Lâu. Vườn sau của Đệ Nhất Lâu này cực rộng lớn, cửa sau của vườn ấy quả là chỉ khép hờ, nhìn vào trong kẻ hở thấy đủ cả đình, tạ, lầu, đài, dưới bóng trăng mờ như cảnh mộng ảo thần tiên. Môn Nhân Kiệt vừa bước tới cánh cửa sau ấy hai cửa liền mở rộng xuất hiện một thiếu nữ áo xanh mới độ mười bảy mười tám. Nàng nở nụ cười tươi:

- Tướng công sao đến quá chậm làm tiểu thư đợi lâu lắm rồi. Câu nói văn nhã đúng là ngữ khí của tỳ nữ nhà đại gia. Môn Nhân Kiệt mỉm cười:
- Vì quỵn luyện chút rượu nhạt để tiểu thư phải đợi lâu, cô nương là...
- Tiểu tỳ là Tiểu Thanh. Môn Nhân Kiệt đưa tay ra, trong bàn tay có một hạt minh châu:

- Thanh cô nương, cứ coi như đây là lễ ra mắt, xin chớ chê ít. “Ít ư? Với hạt minh châu này có thể nuôi một nhà tám miệng ăn trong vòng một năm mà còn ít nữa ư?” Hai mắt Tiểu Thanh mở tròn vừa kinh ngạc vừa vui mừng, vội thu áo nhún thân:

- Đa tạ tướng công hậu thưởng! Nàng đưa cánh tay ngọc về phía trước nghiêng thân:

- Xin cho tiểu tỳ dẫn đường tướng công!

Nói rồi chuyển tấm thân mềm mại đi theo con đường nhỏ. Môn Nhân Kiệt cười mỉm, bước theo. Tiểu Thanh dẫn Môn Nhân Kiệt đi một lúc lâu, rẽ sang hướng tây xuyên qua một hành lang đến một gian phòng thanh nhã dưới tiểu lâu, tiểu lâu được che phủ rèm khắp các cửa nhưng vẫn phản chiếu ánh đèn thấp thoáng và bóng người qua lại. Tiểu Thanh không nói một lời, dẫn Môn Nhân Kiệt lên cầu thang. Lên tiểu lâu rồi, mùi hương ngào ngạt, nàng ca kỹ vừa rồi ở trong Đệ Nhất Lâu ra cửa nghênh tiếp, nàng đã thay y phục nhã đậm nhưng không kém phần mỹ lệ. Thần sắc nàng vừa kinh ngạc vừa vui mừng lại thêm vừa e thẹn. Môn Nhân Kiệt thi lễ cười hàm tiếu:

- Chỉ vì quyền luyến chút rượu nhạt làm cho cô nương phải đợi lâu, xin được thứ tội. Nàng khép nép nghiêng thân nhẹ như hơi thở nói:

- Không dám, được ân tướng công giá lâm, tiện thiếp đã lấy làm vinh hạnh muôn phần. Vừa nói nàng vừa dang cánh tay trắng muốt như ngọc ra mời khách vào. Đó là khuê phòng của nàng, mờ tỏ vẫn còn thêm màn trướng nệm êm màu hồng quyền rũ. Môn Nhân Kiệt hơi ngần ngại:

- Cô nương, ta được ân sủng quá lớn, có tiện chăng? Nàng nhẹ cong lông mày đẹp, cười diễm lệ:

- Tướng công là người thoát tục sao lại giống một kẻ thư sinh cổ chấp?

- Đa tạ cô nương dạy bảo, xin đắc tội. Y thản nhiên bước vào. Phòng khuê cực thanh nhã, một chiếc giường, nệm gấm đối diện với bộ bàn ghế bằng gỗ bên cạnh là một án thư rất nhiều sách vở thư tịch, văn phòng tứ bảo. Trên đầu treo tám ngọn đèn lưu ly bát bảo và ở một góc phòng trên một bàn nhỏ bày đủ rượu thịt cùng hai ngọn hồng lập. Góc bên kia cũng có một chiếc bàn nhỏ, trên đó đặt một chiếc đàn cổ. Môn Nhân Kiệt buột miệng khen:

- Tại hạ chỉ tưởng cô nương là mỹ nhân tài cao, nào ngờ cô nương còn là một vị... Nàng mỉm cười ngắt lời:

- Tiện nữ là kẻ phong trần không dám nhận lời tán thán của tướng công. Môn Nhân Kiệt:

- Cô nương, tất cả những lời của tại hạ đều xuất phát từ đáy lòng.

- Được ân tướng công không khinh rẻ phong trần này, nhưng thiếp vốn là người tự biết mình... Nữ tử mời Môn Nhân Kiệt nhập tiệc, tỳ nữ Tiểu Thanh tự tay rót rượu cho y, y hồn nhiên hỏi:

- Xin chớ trách đường đột, tại hạ còn chưa biết phương danh cô nương...

- Tiện thiếp họ Mạnh tên Lan Quân. Dám hỏi tướng công... ?

- Họ Môn, tên Nhân Kiệt. Hai người cạn chén, mặt Mạnh Lan Quân đỏ hây hây nhẹ giọng:

- Tiện thiếp ngưỡng mộ tướng công đã lâu, đêm nay được mời tướng công tới đây, không có ý gì khác là được cùng tướng công đàm văn luận võ cho phỉ lòng mơ ước. Môn Nhân Kiệt hơi giật mình:

- Cô nương, “luận võ” là có ý gì? Mạnh Lan Quân vẫn cười hết sức dịu dàng:

- Tiện thiếp lấy ca múa mưu sinh, lịch duyệt cũng nhiều, nên tuy không dám tự nhận là có mắt tuệ, nhưng cũng có thể nhận ra anh hào, khí độ tướng công cao nhã, uy lực kinh người, siêu quần bạt tụy, tiện thiếp đã nhận ra điều thứ nhất là mặt tướng công ắt không phải mặt thật, điều thứ hai võ công tướng công, ắt phải hơn người. Môn Nhân Kiệt thâm kinh động mỉm cười:

- Tuệ nhân cô nương quả thật hơn người, Môn Nhân Kiệt không dám phủ nhận, thực sự diện mạo tại hạ không phải diện mạo thật, chỉ vì có nỗi khổ tâm riêng, không muốn cho ai biết mặt thật, đến như võ công và văn tài, tại hạ là người học văn học võ đều dở dang, rất lấy làm tự thẹn.

- Môn tướng công quá khiêm nhường, tiện thiếp xin được mạo muội nỗi khổ tâm của tướng công.

- Cô nương vừa có nói đêm nay chỉ nên đàm văn luận võ, uống rượu giải sầu, đêm đang đẹp thế này Môn Nhân Kiệt cả đời khó gặp, đâu dám làm mất vui?
- Tri âm đời này khó gặp, Mạnh Lan Quân coi tướng công là người tri âm duy nhất trong đời, tuy không dám tự nhận là người tri âm của tướng công, nhưng đối với tướng công vẫn có tấm chân tình muốn chia sẻ nỗi khổ tâm riêng của tướng công... Môn Nhân Kiệt cắt lời:
- Đa tạ cô nương, thực ra tại hạ chẳng có ý gì khác, chỉ vì diện mạo xấu xí nên tự thẹn không dám lộ ra đây thôi.
- Tiệp thiếp tự tin nhan sắc không tệ, tướng công là cao nhân chắc biết kết giao với nhau quý ở tấm lòng thành thực chứ nào kể gì dung mạo xấu hay đẹp?
- Đa tạ cô nương chỉ giáo, chỉ e...
- Tướng công vì trung vì hiếu mới là trượng phu, chứ còn kết giao chỉ vì diện mạo là người bất trí, xin tướng công cứ bỏ mặt nạ xuống, Mạnh Lan Quân tự tin vẫn đối xử kính trọng với tướng công như thường.
- Cô nương nói phải lắm, kẻ trung hiếu thì xấu hay đẹp ở tại trong lòng, nhưng đã thế cô nương cần gì phải biết diện mạo thật?
- Nếu tướng công không vui thì tiệp thiếp không dám cưỡng cầu.
- Nếu cô nương nhất định muốn biết, Môn Nhân Kiệt cũng không dám không tuân lệnh! Vừa nói y vừa đưa tay chậm chạp nắn vào sau tai. Mạnh Lan Quân nhìn thẳng vào mặt y, không chớp mắt. Môn Nhân Kiệt cười nhạt, tay kéo mạnh một cái mặt nạ da người xuống. Mặt thật của Môn Nhân Kiệt không đến nỗi quá xấu, nhưng giữa hai lông mày có một vết sẹo đao chém rất dễ sợ, sắc mặt y lại vàng ửng như chẳng có sắc máu. Môn Nhân Kiệt hơi mỉm cười:
- Cô nương, thất vọng chứ gì?
- Tướng công, sao lại thất vọng?
- Vì tại hạ không giống như cô nương tưởng tượng. Mạnh Lan Quân mỉm cười:
- Tướng công cho rằng tiệp thiếp tưởng tượng ra sao? Môn Nhân Kiệt cũng cười:
- Cái ấy phải hỏi cô nương mới phải chứ!
- Tướng công, tiệp thiếp đã nói, tiệp thiếp không đối xử với người qua sắc diện
- Xin lỗi cô nương, tại hạ lỡ lời... Vừa nói y vừa cắt chiếc mặt nạ da người vào bụng áo. Mạnh Lan Quân hai mắt ngưng nhìn:
- Không dám... Dừng lại một chút, hốt nhiên nàng hỏi:
- Nếu như tiệp thiếp đoán không sai, tên họ của tướng công cũng là giả chứ không phải thật. Môn Nhân Kiệt lắc đầu:
- Cô nương nói sai rồi, tên họ là do cha mẹ, há dám khinh thường thay đổi?
- Còn nỗi khổ tâm gì xin Môn tướng công cho biết.
- Bỏ lại diện mạo đã lộ, Môn Nhân Kiệt không còn khổ tâm gì đáng nói nữa! Mạnh Lan Quân đang định tiếp lời, Môn Nhân Kiệt đã nói trước:
- Cô nương còn muốn đàm văn luận võ uống rượu giải sầu nữa chăng?
- Tiệp thiếp không dám hỏi nữa. Xin mời! Dứt lời nàng nâng ly rượu lên mời khách, Môn Nhân Kiệt mỉm cười uống cạn. Tiếp đó quả nhiên họ đàm văn luận võ, về văn Môn Nhân Kiệt khả dĩ còn biết kha khá, còn về võ tuy y cũng có thể đàm luận nhưng không thể so sánh với sự uyên bác của Mạnh Lan Quân. Đang lúc đàm luận, đột nhiên Môn Nhân Kiệt than:
- Từ xưa hiệp nữ đều xuất thân từ chốn phong trần, câu nói ấy thật không sai chút nào, tại hạ không ngờ cô nương lại là một kỳ tài không lộ diện, lấy làm thất kính...

- Tướng công quá khen, Mạnh Lan Quân tự biết mình thô thiển, nếu nói là kỳ tài không lộ diện phải là tướng công mới đúng chứ, đâu phải tiện thiếp, chút gia học sơ sài ấy chỉ khiến là trò đùa cho tướng công... Môn Nhân Kiệt kinh ngạc:
- Gia học? Dám chắc xuất thân của cô nương...
- Tiện thiếp không dám dấu tướng công, tiện thiếp vốn xuất thân trong một nhà võ lâm. Môn Nhân Kiệt a một tiếng:
- Thế thì Môn Nhân Kiệt càng thêm thất lễ, cô nương xuất thân từ một nhà võ học thế mà lại phải ca vũ kiếm ăn ở Dương Châu Đệ Nhất Lâu, chắc cũng có khổ tâm nào đó? Nét mặt nàng ảm đạm đáp:
- Tướng công nói không sai, ẩn tình của tiện thiếp chẳng có gì đáng đâu, phụ mẫu tiện thiếp đều mất cả nên từ nhỏ không nơi nương tựa, đọc sách được mấy năm, còn võ không đủ phòng thân nuôi miệng, một nữ nhân nhu nhược như tiện thiếp còn biết làm gì? Chỉ còn đường xa bỏ quê hương đến đây làm nghề ca múa độ nhật.
- Lẽ nào cô nương không còn cách nào khác sao?
- Cách khác kể ra cũng có nhưng một nữ nhân cô cút, trừ việc lấy chồng còn con đường nào thứ hai nữa? Phiêu bạt nhiều năm, từng trải đã nhiều, chỉ e lấy lầm người độc ác, không dám bước liều, tấm thân khinh tiện đâu dễ lấy được người tử tế. Nói thí dụ như tướng công đây là bậc cao nhân tướng công có chấp thuận ưng tiện thiếp không? Không ngờ nàng lại thí dụ như vậy, Môn Nhân Kiệt không biết đáp lời ra sao, y ngần ngại một lúc mới trả lời:
- Tại hạ nguyên chỉ là một thư sinh giang hồ, tự thân đã khó bảo toàn, nào dám mơ tưởng quá sức?
- Tiện thiếp chỉ thí dụ vậy thôi chứ đâu nói tướng công muốn? Môn Nhân Kiệt vội vàng nói:
- Cô nương, không phải không muốn mà là không dám!
- Tướng công nói vậy thôi, kỳ thực, nếu gặp một người nặng tình nặng nghĩa và trung hậu có thể nương tựa suốt đời, tiện thiếp chẳng quản gì gian khổ, và dù có khổ đến mấy cũng cam. Vì sao vị cô nương này lại đổi hẳn câu chuyện như thế? Môn Nhân Kiệt vội đáp:
- Nữ tử kỳ tài như cô nương, nói câu nào cũng chẳng sai chút nào!

10. Thuyền Quyên Trên Lầu

- Sau khi kính cô nương ly rượu này, tại hạ có một việc xin thỉnh giáo. Y vốn định tâm tránh né, nào ngờ Mạnh Lan Quân cười nhạt:
 - Tướng công, tiện thiếp không dám đem tấm thân phong trần trao gởi cho ai, hà tất tướng công phải mĩa mai thế!
- Miệng tuy nói vậy nhưng nàng vẫn nâng chén rượu. Câu nói ấy thật lợi hại, mặt Môn Nhân Kiệt ửng đỏ đang định bào chữa.
- Đột nhiên, ngoài sân tiểu lâu vọng lại hai tiếng ho khan tựa hồ có người vừa đi qua sân. Hai tiếng ho khan vừa dứt, thành linh Mạnh Lan Quân cười bảo:
- Tướng công chớ để ý, tiện thiếp chỉ nói đùa vui thế thôi, kỳ thực hiện nay tiện thiếp chưa thể bỏ được nghề ca múa. Tướng công, xin mời uống tiếp! Trực giác của Môn Nhân Kiệt cho biết hai tiếng ho khan đó quá đột ngột rất giống như một tín hiệu gì đó, vì vừa nghe hai tiếng ho khan ấy lập tức thái độ Mạnh Lan Quân thay đổi hẳn. Nhưng nói cho cùng, điều ấy cũng khó mà khẳng định, có thể Mạnh Lan Quân chỉ nói đùa vui thôi và hai tiếng ho khan ấy biết đâu chỉ là tình cờ? Môn Nhân Kiệt trầm tư một chút, y cầm ly rượu uống cạn, đặt ly xuống, đột nhiên y lắc đầu than một câu:

- Tại hạ chỉ là một người thiếu chí khí... Mạnh Lan Quân kinh ngạc:
- Tướng công nói vậy là sao? Môn Nhân Kiệt ngẩng đầu lên:
- Cô nương có biết chuyện một kỳ tài đương thế Cầm Kiếm Thư Sinh Văn Nhân đại hiệp ba năm trước đây bị gặp hoàn cảnh bi thảm không? Mạnh Lan Quân gật đầu than:
- Chuyện ấy tiện thiếp có nghe, thực là quá bi thương...
- Khi ấy tại hạ cũng là một trong những tân khách được mời dự hôn lễ, mắt nhìn thấy Văn Nhân đại hiệp bị gặp cảnh bi thảm, tại hạ đã phát thệ suốt đời sẽ không bao giờ uống rượu nữa, ai hay... Mạnh Lan Quân a một tiếng, mỉm cười:
- Té ra như thế, Môn tướng công đã quá lo, trong thiên hạ đâu phải rượu nào cũng hại chết người đâu? Không biết nàng không hiểu thật hay cố ý hồ đồ, Môn Nhân Kiệt mỉm cười:
- Cái ấy kể ra cũng khó nói, nếu thực có người cố ý hạ độc hại tại hạ, tất nhiên thì... Mạnh Lan Quân nhướng cao lông mày:
- Tiện thiếp minh bạch rồi, Môn tướng công lo sợ rượu của tiện thiếp... Môn Nhân Kiệt vội cướp lời:
- Xin cô nương chớ hiểu lầm, tại hạ chỉ sợ rượu của Dương Châu Đệ Nhất Lâu thôi. Mạnh Lan Quân ngạc nhiên:
- Môn tướng công nói vậy là sao?
- Chẳng lẽ cô nương không biết rằng bữa tiệc hôn lễ năm xưa của Văn Nhân đại hiệp là do Dương Châu Đệ Nhất Lâu lo bày biện?
- Nếu thế thì Môn tướng công cứ yên tâm uống đi, rượu hôm nay là do tiện thiếp tự nấu lấy chứ không phải của Dương Châu Đệ Nhất Lâu đâu.
- Nếu tại hạ không yên tâm, tại hạ đâu uống liên tiếp ba ly như vừa rồi, tại hạ chỉ hối hận là đã lỡ thề... Mạnh Lan Quân cười to:
- Môn tướng công khéo nói... Dừng lại một chút, đột nhiên nàng hỏi:
- Vừa rồi Môn tướng công nói có chuyện định hỏi, không biết... Môn Nhân Kiệt a một tiếng, mỉm cười:
- Cô nương không nhắc, tại hạ đã quên mất rồi, kỳ thực, cũng chẳng có gì quan trọng, tại hạ chỉ muốn hỏi cô nương đã đến Dương Châu Đệ Nhất Lâu hay chưa?
- Có lẽ đã hơn một năm...
- Cô nương quen biết tất cả những người trong Đệ Nhất Lâu chứ? Mạnh Lan Quân gật đầu:
- Rất quen biết, Môn tướng công cần gì?
- Không sao, tại hạ muốn hỏi thăm một người...
- Môn tướng công hỏi thăm ai?
- Vị chưởng quỹ của Đệ Nhất Lâu Nhiệm Khổng Phương!
- Môn tướng quân muốn biết Nhiệm chưởng quỹ...
- Không biết cô nương có nhận ra vị Nhiệm chưởng quỹ ấy là một cao nhân võ lâm giấu mặt không? Mạnh Lan Quân ngẩng mặt thắc dè:
- Môn tướng công, không phải đâu, tiện thiếp đã làm ở đó hơn một năm, nào...
- Nói như vậy là cô nương không hề nhận ra?
- Điều ấy tiện thiếp không biết một chút gì, có lẽ Môn tướng công nhận xét lầm chẳng, theo tiện thiếp Nhiệm chưởng quỹ... Môn Nhân Kiệt ngắt lời:
- Cô nương, chính Nhiệm chưởng quỹ đã thừa nhận.

- Nhiệm chương quỹ thừa nhận mình chính là cao nhân vô lâm ẩn thân giấu mặt ư?
- Đúng vậy, cô nương, lão thừa nhận như thế.
- Thế thì việc ấy ra ngoài tưởng tượng của tiện thiếp, một lão nhân yếu đuối nhu nhược như lão mà... Nàng lắc đầu mấy cái:
- Thực là bất ngờ, thực là bất ngờ!
- Cô nương, trên đời hiếm gì việc như thế, đúng như câu nói “họa long họa hổ nan họa cốt, tri nhân tri diện bất tri tâm” (Vẽ rồng vẽ hổ khó mà vẽ được xương cốt, biết người biết mặt nào biết tâm dạ?) Cô nương làm chung với lão đã hơn năm mà không nhận ra đó là một cao nhân vô lâm ẩn giấu hình tích đủ biết lão kín đáo cẩn mật ngần nào!
- Thế thì Môn tướng công muốn hỏi gì... Thịnh linh Môn Nhân Kiệt lắc đầu:
- Bây giờ tại hạ thấy không cần hỏi nữa! Mạnh Lan Quân ngẩn mặt:
- Vì sao vậy?
- Cô nương không biết lão là cao nhân vô lâm ẩn mặt thì còn biết chuyện gì khác mà hỏi?

Mạnh Lan Quân tắt nụ cười... Ngồi lại thêm chốc lát nữa Môn Nhân Kiệt đứng lên cáo từ. Mạnh Lan Quân cũng không cầm giữ, nàng gọi nữ tỳ Tiểu Thanh tiễn Môn Nhân Kiệt ra cửa sau.

Môn Nhân Kiệt ra đường không xa liền phát hiện ra nhiều dấu hiệu lạ, chẳng những y phát giác ra sau lưng có khá nhiều kẻ công lực thâm hậu ngầm theo dõi mà còn phát giác hai bên đường có khá đông cao thủ đi theo sát bước chân động tĩnh của y. Không lâu sau, Môn Nhân Kiệt đã tới bên sông Vận Hà, lúc bấy giờ bên sông đã vắng lặng không còn ai, cũng chẳng có một bóng thuyền nào, dưới ánh trăng mờ tỏ lạnh lẽo chỉ có một vùng trống trải tịch mịch hoang lương.

Đến bên bến sông, Môn Nhân Kiệt dừng lại khoanh tay sau lưng nhìn dòng nước cuốn chảy thao thao xuất thần. Y phát giác, bọn theo dõi y càng lúc càng đến gần, gần đến nỗi y nghe cả tiếng hô hấp của chúng. Đột nhiên y cất giọng ngâm sang sảng: “Quân bất kiến, Hoàng hà chi thủy thiên thượng lai, Bôn lưu đảo hải bất phục hồi...” (Người không thấy, Nước sông Hoàng Hà chảy từ trên trời xuống, Chảy đến biển không quay trở lại...) Y coi nước con sông Vận Hà này thành nước sông Hoàng Hà nên ngâm bài Tương Tiến Tửu của thi tiên Lý Bạch. Nào ngờ tiếng ngâm vừa dứt đột nhiên có một giọng chói tai:

- Nội công thâm hậu lắm, tiếc rằng không biết đã chết tới nơi! Giọng ấy vừa dứt, y từ từ quay thân hình lại, ngoài mấy trượng xa có hai kẻ bịt mặt xuất hiện, một cao kều một lùn thấp đứng sánh vai, bốn con mắt như bốn ánh đèn nhìn thẳng vào y. Ngoài ra, hai bên tả hữu cũng còn mỗi bên năm tên hắc y bịt mặt nữa, tên nào đầu vai cũng lộ lên cán kiếm, vừa nhìn qua đã nhận ra chúng đều không phải là tầm thường. Môn Nhân Kiệt ngạc nhiên:
- Chư vị là... Tên bịt mặt cao kều lạnh lùng lên tiếng:
- Quỷ vô thường đoạt mạng. Môn Nhân Kiệt nhướng mày:
- Chư vị rõ rệt là người, vì sao giả ma giả quỷ? Vẫn tên bịt mặt áo đen cao kều:
- Chúng ta vốn là quỷ vô thường đoạt mạng! Môn Nhân Kiệt ngạc nhiên:
- Quỷ vô thường đoạt mạng? Chư vị muốn đoạt mạng ai? Tên ấy lạnh lùng buông một tiếng duy nhất:
- Người!
- Ta ấy ư?
- Đúng vậy, là người.
- Ta vốn không quen biết gì với chư vị, chẳng oán chẳng thù.
- Người đúng không oán thù gì với chúng ta nhưng người đã làm việc tổn âm đức, tội đáng chết, chúng ta phụng lệnh Diêm Vương đến đây bắt người về địa ngục chịu tội! Môn Nhân Kiệt càng kinh dị:

- Tổn âm đức? Ta làm việc gì đến nỗi tổn âm đức?
- Việc người tự làm người phải tự biết!
- Ta chỉ làm việc trừ bất bình, như vậy mà tổn âm đức sao?
- Việc ấy không quan hệ gì đến chúng ta, Diêm vương sở dĩ hạ lệnh bắt người vì một việc khác... Môn Nhân Kiệt cả cười:
- Các hạ, nếu là việc khác thì các người đã nên đến sớm hơn mới phải, tại sao bây giờ mới tới... Vẫn tên bịt mặt cao kều ấy:
- Trước đây khí số người chưa hết, bây giờ mới đến lúc. Môn Nhân Kiệt ngửa mặt cả cười:
- Thôi được, các hạ, chư vị muốn hạ thủ giết ta, đã muốn giết ta tất phải nắm chắc phần thắng, trước mặt một người sắp chết như ta, sao chư vị không nói thật cho tiện việc? Tên bịt mặt cao kều ấy hơi chấn động:
- Ta đã nói...
- Ta có nghe rõ cả, kỳ thực, chư vị không nên tìm đến đây, ta chính đang khổ vì chưa tìm ra một đầu mối gì, khó mà tìm ra hung thủ hại người, chư vị đến đây chẳng là tự mình tố cáo mình đó sao?
- Người nói cái gì nhảm nhí, không hiểu... Môn Nhân Kiệt chặn lời:
- Ta vui lòng nói cho mình bạch bởi đêm nay ta đến Dương Châu Độ Nhất Lâu với mục đích tra cứu nghi án năm xưa của Cẩm Kiếm Thư Sinh Văn Nhân Mỹ, tình cờ sao lại gặp được chư vị, chư vị là do lão chưởng quỹ ở Độ Nhất Lâu sai phái đến đây, đúng không? Tên bịt mặt nọ gầm lên:
- Lão chưởng quỹ là cái quái gì, lão đầu đảng sai...
- Nghe khẩu khí các hạ cũng anh hùng đấy, đã là anh hùng vì sao còn bịt mặt?
- Đó là việc của chúng ta, không cần người... Mục quang Môn Nhân Kiệt ngưng lại mỉm cười:
- Chỉ e không phải đó thôi, lý do bịt mặt không ngoài hai điều, một là chúng ta đều nhận biết nhau, sợ ta biết là ai, hai là sau này còn có cơ hội gặp lại nữa, do đó chư vị phải bịt mặt...
- Thế theo người chúng ta thuộc môn phái nào? Môn Nhân Kiệt lắc đầu:
- Cái ấy kể ra khó nói chắc, đó là hiện tại, chút nữa biết đâu lại khác.
- Người nói vậy là sao?
- Trước mắt chư vị đông thật, chút nữa ta tùy thời bắt một vị truy hỏi còn sợ gì mà không biết chư vị là ai? Tên bịt mặt cao kều buông tiếng cười gian xảo:
- Thế thì người cứ thử xem sao! Hắn vẫy tay một cái, nhiều tiếng soạt liên tiếp, mười thanh trường kiếm tuốt khỏi vỏ lóe sáng lên. Tên bịt mặt lùn thấp quát lên lạnh lạnh:
- Giết nó đi! Hai hàng mỗi bên năm tên bịt mặt không nói một lời, thân hình di động, xuất kiếm chớp nhoáng, một lưỡi kiếm chụp xuống các đại huyệt của Môn Nhân Kiệt. Y cười gằn:
- Chư vị chỉ là lũ chuồn chuồn lay cột, thực không tự lượng! Đơn chưởng y cất lên, ngũ chỉ vươn thẳng chụp vào lưỡi kiếm ấy.

11. Biến Sinh Trong Tử Lâu

- Cả gan, thật cả gan! Năm chỉ công y duỗi ra kéo mạnh, choang mấy tiếng, mũi trường kiếm đâm tới cổ tay y lập tức bị kinh lực chỉ phong y đánh bật về một bên. Môn Nhân Kiệt thừa cơ tiến lên, tay hữu trầm xuống phát ngược lên, một tên bịt mặt hự trầm uất, thanh trường kiếm đã bị Môn Nhân Kiệt đoạt mất. Mười tên bịt mặt vừa ngăn người, Môn Nhân Kiệt đã cười gằn:
- Chư vị, hãy thử bản lãnh ta xem sao!

Trường kiếm trong tay y nhanh như điện biến thành chín đóa kiếm hoa cuốn tới mười tên áo đen bịt mặt. Mười tên bịt mặt hoảng kinh đua nhau tránh thân, chín thanh trường kiếm lại vung lên, chớp mắt nhân ảnh cuốn vào màn kiếm khí ngất đầy trời, trận ác đấu chính thức triển khai. Cao thủ giao chiêu mau lẹ như điện chớp mắt đã qua hai chiêu, chiêu thứ bảy chỉ nghe cười nhẹ, kiếm quang bay lượn, tiếng hự cơ hồ phát ra liên tục, các nhân ảnh lão đảo lùi lại. Môn Nhân Kiệt mỉm cười đứng sừng sững tại chỗ còn mười tên bịt mặt lão đảo thân hình, đột nhiên bốn tên ngã xuống chỉ còn lại sáu tên thì năm tên bị thương ở cổ tay, máu tuôn thành dòng. Tên bịt mặt thấp lùn run lên khi nhìn cảnh tượng ấy, tên bịt mặt cao kều long mặt lạnh lùng nói:

- Kiếm thuật của các hạ đủ sánh ngang với Cầm Kiếm Thư Sinh Văn Nhân Mỹ. Môn Nhân Kiệt cười nhạt:
- Quá khen, nếu nói như thế kiếm thuật của ta hiện nay phải gọi là thiên hạ đệ nhất chăng? Tên cao kều cười âm hiểm, đột nhiên hấn vẩy tay:
- Đồ các ngươi vô dụng, lui lại mau! Môn Nhân Kiệt:
- Lui lại? Đâu dễ dàng như thế, phải để lại cho ta một tên chứ! Dứt lời, y định động thân. Hai tên bịt mặt một cao một thấp đồng thời tiến thân tới chặn Môn Nhân Kiệt lại, tên cao kều nói:
- Chớ vội, chúng ta sẽ để lại cho ngươi hai tên! Trong khi hấn chặn lại, sáu tên bịt mặt nọ đã vội vàng ôm bốn thi thể đồng bạn vọt thân chạy biến mất vào đêm tối. Môn Nhân Kiệt tức giận:
- Chúng đã chạy hết rồi. Thôi được hai người lọt vào tay ta cũng được! Xuất thủ đi! Tên cao kều cười lạnh lẽo:
- Hai ta vẫn ở trước mắt ngươi đây, thử xem ngươi có giữ được hay không.
- Hãy thử xem rồi hãy nói chưa muộn! Y chậm chậm đưa trường kiếm lên, hai tên bịt mặt đồng thời lui một bước, tên bịt mặt cao kều xòe hai tay ra:
- Hai chúng ta trong tay không có vũ khí. Môn Nhân Kiệt mỉm cười:
- Yên tâm, ta không thềm chiếm tiện nghi đâu! Y động cổ tay mạnh rắc một tiếng ngân nga, trường kiếm đã gãy làm hai đoạn, xoẹt, xoẹt hai tiếng, hai đoạn kiếm gãy tách ra bắn vọt tới mặt hai tên bịt mặt. Hai tên ấy cả kinh định tránh thân, hai đoạn kiếm đã vọt bay sát đỉnh đầu chúng rơi xuống lòng sông mất tăm. Hai tên bịt mặt sợ đến độ toát mồ hôi, bấy giờ, Môn Nhân Kiệt vẫn điềm tĩnh mỉm cười:
- Nếu thấp một chút nữa mạng nhị vị đã mất rồi, vì ta muốn nhị vị còn sống, nhị vị chuẩn bị đấy, ta xuất thủ đây! Dứt lời thân hình lập tức vọt tới. Hai tên ấy vẫn còn bàng hoàng vội quát lên một tiếng đồng thời xuất chiêu, một luồng cuồng phong cuốn vào nhau đập tới giữa ngực Môn Nhân Kiệt. Môn Nhân Kiệt chần động nói:
- Ta đánh giá thấp nhị vị, thì ra nhị vị cao hơn mười tên kia rất nhiều, đáng gọi là cao thủ hiểm có võ lâm hiện nay! Song chiêu y vung lên phản kích. Chỉ nghe một tiếng bình dũ dội, áo quần Môn Nhân Kiệt bay phàn phật nhưng thân hình không động, còn thân hình hai tên bịt mặt lão đảo liên tục mỗi tên buộc phải lui lại nửa bước. Môn Nhân Kiệt chưa vội xuất thủ tiếp, hai mắt y ánh lên dị quang:
- Có thể tiếp ta một chiêu mà chỉ lùi có nửa bước khắp thiên hạ chẳng có mấy người... Tên bịt mặt cao kều cười lạnh:
- Có thể tiếp một chiêu của hai ta mà không hề thụ thương, thân hình bất động, trong thiên hạ võ lâm chỉ có hai người, một là Thất Tuyệt Thần Quân Trác Không Quân, một là Cầm Kiếm Thư Sinh Văn Nhân Mỹ, các hạ là... Môn Nhân Kiệt mỉm cười cắt lời:
- Éch ngồi đáy giếng, lấy ống nhòm trời, ta là người thứ ba! Tên bịt mặt cao kều đảo mắt:
- Ta rất hoài nghi người thứ ba này! Môn Nhân Kiệt cả cười:
- Không, chỉ nên nói ta là người thứ hai, vì Cầm Kiếm Thư Sinh Văn Nhân Mỹ đã bị các ngươi hạ độc tàn phế hóa điên, đồng thời đã mất hết võ công, phải trừ y ra ngoài. Tên bịt mặt cười gằn:
- Đúng thế.

Đứt lời hần vẩy tay ra hiệu cho tên thấp lùn đồng thời vọt thân lên, bốn chưởng đảo lộn, chiêu thức quái dị kỳ bí lợi hại dị thường tấn công vào các đại yếu huyệt của Môn Nhân Kiệt. Y nhận xét không sai, hai tên bịt mặt hắc y này thân thủ rất cao chứ không phải là cao thủ võ lâm tầm thường, chỉ ít chúng cũng phải là những đại nhân vật thành danh lâu năm! Nếu đối là người khác đối đầu với hai tên cao thủ này ắt đã mau chóng bị táng thân dưới chưởng của chúng.

Môn Nhân Kiệt không dám sơ suất, vận khởi công lực ngưng tụ song chưởng ngằm vận tám thành chân khí nghênh tiếp chưởng lực đối phương. Hai chiêu qua, ba chiêu, bốn chiêu... Bảy tám chiêu qua, dưới sức mạnh hai tên bịt mặt liên thủ, Môn Nhân Kiệt không chiếm được chút tiện nghi nào, trái lại, chiêu thức hai tên bịt mặt càng lúc càng cao minh, càng phát uy lực, chiêu nào cũng nguy dị, thức nào cũng huyền ảo như cổ ý đẩy Môn Nhân Kiệt vào tử địa.

Vừa giao đấu, Môn Nhân Kiệt vừa lục lợi ký ức, y không nhớ ra trong võ lâm có hai tên tuyệt cao như thế và ở Dương Châu Đệ Nhất Lâu y cũng chưa hề gặp qua hai tên này, trừ phi, hai tên này chưa bao giờ lộ diện ở Dương Châu Đệ Nhất Lâu. Y chú ý quan sát chiêu thức đối phương, với sở học uyên thâm của y, y vẫn không nhận ra môn phái võ học của hai tên ấy. Thực là kỳ quái? Chiêu thứ chín qua mau chớp nhoáng, hai tên bịt mặt này có bản lĩnh đấu với Môn Nhân Kiệt mười chiêu mà chưa bại đủ là một đại sự võ lâm! Chiêu thứ mười... đột nhiên có âm thanh như tiếng rỗng ngậm xé trời cất lên. Hai tiếng hự trầm uất, một tiếng hò kinh dị kéo theo một tiếng soạt. Trong tay Môn Nhân Kiệt nắm một cánh tay áo rách. Tên bịt mặt cao kều đã bị đứt lìa cánh tay hữu, còn tay tả tên lùn thấp tuôn máu, cả hai run lẩy bẩy chuyển thân đào tẩu. Môn Nhân Kiệt cười gằn:

- Ta đã nói rồi, ít nhất một trong hai người cũng phải lưu lại đây cho ta! Y động thân định đuổi theo, đột nhiên cả hai xoay thân vung tay, hai luồng sáng đen hợp thành một chụp xuống giữa đầu Môn Nhân Kiệt. Y vội vã nghiêng thân quát to:

- Bọn thất phu! Dám dùng độc ám khí với ta ư?

Thân hình y vọt lên cao ngất, luồng ánh sáng đen bay sát dưới chân y, chỉ cần chậm một chút, hai tên bịt mặt đã vọt xa năm mươi trượng.

Môn Nhân Kiệt cười gằn, thân hình cuốn trên không bắn theo như ngựa phi trên trời đuổi theo. Thân pháp Môn Nhân Kiệt tuyệt cao, y hạ thân xuống đã ra ngoài ba mươi trượng, chỉ cần nhấp nhô vài cái nữa đã gần đuổi kịp hai tên bịt mặt nhưng ngay lúc ấy thỉnh thoảng lại có một luồng ánh sáng đen từ phía tả cách y độ mười trượng trong một bụi rậm bắn tới chớp nhoáng. Xem thể bay của ám khí cũng cùng một loại ám khí của hai tên bịt mặt nhưng thủ pháp bắn ám khí của tên nào ẩn thân đánh lén ấy còn cao hơn hai tên bịt mặt một bậc, kinh lực mạnh hơn, chuẩn xác hơn, thực là hiếm có trong thiên hạ buộc Môn Nhân Kiệt không thể không tránh thân. Môn Nhân Kiệt cả kinh, không dám chậm trễ liên tiếp thi triển hai thể tránh thân mới tránh được ám khí ấy, nhưng trong chớp mắt ấy, hai tên bịt mặt kia dĩ nhiên đã biến mất không còn thấy nhân ảnh.

Môn Nhân Kiệt hơi định thần tức giận tung thân đến bụi cây, đến trước bụi cây y càng thêm tức giận vì tên nào ẩn thân đánh lén y trong bụi cây cũng đã biến mất không để lại một dấu vết nào. Y đứng ngẩn người một lát, cuối cùng đành quay trở về chỗ cũ. Y hy vọng tìm được vài mũi ám khí, thế nhưng y lại thất vọng, ám khí do hai tên bịt mặt bắn ra toàn bộ đã bị rơi xuống dòng sông chảy cuộn cuộn, không thể tìm được là lẽ dĩ nhiên. Còn những ám khí do tên ẩn thân bắn ra cũng không thấy sót nào dù y đã tìm khắp nơi. Quái lạ, lẽ nào ám khí lại bị gió thổi bay đi hết? Điều ấy không thể được, gió làm sao thổi bay hết ám khí? Chẳng lẽ tất cả đều bắn rơi hết xuống sông? Điều ấy cũng không thể vì khi y bị bắn lén y đã xa dòng sông đến hơn ba mươi trượng, ám khí đâu thể bắn xa đến thế? Thế nó bay đi đâu? Môn Nhân Kiệt tìm kiếm suy nghĩ mãi, chỉ thêm mơ hồ, cuối cùng, y đành ôm hận bỏ đi.

Y không tìm chủ nhân của Dương Châu Đệ Nhất Lâu vì chủ nhân xưa nay là người chưa hề lộ diện, đương nhiên không ai biết được chủ nhân Đệ Nhất Lâu cư trú nơi nào.

Môn Nhân Kiệt quay trở về Dương Châu Đệ Nhất Lâu, bấy giờ trên lầu dưới đất Dương Châu Đệ Nhất Lâu đều tắt hết đèn chẳng còn một tiếng tơ tiếng trúc nào nữa, và cũng chẳng còn bất kỳ một âm thanh gì. Dưới lầu chỉ còn hai ngọn đèn nhỏ và có mấy tên tiểu nhị đang quét dọn. Môn Nhân Kiệt vừa vào cửa, chúng liền dừng tay, kinh ngạc nhìn y, một tên tiểu nhị mở lời trước:

- Thừa tướng công, đêm nay, đã tắt đèn đóng cửa, xin mời ngày mai hãy đến... Môn Nhân Kiệt lắc đầu:
- Ta không phải đến uống rượu mà đến tìm chương quỹ các người. Tiểu nhị ấy a một tiếng:
- Thì ra tướng công đến tìm chương quỹ, xin đợi cho một chút, tiểu nhân sẽ đi gọi. Nói xong, hần định chuyển thân vào trong, Môn Nhân Kiệt gọi lại:
- Khoan đã, chương quỹ ở phòng nào? Người dẫn ta đi gặp cũng được. Tiểu nhị đang định đáp, hốt nhiên có tiếng chân từ đằng sau vọng lại. Một tên tiểu nhị khác nói:
- Có lẽ chương quỹ ra đây... Chưa nói hết câu, từ trong đã đi ra một người trung niên ăn mặc theo lối thương gia rất trắng trẻo quý phái. Vừa tới nơi, trung niên đã gất gông:
- Dọn dẹp mau lên, trời không còn sớm, các người chậm chạp thế làm sao còn làm việc được... Tên tiểu nhị đầu tiên toét miệng cười nịnh bợ:
- Kim gia, vị tướng công đến đây tìm Kim gia đây! Trung niên họ Kim giật mình, hần vội cung tay mỉm cười bước gần lại:
- Vị tướng công này tìm ta? Có việc gì chỉ giáo? Môn Nhân Kiệt trả lễ:
- Xin lỗi, tiểu nhị nghe lầm rồi, tại hạ không tìm lão ca, tại hạ tìm chương quỹ. Trung niên họ Kim vẫn cười:
- Tướng công, ta chính là chương quỹ đây. Môn Nhân Kiệt ngẩn người:
- Lão ca chính là chương quỹ Đệ Nhất Lâu ư? Họ Kim gật đầu:
- Đúng vậy, huynh đệ tìm đúng người đây.
- Ủa! Thế còn Nhiệm chương quỹ đâu? Họ Kim a một tiếng rồi mỉm cười:
- Huynh đệ nói tới Nhiệm Khổng Phương ấy ư? Trước đây một chút họ Nhiệm đúng là chương quỹ của Đệ Nhất Lâu, nhưng hiện tại và từ sau này trở đi chính ta là chương quỹ Đệ Nhất Lâu. Nói xong câu ấy hần buông chuỗi cười hăng hắc đắc ý. Môn Nhân Kiệt thắc dị hỏi:
- Kim lão ca, nói vậy là sao? Trung niên họ Kim cười đáp:
- Tướng công còn chưa biết, chủ nhân Đệ Nhất Lâu rất thích cái này... Hần đưa tay ra dấu thành động tác đánh bài, rồi tiếp:
- Chẳng những rất thích, lão chủ còn mê nữa, kết quả trong một đêm bài bạc lão chủ đã thua sạch gia sản, đến cái Đệ Nhất Lâu này cũng phải ký giấy đổi chủ, vì vậy ta được chủ mới cho làm chương quỹ... Môn Nhân Kiệt ngơ ngẩn, y nhìn kỹ họ Kim bật hỏi:
- Chuyện này sao tại hạ chưa hề biết. Trung niên họ Kim rất tự nhiên:
- Chuyện này đã lan truyền khắp Dương Châu thành, vì sao tướng công chưa biết? Môn Nhân Kiệt ngơ ngẩn hỏi thêm:
- Thế còn cô nương Mạnh Lan Quân đâu? Trung niên họ Kim lắc đầu:
- Tướng công thật không may, cô nương ấy cũng đi rồi! Môn Nhân Kiệt giật mình:
- Sao? Nàng cũng đi rồi ư? Họ Kim nở nụ cười thần bí:
- Nhiệm Khổng Phương đã bị ra đi, đương nhiên cô nương ấy cũng phải ra đi thôi. Môn Nhân Kiệt vội hỏi:
- Kim lão ca, lời ấy có ý gì? Trung niên họ Kim cười hăng hắc:
- Tướng công không biết sao? Mạnh Lan Quân chính là tình nhân của họ Nhiệm đấy. Mấy lời ấy như tiếng sấm khiến Môn Nhân Kiệt chợt tỉnh ngộ, y bật kêu lên kinh ngạc, ngẩn người đứng tại chỗ. Trung niên họ Kim nhìn y kinh ngạc:
- Vậy tướng công là gì của cô nương... Môn Nhân Kiệt tỉnh ngộ vội cướp lời:
- Quen biết, tại hạ chỉ quen biết nàng ta thôi. Kim lão ca, xin thứ tội làm phiền. Vừa nói, y vừa cung tay thi lễ, chuyển thân ra khỏi cửa. Sau lưng tiếng của họ Kim vẫn đuổi theo:

- Tướng công, khoan đã, xin từ nay vẫn cứ chiếu cố cho tệt hiệu, tất cả mọi sự trong Đệ Nhất Lâu vẫn như cũ, xin tướng công chiếu cố... Môn Nhân Kiệt chỉ ứng thanh một tiếng, bỗng nhiên y nghe sau lưng vẫn giọng họ Kim hạ thấp xuống nói với mấy tên tiểu nhị:
- Hừ! Lại là một tên có ân oán vì tình! Có lẽ hẳn tướng Môn Nhân Kiệt đã đi xa rồi. Môn Nhân Kiệt chau mày gượng nở nụ cười đau khổ...

12. Một Lão Hoa Đà Tái Thế

Sớm hôm ấy có một lão tiên sinh xưng là Trại Hòa Đà vào uống trà. Lão ba hoa về tài năng y trị như Hoa Đà tái thế của lão, miệng lão đã hại thân, trong quán trà lúc ấy có sẵn thủ hạ của Trác phủ, tên thủ hạ này ngay thơ thà vội quay về Trác phủ phi báo với tổng quản Đồng Thiên Giáp biệt hiệu Chấn Thiên Thủ. Đồng Thiên Giáp tức thì đến quán trà, hẩn kính cẩn ôm quyền thi lễ lão Trại Hòa Đà:

- Xin mời tiên sinh! Trại Hòa Đà đảo mắt như không để ý:
- Không dám, lão ca có gì chỉ giáo? Lão thầy thuốc chỉ hỏi ngược lại chứ không hề đáp lễ. Đồng Thiên Giáp không lưu ý, vẫn cười nhẹ đáp:
- Nghe nói tiên sinh chuyên trị các chứng quái bệnh... Trại Hòa Đà đưa tay chỉ cái túi vải đặt trên bàn:
- Đúng vậy, trong túi này ta có đủ mọi phương dược.
- Thực là hết sức may mắn, tại hạ muốn mời tiên sinh đi theo tại hạ một chút.
- Đi một chút ư? Đi đâu mới được chứ?
- Tại hạ là tổng quản trong Trác phủ ở Dương Châu, nhị gia chúng tôi ba năm trước bị một quái chứng chữa hết các danh y trong thiên hạ vẫn vô hiệu, xin được mời tiên sinh đến thi triển y thuật cao minh... Trại Hòa Đà ngắt lời:
- Ta hiểu rồi, người tìm ta để xem bệnh chứ gì? Đồng Thiên Giáp gật đầu:
- Chính thị, chính thị.
- Bệnh ra sao?
- Xin tiên sinh cứ về xem sẽ rõ.
- Cách đây có xa không?
- Không xa, trên Thục Cương bên cạnh hồ. Trại Hòa Đà trầm ngâm một chút rồi đáp:
- Thôi được, ta theo người một chuyến... Dứt lời, lão đứng dậy bước ra cửa, quên cả mang cái túi đựng thuốc theo. Đồng Thiên Giáp vẫy tay ra hiệu cho hán tử thuộc hạ:
- Hãy mang hộ túi vải cho tiên sinh! Hẩn dứt lời vội vàng bước ra dẫn đường. Tên thủ hạ khoác túi vải đi theo. Đồng Thiên Giáp dẫn lão Trại Hòa Đà leo lên Thục Cương, đến trước cửa Trác phủ chỉ thấy hai cánh cửa lớn sơn đỏ rộng mở, vị lão nhân áo trắng hôm qua ở Dương Châu Đệ Nhất Lâu đã đợi sẵn. Đồng Thiên Giáp bước vào, thi lễ:
- Hứa gia, đã mời tiên sinh đến nơi rồi! Lão nhân áo trắng hơi mỉm cười gật đầu, nhìn Trại Hòa Đà:
- Vị này là Trại Hòa Đà tiên sinh đấy ư? Trại Hòa Đà không thèm nhìn tới lão. Đồng Thiên Giáp vội đáp thay một tiếng vâng. Lão nhân áo trắng ra lệnh:
- Thiên Giáp, mời tiên sinh vào trong, đại gia đang đợi trong đại sảnh. Đồng Thiên Giáp lại vâng một tiếng nữa rồi nghiêng thân:
- Mời tiên sinh!

Trại Hoa Đà ngang nhiên tiến bước vào. Bấy giờ trong đại sảnh rộng lớn hoa lệ, trên bậc thềm cao cao có một người đứng khoanh tay sau lưng, đó là một trung niên mặc một trường bào màu xanh, thân thể cao lớn, thần thái rất tiêu sái, mặt trắng như tuyết không để râu, có thể nói là một nam tử ít có trong thiên hạ, thêm nữa khí độ của trung niên hơn người và để lộ uy lực nhiếp phục đối phương, duy nhất có một khuyết điểm là nét mặt trung niên ấy có chút gì sát khí. Sau lưng trung niên có một hán tử áo đen đứng thị lập, hán tử ấy thân thể khá cao uy lực kinh người dễ dàng nhận ra đó là một cao thủ võ lâm. Vừa thấy Trại Hoa Đà bước tới, trung niên áo xanh vội bước xuống bậc thềm, hán tử áo đen bám sát sau lưng, bấy giờ Đồng Thiên Giáp mới bước mau tới cung kính thi lễ:

- Thừa đại gia, tiên sinh đã đến. Người áo xanh gật đầu, mục quang chuyển sang Trại Hoa Đà, mỉm cười cung tay:

- Phiên đến gót ngọc tiên sinh, Trác Không Quần lấy làm áy náy, xin thứ tội! Thì ra người áo xanh này là Thất Tuyệt Thần Quân Trác Không Quần! Trại Hoa Đà hơi mỉm cười trả lễ:

- Được Trác đại gia gọi đến là vinh hạnh cho Trại Hoa Đà lão đây lắm rồi! Trác Không Quần nghiêng thân đưa tay:

- Xin mời tiên sinh vào sảnh dùng trà. Trại Hoa Đà không hề khiêm nhượng chỉ hơi nghiêng thân cất bước vào đại sảnh. Sau khi an tọa, lão nhân áo trắng và hán tử hắc y phân ra thị lập hai bên Trác Không Quần, Đồng Thiên Giáp xuôi tay đứng ở sau lưng. Trác Không Quần nhìn lão Trại Hoa Đà mở lời nói trước:

- Xin cho biết cao tính đại danh của tiên sinh? Và quý hương ở đâu? Đó chỉ là câu hỏi khách sáo bình thường. Trại Hoa Đà hơi nghiêng thân lạnh nhạt đáp:

- Phiên Trác đại gia hỏi tới, Trại Hoa Đà chỉ là dân quan ngoại. Lão không hề nói tính danh, Trác Không Quần cũng chẳng nài hỏi mỉm cười:

- Thì ra là dân quan ngoại, tiên sinh hành nghề y thuật đã lâu chưa?

- Đã hai ba chục năm!

- Như vậy đã quá nhiều kinh nghiệm.

- Y thuật gia truyền cứu đời độ người, không dám nhận hai tiếng kinh nghiệm.

- Thì ra là uyên nguyên gia truyền, từ khi tiên sinh ra tay chữa trị đến nay đã trị được nhiều quái trạng bệnh chứ?

- Gia học của Trại Hoa Đà không giống với bọn đại phu chữa bệnh bình thường, từ khi hành nghề đến nay tuy không dám nói có khả năng cải tử hoàn sinh nhưng cũng đã cứu người vô số, còn như dị bệnh quái trạng cũng đã trị nhiều rồi! Trác Không Quần “ồ” một tiếng:

- Thế thì y thuật của tiên sinh quả cao minh đúng như Hoa Đà tái thế, Biển Thước hồi sinh... Dừng lại một chút, họ Trác tiếp:

- Vô sự đâu dám phiên đến tiên sinh, nguyên là Trác mỗ có một bằng hữu thân thiết ba năm trước bị chứng điên cuồng. Trác mỗ đã tìm cầu hàng trăm danh y đều bó tay, không biết tiên sinh... Trại Hoa Đà cắt lời:

- Lão nguyện tận tâm tận lực, chỉ xin biết chứng điên cuồng ấy vì sao quý hữu lại bị?

- Nhắc đến thực là khó hiểu, đó chính là lúc vị bằng hữu Trác mỗ sắp động phòng hoa chúc, mới uống hết nửa ly rượu hợp cẩn liền bất tỉnh nhân sự, khi tỉnh dậy phát bệnh điên cuồng... Trại Hoa Đà chau mày:

- Có chuyện ấy ư? Có lẽ trong rượu có độc làm tổn thương não bộ... Trác Không Quần thở dài:

- Thực không dám giấu, bấy giờ Trác mỗ cũng nghĩ là trong rượu có độc và bằng hữu đã bị ai đó hãm hại, thế nhưng trong ba năm nay Trác mỗ tận lực ngầm điều tra không hề thu được một tí đầu mối đầu hiệu nào.

- Trác đại gia có ý nói là...

- Đến nay Trác mỗ không dám khẳng định bằng hữu ấy bị người hãm hại nữa. Trại Hoa Đà trầm ngâm một chút, hốt nhiên ngắt đầu hỏi:

- Xin hỏi người bệnh hiện đang ở đâu?
 - Đang ở tiểu lâu trong vườn sau hay là tiên sinh muốn xem tận mắt? Trại Hoa Đà gật đầu:
 - Rất cần xem xét tận mắt, nếu tiện, xin mời quý hữu ra... Trác Không Quần vẫy tay nói:
 - Thiên Giáp, đi mời nhị gia và nhị phu nhân! Đồng Thiên Giáp dạ một tiếng vội vàng chạy vào trong. Trác Không Quần lại vẫy tay:
 - Thường Lạc, các người hãy đi giúp nhị gia! Lão nhân áo trắng và hán tử áo đen dạ ran đi ra khỏi đại sảnh liền. Trác Không Quần chuyển nhìn Trại Hoa Đà:
 - Không biết tiên sinh nắm chắc được mấy phần? Trại Hoa Đà cười nhạt:
 - Trác đại gia, ta chưa xem bệnh nhân đâu dám nói!
 - Trác mỗ xin lỗi vì quá vội... Thần sắc nghiêm lại tiếp lời:
 - Xin tiên sinh cứ tận lực chữa trị, chỉ cần trị liệu được bệnh diên của tậ hữu, Trác mỗ không tiếc bất cứ gì trọng thưởng cho tiên sinh.
 - Trác đại gia lầm rồi, Trại Hoa Đà nhớ lời tổ huấn kế thừa gia học chỉ một lòng cứu người, mỗi khi gặp bệnh nan y đều tận tâm tận lực chứ đâu quản nhiều hay ít tiền thưởng.
 - Tiên sinh rất đáng khâm phục, Trác mỗ quyết không dám để tiên sinh thiệt thòi... Đang nói chuyện sau hậu viện đã vọng ra tiếng chân nhỏ, lão nhân áo trắng tiến vào trước cung kính bẩm:
 - Bẩm đại gia, nhị gia và nhị phu nhân đến.
- Trác Không Quần nói “mời vào”, vội vàng đứng dậy, chủ nhân đã đứng, Trại Hoa Đà cũng phải đứng lên theo. Vừa đứng dậy tiếng vàng ngọc đã chạm nhau đing đang, bốn nữ tỳ áo xanh hộ vệ thiếu phụ áo trắng đi vào, thiếu phụ diễm lệ vô song mà dung nhan hết sức đoan trang, tao nhã xuất trần như thiên tiên trên trời. Bên cạnh, Đồng Thiên Giáp đỡ tay thư sinh diên Văn Nhân Mỹ. Lạ thay Văn Nhân Mỹ hôm nay rất bình tĩnh chẳng để lộ chút dị thường nào. Thiếu phụ diễm lệ áo trắng bước đến gần Trác Không Quần, nàng vén áo nhẹ giọng:
- Mộng Thu xin ra mắt đại ca. Trác Không Quần vội vàng trả lễ:
 - Đệ muội miễn lễ. Họ Trác xoay lại Trại Hoa Đà chỉ tay:
 - Vị này là tiên sinh ta mời đến đây trị nhị đệ... Thiếu phụ áo trắng không đợi Trác Không Quần nói hết câu, nàng xoay thân thể mềm mại sang Trại Hoa Đà:
 - Ngưỡng mộ y thuật cao siêu của tiên sinh đã lâu, cứu người vô số, Hoa Đà tái thế, Biển Thước phục sinh, được ân trị liệu cho phu quân, Mai Mộng Thu nguyện kết cỏ ngậm vành và không tiếc gì tặng thưởng, xin cho đa tạ trước! Vừa dứt lời nàng đã cúi mình vái một vái. Trại Hoa Đà vội vàng hoàn lễ khiêm tốn:
 - Phu nhân yên tâm, tiểu lão sẽ tận tâm tận lực. Trác Không Quần tiếp lời:
 - Mời đệ muội ngồi! Mai Mộng Thu gật đầu vâng lời, nàng đưa tay mời Trại Hoa Đà:
 - Kính mời tiên sinh an tọa. Trại Hoa Đà nghiêng thân không vội ngồi, đợi cho Mai Mộng Thu ngồi yên, lão mới ngồi sau. Sau khi an tọa, Trác Không Quần ra hiệu cho Đồng Thiên Giáp đỡ Văn Nhân Mỹ đến cái ghế trước mặt Trại Hoa Đà rồi nói:
 - Đây là tậ hữu, xin mời tiên sinh! Hai mắt Trại Hoa Đà đảo lộn nhìn rất kỹ Văn Nhân Mỹ, sau đó lão đưa tay cầm lấy huyết mạch Văn Nhân Mỹ, nào ngờ Văn Nhân Mỹ rút tay lại, đột nhiên trừng mắt nhìn Trại Hoa Đà:
 - Lão làm gì vậy? Trác Không Quần vội vã đỡ lời:
 - Nhị đệ, vị tiên sinh này là do ngu huynh mời đến xem bệnh cho nhị đệ đó. Văn Nhân Mỹ kêu lên ngạc nhiên:

- Xem bệnh? Ta rất khỏe mạnh mà xem bệnh gì? Ta không cho xem! Vừa nói y vừa đứng lên. Trác Không Quần đưa mắt ra hiệu cho Đồng Thiên Giáp, họ Đồng chớp nhoáng đưa hai tay ẩn xuống vai Văn Nhân Mỹ. Văn Nhân Mỹ không thể đứng lên được, y giãy giụa mấy cái. Vừa lúc Trại Hoa Đà cười nói:
- Nhị gia, đại gia chỉ nói đùa đó thôi, nhị gia rất khỏe mạnh chứ đâu có bệnh gì? Lão phu đến đây là để tán gẫu nhàn đàm với nhị gia, một mình nhị gia chẳng buồn muốn chết được đó sao? Văn Nhân Mỹ lập tức dừng lại, trừng mắt:
- Thật chứ? Trại Hoa Đà gật đầu:
- Lão phu đâu dám nói dối nhị gia? Đương nhiên là thật. Văn Nhân Mỹ cả cười:
- Ta đã nói mà, ta rất khỏe mạnh đâu có bệnh gì! Đại ca ta chỉ nói đùa chơi... Bỗng nhiên y ngừng cười nói tiếp:
- Sao lão biết ta buồn muốn chết?
- Đương nhiên là biết. Trác đại gia phải chẳng không cho nhị gia ra ngoài? Văn Nhân Mỹ gật đầu:
- Đúng đó.
- Đã không được ra ngoài sao lại không buồn được?
- Nói đúng lắm, nói đúng lắm. Lão thật là thông minh... Hãy nói đi, chúng ta tán gẫu chuyện gì? Trại Hoa Đà mỉm cười:
- Chuyện thiên nam địa bắc, chuyện cổ chuyện kim, nhị gia thích tán gẫu chuyện gì ta tán gẫu chuyện ấy, trên từ thiên văn, dưới đến địa lý, bách gia chư tử, tam giáo cửu lưu, các thuật các nghề, lão phu hoàn toàn bồi tiếp nhị gia, được chẳng? Văn Nhân Mỹ vỗ tay cười lớn:
- Hay tuyệt, không ngờ, lão lại biết nhiều đến thế... Trại Hoa Đà nói luôn:
- Nhưng lão phu có một điều kiện.
- Điều kiện gì?
- Để lão phu vừa nắm tay nhị gia vừa nói chuyện!
- Tán gẫu mà cũng cần nắm tay ư?
- Như vậy không thân mật hơn sao? Văn Nhân Mỹ gật đầu liên tiếp:
- Được, được. Rồi tự động đưa tay ra. Trại Hoa Đà không chậm chạp vươn hai ngón tay đặt lên mạch Văn Nhân Mỹ. Chỉ một thể xuất thủ ấy, thường nhân đã theo không kịp, chúng nhân trong đại sảnh lấy làm khâm phục, nhất là Trác Không Quần nhếch mép hơn hớn. Trại Hoa Đà đặt tay lên mạch Văn Nhân Mỹ đồng thời miệng nói huyền thuyên đủ mọi chuyện thiên nam địa bắc cổ kim mọi sự. Nói huyền thuyên một hồi, đột nhiên Trại Hoa Đà nói:
- Nhị gia, xin hãy há miệng ra cho lão phu nhìn xem. Văn Nhân Mỹ giật mình, ngạc nhiên:
- Há miệng! Há miệng để làm gì?
- Lão phu nhìn xem!
- Lão nhìn làm gì? Trong miệng có gì đâu đáng nhìn?
- Nhị gia, tin hay không thì tùy, trong miệng nhị gia có hai cái lưỡi đó! Văn Nhân Mỹ:
- Nói bậy. Ta mà có mấy lưỡi?

13. Một Tên Biển Thước Tái Sinh

- Vâng, đúng hai lưỡi, nếu không tin thì cứ há miệng đưa lưỡi ra thì biết. Văn Nhân Mỹ đang định há miệng đột nhiên lại lắc đầu cười hăng hắc:
- Lão thật là điêu ngoa, chút xíu nữa ta bị lão lừa rồi, ta mà há miệng ra thì lão sẽ làm gì được ta? Không được, không được. Câu nói ấy hoàn toàn không có dấu hiệu gì của người điên. Trại Hoa Đà không để ý, lắc đầu cười:
- Xem ra nhị gia không dám há miệng thật!
- Nói đùa đấy chứ? Vì sao không dám?
- Có lẽ vị nhị gia có hai cái lưỡi nên sợ người ta nhìn thấy. Văn Nhân Mỹ lắc đầu lia lịa:
- Nói bậy, ta có gì mà sợ, lão nhìn đây này. Y liền há miệng ra, Trại Hoa Đà cười nhạt nhìn vào miệng y, sau đó buông lời:
- Té ra là lão phu đã nói lầm... Văn Nhân Mỹ ngậm miệng lại:
- Lão đã lầm ngay từ đầu... Đột nhiên y biến sắc kêu lên:
- Lão lừa ta rồi, lão là người không tốt, lão từ đầu đến đây... Trác Không Quần vội hỏi:
- Tiên sinh có nhìn ra điều gì lạ không? Trại Hoa Đà gật đầu:
- Đã nhìn ra. Trác Không Quần ra hiệu bằng mắt với Đông Thiên Giáp, Đông Thiên Giáp chớp nhoáng ẩn vào thụy huyết của Văn Nhân Mỹ, họ Văn lập tức nhắm mắt ngã xuống ghế. Trác Không Quần vội cung tay: Tiên sinh! Tệ hữu ăn nói có phần xúc phạm... Trại Hoa Đà nghiêng thân:
- Không sao, Trại Hoa Đà vốn làm thân lương y đâu dám trách bệnh nhân.
- Đa tạ tiên sinh, tiên sinh đã nhận ra... Trại Hoa Đà gật đầu, thần sắc rất nghiêm trọng:
- Trác đại gia, quý hữu đúng là bị thương tổn đến não bộ.
- Nói thế thì xác thực bị người ta hãm hại?
- Cái ấy lão phu không dám nói, cũng có thể do quý hữu thiếu thận trọng đã ăn nhầm loại độc vật ấy. Trác Không Quần nhượng hai lông mày chuyển sang nhìn Mai Mộng Thu, nét mặt Mai Mộng Thu bị che mờ bởi một lớp sương buồn khổ nhưng vẫn gượng cười nhạt:
- Tiên sinh có cứu được chăng? Trại Hoa Đà nhún tí lông mày trầm ngâm không nói. Trác Không Quần vội vàng lên tiếng: Tiên sinh không nắm chắc chứ gì? Trại Hoa Đà lắc đầu: Không phải như vậy... Trác Không Quần hơi lộ vẻ hy vọng vội hỏi: Thế thì là... Trại Hoa Đà ngẩng đầu lên:
- Để chữa trị căn bệnh kỳ lạ này, ắt phải có bài thuốc gia truyền, Trác đại gia, mỗi loại độc được đều có một loại thuốc giải khác nhau, lão phu không có thuốc giải nên tạm dùng bài thuốc gia truyền... Trác Không Quần:
- Phải chăng là vị thuốc ấy khó kiếm, điều đó không quan trọng, chỉ cần tiên sinh cho biết tại hạ sẽ sai hết thủ hạ tìm khắp thiên hạ. Trại Hoa Đà lắc đầu:
- Trác gia lầm rồi, vị thuốc dễ tìm thôi, lão phu mới từ vùng Vân Quý về, trong bao có đủ vị thuốc chỉ tiếc còn thiếu dẫn được.
- Không biết phải cần cái gì dẫn được? Trại Hoa Đà lắc đầu than “khó lắm” liên tiếp. Trác Không Quần nói:
- Chỉ cần vật ấy có ở trên đời này, tại hạ không sợ khó khăn, xin tiên sinh cứ nói, đừng ngại!
- Vị dẫn được ấy trên đời này rất hiếm. Khó lắm, khó lắm, mà dù có được đi nữa chưa chắc người ta đã chịu...
- Tiên sinh định nói...

- Lão phu nói vị dẫn được ấy là một con người, mà phải là một nam sinh ra ở kinh thành, người nam ấy phải sinh đúng giờ tí ngày ba mươi tháng chạp thuộc tuổi đại long, hai mươi bốn tuổi... Trác Không Quần kinh dị:
- Tiên sinh cần một người như thế để làm gì?
- Để dẫn được. Trác Không Quần kinh dị lập lại:
- Để dẫn được ư?
- Đúng, để dẫn được, lão phu chẳng đã nói rồi đó sao? Quái bệnh cần phải có phương được gia truyền, đã là gia truyền, tất nhiên vị dẫn được phải có phần bất thường.
- Tiên sinh chẳng lẽ vị dẫn được nhất thiết phải dùng tới một người nam?
- Không phải thế, lão phu chỉ cần một nhúm tóc, một ít móng tay, và một... một... Lão ấp úng hồi lâu không nói ra. Trác Không Quần sốt ruột:
- Tiên sinh còn cần một cái gì nữa? Trại Hoa Đà e dè liếc nhìn Mai Mộng phu nhân:
- Phu nhân, xin tha lỗi cho Trại mỗ nói lời ô uế, vì đó là chút nước tiểu. Mai Mộng Thu nhìn đi chỗ khác làm như không nghe thấy. Trác Không Quần nói:
- Như vậy cũng dễ, chỉ cần tìm được một nam nhân đủ điều kiện ngày tháng năm sinh là được rồi! Trại Hoa Đà lắc đầu:
- Khó lắm, khó lắm vì thân thể da thịt là của cha mẹ không thể tự hủy, đó là đầu mối của đạo hiếu, lão phu chỉ sợ người không liên quan gì đến việc này không thể chấp nhận... Trác Không Quần giương cặp lông mày:
- Trác mỗ hết dạ cầu xin, dù hấn không chịu cũng không được.
- Nhưng dù thế, đời này cũng có mấy người đủ điều kiện như ta cần, trời đất mênh mông, biển người rộng lớn, e rằng...
- Chỉ cần chữa trị được bệnh bằng hữu Trác mỗ, Trác mỗ không ngại khốn khổ khó khăn nào, một mặt Trác mỗ sẽ cho treo bảng cầu khắp thiên hạ, một mặt sẽ gửi Thất Tuyệt Thiếp mời võ lâm và bằng hữu... Mai Mộng Thu đột nhiên buột miệng:
- Đại ca, tha cho muội xen lời, cho muội hỏi tiên sinh vài câu được chăng?
- Xin mời đệ muội! Mai Mộng Thu vâng một tiếng đưa mắt long lanh nhìn chăm chú Trại Hoa Đà:
- Dám hỏi tiên sinh, tại sao lại dùng một người sống làm dẫn được?
- Kinh thành là nơi chung đúc linh khí, người nam thuộc dương cương, sinh vào giờ tý tháng chạp là giờ giao hoán giữa hai năm, còn như là hai mươi bốn tuổi là thuộc đại long thích hợp với sự phối hợp với hai mươi bốn con số... Hoàn toàn dường như mê tín nhưng không thể không tin. Mai Mộng Thu lại hỏi:
- Tiên sinh, chỉ cần tìm được người nam có điều kiện ấy là ác bệnh của phu quân có thể trị khỏi chứ? Trại Hoa Đà:
- Đây là việc trọng đại, thầy thuốc nào dám lừa dối Trác đại gia và phu nhân? Mai Mộng Thu ngần ngại một chút nói tiếp:
- Thế thì tiên sinh khỏi phải buồn vì không có dẫn được và Trác đại gia cũng khỏi phiền kinh động thiên hạ, ta biết có một người như thế... Trác Không Quần cả mừng hỏi gấp:
- Đệ muội, nói mau, người đó ở đâu? Mai Mộng Thu hơi cuối đầu nhẹ đáp:
- Xa thì góc trời, gần thì như trước mắt!
- Đệ muội muốn nói là...
- Theo muội biết, phu quân chính sinh ở kinh đô vào giờ tí ngày hai mươi ba tháng chạp, tuổi thuộc đại long, năm nay vừa tròn hai mươi bốn tuổi. Hai tiếng phu quân đương nhiên là chỉ vào Văn Nhân Mỹ! Hai mắt Trại Hoa Đà lóe lên ánh sáng kỳ lạ, lão buột miệng:

- Tạ ân trời đất, cuối cùng đã tìm được rồi, cuối cùng... Đột nhiên lão im bật, trong lúc ai nấy kinh dị chẳng để ý đến thần thái lạ lùng của lão. Trác Không Quần sáng khoái nói:
 - Thật là bất ngờ, thật là bất ngờ. Không ngờ nhị đệ tự thân lại có thể cứu... Mục quang chủ nhân đảo qua đảo lại:
 - Tiên sinh, bây giờ tỳ hữu đã ở trước mắt và đang ngủ say, có cần vật gì xin tiên sinh cứ động thủ thu dụng ngay lập tức. Bây giờ Trại Hoa Đà đã kịp bình tĩnh, lão gật đầu:
 - Một nhúm tóc, móng tay, máu, lão phu có thể tự lấy, nhưng còn chút vật ô uế kia, xin mời... Trác Không Quần vẫy tay:
 - Rất dễ, cái vật ô uế cuối cùng ấy đợi chút nữa Trác mỗ sẽ trao cho tiên sinh!
 - Trại Hoa Đà vâng dạ, đưa tay định kéo cái túi vải lên. Đột nhiên, có nhiều tiếng chân gấp gáp từ xa đến gần, đến ngoài đại sảnh dừng lại, chợt nghe một giọng run nói:
 - Bẩm đại gia, ngoài cửa có người cầu kiến. Trác Không Quần quát hỏi:
 - Là người nào? Tiếng bẩm vọng vào:
 - Bẩm đại gia, người ấy tự xưng là Trại Biển Thước tìm đến chữa trị cho nhị gia... Đang nói đến đó bỗng ủa một tiếng:
 - Sao lão lại dám tự tiện vào đây một mình thế này? Chỉ nghe ngoài sảnh có tiếng cười lớn tiếp lời:
 - Ta cũng có chân chẳng lẽ cứ phải đợi mãi sao, ta đang sợ chậm mất, nguy cho nhị gia của các người bị lão giang hồ kia hại đó thôi. Đã có một lão Trại Hoa Đà sao lại sinh ra một lão Trại Biển Thước? Trác Không Quần nhăn mặt, Đồng tổng quản vọt thân liền ra cửa, Trác Không Quần kịp thời dặn một câu:
 - Thiên Đồng không được vô lễ với người ta, hãy mời vào đây. Đồng Thiên vâng một tiếng lập tức hơi chậm thân hình. Lão Trại Hoa Đà như có cái gì không yên, nhưng chỉ hơi chớp nhoáng là đã trấn định. Có tiếng Đồng Thiên Giáp ở ngoài sảnh:
 - Các hạ là... Tiếng người nọ:
 - Đồng tổng quản, không nghe Thần quân có lời mời đấy ư?
- Chưa nghe Đồng Thiên nói gì đã thấy hần hậm hực cúi đầu bước vào đại sảnh, người ấy nghiêm nhiên lại là người tự xưng là Môn Nhân Kiệt mặt áo bào trắng tinh. Sau lưng Trác Không Quần, lão nhân áo trắng và hán tử áo đen biến sắc nhưng lập tức khôi phục bình thường, Mai Mộng Thu trừng hai con mắt đẹp nhìn Môn Nhân Kiệt rồi lại nhìn Văn Nhân Mỹ đang say ngủ, trừ dung mạo không giống nhau ra, thực tình cả hai giống y như đúc. Trác Không Quần ngạc nhiên chấn động, đứng bật dậy, mục quang chiếu thẳng vào Môn Nhân Kiệt: Các hạ là... Môn Nhân Kiệt cung tay mỉm cười:
- Giang hồ lạc phách thứ sinh Môn Nhân Kiệt biệt hiệu Trại Biển Thước, xin ra mắt Thần quân. Dứt lời, y quay nhìn Mai Mộng Thu hòa nhã:
 - Có lẽ vị nương tử này là Mai nữ hiệp! Mai Mộng Thu hơi nghiêng mình:
 - Không dám, chính là Mai Mộng Thu đây. Môn Nhân Kiệt bước lên một bước lai cung tay thi lễ:
 - Nhân Kiệt hiệu Trại Biển Thước xin ra mắt phu nhân. Mai Mộng Thu nghiêng mình hoàn lễ. Trác Không Quần giương mày hỏi: Các hạ quang lâm tỳ xá không biết có gì... Môn Nhân Kiệt đưa tay chỉ Trại Hoa Đà, cười đáp:
 - Thần quân, tiểu nhân đến đây cũng giống như vị này, chỉ có chỗ bất đồng duy nhất là vị ấy được mời, còn tại hạ không mời mà đến. Trác Không Quần chưa kịp nói gì Môn Nhân Kiệt đã nói tiếp:
 - Thần quân có thể cho tiểu nhân một ghế ngồi như vị Trại Hoa Đà đây không? Trác Không Quần vội đáp:
 - Đó là lỗi thất lễ của Trác mỗ, Thiên Giáp, mời khách ngồi! Đồng Thiên Giáp vâng một tiếng kéo ghế bên cạnh đến. Môn Nhân Kiệt mỉm cười:

- Từ lâu đã ngưỡng mộ Thần quân chiêu hiền đãi sĩ, là vị anh hùng đỉnh thiên lập địa, hôm nay được bái kiến quả nhiên danh bất hư truyền. Vừa nói y vừa ngồi xuống. Sau khi an tọa, Trác Không Quần hỏi:
- Các vị cũng thông lâu y lý? Môn Nhân Kiệt mỉm cười:
- Cũng biết ít nhiều, nếu không nào dám tự xưng là Trại Biển Thước? Nhưng tiểu nhân khác với vị Trại Hoa Đà đây là, vị ấy học hỏi nhiều năm, vì giang hồ cứu thế, còn tiểu nhân không dùng đó làm nghề kiếm cơm. Trác Không Quần nhướng mày:
- Các hạ cũng có thể chữa được bệnh này?
- Không chữa được thì cũng không dám tự tìm đến đây.
- Đa tạ hảo ý của các hạ, nhưng vì, vị Trại Hoa Đà này đã...
- Cái ấy không quan hệ, người có phương được của người, ta có phương được của ta, không xung đột gì, xin cứ cho biết... Trác Không Quần chặn lời:
- Có lẽ các hạ chưa biết, vị tiên sinh đây đây có linh dược nhất định chữa khỏi ác bệnh. Môn Nhân Kiệt a một tiếng:
- Có thể cho tiểu nhân nghe linh dược ấy được chăng? Trác Không Quần nhìn Trại Hoa Đà nói:
- Phải được sự đồng ý của Trại Hoa Đà tiên sinh đây. Trại Hoa Đà lạnh lẽo đáp:
- Trác đại gia, bí phương tổ truyền không dạy cho ngoại nhân! Trác Không Quần mỉm cười nhìn Môn Nhân Kiệt:
- Các hạ nghe rồi đấy! Môn Nhân Kiệt như không để ý vẫn mỉm cười:
- Đúng vậy, tiểu nhân nghe rất rõ, bất quá, thưa Thần quân, không phải tiểu nhân tự khoa đại, cùng nghề vốn sẵn đồ kỹ nhau, cứ theo tiểu nhân biết, trong thế gian này trừ phương được của tiểu nhân ra, không có bất cứ linh dược nào khác có thể chữa được chứng bệnh của Văn đại hiệp! Trại Hoa Đà lạnh lùng lên tiếng:
- Sao khéo quá! Lão phu đây cũng nghĩ, về linh dược của mình như vậy. Môn Nhân Kiệt lắc đầu đáp:
- Tại hạ dám nói, phương được của các hạ không trị khỏi được ác bệnh! Trại Hoa Đà biến sắc giận dữ:
- Lão phu cũng cho rằng phương được của các hạ không linh nghiệm! Môn Nhân Kiệt cười nhạt:
- Cãi nhau bằng lời chỉ thương tổn hòa khí vô ích, tại hạ không giấu gì riêng tư, bất tất các hạ phải giấu, chúng ta cứ tự đưa phương được ra cho mọi người thử xem! Trại Hoa Đà gặng hỏi:
- Nếu phương được của lão phu trị khỏi liền thì sao?

14. Oan Gia Đồng Hành

- Tại hạ xin nguyện ý dâng tặng cái đầu của mình, giả như phương được các hạ không linh nghiệm thì sao?
- Cái ấy... Trại Hoa Đà biến sắc rồi cố lấy lại bình tĩnh: Cái ấy... lão phu cũng xin lấy đầu mình bảo đảm. Cuộc đấu khẩu xem ra đã biến thành cuộc đấu thí mạng vì hơn thua. Trác Không Quần vội lên tiếng:
- Nhị vị có thể nghe một lời của ta chăng? Môn Nhân Kiệt và Trại Hoa Đà cùng đáp:
- Xin Thần quân cứ nói! Trại Hoa Đà:
- Phàm việc gì cũng phải có trước có sau, theo ta, nhị vị không cần tranh chấp như thế tổn thương hòa khí, sao không để Trại Hoa Đà tiên sinh thử trước... Môn Nhân Kiệt vội lắc đầu:

- Xin tha thứ cho tiểu nhân cả gan nói thẳng, lẽ nào Thần quân lại đem mạng sống Văn Nhân đại hiệp ra đùa giỡn? Lão nhân áo trắng, hai người áo đen và Đồng Thiên Giáp cùng biến sắc, nhưng chưa dám động thủ. Trác Không Quần chau mày lạnh nhạt nói:
- Các hạ nói vậy có ý gì? Môn Nhân Kiệt khẳng khái:
- Sự này rất trọng đại, trị bệnh là đúng thuốc, nếu không chẳng những không khỏi mà còn khiến bệnh nặng thêm, nếu Thần quân cứ để bọn lang băm giang hồ làm bậy... Trại Hoa Đà gầm lên phẫn nộ:
- Người bảo ai là lang băm giang hồ? Môn Nhân Kiệt vẫn cười: Tại hạ chưa hề nói đến tên các hạ, các hạ giận dữ cái gì? Nhưng bất quá... hừ... Kỳ thực tại hạ nói ai thì người đó tự hiểu lấy. Trại Hoa Đà lại biến sắc, thái độ cố cường hòa hoãn chút ít, lạnh lẽo nói:
- Đại khái có lẽ người tham vàng bạc của Trác thần quân đây chứ gì? Môn Nhân Kiệt lắc đầu:
- Các hạ chớ suy từ bụng ta ra bụng người, tại hạ chỉ muốn trị dứt bệnh, một đồng cũng không lấy. Trại Hoa Đà hậm hực:
- Còn lão phu đây cũng chỉ cứu đời cứu người! Môn Nhân Kiệt chưa kịp trả đũa đột nhiên Trác Không Quần chen vào:
- Xin nhị vị cùng bớt lời cho ta hỏi lại ý kiến của Văn Nhân phu nhân đã! Vừa nói vừa xoay đầu lại phía Mai Mộng Thu, chưa kịp nói gì, Mai Mộng Thu đã đáp:
- Tất cả xin nhờ đại ca quyết định! Trác Không Quần nhượng hai lông mày, lập tức nghiêm mặt:
- Phàm việc phải có trước có sau, Trác mỗ xin mời Trại Hoa Đà tiên sinh xem bệnh... Trại Hoa Đà vui ra mặt nhưng Môn Nhân Kiệt đã cắt lời:
- Thần quân quyết định chắc chắn! Môn Nhân Kiệt xua hai tay:
- Thế thì tiểu nhân không còn cách nào nữa, lang băm hại người, lỡ ra thuốc không đối chứng, e rằng... Trại Hoa Đà trừng đôi mắt phẫn nộ không nói câu nào. Mai Mộng Thu thở thê nói:
- Môn tiên sinh, nếu phu quân có mệnh hệ nào, Mai Mộng Thu đây sẽ có chủ trương riêng. Môn Nhân Kiệt cười nhạt:
- Phu nhân thông minh mà cũng tin tên lang băm chữa bệnh bậy bạ này ư... Mai Mộng Thu đáp:
- E rằng Môn tiên sinh chưa biết vị tiên sinh kia không hề đòi thủ lao!
- Lão không lấy thù lao? Hay là làm như lời Thần quân, có trước có sau, bất quá đối với Thần quân, tại hạ có một yêu cầu... Trác Không Quần:
- Mời các hạ cứ nói.
- Tại hạ cho rằng dược phương lão lang băm kia không linh nghiệm, không trị dứt bệnh, nếu không xin đền cái đầu này, để làm tin, tại hạ phải lưu lại Trác phủ chờ kết quả... Trác Không Quần mỉm cười:
- Chỉ là ganh ghét trong lúc giận dữ, các hạ bất tất tâm?
- Không, tại hạ chỉ muốn chứng thức y thuật của mình chứ không phải ganh ghét gì như lời Thần quân nói.
- Ý tứ của các hạ là...
- Tại hạ chỉ xin Thần quân cho ở lại trong phủ đến khi lão Trại Hoa Đà kia chịu nhận bó tay...
- Thì ra chỉ có thế, Trác mỗ xin hoan nghênh... Môn Nhân Kiệt vội nghiêng mình thi lễ:
- Đa tạ Thần quân. Đột nhiên Trại Hoa Đà lạnh lùng lên tiếng:
- Xem ra xin ở lại vài ngày để kiểm bữa cơm chứ gì? Môn Nhân Kiệt không lưu ý câu châm chọc đó, y vẫn cười đáp:
- Các hạ cứ xem bệnh xong đến phiên tại hạ xem, ai linh nghiệm, ai không linh nghiệm rồi sẽ tự biết, trong Trác phủ đều là cao thủ, Thần quân muốn bắt ai dù có chấp cánh cũng khó thoát khỏi Thục Cương, sợ gì

tại hạ chạy mất? Vả chăng, tại hạ lưu lạc giang hồ nơi nào chẳng có cơm ăn, cần gì phải tìm đến đây? Trại Hoa Đà á khẩu hết nói. Trác Không Quần gật đầu mỉm cười:

- Chúng ta cứ ước định như thế. Môn tiên sinh tạm thời ở lại khách phòng vài ngày, nếu lỡ vị tiên sinh đây có gì lầm lỡ, xin mời Môn tiên sinh thi triển diệu thủ. Môn Nhân Kiệt đáp:

- Xin được tận tâm tận lực. Trác Không Quần chuyển nhìn sang Trại Hoa Đà:

- Tiên sinh đã bắt đầu được chưa? Trại Hoa Đà lắc nhẹ đầu:

- Lão phu vốn định chữa bệnh cho nhị gia ngay lập tức, không ngờ gặp chuyện rắc rối do vị cùng nghề này, Trại Hoa Đà bắt đắ dĩ phải đổi ý...

- Ý của tiên sinh là...

- Lão phu xin cầu xin một việc hơi quá, mong Trác đại gia đáp ứng.

- Xin tiên sinh cứ nói, chỉ cần đủ sức Trác mỗ sẽ xin phép ứng ngay.

- Không dám, lão phu xin Thần quân tìm trong quý phủ đây chỗ nào yên tĩnh vắng vẻ nhất?

- Phủ đệ của Trác mỗ nơi nào mà không yên tĩnh? Sự thực là như thế, Trác phủ kiến tạo trên đỉnh Thục Cương, kẻ du nhàn không bao giờ bén mảng tới dinh thự vừa rộng cây cối sầm uất, đích xác là nơi u tịch vắng vẻ. Trại Hoa Đà tiếp:

- Xin Trác đại gia chấp nhận trước, ba ngày đêm lão phu trị bệnh cho Văn Nhân nhị gia, bất cứ người nào cũng không được đến gần quá năm mươi trượng, kể cả đại gia cũng không ngoại lệ. Trác Không Quần hơi ngần ngại một hồi nhưng rồi lại mỉm cười gật đầu:

- Được, điều ấy là lẽ đương nhiên.

- Còn nữa, vừa rồi trên đường lão phu đến đây thấy bên tả Trác phủ có một khu đất trống, nằm đối diện với Tây Hồ, bên dưới là vực sâu, lão phu xin Trác đại gia cho dựng mấy gian nhà tranh dựa lưng trên vực để lão phu làm nơi trị bệnh cho nhị gia, ngoài ra xin Trác đại gia sai phái mấy vị cao thủ ngày đêm tuần tra chung quanh vùng năm mươi trượng dùng để cho bất cứ ai đến gần! Sự sắp đặt ấy cơ hồ lão muốn đối phó với Môn Nhân Kiệt. Môn Nhân Kiệt cười nhạt.

- Các hạ cứ yên tâm, tại hạ không thèm nhìn trộm bí mật của các hạ đâu, các hạ nên chuyên tâm vào việc trị bệnh kéo lại biến thành di hận ngàn năm đó... Trại Hoa Đà biến sắc mặt, Trác Không Quần vội tiếp lời:

- Tiên sinh, các phòng tịnh xá trong Trác phủ còn rất nhiều... Trại Hoa Đà vẫn lắc đầu:

- Dù vậy không thể nào bằng mấy gian nhà tranh dựa lưng vào vực được.

- Thôi được, tiên sinh, ta sẽ chiều ý ngài...

- Đa tạ Trác đại gia, để mau việc, mấy gian nhà tranh ấy không cần làm kỹ, chỉ cần đủ che mưa che nắng và có một cái giường là đủ.

- Còn chuyện ăn uống của tiên sinh?

- Mỗi ngày chỉ cần ba lần cơm nước, và xin Trác đại gia cho người mang đến là được, nhưng mỗi bữa cơm đều mong được Trác đại gia thân tự kiểm tra... Trác Không Quần a một tiếng. Trại Hoa Đà điềm nhiên nói tiếp:

- Trác đại gia nghĩ xem, quý hữu rất có thể bị người ta ám hại, có thể hung thủ biết Hoa Đà đang trị bệnh cho quý hữu, đương nhiên hẳn sẽ hạ thủ ngăn cản. Chung quanh căn nhà tranh có tuần tra nên khó có thể đến gần, cách duy nhất hạ thủ hại lão phu là hạ độc được vào lương thực, việc bắt đắ dĩ, mong được...

- Tiên sinh lo lắng thật chu đáo. Xin yên tâm, Trác mỗ sẽ theo lời, bất quá... tậ hữu của Trác mỗ, nếu như bị người lạ đột nhập vào Trác phủ hạ độc thủ vào thức ăn được thì cái đầu này của Trác mỗ cũng khó bảo toàn.

- Trác đại gia nói phải lắm, chỉ bất cứ chuyện gì cũng nên cẩn thận vẫn tốt hơn. Đột nhiên Môn Nhân Kiệt xen lời:

- Nói như các hạ đây, tại hạ cũng lấy làm sợ, trong tình hình nguy hiểm thế này, xem ra tại hạ cũng nên... Trác Không Quần trấn an:
- Nhị vị yên tâm, nhị vị đã vào trong Trác phủ, tất nhiên Trác mỗ phải phụ trách sự an toàn cho nhị vị, bất cứ các hạ bị tổn thương gì xin cứ hỏi tội Trác mỗ. Môn Nhân Kiệt mỉm cười:
- Được lời nói này của Thần quân, đương nhiên là vững tâm như bàn thạch, còn có gì không yên tâm nữa?
- Nếu nhị vị đã yên tâm, xin mời nhị vị chữa bệnh cho tỳ hữu, Trác mỗ không tiếc gì để bảo vệ an toàn cho nhị vị, bây giờ nhị vị về phòng khách an nghỉ. Tiếp theo ra lệnh cho Đồng Thiên Giáp:
- Thiên Giáp, dẫn đường cho Trại Hoa Đà tiên sinh! Đồng Thiên Giáp dạ một tiếng, nghiêng thân mời Trại Hoa Đà đi theo. Đợi Trại Hoa Đà đi xong, Môn Nhân Kiệt đang định đứng dậy cáo từ, bỗng Trác Không Quần níu lại:
- Mời các hạ ở lại chốc lát, Trác mỗ muốn thỉnh giáo các hạ. Môn Nhân Kiệt ngăn người:
- Môn Nhân Kiệt tuân lệnh. Y lại ngồi xuống. Mục quang Trác Không Quần ngưng nhìn vào mặt Môn Nhân Kiệt không chớp mắt rồi từ tốn hỏi:
- Các hạ tên thật là Môn Nhân Kiệt ư? Y cười đáp:
- Sao Thần quân lại hỏi thế? Tính danh là do phụ mẫu, lẽ nào lại là giả? Trác Không Quần cười nhẹ:
- Các hạ tự xưng là giang hồ lạc phách thư sinh tất là phải là người trong võ lâm?
- Đúng vậy, nhãn lực của Thần quân, tại hạ không dám phủ nhận.
- Thế các hạ có biết địa vị thân phận của Trác mỗ trong giới võ lâm ra sao không?
- Tại hạ không đến nỗi ngu dốt thô lậu, Thần quân là cao thủ số một số hai trong võ lâm đương kim.
- Quá khen, các hạ chắc cũng biết, trong võ lâm Trác mỗ giao du cực rộng, cơ hồ khắp thiên hạ, võ lâm chẳng có ai mà Trác mỗ không biết.
- Tại hạ minh bạch, Thần quân có ý nghĩ, tại sao ba chữ Môn Nhân Kiệt quá xa lạ?
- Sự thực như thế, các hạ tha lỗi.
- Không dám, sự thực Môn Nhân Kiệt nửa đời liền xuất gia không tham dự ân oán giang hồ nữa và cũng chẳng giao du với ai, vốn chỉ là một vô danh tiểu tốt mà thôi!
- Ta xem khí độ của các hạ không giống một người vô danh tiểu tốt chút nào!
- Đó là Thần quân quá khen, sự thực võ lâm cực ít ai biết đến tên tuổi mỗ.
- Quê hương các hạ ở đâu?
- Đồng hương với Văn Nhân đại hiệp.
- Thì ra các hạ là người đồng hương của tỳ hữu Trác mỗ, chúng ta càng có lý do thân cận, nhưng quả thật các hạ giỏi y thuật chứ?
- Thần quân, vàng thật không sợ lửa, điều ấy không dễ lừa đâu? Nếu như Thần quân muốn, xin đợi sau ba ngày sẽ thấy, còn như Thần quân không thể đợi lâu, xin tức khắc giải thụ huyết cho Văn Nhân đại hiệp, tại hạ nguyện thí nghiệm xem, chỉ cần một mũi châm xuất thủ, tại hạ bảo đảm đại hiệp lập tức tỉnh táo như người thường... Trác Không Quần mỉm cười:
- Trác mỗ không phải là người nóng nảy, cứ đợi mấy ngày nữa... bất quá, các hạ, xin cho Trác mỗ nói thẳng, Trác mỗ cho rằng các hạ đột nhiên quang lâm đến đây là có ý đồ gì nữa chứ không phải chỉ là mục đích chữa bệnh! Môn Nhân Kiệt lắc đầu:
- Người ta có lúc cũng lạ, nếu có ý đồ âm mưu tất phải cố ý làm bộ, làm dạng, tại hạ thực chỉ có mục đích tìm đến trị bệnh... Thần quân có biết rõ bí ẩn của tên xưng là Hoa Đà nọ không?

- Mắt Trác mỗ chưa mù, tất phải nhận ra, người đó ắt phải là nhân vật võ lâm, và không phải là nhân vật tầm thường. Môn Nhân Kiệt thở dài:
- Quả nhiên Thần quân cao minh, tại hạ tưởng Thần quân chưa biết, thì ra tất cả đều trong thần nhãn của Thần quân.

15. Nhãn Lực Như Thần

Trác mỗ kết giao đều là người trong giới võ lâm, vả chăng, chỉ cần thông bát y thuật có khả năng chữa trị bệnh của tề hữu, Trác mỗ cũng chẳng kể gì đến bất cứ nhân vật giới nào. Môn Nhân Kiệt:

- Đó là lý, nhưng còn Thần quân có biết lão thuộc môn phái nào không? Trác Không Quần không đáp mà hỏi ngược lại:
- Các hạ, điều ấy có quan trọng không?
- Theo tại hạ, rất quan trọng.
- Xin tiên sinh chỉ giáo?
- Việc này nên nói từ đầu, đêm hôm qua khi Văn Nhân đại hiệp một mình lên Dương Châu Đệ Nhất Lâu, trên lầu lúc ấy có một nam, một nữ... tại hạ nghĩ rằng vị bằng hữu đứng sau lưng Thần quân kia đã báo cáo hết với Thần quân rồi mới phải chứ! Trác Không Quần gật đầu:
- Đúng vậy, hắn đã bẩm báo với Trác mỗ, phải chăng các hạ có ý chỉ thiếu niên áo đen và nữ nhân áo đen?
- Chính thị...
- Nói như vậy, đêm hôm qua các hạ cũng có mặt trên Dương Châu Đệ Nhất Lâu?
- Vâng, nhưng lúc đó tại hạ ăn mặc khác hẳn bây giờ.
- Thảo nào tề thuộc hạ không nhận ra các hạ... Hai nhân vật áo đen mà các hạ đâu có quan hệ gì tới Trại Hoa Đà hôm nay?
- Thần quân cao minh, sự thức thể này...
- Tiếp đó, y thuật lại cho Thất Tuyệt Thần Quân nghe tình hình Dương Châu Đệ Nhất Lâu đêm hôm qua, đến cả chuyện xảy ra bên cạnh dòng sông Vận Hà, cuối cùng y nói:
- Tại hạ tin chắc Thần quân cũng đã biết chuyện ấy, vì vị bằng hữu đứng sau lưng Thần quân đã theo dõi bọn họ đến Vận Hà, bắt qua sau đó bằng hữu ấy bị phát hiện nên không biết thêm gì nữa đó thôi.
- Đúng vậy, mấy việc ấy thì mỗ có biết, người của Trác mỗ tài nghệ chưa tinh khiến làm trò cười cho các hạ.
- Không dám, bất quá tại hạ chỉ cẩn thận hơn chút ít mà thôi, như vậy Thần quân đã tin Trại Hoa Đà đến đây là có mục đích rồi chứ?
- Trác mỗ vẫn chưa hiểu rõ, các hạ hãy nói rõ hơn, Trác mỗ chỉ lấy làm nghi hoặc, vì trên đời làm gì có vị dẫn được quái lạ đến thế? Môn Nhân Kiệt kinh ngạc:
- Vị dẫn được gì thế?
- Phải là một người nam như đòi hỏi của Trại Hoa Đà, và phải sinh trưởng ở kinh đô vào giờ tỵ ngày ba mươi tháng chạp tuổi thuộc đại long, hai mươi bốn tuổi, lão cần một nhúm tóc, một ít móng tay, một ít máu và một ít nước tiểu. Môn Nhân Kiệt a một tiếng:
- Trên đời làm gì có dẫn được như thế, lão nói cách chữa trị ra sao? Trác Không Quần liền thuật lại lời của Trại Hoa Đà. Nghe xong Môn Nhân Kiệt cười lạnh:
- Hoàn toàn là nói nhảm nhí, chỉ cần hiểu biết chút ít về y thuật lập tức lật tẩy lão được ngay, chỉ vì bây giờ Thần quân đã chấp nhận, nhưng lão biết tìm đâu ra người nam hội tụ mọi điều kiện ấy? Trác Không Quần cười nhạt:

- Nhị đệ Văn Nhân của Trác mỗ chính là người có đủ mọi điều kiện! Môn Nhân Kiệt nhảy bật dậy mở mắt:
- Như vậy, có quá trùng hợp không Thần quân?
- Đương nhiên không phải vô tình trùng hợp, rõ ràng là lão cố ý muốn tìm Văn Nhân nhị đệ của ta. Môn Nhân Kiệt ngạc nhiên hỏi:
- Lão tìm Văn Nhân đại hiệp làm gì chứ? Sao lão lại biết ngày sinh tháng đẻ của Văn Nhân đại hiệp?
- Các hạ, cái ấy có khó gì không biết.
- Đã thế mà Thần quân còn trao Văn Nhân đại hiệp cho lão sao?
- Đương nhiên yên tâm, vì ta tin chắc lão không dám làm thương tổn đến nhị đệ của ta!
- Thần quân lấy gì tin chắc?
- Nếu lão có ý làm thương tổn tới nhị đệ ta thì tại sao đêm qua trên Dương Châu Đệ Nhất Lầu thuộc hạ Trác phủ chưa đến, là cơ hội tốt nhất cho lão động thủ, lúc ấy lão đã bỏ qua cơ hội, lại còn mạo hiểm trà trộn vào Trác phủ hạ thủ sao được?
- Thế lão tìm đến đây...
- Hãy cứ đợi ba ngày đêm nữa, lão trị bệnh xong rồi nói sau!
- Vì sao phải đợi ba ngày ba đêm nữa làm gì?
- Ngoài mặt lão ra vẻ nhân đạo khiến nhất thời Trác mỗ ta nhận chưa ra, Trác mỗ lẽ nào lại thiếu độ lượng nuốt lời với người sao? Vả chăng, lỡ ra lão thật có khả năng trị ác bệnh được cho nhị đệ thì sao? Vì vậy chỉ bằng cứ đợi ba ngày sau cái đã, Trác mỗ sẽ lật tẩy đương trường, người ngoài không còn cách gì dị nghị được nữa. Từ đó có thể nhận ra vị Thất Tuyệt Thần Quân này tâm trí cực kỳ thâm trầm, hành sự kín đáo, vừa khiến người ta khâm phục, lại vừa khiến người ta hoảng sợ. Môn Nhân Kiệt lo lắng:
- Nếu không hạ thủ sớm, chỉ e lão...
- Các hạ, sau lưng là vực sâu, trước mặt có cao thủ tuần tra, đó là yêu cầu của chính lão! Môn Nhân Kiệt lắc đầu than:
- Thần quân đúng là đệ nhất đệ nhị trên giang hồ hiện nay...
- Quá khen, còn các hạ vẫn chưa nói rõ cho ta biết ý định đến đây là gì?
- Chỉ là cảnh giác Thần quân chú ý đến lão nhân ấy.
- Thế thì ta phải đa tạ các hạ!
- Không dám, tại hạ cũng tự biết, dù vậy cũng khó tránh khỏi sự nghi hoặc của Thần quân.
- Vì sự an toàn của nhị đệ Trác mỗ, bất đắc dĩ phải như thế, năm xưa chỉ sơ suất nhất thời mà đã bị suốt đời ân hận, ta đâu dám không tự lấy làm gương? Môn Nhân Kiệt cả cười:
- Thần quân nói phải lắm, sai lầm nhất thời đủ thành hận ngàn năm, tất cả nên cẩn thận là hơn. Trác Không Quần cũng cả cười:
- Thì ra là thế, ý các hạ đến đây chỉ thế thôi ư?
- Thần quân cho rằng còn gì nữa?
- Trác mỗ cho rằng tuyệt chẳng chỉ có như thế.
- Tại hạ lấy làm khâm phục...
- Nói thế, Trác mỗ đã đoán đúng chứ?
- Thần quân xưa nay cao minh, Thần quân đã đoán đúng!
- Xin các hạ hãy chỉ giáo rõ hơn.

- Thần quân hãy đuổi tả hữu lui ra.
- Bất tất, Văn phu nhân là đệ muội của Trác mỗ, còn hai tên đứng sau lưng Trác mỗ là thuộc hạ tâm phúc lâu năm, các hạ khỏi cần lo sợ.
- Môn Nhân Kiệt khề mỉm cười:
- Đã như thế, Môn Nhân Kiệt xin tuân lệnh... Y phất tay áo lấy ra một cái ly bạc đẹp, mỉm cười nói:
- Thần quân có biết đây là vật gì không? Trác Không Quần cười:
- Một cái ly bạc sao Trác mỗ lại không biết?
- Xin Thần quân nghĩ cho kỹ xem vào giờ nào, chỗ nào và ai dùng qua cái ly này? Mắt nhìn ly rượu hồi lâu không nói một câu nào, Văn Nhân phu nhân Mai Mộng Thu từ lâu im lặng, đột nhiên run giọng hỏi:
- Các hạ có thể cho ta mượn cái ly được chăng? Môn Nhân Kiệt cười đáp:
- Đương nhiên là được! Liền đưa hai tay dâng cái ly bạc đẹp lên. Mai Mộng Thu đưa hai ngón tay ngọc trắng muốt như đôi đũa gấp lấy cái ly nhìn vài lần, thân hình nàng đột nhiên run nhẹ, nàng ngẩng đầu lên:
- Các hạ, cái này, cái này là ly rượu hợp cẩn trong ngày thành hôn giữa ta và Văn Nhân đại hiệp đây mà. Môn Nhân Kiệt gật đầu:
- Phu nhân nói không sai... Trác Không Quần đứng bật dậy la lên thất thanh:
- Cái gì, cái này... cái này là vật dụng của Văn Nhân nhị đệ ư? ... Mai Mộng Thu mau nước mắt đã bắt đầu tẩm tức khóc, nức nở nói:
- Vâng, đúng, Trác đại ca, đây là ly rượu mà muội không bao giờ quên được... Mắt Trác Không Quần lóe lên đầy uy mãnh chuyển nhìn Môn Nhân Kiệt run giọng nói lớn:
- Các hạ thực sự là ai, vì sao có cái ly này... Môn Nhân Kiệt vẫn cười nhạt:
- Xin Thần quân cứ bình tĩnh ngồi xuống nghe tại hạ nói từ từ cho nghe. Trác Không Quần không thẹn là bậc kỳ tài, lập tức bình tĩnh lại ngay, ngồi xuống từ tốn nói:
- Mời các hạ nói!
- Thần quân, tại hạ xin thanh minh lần nữa, tại hạ chính là giang hồ lạc phách thư sinh Môn Nhân Kiệt, còn chuyện vì sao lại có ly rượu này, thực chẳng có chuyện kỳ quái... Xin Thần quân cố thử xem có quen ai là... Phiêu Bạc Sinh Liễu Nhất Hàn không?
- Bất tất cố nhớ, chính có người ấy, ta nhớ rồi, sao?
- Thực không dám giấu, năm xưa Phiêu Bạc Sinh Liễu Nhất Hàn là do tại hạ mạo xưng đó, mục đích chỉ vì muốn trà trộn vào để dự hôn lễ, xem náo nhiệt mà thôi. Trác Không Quần giật mình:
- Thế thì Phiêu Bạc Sinh Liễu Nhất Hàn bản nhân đâu?
- Lúc ấy chẳng biết hẩn phiêu lưu nơi nào, tại hạ tình cờ gặp thuộc hạ đưa thiệp mời của Thần quân, kẻ ấy lầm tưởng tại hạ là Phiêu Bạc Sinh nên mới đưa thiệp cho tại hạ, mượn cái lầm ấy tại hạ tìm đến...
- Nguyên do là thế, các hạ làm gì...
- Thần quân chớ trách, tìm đến ăn hôn lễ chính là tại hạ, đem lễ mừng cũng chính là tại hạ nhưng danh nghĩa lại là hẩn!
- Mời các hạ nói tiếp phần sau mau!
- Đương thời trong lúc động phòng hỗn loạn, tại hạ cũng hiếu kỳ bèn vô coi, vô ý đập trúng một vật cầm lên thì ra là một cái ly bạc, lúc ấy linh cơ tại hạ chấn động, không lộ ra thanh sắc bèn dấu cái ly ấy vào ống tay áo...
- Một cái ly bé nhỏ có giá trị la bao đâu? Theo ta các hạ không nên...
- Thần quân có biết tại hạ giấu nó là có ý gì không?

- Lễ nào trong đó có gì bí ẩn?
- Thần quân cao minh, bây giờ mời Thần quân nhìn kỹ trong cái ly này đã. Vừa nghe câu ấy, Mai Mộng Thu cũng vội lưu ý, chỉ vì người ta không bảo với nàng nên nàng vội đưa cái ly lại cho Trác Không Quần. Trác Không Quần đón lấy cái ly, lật ngang lật ngửa một lúc, lập tức ngẩng đầu:
- Các hạ. Môn Nhân Kiệt vội xua tay:
- Thần quân khoan hãy hỏi, xin hãy trả lời mấy câu của tại hạ trước đã. Trác Không Quần hơi ngần người:
- Các hạ hỏi đi!
- Xin hỏi Thần quân, ngài xem bên ngoài cái ly ấy thấy sao?
- Chế tác cũng khá tinh xảo, chẳng khác nào cái ly khác.
- Thần quân, các ly bạc khác là nghĩa làm sao?
- Đó là cái ly bạc sử dụng trong ngày hôn lễ hôm ấy!
- Hay lắm, bây giờ không còn cái ly thứ hai nào ở đây nên Thần quân không biết chúng nặng nhẹ khác nhau, sự thực cái ly rượu này so với các ly khác có nhẹ hơn một chút...
- Làm sao các hạ biết được?
- Không dẫu Thần quân, tại hạ đã có thử qua rồi.
- Mời các hạ hỏi tiếp.
- Xin hỏi Thần quân, người nhận xét bên trong cái ly ra sao? Trác Không Quần lắc đầu:
- Trác mỗ không nhận ra có chỗ nào khác biệt cả.
- Xin Thần quân xem kỹ lại một lần nữa. Trác Không Quần theo lời... đột nhiên họ Trác ánh mắt lên, ngẩng đầu:
- Các hạ, dưới đáy cái ly này có vô số lỗ nhỏ như bị kim châm... Môn Nhân Kiệt mỉm cười:
- Cuối cùng Thần quân cũng nhận ra chỗ bí mật của nó...
- Các hạ, chẳng lẽ là...
- Thần quân minh trí xin suy luận xem, tại sao nó lại có vô số lỗ nhỏ dưới đáy vậy? Những lỗ ấy dùng để làm gì?
- Tất nhiên là để thẩm độc từ khoảng trống dưới đáy vào trong rượu.
- Thần quân có biết chủ nhân Dương Châu Đệ Nhất Lâu là ai không?
- Không biết, ta chỉ liên quan với Dương Châu Đệ Nhất Lâu thông qua chương quỹ Nhiệm Khổng Phương mà thôi.
- Không ai ngờ Dương Châu Đệ Nhất Lâu lại nhúng tay ám hại Văn Nhân đại hiệp, nếu biết trước có lẽ nhị vị tất không để yên cái Đệ Nhất Lâu ấy rồi. Trác Không Quần nhăn tít lông mày:
- Lão quỹ họ Nhiệm kia thấy động nên đã đào tẩu?
- Thần quân, tại hạ chỉ nói là có thể như thế chứ không dám quyết đoán. Trác Không Quần trầm ngâm một chút, đột nhiên quát to:
- Gọi Thiên Giáp đến đây... Chỉ nghe nhiều tiếng chân ngoài cửa, Đồng Thiên Giáp đã vội bước vào. Đến gần, Thiên Giáp cung thân:
- Bẩm Thần quân, đã sửa soạn chỗ ở cho Trại Hoa Đà. Trác Không Quần gật đầu:
- Được, những chuyện nhà hãy tạm xong như vậy, người hãy đi ra ngoài thám thính xem, nguyên chủ nhân của Đệ Nhất Lâu là ai? Xem hắn còn ở lại Dương Châu hay không? Nếu còn, mời lại đây gặp ta, nếu không cũng phải mau quay về bẩm báo! Thiên Giáp định quay ra, thỉnh linh Môn Nhân Kiệt hỏi:

- Thần quân, theo tại hạ, thám thính chủ nhân Đệ Nhất Lâu là khó, nhưng Đồng tổng quản rất có thể là đi vô ích mà thôi.
- Các hạ nói thế là sao?
- Nếu tên chủ nhân ấy cùng một bọn với Nhiệm Không Phương tất hẳn đã cao chạy xa bay rồi, còn như hãn không phải cùng bọn với Nhiệm chương quỹ, gặp hãn cũng chẳng biết thêm gì!
- Vậy theo cao kiến của các hạ, ta phải làm gì?
- Thần quân nên gửi võ lâm thiệp cho anh hùng các nơi, có tin gì của chủ nhân Đệ Nhất Lâu và Nhiệm chương quỹ, anh hùng các lộ đều là bằng hữu của Thần quân, tất sẽ báo về cho chúng ta biết... Tốt nhất là chúng ta phải bắt được tên Nhiệm chương quỹ, tất cái nghi án hãm hại Nhân đại hiệp sẽ được chứng minh.
- Nếu phá được nghi án này thì mối thù của ta và Văn nhị đệ sẽ báo được... Đột nhiên Trác Không Quần chậm giọng:
- Tại sao các hạ lại nhiệt tâm chuyện này thế?
- Lê nào Thần quân không nghênh đón người có nhiệt tâm hay sao? Trác Không Quần lắc đầu:
- Vì muốn phá tan nghi án, vì báo thù cho tề hữu, ta nguyện hết sức tận tâm với bất cứ bằng hữu nào bất kể chính hay tà, chẳng phân hắc bạch, chẳng những ta hoan nghênh mà hết sức cảm kích, ta chỉ muốn biết vì sao các hạ... Môn Nhân Kiệt cắt lời:
- Thần quân, chỉ vì tại hạ là người có máu nghĩa hiệp, muốn trừ gian ác, đồng thời tại hạ vốn kính phục nhị vị là anh hùng cái thế, vả chăng tại hạ từng còn chịu ân huệ của Văn Nhân đại hiệp...
- Sao Trác mỗ chưa hề nghe Văn nhị đệ nói tới...
- Thần quân, Văn Nhân đại hiệp là người thi ân không cầu báo, có bao giờ người cần nhắc đến mấy việc ân huệ vật vãnh ấy? Trác Không Quần cả cười:
- Phải lắm, thay mặt Văn Nhân Mỹ nhị đệ, Trác mỗ cảm tạ lòng tốt của các hạ, còn bây giờ trời cũng đã muộn, mời các hạ sang phòng khách nghỉ ngơi. Dứt câu, Trác Không Quần đứng dậy tiễn khách, Môn Nhân Kiệt cũng đứng lên. Trác Không Quần xoay người nói với lão nhân áo trắng đứng sau:
- Thường Lạc ngươi hãy đưa Môn Nhân Kiệt về khách phòng, chớ làm kinh động đến Trại Hoa Đà đấy nhé... Môn Nhân Kiệt bước theo lão nhân áo trắng lùn thấp ra khỏi đại sảnh. Y đi theo lão nhân quay ra phía sân bên tả. Trong khi đi, Môn Nhân Kiệt đưa mắt quan sát xung quanh, y nói:
- Tại hạ hành tung phiêu bạt, không có nơi định sở, Thần quân kiến tạo được một dinh cơ to lớn đường này ở Dương Châu có thể nói là không dễ dàng... Lão nhân cười đáp:
- Các hạ chớ tưởng lầm, dinh cơ này tuy to lớn thật, nhưng chỉ còn là cái xác trống rỗng, bao nhiêu của cải vàng bạc Thần quân đã tiêu phí hầu hết vì căn bệnh của nhị gia... Môn Nhân Kiệt gật đầu:
- Thần quân thật đáng khâm phục về lòng nghĩa hiệp. Thành linh y chuyển đề tài:
- Nghe Thần quân gọi huynh đài, tại hạ sức nhớ đến khi xưa có một người tung hoành võ lâm, có lẽ huynh đài chính là Tiểu Diện Sát Thần Hứa Thường Lạc đại hiệp? Lão nhân áo trắng chấn động tinh thần lập tức nở nụ cười:
- Hứa Thường Lạc nào dám đảm đương hai tiếng Đại Hiệp. Khi xưa lỡ đem thân vào hắc đạo, tự mang vào thân biết bao thống hận khó mà có chỗ dung thân trong võ lâm. May mắn được Thần quân thu dụng, chỉ may không bị gọi là ma đầu, theo tại hạ thấy thà làm chân tiểu nhân còn hơn làm ngụy quân tử...
- Hay lắm, hắc bạch chính tà vốn khó phân biệt cho rõ được, có người ngoài miệng lúc nào cũng nói nghĩa hiệp nhưng trong lòng lại gian ác lừa dối mọi người... Huynh đài đã là Tiểu Diện Sát Thần Hứa đại hiệp, thế còn vị đại hãn áo đen kia là... Hứa Thường Lạc ngắt lời:
- Chính là Lãnh Diện Ác Quỷ Tôn Bất Tiểu luôn luôn theo bên cạnh Hứa Thường Lạc. Môn Nhân Kiệt A lên một tiếng:

- Thì ra nhị vị khi xưa là hai nhân vật trong Bát Xứ mà thần uy chấn động nam bắc võ lâm... Hứa Thường Lạc cười nhẹ:
- Các hạ, chuyện xấu xa tranh đoạt lợi khi xưa nhắc lại Hứa mỗ vẫn còn toát mồ hôi, xin đừng nói tới nữa! Tất nhiên, Môn Nhân Kiệt không tiện nói nữa, y chuyển câu chuyện: Ngày thành hôn của Văn Nhân đại hiệp, Hứa huynh đã có ở trong phủ chưa? Hứa Thường Lạc gật đầu:
- Thần quân và nhị gia giao tình như huynh đệ, việc của nhị gia tức là việc của Thần quân, ngày vui ấy chấn động cả võ lâm, khách khứa đầy đủ, tại sao Hứa mỗ không có mặt?
- Hứa huynh nói chí phải... thế Hứa huynh còn nhớ, đêm ấy ai là người mang ly rượu hợp cẩn vào động phòng cho Văn Nhân đại hiệp? Hứa Thường Lạc ngăn người nghi hoặc áp ứng:
- Các hạ hỏi vậy... Môn Nhân Kiệt vội nói:
- Tại hạ cho rằng, chỉ cần biết được người đó là ai, biết đâu sẽ do hấn mà tìm ra đầu mối của hung thủ hãm hại Văn Nhân đại hiệp... Hứa Thường Lạc chau mày gật đầu.
- Các hạ nói không sai, chỉ cần biết người nào ắt có thể từ hấn tìm ra đầu mối... Lão lại lắc đầu:
- Tiếc rằng lúc ấy tình hình rất bận rộn, Hứa mỗ chẳng thể nhớ được người ấy là ai. Ôi! Ngày vui nhất đời, ai còn tâm trí đâu mà chú ý đến điều đó? Môn Nhân Kiệt gật đầu:
- Đúng vậy, đúng vậy, đợi sáng mai gặp lại Thần quân, tại hạ sẽ hỏi thẳng người xem người còn nhớ hay không.
- Hỏi Thần quân sao bằng hỏi Văn Nhân phu nhân?
- Theo tại hạ thấy, Văn Nhân phu nhân không thể biết chuyện ấy?
- Các hạ vì sao lại nói vậy?
- Khi ấy phu nhân đang là cô dâu mới trong phủ, đâu còn đội tấm khăn đỏ có nhìn thấy ai? Vả chăng, nữ nhi trong tâm trạng bồi hồi ngày cưới còn lưu ý gì việc đưa rượu vật vãnh là người nào? Hứa Thường Lạc gật đầu đáp:
- Đúng vậy, đúng vậy. Vừa đi vừa nói chuyện, hai người đã qua một khung cửa tròn, bên kia là một cái sân lớn rất ư thanh u nhã đạm, ba mặt đều có các gian phòng ước chừng hơn mười gian, mỗi gian tịnh thất ấy trước cửa đều có một hoa viên nhỏ. Hứa Thường dẫn Môn Nhân Kiệt về gian tịnh thất phía đông, trước cửa gian tịnh xá ấy có sẵn một tên nô bộc trung niên, vừa thấy Hứa Thường Lạc, lập tức hấn cung thân nghênh đón. Hứa Thường Lạc vẫy tay:
- Đã quét dọn sạch sẽ xong chưa?
- Đã quét dọn sạch sẽ, xin mời Hứa gia xem qua. Hứa Thường Lạc gật đầu mời Môn Nhân Kiệt vào. Trong gian tịnh thất bài trí không hoa lệ nhưng đạm nhã, sạch như lau, khiến Môn Nhân Kiệt gật đầu liên tiếp. Hứa Thường Lạc hỏi:
- Các hạ, có vừa ý không?
- Vừa ý ư? Hứa huynh chớ cười nhé, Môn Nhân Kiệt lớn đến chừng này chưa hề được ngủ ở nơi đâu đẹp như phòng này, tại hạ có cảm giác như trong cung đình vậy.

16. Thiên Hương Giáo

- Quên nữa, Hứa huynh, vị Trại Hoa Đà tạm ngụ ở đâu? Hứa Thường Lạc đưa tay chỉ ra ngọn núi phía sau:
- Ở gian phòng giữa phía nam kia kìa, tiên sinh ấy chỉ tạm ngụ một đêm, sáng mai e rằng tiên sinh ấy đã chuyển sang gian nhà tranh bên bờ vực để chữa bệnh cho nhị gia. Môn Nhân Kiệt nhìn theo tay chỉ thấy đó

là một gian tịnh thất đóng kín cửa không cho phép nhìn thấy bên trong và cũng chẳng nghe có tiếng động nào, y liền gạt đầu không nói. Hứa Thường Lạc dặn dò:

- Các ha, xin nghỉ ngơi, nếu có gì cần cứ gọi một tiếng sẽ có người đến giúp.

Vừa nói lão vừa cung tay đi ra cửa. Tên nô bộc cũng vội vã đi theo. Môn Nhân Kiệt bồi hồi một mình trong phòng, hai mắt không thể rời gian tịnh thất của Trại Hoa Đà, nhưng hai cánh cửa nọ vẫn đóng kín im ỉm.

Sau hoàng hôn, trời tối rất mau, chỉ trong nháy mắt màn đêm đã buông xuống, bên ngoài tối đen. Môn Nhân Kiệt đốt đèn lên, hơi suy nghĩ một chút rồi bước ra khỏi phòng vì y thấy bên phía Trại Hoa Đà hoàn toàn không thắp đèn. Bước chân y cố ý dậm thật mạnh, mà trong phòng Trại Hoa Đà vẫn không có phản ứng, như vị Trại Hoa Đà không hề ở trong phòng vậy. Tiến đến gần, Môn Nhân Kiệt nhẹ ho khan một tiếng. Vẫn không có phản ứng gì, Môn Nhân Kiệt đưa tay gõ cửa. Lúc ấy mới nghe thấy tiếng động bên trong rồi nghe tiếng Trại Hoa Đà hỏi:

- Ai đó?

- Tại hạ đây, oan gia cùng đường đây! Trong phòng có tiếng sột soạt như tiếng Trại Hoa Đà đang mặc áo xuống giường, lão ở bên trong hỏi ra:

- Nếu đã là oan gia tốt nhất đừng gặp nhau. Môn Nhân Kiệt mỉm cười:

- Xem ra tại hạ không được các hạ hoan nghênh. Trại Hoa Đà huynh với người như tại hạ không thể không gặp, với cánh cửa mỏng này làm sao ngăn tại hạ được? Tiếng Trại Hoa Đà lạnh lùng:

- Người cứ thử mà xem, người mà làm hỏng hai cánh cửa, ta sẽ nói lại với Trác thần quân, ta đã có nói với Trác thần quân, không muốn bị ai quấy nhiễu.

- Vì muốn cứu Văn Nhân đại hiệp lẽ nào Trác thần quân lại đuổi khách chỉ vì hỏng hai cánh cửa, các hạ không muốn bị quấy nhiễu là chuyện bắt đầu từ sáng mai, đêm nay đâu có lẽ ấy? Bên trong Trại Hoa Đà giận dữ:

- Chẳng lẽ người buộc ta phải mở cửa cho người ư?

- Không phải, nhưng nếu các hạ muốn yên ổn ở Trác phủ ba ngày thì hãy mở cửa ra đàm luận với tại hạ cũng có phần lợi. Trong phòng im lặng một lúc, Trại Hoa Đà đứng giữa cửa hai mắt lộ vẻ chán ghét đảo lộn:

- Người nói vậy là có ý gì? Môn Nhân Kiệt mỉm cười:

- Mở cửa là tốt lắm rồi, muốn biết tại hạ có ý gì, hãy vào trong ngồi đàm luận. Trại Hoa Đà hừ gần một tiếng, Môn Nhân Kiệt vừa bước vào vừa nói:

- Trong này sao mà tối đen thế này, chẳng chịu thắp đèn lên gì cả, lẽ nào các hạ quen hành động trong đêm tối rồi ư? Dứt lời y bước đến mặt bàn đốt ngọn nến lên. Ánh sáng tỏa ra, Môn Nhân Kiệt trông thấy cái túi đựng thuốc của Trại Hoa Đà đặt ở đầu giường. Trên giường chăn nệm bừa bãi, biểu thị đúng là lão vừa từ giường ấy bước xuống. Sau lưng y có tiếng Trại Hoa Đà lạnh lẽo:

- Họ Môn, người nói vậy là có ý ám chỉ cái gì?

- Tại hạ chỉ vô tình hỏi chắc vì các hạ hữu ý? Ngồi xuống đây chúng ta nói chuyện. Không đợi chủ nhân mời ngồi, Môn Nhân Kiệt đã ngồi xuống cái ghế trước bàn, Trại Hoa Đà hừ một tiếng hậm hực ngồi theo. Nhất thời cả hai đều im lặng, Môn Nhân Kiệt phá tan sự im lặng ấy:

- Hoa Đà huynh, tại hạ nói câu này xin huynh nghe rồi đừng giận nhé... Trại Hoa Đà lạnh lẽo cắt lời:

- Việc gì ta phải giận? Ta hành tẩu giang hồ đâu phải chỉ mới một hai năm, không cầu danh, không cầu lợi, chỉ vì tế nhân độ thế, người nên biết ta đến đây không phải là không được mời như người, bất cứ lúc nào ta cũng có thể rũ áo bỏ đi. Môn Nhân Kiệt cười to:

- Huynh nói đúng lắm, huynh không cầu danh, không cầu lợi, chỉ cầu cái mà huynh đang muốn đó thôi. Huynh đến đây có được mời hay không chỉ có trời mới biết, còn chuyện bất cứ lúc nào huynh cũng có thể ra

đi, tạ hạ không dám khẳng định, huynh đi vẫn còn tại tạ hạ, đâu sợ không có người trị bệnh cho Văn Nhân đại hiệp đâu? Trại Hoa Đà đột nhiên biến sắc, nhưng chỉ chớp mắt lão đã lấy lại bình tĩnh lạnh lẽo:

- Người chớ có khiêu khích ta, ta cũng lão luyện giang hồ, không bị người lừa đâu. Môn Nhân Kiệt cả cười:
- Đừng suy bụng ta ra bụng người, tạ hạ và huynh đều hiểu rõ, tuyệt đối huynh không dám rời bỏ đây đi đâu!
- Tại sao ta không dám rời bỏ đây?
- Không tại sao cả, tạ hạ sẽ đàm luận chân thành thẳng thắn với huynh.
- Đàm luận cái gì? Chúng ta là oan gia có gì đáng đàm luận?
- Xin huynh yên tâm, tạ hạ không có ý tìm biết được phương gia truyền của huynh đâu, tạ hạ chỉ hy vọng nói với huynh về chuyện khác, thí dụ như tên tuổi thực của huynh, môn phái, mục đích của huynh... Tình thần Trại Hoa Đà chấn động:
- Cái đấy dễ quá, ta họ Trại, tên Hoa Đà, còn mục đích là tế nhân độ thế!
- Nghe ra cũng cao cả đấy nhưng thực sự tạ hạ biết đó chỉ là những lời nhảm nhí, căn bản không có gì xác thực! Trại Hoa Đà biến sắc quát to:
- Người có ý ám chỉ cái gì?
- Rất đơn giản, hãy chân thành thẳng thắn nói cho đúng sự thật.
- Người bảo ai không thành thật?
- Ai không thành thực tự nấy biết, nếu tạ hạ nói rõ sợ huynh khó nghe mà thôi. Trại Hoa Đà đứng dậy trừng mắt:
- Người... Môn Nhân Kiệt vươn tay ấn lão xuống mỉm cười:
- Đừng nổi giận chứ, kẻ làm nghề y đâu thể quá nóng nảy như thế, chúng ta nên bình tĩnh nói chuyện.
- Không hợp ý nhau, nói nửa câu cũng nhiều, ta với người không có gì để nói, người đến đây gây sự chớ trách ta đuổi xéo đó.
- Tạ hạ đã nói rồi, đừng nổi giận, đừng nóng nảy, chúng ta có hợp ý hay không là tùy thái độ của huynh, nếu huynh chấp thuận hợp tác với tạ hạ, tạ hạ sẽ giả câm giả điếc không để ý đến chuyện của huynh, còn không... Y lắc đầu cười im bặt. Trại Hoa Đà lạnh lẽo:
- Người nói cái gì ta không hiểu.
- Không hiểu cũng chẳng sao, tạ hạ nói cho rõ hơn, người khác không biết, các hạ lại biết rất rõ, Trại Hoa Đà chỉ là tên giả, nhưng phụng lệnh Sương cô nương nào đó đến Trác phủ tìm Văn Nhân đại hiệp là thật... Trại Hoa Đà giật nảy mình muốn đứng lên nhưng không nổi, lão kinh dị buột miệng:
- Người, người nói nhảm nhí cái gì thế? Môn Nhân Kiệt cười nhạt:
- Các hạ, chúng ta đều là những kẻ lão luyện giang hồ, chớ giả vờ ngu dại trước mặt tạ hạ, chỉ thừa thôi. Trại Hoa Đà gượng cười trấn định:
- Người còn nói nhảm nhí nữa ta gọi người của Trác phủ đến đây. Môn Nhân Kiệt chỉ tay ra ngoài cửa:
- Huynh cứ gọi người tới xem ai thiệt thôi.
- Sự thực người có ý gì?
- Tạ hạ chẳng có ý gì cả, tạ hạ chỉ muốn biết môn phái của huynh và huynh cần Văn Nhân đại hiệp làm gì?
- Được rồi, vì người cao minh lắm, coi như ta bị xui xẻo, người nghe đây... Vừa nói đột nhiên lão quấy động hai vai nhưng Môn Nhân Kiệt mau lẹ hơn lão, liền xuất thủ nhanh như điện nắm ngón tay như móc câu chụp trúng vai tả lão, y mỉm cười:
- Các hạ chớ động, các hạ vĩnh viễn không mau lẹ bằng ta đâu! Mặt Trại Hoa Đà biến sắc, run giọng:

- Thân thủ các hạ thật cao tuyệt.
- Quá khen, bắt quá chỉ hơn các hạ một bậc... Trại Hoa Đà than:
- Tài không bằng người, ta xin nhận thua... Môn Nhân Kiệt mỉm cười:
- Các hạ hãy nghe ta, ta chỉ muốn biết điều cần biết, ta sẽ giả ngây giả dại không lý gì đến việc của các hạ nữa, nếu không ta sẽ lật tẩy các hạ giữa Trác phủ, lúc ấy chớ trách ta bất nhân bất nghĩa không nói trước với các hạ. Trại Hoa Đà im lặng một lúc rồi hỏi:
- Hãy cho ta biết tại sao người biết chuyện của ta?
- Được, thật ra chẳng có gì lạ, khi ở trên Dương Châu Đệ Nhất Lầu ta đã nghe những lời đàm thoại của Sương cô nương gì đó với thiếu chủ Mai Lãnh, sau đó ta lại ngầm theo dõi họ đến tận bờ sông Vận Hà, họ chỉ phát giác ra một tên khác chứ không phát giác ra ta, chỉ có thể thôi. Trại Hoa Đà lắc đầu:
- Hồng rồi, hồng rồi, không ngờ một đại cô nương thận trọng là thế mà lại sơ suất đến nỗi... Môn Nhân Kiệt cắt lời:
- Chúng ta hay nói vào vấn đề chính. Hãy trả lời câu hỏi thứ nhất, các hạ tên gì? Trại Hoa Đà buông thông:
- Họ Vân tên Yến Phi. Môn Nhân Kiệt động thần sắc:
- Phải chăng là Bệnh Lang Trung năm kia đột nhiên mất tích trong võ lâm?
- Đúng vậy, chính là Vân Yến Phi ta. Môn Nhân Kiệt lắc đầu:
- Thật không ngờ, thật không ngờ hôm nay tại hạ được gặp cao nhân võ lâm Bệnh Lang Trung ẩn tích lâu năm... Dừng lại, y tiếp:
- Xin trả lời câu hỏi thứ hai, nay các hạ thuộc môn phái nào? Trại Hoa Đà lay động môi như muốn nói lại im. Môn Nhân Kiệt cười gằn:
- Các hạ là một cao nhân, cao nhân nên biết lợi hại. Trại Hoa Đà chau mày đau khổ:
- Ta thuộc một tổ chức bí mật.
- Cái ấy tại hạ có biết, thủ hạ của Sương cô nương kia có Bát Tỷ Ngọc Na Tra Thường Xuân Anh làm chức tổng tuần sát, ngoài ra còn có mấy người gọi là tuần sát đủ biết tổ chức bí mật ấy rất lớn, thực lực đáng gọi là hùng hậu, tổ chức ấy tên gọi là gì? Thần sắc Trại Hoa Đà biến đổi liên tiếp, Môn Nhân Kiệt vừa nói xong lão lập tức buột miệng:
- Xem ra người cũng biết không ít đấy! Môn Nhân Kiệt cả cười:
- Cũng chỉ biết nhiều đến thế thôi, nếu không tại hạ đâu cần hỏi các hạ.
- Bất kể người biết nhiều hay ít, nhưng mà giữa chúng ta đâu có liên quan gì...
- Các hạ lầm rồi, tại hạ đến đây là để điều tra nghi án năm xưa của Văn Nhân đại hiệp.
- Cái đó người yên tâm, bản... chúng ta chẳng liên quan gì tới nghi án đó cả.
- Tại hạ không hề nói tổ chức bí mật có liên quan đến nghi án nọ, bất quá trước khi hiểu rõ chân tướng, bất cứ ai cũng bị tại hạ hoài nghi.
- Nếu người nghi hoặc chúng ta lầm đó.
- Có thể tại hạ lầm nhưng không thể để sơ sót một người nào. Trại Hoa Đà chưa kịp đáp lời, Môn Nhân Kiệt đã gằn giọng:
- Không nói lan man nữa, hãy nói vào chính câu hỏi của tại hạ. Sắc mặt Trại Hoa Đà hơi biến:
- Thôi được, vì người cao minh... Lão than:
- Đúng vậy, nói cũng chẳng sao, đó là Thiên Hương Giáo, người có nghe cái tên này chưa? Môn Nhân Kiệt ngắt người lắc đầu:

- Chưa hề nghe qua, xem ra nó vừa được sáng lập? Trại Hoa Đà lắc đầu:
- Người lắm rồi, khi xưa ta chưa thất tung trong võ lâm, đã có nó rồi. Môn Nhân Kiệt A một tiếng:
- Thế thì nó xứng đáng gọi là bí mật lắm, vị Sương cô nương ấy là ai?
- Lãnh tụ Tả Hữu Tứ Phụng của Giáo chủ. Môn Nhân Kiệt gật đầu:
- Tứ Phụng tên hiệu thật hay, cô nương ấy họ gì?
- Tây Môn.
- Tây Môn Sương, tên đẹp lắm, cô nương ấy giữ chức vụ gì trong Thiên Hương Giáo?
- Chức vụ tương đương với Hoàng Y Hộ Pháp.
- Cao lắm chứ?
- Đương nhiên, ngoài Giáo chủ ra là đến Tứ Phụng.

17. Người Thần Bí

- Địa vị của các hạ ra sao?
- Ta mà đáng gì? Kém cô nương đó xa lắm.
- Thế các hạ là...
- Chỉ là một Lam Y Đường chủ
- Xin lỗi, chức vị ấy cũng đâu quá thấp... vừa rồi các hạ nói tới Hoàng Y hộ pháp, chẳng lẽ môn giáo các hạ dùng màu áo để phân biệt chức vị cao thấp.
- Đúng vậy.
- Phân biệt ra sao?
- Theo thứ tự từ cao xuống thấp là các màu: Vàng, Trắng, Tía, Lam, Đen và xám.
- Các hạ có thể giải thích kỹ hơn?
- Ta chỉ biết đại khái như thế. Môn Nhân Kiệt gật đầu:
- Thôi được, kể ra cũng chẳng hệ trọng gì, còn vị Mai Lãnh là ai?
- Đó là vị thiếu chủ của chúng ta.
- Điều ấy tại hạ có biết, nhưng còn Giáo chủ Thiên Hương Giáo là ai? Trại Hoa Đà chưa kịp đáp, thành linh ngoài cửa có tiếng chân từ xa đến gần rồi có tiếng người hỏi lớn:
- Tiên sinh chưa nghỉ ngơi sao? Trại Hoa Đà vội đáp:
- Chưa, là vị nào... Vừa nói lão vừa đứng dậy bước tới mở cửa, ngoài ấy đã có Tiểu Diện Sát Nhân Hứa Thường Lạc, lão vừa thấy có cả Môn Nhân Kiệt trong phòng liền hết sức ngạc nhiên nhưng khôi phục bình thường rất mau, lên tiếng:
- Trong phòng Môn đại hiệp vẫn còn đèn, tại hạ cứ tưởng Môn đại hiệp ở trong đó, ai ngờ Môn đại hiệp lại tìm đến oan gia đây... Môn Nhân Kiệt cười đáp:
- Ở một mình tịch mịch quá ta đến đây chuyện trò cho vui. Hứa Thường Lạc xoay sang Trại Hoa Đà:
- Bây giờ tiên sinh muốn đi khỏi đây chưa? Lão gật đầu lia lịa:
- Được, được, có chuyện gì?

- Mấy gian nhà tranh như tiên sinh yêu cầu đã xây dựng xong, mời tiên sinh xem có vừa ý hay không? Trại Hoa Đà vội gật đầu:
- Được, được, ta sẽ đi xem, đa tạ, đa tạ. Vừa nói lão vừa khoác thêm áo ngoài đang định bước ra, bỗng Hứa Thường Lạc nói:
- Tốt nhất là tiên sinh mang cả túi thuốc đi, kẻo Môn đại hiệp tìm ra bài thuốc gia truyền của tiên sinh đây. Trại Hoa Đà giật mình mỉm cười gật đầu.
- Phải, phải chút nữa lão phu quên mất, đa tạ, đa tạ. Lão quơ vội túi thuốc trên giường khoác lên vai, Thường Lạc quay lại Môn Nhân Kiệt cung tay:
- Xin cáo từ, trời không còn sớm, xin đại hiệp hãy về nghỉ. Dứt lời hai người cùng bước ra ngoài. Họ đi rồi, Môn Nhân Kiệt vội tắt đèn bước ra khỏi phòng, tiện tay khép cửa lại. Khi Môn Nhân Kiệt về phòng mình cũng là lúc Hứa Thường Lạc dẫn Trại Hoa Đà ra ngoài sân rộng, vừa đi Hứa Thường Lạc vừa hỏi:
- Tiên sinh, lúc nãy tiên sinh nói chuyện gì với họ Môn đó? Trại Hoa Đà lắc đầu:
- Đâu có gì, chỉ nói chuyện huyền thuyên, chuyện thiên nam địa bắc, thế thôi. Hứa Thường Lạc cười:
- Thật chứ?
- Lão phu nào dám nói dối?
- Ồ, tại hạ rất tin tiên sinh, nhưng xin báo cho tiên sinh biết trước, tiên sinh đến đây là để trị bệnh cho nhị gia, kẻ có ý mưu hại nhị gia tất phải cố tình ngăn cản tiên sinh. Chỉ có một biện pháp duy nhất là hạ thủ giết tiên sinh. Trước đây đã mấy lần xảy ra như thế nên nhiều thầy lang không dám đến đây chữa trị cho nhị gia, nay Thần quân giao cho tại hạ trách nhiệm bảo vệ sự an toàn cho tiên sinh, tại hạ chỉ mong tiên sinh phải hợp tác với tại hạ, tiên sinh biết gì nên nói cho tại hạ biết, nếu không... Lão ta chưa nói hết câu, Trại Hoa Đà đã trắng dã mặt kinh hãi nói:
- Phải đó, trước đây cũng có người... Hứa Thường Lạc cười nhạt:
- Không phải là tại hạ dọa tiên sinh, tiên sinh cũng dư biết tất nhiên là có chuyện đấy, hung thủ đã hại nhị gia tất không muốn nhị gia được chữa khỏi. Trại Hoa Đà run giọng:
- Thế... thế... để lão phu nói cho người nghe.
- Xin mời tiên sinh.
- Họ Môn hỏi lão phu có nắm chắc trị được bệnh của Văn Nhị đại hiệp hay không?
- Tiên sinh trả lời ra sao?
- Đương nhiên lão phu trả lời là nắm chắc, sự thực là lão phu tin chắc như thế. Hứa Thường Lạc gật đầu:
- Cái ấy tại hạ biết. Hừ, lẽ ra tiên sinh không nên nói như thế, tiên sinh không phải là người trong giới võ lâm nên không biết võ lâm rất hiểm trá ác độc.
- Lẽ nào họ Môn cũng là...
- Điều ấy khó nói lắm, họ Môn tự y đến đây là đã có phần đáng nghi rồi, tiên sinh hãy kể tiếp sau đó y nói ra sao?
- Y nói tự nguyện trả cho lão phu một ngàn lạng vàng nếu lão phu chịu bỏ đi để cho y trị bệnh cho nhị gia... Hứa Thường Lạc a lên một tiếng:
- Có việc ấy sao? Tiên sinh trả lời ra sao?
- Trước đây lão đã từng trị cho vài người, họ cũng trả lão phu vài nghìn lạng vàng, lão phu còn không lấy, huống hồ chỉ một nghìn?
- Thật là đáng cho người khâm phục, nói như vậy nghĩa là tiên sinh không bằng lòng.
- Lão phu chưa kịp đáp thì người đến.

- Vừa lúc ấy hai người đã ra tới cửa, chạm mặt ngay Đồng Thiên Giáp, họ Đồng vội cúi người thi lễ với Hứa Thường Lạc. Họ Hứa ra lệnh:
- Đồng Thiên Giáp, người dẫn tiên sinh đến khu vực gần vực núi cho tiên sinh xem mây căn nhà mới cất, ta có việc phải gặp Thần quân, nhớ rằng có điểm nào tiên sinh không vừa ý người phải bảo cho sửa liền đó.
- Đồng Thiên Giáp vâng lệnh, nghiêng người mời Trại Hoa Đà. Hứa Thường Lạc quay mình trở về gặp Thần quân. Lẽ ra họ Hứa phải trở vào nội viện chứ sao lão lại đi vào dãy khách phòng? Thì ra lão quay thẳng về phía phòng Môn Nhân Kiệt. Đến trước cửa phòng Môn Nhân Kiệt, lão đằng hắng rồi lên tiếng:
- Môn đại hiệp, Hứa Thường Lạc cầu kiến! Cửa mở lập tức, Môn Nhân Kiệt cười hỏi:
- Hứa huynh có gì chỉ giáo? Xin mời vào! Hai người an tọa. Môn Nhân Kiệt hỏi trước:
- Hứa huynh, vị Trại Hoa Đà đâu rồi?
- Đêm nay e rằng lão không trở về khách phòng nữa.
- Sao? Chẳng nhẽ mấy gian nhà tranh đã làm xong. Hứa Thường Lạc cả cười:
- Không phải, lão sợ được phương gia truyền của lão bị Môn đại hiệp lấy mất. Môn Nhân Kiệt cười lớn:
- Nói đùa đấy chứ, lão đời nào không biết, bí phương của Môn Nhân Kiệt có kém gì được phương của lão? Đột nhiên Hứa Thường Lạc nghiêm mặt:
- Nói thật đi, đối với vị Trại Hoa Đà, Môn đại hiệp có hiểu được gì khác nữa không? Môn Nhân Kiệt ngăn người:
- Sao Hứa huynh lại hỏi vậy?
- Tại hạ xem ra lão không đáng tin cho lắm!
- Sao? Chẳng lẽ Hứa huynh phát giác được điều gì? Hứa Thường Lạc lắc đầu:
- Không, chỉ là lão có nói nhiều việc liên quan đến Môn đại hiệp.
- Lão nói tại hạ sao?
- Lão bịa đặt ngậm máu phun người!
- Tại hạ rất muốn nghe, lão bịa đặt ngậm máu phun người ra sao? Hứa Thường Lạc mỉm cười:
- Rất là ấu trĩ, lão nói Môn đại gia hỏi lão có nắm chắc chữa trị được ác bệnh nhị gia hay không?
- Rồi lão nói sao nữa?
- Đương nhiên lão nói là nắm chắc.
- Đó là lẽ tất nhiên, thế thì tại hạ trả lời sao nữa?
- Lão nói Môn đại hiệp tự nguyện đưa lão một nghìn lạng vàng nếu lão chịu rời bỏ Trác phủ để Môn đại hiệp chữa trị cho nhị gia...
- Nếu tại hạ có một nghìn lạng vàng, tại hạ sẽ đào huyệt chôn lão!
- Thì tại hạ nói lão bịa đặt ra chuyện ấy...
- Hứa huynh, lão kể lão có bằng lòng chấp thuận hay không?
- Lão nói vài nghìn lạng lão cũng không động tâm, lẽ nào vì một nghìn lạng mà không cứu người? Lão không bằng lòng, Môn đại hiệp nói không bằng lòng cũng được, chỉ cần lão chấp thuận... Môn Nhân Kiệt cười lớn:
- Hứa huynh, hãy dẫn tạ hạ gặp Thần quân...
- Môn đại hiệp, tại hạ đã nói, lão chỉ bịa đặt...
- Không, tại hạ không thể chịu nổi, Thần quân nghi ngờ tại hạ, tại hạ bỏ sẽ đi ngay lập tức, tại hạ không thể... Hứa Thường Lạc bèn xua tay lia lịa:

- Môn đại hiệp nói gì vậy? Xin chớ hiểu lầm, xin chớ hiểu lầm, tại hạ chỉ thuật lại những điều tai nghe, Môn đại hiệp chớ...
- Hứa huynh, những lời ấy thực do lão nói chứ?
- Hứa Thường Lạc đời nào lừa dối đại hiệp? Sự thực là do lão bịa đặt ngậm máu phun người, chỉ làm trò đùa mà thôi.
- Lão làm vậy để làm gì?
- Đâu có gì khó hiểu? Chỉ vì lão rất căm ghét Môn đại hiệp.
- Xem ra động cơ của lão không chỉ có thế đâu!
- Hứa mỗ xin được nghe cao kiến.
- Hứa huynh nên biết lão ta coi tại hạ là người đáng nghi nhất. Hứa Thường Lạc lắc đầu:
- Không phải một mình Môn đại hiệp nghi đâu!
- Sao, lẽ nào Hứa huynh cũng biết lão...
- Hứa mỗ còn chưa đến nỗi quá hồ đồ, đạo trị bệnh nào có thứ dẫn được quái lạ như thế? Mà lại khéo trùng hợp là thứ dẫn được lại cũng lại là nhị gia!
- Hứa huynh thật cao minh, thế huynh có bẩm báo với Thần quân...
- Môn đại hiệp, Hứa mỗ là loại người nào? Thần quân là loại người nào? Như Hứa mỗ mà đã động nghi thì trí tuệ như Thần quân há chẳng động nghi sao? Môn Nhân Kiệt ngăn người:
- Nói như vậy, Thần quân cũng đã sớm biết rồi ư?
- E rằng còn biết trước cả Hứa mỗ nữa!
- Thế sao Thần quân lại yên tâm đem Văn nhị gia giao cho lão chữa trị? Để nhị gia ở cùng lão ba ngày ba đêm trong mấy căn nhà vắng? Há chẳng đáng... Hứa Thường Lạc cười lớn:
- Điều ấy chỉ rằng, Thần quân vốn có dụng ý khác và cũng đã chuẩn bị chu toàn hết rồi...
- Ba ngày ba đêm chung quanh căn nhà tranh đều có cao thủ tuần tra, lão Trại Hoa Đà có mọc cánh cũng khó mà đào tẩu, thế nhưng lão đã dặn Thần quân không cho bất cứ ai đến gần, lẽ ra... lão ở trong ấy hạ thủ Văn Nhân đại hiệp... Hứa Thường Lạc mỉm cười:
- Ngay chuyện ấy chỉ e cũng nằm trong mưu kế của Thần quân! Môn Nhân Kiệt trầm ngâm một lúc:
- Điều ấy tại hạ vẫn lấy làm lạ, Thần quân đã nghi ngờ lão ta, vì sao vẫn để lão ta trị bệnh cho Văn Nhân đại hiệp? Sao không bắt giữ tra hỏi lão ngay... Hứa Thường Lạc lắc đầu:
- Môn đại hiệp, bất kể thù đâu chỉ cần bắt một người, vả chẳng chưa có chứng cứ gì xác thực, Thần quân tuyệt đối không muốn để ai oan uổng, hưởng gì... lẽ ra thực sự Trại Hoa Đà có khả năng chữa trị ác bệnh thì sao? Thần quân còn dự đoán lấy lão ta làm mối dẫn dụ kẻ hãm hại nhị gia ba năm trước nữa đó!
- Xin Hứa huynh nói rõ hơn.
- Hứa mỗ chưa kịp nói cho Môn đại hiệp biết, trước đây mỗi khi có vị lương y nào vào Trác phủ trị bệnh cho nhị gia đều bị một người dạ hành giết hại, với thực lực của Trác phủ mà không lần nào bắt được hung thủ, vì thế các lương y khác không dám đến đây chữa bệnh nữa... Môn Nhân Kiệt A một tiếng:
- Có cả chuyện như thế nữa sao?
- Môn đại hiệp chưa biết người ấy công lực cực cao, e không kém công lực của Văn Nhân đại hiệp lúc chưa bị ác bệnh.
- Sao? Trên đời mà có người công lực ngang với Cầm Kiếm Thư Sinh nữa ư? Hứa Thường Lạc gật đầu than:
- Sự thực là như thế, có lẽ cũng như đời thường nói, ngoài trời có trời, núi cao còn có núi cao hơn. Môn Nhân Kiệt kinh dị:

- Thực là lạ vì nếu thế người ấy muốn giết Văn Nhân đại hiệp đâu phải là việc khó, vì sao y chỉ bắt Văn Nhân đại hiệp phát điên cuồng mà không giết người?
- Môn đại hiệp, tình cảnh hiện nay của nhị gia phải chăng còn khổ hơn là chết nữa? Môn Nhân Kiệt ngăn người rồi than:
- Đúng vậy, thảo nào y không để Văn Nhân đại hiệp chết, và cũng không để cho bất cứ ai cứu chữa cho đại hiệp, xem ra hung thủ là tên hết sức ác độc... Đột nhiên y giật mình hỏi lại:
- Hứa huynh, nói như vậy Môn Nhân Kiệt đây cũng có thể nguy cơ bất cứ lúc nào. Hứa Thường Lạc gật đầu:
- Sự thực là thế, với sở học của Môn đại hiệp...
- Sở học của tại hạ dù cao đến mấy cũng không hơn Văn Nhân đại hiệp, xem ra tình thế của tại hạ cực nguy hiểm.
- Môn đại hiệp khỏi phải quá lo, hiện tại Môn đại hiệp đang ở trong Trác phủ, các thuộc hạ trong Trác phủ có trách nhiệm bảo vệ an toàn cho Môn đại hiệp. Câu này rất có lý, Trác phủ đâu phải nơi dễ hoành hành, trước đây có mấy vị lương chết trong Trác phủ đã làm mất uy danh của Trác phủ quá lớn... Môn Nhân Kiệt trầm ngâm không nói. Bỗng nhiên Hứa Thường Lạc hỏi:
- Có việc này không biết Môn đại hiệp biết chưa?
- Việc gì vậy?
- Quả nhiên lão Trại Hoa Đà kia không phải vô tình tìm đến đây, tại sao lão lại biết rõ ngày sinh tháng đẻ của nhị gia?
- Đúng... tại sao lão biết được... Hứa huynh, Thần quân có hỏi lão tại sao không?
- Không, vì lão là khách nên Thần quân không tiện hỏi. Vả chăng cũng chẳng quan trọng gì mấy, chỉ vài ngày nữa là tự nhiên sẽ biết... Đột nhiên họ Hứa hỏi ngược lại:
- Môn đại hiệp có tin chắc chữa khỏi được ác bệnh cho nhị gia? Môn Nhân Kiệt không hề do dự gật đầu liền:
- Tại hạ tin chắc mười phần, nếu Hứa huynh không tin cứ để tại hạ thử trước, tại hạ chỉ cần nửa ngày đủ trị Văn Nhân đại hiệp khỏi hẳn.
- Thế thì hay lắm, Hứa mỗ không dám không tin, chỉ là việc đã định rồi, thêm nữa Thần quân muốn dùng Trại Hoa Đà làm mối nhử dẫn dụ hung thủ hãm hại nhị gia phải xuất đầu lộ diện... Họ Hứa đứng bật dậy:
- Tại hạ cần phải đến bên vực núi xem xét, trời không còn sớm, Môn đại hiệp hãy an nghỉ.

Nói xong, lão cung tay, bước ra cửa. Môn Nhân Kiệt vội vàng đi ngủ. Chẳng lẽ Trác phủ cũng đã nghi hoặc Môn Nhân Kiệt nên cho lão Tiểu Diện Sát Thần họ Hứa này đến nói chuyện thăm dò y chăng? Nhưng có hai điểm khiến Môn Nhân Kiệt rất lấy làm lạ: Một là, cứ theo y biết, xưa nay các lương y đến chữa bệnh cho Cầm Kiếm Thư Sinh chưa hề có ai bị giết chết, tại sao Hứa Thường Lạc lại dựng lên chuyện ấy, y với mục đích gì? Hai là, cũng như Hứa Thường Lạc, y không hiểu tại sao lão Trại Hoa Đà kia lại biết được ngày sinh tháng đẻ của Văn Nhân đại hiệp? Xét cho kỹ, biết được ngày sinh tháng đẻ của Văn Nhân đại hiệp hiện nay chỉ có bốn người, một là Thất Tuyệt Thần Quân Trác Không Quân, hai là Văn phu nhân Mai Mộng Thu, ba là lão nhân áo xanh bằng hữu của Môn Nhân Kiệt và bốn là chính Môn Nhân Kiệt, nếu có người thứ năm chỉ là phụ thân của Văn Nhân đại hiệp là Văn Nhân Đông Phương, nhưng Văn Nhân Đông Phương đã mất tích nhiều năm khiến chính Văn Nhân đại hiệp vẫn nhận rằng phụ thân mình không còn hy vọng sống nữa. Thế thì lão mượn tên Trại Hoa Đà từ Thiên Hương Giáo làm sao biết được? Thiên Hương Giáo tìm đâu ra câu hỏi rắc rối ấy cộng với nỗi nghi ngờ về nghi án năm xưa của Văn Nhân Mỹ khiến Môn Nhân Kiệt không sao chớp mắt được cứ để nguyên quần áo nằm nghiêng trên giường.

Canh hai... rồi canh ba... cuối cùng Môn Nhân Kiệt cũng mệt mỏi sắp nhắm mắt lại, đột nhiên, hai mắt y mở rộng vươn thân dậy. Y nghe lọt tai rất rõ có tiếng người từ xa đến gần, y nhận ra công lực của người đó cực cao có thể tương đương với công lực của Thất Tuyệt Thần Quân Trác Không Quân chứ không kém.

Y lập tức nhớ lại lời nói của Hứa Thường Lạc. Là thật, chuyện này xưa nay chưa hề có sao lại xảy ra đêm nay? Tình hình như có điểm... Môn Nhân Kiệt nhẹ nhàng ngồi lên không thanh không sắc, chuẩn bị đợi người đó đến gần sẽ xuất thủ bắt hắn. Nhưng lại nhận ra người đó dừng lại xa hơn tám chín trượng không đi tới nữa, lẽ nào hắn cũng nhận ra...

Thình lình một vật gì đó bay vọt trúng vào cánh cửa sổ bộp một tiếng, cánh cửa bị đẩy vào để vật ấy lọt vào trong phòng Môn Nhân Kiệt. Y nhìn rõ, đó chỉ là một tờ giấy vo tròn, một viên giấy vo nhỏ mà đủ uy lực đánh bật mở cánh cửa ra đủ biết công lực đối phương ra sao rồi! Môn Nhân Kiệt lượm lấy viên giấy mở rộng ra, trong phòng tuy mờ tối nhưng y vẫn nhìn được từng chữ viết thảo như rồng bay phượng múa:

- “Thứ cho ta quấy nhiễu, xin mời ra khỏi phòng gấp mặt.” Chỉ có hàng chữ ấy, chẳng có ký tên, cũng chẳng ghi ngày tháng. Môn Nhân Kiệt cười gằn, vo tờ giấy lại bắt ra ngoài song. Người y như một ánh sao xẹt bắn luôn ra ngoài cửa. Vừa ra bên ngoài, y vọt thân lên không trung. Y không quên quét ánh mắt nhìn xung quanh, y thấy một hắc ảnh mau lẹ bắn thân ra bờ tường chạy ra phía sân. Môn Nhân Kiệt phát mạnh tay áo, người y như con ngựa phi trên trời đuổi vụt theo, đồng thời lạnh lẽo gọi:

- Các hạ, đã ước hẹn ta ra đây sao... Vừa lúc hắc ảnh đã ra tới tường hăn xoay nhẹ thân, cười nhạt:

- Ta gọi người ra đây vì không muốn kinh động người trong Trác phủ đó thôi. Trước mặt Môn Nhân Kiệt là một người tầm thước trung bình trùm kín mít trong một lớp vải đen để lộ hai con mắt lấp lánh như thiểm điện. Môn Nhân Kiệt dương mắt hỏi:

- Các hạ là ai? Tên áo đen bịt mặt ấy tựa hồ không nghe câu hỏi của Môn Nhân Kiệt, hăn lắc đầu cười nói:

- Các hạ quả là người cơ trí khiến ta uống phí độc vật bôi sẵn trên giường các hạ. Môn Nhân Kiệt không buồn đáp, hỏi gặng lại:

- Các hạ là ai?

- Ta là người hẹn người ra đây gặp mặt.

- Ta biết nhưng tên người là gì? Hắc y bịt mặt ấy cười to:

- Người cho rằng ta sẽ nói tên cho người biết?

- Người hẹn ta ra đây làm gì? Hắc y bịt mặt cười ngất:

- Câu hỏi hình như hơi thừa, chẳng lẽ ta có thì giờ hẹn người ra đây nói nhảm?

- Phải lắm, vừa rồi người đã nói xong, nay ta đã đứng trước mặt thì người cứ xuất thủ hạ ta sao! Hắc y bịt mặt lắc đầu:

- Bây giờ không cần nữa, ta không ngờ thân thủ của người cao tuyệt đến thế, ta thương tiếc tài năng của người, chỉ cần người nghe ta một câu, đồng ý một điều, ta lập tức đổi thay y định bỏ đi liền!

- Người hãy nói ta nghe thử.

- Hãy bỏ qua mọi chuyện ở Trác phủ, nhân đêm tối rời xa Trác phủ.

- Nói như vậy phải chăng người đã hãm hại Văn Nhân đại hiệp?

- Đúng vậy, chính là ta! Môn Nhân Kiệt dương mắt ngạc nhiên:

- Thật không ngờ. Người cũng nên nghe một câu của ta, sau đó ta sẽ trả lời ưng thuận hay không.

- Được, người nói đi!

- Văn Nhân đại hiệp có oán thù gì với người?

- Các hạ cũng là cao nhân võ lâm đã biết trong võ lâm có nhiều việc chẳng cần thù oán gì cả.

- Chẳng lẽ người hại Văn Nhân đại hiệp không có lý do.

- Có thể nói là không có lý do, mà cũng có thể nói là có.

- Nói vậy là sao?

- Nếu có, chỉ mình ta biết, còn nếu không... có cần ta phải nói nữa không?
- Nói vậy ngươi không bằng lòng nói cho ta nghe?
- Cũng không phải, ta chẳng bằng lòng nói cho bất cứ ai nghe, chứ đâu trừ ngươi.
- Không muốn nói cho ta biết cũng được nhưng ngươi hãy nói cho ta biết vì sao khá nhiều lương y đến chữa trị cho Văn Nhân đại hiệp mà ngươi đều không hãm hại họ...
- Ai nói ta không đến? Chỉ vì số mạng của họ quá lớn.
- Ngươi có thể lừa được bất cứ ai chứ không lừa được ta đâu, tuy ta chẳng có quan hệ gì đến chuyện của Trác phủ nhưng nhiều năm nay trong Trác phủ có động tĩnh gì ta đều biết rõ cả. Hắc y bịt mặt bật kêu a một tiếng:
- Ta không tin!
- Sự thực bất cứ việc gì xảy ra trong Trác phủ ta đều biết!
- Sự thực trước đây ta từng ngăn cản bất cứ ai chữa trị cho Văn Nhân Mỹ, ngươi vẫn không biết.
- Ngươi bịa đặt vô ích...
- Thế thì ta nói cho ngươi biết, đối với mấy tên lang băm trước đây ta chỉ ở trong bóng tối đe dọa là chúng đã mất hồn chứ không cần hiện thân. Còn đối với ngươi, trừ khi ngươi chịu bỏ đi, nếu không ta buộc lòng phải giết ngươi!

18. Lưới Trời Vẫn Hở

- Rất đơn giản, vì ta hiểu rõ chỉ có ngươi là người duy nhất đủ tài năng chữa khỏi bệnh cho Văn Nhân Mỹ.
- Sao ngươi biết? Nghe ai nói phải không?
- Cần gì phải nghe ai nói? Tự ta cũng nhận ra được, còn nữa ta cũng giống ngươi, biết tất cả động tĩnh trong Trác phủ, ngươi chớ hòng lừa dối ta.
- Ngươi nói câu ấy khiến ta có cảm tưởng, trong Trác phủ ắt phải có bằng hữu của ngươi?
- Thế trong Trác phủ ngươi cũng có bằng hữu chẳng? Môn Nhân Kiệt gật đầu:
- Đúng, Cầm Kiếm Thư Sinh Văn Nhân Mỹ chính là bằng hữu của ta đây. Hắc y bịt mặt hơi giật mình nhưng thoáng chốc đã lấy lại được bình tĩnh nói:
- Tên Văn Nhân Mỹ ấy đã cho ngươi biết được những gì?
- Ngươi điên làm sao cho ta biết được những gì? Chỉ có người không điên mới nói cho các hạ biết những gì đúng không nào? Người áo đen bịt mặt cười lớn:
- Ngươi chớ đùa dai, các hạ ta không mắc lừa đâu, sự thực, ta không có thì giờ nói chuyện dài, ta... Môn Nhân Kiệt ngắt lời:
- Không muốn nói cũng không sao, ta hỏi ngươi, ngươi biết Trác phủ có việc gì mới không? Tên nọ gật đầu:
- đương nhiên.
- Vừa rồi ngươi tự nhận đã từng đến Trác phủ nhiều lần nhưng không hiện thân?
- Đúng vậy, chính ta nói như thế.
- Hay lắm, ngươi có biết trong Trác phủ có cao thủ Hứa Thường Lạc khi xưa là gì không?
- Ta biết, Tiểu Diện Sát Thần Hứa Thường Lạc.

- Lão ấy nói đã từng giao chiến với người vài lần mà chưa bắt được người, nhưng so với câu nói người chưa hề hiện thân chẳng phù hợp chút nào! Tên áo đen bịt mặt lắc đầu:
- Các hạ, điều ấy có quan trọng gì đâu?
- Điều ấy không quan trọng, quan trọng là, trước đây không tồn tại việc mưu sát các vị lương y, vừa rồi người toàn nói sai sự thật, đây là lần đầu tiên người đến Trác phủ, vì biết chắc ta có thể trị bệnh được cho Văn Nhân Mỹ đúng không? Thân hình tên áo đen bịt mặt hơi biến động:
- Ta hiểu rồi, người cho rằng, Hứa Thường Lạc là bằng hữu của ta chứ gì?
- Gọi là bằng hữu e rằng không không đúng bằng gọi là đồng đảng! Hắc y bịt mặt gật đầu:
- Ta thừa nhận, chỉ tiếc cho người không có dịp tìm họ Hứa hoặc tố cáo với Trác Không Quần nữa! Môn Nhân Kiệt cười:
- Tên bịt mặt, người đến đây hôm nay cố ý làm cho Trác thần quân phải nghi ngờ người có thiện ý như ta phải không? Còn nữa, trước ta có lão Trại Hoa Đà cũng tìm đến chữa bệnh cho Văn Nhân đại hiệp, sao người không tìm lão mà lại tìm ta?
- Đó chỉ là lão lang băm chữa mấy bệnh vặt và cũng là lão lang lừa bịp, vả chăng, Trác phủ đang canh giữ rất kỹ chung quanh lão! Môn Nhân Kiệt gật đầu:
- Thì ra là thế, các hạ, ta đã nói hết rồi!
- Thế thì mời người hãy trả lời mấy câu hỏi của ta đây. Trượng phu lời hứa nặng tựa non, ta đã nói rồi, chỉ cần người không chữa bệnh cho Văn Nhân Mỹ thì ta sẽ hoàn toàn không làm phiền gì người!
- Người không sợ ta tố cáo công khai với Trác thần quân ư? Hắc y bịt mặt cười hậm hực ác độc:
- Ta chẳng có gì sợ người, trước khi người tố cáo ta, ta đã có cách làm người phải im miệng! Môn Nhân Kiệt mỉm cười:
- Ta biết người có thể bỏ qua cho ta nhưng còn ta đã biết người là người ám hại Văn Nhân đại hiệp, lẽ nào ta bỏ qua cho người?
- Nói đi nói lại, người vẫn nhất định như thế?
- Đúng vậy, ý ta đã quyết như thế.
- Như vậy dù ta có bỏ qua cho người, người cũng không bỏ qua cho ta?
- Sự thực như thế, người cũng đã quá rõ.
- Các hạ không còn chỗ nào cần thương lượng nữa chứ?
- Cần gì phải hỏi, tự người đã biết rõ còn hay không rồi, Văn Nhân đại hiệp là bằng hữu của ta, ta kính ngưỡng Cầm Kiếm Thư Sinh là đệ nhất thiên hạ và ta chịu ân huệ của người!
- Xem ra không có chỗ nào để thương lượng nữa thật!
- Sự thực vốn không có chỗ nào để thương lượng. Môn Nhân Kiệt vừa dứt câu ấy, không ngờ tên hắc y bịt mặt đã động thân chớp nhoáng tiến tới phát chưởng đánh vào giữa ngực y. Môn Nhân Kiệt giương mày cười nói:
- Thân pháp các hạ mau thật, thủ pháp cao minh thật! Hữu chưởng y lật lên đón đỡ chưởng lực đối phương. Bình một tiếng dữ dội người tên bịt mặt rung chuyển lùi một bước, áo quần Môn Nhân Kiệt bay phất phật, y buộc phải lùi lại nửa bước. Tên hắc y bịt mặt vừa kinh ngạc thốt lên:
- Các hạ, ta không tin người thực tên là Môn Nhân Kiệt. Môn Nhân Kiệt cả cười:
- Các hạ, ngoài trời còn có trời, núi cao còn có núi cao hơn, chớ ngồi đây giẫm nhìn trời chẳng biết trời cao đất dày là gì, nếu ta không phải là Môn Nhân Kiệt thì là gì? Tên áo đen bịt mặt cười gằn:
- Dù người có nói gì nữa đêm nay người cũng phải chết mới xong!

- Điều ấy phải đợi mới biết ta chết hay người chết!
 - Không cần đợi, ngay bây giờ ta cũng biết kẻ chết tất là người vì người đã trúng chất độc ta bôi trên tờ giấy lúc gửi cho người, vừa rồi người lại vận động chân khí... Hẳn bật cười hăng hắc thay thế cho những lời định nói. Môn Nhân Kiệt cười nhạt:
 - Môn Nhân Kiệt ta đâu phải là kẻ mới vào giang hồ, vừa rồi khi ta cầm tờ giấy của người, ta đã nhận biết, do đó ta đã bẻ hết các huyệt đạo trên tay... Tên bịt mặt áo đen hơi hoảng hốt:
 - Ta không tin!
 - Tin hay không tùy người nhưng sự thực sẽ chứng minh...
 - Được người hãy chứng minh. Vừa dứt lời, tên bịt mặt tung thân đến liền. Môn Nhân Kiệt cười nhạt lướt thân nghênh tiếp. Lần này hai bên không đối chưởng nữa mà xuất trảo điểm vào yếu huyệt đối phương. Tên hắc y bịt mặt toàn xuất những chiêu độc thủ như cố ý đẩy Môn Nhân Kiệt vào tử địa. Môn Nhân Kiệt lại muốn bắt giữ đối phương hoặc ít nhất cũng kéo được tấm khăn đen bịt mặt của hắn. Cao thủ giao chiêu mau như điện chớp, thoáng chốc hai người đã đánh nhau gần một trăm chiêu. Chợt tên bịt mặt buột miệng ra vẻ kinh ngạc:
 - Các hạ, người đã cầm cự với ta được gần trăm chiêu rồi đó! ... Môn Nhân Kiệt cười lớn:
 - Các hạ cũng khá lắm, kẻ có thể đấu với ta năm mươi chiêu mà chưa thua, không phải họ Môn ta lớn lối nhưng tìm hết võ lâm thiên hạ cũng chỉ có vài người mà thôi! Tên áo đen hậm hực:
 - Ta muốn biết các hạ thực sự là ai?
 - Ta lại muốn lột cái khăn bịt mặt của các hạ! Vừa trao đổi với nhau lại đã qua hơn mười chiêu nữa, bây giờ đã hơn một trăm chiêu, đột nhiên có một tiếng soẹt dài và tiếng rú kinh dị của tên bịt mặt... hai nhân ảnh tách ra, tên bịt mặt bắn thân lên cao định tẩu thoát, vai hắn lộ ra vì tay áo đã bị xé rách toạc, Môn Nhân Kiệt cười gằn:
 - Ta đâu cần cánh tay áo này, ta cần mạng của người! Quăng cánh tay áo xuống đất, Môn Nhân Kiệt bắn thân lên đuổi theo. Nhưng chỉ mới đuổi được hơn mười trượng, bỗng y phát hiện có bóng người, y quát to:
 - Là người nào, đứng lại cho ta. . Một bóng trắng từ phía trong Trắc phủ lướt thân ra, từ trên không trung chặn tên bịt mặt áo đen lại, thân pháp cực kỳ lợi hại. Môn Nhân Kiệt vừa thấy bóng trắng ấy vội kêu lên:
 - Hứa huynh, chớ để tên đó chạy thoát, đó chính là kẻ ám hại Văn Nhân đại hiệp đó! Bóng trắng không đáp, thân pháp tăng tốc, chớp mắt đã tung thân đến tên bịt mặt, chỉ nghe tên bịt mặt lên tiếng:
 - Một tên họ Môn chưa đủ, nhưng đối phó với người thì lại thừa, ngã xuống! Bình một tiếng lớn, bóng trắng và tên bịt mặt áo đen cùng chấn động thân hình từ trên không trung rơi xuống, chỉ hơi khác là bóng trắng rơi xa hơn hắn! Bóng trắng cười gằn:
 - Thất phu, bất quá bản lãnh người chỉ có thế! Hãy trả nợ cho nhị gia ta! Hai tay áo phát mạnh, thân hình bắn tới gần tên áo đen bịt mặt. Tên áo đen bịt mặt cười gằn:
 - Hứa Thường Lạc, người muốn chết đó ư?
- Tay hắn vung lên, một đám đen chụp xuống đầu bóng trắng. Khoảng cách hai bên rất gần nên tình hình cực nguy hiểm... Môn Nhân Kiệt gầm lên, chợt nghe bóng trắng rên nhỏ từ trên không trung như con diều đứt dây chúi đầu xuống. Trên Thục Cương này toàn là đá núi, rơi từ trên không xuống rất dễ vỡ sọ. Môn Nhân Kiệt cả kinh vội hít hơi chân khí, thân hình xẹt đến như điện rất may đã chụp trúng bóng trắng đang rơi nhưng tên mặc áo đen đã thừa thế vọt thân xuống Thục Cương mất dạng.
- Vì gấp cứu bóng trắng, Môn Nhân Kiệt không thể phân thân đành để tên bịt mặt thoát thân, y quay lại nhìn mặt Hứa Thường Lạc, hai mắt trắng dã nhắm chặt thở hổn hển, vai trái bị trúng một mũi ám khí đen. Y không dám chậm trễ vội xuất thủ phong bế các huyệt đạo xung quanh vai Hứa Thường Lạc, vừa lúc một bóng đen khác chớp nhoáng lướt tới gần, đó chính là tên Lãnh Tâm Ác Quỷ Tôn Bất Tiếu! Môn Nhân Kiệt vội giao Hứa Thường Lạc cho hắn:

- Tôn huynh hãy lo cho Hứa huynh tại hạ phải đuổi theo tên kia! Không đợi Tôn Bất Tiểu đồng ý, y chuyển thân đuổi theo tên bịt mặt đen. Thân pháp của y phải nói là cực mau chớp mắt đã xuống Thục Cương, nhưng trước mắt chỉ là một vùng hoang dã tịch mịch, không thấy một bóng người. Môn Nhân Kiệt đành hậm hực quay trở về. Khi y trở về chỗ cũ, Hứa Thường Lạc và Tôn Bất Tiểu cũng mất bóng chỉ còn một bóng người cao lớn khoan tay đứng sừng sững ở đó, chính là Thất Tuyệt Thần Quân Trác Không Quần. Vừa nhìn thấy Môn Nhân Kiệt, họ Trác liền bước tới:
- Môn đại hiệp có sao không?
- Không sao, Thần quân, Hứa huynh đâu rồi? Trác Không Quần chau mày:
- Ta đã xem qua thương thế của hần, hần bị trúng ám khí cực độc bá đạo, ta đã sai Bất Tiểu mang hần về cấp cứu...
- Có nguy hiểm đến tính mạng không?
- Không đến mức đó, may nhờ Môn đại hiệp kịp thời bế huyết đạo trên thân hần, nhưng e rằng hần khó sống hết hôm nay.
- Tai họa là do tại hạ gây nên, tại hạ nguyện vì Hứa huynh...
- Đa tạ Môn đại hiệp, nhưng người của Trác phủ hộ vệ môn đại hiệp không chu toàn lại được Môn đại hiệp cứu viện, Trác mỗ cảm thấy bất an, đâu dám phiền tới Môn đại hiệp nữa? Thương thế của họ Hứa, Trác mỗ sẽ cố gắng chữa trị...
- Tại hạ quên mất Thần quân cũng là người am hiểu y học.
- Quá khen, Trác mỗ chỉ biết chút ít. Môn đại hiệp, lão là ai? Môn Nhân Kiệt lắc đầu:
- Không biết, hần mặc áo đen, bịt mặt làm sao có thể nhìn được. nhưng hần đã thú nhận chính là người đã ám hại Văn Nhân đại hiệp... Trác Không Quần biến sắc mặt vội hỏi:
- Môn đại hiệp nói thật chứ?
- Sự việc nghiêm trọng, làm sao tại hạ dám dối Thần quân?
- Tiếc rằng Trác mỗ đến chậm một bước nếu không...

19. Nghi Hoặc Đầy Trời

- Môn đại hiệp, thứ cho Trác mỗ lỡ lời...
- Đó là việc thường, ai cũng lấy làm tiếc... Trác Không Quần chau mày trầm ngâm:
- Thực lạ quá, Trác mỗ khổ tâm tra tìm lâu năm chưa hề ra một động tĩnh nào, vì sao sau nhiều năm... đêm nay... Môn Nhân Kiệt ngắt lời:
- Thần quân, phải chăng chưa hề xảy ra chuyện có kẻ muốn sát hại những người đến chữa trị cho Văn Nhân đại hiệp? Trác Không Quần lắc đầu:
- Chưa hề có, xưa nay chưa hề xảy ra...
- Thần quân, như vậy không xong rồi. Trác Không Quần ngạc nhiên:
- Môn đại hiệp có gì không xong?
- Cứ theo Hứa huynh nói với tại hạ, mấy năm nay phàm có lương y tới phủ đều xảy ra chuyện tương tự như đêm nay do vì Trác phủ phòng bị quá nghiêm ngặt nên đối phương chưa hề ra tay được, nhưng cũng vì công lực đối phương quá cao nên cũng không thể bắt được hần... Trác Không Quần ngắt lời:
- Môn đại hiệp, Hứa Thường Lạc nói với đại hiệp như thế?

- Nếu Thần quân không tin, cứ đợi họ Hứa tỉnh lại mà hỏi. Trác Không Quần cau mày:
- Thế thì quái lạ thật, tại sao lão lại bịa đặt chuyện ấy...
- Trước đây chưa hề xảy ra chuyện ấy, nó chỉ xảy ra vừa khi Hứa huynh cảnh cáo tại hạ vì tại hạ có nói với Hứa huynh là tại hạ tin chắc mười phần sẽ trị hết bệnh cho Văn Nhân đại hiệp và tên bịt mặt áo đen nọ quyết ý giết chết tại hạ... Trác Không Quần biến sắc:
- Nói thế, Môn đại hiệp nghi ngờ...
- Thực không dám giấu, tại hạ vốn hoài nghi Hứa huynh và cũng đang định nói với Thần quân điều ấy, nhưng nay Hứa huynh đã trúng độc châm ám khí, thương thế nghiêm trọng nên tại hạ không dám hoài nghi nữa. Trác Không Quần gật đầu:
- Thường Lạc và Bất Tiếu hầu hạ Trác mỗ lâu năm, rất trung thành, không nên nghi hoặc chúng nhưng tại sao họ Hứa lại bịa đặt ra chuyện ấy đúng vào lúc xảy ra...
- Có lẽ là trùng hợp ngẫu nhiên chẳng?
- Mong là như thế, nhưng, trên đời lại có sự trùng hợp lạ lùng thế ư?
- Môn Nhân Kiệt không dám nói không nhưng sự việc có liên quan đến uy danh Hứa huynh, Môn Nhân Kiệt không dám đa nghi.
- Vô luận thế nào, câu chuyện do lão bịa đặt dựng lên như thế cũng rất đáng ngờ, để đợi lão ta tỉnh lại, ta sẽ hỏi cho ra lẽ.
- Thần quân, chung quanh phủ Dương Châu này, có nhân vật võ lâm nào có võ công so sánh được với Thần quân chẳng? Trác Không Quần ngăn người:
- Môn đại hiệp có ý hỏi...
- Tên áo đen bịt mặt nọ công lực cực cao, có thể nói là tương đương với Thần quân, theo tại hạ, tên này trong võ lâm không thể vô danh vô tuổi. Trác Không Quần a lên một tiếng khê động dung:
- Có chuyện ấy ư? Trác mỗ chưa hề nghe nói trong võ lâm có kẻ nào công lực tương đương với Trác mỗ và càng chưa hề biết người nào quanh vùng Dương Châu này... Môn đại hiệp, công lực tên ấy thực có thể sánh cùng Trác mỗ ư? Môn Nhân Kiệt gật đầu:
- Không dám lừa dối Thần quân, đó là do tại hạ đã cùng hắn so chiêu.
- Môn đại hiệp đã giao đấu với hắn bao nhiêu chiêu?
- Hơn một trăm chiêu, Môn Nhân Kiệt may mắn xé rách được tay áo của hắn! Trác Không Quần chấn động kêu lên:
- Hơn một trăm chiêu ư? Và xé rách được tay áo của hắn? Như vậy sở học của Môn đại hiệp ắt hẳn phải hơn cả Trác mỗ, Môn đại hiệp...
- Thần quân, do chỉ may mắn.
- Xé rách tá áo có thể gọi là may mắn nhưng giao đấu được hơn trăm chiêu không thể gọi là may mắn được. Môn Nhân Kiệt đang định lên tiếng. Trác Không Quần đã nghiêm nét mặt:
- Xin chớ bắt Trác mỗ đối xử không phải với cao nhân, sự thực Môn đại hiệp là...
- Không dám giấu Thần quân, Môn Nhân Kiệt chính là Môn Nhân Kiệt! Trác Không Quần cương quyết lắc đầu:
- Môn đại hiệp không cần phải che giấu nữa, tất cả võ lâm đều biết võ công của Trác mỗ trừ Văn Nhân đại hiệp ra, không hề kém bất cứ ai hiện nay.
- Sự thực tại hạ không dám so sánh với Thần quân.
- Nhưng sự thực Môn đại hiệp đã đấu hơn một trăm chiêu hơn hẳn công lực tên bịt mặt kia là đã hơn cả Trác mỗ rồi! Môn Nhân Kiệt mỉm cười:

- Thần quân, đó cũng đâu phải là gì quan trọng. Trác Không Quần lắc đầu:
- Không! Trác mỗ không dám thất lễ với cao nhân.
- Thần quân, chỉ cần Môn Nhân Kiệt đến đây vì thiện ý, là bạn chứ không phải là địch, thế chưa đủ sao?
- Tuy là thế, nhưng Trác mỗ không nỡ để thiên hạ sẽ chê cười Trác mỗ.
- Thiên hạ chê cười Thần quân gì?
- Thiên hạ chê cười Trác mỗ có mắt không trông, hồ đồ ngu muội, không nhận biết cao nhân.
- Thần quân nói quá lời, khiến tại hạ tự lấy làm thẹn. Trác Không Quần giương mày:
- Môn đại hiệp...
- Thần quân, thực không dám giấu tại hạ xác thực là Môn Nhân Kiệt, sở dĩ có công lực hơn người chỉ vì từ thuở bé đã gặp kỳ ngộ...
- Vậy thì Môn đại hiệp không phải là kẻ vô danh. Môn Nhân Kiệt thở dài:
- Thần quân có điều còn chưa biết nếu xưa kia, tại hạ không gặp được Văn Nhân đại hiệp, e rằng đến nay Môn Nhân Kiệt vẫn chỉ là tên khố sai... Trác Không Quần ngẩn mặt ngạc nhiên:
- Môn đại hiệp nói vậy là sao?
- Chuyện này kể ra dài lắm, có thể để lúc khác kể được chăng?
- Môn đại hiệp, Trác mỗ là người không có tính nhẫn nại.
- Nếu vậy, tại hạ xin kể tóm lược... Thần quân có biết cái bến sông ở Gia Hưng chứ? Trác Không Quần gật đầu:
- Trác mỗ có biết, nơi ấy náo nhiệt không kém gì Dương Châu.
- Môn Nhân Kiệt từng là một tên phu khuân vác khố sai ở bến sông Gia Hưng, vì từ thuở bé gặp được cơ duyên ăn một cây Thiên Niên Hà Thủ Ô, do đó sức mạnh hơn hẳn thường nhân. Người ta có thể khiêng được hai bao gạo là tối đa, tại hạ có thể khiêng sáu bao gạo mặt không đổi sắc...
- Phúc duyên của Môn đại hiệp thâm hậu khiến người thêm khát, Thiên Niên Hà Thủ Ô là vật khó tìm, ngàn vàng mua không được, có thể cải tử hoàn sinh tăng cường công lực, đó cũng là đương nhiên!
- Nhưng Môn Nhân Kiệt lại không tự biết, sau này may gặp Văn Nhân đại hiệp đi ngang qua Gia Hưng, thấy Môn Nhân Kiệt có sức mạnh khác thường, sau khi hỏi rõ mọi chuyện, người liền ra tay nghĩa hiệp, đả thông Sinh Tử Huyền Quan và hai mạch Nhâm, Đốc cho Môn Nhân Kiệt... Trác Không Quần động dung hỏi vội:
- Sao? Môn đại hiệp đã được khai thông Sinh Tử Huyền Quan và hai mạch Nhâm, Đốc thật ư?
- Chính vậy, thưa Thần quân. Trác Không Quần nghi hoặc nhìn Môn Nhân Kiệt:
- Nếu vậy võ công của Môn đại hiệp chưa chắc đã dừng ở ấy... Môn Nhân Kiệt lắc đầu.
- Bẩm phú có hạn, dù cho tại hạ có được ăn thêm một cây Thiên Niên Hà Thủ Ô nữa e rằng cũng chỉ đến thể mà thôi. Trác Không Quần cả cười:
- Môn đại hiệp quá khiêm nhượng, phải chăng Môn nói là đã chịu ân huệ của Văn Nhân nhị đệ ta?
- Chính vậy, Thần quân, ân huệ ấy, suốt đời Môn Nhân Kiệt báo đáp chưa xong.
- Môn đại hiệp nói thế Trác mỗ không cần phải hỏi lại Văn Nhân nhị đệ nữa, chỉ còn tin lời đại hiệp... Ngừng lại một chút, đột nhiên họ Trác ngưng mắt hỏi:
- Môn đại hiệp tên kia tuy bịt mặt không nhìn thấy chân diện mục của hãn nhưng thân thể và giọng hãn khó mà che giấu...

- Thần quân nói không sai, tên ấy thân hình vừa phải, ngữ âm hơi thấp nếu như tại hạ gặp hắn lần nữa tất sẽ nhận ra.
- Môn đại hiệp cho rằng vì sao hắn phải bị mặt? Môn Nhân Kiệt gật đầu:
- Không ngoài hai điều, thứ nhất, trước đây hắn từng gặp qua Môn Nhân Kiệt sợ tại hạ nhận ra, thứ hai, hắn sợ lần sau gặp Môn Nhân Kiệt sẽ nhận ra... Trác Không Quần gật đầu:
- Hai điều ấy đúng, nhưng thân hình tầm thước, ngữ âm thấp mà võ công siêu tuyệt, Trác mỗ không nhớ trong võ lâm có ai như thế...
- Thần quân, xưa nay tại hạ vẫn tin lưới trời lồng lộng, thưa nhưng không lọt, đạo trời không dung cho kẻ tà ác... Trác Không Quần ngắt lời:
- Môn đại hiệp nói đúng lắm, cố nhiên, sớm muộn gì hắn cũng phải lộ chân tướng nhưng Trác mỗ là người khó nhẫn nại, Trác mỗ sẽ lập tức hạ lệnh sai các cao thủ trong phủ tìm khắp Dương Châu xem hắn ẩn thân được bao lâu.
- Biện pháp của Thần quân hay lắm, nhưng theo tại hạ, ta cần điều tra chuyện nhà trước, có lẽ gấp hơn.
- Xin cho nghe cao kiến.
- Tại hạ từng đem chuyện ngày vui của Văn Nhân đại hiệp, ai là người đem rượu hợp cẩn vào động phòng ra hỏi Hứa huynh, Hứa huynh đáp ngày ấy vừa bận rộn vừa hỗn loạn nên không biết ai, rồi định đem chuyện ấy hỏi Thần quân, không biết lão đã hỏi chưa? Trác Không Quần lắc đầu:
- Chưa, chẳng lẽ Môn đại hiệp cho rằng người đem rượu hợp cẩn vào động phòng chính là...
- Không dám nói người ấy chính là hung thủ, nhưng ít nhất cũng là đồng lõa Trác Không Quần chau mày trầm ngâm:
- Trác mỗ cũng không nhớ người đem rượu vào động phòng là ai, chính như Hứa Thường Lạc nói lúc ấy vừa bận rộn vừa hỗn loạn, Trác mỗ thân là chủ nhân bận rộn chiêu đãi đón tiếp khách khứa...
- Thần quân không nhớ hay không biết?
- Trác mỗ không biết, chỉ mình Trác mỗ sao lo hết mọi chuyện được!
- Trác thần quân nói phải, nhưng cũng phải có người cai quản chuyện ấy chứ?
- Có, Thiên Giáp là Tổng quản của Trác phủ, đương nhiên hắn phải cai quản mọi việc. Môn Nhân Kiệt tươi mặt:
- Vậy là có đầu mối rồi, cứ hỏi Đồng Thiên Giáp tổng quản, có lẽ hắn còn nhớ. Trác Không Quần trầm ngâm, đột nhiên quát lớn:
- Người đâu! Ngoài mười trượng trong bức tường quanh Trác phủ có tiếng dạ lớn, một bóng đen mau lẹ vọt tới. Trác Không Quần vẫy tay ra lệnh:
- Truyền cho Đồng tổng quản tới gấp ta! Hán tử ấy dạ tiếng nữa chạy như bay vào Trác phủ. Nhìn thân pháp của hán tử, Môn Nhân Kiệt lắc đầu than:
- Xem ra thuộc hạ của Thần quân đều là cao thủ! Trác Không Quần gượng cười:
- So với Môn đại hiệp chỉ là trò cười. Thực là Ban môn lộng phủ. Môn Nhân Kiệt cả cười đổi câu chuyện:
- Nghe Hứa huynh nói, Thần quân sớm biết Trại Hoa Đà có gian trá...
- Ta động lòng nghi khi nghe vị dẫn đường của lão chứ chưa hề nói có gian trá...
- Không biết Thần quân có dự định gì đối với lão?
- Môn đại hiệp nên biết trong mấy ngày đêm chữa trị, chúng quanh mấy gian nhà tranh đều có cao thủ tuần tra.

- Cái ấy tại hạ biết, vì vậy mà Thần quân tâm giao Văn Nhân đại hiệp cho lão Trại Hoa Đà ấy? Chỉ có lão và Văn Nhân đại hiệp ở trong gian nhà tranh ấy, nay Văn Nhân đại hiệp chưa tỉnh hẳn, công lực đã mất, lỡ ra... Trác Không Quần cười nhẹ:
- Trác mỗ hiểu rõ ý Môn đại hiệp, nếu Trác mỗ không có dự định chu toàn và không nắm chắc mười phần, nào dám giao Văn Nhân nhị đệ cho lão...
- Tại hạ không nghĩ ra có kế hay gì ngăn cản Trại Hoa Đà không làm thương đến Văn Nhân đại hiệp. Trác Không Quần cười bí ẩn:
- Điều ấy xin cho Trác mỗ tạm thời chưa tiện tiết lộ.
- Vì tin chắc ở diệu kế ấy nên Thần quân mới yên tâm giao Văn Nhân đại hiệp cho cả tại hạ nếu lão Trại Hoa Đà kia thất bại?
- Sự thực là thế, Trác mỗ không phủ nhận, vì Văn Nhân nhị đệ, Trác mỗ không ngại hy sinh tất cả, tình nguyện đắc tội với võ lâm bằng hữu và xin Môn đại hiệp thông cảm.

20. Bóng Hồng Tuyệt Tích

- Hay lắm. Lý là như thế, nhưng nói thế là Thần quân không tin Môn Nhân Kiệt?
- Vì an toàn của Văn Nhân nhị đệ, trừ tự thân Trác mỗ và Văn Nhân đệ muội ra, dù thuộc hạ thân tín lâu năm Trác mỗ cũng không dễ dàng tin.
- Tấm lòng Thần quân vì bằng hữu khiến người cảm phục, nhưng có một điểm không biết Thần quân có nghĩ đến hay không?
- Điểm gì, Môn đại hiệp?
- Vì sao Trại Hoa Đà lại biết cả ngày sinh tháng đẻ của Văn Nhân đại hiệp? Trác Không Quần gật đầu:
- Điểm ấy Trác mỗ cũng nghĩ không ra và đã hỏi Văn Nhân đệ muội, Văn Nhân đệ muội chẳng hiểu nguyên do, Trác mỗ định sau ba ngày đêm sẽ hỏi thẳng vị Trại Hoa Đà tiên sinh ấy! Vừa dứt câu ấy một bóng người từ trên cao đã rơi thân xuống, chính là tông quản Trác phủ Chấn Thiên Thủ Đồng Thiên Giáp, hần đến gần cung kính cúi thân:
- Bái kiến Thần quân! Trác Không Quần xua tay:
- Miễn lễ, Thiên Giáp, Môn đại hiệp có chuyện cần hỏi người! Đồng Thiên Giáp lập tức chuyển thân đến Môn Nhân Kiệt:
- Môn đại hiệp có gì chỉ giáo? Môn Nhân Kiệt vội đáp:
- Không dám, tại hạ muốn thỉnh giáo Đồng tổng quản, Đồng tổng quản có nhớ vào ngày hôn lễ của Văn Nhân đại hiệp ai đem rượu hợp cẩn vào động phòng? Đồng Thiên Giáp đáp:
- Điều ấy Đồng Thiên Giáp nhớ kỹ! Trác Không Quần và Môn Nhân Kiệt cùng tươi sắc mặt đồng thanh nhất tề hỏi:
- Là ai?
- Là thị tỳ Tiểu Thanh trước đây trong phủ. Trác Không Quần a lên một tiếng Môn Nhân Kiệt vội hỏi:
- Đồng tổng quản, hai tiếng trước đây là sao?
- Thị tỳ Tiểu Thanh bỏ Trác phủ đã hơn một năm. Môn Nhân Kiệt hỏi tiếp:
- Có biết hiện nay nàng ở đâu không? Đồng Thiên Giáp lắc đầu:
- Không biết, chỉ biết nàng ta phải đi làm vợ bé một người họ Mạnh. Môn Nhân Kiệt cau mày:

- Đồng tổng quản, người họ Mạnh này tên gì, hình dạng ra sao?
- Tên họ Mạnh xưng là Mạnh Quân, là người Dương Châu, nhưng sau khi cưới Tiểu Thanh y dọn nhà đi rồi, không biết dời cư về đâu! Môn Nhân Kiệt trầm ngâm không nói, Trác Không Quần đứng cạnh định mở lời, bỗng Môn Nhân Kiệt sực nhớ hỏi:
- Đồng tổng quản, vị cô nương Tiểu Thanh hình dạng ra sao? Đồng Thiên Giáp cười đáp:
- Rất xinh xắn, không cao, không thấp, không mập, không gầy, hai lông mày như dài như hai lá liễu, mắt sáng, nha đầu này xưa nay linh hoạt vừa hoạt bát, trong phủ có nhiều người muốn cưới cô ta mà cô ta không chịu...
- Không có gì đặc biệt nữa à? Đồng Thiên Giáp cố nhớ một chút rồi đáp:
- Nàng ta rất thích mặc áo xanh, từ đầu đến chân đều là màu xanh, có người đùa nàng ta giống một con thanh xà trong Bách Xà truyện do đó tất cả mọi người đều gọi cô ta là Tiểu Thanh, khi nàng cười có núm đồng tiền rất sâu, bên cạnh có một nốt ruồi... Môn Nhân Kiệt sáng rực mắt:
- Đồng tổng quản, các hạ có gặp người gọi là Mạnh Quân ấy không?
- Có gặp, cái hôm hân đến đón Tiểu Thanh chính là do tại hạ đưa Tiểu Thanh lên kiệu, họ Mạnh ấy là một thư sinh phong lưu nho nhã, da trắng trẻo như tuyết chẳng khác nào một đại cô nương, lúc ấy có bằng hữu phê bình đàn ông mà trắng trẻo như đàn bà chưa chắc là người tốt... Hình như thấy hân nói quá nhiều, Trác Không Quần cau mày như không nói gì. Môn Nhân Kiệt mỉm cười quay sang Trác Không Quần:
- Thần quân, trong Dương Châu Đệ Nhất Lâu có một ca kỹ tuyệt sắc tên Mạnh Lan Quân cùng một tỷ nữ tên Tiểu Thanh rất giống cô nương Tiểu Thanh vừa kể và cũng thích mặc... Trác Không Quần nhún mắt đáp:
- Phải chăng Môn đại hiệp muốn nói tới cô nương tình nhân của Nhiệm Khổng Phương? Môn Nhân Kiệt gật đầu:
- Chính là nàng ta, nàng ta còn có tiểu tự là Man Man, thực tên là Mạnh Lan Quân. Đồng Thiên Giáp vỗ tay một tiếng hô lớn:
- Tên xưng tên Mạnh Quân kia rất giống với Mạnh Lan Quân... chẳng lẽ... Trác Không Quần nói:
- Môn đại hiệp, Mạnh Lan Quân là nữ nhân mà? Môn Nhân Kiệt mỉm cười:
- Thần quân không nghĩ là nữ vẫn có thể cải nam trang được ư? Trác Không Quần ngăn người, Môn Nhân Kiệt nói tiếp:
- Nhiệm Khổng Phương là chủ quỹ của Dương Châu Đệ Nhất Lâu, yến tiệc hôn lễ lại do Dương Châu Đệ Nhất Lâu bao biện, cái ly bạc kia cũng là của Dương Châu Đệ Nhất Lâu và người đem rượu hợp cẩn vào động phòng lại là Tiểu Thanh, Tiểu Thanh đi làm vợ bé cho một tên gọi là Mạnh Quân, khéo trùng hợp ngẫu nhiên là Mạnh Lan Quân lại là tình nhân của Nhiệm Khổng Phương và chúng đào tẩu hết rồi... Trác Không Quần gật đầu cao giọng:
- Như thế là quá đủ... Đột nhiên họ Trác quay qua Đồng Thiên Giáp:
- Thiên Giáp, đã gửi Võ Lâm thiếp đi chưa? Đồng Thiên Giáp cung kính:
- Hồi bẩm Thần quân, đã gửi đi rồi. Sắc mặt Trác Không Quần hiện lên sát khí cười gằn:
- Cứ đợi đấy, không quá ba ngày sẽ có hồi âm. Chuyển người lại Môn Nhân Kiệt, họ Trác nói:
- Môn đại hiệp, bây giờ còn tên bịt mặt... Môn Nhân Kiệt cả cười:
- Thần quân, chỉ cần tìm được Nhiệm Khổng Phương, sợ gì không tìm ra được tên bịt mặt đêm nay. Hai mắt Trác Không Quần loé sáng gật đầu:
- Nói phải lắm, xin mời Môn đại hiệp quay về nghỉ ngơi, Trác mỗ sẽ phái các cao thủ canh giữ quanh khách phòng không để xảy ra những việc như vừa rồi nữa!

- Hy vọng hẳn không dám quay lại đây nữa, xin Thần quân đừng bắt các cao thủ canh gác nữa, Môn Nhân Kiệt tự xét đủ sức bảo vệ mình, xin hãy tập trung thực lực đối phó với lão Trại Hoa Đà kia!

- Trác mỗ đâu dám quên lão? Khắp võ lâm hiện nay e rằng không ai có thể đả thương được Môn đại hiệp, đã thế, Trác mỗ xin tuân lệnh, mời Môn đại hiệp về nghỉ. Môn Nhân Kiệt mỉm cười cung tay, chuyển thân bỏ đi về. Trác Không Quần nhìn theo bóng lưng của y, nét mặt ánh lên nụ cười khó hiểu rồi dẫn Đồng Thiên Giáp chuyển thân đi.

-oOo-

Mặt trời lên, mặt trời lặn, mặt trời lên rồi mặt trời lại lặn xuống, thoáng chốc đã ba ngày... Trong ba ngày đêm vừa dài vừa ngắn ấy Trác phủ cực bình tĩnh không hề phát sinh một chuyện nhỏ nào. Tên thích khách bịt mặt nạ không hề quay lại, Môn Nhân Kiệt cũng không bước chân ra khỏi khách phòng và các thuộc hạ Trác phủ cũng chẳng ai lai vãng khách phòng.

Có lẽ, Trác Không Quần nghe Môn Nhân Kiệt dồn toàn bộ thực lực để đối phó với vị Trại Hoa Đà nọ.

Chiều tối ngày thứ ba, màn đêm buông xuống đã lâu, khắp nơi trong Trác phủ đều lên đèn, nhìn xuống Sầu Tây Hồ đèn bão trong các khoang thuyền chỉ chít trên mặt hồ và xa xa trong thành Dương Châu cũng có muôn vạn ánh đèn lấp lánh. Màn đêm không lấy gì làm quá tối đen vì đêm nay có trăng. Đang khi Môn Nhân Kiệt khoan tay thưởng lãm bóng đêm buông xuống mê man giữa sân khách phòng, đột nhiên... có bước chân từ xa đến gần, thoáng chốc vị tổng quản họ Đồng của Trác phủ bước tới cung thân kính cẩn. Môn Nhân Kiệt hoàn lễ rồi hỏi:

- Đang đêm Đồng tổng quản đến đây có gì chỉ giáo? Đồng Thiên Giáp:

- Không dám, Thần quân cho sai tại hạ mời Môn đại hiệp cùng đến vực núi đón nhị gia về phủ. Môn Nhân Kiệt mỉm cười:

- Đó là đại sự, ta nên đi mau, Thần quân đang ở đâu?

- Hiện đang ở đại sảnh chờ Môn đại hiệp.

- Thế ư? Không dám để Thần quân chờ lâu, chúng ta đi mau. Hai người lập tức song song ra khỏi khách phòng. Trong lúc đi, Môn Nhân Kiệt hỏi:

- Đồng tổng quản, thương thế Hứa huynh có đỡ phần nào không?

- Rất may mắn là đã thuyên giảm nhiều rồi. May nhờ có Môn đại hiệp kịp thời phong bế huyết đạo, bảo vệ được mạng sống của lão và cũng may y thuật cao siêu của Thần quân. Nay lão có đã có thể tạm ăn uống được chút ít...

Thoáng chốc hai người đã đến tiền viện, trên mấy bậc đá thấy có ba người đứng chờ, đó là Thất Tuyệt Thần Quân Trác Không Quần, Văn Nhân phu nhân Mai Mộng Thu và Lãnh Diện Ác Quỷ Tôn Bất Tiếu. Trác Không Quần thấy Môn Nhân Kiệt từ xa đã chạy ra đón:

- Lâu ngày không gặp, Môn đại hiệp có khoẻ không? Môn Nhân Kiệt vội thi lễ, đến gần y lại khiêm thân trước mặt Mai Mộng Thu.

- Môn Nhân Kiệt bái kiến Văn Nhân phu nhân. Mai Mộng Thu khiêm tốn trả lễ. Thi lễ xong, Môn Nhân Kiệt quay sang Trác Không Quần:

- Thần quân, Văn Nhân phu nhân cũng ra đón Văn Nhân đại hiệp nữa ư? Trác Không Quần gật đầu:

- Lễ đương nhiên, Môn đại hiệp hãy yên tâm, Trác mỗ đã nói rõ với Văn Nhân đệ muội để đệ muội chuẩn bị sẵn nếu nhị đệ được chữa khỏi bệnh. Môn Nhân Kiệt cũng gật đầu:

- Thần quân lo lắng thật chu toàn... Thần quân, trong ba ngày qua trong gian nhà nằm trên vực núi ấy có động tĩnh gì chẳng? Trác Không Quần lắc đầu:

- Rất yên tĩnh, không hề có động tĩnh gì cả.

- Thần quân có nghĩ rằng sự yên tĩnh lạ lùng ấy mới thực sự đáng nghi ngờ?

- Trác mỗ cũng chớm có ý ấy nhưng trong ba ngày đêm Đồng tổng quản quên ăn quên ngủ giám sát gian nhà tranh nọ, họ không hề phát giác chút gì lạ xảy ra. Môn Nhân Kiệt chau mày suy nghĩ một chút rồi xoay hỏi Đồng Thiên Giáp:

- Đồng tổng quản, có bao giờ thấy vị Trại Hoa Đà kia ra ngoài không? Đồng Thiên Giáp gật đầu:

- Mỗi ngày vào lúc hoàng hôn, lão có ra ngoài chốc lát nhưng chỉ đứng ngay trên miệng vực cúi xuống nhìn Tây Hồ lúc mặt trời lặn, đến khi trời tối hẳn thì mới quay trở vào. Môn Nhân Kiệt nói:

- Lão cũng an nhàn đấy chứ... Đột nhiên Trác Không Quần nói lớn:

- Môn đại hiệp, khỏi cần phí sức suy nghĩ nữa, chúng ta cứ đến bên vực núi xem sao. Môn Nhân Kiệt gật đầu:

- Phải đó, cứ đến ắt biết thôi. Rồi đó, một hàng năm người ra khỏi Trác phủ đi về hướng tả Thục Cương cũng là vực núi sâu bên cạnh Trác phủ. Bảy giờ bóng đêm mông lung, màu trắng ảm đạm, sắp tới gần mấy gian nhà tranh, đã nhìn thấy mơ hồ trong ấy có ánh đèn. Chung quanh gian nhà cách độ hơn mười trượng thấp thoáng có nhiều bóng đen lai vãng, ít nhất không dưới hai mươi tên. Năm người bước tới gần, những tên hán tử ấy đều cung thân thi lễ. Tiến sâu vào hơn nữa, Trác Không Quần ra lệnh:

- Thiên Giáp, người hãy gọi Trại Hoa Đà đi. Đồng Thiên Giáp tiến tới cất tiếng gọi lớn:

- Thần quân và nhị phu nhân đến đón nhị gia chúng ta về phủ, xin tiên sinh hãy mở cửa! Tiếng gọi của Đồng Thiên Giáp cực lớn, chấn động cả vách núi nhưng trong nhà vẫn không động tĩnh. Trác Không Quần hơi biến sắc ra lệnh tiếp:

- Thiên Giáp, hãy gọi to thêm nữa!

Đồng Thiên Giáp hầu như đã phải gầm rống lên thế mà trong gian nhà tranh vẫn im bật. Đồng Thiên Giáp ngẩn ngơ nhìn lại Trác Không Quần. Họ Trác khề gật đầu, Đồng Thiên Giáp lập tức vọt thân tung mình đến sát gian nhà, thân thủ cực mau đập chướng vào hai cánh cửa. Bình một tiếng hai cánh cửa bật tung, bóng đèn lay động suýt muốn tắt. Nhìn vào trong gian nhà vẫn còn giường, còn bàn, còn lò, còn bình thuốc, duy nhất không còn là lão Trại Hoa Đà và Cầm Kiếm Thư Sinh Văn Nhân Mỹ. Thế nhưng, bức vách sau nhà bị thủng một lỗ lớn, từ lỗ hổng ấy có thể nhìn tận những ánh đèn thuyền qua lại trên Tây Hồ xa xa. Đồng Thiên Giáp biến sắc định quay lại thỉnh ý kiến thì sau lưng gió động, Môn Nhân Kiệt, Trác Không Quần, Mai Mộng Thu và Tôn Bất Tiếu đã tung thân vào. Hai mắt Trác Không Quần đỏ ngầu sát khí rọi vào lỗ hổng lớn không nói một lời. Đột nhiên có giọng thánh thót:

- Đại ca, thì ra lão đã... Trác Không Quần tựa hồ sức tỉnh áp ứng nói:

- Ta không... ta không ngờ... lão thất phu dám làm vậy... Hốt nhiên Môn Nhân Kiệt chỉ vào tảng đá lớn sau nhà, trên tảng đá ấy có dấu chữ mới viết: “Mời Thần quân lưu ý, tên Trại Hoa Đà mỗi ngày hoàng hôn ra vực đứng nhìn xuống hồ chẳng phải thường thức mặt trời lặn gì đâu mà chính là xem có thuyền tiếp ứng đến chưa”. Trác Không Quần gầm lên:

- Môn đại hiệp nói không sai, Thiên Giáp, hoàng hôn hôm nay lão có ra ngoài không? Đồng Thiên Giáp vội đáp:

- Bẩm Thần quân, vừa rồi trời chưa tối lão cũng ra... Trác Không Quần cười gằn:

- Nếu vậy lão vẫn chưa đi xa, Thiên Giáp, người đem người đuổi theo, ta sẽ theo sau ngay lập tức. Mau mau!

21. Lửa Bốc Trác Phủ

- Đệ muội, là lỗi do ta sơ hốt, muội yên tâm, nếu ta không tìm ra nhị gia, ta thề không làm người... Mai Mộng Thu không hổ là nữ nhân hào kiệt, năng hết sức bình tĩnh:

- Đại ca bây giờ còn nói gì nữa. Đại ca là bằng hữu tri giao của phu quân muội, lẽ nào muốn người hại phu quân muội? Muội không mong muốn gì, chỉ cầu sớm tìm phu quân bình an trở về, phu quân muội đã khổ nhiều rồi, nay còn bị người cướp đi... Trác Không Quần thay đổi nét mặt liên tiếp:

- Đệ muội, ta không cần nói nhiều, muội hãy về phủ an nghỉ, ta đi ngay bây giờ... Đệ muội, vạn sự hãy cẩn thận, bảo trọng lấy thân, ta đi đây! Dứt lời liền dẫn Môn Nhân Kiệt, Tôn Bất Tiểu lên đường. Đột nhiên có nhiều tiếng chân hấp tấp chạy đến, đó là một tên hắc y hán tử vừa theo Đồng Thiên Giáp ra đi. Hán tử ấy cung thân trước mặt Trác Không Quần:

- Bẩm Thần quân, Đồng tổng quản cho bọn thuộc hạ về bẩm báo, vừa rồi ở bên bờ Tây Hồ, chúng thuộc hạ gặp hai vị bằng hữu vô lâm, họ cho biết ba người bọn Nhiệm Khổng Phương đã bị chết tại Mạc Lăng Quan hết cả rồi! Môn Nhân Kiệt chấn động cau mày, Trác Không Quần biến sắc:

- Nguy rồi, Môn đại hiệp, bây giờ... Môn Nhân Kiệt chặn lời nói mau:

- Bây giờ quan trọng nhất là cứu Văn Nhân đại hiệp! Trác Không Quần gật đầu buông một tiếng đúng rồi ra lệnh cho hán tử hắc y:

- Người không cần đi nữa hay mau hộ tống nhị phu nhân quay về phủ. Tiếp đó nói mau:

- Môn đại hiệp, chúng ta đi!

Cả ba người lập tức phi hành xuống Thục Cương. Ba người men theo bờ Tây Hồ đến bên Vận Hà. Đương nhiên, với thân thủ của Trác Không Quần và Môn Nhân Kiệt đuổi theo đoàn người Đồng Thiên Giáp không khó khăn gì, nhưng vừa ra đến bờ Tây Hồ xảy ra một đột biến buộc họ phải dừng chân. Đó là trên Thục Cương đột nhiên lửa dấy đầy trời, khi ba người phát hiện quay thân nhìn lại, lửa đã bốc sáng cả một vùng Thục Cương đỏ rực góc trời. Trác Không Quần hú lên một tiếng, điên cuồng quay trở lại.

Khi cả ba người quay lại Thục Cương Trác phủ đang bốc cháy ngùn ngụt, thế lửa cực lớn không có cách nào lại gần được nữa. Trác Không Quần kinh dị định phóng thân vào đám lửa, Môn Nhân Kiệt chớp nhoáng níu lại. Trác Không Quần chuyển thân thần sắc thê thảm gào lên:

- Buông tay, đệ muội của ta còn ở trong... Môn Nhân Kiệt cũng đỏ mắt nhưng y vẫn trầm tĩnh lạnh lùng đáp:

- Thần quân, xin bình tĩnh, đừng để lửa thiêu hết chúng ta. Trác Không Quần quay đầu gọi lớn:

- Đệ muội, đệ muội, Thường Lạc, Thường Lạc... Thế nhưng tất cả vẫn im bất, ngoài tiếng nổ lách tách chẳng còn một thanh âm nào nữa cả. Thân hình Trác Không Quần run lên, hai mắt mở rộng như sắp rách, một giọt máu từ miệng chảy ra. Môn Nhân Kiệt cố gắng an ủi:

- Thần quân cát nhân ắt có quý tướng... Trác Không Quần ngửa mặt gầm lớn:

- Nếu Trác Không Quần không giết hết được bọn thất phu, quyết không làm người!

Họ Trác quấy mạnh một cái soẹt một tiếng rách tay áo bị Môn Nhân Kiệt cảm rồi chuyển thân chạy thẳng xuống Thục Cương. Tôn Bất Tiểu không dám chậm trễ vội vàng chạy theo Trác thần quân. Trong thoáng chốc trên Thục Cương chỉ còn lại một mình Môn Nhân Kiệt, y ngăn người đứng tại chỗ buông tay cho cái tay áo rách rơi xuống, y cứ nhìn vào lửa xuất thần...

Trận hỏa tai ấy đương nhiên kinh động các người chung quanh nhất là bọn du khách chơi hồ, toàn bộ dừng thuyền nhìn lên, nhưng không một ai dám lên Thục Cương cứu lửa vì nơi ấy chính là cấm địa của Thất Tuyệt Thân Quân, tất cả người vô lâm đều biết rõ và chẳng ai dại can dự đến chuyện vô lâm.

Địa thế Thục Cương cao hơn hẳn các nơi nên gió to càng giúp thế lửa, trận lửa ấy rất mau, không quá một canh, thế lửa dần dần yếu xuống rồi tắt hẳn. Thương thay cả một khu lâu đài đình tạ không kém vương phủ, trước sau không đến một canh giờ trở thành một đồng tro tàn ngổn ngang.

Đến lúc ấy Môn Nhân Kiệt mới động thân, y lục lợi trong đồng tro tàn ấy và gặp bốn xác người cháy thành than. Tự nhiên, khó nhận ra bốn xác chết là ai, y căn cứ vào cái thoa ngọc và vị trí nằm của xác chết, suy đoán ra ba xác chết là Văn Nhân phu nhân Mai Mộng Thu, Tiểu Diện Sát Thần Hứa Thường Lạc và tên hắc y hán tử, còn một xác chết nữa không cách nào nhận ra là ai? Cuối cùng, Môn Nhân Kiệt cũng đành

bỏ mấy cái xác ở đó miệng lẩm bẩm gì đó không thành tiếng. Sau một lúc, y cũng xuống Thục Cương, cước bộ hết sức trầm trọng yếu đuối, y đau khổ hơn cả Trác Không Quân nữa. Bóng y mất dần trong bóng đêm.

Ba người Nhiệm Khổng Phương chết, đầu mối duy nhất tìm ra hung thủ hãm hại Cầm Kiếm Thư Sinh đã đứt. Văn Nhân Mỹ bị người cướp chạy. Môn Nhân Kiệt có nghĩa vụ cấp thiết là cứu thoát vị Cầm Kiếm Thư Sinh Văn Nhân Mỹ ấy, còn tất cả những chuyện khác tạm thời gác lại.

Dương Châu Đệ Nhất Lâu vừa mới tắt đèn, đột nhiên trước cửa xuất hiện một văn sĩ áo trắng sắc mặt hết sức bi thảm, đó chính là Môn Nhân Kiệt! Y bước vào cửa Đệ Nhất Lâu bọn tiểu nhị nhận ra ngay y, y quát:

- Này! Ta muốn gặp Kim chương quý của các người. Bọn tiểu nhị giật mình dừng tay quét dọn, một tên trở mắt:

- Lại là người này à? Môn Nhân Kiệt lạnh lẽo:

- Đúng vậy! Là ta! Tên tiểu nhị vội nói:

- Tướng công! Lâu ngày không gặp, có chuyện gì vậy? Môn Nhân Kiệt đáp thẳng:

- Không có chuyện ta không đến tìm người, người hãy thật thà trả lời ta, thật đúng chủ nhân cũ trong một đêm đã thua bạc mất cái Dương Châu Đệ Nhất Lâu này không? Tên chương quý vội cười đáp:

- Cái đấy còn giả sao được? Không tin tướng công cứ hỏi...

- Hỏi ai?

- Dương nhiên hỏi vị chủ nhân cũ của Đệ Nhất Lâu ấy.

- Tiếc rằng hần đã đào tẩu với Nhiệm Khổng Phương rồi!

- Thế thì hãy đi hỏi vị chủ nhân mới cũng được...

- Không cần hỏi xa như vậy, ta hỏi người!

- Ta nói thật, nếu người không tin...

- Dương nhiên ta không tin, trên đời này làm gì có sự trùng hợp, lão chủ kia chọn đúng ngày ta đến tìm Nhiệm Khổng Phương lại thua bạc sạch trong đêm? Tên chương quý gượng cười:

- Cái đó ta đâu biết, tốt nhất ngài hãy đi hỏi... Đông gia chủ nhân.

- Đông gia của người ở đâu?

- Ở con phố nhỏ Đông đại nhai, cứ hỏi ắt biết. Môn Nhân Kiệt gật đầu:

- Được, ta sẽ đi hỏi hần, nếu không đúng sẽ quay lại gặp người. Môn Nhân Kiệt hừ một tiếng chuyển thân bước ra cửa. Y vừa bỏ đi khỏi Dương Châu Đệ Nhất Lâu kịp thời có một bóng đen vọt thân về hướng tây. Không lâu sau bóng đen ấy dừng chân trên một mái nhà. Bóng đen ấy chính là tên chương quý, thần sắc hần căng thẳng đảo mắt nhìn xung quanh rồi tung thân vào một tòa nhà trước mặt. Đột nhiên, một chuỗi cười lạnh lên sau lưng hần:

- Chương quý tiên sinh, người lừa dối ta đấy chứ? Tên chương quý cả kinh vừa định vọt thân lên đã bị một thể trảo chụp xuống vai trái, hần hự lên một tiếng trầm uất thân hình bị ấn xuống, bàn tay ấy xoay hần lại trước mặt Môn Nhân Kiệt lạnh lùng cười:

- Không phải người đã nói cái Đông gia kia ở phía đông sao? Sao người lại chạy về phía tây đại nhai? Tiếc thay người lại gặp ta... Hãy theo ta xuống đây! Môn Nhân Kiệt kéo tên chương quý xuống mái nhà, mặt hần không còn một giọt máu. Sau khi tới nơi, Môn Nhân Kiệt hỏi:

- Hãy trả lời ta, phải chăng Dương Châu Đệ Nhất Lâu là do Đông gia thắng bạc? Tên chương quý không đáp. Năm ngón tay Môn Nhân Kiệt ấn thêm sức mạnh, thân hình hần cong lên vội lác đầu. Môn Nhân Kiệt cười gằn:

- Được lắm, tình hình thực sự của Đệ Nhất Lâu ra sao?

- Chỉ đổi có một chương quý mà thôi.

- Thay bình không thay rượu, được lắm, bây giờ người hãy theo ta đi gặp Đông gia! Y kéo tên chưởng quỹ về phía tòa nhà tòa nhà to lớn, hai cánh cửa nó sơn son đỏ như máu. Hai bên cửa đặt hai con sư tử đá vĩ đại. Môn Nhân Kiệt đẩy tên chưởng quỹ lên trước cửa, hắn không còn cách nào đành đưa tay đập cửa. Bình, bình hai tiếng lớn chuyển động cả đêm tối. Nào ngờ đập cửa một lúc lâu bên trong vẫn im phăng phắc. Môn Nhân Kiệt cười nhạt:
- Chủ nhân Đông gia của người hình như chết rồi! Y nhắc bổng tên chưởng quỹ vọt thân lên bức tường nhảy vào trong sân. Chỗ hạ thân xuống là một sân rộng giữa hai tòa nhà, nhìn xung quanh, gian phòng nào cũng tối mù mù và lạnh tanh không một tiếng động. Môn Nhân Kiệt cười lạnh:
- Trả lời câu hỏi thứ nhất của ta, các người thuộc môn phái nào? Tên chưởng quỹ run giọng:
- Không biết...
- Người nói sao?
- Tiểu nhân thực sự không biết, tiểu nhân chỉ là tên nô bộc của Đông gia chủ nhân. Môn Nhân Kiệt cười nhẹ:
- Một tên nô bộc mà thân thủ được như người thì đủ biết chủ nhân rồi, còn tên Nhiệm Khổng Phương là gì?
- Lão là thuộc hạ thân tín của Đông gia.
- Đông gia người tên họ là gì?
- Đông gia họ Hồ tên Hồ Văn Hổ, người thành Dương Châu gọi chủ nhân là Hồ Bách Vạn...
- Lão chủ ấy thực sự muốn làm gì?
- Chủ nhân là người bản địa ở đây, tiểu nhân mới theo chủ nhân có hai năm...
- Ta hỏi lão ấy muốn làm gì? Phải chăng lão là người hãm hại Văn Nhân đại hiệp? Tên chưởng quỹ lắc đầu lia lịa:
- Những chuyện ấy tiểu nhân không biết xin cứ hỏi Nhiệm Khổng Phương, tất cả đều do lão sắp đặt...
- Tiếc rằng lão đã chết mất rồi! Tên chưởng quỹ giết mình run lấy bầy:
- Vậy chỉ còn hỏi Đông gia.
- Ta chỉ cần hỏi người.
- Tiểu nhân không biết, dù có giết chết tiểu nhân cũng không biết.
- Xem ra người không biết mấy chuyện ấy thật, Hồ Văn Hổ ở đâu? Tên chưởng quỹ lắc đầu:
- Tiểu nhân không biết... Môn Nhân Kiệt hừ một tiếng ngừ chỉ ấn nặng xuống. Tên chưởng quỹ run giọng đau đớn:
- Tiểu nhân thật sự không biết, nếu tiểu nhân biết lão chủ đã bỏ đi, sao còn định đến đây bẩm báo... Hắn nói cũng đúng, Môn Nhân Kiệt cay mảy trâm ngâm:
- Người hãy nói, thường ngày y lai vãng với những ai?
- Cái ấy nhiều lắm, có... Môn Nhân Kiệt cướp lời:
- Người chỉ cần nói những nhân vật võ lâm thôi. Tên chưởng quỹ lắc đầu:
- Nhân vật võ lâm, cái ấy tiểu nhân không... A! Chỉ có một lần, tiểu nhân biết một người đến tìm lão...

22. Truy Tìm Hung Thủ

- Là ai? Tên ấy lại lắc đầu:
- Tiểu nhân không biết, chỉ nghe họ gọi là cái gì “bảo”, “bảo” đó...

- Người không nhớ là cái gì “bảo”?
- Không nhớ, chỉ nhớ là “bảo” cái gì đó.
- Hẳn đến tìm Hồ Văn Hổ làm gì?
- Không biết, hai người họ nói chuyện quá nhỏ và cũng chẳng cho ai đến gần.
- Thế hẳn tên họ là gì?
- Không biết, hình như tiểu nhân có nghe Nhiệm Khổng Phương gọi là Tần đại ca.
- Hình dạng hẳn ra sao? Tên áo đỏ đáp:
- Vừa cao vừa lớn, mắt sâu mày rậm.
- Tên họ Tần ấy là người thân thuộc của Hồ Văn Hổ ư?
- Rất thân thuộc, chúng xưng huynh đệ với nhau...
- Đủ rồi, bây giờ hãy nói tới bản thân người.
- Tiểu nhân vốn chỉ là một tên lục lâm ở miền Bắc, sau đó dời xuống Giang Nam kiếm ăn... Môn Nhân Kiệt buông tay ra:
- Thôi được, ta tha cho người, hãy rút đi mau, nên nhớ lần sau còn gặp nữa, người khó thoát khỏi bị trừng trị đấy.

Tên chương quỹ khốn khổ ngăn người một lúc mới định thần ôm đầu lao đảo chạy. Môn Nhân Kiệt quét mắt một vòng định tung thân lên. Đột nhiên, y nghe có tiếng rú thê thảm, Môn Nhân Kiệt biến sắc, vọt thân lên cao, thân hình lơ lửng trên cao, y quét mắt quan sát, ngoài một cái xác chết nằm giữa con đường không còn gì khác. Trong bóng đêm hoàn toàn im vắng như chưa hề xảy ra chuyện khác lạ gì, xem ra thân thủ của tên sát nhân này...

Môn Nhân Kiệt tung thân đến gần xác chết của tên chương quỹ. Lục khắp thân hắn không phát hiện được một vết thương, thì ra tên chương quỹ đã bị ai đó dùng trọng thủ pháp chấn đứt hết kinh mạch rồi. Từ đó có thể chứng minh, bọn hung thủ chưa hề rời xa nơi đây, ít nhất trước khi chúng giết chết tên chương quỹ này, chúng vẫn còn ở trong thành Dương Châu. Môn Nhân Kiệt bốc lửa giận sát khí ngùn ngụt trong người nhưng chàng hiểu rất rõ bây giờ mà muốn bắt hung thủ vừa giết chết tên chương quỹ chẳng phải là việc dễ dàng gì. Y cố nén sát khí, phi thân vọt lên nhắm hướng đến bên sông Vận Hà, điều trước tiên là y phải thăm dò xem thuyền của bọn Thiên Hương Giáo hiện tại đang ở đâu.

Lúc bấy giờ phía đông đã le lói ánh mặt trời mọc rồi trời sáng rất mau. Trên mặt sông Vận Hà chỉ chút thuyền bè nhưng suốt dọc bờ sông im phăng phắc không thấy một bóng người. Môn Nhân Kiệt đứng bên bờ sông Vận Hà quan sát các thuyền bè lớn bé qua lại nhưng y không nhận ra chiếc thuyền vĩ đại có hai cột buồm lớn. Bờ sông không một bóng người nên y cũng chẳng phát giác được điều gì lạ.

Thình lình có bước chân dồn dập từ xa đến gần, thì ra đang đi đến gần y là một hán tử trung niên ăn mặc như một ngư phủ, hắn nhìn thấy Môn Nhân Kiệt liền lộ vẻ thắc dè, rẽ ngoặt qua đường khác. Môn Nhân Kiệt vội gọi lớn:

- Huynh đài, xin chậm bước. Hán tử trung niên dừng chân nghi hoặc nhìn Môn Nhân Kiệt:
- Các hạ gọi ta ư? Môn Nhân Kiệt vừa gật đầu vừa bước mau tới. Đến gần, hán tử trung niên ấy sững sốt hỏi:
- Các hạ có việc gì? Môn Nhân Kiệt:
- Xin hỏi huynh đài đêm hôm qua có một toán người đến Vận Hà này tìm thuyền vượt sông, không biết huynh đài có biết... Tên hán tử ấy a một tiếng:
- Phải chăng các hạ nói đó là các người của Trác phủ... Môn Nhân Kiệt cả mừng:
- Đúng đó, đúng. Sao huynh đài biết... Hán tử ấy đáp:

- Ta nghe dân bản địa đây nói, đêm qua thuyền của chúng ta đang neo bên bờ... Môn Nhân Kiệt chận lời:
- Huynh đài có biết họ đi về hướng nào không? Tên hán tử ấy chỉ về hướng bắc:
- Họ thuận theo dòng Vận Hà lên hướng bắc.

Môn Nhân Kiệt gấp rút đa tạ hai tiếng, chuyển thân vội vàng phi hành lên hướng bắc. Khi trời sáng rõ, y đã tới Cao Bưu, men theo Cao Bưu hồ hỏi thăm thêm lần nữa, biết tin các người Thất Tuyệt Thần Quân Trắc Không Quần vẫn đi lên hướng bắc, y không dám chậm trễ lại cố đuổi theo.

Hôm ấy, y đã đến Vi Sơn hồ. Tên là hồ nhưng nó không lấy gì làm lớn tuy vô cùng náo nhiệt vì hầu hết các thị trấn nào nằm trên đường Vận Hà chảy qua bất kể thị trấn lớn hay thị trấn nhỏ đều đông đúc sầm uất. Chung quanh Vi Sơn hồ trà đình tửu quán mọc lên như nấm.

Thấy trời gần đúng Ngọ, sắp đến giờ cơm nên các tửu quán đông nghẹt thực khách, chính là nơi tốt nhất để nghe ngóng tin tức, Môn Nhân Kiệt mạnh dạn bước vào một tửu điểm. Các bàn ghế trong tửu quán đông đảo thực khách, chỉ còn một chiếc bàn trống duy nhất dựa bên cửa sổ nhìn ra Vi Sơn hồ. Cái bàn này có lẽ đặt ở vị trí đẹp nhất vì có thể vừa ăn uống vừa ngắm cảnh đẹp mặt hồ, không hiểu sao lại chẳng có ai ngồi. Môn Nhân Kiệt vừa ngồi xuống, tiểu nhị đã kịp chạy đến nghiêng thân:

- Tướng công cần dùng gì? Môn Nhân Kiệt kêu vài món ăn, tiểu nhị đi một thoáng mang lên rượu thịt rồi rút lui. Môn Nhân Kiệt vội gọi lại:
- Tiểu nhị, xin cho hỏi thăm một việc... Tên tiểu nhị lém miệng:
- Xin tướng công cứ hỏi, tất cả mọi việc trong vùng này tiểu nhân đều biết rõ.
- Vậy thì hay lắm, gần đây có các võ lâm nhân vật nào đi qua Vi Sơn hồ bằng thuyền không? Tên tiểu nhị hơi nghĩ ngợi một chút liền đáp:
- Giang hồ bằng hữu qua lại trên Vi Sơn hồ rất nhiều, nhưng đi bằng thuyền chỉ có hai toán người, không biết tướng công có ý hỏi toán người nào? Môn Nhân Kiệt ngạc nhiên:
- Hai toán cơ à?
- Đúng vậy, hai toán.
- Vậy thì cứ kể cả hai toán ấy.
- Xin báo minh bạch với tướng công, toán đầu tiên có tới hơn hai mươi người, họ đã đi về hướng tây, toán thứ hai chỉ có hai người, họ cũng đi mất rồi... Không hiểu từ hướng nào có hai tiếng ho khan gần giọng. Tên tiểu nhị giật mình im bật, theo hướng tiếng ấy nhìn lại, hần cúi đầu rút lui tức khắc. Môn Nhân Kiệt đã kịp nắm lấy vai hắn:
- Tiểu nhị! Tên tiểu nhị tái mét mặt sợ hãi lắc đầu lia lịa:
- Tiểu nhân không biết, tướng công xin hãy tìm hỏi người khác. Môn Nhân Kiệt chuyển mắt nhìn về hướng góc tửu điểm, cách y ba bàn có hai tên hán tử áo xám, một tên gầy cao, một tên tầm thước vừa phải đều có nét mặt hung hãn, vừa nhìn qua nhận ra liền chúng là nhân vật võ lâm. Môn Nhân Kiệt giương cặp lông mày:
- Tiểu nhị, người sợ gì bọn ấy, mọi việc có ta lo cho, người hãy nói cho ta biết hai người ấy đi đâu... Tên tiểu nhị trắng nhợt mặt vừa cố vùng vẫy thoát tay y vừa lắc đầu lia lịa:
- Tướng công ôi, tiểu nhân... tiểu nhân đâu biết chuyện gì, tiểu nhân... Môn Nhân Kiệt cười nhạt:
- Được rồi, ta sẽ đi hỏi người khác, người đi đi.

Y buông mau tay, tên tiểu nhị mau chóng chạy mất. Môn Nhân Kiệt không thèm nhìn hai tên hán tử áo xám, y tự rót rượu uống như không hề xảy ra chuyện gì. Nhưng y vừa uống tới chung rượu thứ hai, đột nhiên hai tên hán tử đặt xuống bàn một ít bạc vụn, song song đứng dậy bước ra cửa. Môn Nhân Kiệt thâm mỉm cười bỏ chung rượu xuống, trả tiền lên bàn theo hai tên ấy bước ra, khi y vừa bước ra cửa đúng lúc hai tên hán tử quay đầu nhìn lại, cả hai thấy Môn Nhân Kiệt đi theo chúng, chúng biến sắc mặt phi hành

chạy như bay về hướng đông. Môn Nhân Kiệt cười thầm tăng tốc độ đuổi theo. Hai hán tử thấy y gia tăng tốc độ, chúng càng hoảng cứ cầm cúi phi hành.

Một lúc lâu sau đã khá xa Vi Sơn hồ, tên hán tử đi đầu thành linh dừng lại xoay người. Môn Nhân Kiệt như không hề nhìn thấy, cứ thản nhiên vượt qua mặt hai hán tử ấy. Hán tử tầm thước không nhận được nữa, hấn trừng hai mắt trầm giọng quát:

- Bằng hữu, người đứng lại! Môn Nhân Kiệt dừng chân, hai mắt y đảo lộn:
- Người gọi ta? Có việc gì? Hán tử tầm thước buông giọng lạnh lẽo:
- Người đi theo hai chúng ta có ý định gì? Môn Nhân Kiệt mỉm cười:
- Người chắc hiểu rồi mới phải, ta hỏi người, khi nãy ta đang hỏi chuyện tên tiểu nhị, vì sao người không để cho hấn nói?
- Tại sao ta lại không để cho hấn nói? Người có nghe ta không cho hấn nói ư? Điều đó Môn Nhân Kiệt quả không hề nghe, y cười gằn:
- Thế sao người lại ho khan ra hiệu?
- Ta muốn ho thì ho, việc gì đến người? Môn Nhân Kiệt cười nhạt:
- Người khác không hiểu sao, chứ riêng ta thì tiếng ho của người khiến ta khó chịu lắm.
- Thế người muốn làm gì ta?
- Chẳng làm gì cả, người hãy cho ta biết Trác thần quân và Tôn Bất Tiểu đi đâu, hoặc là người phải cho biết tại sao không để tên tiểu nhị nói? Nếu không người đừng mong rời khỏi nơi đây. Hán tử tầm thước buông tiếng cười lạnh:
- Ta không hiểu người định nói gì. Hừ! Ta đã muốn đi ai ngăn cản được ta? Môn Nhân Kiệt cười nhạt:
- Vậy người cứ thử xem! Hán tử tầm thước hừ một tiếng gọi đồng bạn:
- Lão Lưu. Đi! Ta không tin có ai có thể ngăn cản được chúng ta! Vừa nói hấn vừa chuyển thân, nhưng vừa chuyển thân lại hấn đã giật mình sững sốt. Không biết từ bao giờ Môn Nhân Kiệt đã khoanh tay đứng mỉm cười trước mặt hấn, y chỉ vào mặt hấn:
- Báo cho người biết, người còn dám cất nửa bước ta sẽ lấy mạng người liền! Hai hán tử biến sắc, tay đặt nhanh vào hông, Môn Nhân Kiệt cười nhạt:
- Chớ vọng động, các người chắc chắn chậm hơn ta, ta nói trước, hãy ngoan ngoãn trả lời các câu hỏi ta sẽ buông tha... Y chưa nói hết câu, hán tử tầm thước đã đảo tay, soẹt một tiếng, một lưỡi chủy thủ đã nằm trong tay hấn, miệng hấn trầm thanh quát:
- Bằng hữu, tránh đường... Môn Nhân Kiệt chặn lời:
- Người tới số rồi! Tên hán tử tầm thước tựa như nổi cơn điên, một tay điểm tới đồng thời mũi nhọn sáng của lưỡi chủy thủ cấp tốc đâm vào ngực Môn Nhân Kiệt, chiêu thế vừa hiểm vừa độc. Rủi thay, mũi chủy thủ ấy mới đâm tới nửa đường, đột nhiên hấn đã rú lên ôm lấy cổ tay đảo người ngã xuống. Nhìn kỹ lại, thanh chủy thủ đã lọt vào trong tay Môn Nhân Kiệt. Hai hán tử kinh hãi thất sắc, Môn Nhân Kiệt cười nhạt:
- Sao? Với thủ pháp như thế mà dám động thủ với ta ư? Ta thành thật khuyên hai người hãy trả lời ngoan ngoãn các câu hỏi của ta đây. Hán tử tầm thước ngồi im không dám cử động còn hán tử cao gầy có phần do dự phân vân. Môn Nhân Kiệt bung mạnh lưỡi chủy thủ, nó cắm một tiếng phập lòn ngay dưới đầu chân hán tử tầm thước, y giương cặp lông mày:
- Muốn thoát thân hãy ngoan ngoãn, nếu không sẽ chết ở đây. Hai con đường, hãy chọn một, ta không nhẫn nại được nữa đâu! Hai hán tử lăm lét đưa mắt nhìn nhau, đột nhiên tên hán tử cao gầy hỏi:
- Bằng hữu, tên tuổi người là gì? Môn Nhân Kiệt gằn giọng:

- Các người nhớ kỹ, là ta hỏi các người chứ các người không có quyền hỏi ta. Tên cao gầy hơi ngần ngừ một chút rồi nói thật mau:
 - Bằng hữu, cho người biết hai ta là người của Phi Vân Bảo ở Mộng Sơn... Hẳn định nói tên ấy ra là có thể đe dọa được đối phương. Nào ngờ Môn Nhân Kiệt không hề động dung, y vẫn lạnh lùng:
 - Phi Vân Bảo cũng được, Triều Thiên Bảo cũng được, bất kể là ai, không trả lời câu ta hỏi chớ hòng thoát khỏi đây. Hai tên hán tử lại biến sắc, hán tử cao gầy cười lạnh:
 - Có lẽ bằng hữu không thuộc môn phái nào, nếu bằng hữu không nể nang Phi Vân Bảo thì hai ta xin nói cho rõ, Trác thần quân đã vào Phi Vân Bảo rồi. Môn Nhân Kiệt mỉm cười:
 - Tại sao Trác thần quân đến Phi Vân Bảo? Hán tử cao gầy:
 - Điều ấy người phải hỏi chính Thần quân.
 - Người tưởng ta không dám hỏi ư? Vì sao hai người không để cho tên tiểu nhị trả lời ta? Hán tử cao gầy:
 - Đó là vì có lời dặn của Thần quân, còn như tại vì sao, cũng phải hỏi chính Thần quân mới biết. Môn Nhân Kiệt:
 - Hiện nay Thần quân còn ở Phi Vân Bảo không? Hán tử cao gầy chưa kịp đáp, hán tử tầm thước đã cướp lời:
 - Không, Thần quân đi rồi, mới đi sáng hôm nay. Môn Nhân Kiệt a một tiếng:
 - Sao mà tình cờ thế? Trác thần quân đi đâu? Tên tầm thước:
 - Không biết, người cứ hỏi thăm dọc theo đường đi may ra sẽ có manh mối. Môn Nhân Kiệt mỉm cười:
 - Ta không tin có sự tình cờ trùng hợp, ta muốn vào chính Phi Vân Bảo hỏi cho ra lẽ. Hai hán tử biến sắc, tên tầm thước cười gằn:
 - Người muốn đi thì đi, không ai ngăn cản người đâu. Môn Nhân Kiệt cả cười:
 - Người đem Phi Vân Bảo ra dọa ai thì được chứ không dọa nổi ta đâu. Vừa nói, y vừa cất bước định đi. Đột nhiên có nhiều tiếng vó ngựa náo động, từ hướng Vi Sơn hồ có ba bóng ngựa phi như gió cuốn đến. Hai tên hán tử hớn hở ngay nét mặt. Môn Nhân Kiệt mỉm cười:
 - Có lẽ là người trong Phi Vân Bảo các người đã đến?
- Vó ngựa cực mau, trong thoáng chốc đã lại gần khoảng trăm trượng, bấy giờ đã nhận ra rõ người ngồi trên ngựa, đi đầu là một con ngựa toàn thân lông đỏ như lửa hùng vĩ lạ thường, ngồi trên yên là một thiếu nữ cũng toàn thân áo đỏ uyển chuyển mềm mại. Sau lưng nàng là hai kỵ sĩ cười hai con ngựa đen tuyền, trên yên cũng là hai cô nương mặc áo xanh, hai cô nương ấy nhan sắc tuy diễm tuyệt hơn người nhưng so với thiếu nữ đi đầu chẳng khác nào mặt trăng trên trời và mặt trăng dưới nước!
- Ngựa đã tới gần, đột nhiên cả ba con ngựa đang phi mau bỗng thành linh đứng dừng lại cùng lúc như bị đóng đinh dưới đất. Thuật cỡi ngựa đã lên tới tuyệt đỉnh. Lúc ấy hai hán tử áo xám vội bước lên cúi lưng cung kính:
- Bái kiến cô nương! Thiếu nữ áo đỏ trừng hai con mắt đẹp nhìn thần sắc hai hán tử, nàng nâng roi ngựa trong tay chỉ vào lưỡi chủy thủ cắm dưới đất quát hỏi:
 - Đã xảy ra chuyện gì? Hán tử tầm thước vội kể lại đầu đuôi câu chuyện. Nghe xong, cặp lông mày liễu của thiếu nữ nhăn tít nhìn chăm chú Môn Nhân Kiệt như có ý thăm dò rồi đôi môi anh đào bật ra âm thanh say đắm:
 - Các hạ cao danh là gì? Môn Nhân Kiệt cười nhạt:
 - Tại hạ họ Môn, tên Nhân Kiệt. Nữ nhân áo đỏ ngẩn mặt có phần kinh ngạc:
 - Ta chưa hề nghe qua tên này... Môn Nhân Kiệt vội đáp:
 - Tại hạ chỉ là tên vô danh tiểu tốt mới vào cỡi giang hồ...

- Mới vào cõi giang hồ đã dám động tới Phi Vân Bảo, gan lớn các hạ đáng cho người bội phục... Môn Nhân Kiệt cười nhỏ:
- Quá khen, tại hạ không ngờ Phi Vân Bảo lại có những người cậy mạnh hiếp yếu không kể gì đến đạo lý. Thiếu nữ áo đỏ trừng mắt:
- Các hạ ăn nói cẩn thận, Phi Vân Bảo lúc nào cũng giữ đạo lý chứ chưa hề cậy mạnh hiếp yếu bao giờ, bất quá, đối với những kẻ tài mọn mà sớm ngông cuồng, chúng ta không thể bỏ qua.
- Thế thì cô nương ơi, thuộc hạ của cô nương vẫn còn ở đây, cô nương có thể hỏi lại chúng xem... Cô nương áo xanh ngồi trên lưng ngựa bên tả đột nhiên quát lớn:
- Tên vô danh tiểu tốt này chẳng biết gì quy củ! Môn Nhân Kiệt chuyển mắt về hướng ấy, cười hỏi:
- Phi Vân Bảo cậy mạnh hiếp yếu không màng gì đến quy củ, tại sao tại hạ lại phải tuân theo quy củ? Thiếu nữ bên tả hơi tái sắc:
- Các hạ có biết đang đối diện nói chuyện với ai đây không? Y lắc đầu:
- Tại hạ không biết nhưng ít nhất tại hạ chỉ biết ai cũng đều là người như nhau! Thiếu nữ áo xanh:
- Người với người vẫn khác nhau... Nàng chỉ vào hai hán tử áo xám:
- Thí dụ như hai tên kia... Môn Nhân Kiệt cướp lời:
- Hai tên ấy là người của Phi Vân Bảo còn tại hạ thì không, hai tên ấy ăn cơm của Phi Vân Bảo nên phải vâng lệnh, còn tại hạ không cần, như vậy đúng chứ, cô nương? Thiếu nữ áo xanh á khẩu nhưng giận đến độ trắng nhợt khuôn mặt đẹp, nàng quét mạnh tay vạt roi ngựa đập xuống đầu. Môn Nhân Kiệt chau mày lùi lại nửa bước để tránh khỏi đường roi vừa mau vừa chuẩn ấy. Thiếu nữ áo xanh cười gằn:
- Người có bản lĩnh vì sao không dám tiếp chiêu? Môn Nhân Kiệt nheo mắt cười:
- Cô nương, tại hạ vốn là thân nam nhi ngang tàng không lẽ đi động thủ với nữ nhi? Thiếu nữ áo xanh càng giận dữ, tay nàng lật ngược lại, roi ngựa cuốn ngược về quét tới lần thứ hai. Vừa lúc ấy, thiếu nữ áo đỏ giơ tay lên ngăn cản, nàng ngưng nhìn Môn Nhân Kiệt nghiêm giọng:
- Các hạ làm gì? Môn Nhân Kiệt đùa bỡn:
- Cô nương ơi, tại hạ chỉ là một gã thư sinh lạc phách! Thiếu nữ áo đỏ quát:
- Gan của các hạ lớn lắm, thân thủ xem ra không kém... Môn Nhân Kiệt cả cười:
- Cái ấy cô nương quá khen!
- Ta chưa nói hết câu, nhưng các hạ rất dễ ghét! Môn Nhân Kiệt chau mày:
- Cô nương khen quá lời mà chê cũng quá lời! Thiếu nữ áo đỏ run lên vì giận nhưng chớp mắt nàng đã lấy lại được bình tĩnh, lạnh nhạt nói:
- Ta không có công phu đấu đẩu khẩu với các hạ, các hạ hãy cho ta biết, các hạ tìm Trác thần quân làm gì?
- Cô nương, tại hạ là bằng hữu của Thần quân, trước sau chỉ sớm chậm một chút cùng rời Dương Châu...
- Ta hỏi các hạ tìm người làm gì?
- Cô nương, đó là việc của tại hạ... Thiếu nữ trầm giọng:
- Nhưng ta cứ muốn hỏi các hạ và muốn các hạ trả lời. Môn Nhân Kiệt lắc đầu:
- Cô nương, tại hạ từ chối không thể vâng lời! Thiếu nữ áo đỏ đã quá giận áp úng quát:
- Người... Đột nhiên nàng thu uy mãnh lại, tiếp nói:
- Nếu các hạ không trả lời ta chớ hòng ta cho biết Thần quân đang ở đâu! Môn Nhân Kiệt đáp liền:
- Cái ấy tại hạ biết, người đang ở trong Phi Vân Bảo!
- Các hạ chưa nghe nói sao, người đi rồi, mới sáng hôm nay!

- Cô nương, hai tên thuộc hạ kia có thể lừa dối cũng không sao, cô nương nữ nào cũng lừa dối coi sao được? Thiếu nữ đỏ gay mặt, khi nàng vừa giận vừa thẹn mặt hoa lại càng đẹp diễm lệ chết người, nàng trừng mắt phụng:
- Ai bảo ta lừa dối, đêm qua người vào bảo còn ta cũng vừa rời khỏi bảo đêm qua chưa quay về bảo làm sao biết người còn ở trong ấy hay không? Môn Nhân Kiệt cả cười:
- Lời của hai tên thuộc hạ đây tại hạ thực không dám tin, theo ý tại hạ, tám chín phần mười Trác thần quân vẫn còn ở trong Phi Vân Bảo, cô nương không tin cứ hỏi lại thuộc hạ! Quả nhiên nàng xoay đầu lại nhìn tên hán tử tầm thước:
- Trác thần quân còn ở trong bảo chẳng? Hán tử tầm thước kính cẩn đáp:
- Bẩm cô nương, sáng sớm nay hai huynh đệ tiểu thuộc ra đi người vẫn còn ở trong ấy, nhưng nay... Môn Nhân Kiệt cười:
- Như vậy không đúng như lời tại hạ sao? Thiếu nữ áo đỏ nhướng mày:
- Còn thì còn, không còn thì không còn, việc gì ta phải lừa dối các hạ? Hán tử tầm thước lại nói thêm:
- Bẩm cô nương, hai thuộc hạ vẫn chưa biết y thuộc môn phái nào... Thiếu nữ áo đỏ quay đầu lại nhìn Môn Nhân Kiệt:
- Các hạ nghe rõ chứ, các hạ thuộc môn phái nào? Môn Nhân Kiệt cười nhạt chưa kịp đáp, thiếu nữ nọ đã quát hỏi tiếp:
- Nói mau, các hạ ở môn phái nào, tìm Trác thần quân làm gì? Môn Nhân Kiệt lắc đầu:
- Tại hạ vốn đang định nói nhưng nghe cô nương hỏi ngang như vậy, tại hạ lại không muốn nói nữa!
- Các hạ kiêu ngạo ngông cuồng thế ư?
- Điều ấy không dám, nhưng nếu cô nương là tại hạ, cô nương có ưng thuận nói dễ dàng thế không? Thiếu nữ đỏ mặt lạnh lẽo buông câu:
- Các hạ thực không nói chứ?
- Tại hạ muốn biết cô nương có cách nào ngăn cản tại hạ vào bảo!
- Chẳng lẽ ta phải mời vào bảo nữa sao? Môn Nhân Kiệt bồn chồn:
- Cô nương nguyên ý mời tại hạ vào bảo chứ? ... Cô nương có biết vì sao Trác thần quân lại rời bảo vội vàng đến thế không? Thiếu nữ áo đỏ gật đầu:
- Cái ấy ta biết, nghe nói vì người muốn đuổi theo một chiếc thuyền, trên thuyền ấy có Văn Nhân đại hiệp, không biết có đúng thật thế không? Môn Nhân Kiệt gật đầu:
- Đúng đó, cô nương, chính tại hạ cũng đang đuổi theo chiếc thuyền ấy, tại hạ hơi chậm bước so với Thần quân, do đó muốn gặp người.
- Các hạ là bằng hữu của Trác thần quân ư? Môn Nhân Kiệt gật đầu:
- Có thể nói như thế.
- Có thể thôi ư?
- Vì tại hạ là bằng hữu của Văn Nhân đại hiệp. Thiếu nữ a một tiếng:
- Thì ra các hạ là bằng hữu của Văn Nhân đại hiệp, chắc giao tình thâm trọng?
- Vâng, rất thâm trọng, sao cô nương?
- Không sao cả, ta chỉ thuận miệng thế thôi... Thành linh nàng xoay câu chuyện:
- Nếu thế ngày vui lớn của Văn Nhân đại hiệp khi xưa nhất định các hạ cũng được mời chứ?
- Cái ấy tất nhiên. Mặt thiếu nữ đỏ gay, nàng ngần ngại một lúc rồi mới hỏi:

- Các hạ có gặp vị phu nhân của Văn Nhân đại hiệp là mỹ nhân Mai Mộng Thu lần nào chưa? Môn Nhân Kiệt buồn bã gật đầu:
- Gặp rồi, cô nương, đương nhiên là có gặp. Thiếu nữ cần môi hồng tựa hồ cổ thu hết dưỡng khí mới hạ thấp giọng cực nhỏ như tự nói với mình:
- Phu nhân ấy phải chăng cực diễm lệ không?
- Vâng, rất diễm lệ, trên đời này khó có mỹ nhân đẹp hơn được phu nhân. Thiếu nữ lẩm bẩm một câu khó hiểu:
- Hồng nhan bạc mệnh, được một vị phu quân là kỳ tài tuyệt thế tưởng là một đôi phu phụ hạnh phúc nhất thế gian nào ngờ... Nàng bỏ lửng lắc đầu than:
- Thân phận nàng sau này, chắc là bi thảm? Môn Nhân Kiệt khẽ gật đầu cố nén bi thương:
- Vâng, cô nương... nhị vị đó số phận đều quá bi thảm. Thiếu nữ buột miệng kêu:
- Văn Nhân đại hiệp đã bị điên rồi, chứng bệnh ấy thực là không có thuốc nào chữa được ư? Môn Nhân Kiệt lắc đầu:
- Điều ấy chưa rõ, có thể có, cũng có thể không...
- Thế còn kẻ mưu hại Văn Nhân đại hiệp đến này vẫn chưa tra cứu ra là ai ư?
- Chưa, đến nay vẫn chưa tra cứu ra là ai.
- Chẳng lẽ chẳng có một đầu mối nhỏ nào?
- Cũng có chút đầu mối, tiếc thay đã bị mất cách đây không lâu. Thiếu nữ a một tiếng:
- Là đầu mối gì vậy?
- Quý bảo chưa nhận được Võ Lâm Thiếp của Trác thần quân? Mời đến giúp đánh ba tên hung thủ sao? Đó chính là đầu mối.
- Các hạ ám chỉ chương quỹ Nhiệm Khổng Phương của Dương Châu Đệ Nhất Lâu... Môn Nhân Kiệt gật đầu:
- Đúng vậy, chính là lão và hai nữ nhân nữa... Đột nhiên thiếu nữ rung mình trên yên ngựa buột miệng kêu lên:
- Tam thúc hạ thủ nặng tay quá, nếu biết sớm... Môn Nhân Kiệt giật mình:
- Cô nương, người giết ba người Nhiệm Khổng Phương ở Lăng Quan chẳng lẽ là người của quý bảo? Thiếu nữ gật đầu:
- Vâng, đó chính là tam thúc rất căm ghét kẻ ác của ta. Môn Nhân Kiệt kinh ngạc:
- Cứ theo tại hạ biết, Lý bảo chủ lệnh tôn đâu có huynh có đệ nào.
- Cái đó các hạ chưa biết, hai năm trước gia gia ta kết nghĩa huynh đệ với tam thúc. Môn Nhân Kiệt a một tiếng, lắc đầu:
- Thì ra là thế, té ra vài năm ẩn cư tại hạ chưa biết nhiều chuyện võ lâm...
- Nhắc tới vị tam thúc này của ta có lẽ các hạ còn chưa biết, tam thúc họ Tần, tên Đắc Hải, võ lâm gọi người là Thiết Diện Cự Linh. Môn Nhân Kiệt chau mày bật kêu:
- Thì ra là Tần đại hiệp khi xưa uy chấn khắp miền Tây Nam... Nhắc đến họ Tần, đột nhiên y động tâm hồi liên:
- Đối với Tần đại hiệp, tại hạ ngưỡng mộ đã lâu, chỉ hận chưa có duyên gặp gỡ...

23. Núi Cao Đột Khởi

- Chớ khách sáo, điều ấy có quan trọng gì, đợi chút nữa đến Phi Vân Bảo, các hạ sẽ được gặp ngay thôi.
 - Vâng, thưa cô nương, tên hiệu của Tần đại hiệp là Thiết Diện Cự Linh, tất người nhất định mười phần uy võ!
 - Mắt sâu mày rậm, vừa cao vừa lớn, rất giống với Trương Phi, rất dễ sợ, tam thúc ghét kẻ ác như ghét kẻ thù, hạ thủ không hề lưu tình nhưng tâm địa người lại cực tốt và thẳng thắn.
 - Như vậy tại hạ càng nên bái kiến. Đột nhiên, cô nương áo xanh bên tả thúc giục:
 - Cô nương, chúng ta phải về mau, nếu không lão bảo chủ lại nóng ruột đấy! Bỗng nhiên mặt thiếu nữ ửng đỏ:
 - Ta muốn nói thế này, người hãy chịu khó cưỡi chung ngựa với Tiểu Lan, để nhường con ngựa cho... Môn Nhân Kiệt vội vàng nói:
 - Đa tạ cô nương, bắt tất, tại hạ tự đi một mình được, chưa chắc hai chân tại hạ chạy chậm hơn ngựa đâu!
 - Ba con ngựa của ta không phải loại ngựa bình thường. Môn Nhân Kiệt gật đầu:
 - Cái đó tại hạ có nhận ra, một con Đại Hồng, hai con Ô Truy đều là loại thiên lý mã, bắt quá, cô nương, khi ba vị về đến Phi Vân Bảo cũng là lúc tại hạ đã có thể đến nơi, lỡ vạn nhất tại hạ chưa đến, cô nương sai người đi đón cũng đâu có muộn? Thiếu nữ ngần ngừ một chút, rồi gật đầu:
 - Được, các hạ kiêu ngạo thế ta cũng muốn thử thân pháp các hạ xem thâm hậu tới đâu. Dứt lời nàng thúc chân vào hông ngựa, roi đảo xoay lên quất xuống, một tiếng hí như tiếng rồng ngâm, ba con ngựa cất cao mười hai vó cuốn lên một lớp bụi mù chạy như bay biển. Môn Nhân Kiệt lại mỉm cười với hai hán tử áo xám:
 - Nhị vị, xin cho tại hạ đi trước một bước!
- Nói rồi, chuyển thân liền vọt lên trên không phi hành đi mất. Thân pháp cực mau của y khiến cả hai hán tử ngăn người ra không nói được nửa lời.
- Từ Vi Sơn hồ chuyển qua Hàn Trang, Cước Trang mới đến Mông Sơn, con đường không phải là gần, bởi vậy đến khi mặt trời nghiêng hẳn về phía tây, ba thiếu nữ ngồi trên ba con thiên lý mã mới đến Mông Sơn.
- Phi Vân Bảo nằm dưới chân núi Mông Sơn, kiến trúc rộng lớn hùng vĩ và toàn được xây dựng bằng loại đá đen xám, từ xa nhìn tới như một tảng núi đá đen kịt. Hai cánh cổng hùng vĩ cao lớn nằm dưới tấm biển treo ngang khắc ba chữ đại tự “Phi Vân Bảo”.
- Trước cổng có hai hàng tám tên đại hán ôm đao đứng nghiêm, tên nào thân thể cũng khôi ngô, thần thái uy mãnh rất dễ kinh người. Kẻ nào yếu gan đến đây chỉ cần nhìn thấy tám tên đại hán này đủ co đầu rút cổ quay lại rồi.
- Trong thực tế Đông Tây Lương Bảo và Nam Bắc Tứ Trại nổi danh võ lâm ngang bằng với tên tuổi các đại môn phái võ lâm hiện nay. Sáu nơi lương bảo và tứ trại đều đầy rẫy cao thủ và được người võ lâm coi là tường đồng vách sắt, long đàm hổ huyết. Đương nhiên điều đó không phải tự nhiên mà có, thí dụ như chỉ nội có cái Phi Vân Bảo to lớn đen đúa này đủ đã nhiếp phục mọi người. Đồng thời với các cao thủ nhiều như mây, ai dám khinh thường vào vuốt râu hùm?
- Thiếu nữ áo đỏ giục ngựa tiến vào cửa bảo, tám tên đại hán vội thu đao thi lễ. Thiếu nữ khẽ nâng nhẹ roi ngựa trong tay lên, chuyển đầu nhìn về sau, sau lưng nàng con đường trống vắng, có lẽ Môn Nhân Kiệt chưa kịp tới nơi. Thiếu nữ áo xanh bên tả “ừ” lạnh một tiếng:
- Thế mới biết tên tiểu tử ấy chỉ nói khoác lác! Thiếu nữ áo đỏ hơi chau mày quay đầu lại, vừa lúc ấy một tên trung niên hán tử mày râu nhẵn nhụi vội vã từ trong bảo chạy ra, đến trước ngựa cung thân bái:
 - Cô nương đã về! Thiếu nữ khẽ “ừ” một tiếng trong miệng:

- Đợi chút nữa có người vào bảo gặp Trác thần quân, người hãy lo chiếu cố cho y nhé! Nói xong, không đợi trung niên hán tử ấy đáp, nàng vung roi giục ngựa tiến vào bảo. Trung niên hán tử vâng một tiếng cúi sát thân tiến nàng, khi hán tử vừa thẳng người lên ngẩng đầu đã nhìn thấy trên con đường ngoài cổng bảo bước tới, một người thân thể hùng tráng, mặc áo trắng, có lẽ Môn Nhân Kiệt đã tới, quả là mau không thể ngờ. Hán tử trung niên vội nghênh đón:
- Các hạ là... Môn Nhân Kiệt mỉm cười:
- Họ Môn, chính là người được lệnh ái quý bảo chủ vừa nói tới. Hán tử trung niên biến sắc bật kêu lên một tiếng, mục quang chuyển động:
- Thì ra là các hạ, xin chờ đợi chốc lát để tại hạ vào thông báo một tiếng. Hán định chuyển thân, Môn Nhân Kiệt cười nhạt:
- Sao? Còn phải thông báo nữa sao? Hán tử vội đáp:
- Xin lỗi, đó là quy định của tộ bảo.
- Lý cô nương đã dặn còn chưa đủ sao? Hán tử cười nhẹ:
- Đương gia là bảo chủ, dưới bảo chủ còn có nhị bảo chủ và tam bảo chủ nữa!
- Thì ra như thế, vậy xin phiền nhờ các hạ! Hán tử quay mặt chạy vào trong liễn. Môn Nhân Kiệt đứng lại, y rồi rảnh đưa mắt nhìn kỹ tòa Phi Vân Bảo ấy. Thoáng chốc, hán tử trung niên vội vã chạy ra cung kính ôm quyền mỉm cười:
- Môn bằng hữu đến thật không đúng lúc, Trác thần quân đã rời khỏi bảo mất rồi! Có lẽ hán không thích cho y vào bảo. Môn Nhân Kiệt a một tiếng:
- Trác thần quân ra đi lúc nào?
- Mới đi xong, chưa đến nửa giờ. Môn Nhân Kiệt chau mày:
- Xem ra chỉ vì tại hạ chậm một bước... Y nhìn sâu vào mắt hán tử nói tiếp:
- Sao Lý cô nương lại nói với tại hạ Thần quân vẫn còn ở trong quý bảo? Hán tử trung niên mỉm cười:
- Cô nương chúng tôi ra đi từ tối hôm qua, vừa mới trở về, làm sao biết được?
- Tại hạ vừa gặp trên đường hai huynh đệ người trong bảo, họ nói... Hán tử cắt lời:
- Lời của họ lấy gì làm tin? Vừa rồi chính ta tiễn Thần quân ra đi. Môn Nhân Kiệt gật đầu:
- Vậy thì có lẽ Trác thần quân đi thật rồi. Đột nhiên y chuyển hỏi:
- Các hạ vừa vào trong là hỏi vị... Hán tử cười tươi:
- Đây là việc nhỏ, ta không dám kinh động tới lão bảo chủ, chỉ bẩm báo với tam bảo chủ.
- Là vị Thiết Diện Cự Linh Tồn đại hiệp? Hán tử gật đầu:
- Chính thị.
- Tồn đại hiệp vẫn ở trong bảo?
- Đương nhiên, tam bảo chủ không có trong ấy thì ta bẩm báo với ai? Môn Nhân Kiệt gật đầu:
- Phải lắm, xin phiền các hạ thông báo một lời nói có họ Môn muốn bái kiến Thiết Diện Cự Linh Tồn đại hiệp.
- Các hạ có quen biết với tam bảo chủ ư?
- Bái kiến cần gì quen biết? Cứ coi như tại hạ hâm mộ tiếng người tìm đến. Hán tử trung niên lắc đầu:
- Xin lỗi các hạ, tính tình tam bảo chủ rất kỳ quái...
- Không cho người không quen biết bái kiến ư?

- Các hạ nói đúng, chính như thế.
 - Tính tình kỳ quái như thế thật ít ai có, nhưng thôi, cho phép tại hạ bái kiến Lý cô nương được chăng? Ngờ đâu hán tử trung niên vẫn lắc đầu:
 - Cô nương chúng ta cỡi ngựa đường xa mỗi mệt đã đi nghỉ rồi...
 - Cô nương cũng không chịu tiếp tại hạ nữa?
 - Các hạ lại nói đúng, chính như thế. Môn Nhân Kiệt giương cao hai hàng mày cười mỉm:
 - Các hạ, đó là lý lẽ của quý bảo tử khách khiến người không thể nhẫn nại được, xem ra chẳng phải vị tam bảo chủ từ chối mà chính là do các nô tài như các hạ điều ngoa! Tên hán tử trung niên thu nụ cười ngay tức thì:
 - Bằng hữu, nói năng nên cẩn thận một chút, các hạ nói ai là nô tài?
 - Cứ theo tại hạ nghe biết, tất cả mọi ai gác cửa đều là nô tài! Hán tử biến sắc:
 - Có lẽ người đến đây gây chuyện, này họ Môn kia, người tìm lầm chỗ rồi đấy! Người nghe lầm Phi Vân Bảo là nơi dễ hoành hành ngang ngược...
 - Chớ nói tới Phi Vân Bảo, đến cả Trác phủ của Thất Tuyệt Thần Quân ở Dương Châu cũng phải tiếp ta như thượng khách, muốn đến là đến, muốn đi thì đi, ta nay có một lời, người hãy nên vào thông báo cho ta, muốn gặp là tốt, không muốn cũng phải gặp, hôm nay họ Môn ta nhất định rồi, nếu không chớ trách ta xông vào không cần đạo lý vô lâm gì nữa... Hán tử cười gằn:
 - Họ Môn giỏi lắm, chỉ cần người vượt qua được ta, sợ rằng...
 - Vượt qua người là chuyện dễ như trở bàn tay, bất quá ta niệm tình Phi Vân Bảo thành danh đã lâu và cả tên tuổi của Lý bảo chủ mà thôi!
 - Khỏi cần suy nghĩ gì nhiều, không vượt qua được ta đây, chớ hòng gặp bất cứ ai khác! Môn Nhân Kiệt cả cười:
 - Được, các hạ, người bức bách quá lắm, để ta xem thử tường đồng vách sắt của Phi Vân Bảo có thật là long đàm hổ huyết hay không! Dứt lời, y khoanh tay bước thẳng vào. Môn Nhân Kiệt bước qua hấn, không thèm nhìn, tên hán tử quát một tiếng:
 - Bằng hữu, quay lại! Chưởng hấn đập ra nhanh như điện, năm ngón tay chụp vào huyết Kiên tinh của y. Môn Nhân Kiệt cười nhạt:
 - Các hạ, chớ dại như thế, tại hạ vốn định tránh chiêu các hạ, nhưng không cho các hạ biết bản lãnh e rằng lần sau các hạ chưa sáng mắt. Vừa nói y vừa phản thủ, chỉ công gõ vào uyển mạch đối phương. Tên hán tử trung niên rú một tiếng kinh hoàng thối lui. Môn Nhân Kiệt cả cười:
 - Các hạ, ta chưa xuất hết công lực, lần sau các hạ chớ dại nữa. Hán tử trung niên biến sắc mặt, hấn ngoan cố phát chưởng đánh vào sau lưng y. Môn Nhân Kiệt cả cười:
 - Người đứng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ! Tay áo y phát mạnh về sau, bình một tiếng, hán tử trung niên lão đảo. Lúc này Môn Nhân Kiệt vẫn lưu tình nên nội phủ hán tử chưa bị thương nặng, hấn lão đảo thân lui lại rồi ngã ngồi xuống đất. Hán tử trung niên đổ ngầu hai mắt tung người lên. Vừa lúc, một tiếng quát trầm trọng hùng hồn vọng đến:
 - Đủ rồi, các hạ, hãy đứng lại.
- Hán tử vội thu thế, Môn Nhân Kiệt cũng dừng lại. Theo tiếng quát trầm trọng ấy một bóng đen cao lớn lướt thân tới nơi xuống trước mặt Môn Nhân Kiệt, thân pháp cực mau. Người ấy hiện ra, đó là một đại hán khôi vĩ mắt sâu mày rậm sắc da đen hắc chung quanh cằm để râu rậm. Uy mãnh của người ấy kinh người với hai ánh mắt sắc như đao rất giống Trương Phi y như lời miêu tả của tên chưởng quỹ Đệ Nhất Lâu. Nhìn qua đã biết đó là một người táo bạo, hung tàn, kiêu ngạo chắc chắn là đệ tam bảo chủ họ Tần của Phi Vân Bảo. Môn Nhân Kiệt không đợi hấn mở lời, y liền giương mày cười:
- Chắc là Thiết Diện Cự Linh Tần tam bảo chủ? Tần Đắc Hải lạnh lùng gật đầu:

- Đúng vậy, chính là Tần mỗ đây. Môn Nhân Kiệt:
- Nghe nói Tần tam bảo chủ không tiếp khách? Tần Đắc Hải lạnh lùng gật đầu:
- Đúng vậy, tính tình Tần mỗ quái lạ hơn người.
- Thế sao bây giờ Tần tam bảo chủ lại ra đây? Tần Đắc Hải cười lạnh:
- Các hạ biểu lộ uy phong trước cổng Phi Vân Bảo, đả thương người của tề bảo, kiêu ngạo ngang tàng. Tần mỗ há không ra sao được...
- Nói vậy, Tần tam bảo chủ không phải ra đây đón khách?
- Người hiểu rõ vậy là tốt.
- Thế thì lạ thật, tại hạ chưa hề phạm lỗi với Phi Vân Bảo, chẳng cừu oán gì với Tần tam bảo chủ và cũng không đắc tội với bất cứ ai trong bảo, vì sao Tần tam bảo chủ đối với tại hạ như thế? Thực khiến tại hạ khó hiểu...
- Người không hiểu rõ còn ta hiểu rõ, người muốn biết ta sẽ nói cho mà biết...
- Tam bảo chủ, tại hạ rửa tai xin nghe. Tần Đắc Hải cười gằn:
- Chỉ vì người tự tìm đến Trác phủ rồi cùng lúc Văn Nhân đại hiệp bị bắt cóc, thêm đúng lúc Trác phủ bị hỏa tai! Môn Nhân Kiệt ngăn người:
- Tam bảo chủ, các hạ nói vậy là có ý gì?
- Điều đó người cứ hỏi chính người thì biết!
- Tại hạ muốn biết nên mới xin thỉnh giáo tam bảo chủ.
- Họ Môn kia, nếu muốn người không biết trừ phi đừng tự làm, người đừng giả vờ không biết! Môn Nhân Kiệt biến sắc nhưng rồi bình tĩnh rất mau:
- Tại hạ hiểu rồi, đó là do ai nói? Tần Đắc Hải lạnh lùng đáp:
- Ta, Tần mỗ nói và các người trong Phi Vân Bảo. Môn Nhân Kiệt nhướng mày:
- Đó là do các người bịa đặt, ngấm máu phun người!
- Bịa đặt, ngấm máu phun người ư? Ta hỏi người, tại sao Văn Nhân đại hiệp [không] bị bắt cóc vào lúc khác lại bị bắt vào đúng lúc người đến Trác phủ, tại sao Trác phủ không bị hỏa thiêu vào lúc nào khác lại bị hỏa thiêu ngay lúc người tìm đến? Môn Nhân Kiệt cắt lời:
- Xem ra đấu khẩu với người cũng vô ích. Trác thần quân đang còn ở trong Phi Vân Bảo, người có thể hỏi Thần quân xem Môn Nhân Kiệt là hạng người nào!
- Tần mỗ đã hỏi rồi, Thần quân nói người là một tên bí ẩn không rõ lai lịch. Môn Nhân Kiệt gật đầu:
- Điều ấy tại hạ có thể thừa nhận, người không nói với các hạ... Tần Đắc Hải cắt lời:
- Nói với ta cái quái gì. Thần quân vốn đã nghi hoặc người ngay từ đầu, chỉ vì thủ pháp người quá cao nên người không kịp phòng bị mà thôi
- Điều đó chính Thần quân nói ư? Tần Đắc Hải gật đầu:
- Đương nhiên, khi Thần quân đến Phi Vân Bảo nói về lai lịch của người, đại bộ phận người trong bảo đều xác quyết người chính là cùng bọn với tên Trại Hoa Đà.
- Thế thì xin cho tại hạ gặp Trác thần quân, tại hạ muốn trước mặt... Tần Đắc Hải lắc đầu:
- Hiện nay Thần quân chưa yên ổn và rất mệt mỏi, không muốn gặp bất cứ ai.
- Nhưng chuyện này tại hạ phải hỏi cho ra lẽ. Tần Đắc Hải lạnh lẽo lắc đầu:
- Bất tất, sự thực đã chứng minh và tất cả đều hiểu rất rõ người chỉ là một tên hoa ngôn xảo ngữ, dù người có nói gì đi nữa cũng chẳng động tâm ai cả. Môn Nhân Kiệt lắc đầu cười:

- Tại hạ không tin đó là ý kiến của Trác thần quân. Thất Tuyệt Thần Quân cũng chẳng phải là người dễ tin lời kẻ khác nói nhảm, vả chăng nếu người thật có ý kiến ấy hãy để ta vào gặp Thần quân.
- Nói thật cho người biết, nửa giờ trước đây, Thần quân đã gửi Võ Lâm Thiếp cho giang hồ xin võ lâm đồng đạo cùng hợp lực đối phó với người! Môn Nhân Kiệt cười nhạt:
- Thật có thể ư? Phi Vân Bảo cao nhân nhiều như mây tụ, vì sao Thần quân không minh bạch suất lĩnh cao thủ Phi Vân Bảo đối phó với tại hạ?
- Thần quân liên tiếp gặp nạn, nay không muốn động thủ ác đấu với ai, người cũng rõ võ học của người cực cao. Phi Vân Bảo không phải là đối thủ của người... Đột nhiên Môn Nhân Kiệt ngửa đầu cười lớn:
- Quý bảo đánh giá tại hạ quá cao, một tên vô danh tiểu tốt như Môn Nhân Kiệt mà được Phi Vân Bảo nổi tiếng giang hồ không dám nhận là đối thủ, thực sự vinh hạnh cho tại hạ... Tam bảo chủ, các vị tướng tại hạ không biết vì sao các hạ đối xử với tại hạ như thế này đây sao?
- Người biết cái gì? ... Người biết cũng được nhưng rồi sẽ chớ oán người khác, phàm đã đối địch với Thất Tuyệt Thần Quân và Cầm Kiếm Thư Sinh là đã đối địch với hết võ lâm thiên hạ rồi! Môn Nhân Kiệt lắc đầu:
- Tại hạ không tin như vậy chỉ vì tại hạ là người hay xen vào chuyện người và quyết truy ra hung thủ, thực ra người chẳng biết gì về quan hệ giữa tại hạ và Văn Nhân đại hiệp đó thôi. Tàn Đắc Hải biến sắc mặt:
- Họ Môn kia, ý người muốn nói gì thế? Môn Nhân Kiệt cả cười:
- Muốn nói gì ư? Đúng như người vừa nói, muốn người không biết trừ phi mình đừng làm, việc tự mình làm, tự mình phải hiểu rõ, người lai vãng với Hồ Văn Hổ ở Dương Châu Đệ Nhất Lâu rồi giết ba người Nhiệm Khổng Phương để diệt khẩu, việc đó đủ minh bạch hành vi của người rồi! Sắc mặt Tàn Đắc Hải biến đổi liên tiếp:
- Họ Môn, người hãy nói rõ hơn chút nữa! Môn Nhân Kiệt gật đầu:
- Được! Bọn Hồ Văn Hổ và Nhiệm Khổng Phương mưu hại Văn Nhân đại hiệp, sau đó người giết Hồ Văn Hổ và Nhiệm Khổng Phương diệt khẩu, người minh bạch chưa? Tàn Đắc Hải đỏ ngầu hai mắt ngửa đầu cười:
- Minh bạch rồi! Họ Môn kia, ta minh bạch rồi, ta minh bạch người là tên bịa đặt ngậm máu phun người! Môn Nhân Kiệt cười gằn:
- Nếu như Trác thần quân biết chuyện này, tại hạ e rằng... Đột nhiên có một giọng nói ngân nga vang ra từ trong Phi Vân Bảo:
- Môn đại hiệp, Trác mỗ đã có mặt xin rửa tai lắng nghe lâu rồi! Môn Nhân Kiệt giật mình im miệng, vừa lúc ấy từ trong bảo Thất Tuyệt Thần Quân Trác Không Quân chậm rãi bước ra, sau lưng là Tôn Bất Tiểu, lại có một hán tử áo trắng mặt rất gian trá. So với lúc còn ở trong Trác phủ, bây giờ sắc mặt Trác thần quân trắng nhợt, hai mắt đỏ ngầu. Thần quân vừa bước đến, Tàn Đắc Hải lập tức hòa hoãn thái độ cung tay làm lễ:
- Việc gì Thần quân ra đây? Trác Không Quân cười nhạt:
- Không sao, nếu ta không vận động cho quen làm sao nói tới chuyện cứu Văn Nhân đại hiệp thoát khỏi tay gian tặc, để tại hạ tiếp đãi Môn đại hiệp, mời tam bảo chủ lui lại. Tàn Đắc Hải vâng một tiếng lui về một bên. Môn Nhân Kiệt cũng cung tay thi lễ, chưa kịp mở lời, Trác Không Quân đã lạnh lùng nói trước:
- Môn đại hiệp, các lời các hạ nói, Trác mỗ vừa nghe rõ, xin Môn đại hiệp hãy nói cho minh bạch hơn, chúng ta đều là trượng phu thân dài vai rộng, đại trượng phu dám làm dám chịu, cao nhân như Môn đại hiệp lẽ nào vu hãm cho người? Xem thần sắc của Trác Không Quân rất mệt mỏi như vì trải qua quá nhiều gian khổ, thần trí đã mơ hồ không phân trắng đen nữa rồi. Môn Nhân Kiệt cố nén nghi hoặc, mỉm cười:
- Thần quân, tại hạ không dám nói chuyện nào khác, chỉ xin nói tới chuyện có liên quan đến Tàn tam bảo chủ... Đột nhiên Tàn Đắc Hải gào to:

- Họ Môn kia, người có chứng cứ gì chứng minh Tần mỗ có lai vãng với Hồ Văn Hổ. Môn Nhân Kiệt lạnh lùng:
- Đó chính là do thủ hạ Hồ Văn Hổ tự miệng cho ta biết. Tần Đắc Hải gật đầu:
- Hay lắm, người hãy đem tên ấy đến đây để Tần mỗ với hắn... Môn Nhân Kiệt cả cười:
- Tam bảo chủ, e rằng các hạ biết sẵn rồi, tên đó đã bị người giết diệt khẩu. Tần Đắc Hải biến sắc đang định nói gì đó nhưng Trác Không Quần đã vẫy tay ngăn lại, chú mục vào Môn Nhân Kiệt:
- Môn đại hiệp, thủ đoạn vụ hãm người khác như vậy xét ra chẳng có gì cao minh, khỏi cần nói nhiều nữa, hôm nay Môn đại hiệp tìm đến Phi Vân Bảo gặp ta, ta coi Môn đại hiệp như bạn, như khách, mời đại hiệp vào bảo, nhưng Trác mỗ xin nói thật, bây giờ tất cả võ lâm thiên hạ đều coi đại hiệp là thù địch, xin tùy đại hiệp quyết định! Câu nói ấy thốt ra từ miệng Thất Tuyệt Thần Quân Trác Không Quần khiến Môn Nhân Kiệt chau mày, Trác Không Quần dứt lời không đợi Môn Nhân Kiệt đáp, Thần quân xua tay:
- Môn đại hiệp, không cần nhiều lời, xin một chút ta mời Môn đại hiệp vào trong bảo, lấy lễ thượng khách tiếp đại hiệp. Môn Nhân Kiệt chau mày miễn cưỡng mỉm cười:
- Thần quân, bây giờ tại hạ không còn ý muốn vào bảo nữa, xin được cáo từ. Bất quá trước khi chia tay, Thần quân có nguyện nghe một lời của tại hạ không?
- Mời Môn đại hiệp cứ nói!
- Sự việc tất nhiên sẽ có ngày rõ trắng đen, tại hạ tuyệt không có gì sợ đối mặt với thiên hạ võ lâm, nhưng vì Thần quân, tại hạ khẩn cầu Thần quân mau thu hồi Võ Lâm Thiếp, nếu không e rằng sau này Thần quân sẽ phải tự hối hận... Trác Không Quần cắt lời:
- Đa tạ Môn đại hiệp, Trác mỗ tự biết mình nên làm gì.
- Nếu vậy Môn Nhân Kiệt không dám nói thêm, xin cáo từ. Dứt lời y cung tay chuyển thân bỏ đi. Trác Không Quần và các người khác lập tức quay vào trong bảo. Môn Nhân Kiệt không kể cho Trác Không Quần nghe về mấy xác chết trong trận hỏa hoạn ở Trác phủ, không phải y sợ gì Trác Không Quần nhưng y biết Trác Không Quần đang trong tình trạng hoảng loạn không muốn khiến hắn lo lắng thêm nữa. Đồng thời, y cũng không muốn bị hiểu lầm sâu thêm.

-oOo-

Trời đã vào đêm, vạn vật im ngủ vắng lặng. Đêm vốn đã u tịch, giữa núi rừng càng thêm hoang vắng. Một mảnh trăng lưỡi liềm treo trên trời xanh chiếu ánh sáng mờ nhạt lạnh lùng.

Phi Vân Bảo nằm dưới chân núi Mông Sơn như một con quái vật lớn. Trong Phi Vân Bảo lúc ấy có hai điểm sáng, ngoài ra chỉ là bóng đêm tối đen.

Đột nhiên có một âm thanh kỳ dị từ lưng chừng núi Mông Sơn vọng tới phá tan bầu không khí tĩnh mịch, chớp mắt thanh âm ấy vọng tới chung quanh nghe rất chói tai. Âm thanh ấy nửa giống như tiếng khóc, nửa giống đêm khuya khoắt nên nghe như tiếng ma quỷ khóc gào khiến người lạnh cả tóc gáy. Cùng với tiếng lạ lùng quái dị ấy, có một bóng trắng lay động không nhận ra rõ là người hay là thú. Âm thanh quái dị ấy vừa dứt, trong Phi Vân Bảo bắn vọt ra hai bóng nhân ảnh mau như hai con chim ưng bay lướt lên lưng chừng sườn núi nơi phát ra âm thanh.

Trong thoáng chốc hai nhân ảnh ấy đã lên tới sườn núi, đồng thời hạ thân xuống một tảng đá lớn, đó là hai trung niên hán tử mặc áo xám, trước mặt hai bóng áo xám ấy trên một bãi cỏ còn có một bóng trắng lay động, âm thanh quái dị phát từ đó. Nhưng thật là quái lạ, khi hai bóng xám còn ở giữa đường còn nghe tiếng quái dị vọng tới nhưng khi đến gần [tiếng quái] dị ấy cũng biến mất. Sự biến mất ấy cực kỳ mau, cực đột ngột chẳng khác nào ma quỷ. Cả hai hán tử áo xám cùng ngăn người nhìn bãi cỏ trống trải vắng lặng, hốt nhiên hán tử ngồi bên trái cười nói:

- Cô cô ơi, chuyện nhỏ này có gì đáng sợ, cháu cho rằng đó chỉ là con mèo rừng... Hán tử áo xám bên hữu tròng mắt quát:
- Im đi, cháu có thấy mèo rừng trắng bao giờ không? Hán tử kia cười hòa giải:

- Không là mèo rừng thì là loại hồ ly, hồ ly có màu trắng chứ, thôi chúng ta về thôi.
 - Không, tất cả muông thú quanh vùng Mông Sơn này bị giết sạch cả rồi, làm gì còn hồ ly? Vừa dứt câu, hán tử hắng giọng hừ một tiếng đưa mắt quét ngang lớn giọng nói to:
 - Vị bằng hữu nào giả ma giả quỷ như thế? Nên nhớ đây vẫn còn trong phạm vi thế lực của Phi Vân Bảo, muốn an toàn hãy rút đi cho mau, còn không phải ra đây cho ta gặp mặt. Núi vẫn hoang vu tịch mịch nào có tiếng hồi âm? Hán tử bên tả dường như rừng mình vì lạnh:
 - Ma quỷ thật! Thôi chúng ta về đi, đứng đây trơ mắt làm quái gì? Dứt lời tự động chuyển thân đi về hướng chân núi. Hán tử bên hữu đành miễn cưỡng phi thân theo. Cả hai phi hành về gần Phi Vân Bảo. Quái lạ, âm thanh kỳ dị lại cất lên the thé từ hướng sườn núi và lại có bóng trắng lay động trên đó. Hai hán tử chửi lảm bảm:
 - Con mẹ nó! Đồ chết bầm! Vừa lúc đó có giọng trầm đục cất lên:
 - Đứng im lại đó!
- Hai hán tử run bật lên đứng bất im bất động. Tiếng trầm đục vừa dứt hai nhân [ảnh] một cao lớn một thấp lùn bắn vọt lên không chạy như bay biến lên phía sau sườn [núi]. Thân pháp xem ra cao hơn hẳn hai hán tử trước. Quả nhiên, cái bóng trắng lay động vừa rồi lại biến mất. Hai nhân ảnh cũng rơi thân xuống khối đá lớn, đó là Tần Đắc Hải và một hán tử thấp lùn mặc áo trắng. Khi cả hai vừa đặt người ngồi xuống tảng đá, thần trí chưa kịp ổn định lại bị một phen chấn động mạnh đến ngẩn người.
- Trên bãi cỏ trước mặt có một người ngồi, là một người mặc áo toàn trắng và là một thư sinh, quái dị thay đó chính là Cầm Kiếm Thư Sinh Văn Nhân Mỹ vốn đã bị Trại Hoa Đà bắt cóc. Văn Nhân Mỹ cất tiếng gào thét như khóc nửa như cười chợt ngừng bật, hai mắt long lên dễ sợ nhìn Tần Đắc Hải và hán tử thấp lùn nọ, đột nhiên Văn Nhân Mỹ buột miệng:
- Bọn quỷ vô thường này ở đâu đến... Tần Đắc Hải và hán tử nọ giật mình. Tần Đắc Hải lên tiếng trước:
 - Người... người là Văn Nhân đại hiệp... Văn Nhân Mỹ lắc đầu cười ngậy dại:
 - Văn Nhân đại hiệp là cái quái gì? Ta là Văn quỷ đại hiệp ta là thần do Ngọc Hoàng Đại đế sai xuống, ta cóc sợ hai thằng quỷ chúng bay... Tần Đắc Hải nghiêm mặt quát lớn:
 - Văn Nhân đại hiệp! Văn Nhân Mỹ đảo mắt không cười nữa:
 - Người gọi ai Văn Nhân đại hiệp? Tần Đắc Hải hỏi lại:
 - Người không phải là Văn Nhân đại hiệp ư? Văn Nhân Mỹ nghiêng đầu suy nghĩ một chút:
 - Ta là Văn Nhân đại hiệp? Ta là Văn Nhân... Gã gật mạnh đầu nói tiếp:
 - Phải rồi. Ta là Văn Nhân đại hiệp, ta là Văn Nhân Mỹ... Tần Đắc Hải:
 - Văn Nhân đại hiệp chẳng phải đã bị Trại Hoa Đà bắt cóc đi rồi ư?
 - Trại Hoa Đà! Ai là Trại Hoa Đà? Hừ... hừ... ta nhớ ra rồi, phải chăng tên Trại Hoa Đà là người chữa bệnh cho ta? Tần Đắc Hải gật đầu liên tiếp:
 - Phải rồi, đúng, chính là lão ấy, chính là lão ấy.

24. Nguyên Nhân Hé Lộ

- Lão mà bắt cóc nổi ta ư? Có đến mười người như lão cũng không bắt được ta, ta muốn đi đâu thì đi, đến đuổi theo ta lão đuổi cũng không kịp. Tần Đắc Hải hờn hờn nét mặt:
- Thì ra Văn Nhân đại hiệp đã thoát nạn, thực là đáng vui mừng. Văn Nhân đại hiệp đang đem đến nơi Mông Sơn này... Văn Nhân Mỹ trừng mắt:

- Ai bảo đây là núi, đây chỉ là một tảng đá, ta đang hóng mát ở đây... Tần Đắc Hải vội đáp:
 - Vâng, vâng, Văn Nhân đại hiệp nói rất đúng, đây không phải là núi, chỉ là một tảng đá. Văn Nhân đại hiệp, Phi Vân Bảo đang ở dưới tảng đá này, bây giờ đang đêm sương lạnh, mời Văn Nhân đại hiệp về... Văn Nhân Mỹ đưa tay chỉ xuống chân núi:
 - Người bảo cái khối đen đen kia là Phi Vân Bảo đó ư? Tần Đắc Hải gật đầu đáp gọn lỏn “vâng”. Văn Nhân Mỹ lắc đầu:
 - Ta không đi, nơi ấy toàn là quỷ dữ muốn hại ta... Tần Đắc Hải biến sắc rồi lại mỉm cười nói:
 - Xin Văn Nhân đại hiệp yên tâm, có hai chúng tôi bảo vệ...
 - Hai người bảo vệ? Hai người là ai?
 - Văn Nhân đại hiệp không nhận ra chúng tôi ư? Hai chúng tôi là bằng hữu rất thân của Trác thần quân, ta tên là Tần Đắc Hải, còn vị này tên Đồ Nhất Phi, đều là... Hai mắt Văn Nhân Mỹ long lên:
 - Tên người là gì?
 - Văn Nhân đại hiệp, tại hạ là Tần Đắc Hải.
 - Người chính là Tần Đắc Hải à...
 - Vâng, vâng, Văn Nhân đại hiệp, tại hạ là Tần Đắc Hải. Đột nhiên Văn Nhân Mỹ đứng bật dậy trừng hai mắt bước vài bước sợ hãi chỉ vào mặt Tần Đắc Hải:
 - Người, người... là Tần Đắc Hải đã sai con nha đầu Tiểu Thanh mang rượu độc vào hại ta... Mặt Tần Đắc Hải biến sắc, hẩn sắp động thủ. Tên hán tử thấp lùn Đồ Nhất Phi lập tức vươn tay ngăn lại, mỉm cười:
 - Văn Nhân đại hiệp lầm rồi, hai chúng ta là bằng hữu rất thân của Trác thần quân, sao lại hại đại hiệp được? Chúng ta đâu phải là người mang rượu vào cho đại hiệp? Đến đây, để chúng ta xin hộ vệ đại hiệp quay về Phi Vân Bảo nghỉ ngơi.
- Vừa nói hẩn vừa đưa mắt ra hiệu cho Tần Đắc Hải, hai tên song song tiến đến bãi cỏ bắt Văn Nhân Mỹ. Dù cho Văn Nhân Mỹ là người bình thường cũng khó thoát khỏi hai tay cao thủ là Tần Đắc Hải và Đồ Nhất Phi. Hai tên đưa mắt ra hiệu cho nhau, cả hai bắn thân chớp nhoáng tới. Với thân thủ hai tên này hợp lực bắt Văn Nhân Mỹ là kẻ nửa điên nửa tỉnh mất gần hết công lực xét ra chẳng có gì khó khăn, thế nhưng sự thực lại khác hẩn chỉ vì đang giữa đêm đen và rừng bên sườn núi rất rậm dày, Văn Nhân Mỹ chớp nhoáng biến mất trong lớp cây chằng chịt. Tình hình này muốn tìm bắt Văn Nhân Mỹ đã trở thành khó lắm rồi. Tần Đắc Hải nóng nảy nói:
- Đồ huynh, chúng ta quyết phải bắt cho được gã chó đẻ gã tẩu thoát. Gã đã biết rõ mọi việc, chúng ta không thể để gã sống nữa. Vào rừng đi! Tên Đồ Nhất Phi gật đầu, cả hai chạy vào khu rừng rậm đen kịt. Rất lâu hai tên lại vọt thân ra khỏi khu rừng kinh ngạc nhìn nhau. Tiếng Tần Đắc Hải lại kinh dị:
 - Quái lạ, sao chẳng tìm thấy gã động tĩnh ở đâu cả, chẳng lẽ gã chạy đi mất rồi... Đồ Nhất Phi hậm hực:
 - Không thể có chuyện ấy, nhất định gã còn ẩn nấp đâu đó trong khu rừng này... Hẩn sáng mắt tiếp lời:
 - Ta có cách này chắc chắn bắt được hẩn. Tần Đắc Hải vội hỏi:
 - Cách nào? Đồ huynh nói mau. Đồ Nhất Phi cười gian ác:
 - Chỉ cần một mối lửa còn sợ gì gã không lộ mặt ra? Tần Đắc Hải vỗ tay cười to:
 - Đúng, tuyệt hay, thăng điên cũng sợ lửa chứ... Thành linh hẩn lại ủ dột:
 - Đồ huynh, huynh có nhớ rằng cách ấy sẽ kinh động tới lão bảo chủ không?
 - Sợ quái gì? Cứ nói với lão có kẻ định trốn trong rừng, lão có biết đấy là ai? Vả chẳng bây giờ chúng ta còn sợ gì lão nữa? Tần Đắc Hải hơi nhếch mép gian trá, gật đầu:
 - Nói phải lắm, chúng ta phóng hỏa đi!

Vừa nói, Tần Đắc Hải vừa lấy mỗi lửa trong túi, hẩn cúi xuống đánh mỗi vào một mặt đá. Lửa soẹt lên, hẩn đang định ấn mỗi lửa vào một đám cỏ khô bỗng nhiên không biết từ đâu có luồng gió lạ lùng thổi quét tới dập tắt mỗi lửa. Tần Đắc Hải không có thì giờ để ý, hẩn cúi xuống đánh lửa lần thứ hai. Lần này cũng ngay lúc lửa vừa xẹt lên luồng gió quái lạ lại thổi đến dập tắt lửa. Tần Đắc Hải vẫn không để ý, hẩn rửa thẳm một tiếng, lại tiếp tục đánh lửa. Ngọn gió lại thổi quét tới dập tắt lửa. Ba lần liên tiếp khiến Tần Đắc Hải buộc phải lưu ý, mặt hẩn biến đổi sắc, hẩn hiểu rất rõ ba lần gió đều thổi đúng lúc dập lửa không phải là chuyện tình cờ. Hẩn liếc mắt về phía Đồ Nhất Phi gần giọng:

- Ta không tin gió ở đây không cho ta đốt lửa! Xoẹt một tiếng, hẩn đánh mạnh mỗi lửa vào mặt đá rồi chuẩn bị quăng vào đồng cỏ khô. Lần này vẫn có luồng gió lạ lùng thổi tới, Đồ Nhất Phi kịp thời cất giọng lạnh lẽo:

- Thì ra có cao nhân ở đây, thảo nào, bằng hữu, hãy xuất đầu lộ diện đi! Thân hình hẩn cùng lúc với tiếng nói vọt lẹ vào rừng. Trong rừng vọng ra tức thì một tiếng rú nhỏ rồi im bật. Tần Đắc Hải nghe rất rõ ràng đó là tiếng rú của Đồ Nhất Phi, họ Tần kinh dị đứng bật dậy lớn tiếng hỏi:

- Đồ huynh, làm sao thế? Tên họ Đồ kia như cây kim lọt xuống nước mất tăm, có lẽ hẩn đã gặp tai nạn gì rồi! Với tên tuổi của Cức Thủ Nhân Đồ nổi tiếng giang hồ đã lâu thế mà mới xuất thủ đã bị đối phương khuất phục hoặc giết chết cũng nên, tất nhiên ai đó ẩn thân trong rừng phải là nhân vật có thân thủ phi thường. Tần Đắc Hải run lên, hẩn động thân định trốn chạy, nhưng thân hình hẩn vừa mới động, đột nhiên đã nghe âm thanh lạnh như băng từ trong rừng vọng ra chấn động cả màng nhĩ:

- Sao? Người không quản gì tới bằng hữu ư? Âm thanh khá quen thuộc như đã nghe trong ngày, Tần Đắc Hải cả kinh, đầu cước tăng thêm lực nhún vọt tung thân trốn chạy. Nào ngờ, hẩn chậm một bước, một bóng trắng từ trong rừng mau hơn vọt thân ra chặn ngay trước đầu hẩn. Tần Đắc Hải cơ hồ mất hết dũng khí, hẩn vội vàng xuất chưởng ngưng tụ công lực đáng vào giữa ngực bóng trắng. Chợt nghe cười nhẹ:

- Tần tam bảo chủ, người còn kém nhiều lắm! Bình một tiếng chấn động, thân hình to lớn của Tần Đắc Hải dội văng ra xa. Ngay lập tức bóng trắng rơi xuống trước mặt hẩn. Đó nghiêm nhiên là Môn Nhân Kiệt. Tần Đắc Hải cố hít một hơi chân khí mở trừng hai con mắt hung ác kinh dị thất sắc:

- Họ Môn kia, người... người... là... Môn Nhân Kiệt cười nhạt:

- Là cái gì nào? Vừa rồi ta ẩn thân trong rừng đã nghe tất cả, người còn muốn nói gì nữa? Quả là lòng dạ ác độc, thủ pháp gian xảo, đến một phé nhân mà người cũng không tha... Tần Đắc Hải tái mặt:

- Người đã ẩn thân sẵn trong rừng? Môn Nhân Kiệt gật đầu:

- Đương nhiên, nếu không Văn Nhân đại hiệp đâu có vô cớ chạy vào rừng?

- Nói vậy Văn Nhân Mỹ là do người dẫn đến?

- Đúng vậy, người hiểu ra thì đã muộn rồi!

- Họ Môn, Văn Nhân Mỹ đâu rồi?

- Ta đã điểm huyết đạo và đã có bằng hữu ta trong rừng sẵn sóc cho đại hiệp.

- Tại sao người bắt được Văn Nhân Mỹ? ...

- Điều ấy đâu có gì lạ, sáng nay ở trước cổng Phi Vân Bảo, không phải người vu hãm ta là cùng bọn với Trại Hoa Đà đấy sao? Đã là cùng bọn, ta mượn Văn Nhân đại hiệp tới đây có gì là khó?

- Người làm gì Đồ Nhất Phi rồi? Môn Nhân Kiệt lắc đầu:

- Ta chẳng làm gì hẩn cả, chỉ điểm huyết hẩn thôi...

Vừa đối đáp, Tần Đắc Hải vừa lui thân ra xa hơn trượng, câu nói Môn Nhân Kiệt chưa kịp dứt, hẩn đã vội chuyển thân định tẩu thoát vào trong rừng. Nào ngờ, hẩn vẫn chậm hơn Môn Nhân Kiệt, chợt nghe sau lưng gió cuốn tới, năm ngón tay như năm móc câu chụp vào vai trái hẩn, trong lúc hồn phi phách tán thân hình hẩn run bắn lên, thỉnh linh hẩn quay ngược thân phát ra một chưởng. Tiếc thay, hữu chưởng hẩn vừa phát mắt hẩn bỗng hoa lên, bóng trắng chuyển động, hẩn chợt thấy cổ tay đau nhói như sắp gãy, tay hẩn

đã bị Môn Nhân Kiệt nắm giữ. Tiếp theo đó máu huyết hấn đảo lộn, ngực đau như xé, hấn bật ra tiếng rên. Lúc ấy Môn Nhân Kiệt cất tiếng:

- Tam bảo chủ, nếu chống cự lại ta, ngươi khó có hy vọng sống sót, nếu muốn toàn mạng hãy thành thật trả lời câu hỏi của ta... Sắc mặt Tần Đắc Hải xám xanh cúi cúi gằm mặt xuống đất. Bên tai có tiếng Môn Nhân Kiệt hỏi:
- Hãy cho ta biết, chủ ý mưu hại Văn Nhân đại hiệp là ai? Tần Đắc Hải vẫn im lặng, Môn Nhân Kiệt cả cười:
- Ngươi thích thưởng thức đau khổ lần nữa ư? Tần Đắc Hải run bắn lên cúi đầu đáp:
- Họ Môn, Tần mỗ nhận thua người, đó là chủ ý của Nhiệm Khổng Phương.
- Giỏi thật, ngươi định đổ tội cho người chết chứ gì? Tần Đắc Hải, ngươi không lừa được ta đâu, nếu Nhiệm Khổng Phương là người đưa ra chủ trương ấy sao ngươi lại dám giết lão?
- Ta không cần lừa ngươi, người hại Văn Nhân Mỹ là Hồ Văn Hổ nhưng đưa ra chủ ý ấy lại là Nhiệm Khổng Phương, lão lợi dụng Tiểu Thanh. Sau khi xong việc lão sai tình nhân cải nam trang đưa Tiểu Thanh đi.
- Cứ theo ta biết, căn bản Văn Nhân đại hiệp không biết Hồ Văn Hổ là ai...
- Văn Nhân Mỹ không biết lão nhưng lão biết Văn Nhân Mỹ, như vậy là đủ rồi!
- Vì sao lão muốn hại Văn Nhân đại hiệp? Phải có nguyên do nào đó chứ? Tần Đắc Hải lắc đầu:
- Điều đó ta không biết, cứ tìm lão mà hỏi.
- Ngươi theo Đồ Nhất Phi, vì sao lại phải nghe lệnh Hồ Văn Hổ?
- Lão là đại ca lớn nhất của chúng ta, ta không nghe lệnh lão thì nghe ai?
- Thế còn lão Nhiệm Khổng Phương?
- Lão họ Nhiệm là nhị đại ca, đương nhiên phải nghe lệnh đệ nhất đại ca!
- Trong Phi Vân Bảo, Đồ Nhất Phi là đệ nhị bảo chủ, còn ngươi chỉ là đệ tam bảo chủ, thế sao hai người tung hoành bạo ngược bá đạo ngang tàng được? Chẳng lẽ lão bảo chủ Lý Thương Như cũng nghe lời các ngươi... Tần Đắc Hải gật đầu:
- Số mạng Lý Thương Như nằm trong tay chúng ta, lão không dám không nghe chúng ta. Môn Nhân Kiệt a một tiếng:
- Ngươi dùng biện pháp gì không chế lão?
- Ta buộc lão ăn một loại độc dược chậm phát triển, cứ cách ba ngày lão phải xin thuốc uống mới tránh khỏi đau đớn.
- Thảo nào, loại độc dược ấy không có thuốc giải sao?
- Đương nhiên là có nhưng phải là loại thuốc giải đặc biệt.
- Các ngươi quả là ác độc, thuốc giải ở đâu?
- Trong thân Đồ Nhất Phi! Môn Nhân Kiệt gật đầu:
- Được rồi, chút nữa ta sẽ lấy... các ngươi uy hiếp Lý Thương Như là có dụng tâm gì?
- Đương nhiên huynh đệ ta có ý độc chiếm võ lâm xưng bá thiên hạ. Phi Vân Bảo là nơi hiểm yếu, chiếm được nó sau này sẽ biến thành căn cứ địa.
- Dã tâm ác độc, hãy cho ta biết, lão Hồ Văn Hổ hiện đang ở đâu? Tần Đắc Hải rùng mình không đáp. Môn Nhân Kiệt cả cười:
- Sao? Lại muốn ta dùng sức sao? Tần Đắc Hải ngẩng đầu lên:
- Ngươi muốn ta bán đứng đại ca của ta?

- Người chẳng thèm ngó gì đến Đồ Nhất Phi, hà tất phải lo lắng cho lão? Vả chẳng, nay người không thể tự ý quyết định được nữa, hãy nói cho mau! Tần Đắc Hải run bần bật, hấn cúi gục đầu xuống nghiêng rằng đáp:

- Thôi được, họ Môn, vì người quá lợi hại, lão đại ca ở tại Độc Sơn hồ!

- Ta từ Vi Sơn hồ đến đây, còn lão lại ẩn thân ở Độc Sơn hồ, nếu biết vậy ta đã không cần phí sức tìm đến đây làm gì... Tần Đắc Hải, người vốn biết Độc Sơn hồ là một vùng quá mông mênh rộng lớn. Đột nhiên Tần Đắc Hải ngẩng bật đầu gào to:

- Họ Môn kia, ta chịu ý người đây, trong Độc Sơn hồ có một nhà ngư nhân lấy thuyền làm nhà ở, người cứ đến đó mà tìm! Môn Nhân Kiệt gật đầu:

- Được, hôm nay ta không giết người, nhưng nếu người lừa dối ta, sau dù người có chạy đến góc bể chân trời ta cũng không tha. Câu cuối cùng ta hỏi, sao các người hỏa thiêu Trác phủ? Tần Đắc Hải giật mình lập tức đáp:

- Họ Môn, người lầm rồi, hỏa thiêu Trác phủ chẳng có liên quan gì đến huynh đệ chúng ta.

- Thật thế ư?

- Họ Môn, Tần mỗ đã thừa nhận tất cả mọi việc, cần gì phải chối chuyện này.

- Vậy, ai đã làm chuyện ấy? Tần Đắc Hải lắc đầu:

- Không biết, người hỏi ta câu ấy, ta biết hỏi ai bây giờ? Môn Nhân Kiệt mỉm cười:

- Thôi được, người hãy rút đi đi! Vừa nói y vừa buông nắm tay. Tần Đắc Hải vẫn còn nghi hoặc:

- Họ Môn, người không có ý gì...

- Môn Nhân Kiệt xưa nay nói một là một, lời nói nặng như non, người hãy đi đi. Tần Đắc Hải mừng rỡ vội đề vận chân khí định vọt thân đi, đột nhiên hấn biến sắc nhìn Môn Nhân Kiệt âm trầm:

- Họ Môn, người... người... người... Môn Nhân Kiệt cười nhạt:

- Người hung ác đã nhiều, ta phớt bỏ công lực của người để tránh hậu họa cho muôn dân đó thôi. Thần sắc Tần Đắc Hải biến thành dễ sợ, hấn gào to:

- Họ Môn, nhưng người đã nói...

- Ta chỉ nói không giết người, rõ ràng ta không giết người. Tần Đắc Hải âm trầm nhìn Môn Nhân Kiệt một lúc rồi nghiêng rằng:

- Họ Môn, ta ghi nhớ mối hận này.

Dứt lời, hấn chuyển thân từ từ bước xuống chân núi, đầu hấn cúi gục, cái thân thể to lớn của hấn bây giờ xác xơ như mất hồn. Môn Nhân Kiệt mỉm cười quay lại vào trong cánh rừng, ngay lúc ấy, tên Chúc Thủ Nhân Đồ - Đồ Nhất Phi cũng lão đảo sắc mặt trắng bạch chạy ra.

Bấy giờ có một bóng xanh không biết từ phương hướng nào vọt thân đến, thân pháp hấn mau như ngôi sao xẹt, tức thì có hai tiếng rú thê thảm cất lên, Tần Đắc Hải, Đồ Nhất Phi song song ngã xuống đất. Sợ của hai tên ma đầu ấy vỡ nát máu thịt lẫn lộn chết rất thê thảm. Hình như Môn Nhân Kiệt không dự liệu được điều ấy, khi nhìn thấy cảnh trạng ấy, y ngẩn người kinh ngạc. Bên cạnh hai xác chết của Tần Đắc Hải và Đồ Nhất Phi đã xuất hiện thêm một người chính là Thất Tuyệt Thần Quân Trác Không Quân nhưng đêm nay không thấy có Tôn Bất Tiểu. Môn Nhân Kiệt vội cung tay thi lễ:

- Thì ra là Trác thần quân... Sắc mặt Trác Không Quân trắng bạch, hai mắt ẩn hiện những tia máu, nét mặt không biểu lộ chút tình cảm nào chặn lời:

- Đa tạ Môn đại hiệp đã phá nghi án của Văn Nhân nhị đệ, sau này Trác mỗ ta phải báo đền, xin Môn đại hiệp hãy giao trả Văn Nhân nhị đệ cho Trác mỗ. Môn Nhân Kiệt vội đáp:

- Trác thần quân chớ nói thế, Môn Nhân Kiệt chỉ vì báo đáp ân huệ của Văn Nhân đại hiệp nên buộc phải ra tay, đâu dám nhận hai tiếng “đa tạ”? Còn vị Văn Nhân đại hiệp kia... Y ho khan hai tiếng nói tiếp:

- Không dám lừa dối Thần quân, đó chỉ là Môn Nhân Kiệt lợi dụng màn đêm đen tối không nhìn rõ mà lừa hai tên ma đầu nọ và dẫn dụ buộc chúng phải nói ra âm mưu của chúng. Trác Không Quần lộ vẻ nghi ngờ, a lên một tiếng:
- Thật ư? Môn đại hiệp?
- Nếu Thần quân không tin, xin cứ vào rừng khắc biết...
- Bất tất, quả là Môn đại hiệp giỏi thuật dịch dung hóa trang...
- Thần quân quá khen, vừa rồi tại hạ có nói, tại hạ chỉ lợi dụng đêm tối, nếu là ban ngày tất bị người khám phá ra rồi!
- Môn đại hiệp quá khiêm nhường, nếu thế, Trác mỗ còn phải tiếp tục đuổi theo người bắt cóc Văn Nhân nhị đệ, xin cáo từ. Dứt lời, Trác Không Quần chỉ hơi nghiêng mình rồi bắn thân lên cao phi hành đi mất. Môn Nhân Kiệt định gọi lại nhưng rồi đổi ý, y cũng tự phi thân nhắm hướng Phi Vân Bảo, y cố ý hiển lộ thân ảnh nên vừa lọt vào trong Phi Vân Bảo đã nghe có tiếng quát:
- Đang đêm kẻ nào dám vào Phi Vân Bảo? ... Không để đối phương nói xong, Môn Nhân Kiệt tự động cất cao giọng đáp:
- Phiền các hạ thông báo một tiếng là có tên thư sinh lạc phách Môn Nhân Kiệt xin được cầu kiến Lý lão bảo chủ! Thanh âm của y cực lớn chấn động cả bầu không khí ban đêm tĩnh mịch. Y vừa dứt lời trong một góc tối có tiếng quát:
- Hay lắm, họ Môn kia, lại là người, người dám đột nhập Phi Vân Bảo quả là lớn gan lắm đó! Nhân ảnh chuyển động, trước mặt Môn Nhân Kiệt hiện ra một người chính là tên hán tử áo trắng gấp buổi sáng trước trong Phi Vân Bảo, thần sắc hần lạnh lẽo, nhìn y chăm chăm. Môn Nhân Kiệt cười nhạt:
- Các hạ xin chớ cậy thế hiếp người, ban ngày và ban đêm khác nhau, Tần Đắc Hải và Đồ Nhất Phi đã bỏ xác trên sườn núi, các hạ hãy mau đi thu xác về! Hán tử áo trắng ấy biến sắc:
- Ta không thể tin có chuyện ấy.
- Tại hạ chẳng bảo các hạ hãy đi thu xác về đây ư? Tên hán tử ấy gào lên:
- Hay lắm, họ Môn kia, người dám giết nhị vị bảo chủ, ta sẽ xả thân với người! Hấn hung hãn tung thân đến, đột nhiên có tiếng quát thánh thót:
- Dừng tay! Mùi hương nồng nàn xông tới, bóng hồng như tiên trên trời hạ giáng, thiếu nữ áo đỏ với nét mặt lạnh như sương giá hiện ra giữa hai người. Tên hán tử áo trắng không dám động dấy, thu vội thể lại, kính cẩn cúi đầu:
- Bẩm cô nương, y đã giết nhị bảo chủ và tam bảo chủ... Thiếu nữ lạnh lẽo buông tiếng:
- Ta nghe thấy rồi, ta sẽ có cách buộc y phải chịu hình phạt! Hán tử áo trắng không dám nói nửa câu, chỉ cầm hờn đưa mắt nhìn Môn Nhân Kiệt. Thiếu nữ lạnh lẽo quay về hướng họ Môn:
- Lời các hạ vừa nói là đúng chứ? Môn Nhân Kiệt gật đầu:
- Đúng vậy, cô nương! Hai mắt thiếu nữ long lên:
- Nhị vị ấy có oán thù gì với các hạ mà các hạ giết họ? Môn Nhân Kiệt cười nhạt:
- Hai tên đó chẳng có oán thù gì với tại hạ nhưng có chút oán thù với cô nương, và nguyên nhân chúng bị giết vì chúng đã uy hiếp lệnh tôn âm mưu chiếm đoạt Phi Vân Bảo... Thiếu nữ quát lớn:
- Các hạ nói năng cẩn thận, đã giết người còn dám...
- Hình như cô nương còn chưa biết gì cả, nếu cô nương không tin xin cứ về hỏi lại lệnh tôn! Thiếu nữ chưa kịp nói gì, đột nhiên trong một góc tối có tiếng than nhỏ:
- Hồng nhi, vị Môn đại hiệp ấy nói không sai, đúng là có chuyện ấy. Theo âm thanh ấy một lão nhân áo gấm từ từ bước tới, hai lông mày lão để rũ dài, ánh mắt sáng kinh người. Thiếu nữ gọi nhỏ một tiếng:

- Gia gia, sao gia gia lại ra đây... Đột nhiên tên hán tử áo trắng vội vã lướt thân định bỏ trốn. Môn Nhân Kiệt cười to:

- Ta đã nhận ra ngươi rồi, ngươi định trốn đi đâu? Chỉ phong y điểm tới, hán tử áo trắng rú một tiếng nhỏ, thân hình lay chuyển, bình một tiếng, ngã xuống bất động. Sau khi không chế tên hán tử ấy, Môn Nhân Kiệt quay lại lão nhân áo gấm thì lễ:

- Lý lão bảo chủ, Môn Nhân Kiệt bận việc hệ trọng không thể ở lâu, thuốc giải độc đây, xin lão bảo chủ uống mau để trừ độc trong thân. Y đẩy nhẹ tay, một ánh đèn bay thẳng vào người lão nhân, đồng thời thân y đã bốc lên cao phi thân ra ngoài. Sau lưng y có tiếng kêu thánh thót:

- Môn đại hiệp, xin hãy khoan. Môn Nhân Kiệt nghe rất rõ nhưng y không quay đầu và cũng không trả lời, vì y biết quay lại sẽ chuốc vào thân nhiều điều phiền phức, chỉ bằng cứ giả như không nghe có lẽ còn hay hơn.

-oOo-

Từ Mông Sơn đến Độc Sơn hồ với thân pháp cao tuyệt của Môn Nhân Kiệt chưa hết hai canh y đã nhìn thấy trước mắt những ánh đèn le lói trên sông Vận Hà chảy qua Độc Sơn hồ.

Đêm yên cảnh vắng, Môn Nhân Kiệt thi triển thân pháp thượng thừa phi hành thẳng Độc Sơn hồ mới dừng chân. Đứng ở bờ hồ Độc Sơn hồ vắng lặng, nhìn ánh sáng đèn phản chiếu dưới lớp sóng nước Độc Sơn hồ, y khẽ chau mày.

Độc Sơn hồ là nơi con sông Vận Hà chảy qua nên thuyền bè qua lại cũng nhiều, trong số thuyền bè ấy biết cái nào là thuyền của Hồ Văn Hổ? Môn Nhân Kiệt cố sức quan sát hơn mười coi thuyền qua lại hồi lâu mới phát hiện giữa hồ có một thuyền câu nhỏ nhỏ. Môn Nhân Kiệt còn nhớ như in căn dặn của Tần Đắc Hải về một con thuyền như nhà của một ngư dân. Thuyền buông câu giữa hồ, đương nhiên là phải có người trên ấy, rất có khả năng đó là thuyền của Hồ Văn Hổ. Tên họ Hồ vừa linh hoạt vừa xảo trá, lão cho thuyền đứng giữa lòng hồ, chỉ cần có bất cứ thuyền nào khác đến gần, lão phát hiện ra liền. Đồng thời, thuyền đậu giữa hồ, nếu trên hồ vắng lặng không có thuyền nào, lão có thể rất an tâm thưởng thức thi vị trên đời, rất khó tiếp cận lão, dĩ nhiên đã khó tiếp cận lão còn nói gì đến chuyện xâm phạm lão được? Thế nhưng hiện nay kế hoạch của lão xem ra có phần thất sách vì trên hồ đang có hơn mười con thuyền qua lại, bất cứ thuyền nào cũng có thể đến gần lão, chỉ cần người có đủ công lực là có thể phi thân mượn mấy con thuyền qua lại ấy đến gần thuyền câu của lão.

Môn Nhân Kiệt áp dụng cách ấy, y phi thân lên một con thuyền, chưa kịp phóng sang thuyền khác, y phát hiện có một xác chết nằm trong khoang con thuyền câu nhỏ giữa hồ. Kinh dị thay, đó là xác chết mất đầu, máu vẫn còn tuôn như suối và mùi tanh xông lên nồng nặc. Hiển nhiên Môn Nhân Kiệt đã đến chậm một bước, Hồ Văn Hổ đã bị người khác hạ thủ giết chết. Người hạ thủ là ai? Đột nhiên Môn Nhân Kiệt phát hiện trong tay Hồ Văn Hổ có nắm một mảnh giấy trắng. Y phi thân chớp nhoáng sang thuyền câu ấy cúi mình lấy mảnh giấy trong tay xác chết Hồ Văn Hổ, đọc qua một lượt y đã rõ ai là người giết chết Hồ Văn Hổ.

Trên mảnh giấy có dòng chữ cuồng thảo như rồng bay phụng múa: “Giết kẻ thù không dám mượn tay người khác nên xin tạm đi trước một bước lấy thủ cấp kẻ thù. Xin báo cho Môn đại hiệp biết.” Quả nhiên không cần ký tên Môn Nhân Kiệt cũng nhận ra chính Thất Tuyệt Thần Quân Trác Không Quần chứ không ai khác, và chẳng bất cứ ai cũng không có bản lĩnh giết chết Hồ Văn Hổ một cách lặng lẽ mau chóng đến thế. Chỉ vì chậm một bước lão hung thủ chính đã bị người ta giết mất. Nhưng xét cho cùng, Trác Không Quần là bạn chí thân của Văn Nhân Mỹ, hẳn giết Hồ Văn Hổ hay Môn Nhân Kiệt giết cũng đâu có gì khác? Bất luận ai giết, tên hung thủ chính nếu đã chết, coi như mọi sự đã kết liễu.

Môn Nhân Kiệt cong năm ngón tay vỗ tờ giấy lại. Đột nhiên như sự nhớ ra chuyện gì, y lại vuốt tờ giấy thẳng ra nhìn tự dạng không chớp mắt. Nhân vì Môn Nhân Kiệt vừa phát hiện ra tự dạng của dòng chữ ấy cực kỳ quen thuộc như đã có nhìn qua rồi, hình như y đã nhìn thấy tự dạng này ở đâu... Thành linh, y nhớ lại, thì ra tự dạng ấy cùng với tự dạng khi y còn ở khách phòng Trác phủ được tên hắc y bịt mặt bắn vào phòng. Môn Nhân Kiệt chau mày, chau mày thật lâu... Thành linh y lắc đầu cười gượng, làm sao có thể như thế? Trác Không Quần là người thể nào? Thất Tuyệt Thần Quân và Cầm Kiếm Thư Sinh có giao tình như huynh đệ, Trác Không Quần tuyệt đối không thể là người bịt mặt trong đêm hôm ấy, hướng hồ, thân

hình Trác Không Quân có phần cao lớn còn tên bịt mắt ấy lại có thân hình tầm thước vừa phải. Vả chăng, y không nên có ý nghĩ thất lễ với một vị đỉnh thiên lập địa kỳ hào như Thất Tuyệt Thần Quân, y buông tay cho viên giấy bị vo rơi xuống Độc Sơn hồ.

Sau đó, Môn Nhân Kiệt phi thân theo cách cũ trở lại bờ hồ. Đến nay chỉ còn một việc duy nhất là tìm ra tên bất cóc Văn Nhân Mỹ và tên thủ phạm hỏa thiêu Trác phủ giết chết Văn Nhân phu nhân Mai Mộng Thu rửa hận, tay áo y phát mạnh phi thân đi. Thân ảnh Môn Nhân Kiệt vừa mới khuất dạng, hai cánh cửa sổ trong khoang một con thuyền vĩ đại có hai cột buồm lớn đậu trên Độc Sơn hồ nhẹ mở ra, từ trong ấy thò ra một đầu người. Người ấy nhìn theo hướng Môn Nhân Kiệt mất dạng, rồi tự lẩm bẩm nói một mình:

- Chủ nhân vẫn xứng đáng là chủ nhân, cao minh khiến người thán phục... Đầu người ấy thu vào, cánh cửa sổ đóng lại. Tiếp đó trong khoang lại có tiếng nói:
- Bẩm chủ nhân, tiểu tử ấy đã bỏ đi rồi! Một thanh âm trầm trầm lạnh lẽo nói:
- Tai ta vẫn còn thính hơn cả người! Âm thanh đầu tiên vội đáp:
- Vâng, vâng, thưa chủ nhân phu nhân... Tiếng cười hăng hắc tiếp theo:
- Từ nay người có thể yên tâm được rồi đó! Tiếng trầm trầm hừ lạnh:
- Yên tâm, chỉ có bọn ngu ngốc các người mới cho rằng từ nay có thể yên tâm... Thanh âm ban đầu:
- Thuộc hạ ngu muội, ý tứ của phu nhân là...
- Chưa trừ khử được tiểu tử ấy, ta chưa thể yên tâm.
- Vậy xin chủ nhân theo kiến nghị của thuộc hạ... Thanh âm trầm trầm:
- Được, người cứ theo kế sách ấy mà làm. Không nghe lời đáp lại nữa.

25. Người Chết Sống Lại

- Xin tha thuộc hạ bạo miệng, theo theo thuộc hạ tên họ Mai ấy không đáng lo. Thanh âm trầm trầm hỏi lại:
- Hãy nói lý do của người?
- Cứ theo tình hình trước mắt, bất cứ lúc nào chủ nhân muốn cũng có thể lấy tính mạng của y được!
- Tuy nói thế cũng đúng, nhưng tự ta rất khó có thể hạ thủ.
- Xin chủ nhân cứ hạ lệnh, chúng thuộc hạ nguyện...
- Không dễ vậy đâu, nếu dễ như thế ta còn gì sợ nữa? Người không thấy sao, đã nhiều ngày nay ta vẫn chưa tìm hiểu được lai lịch của y?
- Chẳng phải y đã tự nói...
- Đó là y nói, điều ấy chỉ lừa gạt được trẻ con ba tuổi!
- Thế chủ nhân cho rằng y là... Thanh âm trầm trầm:
- Ta thấy y có điểm giống... nhưng đâu có thể thế được? Đã lâu rồi, không thể là y được, tuyệt đối không thể, tuyệt đối không...
- Chủ nhân muốn nói... Thanh âm trầm trầm dường như không muốn nói rõ, giọng trở nên lạnh lẽo:
- Không có gì!
- Vâng, thuộc hạ không dám hỏi, xin chủ nhân chỉ thị...

- Tuy Văn Nhân Mỹ coi như đã bị trừ khử, nhưng tâm huyết của ta mấy chục năm nay cũng coi như uổng phí, bây giờ ta chẳng còn cần gì ngoài mưu đồ bá nghiệp và phải truy cho ra tung tích Trại Hoa Đà xem lão vì lý do gì mà bắt cóc người?

- Còn Trác thần quân?

- Trác thần quân chỉ vì cứu Văn Nhân Mỹ, còn ta muốn biết vì sao Văn Nhân Mỹ bị bắt cóc, đó là hai chuyện không liên can... Ta giao cho người làm chuyện này được chăng?

- Bẩm chủ nhân, xin tuân lệnh, thuộc hạ đợi đã lâu.

-oOo-

Đó là một tiểu trấn không biết tên gọi là gì. Tuy trấn ấy không lớn nhưng lại không phải ở nơi hẻo lánh nên các khách thương qua lại vẫn đông. Vì vậy, tiểu trấn cũng có nhiều khách điếm. Đó là một khách điếm treo bảng viết hai chữ “Đông Vân”.

Cái Đông Vân khách điếm ấy ngoài một tòa nhà chính đằng sau còn có hai dãy phòng. Dãy thứ nhất đa số thuê trọ là các khách buôn từ bốn phương tứ hướng. Dãy thứ hai chỉ có một gia đình duy nhất ở. Gia đình ấy khá lạ lùng gồm một cô nương đẹp như hoa đào hoa lý, một vị thiếu niên áo đen anh tuấn, một vị ra dáng văn sĩ rất lạnh lợi thông minh, hai đại hán áo tía và bốn hán tử áo xám vừa đến tiểu trấn này liền bao tiền cả dãy phòng thứ hai ở sâu sau. Họ đến đây trên một cỗ xe ngựa, chung quanh rủ màn kín mít vì nghe nói bên trong có một bệnh nhân rất kỳ giớ, khi vào khách điếm quả thực bốn hán tử áo xám có khiêng một người được quấn kín mít trong chăn nệm. Họ cho biết đó là bệnh nhân bị bệnh truyền nhiễm rất nặng dễ lây cho người khác, do đó ra lệnh cho các tiểu nhị bất cứ mang vật dụng gì đến cũng chỉ mang đến trước cửa mà thôi, sau đó sẽ có người nhà họ tự mang vào. Cũng vì vậy, gia đình ấy chẳng phiền nhiễu gì nhiều cho khách điếm, vả chăng họ trả tiền bao dãy phòng hết sức đầy đủ, theo lý buôn bán, với các điều kiện ấy, chẳng những chỉ bệnh nhân mà dù có ác thú ở cũng được chủ nhân khách điếm nghênh đón. Có lẽ ai cũng sợ bị lây bệnh nên chẳng ai mong muốn đến gần dãy thứ hai sau khách điếm nữa và cũng có lẽ sợ lây bệnh cho người khác, gia đình ấy rất ít khi ra ngoài.

Bấy giờ chính là giờ Ngọ, khách điếm theo lệ thường đem cơm đến, hai tên tiểu nhị, một tên bưng trà, một tên bưng cơm tiến đến trước cửa dãy nhà. Cơm đựng trong một cái thùng gỗ lớn, chứng tỏ gia đình ấy toàn là người ăn nhiều! Kỳ thực cũng chẳng có gì lạ vì họ có tới tám đại nam tử, ai mà không ăn nhiều? Hai tên tiểu nhị đặt mọi thực phẩm xuống, một tên cao giọng gọi:

- Thưa các khách quan, cơm đã có rồi! Không nghe có tiếng hồi đáp, chỉ nghe tiếng chân, rồi hai hán tử áo xám bước ra. Hai tiểu nhị vội nghiêng thân cười:

- Chào khách quan, đã tới giờ cơm.

Hai hán tử áo xám gật đầu không nói năng gì, cúi xuống đỡ lấy cơm nước, đột nhiên hán tử bên tả hơi lộ vẻ nghi ngờ vì vừa nhìn thoáng ngoài sân có một bóng người lạ, không nhìn thấy mặt người ấy vì hắn đã đi khuất, chỉ nhận ra đó là một người mặc áo xanh hơi mập thấp. Hai hán tử đưa mắt nhìn nhau vẫn không nói, chúng cúi xuống khiêng cơm vào.

Nơi hậu viện này rất thanh u nhã đạm, ngoài bốn gian phòng, ở giữa còn có một sảnh đường nho nhỏ, hai tên hán tử ấy mang cơm nước vào trong sảnh đường. Bấy giờ tại cửa sảnh đường đang đứng một văn sĩ áo trắng khoan tay sau lưng. Y vừa nhìn thấy hai hán tử đi tới liền thuận miệng:

- Cơm đưa tới đây ư. Hôm nay sao có vẻ hơi muộn? Hai hán tử áo xám vội cung thân, một tên bên tả thưa:

- Bẩm tổng tòa, thuộc hạ quên không hỏi. Văn sĩ áo trắng ấy gật đầu:

- Bày cơm nước ra rồi đi mời thiếu chủ và cô nương! Hán tử bên tả dạ nhưng không động thân:

- Bẩm tổng tòa, thuộc hạ có việc muốn bẩm báo.

- Việc gì? Nói mau!

- Bẩm tổng tòa, vừa rồi thuộc hạ có nhìn thấy một người đi vào phòng phía đông. Tên văn sĩ ấy có vẻ lưu ý hỏi liền:

- Người như thế nào?
 - Hình như y biết có chúng thuộc hạ nhìn nên vội quay lưng đi mất... Văn sĩ áo trắng a một tiếng, nhướng mày lên hỏi:
 - Y hình dạng ra sao?
 - Y mặc một áo xanh, thấp thấp, tròn tròn, mặt rất gian trá... chắc chắn là nhân vật vô lâm! Văn sĩ áo trắng gật đầu:
 - Được! Bày cơm ra rồi mời thiếu chủ và cô nương! Hai hán tử vội mang cơm vào sảnh đường. Vừa lúc ấy ở gian phòng phía tây mở rộng cửa, cô nương xinh đẹp nhưng sắc diện lạnh lùng bước ra cùng với thiếu niên áo đen anh tuấn. Văn sĩ áo trắng vội bước tới nghênh đón, y cung thân mỉm cười:
 - Thiếu chủ, đại cô nương, cơm đã mang tới, chính đang định cho mời nhị vị. Thiếu niên áo đen cười đáp:
 - Không cần mời, cứ đến giờ cơm, chúng ta tự đến được rồi! Cô nương diễm lệ hỏi:
 - Thường tổng tuần sát này, có đem thêm một phần cơm riêng nữa không đấy? Văn sĩ áo trắng đáp:
 - Bẩm đại cô nương, đã đem đủ một lượt! Cô nương ấy gật đầu bước vào sảnh đường. Văn sĩ áo trắng kịp thời nói:
 - Đại cô nương, thuộc hạ có việc bẩm báo. Cô nương nọ dừng chân ngẩng đầu lên:
 - Việc gì? Văn sĩ áo trắng thuật lại lời tên hán tử áo xám lúc nãy, cuối cùng hắn nói:
 - Xin đại cô nương định đoạt! Thiếu nữ chau mày trầm ngâm một lúc rồi đáp:
 - Người hãy dẫn hai vị tuần sát họ Viên và họ Lưu đi xem thử, nhớ chớ gây chuyện và cũng chớ bỏ qua người đáng khả nghi, hiểu chưa? Tên văn sĩ ấy kính cẩn:
 - Đại cô nương yên tâm, thuộc hạ xin nhớ! Hắn chuyển thân bỏ đi. Đột nhiên, thiếu niên áo đen nói:
 - Dì Sương, cháu cũng đi xem thử. Thiếu nữ lắc đầu:
 - Cháu không nên đi, hãy ăn cơm với ta nào! Thiếu niên có vẻ miễn cưỡng:
 - Dì Sương sao chẳng cho cháu làm gì cả, dì làm hết rồi... cháu biết làm gì cho qua ngày? ... Thiếu nữ chặn lời:
 - Mai Lãnh, cháu không cần làm gì cả, nếu muốn làm đợt sau không có dì đi theo, hãy làm.
- Vừa nói, nàng vừa bước mau vào khách sảnh. Thiếu niên không dám nói nữa, cũng không dám trái lời, đành miễn cưỡng lắc đầu bước theo sau thiếu nữ vào khách sảnh. Khi hai dì cháu vào sảnh đường, văn sĩ áo trắng đã dẫn hai đại hán đến cửa hậu viện tiến về hướng gian phòng phía đông.
- Căn phòng phía đông có một hán tử áo xanh mập thấp đang đứng đúng như lời hán tử áo xám đã nói, mặt hán xem ra cũng có phần gian trá thật. Quái lạ là hắn như chẳng nhìn thấy ai, cứ hờ hờ nhìn trời tự cười một mình. Văn sĩ áo trắng cũng tuyệt lạ, hắn âm thầm tung thân đến gần hán tử áo xanh ấy đưa đôi mắt sắc như dao không buồn nói một lời. Hán tử áo xanh tỏ ra bình tĩnh lạ thường, đợi quá một giờ, hắn mới mỉm cười nghiêng đầu nhìn văn sĩ áo trắng mở lời:
- Bằng hữu, trên mặt tại hạ có hoa chăng? Văn sĩ áo trắng giương mày cười:
 - Không có, chỉ vì... Hán tử áo xanh cắt lời:
 - Thế mặt tại hạ có gì đáng nhìn?
 - Chẳng lẽ không có quyền nhìn ư?
 - Có quyền chứ, sao lại không? Mặt là để cho người ta nhìn mà, bắt quá... bằng hữu nên nói thẳng ra mục đích đến đây là tốt hơn cả. Văn sĩ áo trắng cười nhạt:
 - Bằng hữu mau lời mau miệng, tại hạ ngụ tại dãy thứ hai hậu viện đến bái kiến, không thể mời vào trong được sao? Hán tử áo xanh a một tiếng mỉm cười:

- Thì ra là gia đình trả tiền bao cả dãy phòng đấy ư? Xin thất lễ... chỉ vì trong phòng tại hạ có phần bất tiện.
- Có gì sợ người nhìn thấy chẳng? Hán tử áo xanh hình như không để ý, gật đầu liền hai cái:
- Chính vậy, chính vậy.
- Người tại hạ có tính nét kỳ quái, rất thích nhìn cái gì mà người khác sợ nhìn.
- Thế ư? Văn sĩ áo trắng mỉm cười gật đầu. Hán tử áo xanh cũng mỉm cười:
- Bằng hữu là người của nha môn đây chứ?
- Không dám, tại hạ không có phúc phận ấy. Thế khách điểm này là của riêng của bằng hữu?
- Không, không phải.
- Thế sao bằng hữu định cưỡng ép vào phòng người khác? Bằng hữu không sợ ta gọi chương quỹ đến ư? Văn sĩ áo trắng mỉm cười:
- Chúng ta dù sao cũng có quen biết, cần gì phải phiền tới người khác? Hán tử áo xanh gật đầu:
- Phải. Chúng ta chỉ nên giải quyết riêng với nhau! Dứt lời, hắn đưa cánh tay ra, cánh tay hắn tròn trịa và trắng bóc như trứng gà lột. Văn sĩ áo trắng cũng mỉm cười vươn tay nắm lấy tay đối phương. Hai bàn tay nắm lấy nhau, bốn mắt ngưng nhìn thẳng vào mắt nhau, nét mặt hai bên vẫn tươi cười, kẻ không biết nội tình cứ tưởng đó là hai bằng hữu nắm tay chào đón nhau. Thế nhưng, dần dần trên trán hai người đều toát mồ hôi, hai cánh tay nắm vào nhau bắt đầu run lẩy bẩy. Dần dần, mồ hôi càng thấm ướt mặt, hai cánh tay càng run dữ. Đồng thời, cả hai thân hình đều run bần bật. Sau lưng văn sĩ áo trắng là hai tên đại hán áo tía đứng nhìn căng thẳng nhưng không ai dám nói nửa câu. Đột nhiên, hán tử áo xanh bật cười:
- Nội công tổng tòa thật thâm hậu. Văn sĩ áo trắng giật mình, hai cánh tay lập tức rời ra, văn sĩ áo trắng giật mình, hai cánh tay lập tức rời ra, văn sĩ áo trắng nhìn chăm chăm vào mặt hán tử áo xanh:
- Bằng hữu nhận ra ta?
- Tên tuổi Bát Tý Ngọc Na Tra vang tiếng giang hồ sao lại không biết? Văn sĩ áo trắng biến sắc mặt:
- Bằng hữu là... Hán tử áo xanh cười xòa:
- Vô danh tiểu tốt, nói ra chỉ thêm cười cho thiên hạ!
- Không dám, xin cứ nói, tại hạ rửa tai lắng nghe.
- Bằng hữu có biết Mai Cốc không?
- Có biết.
- Thế còn Tuyết Cung thì sao? Văn sĩ áo trắng biến sắc mặt vội nói:
- Thế ra các hạ là... Hán tử áo xanh cắt lời:
- Chỉ biết người mà không biết người là ai, hiểu rõ chưa, tổng tòa! Tinh thần văn sĩ áo trắng chấn động, hắn vội cung thân:
- Thuộc hạ Thường Xuân Anh... Hán tử áo xanh đưa tay ngăn lại:
- Tổng tòa, nơi đây không phải là Tuyết Cung, cũng chẳng phải là Mai Cốc... Thường Xuân Anh đứng thẳng thân lên:
- Thuộc hạ cả gan xin hỏi, các hạ chính là một trong hai vị Bạch, Hắc phải chăng? Hán tử áo xanh cười đáp:
- Ta vốn mặc áo trắng đã quá quen mắt nên đổi màu áo.
- Thì ra là Bạch lão, Bạch lão đến đây là...
- Người tưởng ta đến chỉ một mình ư? Thường Xuân Anh giật mình vội hỏi:

- Bạch lão, lẽ nào là... Hán tử áo xanh rũ từ tay áo ra một vật giờ cao lên cho Bát Tỷ Ngọc Na Tra Thường Xuân Anh nhìn thấy rồi nói:
- Cầm lấy vật này, sau đó hãy vào phòng! Đó là một lệnh bài màu vàng bốn góc, ở giữa khắc một đóa hoa mai. Thường Xuân Anh cả sợ thất sắc đưa hai tay kính cẩn nhận lệnh bài ấy, rồi bước chân vào phòng. Nơi đứng cũ của hắn để lại hai dấu chân sâu xuống đất. Hán tử áo xanh cũng kịp thời di động hai chân, dưới đất cũng để lại hai dấu chân sâu, nhưng so ra không sâu bằng hai dấu chân của Thường Xuân Anh. Bấy giờ, hai đại hán áo tía mới hiểu ra, chúng kính cẩn đứng nghiêm xuôi tay thị lập. Một lúc sau, Thường Xuân Anh mới bước ra, hắn nghiêng thân nói với hán tử áo xanh:
- Thuộc hạ đã lãnh lệnh dụ, xin được cáo từ. Hắn chuyển thân đi liền sau câu nói ấy. Hán tử áo xanh kịp thời nói một câu:
- Nhớ đấy, chớ nên sơ suất! Thường Xuân Anh đáp vâng một tiếng, dẫn hai đại hán áo tía quay về. Tiến vào dãy phòng thứ hai đã gặp thiếu nữ áo đen và thiếu niên đứng đón. Thiếu nữ áo đen nóng nảy hỏi trước:
- Sao? Là người nào? Thường Xuân Anh vội đáp:
- Bẩm đại cô nương, người đó là Bạch lão. Thiếu nữ giật mình biến sắc:
- Sao? Là Bạch lão ư? ... thế, thế... Thiếu niên áo đen đứng cạnh vội kêu lên:
- Là Bạch thị vệ, thế còn Giáo chủ?
- Bẩm thiếu chủ, phụng giá của Giáo chủ hiện cũng ở đây. Thiếu niên hớn hờ a một tiếng tung thân đi ngay. Thiếu nữ cực mau vươn tay nắm lấy thiếu niên. Thiếu niên la to:
- Di Sương, di... Thiếu nữ quay sang Thường Xuân Anh:
- Giáo chủ có dặn gì không?
- Bẩm đại cô nương, Giáo chủ không chấp thuận cho bất cứ ai gặp mặt. Thiếu nữ nhìn thiếu niên, gằn giọng:
- Cháu nghe rõ chưa, Mai Lãnh, cháu dám cãi lệnh người? Thiếu niên áo đen không dám động đậy, chàng chỉ giương mày hỏi Thường Xuân Anh:
- Thường tổng tuần sát, vì sao Giáo chủ không cho ai gặp? Thường Xuân Anh đáp:
- Giáo chủ không chỉ thị rõ, thuộc hạ cũng không dám hỏi. Có lẽ Giáo chủ sợ gây chú ý đến người khác. Thiếu niên im lặng, xem ra chàng quá sợ thân mẫu của chàng. Thiếu nữ nổi lông tay nhìn Thường Xuân Anh:
- Giáo chủ đến đây từ lúc nào?
- Giáo chủ không chỉ thị rõ, nhưng theo thuộc hạ thấy có lẽ chỉ đến sau chúng ta chút ít.
- Người nhìn thấy Giáo chủ chứ? Thường Xuân Anh gật đầu:
- Giáo chủ ban cho thuộc hạ kim bài và gọi thuộc hạ vào bái kiến.
- Giáo chủ có chỉ thị gì?
- Giáo chủ sai thuộc hạ chuyển lời cho đại cô nương là hãy thả Cẩm Kiếm Thư Sinh ra! Thiếu nữ mở to mắt:
- Thả ra ư? Tại sao vậy?
- Đại cô nương, Giáo chủ nói, đó chỉ là tên Cẩm Kiếm Thư Sinh giả mạo, bắt giữ có ích gì đâu? Hai mắt vị cô nương xinh đẹp long lên dễ sợ, nàng nghiêm giọng lạnh như băng ra lệnh:
- Viên tuần sát, đem tên Cẩm Kiếm Thư Sinh đến đây! Một tên đại hán áo tía mắt sâu mày rậm vâng một tiếng, quay ra. Một lúc sau, họ Viên quay trở lại, dẫn theo hai đại hán áo đen khiêng một người bị quấn kín trong lớp chăn gối mà họ gọi là bệnh nhân. Cô nương xinh đẹp áo đen ra lệnh cho Thường Xuân Anh:
- Giải huyết cho y! Hai đại hán áo đen đặt bệnh nhân xuống, kéo mấy tấm chăn gối ra, Thường Xuân Anh xuất thủ như chớp giải huyết cho người bệnh ấy — là một hán tử tuấn tú trên hai mươi tuổi. Hán tử đột nhiên tỉnh dậy, mở mắt ngơ ngác nhìn quanh, sắc mặt đột biến, ấp úng:

- Nơi này... là nơi nào? Các người là... Thường Xuân Anh lạnh lẽo:
- Bớt lời đi, hãy trả lời ta là đủ! Vừa nói, họ Thường vừa đưa tay kéo mặt nạ da người đeo trên mặt hán tử nọ xuống. Y áp úng kính dị:
- Cái này... cái này... là... cái này là... Thường Xuân Anh hỏi:
- Cái này là chủ ý của ai? Hán tử nọ im bất không nói. Thường Xuân Anh lạnh lẽo:
- Người đã không phải là Cẩm Kiếm Thư Sinh, sao lại đeo mặt nạ giả người khác? Hãy trả lời cho rõ sẽ tha mạng, còn không... Hán tử nọ vội vàng hỏi:
- Các người thực sự tha cho ta chứ?
- Cái đó tùy thuộc người nói thật hay không. Hán tử vội gật đầu:
- Tại hạ xin nói, xin nói. Đó là do Thần quân bắt buộc tại hạ phải làm như thế. Thường Xuân Anh xua tay:
- Đủ rồi, thế còn Cẩm Kiếm Thư Sinh thực đâu? Tên hán tử ngần ngại một chút mới đáp:
- Nhị gia người, người vẫn còn ở Trác phủ. Thường Xuân Anh quát:
- Nói bậy, chúng ta biết chắc Trác phủ đã bị thiêu rụi, chẳng lẽ Trác Không Quân lại để Cẩm Kiếm Thư Sinh chết thiêu trong lửa ư? Hán tử vội đáp:
- Tại hạ chỉ biết lúc Thần quân lệnh cho tại hạ giả trang nhị gia, nhị gia vẫn còn ở trong hậu viện, còn sau đó Thần quân đem nhị gia đi đâu, tại hạ không được biết. Thường Xuân Anh cười gằn:
- Người thực không biết chứ?
- Thưa thực, nếu tại hạ nói một câu giả dối, xin cứ giết chết.
- Khỏi cần thề thốt, ta không tin mấy lời thề nhảm đâu.
- Vâng... đại nhân dù có giết chết tại hạ, tại hạ cũng không biết. Thường Xuân Anh quay sang thiếu nữ áo đen:
- Xin mời đại cô nương định đoạt! Thiếu nữ áo đen lạnh lùng:
- Giáo chủ thật có胆 thả y ra chứ?
- Bẩm đại cô nương, có thật.
- Giáo chủ có胆 không được胆 thương y không?
- Bẩm đại cô nương, không. Thiếu nữ lạnh giọng dễ sợ:
- Cắt hai tai y rồi thả đi! Hán tử run bắn người đang định há mồm la hét cầu cứu, Thường Xuân Anh đã kịp xuất chỉ công mau như điện, hán tử nọ ngã liền xuống. Thường Xuân Anh ra lệnh:
- Cắt hai tai y rồi làm theo lệnh đại cô nương! Hai hán tử áo xám vâng lệnh kéo tên hán tử tội nghiệp ra ngoài. Bấy giờ, thiếu nữ áo đen đảo mắt xinh đẹp hỏi tiếp:
- Thường tổng tuần sát, Giáo chủ còn chỉ thị gì nữa không? Thường Xuân Anh đáp:
- Bẩm đại cô nương, Giáo chủ không còn chỉ thị nào khác. Thiếu nữ buông thông:
- Nói thế, chẳng lẽ mọi việc bãi bỏ ở đây sao?
- Theo thuộc hạ biết, Giáo chủ có ý nhường cho đại cô nương toàn quyền quyết định. Thiếu nữ hơi trầm ngâm một chút rồi nhượng cấp lông mày đẹp, nài nỉ ra lệnh:
- Thường tổng tuần sát, hãy truyền lệnh ta, mau mau thu thập hành trang, chuẩn bị lên đường. Thường Xuân Anh vừa đáp “xin vâng” đã có tiếng chân động bên ngoài, một đại hán áo tía dẫn một hán tử trung niên bước vội vào. Tới gần, hai tên ấy song song thi lễ, hán tử trung niên kính cẩn thưa:
- Thuộc hạ Văn Yên Phi xin bái kiến đại cô nương. Đường nhiên tên này chính là người cải trang thành đại hiệp. Thiếu nữ lạnh lẽo hừ một tiếng:

- Vân đường chủ, người hành động khá lăm! Tự nhiên, Vân Yến Phi nghe câu khen có ý mỉa mai ấy, hẩn cúi đầu thẹn thùng:
- Xin đại cô nương chỉ thị rõ hơn. Thiếu nữ gần giọng:
- Thường tổng tuần sát, người báo cho hẩn rõ đi! Thường Xuân Anh vâng một tiếng, nhìn Vân Yến Phi:
- Vân đường chủ, người mang tên Cẩm Kiếm Thư Sinh chỉ là người giả. Vân Yến Phi ngẩng đầu lên thất thanh ấp úng:
- Cái ấy... cái ấy làm sao biết... Thiếu nữ áo đen gần giọng:
- Chẳng lẽ ta lại bịa đặt chỉ trích người ư? Vân Yến Phi biến sắc mặt vội cúi gầm đầu xuống:
- Thuộc hạ không dám, nhưng thuộc hạ đã ở chung với y ba ngày đêm... Thiếu nữ lạnh lẽo:
- Tiếc rằng ta mới thả y đi rồi, nếu không người đã nhìn thấy tận mặt tên mạo xưng là Cẩm Kiếm Thư Sinh ấy. Vân Yến Phi run rẩy:
- Thuộc hạ xin chịu phân xử... Thiếu nữ áo đen giận dữ:
- Người có biết Cẩm Kiếm Thư Sinh đối với bản giáo quan trọng nhường nào không? Chỉ xin chịu phân xử mà được thôi ư?

26. Khách Biển Thành Chủ

- Bây giờ dù có giết người cũng đâu bắt giữ được Cẩm Kiếm Thư Sinh nữa? Vân Yến Phi vẫn cúi đầu:
- Mong đại cô nương ban ân cho thuộc hạ có cơ hội... Thiếu nữ thở dài:
- Đến ta đây cũng còn bị Trác Không Quần lừa, tội người cứ để đấy. Đi thôi, thông báo cho tất cả thu dọn hành trang, chuẩn bị động thân tức khắc. Vân Yến Phi mừng rỡ như được đại xá, hẩn vội đáp:
- Đa tạ đại cô nương ban ân! Hẩn vái sâu một cái rồi rút lui. Nhìn theo Vân Yến Phi ra khỏi sân, Thường Xuân Anh thu hồi mục quang hỏi:
- Đại cô nương, chúng ta đi đâu bây giờ? Thiếu nữ nhướn cao lông mày:
- Đạp khắp giang hồ tìm cho được Trác Không Quần! Thường Xuân Anh vâng to một tiếng, đang định quay ra, bỗng lại có tiếng chân dồn dập, Vân Yến Phi tất tả chạy vào. Thường Xuân Anh quát:
- Vân đường chủ, xảy ra chuyện gì kinh hoàng đến thế? Vân Yến Phi hấp tấp thi lễ:
- Bẩm đại cô nương, vừa phát hiện trong tiểu trấn có địch nhân xuất hiện. Thiếu nữ bật kêu a một tiếng:
- Tại sao người biết?
- Bẩm đại cô nương, vừa rồi khi thuộc hạ ra cửa gặp một tên đệ tử bát đường vừa thám thính về báo lại.
- Có biết địch nhân thuộc môn phái nào không?
- Bẩm đại cô nương, tên đệ tử bát đường ấy không nói.
- Kẻ địch xuất hiện ở chỗ nào?
- Chúng đang ở một khách điểm phía tây tiểu trấn.
- Có tất cả bao nhiêu tên?
- Mười tên kỵ sĩ? Thiếu nữ hơi trầm ngâm, buông tiếng:
- Được, người lui đi, bãi bỏ lệnh trước, báo với các môn hạ, khi chưa có lệnh ta, bất cứ ai cũng không được vọng động và cũng nghiêm cấm tự tiện ra khỏi khách điểm để lộ hành tung của ta! Vân Yến Phi dạ ran rồi vội thi lễ rút lui. Vừa lúc, Thường Xuân Anh hỏi:
- Đại cô nương chuẩn bị đối phó ra sao? Thiếu nữ trầm ngâm:

- Sự việc thật là khó hiểu, nếu Văn Nhân Mỹ đã là người giả thì tại sao Trác Không Quần lại gửi Võ Lâm Thiếp đi các nơi làm gì?
- Đại cô nương, có lẽ họ Trác cũng giả như không biết? Thiếu nữ gật đầu:
- Nói cũng phải, tên ấy gửi Võ Lâm Thiếp có lẽ nhắm mục đích truy tìm tung tích chúng ta, vậy càng hay, chúng ta nên lợi dụng cơ hội này chờ hấn tìm đến... Nàng nhướn mày, nói tiếp:
- Thường tổng tuần sát, hãy để lại vài đệ tử trông coi ở đây, còn truyền lệnh cho các tuần sát họ Viên, họ Lưu theo ta đến phía tây tiểu trấn thăm dò tình hình xem sao. Đi! Dứt lời, nàng dẫn thiếu niên áo đen bước ra phía cửa. Từ khách điểm Đông Vân đến khách điểm phía tây không lấy gì làm xa. Chỉ chuyển qua hai dãy phố, thiếu nữ áo đen đã đến phía tây tiểu trấn. Từ xa nhìn lại trên con đường phố chính của tây phố có một khách điểm lớn nhất là Bình An khách điểm. Quả nhiên, trước cửa Bình An khách điểm có cột mười tuần mã. Thiếu nữ áo đen hỏi:
- Thường tổng tuần sát, chúng ta nên làm gì bây giờ? Thường Xuân Anh đáp:
- Hồi bẩm đại cô nương, mười con ngựa này hình như là của bọn Triều Thiên Bảo.
- Sao biết được?
- Đại cô nương không nhìn thấy màu sắc của chúng ư? Sự bố trí màu sắc của yên ngựa, mười con ngựa đều là một màu vàng chói nhìn rất nhức mắt. Thiếu nữ đáp:
- Có nhìn thấy, đều là cùng màu vàng chói.
- Đó là dấu hiệu của Triều Thiên Bảo. Thiếu nữ gật đầu:
- Vậy càng hay, ta muốn gặp mặt Lôi Khiếu Phong. Vừa nói xong câu ấy, họ đã đến trước cửa Bình An khách điểm, Thường Xuân Anh đến gần quan sát mười con tuần mã, chỉ nhìn thoáng, hấn vội quay lại bấm báo nhỏ:
- Bẩm đại cô nương, không sai chút nào, đúng là ngựa của Triều Thiên Bảo, ở sau cổ ngựa có ấn dấu hai chữ “Triều Thiên”. Thiếu nữ gật đầu:
- Chúng ta vào đi. Nàng kéo tay thiếu niên bước qua luôn vào khách điểm. Vừa bước qua cửa, hai tên tiểu nhị đã vội nghênh tiếp cúi rạp thân:
- Thưa cô nương, phải chi đến sớm hơn một chút, tiểu hiệu đã chật hết khách... Thiếu nữ cắt lời:
- Ta không đến thuê phòng mà đến tìm người. Tên tiểu nhị vội hỏi:
- Cô nương muốn tìm ai, tiểu nhân sẽ báo cho họ. Vừa dứt lời hấn xoay thân định đi vào. Thường Xuân Anh đã kịp thời níu hấn lại:
- Không cần, nơi đây nói chuyện bất tiện, người chỉ cần cho biết họ ngụ ở phòng nào, chúng ta tự vào tìm được rồi! Tên tiểu nhị bị nắm chỉ công của họ Thường bấu vào đầu nhói, hấn cau mày:
- Mười vị ấy ở cuối cùng... Hấn chưa nói hết câu, Thường Xuân Anh đã kịp buông tay đáp:
- Đa tạ! Đại cô nương, xin mời! Thiếu nữ nắm tay thiếu niên áo đen bước luôn vào phía sau khách điểm. Tên tiểu nhị được thả ra, hấn chỉ còn biết nhìn theo lưng họ lắc đầu. Cái khách điểm này cũng có hai dãy hậu viện. Họ vượt qua dãy thứ nhất, tiến thẳng vào dãy thứ hai. Vừa tới dãy thứ hai bỗng có tiếng người thành linh vang lên:
- Xin chừ vị dừng lại, cả dãy phòng này chúng tôi đã đặt tiền bao hết rồi. Tiếp theo tiếng nói, từ phía đông bước tới một hán tử trung niên, ngoài ra mấy phòng khác cũng có người bước tới, tất cả đều là hán tử mặc áo vàng. Tổng cộng có đến tám người. Một tên hán tử áo vàng bước đến trước mặt thiếu nữ:
- Cô nương tới đây thuê phòng? Thường Xuân Anh đáp thay:
- Bằng hữu, chúng ta không đến thuê phòng mà tìm người. Hán tử áo vàng đưa mắt thăm dò:
- A! Chư vị tìm ai? Thường Xuân Anh hỏi ngược lại:

- Phải chăng bằng hữu là người của Triều Thiên Bảo? Hán tử áo vàng hơi động sắc:
- Đúng vậy, chư vị tìm Triều Thiên Bảo?
- Chúng ta muốn tìm người cầm đầu Triều Thiên Bảo ở đây. Ánh mắt hán tử áo vàng chuyển động liên tục:
- Chư vị có thể cho biết trước... Thường Xuân Anh cắt lời:
- Cứ gặp người cầm đầu rồi cũng không muộn. Hán tử áo vàng nhướn mày đang định đáp, bỗng nhiên có âm thanh trầm đục dội đến:
- Vị bằng hữu ấy muốn tìm người cầm đầu Triều Thiên Bảo ư? Mọi người theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy trước cửa căn phòng phía nam có hai người đứng, một người trung niên áo đen, mắt sâu mày rậm và một hán tử áo trắng thân hình tầm thước, mặt trắng không râu. Tên hán tử áo vàng vội vàng chuyển thân cúi mình:
- Bẩm nhị gia, là mấy vị này đây. Hai hán tử một áo đen, một áo trắng ấy sánh vai bước tới, đến gần, bốn con mắt chăm chăm nhìn thiếu nữ áo đen. Đại hán áo đen nói:
- Tại hạ Vu Trấn Đông của Triều Thiên Bảo, chư vị đại danh là gì? Thường Xuân Anh hỏi:
- Phải chăng là Tích Lịch Thủ Vu đại hiệp?
- Không dám, tôn giá là... Thường Xuân Anh cười nhạt:
- Thường Xuân Anh xin bái kiến. Vu Trấn Đông hơi động sắc a một tiếng:
- Phải chăng là Bát Tỷ Ngọc Na Tra Thường...
- Không dám! Đó chỉ là tên hiệu do võ lâm bằng hữu quá yêu đặt cho. Vu Trấn Đông chuyển nhìn sang thiếu nữ áo đen đẹp diễm tuyệt:
- Còn vị cô nương này là... Thường Xuân Anh lạnh lùng gần ba tiếng:
- Tệ chủ nhân! Bát Tỷ Ngọc Na Tra thần phục ai bao giờ? Mà lại là một cô nương đẹp như hoa? Vu Trấn Đông nghi hoặc nhìn thiếu nữ chăm chú rồi vẫy tay:
- Chư vị đến đây là khách, xin được mời vào dùng trà. Thường Xuân Anh vội đáp:
- Không dám phiền nhiễu, chúng ta phải đi ngay bây giờ.
- Vậy chư vị giảng làm là có gì muốn chỉ giáo? Thường Xuân Anh không dám lạm quyền, vội nghiêng thân xin thiếu nữ chỉ thị:
- Đại cô nương... Thiếu nữ hiểu ý, đáp liền:
- Thường tổng tuần sát cứ để ta nói! Nàng quay sang Vu Trấn Đông:
- Xin hỏi một câu, phải chăng quý bảo đang dung chứa Thất Tuyệt Thần Quân Trác Không Quân, vậy quý bảo có biết Cẩm Kiếm Thư Sinh hiện đang ở đâu?
- Chẳng lẽ chư vị là...
- Vu đại hiệp hiểu rõ rồi, chúng ta đây chính là người mà quý bảo đang muốn tìm đây.
- Nói vậy cướp Văn Nhân đại hiệp chính là chư vị?
- Đúng vậy. Vu Trấn Đông vẫy tay, tất cả bọn hán tử áo vàng đã kịp thời vây quanh lấy họ, hần cả cười:
- Tìm khắp chân trời góc bể tình cờ gặp đây, tại sao chư vị lại tự dẫn thân vào hang cọp thế này? Thường Xuân Anh đánh nét mặt xen vào:
- Tệ chủ nhân xin nhờ Vu đại hiệp chuyển báo với Trác Không Quân, chúng ta ở đây đợi hần, mời hần tức tốc đến ngay. Vu Trấn Đông trầm giọng xuống thấp hơn:
- Không cần tìm Trác thần quân, tìm Vu mỗ ta đây cũng chẳng có gì khác.
- Xin tạ lỗi, Vu đại hiệp không chính chủ hung, vả chăng... tên tuổi của Triều Thiên Bảo đâu đủ tư cách đối địch với tệ chủ nhân ta! Tên hán tử áo trắng đứng cạnh nổi giận xen vào:

- Khẩu khí lớn lối! Ta muốn nhìn tận mắt... Vu Trần Đông đưa tay ngăn đồng bạn lại, mắt hần tóe lửa nhìn Thường Xuân Anh:
- Thường đại hiệp cho rằng tên tuổi Triều Thiên Bảo chúng ta quá nhỏ? Thường Xuân Anh gật đầu cười nhạt:
- Vu đại hiệp, xin tha thứ vì sự thực đúng là như thế. Vu Trần Đông nhướn mày cười lạnh:
- Ta muốn được nghe tên tuổi lớn của chư vị! Thường Xuân Anh lắc đầu:
- Vô vàn tạ lỗi, hiện nay không có mấy ai đủ tư cách nghe tên tuổi của chúng ta. Vu Trần Đông cười lớn:
- Khẩu khí Thường đại hiệp e rằng lớn lối quá chăng? Thường Xuân Anh hơi nhướn hai mày không đáp. Đột nhiên thiếu nữ áo đen hỏi:
- Người có thể chủ động thay Trác Không Quân được chăng? Ngự khí của nàng lạnh lẽo bức người. Vu Trần Đông hơi giật mình lập tức hần giương mày gật đầu:
- Vu mỗ đã ra tới đây, tự nhiên là có quyền chủ động. Thiếu nữ lạnh lùng:
- Thế ư? Ta muốn đòi Cẩm Kiếm Thư Sinh từ tay Trác Không Quân, người có thể đáp ứng? Vu Trần Đông lại giật mình lần nữa:
- Cô nương nói vậy là có ý gì?
- Thường tổng tuần sát, nói cho hần rõ! Thường Xuân Anh nghiêng thân đáp:
- Thuộc hạ tuân lệnh. Đưa mắt nhìn sang Vu Trần Đông, Thường Xuân Anh lạnh lùng:
- Vu đại hiệp, Cẩm Kiếm Thư Sinh mà chúng ta bắt được chỉ là người giả. Vu Trần Đông lại giật mình kinh dị:
- Nói sao, là người giả ư? Thường Xuân Anh gật đầu:
- Đúng vậy, vì đó tề chủ nhân muốn gặp Trác Không Quân đòi lại người thật, Vu đại hiệp có quyền chủ động chứ? Vu Trần Đông ngăn người, tên hần tử áo trắng đột nhiên mở miệng:
- Nhị ca nghe lọt mấy câu của bọn họ sao? Vu Trần Đông biến sắc mặt mỉm cười:
- Đúng vậy, chư vị tưởng Vu mỗ là đứa trẻ con ba tuổi? Thiếu nữ áo đen lạnh lùng:
- Tin hay không, tùy người. Ta đến đây chỉ cần các người nhần lại... Vu Trần Đông cười đáp:
- Vu mỗ nhất định sẽ nhần giùm, chỉ xin chư vị chịu phiền ở lại đây vài ngày... Thiếu nữ động hai lông mày:
- Với bản lãnh của Triều Thiên Bảo của các người mà đòi giữ chúng ta? Vu Trần Đông:
- Giữ được hay không, chư vị cứ thử ắt biết. Thiếu nữ áo đen:
- Hôm nay ta chỉ cần người nhần hộ lại với Trác thần quân, không muốn đả thương người, Thường tổng tuần sát! Thường Xuân Anh ứng tiếng mỉm cười quát nhỏ:
- Viên Kính Đức, Lưu Dự, mau mở đường cho thiếu chủ và đại cô nương! Hai đại hán áo tía dạ ran tung thân đến gần. Thường Xuân Anh cung thân:
- Xin mời thiếu chủ và đại cô nương ra về! Hiên nhiên hần cố ý đoạn hậu và căn bản chẳng coi các cao thủ Triều Thiên Bảo vào đâu. Vu Trần Đông cất tiếng cười lớn:
- Chư vị định muốn bỏ về dễ thế ư? Hần vẫy tay, cùng với nhiều tiếng quát tháo, tám tên hần tử áo vàng lập tức động thân, tách ra bao vây hai đại hán áo tía và thiếu nữ áo đen. Thiếu niên áo đen nhần tít cặp lông mày:
- Bọn Triều Thiên Bảo này thật không biết trời cao đất dày là gì! Vừa nói thiếu niên vừa định xuất thủ cự địch. Thiếu nữ áo đen vươn cánh tay trắng như ngọc nắm chặt lấy tay thiếu niên:
- Trên giang hồ lắm đứa có mắt như mù, không cần cháu phải động thủ. Câu nói ấy của nàng vừa dứt, mấy tiếng rú liên tiếp cất lên, bốn tên hần tử áo vàng chặn đường bị hai đại hán áo tía giữ chức tuần sát đập

chưởng lực hùng hậu, lão đảo lùi lại. Còn bốn hán tử áo vàng khác cũng bị Thường Xuân anh nhẹ nhàng phát tay áo đẩy lùi sang một bên. Vu Trấn Đông và đại hán áo trắng cùng biến sắc mặt, vừa kinh dị, vừa giận dữ, đồng thời cùng quát lên hai tiếng tung thân hợp lực tấn công Thường Xuân Anh. Hai mắt họ Thường đỏ ngầu sát khí, hần cười nói:

- Được hai cao thủ Triều Thiên Bảo hợp lực chỉ giáo, Thường Xuân Anh lấy làm hân hạnh! Ống tay áo hần phát nhẹ đánh ra hai chưởng. Hai tiếng bình bình liên tiếp, thân hình Thường Xuân Anh chỉ hơi lay động còn Vu Trấn Đông và đại hán áo trắng song song lùi bật về sau mấy bước. Hai tên ấy sắc mặt từ hồng hào biến thành xám xanh ngắt, người đứng im. Thường Xuân Anh cười lạt:

- Bất quá bản lãnh chỉ có thế! Hần chuyển thân phi vọt đi. Thân sắc tên đại hán áo trắng trắng dã, gầm lên một tiếng định tung thân đuổi theo. Vu Trấn Đông đột nhiên vươn tay ngăn cản:

- Tam đệ, hãy để cho chúng đi! Đại hán áo trắng dừng thân nhìn theo bóng Thường Xuân Anh đi khuất, Vu Trấn Đông thở dài:

- Tài nghệ không bằng người còn đòi thử võ làm gì nữa? Hôm nay Triều Thiên Bảo chúng ta coi như đã thua rồi! Đại hán áo trắng buột miệng hỏi:

- Nhị ca, nữ tử áo đen ấy là... Vu Trấn Đông nghiêm mặt lắc đầu:

- Không biết lai lịch ra sao nhưng đã sai khiến được Bát Tỷ Ngọc Na Tra tất không phải nhân vật tầm thường, bản lãnh cô nương ấy không cần nói cũng đủ biết! Đại hán áo trắng vẫn hậm hực:

- Nhị ca, lẽ nào chúng ta bó tay?

- Coi như thế, chúng ta cứ theo lời mời của Trác thần quân trong “Võ lâm thiếp”, đã trót thì phải trét, huống chi đây là chuyện cứu Văn Nhân đại hiệp, vả chăng Triều Thiên Bảo đâu phải dễ nhụt chí? Mau mau thu dọn hành trang, chúng ta lên đường. Đại hán áo trắng kinh ngạc:

- Lên đường ư? Vu Trấn Đông gật đầu:

- Đúng vậy, nhị đệ, đi mau đi!

- Nhị ca, chúng ta mới đến đây đâu phải dễ dàng gặp được chúng?

- Tài nghệ không bằng người, với thực lực hai chúng ta và tám tên kiếm thủ áo vàng nọ không thể đối địch với người ta, lưu lại đây có ích gì? Hãy tìm Trác thần quân bàn tính. Hai huynh đệ chậm rãi đi về phía gian phòng phía nam, đột nhiên đại hán áo trắng hỏi:

- Nhị ca, sao nữ tử kia nói Văn Nhân đại hiệp chỉ là một người giả mạo? ...

- Sao, tam đệ cho rằng lời ấy đáng tin? Đại hán áo trắng lắc đầu:

- Tất nhiên tam đệ không tin, nhưng không biết nữ tử ấy có ý gì?

- Chỉ là cố tung tin che mắt thiên hạ, nếu ai cũng tin Văn Nhân đại hiệp là giả mạo còn ai tìm kiếm họ làm gì nữa?

- Nhưng họ đâu biết nào có ai ngu dại tin lời họ?

Chỉ một lát sau, hai huynh đệ dẫn tám tên hán tử áo vàng vội vã lên đường. Khi tiếng vó ngựa dồn dập đi xa rồi, cũng ở sau hậu viện Bình An khách điểm trong một gian phòng nhỏ phía đông bước ra một người mặc áo xám cải trang như thương buôn, miệng y nở một nụ cười bí mật.

Tiểu trấn nhỏ bé không có tên ấy trở về với sự yên tĩnh bình thường. Nhưng đó chỉ là bề ngoài, thực chất, trong tiểu trấn không khí vẫn rất căng thẳng vì trước cửa nhiều khách điểm vẫn thấp thoáng khá nhiều các hán tử bí ẩn mà người nào sau lưng áo cũng nổi cộm, chứng tỏ có ẩn dấu vũ khí.

Mặt trời vừa gác tây, có một người vào trấn, đúng là chỉ có duy nhất một người mà đã làm tan vỡ bầu không khí yên tĩnh. Đó là một người thân thể trắng kiện, nhưng sắc mặt lại vàng úa mặc một áo màu xanh đậm. Thái độ của y rất tiêu sái nhàn nhã nên rất gây sự chú ý đối với mọi người. Khách áo xanh ấy vừa tiến vào trong trấn đã nhận ra có sự khác lạ vì dường như có người từ trong bóng tối theo dõi y, nhưng y cố ý giả

như không biết. Hai tay khoanh hờ sau lưng, y bước từng bước dài tới cửa một khách điểm đã có sẵn một hán tử áo xám đứng ở đấy. Đột nhiên, y dừng chân, nghiêng đầu nhìn hán tử áo xám ấy, rồi cười hỏi:

- Khách điểm hôm nay có mở cửa không? Hán tử nọ vặn ngược lại:
- Ai nói khách điểm không mở cửa?
- Thế sao ngươi là điểm gia lại không biết cách tiếp khách? Hiển nhiên, y có ý muốn đùa cợt người khác. Hán tử áo xám hỏi lại:
- Ngươi nói ai là điểm gia? Khách áo xanh hơi ngạc nhiên, không biết thật hay giả:
- Sao? Ngươi không phải là điểm gia ư? Hán tử lạnh lùng chỉ vào trong:
- Muốn tìm điểm gia vào trong ấy mà tìm, ngươi không có mắt à? Khách áo xanh a một tiếng cười đáp:
- Thì ra ngươi không phải là điểm gia, xin lỗi, mà đúng thật, điểm gia đâu có người hung ác thế? Ai bảo ta không có mắt? Không có mắt sao lại nhìn thấy trong người ngươi có giấu hung khí? Dứt câu ấy, y chuyển đầu bước vào khách điểm. Hán tử áo xám biến sắc mặt, quát to:
- Dừng chân! Khách áo xanh thu chân lại, kinh ngạc:
- Các hạ có gì chỉ giáo?
- Ngươi không nói rõ tìm ai, ta chưa thể cho đi!
- Ta không nói rõ, việc gì đến các hạ? Khách áo xanh lại cất chân lên, nhưng tên hán tử lại quát:
- Dừng lại!
- Sao nữa? Ta nói có gì sai không?
- Bằng hữu, ta với ngươi đều là kẻ trong giang hồ, hãy nói cho rõ, người là ai? Khách áo xanh chau mày:
- Các hạ nhất định đòi biết?
- Đương nhiên, nếu không ta bắt người dừng chân làm gì?
- Hay lắm, vậy chúng ta nên minh bạch để tránh hiểu lầm, hai bên đều thoả mái... và các hạ cũng đỡ khỏi lo lắng...
- Bằng hữu hãy nói rõ hơn chút nữa.
- Chẳng lẽ các hạ chưa hiểu rõ?
- Chưa hiểu rõ! Khách áo xanh lắc đầu:
- Thế thì ta xin nói thẳng... Y chỉ tay ra chung quanh bên ngoài tiếp giọng:
- Trước cửa mấy khách điểm đều có một hán tử ăn mặc giống như các hạ, tất nhiên ai cũng giấu hung khí trong mình. Hán tử ngạc nhiên:
- Bằng hữu quả là có tinh mắt...
- Quá khen, vừa rồi các hạ nói ta không có mắt, thì ra ta chỉ cần nhìn qua đã nhận rõ hơn các hạ tưởng. Hán tử biến sắc chận lời:
- Bây giờ bằng hữu vẫn mở mắt đấy chứ?
- Vẫn mở!
- Thế thì hãy nhìn ta xem... Khách áo xanh lắc đầu:
- Đã nhìn rõ rồi, chỉ vì ta không dám nói, có câu “họa từ miệng ra”, ta sợ nói thật chẳng những tự rước họa vào thân mà còn đem họa cho người khác, do đó không nói có lẽ hay hơn. Hán tử cười gằn:
- Bằng hữu, chỉ e ngươi không nói không xong đó thôi!

- Người nhất định buộc ta nói... Vậy là các hạ tự rước họa vào thân, xin chớ oán... Các hạ có biết câu “quốc sắc thiên hương” phải giải thích thế nào không? Hán tử áo xám biến hẳn sắc mặt:
- Thì ra bằng hữu ngươi là... Là cái gì hán không nói mà lại lấy tay ra hiệu thay thế, chớp nhoáng vươn trảo chụp tới khách áo xanh, chiêu thức cực mau. Khách áo xanh chau mày:
- Họa từ miệng tới, câu nói của cổ nhân linh nghiệm quá, đúng là họa tới ngay tức thì... Y lui lại một bước vừa kịp tránh chiêu ấy, y thản nhiên tiếp:
- Xem ra, từ nay ta phải cẩn thận lời nói hơn nữa! Hán tử áo xám đánh hụt chiêu đầu liền cười gằn:
- Chân nhân không lộ tướng, thân thủ giỏi lắm! Hấn trầm chưởng xuống tiến lên định biến chiêu. Nhưng bộp một tiếng, lưng tay hấn đã bị đánh một cái nhẹ, tuy không lấy gì làm đau, nhưng hấn hết sức kinh hãi vì thủ pháp xuất thủ của khách áo xanh mau lạ lùng. Hán tử vội lùi một bước, đưa tay đặt vào lưng eo. Khách áo xanh mỉm cười:
- Muốn rút hung khí ư? Các hạ, cuộc đùa chơi đến đây là đủ, rút hung khí là có máu chảy và thương tổn hòa khí... Y xua tay nghiêm giọng:
- Ta muốn tìm đường chủ Vân Yên Phi của quý giáo, xin phiền thay ta chuyển báo. Hán tử giật mình, tay vẫn đặt vào lưng eo, ngạc nhiên hỏi:
- Người nói ngươi tìm ai?
- Thế nào, không nghe rõ ư? Được, ta lặp lại, tìm Bệnh Lang Trung Vân Yên Phi đường chủ của quý giáo, người nghe rõ chưa? Hán tử kinh dị trở mắt:
- Bằng hữu quen biết với Vân đường chủ của tề giáo?
- Đương nhiên, không quen biết sao ta dám đến tìm? Hán tử hơi ngần ngại:
- Bằng hữu cao danh là gì để ta chuyển báo?
- Xin các hạ cứ nói là có oan gia tìm tới, Vân đường chủ ắt biết. Nghe hai tiếng “oan gia” mặt hán tử biến sắc:
- Bằng hữu hãy đợi chốc lát, ta sẽ thông báo. Hấn hấp tấp quay vào và chỉ chớp mắt đã dẫn theo sau một người chính là Bệnh Lang Trung Vân Yên Phi. Hấn dừng lại hơi xa, nói với họ Vân:
- Bẩm đường chủ, chính là vị bằng hữu ấy. Vân Yên Phi quan sát khách áo xanh một lúc, ngơ ngác:
- Bằng hữu đến tìm ta ư?
- Vâng, không sai, tại hạ tìm Bệnh Lang Trung Vân đường chủ. Vân Yên Phi vẫn ngơ ngẩn:
- Thứ cho ta kém trí nhớ, bằng hữu là ai? Khách áo xanh bật cười lớn:
- Đại hiệp huynh quên sớm thật, chẳng lẽ huynh không nhớ những ngày ở Trác phủ trên bờ Tây Hồ đó sao? Vân Yên Phi há hốc mồm:
- Thảo nào... thảo nào... phải chăng là người ăn cơm nhà vác ngà voi Môn đại hiệp? Khách áo xanh mỉm cười:
- Chính là Môn Nhân Kiệt thường có tính gánh vác hộ việc người khác đây, hôm nay tại hạ chỉ hơi khác vì có đeo thêm một mặt nạ da người trên mặt.
- Môn đại hiệp gánh vác chuyện mình còn chưa xong, bây giờ tìm đến Vân mỗ không biết có gì muốn chỉ giáo? Môn Nhân Kiệt cười nhạt:
- Vân đường chủ, vừa rồi đi trên đường, tại hạ có gặp bọn người Triều Thiên Bảo. Vân Yên Phi a một tiếng:
- Do đó Môn đại hiệp lại tìm đến gánh vác hộ việc của chúng?
- Đó là bẩm tính chưa đổi được, xin chớ trách tội.

27. Trở Lại Nghi Ân Hỏa Thiêu Trác Phủ

- Môn đại hiệp chuẩn bị xen vào chuyện gì ở đây? Môn Nhân Kiệt bình thản đáp:
- Trên Vân đường chủ còn có chủ nhân, tại hạ xin được gặp chủ nhân của Vân đường chủ. Vân Yên Phi cười nhạt:
- Đó chính là lẽ, nhưng rất tiếc thừa Môn đại hiệp, chủ nhân của tại hạ không muốn tiếp bất cứ ai. Môn Nhân Kiệt a một tiếng:
- Nhưng điều này tại hạ biết rất rõ, chủ nhân các hạ chỉ rất muốn tiếp một người... Vân Yên Phi không hề phủ nhận:
- Ít nhất chủ nhân tại hạ chỉ tiếp người có thân phận cỡ Thất Tuyệt Thần Quân Trác Không Quân, ngoài ra không thể gặp tiếp ai cả.
- Sao các hạ không nói thẳng, chỉ có một người là Trác Không Quân mới có quyền gặp chủ nhân?
- Nói vậy cũng chẳng có gì khác. Chính là như thế.
- Xem ra Vân đường chủ quá coi thường người... phải chăng cần có lễ vật trọng hậu mới được chủ nhân tiếp kiến?
- Chưa chắc, lễ vật trọng hậu tới đâu cũng không lọt được vào mắt chủ nhân ta. Môn Nhân Kiệt nhăn mặt:
- Thế thì... Vân Yên Phi chận lại:
- Có việc gì cứ do Vân mỗ giải quyết cũng được!
- Chuyện Cầm Kiếm Thư Sinh giả mạo và chuyện hỏa thiêu Trác phủ khi xưa, Vân đường chủ giải quyết được chăng? Vân Yên Phi giật mình:
- Môn đại hiệp nói ai hỏa thiêu Trác phủ, giết chết Văn Nhân phu nhân?
- Ai làm nấy biết.
- Môn đại hiệp chớ bịa đặt, ngậm máu phun người!
- Vân đường chủ, người ta tìm hôm nay không phải là đường chủ.
- Người tìm ai cũng thể mà thôi... Môn Nhân Kiệt cắt lời:
- Vân đường chủ, tại hạ không thể kiên nhẫn quá lâu, xin hãy dẫn tại hạ đến gặp chủ nhân!
- Ta đã nói... Môn Nhân Kiệt gần giọng uy hiếp:
- Vân đường chủ, hai tội ác ngày trước đều do đường chủ làm... bây giờ còn chối sao?
- Ta chỉ bắt cóc Văn Nhân Mỹ, còn sau đó...
- Vân đường chủ tin rằng có thể tiếp được mấy chiêu của tại hạ?
- Cái đó còn phải thử mới biết.
- Vậy xin mời Vân đường chủ thử!

Y nhấc tay phải lên, chậm chạp vươn tới ngực Vân Yên Phi. Chiêu thức tuy rất chậm nhưng Vân Yên Phi nhìn thấy cũng phải rung mình vội vàng lui lại một bước, nhưng hần vừa đứng yên lại hoảng kinh lùi thêm bước nữa. Vì khi lùi lại hần phát giác chưởng Môn Nhân Kiệt đã tới gần, tuy cước bộ Môn Nhân Kiệt chưa động, nhưng cánh tay y hình như kéo dài hơn như bóng theo hình bám sát lấy hần. Khi Vân Yên Phi lùi lại lần thứ ba, mặt hần biến sắc vội định lùi thêm nữa, nhưng bình một tiếng lưng của hần đã đập vào vách tường sau lưng, không còn đường rút lui nữa. Vân Yên Phi kinh hãi thất sắc, hần nghiêng rằng chờ đợi xuất

chưởng nghênh tiếp. Bỗng nhiên có tiếng chân dồn dập từ hậu viện, chớp mắt tới gần, đó là một hán tử áo vàng hấp tấp chạy ra cung thân:

- Bẩm Vân đường chủ, đại cô nương hạ lệnh cho đường chủ dẫn khách vào kiến diện. Vân Yến Phi thở ra nhẹ nhõm:
- Môn đại hiệp... Môn Nhân Kiệt cũng thu chưởng cười nhạt:
- Chủ nhân là người biết thời cơ đó, Vân đường chủ, hãy chịu phiền trở vào nói tại hạ xin ở đây đợi quý chủ nhân... Vân Yến Phi biến sắc:
- Môn đại hiệp, nên nhớ nơi đây là...
- Là cái gì? Vân đường chủ cứ nhấn giùm tại hạ, có ra không là tùy chủ nhân. Vân Yến Phi gầm lên:
- Môn đại hiệp chớ ngông cuồng quá đáng... Vì quá giận, hấn quên cả lợi hại, đột nhiên phát chưởng đánh tới. Chưởng trong cơn tức giận, hấn đã đề vận mười thành công lực nên mãnh liệt dị thường. Môn Nhân Kiệt không đón chưởng, y tràn thân tránh né, đồng thời năm ngón tay như năm móc câu chụp trúng uyển mạch của đối phương, y gần giọng:
- Vân Yến Phi, hãy trả lời ta, ngươi có chịu vào báo lại hay không? Sắc mặt Vân Yến Phi xanh xám, buột kêu:
- Họ Môn kia, thân thủ khá lắm. Vân mỗ xả thân vì người! Vừa dứt lời, hấn nghiêng răng, tả chưởng sắp đánh ra. Đột nhiên, một tiếng quát trầm lạnh vọng đến:
- Vân Yến Phi, mạng người có bao nhiêu, lửa đèn mà dám tranh sáng. Dừng tay lại! Vân Yến Phi kinh hoảng thu tay. Môn Nhân Kiệt cũng buông năm ngón tay ra. Người quát câu ấy chính là Tổng tuần sát của Thiên Hương Giáo, Bát Tỷ Ngọc Na Tra Thường Xuân Anh. Vừa nhìn thấy Môn Nhân Kiệt, họ Thường đổi nét mặt kính cẩn:
- Thuộc hạ không biết trắng đen, được các hạ dạy dỗ. Thường Xuân Anh xin đa tạ. Môn Nhân Kiệt cả cười:
- Hay lắm, các hạ là Tổng tuần sát của Thiên Hương Giáo Bát Tỷ Ngọc Na Tra phải không? Thường Xuân Anh lặng lẽ gật đầu:
- Đúng vậy, chính là Thường mỗ, có lẽ các hạ là người đã tự tiến thân vào Trác phủ ở Dương Châu?
- Nào dám, chính là Môn Nhân Kiệt. Thường Xuân Anh gật đầu, tiến lên mấy bước, ánh mắt quét quanh, quát lệnh:
- Vân Yến Phi, lui lại sau cho ta! Vân Yến Phi cung kính vội vàng cong lưng lùi về sau. Thường Xuân Anh thu hồi ánh mắt lạnh lẽo chăm chăm nhìn Môn Nhân Kiệt:
- Phải chăng Môn đại hiệp đến đây vì Cẩm Kiếm Thư Sinh?
- Chính vậy, ngoài ra còn một chuyện khác nữa! Thường Xuân Anh a một tiếng:
- Môn đại hiệp, chuyện ấy là chuyện gì?
- Thường tổng tuần sát có quyền quyết định tất cả chẳng?
- Cái ấy còn xem đó là chuyện lớn hay nhỏ...
- Vậy thì cho phép tại hạ không thể nói vì chuyện rất trọng đại.
- Trọng đại đến mức độ nào? Đột nhiên, Vân Yến Phi chen lời vào:
- Bẩm tổng tòa, y nói chúng ta là thủ phạm hỏa thiêu Trác phủ, giết chết Văn Nhân phu nhân đó! Thường Xuân Anh biến sắc lại a lên một tiếng nữa:
- Điều ấy do chính Môn đại hiệp nói sao? Môn Nhân Kiệt gật đầu:
- Đúng vậy, là Môn Nhân Kiệt nói! Thường Xuân Anh đánh nét mặt:
- Môn đại hiệp có chứng cứ gì mà đổ cho người? Môn Nhân Kiệt lạnh lùng:

- Thường tổng tuần sát, tại hạ xin hỏi, khi Vân đường chủ của quý giáo cải trang làm tên thần y vào Trác phủ bắt cóc Văn Nhân đại hiệp đúng vào lúc Trác thần quân suất lĩnh thuộc hạ đuổi xuống Thục Cương, Trác phủ liền phát hỏa, nếu đổi Thường tổng tuần sát vào vị trí tại hạ, Thường tổng tuần sát sẽ nghĩ sao? Thường Xuân Anh mỉm cười:
- Tại hạ sẽ cũng nhận rằng là do Thiên Hương Giáo thừa cơ phóng hỏa, nhưng mà, Môn đại hiệp, Thường mỗ không phải là người không phân phải trái, trong lúc chưa hề có chứng cứ, tại hạ không dám bịa đặt vu hãm cho người!
- Lời lẽ của Thường tổng tuần sát sắc bén lắm, tiếc rằng về việc này tổng tuần sát cũng chưa hiểu rõ gì cho lắm!
- Xin được chỉ giáo!
- Không dám, về chuyện này Thường tổng tuần sát nên hỏi lại thuộc hạ ắt hiểu rõ. Ánh mắt lạnh lùng của Thường Xuân Anh quét qua Vân Yên Phi. Họ Vân vội vàng nói:
- Bẩm tổng tòa, y bảo là ai hiểu rõ? Môn Nhân Kiệt cười nhạt:
- Họ Vân, tại hạ có nói khẳng định là do Thiên Hương Giáo phóng hỏa không? Thường Xuân Anh thu hồi mục quang, mỉm cười:
- Môn đại hiệp đủ thông minh, chỉ là Môn đại hiệp nếu không khẳng định là Thiên Hương Giáo phóng hỏa, thế tại sao lại tìm Thiên Hương Giáo chất vấn?
- Chất vấn ư? Nếu tại hạ muốn chất vấn, người tại hạ tìm đâu phải là Thường tổng tuần sát?
- Môn đại hiệp nói vậy là có ý muốn tìm ai?
- Tại hạ muốn tìm là chủ nhân của Thường tổng tuần sát, Tây Môn cô nương kia! Thường Xuân Anh lắc đầu:
- Môn đại hiệp, xin thứ lỗi, Thường mỗ không thể tuân lệnh.
- Ý của Thường tổng tuần sát là tại hạ phải tìm Thường tổng tuần sát mới đúng? Thường Xuân Anh gật đầu:
- Chính vậy.
- Về chuyện này, Thường tổng tuần sát có chắc tự thân có quyền quyết định.
- Môn đại hiệp hãy nhớ Thường mỗ là tổng tuần sát của Thiên Hương Giáo. Môn Nhân Kiệt trầm ngâm một chút rồi gật đầu:
- Thôi được, Thường tổng tuần sát hãy giao người cho tại hạ.
- Môn đại hiệp muốn Thường mỗ giao ai?
- Cầm Kiếm Thư Sinh Văn Nhân đại hiệp! Thường Xuân Anh lắc đầu:
- Môn đại hiệp đã tìm lầm chỗ rồi, Văn Nhân Mỹ không hề có trong tay Thiên Hương Giáo. Môn Nhân Kiệt đưa tay chỉ về Vân Yên Phi:
- Thường tổng tuần sát, Trại Hoa Đà vẫn có mặt ở đây.
- Môn đại hiệp, cứ theo Thường mỗ biết, hần tên là Bệnh Lang Trung Vân Yên Phi! Môn Nhân Kiệt giương mày mỉm cười:
- Cứ theo tại hạ biết, hần còn có tên là Trại Hoa Đà, mượn cơ trị bệnh đột nhập Trác phủ ở Dương Châu bắt cóc Văn Nhân đại hiệp!
- Vẫn còn hần ở đây, Môn đại hiệp cứ hai mặt một lời với hần xem hần có thừa nhận hay không? Môn Nhân Kiệt cười lớn:
- Được, được... không ngờ một người khi xưa hoành hành giang hồ xưng bá một phương là Bát Tỷ Ngọc Na Tra bây giờ đã biến thành một đại hán vô lại... Thường Xuân Anh lóe lên tia sát khí, cười nhạt:

- Môn đại hiệp, xin cẩn thận giữ lời...
 - Thường tổng tuần sát, tiếc rằng các hạ có chậm một bước, không nghe được chính miệng thuộc hạ đã thừa nhận.
 - Đúng là rất tiếc, vừa rồi có lẽ hẳn bị khiếp sợ bởi uy lực Môn đại hiệp, nay có mặt Thường mỗ ở đây, Môn đại hiệp ngại gì không hỏi lại lần nữa? Môn Nhân Kiệt đành gật đầu cười:
 - Thôi được, Thường tổng tuần sát, nếu hẳn thừa nhận thì sao?
 - Thì Môn đại hiệp cứ đòi người, còn nếu hẳn không thừa nhận?
 - Rất đơn giản, tại hạ sẽ không đòi Thường tổng tuần sát trao người nữa, và tại hạ xin tuân theo lời dạy bảo của Thường tổng tuần sát! Môn Nhân Kiệt cười nhạt quay sang nhìn Vân Yến Phi, hỏi:
 - Vân đường chủ, nếu ta dùng sức mạnh, ta tin chắc mười phần sẽ buộc Vân đường chủ phải gật đầu thừa nhận. Bất quá, ta không muốn làm thế vì Vân đường chủ cũng là một anh hùng hảo hán. Bệnh Lang Trung thành danh đã lâu và cũng được vô lâm đồng đạo khen ngợi ít nhiều. Cố nhiên, ta vẫn biết Vân đường chủ có nỗi khổ tâm riêng vì bị giáo quy nên không thể thừa nhận, nhưng ta lại tin Vân đường chủ không phải là người quá sợ sinh tử mà vu hãm cho người. Tính mạng Môn Nhân Kiệt ta ở đây, chỉ cần lời nói của Vân đường chủ là có thể quyết định. Xin mời nói!
- Câu nói dài dòng ấy của Môn Nhân Kiệt khiến Bệnh Lang Trung biến sắc liên hồi, dưới ánh mắt lạnh như dao của Thường Xuân Anh, thân hình hắn hơi run, cúi đầu xuống thấp. Đột nhiên, Vân Yến Phi ngẩng mạnh đầu lên, sắc mặt xanh xám, thần sắc rất dễ sợ, quỳ một gối xuống đất:
- Bẩm tổng tòa, thuộc hạ xin được nhận hình phạt. Một câu ấy là đủ nói lên tất cả. Môn Nhân Kiệt khen ngợi:
 - Sự can đảm của Vân đường chủ đáng được khâm phục. Sắc mặt Thường Xuân Anh lạnh như băng:
 - Giỏi lắm, Vân Yến Phi, người anh hùng như thế, ta sẽ thành toàn cho người. Họ Thường phát tay áo chuẩn bị phát chiêu. Đột nhiên có một tiếng quát lạnh lùng từ ngoài cửa:
 - Thường Xuân Anh, dừng tay! Thường Xuân Anh giật mình vội thu tay lại cúi thân cung kính:
 - Thuộc hạ xin cung nghênh đại cô nương. Mùi thơm nức mũi, ngoài cửa uyển chuyển tiến vào thiếu nữ áo đen đẹp như hoa đào hoa lý, nhưng lạnh như băng giá. Bên cạnh thân nàng vẫn là thiếu niên áo đen và sau lưng nàng là hai đại hán tuần sát áo tía. Vừa bước vào cửa, ánh mắt lạnh kinh người của nàng nhìn Thường Xuân Anh:
 - Thường tổng tuần sát, đó là giáo quy của Thiên Hương Giáo, hãy để ta phân xử. Thường Xuân Anh lại giật mình, cúi gằm đầu không dám nói một lời. Thiếu nữ hừ một tiếng, chuyển sang nhìn Vân Yến Phi:
 - Vân đường chủ, người đứng dậy, lui về một bên! Vân Yến Phi cung kính:
 - Đa tạ đại cô nương và tổng tòa ban ân điển. Hắn cúi đầu đứng lui lại một bên. Bấy giờ ánh mắt lạnh lẽo của nàng mới nhìn về Môn Nhân Kiệt:
 - Các hạ cao minh khiến người bội phục. Môn Nhân Kiệt cười nhạt:
 - Sự nghiêm minh của Tây Môn cô nương cũng khiến người khâm kính. Thiếu nữ cũng cười nhạt:
 - Các hạ đến đây muốn gì ta đã biết rõ. Vì bằng hữu mà các hạ nhúng tay vào chuyện này cũng là lẽ thường tình, xin cho Tây Môn Sương này nói vài câu không biết các hạ có ưng nghe?
 - Xin thưa với Tây Môn cô nương, cô nương cứ nói, còn riêng tại hạ, việc gì đáng tin, tại hạ sẽ tin, việc gì không đáng tin, tại hạ tất không tin.
 - Thế nào là đáng tin, thế nào là không đáng tin?
 - Thí dụ như những lời Tây Môn cô nương vừa nói xong, hay như việc xử lý nghiêm minh công chính của cô nương, Môn Nhân Kiệt không dám không tin, trái lại, Môn Nhân Kiệt tất không dám tin. Tây Môn Sương cười diêm lệ:

- Các hạ nói hay lắm, nhưng các hạ lấy gì để phân biệt lời nói của ta có thích hợp với hành động? ... Này, các hạ, ta nghe nói các hạ có gặp bọn Triều Thiên Bảo? Môn Nhân Kiệt gật đầu:
- Đúng, tại hạ có gặp.
- Thế bọn chúng không cho các hạ biết tên Cầm Kiếm Thư Sinh trong tay Thiên Hương Giáo là giả chứ không phải là Văn Nhân Mỹ thật sao?
- Không, tại hạ chưa nghe...
- Vậy ta có thể cho các hạ biết ngay bây giờ.
- Môn Nhân Kiệt không dám không tin... Tên giả mạo Cầm Kiếm Thư Sinh bây giờ ở đâu?
- Ta cho cắt hai tai hắn, thả hắn đi rồi. Môn Nhân Kiệt giật mình:
- Sao? Cô nương cắt hai tai hắn? Tây Môn Sương gật đầu:
- Đúng vậy, ta cố ý dần mặt Trác Không Quần. Có gì không ổn thỏa chẳng?
- Cô nương đã phát hiện hắn là người giả, có lẽ đã lột mặt nạ da người...
- Đúng vậy, ta đã nhìn thấy bộ mặt thực của hắn.
- Cô nương có nhận ra hắn là ai?
- Đương nhiên là thuộc hạ của Trác Không Quần, hắn tự nhận là được Trác Không Quần hóa trang, buộc hắn mạo nhận Cầm Kiếm Thư Sinh Văn Nhân Mỹ. Môn Nhân Kiệt ngẩn người:
- Cô nương, tướng dạng hắn ra sao?
- Trung niên, tướng mạo cũng tầm thường... Môn Nhân Kiệt giật mình lẩm bẩm lặp lại:
- Trung niên, tướng mạo tầm thường...
- Đúng vậy, có gì là lạ? Môn Nhân Kiệt vội đáp:
- Không có gì lạ, nhưng nếu như vậy, quả nhiên là Trác thần quân đã tráo đổi Văn Nhân đại hiệp và như thế họ Trác đâu còn lo gì cho an nguy của bằng hữu chí thiết nữa? Người Môn Nhân Kiệt run lên, y im bặt. Tây Môn Sương kinh ngạc nhìn y:
- Các hạ, sao vậy? Chẳng lẽ... Môn Nhân Kiệt thu hết bình tĩnh, cười gượng:
- Không sao, Tây Môn cô nương, hãy gác chuyện Văn Nhân đại hiệp lại đó, tại hạ muốn thỉnh giáo cô nương về chuyện hỏa thiêu Trác phủ, giết chết Văn Nhân phu nhân và... Tây Môn Sương chặn lời:
- Các hạ, trận hỏa thiêu ấy không phải do người của Thiên Hương Giáo phóng hỏa... Ta nghe nói Văn Nhân phu nhân và mấy thuộc hạ đã chết trong biển lửa.
- Thừa cô nương, đúng vậy.
- Nếu thế, không biết các hạ có nhớ một chuyện này không?
- Là chuyện gì?
- Là chuyện thân pháp bản lãnh của Văn Nhân phu nhân xưa nay nổi tiếng miễn tiệp phi phạm.
- Điều đó có liên quan gì đến việc bị chết trong biển lửa?
- Tự nhiên có, chẳng những có mà còn phải nói là có liên quan rất lớn. Môn Nhân Kiệt kinh dị:
- Xin cô nương nói rõ hơn.
- Văn Nhân phu nhân là người bản lãnh phi phạm, không thể nào cam chịu chết trong hỏa tai ấy được. Các hạ cứ nghĩ mà xem, đúng hay không? Điều ấy kể ra cũng có lý, với bản lãnh của Văn Nhân phu nhân Mai Mộng Thu, tại sao lại không thoát thân kịp giữa biển lửa ấy mà đành cam chịu chết một cách quá dễ dàng? Huống gì còn vị Tiểu Diện Sát Thần Hứa Thường Lạc kia cũng đâu phải tay tầm thường? Môn Nhân Kiệt ngẩn người ra một lúc mới đáp:

- Đa tạ cô nương chỉ điểm, theo cao kiến của cô nương thì...
- Không dám, theo thiên kiến thì kẻ phóng hỏa chẳng phải là có võ công cao hơn Văn Nhân phu nhân gì, nhưng trước đó hần đã dự phòng trước, điểm huyết khổng chế Văn Nhân phu nhân rồi cho bọn thuộc hạ vây quanh Trác phủ buộc Văn Nhân phu nhân không thể trốn chạy. Các hạ thấy đấy, Tây Môn Sương đây làm gì có công lực hơn Văn Nhân phu nhân mà hòng hãm hại người? Môn Nhân Kiệt lại ngăn người hỏi lâu:
- Cao kiến của Tây Môn cô nương thật đáng phục, có lẽ trước đó Văn Nhân phu nhân và các thuộc hạ đã bị điểm huyết, do đó mới không thể thoát thân... Đột nhiên, Tây Môn Sương a một tiếng:
- Các hạ biết chắc như thế ư?
- Môn Nhân Kiệt từng có mặt ở đó đến lúc lửa tắt và cũng đã từng lục lọi khắp các đồng tro tàn, lúc ấy Môn Nhân Kiệt có phát hiện thi thể Văn Nhân phu nhân và hai thuộc hạ đều nằm trong phòng, tuyệt không có dấu hiệu gì đào thoát...
- Thế thì các hạ hãy nghĩ xem trong Thiên Hương Giáo có ai có công lực cao hơn Văn Nhân phu nhân mà hòng điểm huyết khổng chế người? Môn Nhân Kiệt lắc đầu:
- Vâng... đúng là không có.
- Như vậy các hạ đã tin không phải do Thiên Hương Giáo phóng hỏa rồi chứ? Môn Nhân Kiệt im lặng không đáp. Tây Môn Sương trầm mặc một lúc rồi tiếp:
- Nói thực với các hạ, tuy Thiên Hương Giáo bắt cóc Văn Nhân đại hiệp, nhưng môn hạ Thiên Hương Giáo từ trên xuống dưới không ai là không kính ngưỡng sự hào hiệp nhân nghĩa của Văn Nhân đại hiệp, do đó Thiên Hương Giáo tuyệt đối không thể...
- Từ đây, Môn Nhân Kiệt không dám làm phiền quý giáo về việc ấy nữa...
- Đa tạ các hạ, xem ra các hạ cũng là nhân vật đáng cho người kính phục lắm.
- Không dám, Môn Nhân Kiệt chỉ là một thư sinh lạc phách, chỉ có điều cũng biết phân phải trái thị phi... ngoài ra còn có việc này, tại duyên cớ gì mà quý giáo bắt cóc Văn Nhân đại hiệp? Tây Môn Sương nhìn mày một thoáng rồi đáp:
- Đó là chuyện cơ mật của bản giáo, xin tha tội không thể tiết lộ.
- Môn Nhân Kiệt không dám cưỡng ép... nhưng... với cách nào mà quý giáo biết được ngày sinh tháng đẻ của Văn Nhân đại hiệp?
- Đó là nhờ nghe một người nói lại.
- Người ấy là ai?
- Các hạ, ta chỉ có thể nói với các hạ đó là một lão nhân, còn tên tuổi lão nhân ấy là gì, hành tung ra sao chính ta cũng không biết.
- Thế ư, cô nương, lão nhân ấy hiện ở đâu? Tây Môn Sương lắc đầu:
- Cái ấy ta không thể nói.
- Cô nương, cứ theo tại hạ biết, trên đời này có rất ít người biết được ngày sinh tháng đẻ của Văn Nhân đại hiệp, tất cả nhiều nhất chỉ có năm người, đó là phu thê Văn Nhân đại hiệp, Trác thân quân và vị bằng hữu Thiên Diện Độc Hành Khách Lệnh Hồ Kỳ, còn một người là... Y vội ngưng lời hỏi:
- Cô nương vừa nói lão nhân ấy là...
- Một lão nhân không biết tên tuổi lai lịch, sao? Môn Nhân Kiệt ngăn ngại hỏi lâu mới hỏi được:
- Cô nương có thể cho tại hạ biết hình dạng lão nhân ấy được chăng?
- Xin tha cho ta không thể tuân lệnh, chính ta cũng chưa hề gặp lão nhân ấy.
- Thế... thế... ai là người đã gặp lão nhân?

- Các hạ, cái ấy ta cũng không thể nói vì ta chỉ cần cho các hạ biết ai đã gặp lão nhân ấy là coi như đã tiết lộ hết thấy, sở dĩ...
- Cô nương có biết vị lão nhân ấy có thể chính là người mà Văn Nhân đại hiệp khổ công bôn ba tìm đã lâu... mà chưa đoạt được... Đột nhiên y ngừng bật. Tây Môn Sương kinh dị hỏi liền:
- Các hạ, chưa đoạt được cái gì?

28. Lão Nhân Bí Mật

- Cô nương, xin tha cho tại hạ không thể phụng báo. Tây Môn Sương cười uyển chuyển:
- Thế ư? Ta và các hạ đều có nỗi khổ tâm, đã thế, không nên cưỡng ép nhau làm gì!
- Cô nương...
- Tốt nhất là các hạ chớ cho ta biết vì các hạ dù có nói đi nữa, ta cũng không thể đem điều mình biết nói cho các hạ nghe được đâu, đương nhiên, nếu các hạ không sợ thiệt thòi thì điều ấy lại khác. Môn Nhân Kiệt ngẩn mặt:
- Dù tại hạ có nói, cô nương không thể cho biết ư? Tây Môn Sương gật đầu:
- Đúng vậy, các hạ.
- Cô nương, sự việc rất nghiêm trọng, nếu như cô nương không chịu nói...
- Các hạ sẽ dùng sức mạnh? Môn Nhân Kiệt gật đầu:
- Đúng vậy, việc bất đắc dĩ, xin cô nương rộng lượng tha thứ. Thường Xuân Anh đảo mắt hung dữ, tiến lên một bước. Tây Môn Sương đưa bàn tay trắng như ngọc lên làm hiệu:
- Thường tổng tuần sát, lùi về sau! Thường Xuân Anh sợ hãi lui lại. Tây Môn Sương đưa đôi mắt đẹp mà lạnh như băng nhìn Môn Nhân Kiệt:
- Các hạ, ta sẽ không trả đòn, các hạ muốn dùng sức mạnh thì xin mời!
- Cô nương... nói vậy là có ý gì?
- Ta biết ta không phải là địch thủ của các hạ, vả chăng chúng ta không oán không thù, nợ nào dùng võ với nhau, ấy chỉ vì các hạ muốn thì ta mới cứ việc động thủ! Môn Nhân Kiệt lạnh nét mặt:
- Đã như thế, tại hạ xin chịu tội! Y giơ cao chưởng rồi biến ảo từ từ chụp tới Tây Môn Sương. Thường Xuân Anh biến sắc chăm chăm nhìn vào chiêu thế Môn Nhân Kiệt, song chưởng đề vận chân lực. Đột nhiên, thiếu niên áo đen kêu lớn:
- Dì Sương, sao lại để... Tây Môn Sương mỉm cười lạnh lùng:
- Mai Lãnh! Đây là chuyện riêng của dì, cháu chớ xen vào. Thiếu niên chuyển qua Môn Nhân Kiệt quát to:
- Nếu ngươi động tới ngón tay dì Sương chớ trách ta đổ máu... Tây Môn Sương vẫn cười uyển chuyển:
- Mai Lãnh, cháu ngốc thế, dù chúng ta hợp thủ cũng khó đối địch với y quá mười chiêu. Thiếu niên vùng vằng:
- Dì Sương, cháu không tin!
- Tin hay không tùy cháu, nhưng dì tuyệt đối không chấp nhận cho cháu vọng động, nếu không chớ trách dì vĩnh viễn không nhìn tới cháu nữa. Thiếu niên áo đen kinh hoảng:
- Thế nhưng dì Sương, làm sao cháu để y đụng tới... Tây Môn Sương lắc đầu:
- Không sao đâu, Mai Lãnh, cháu không thấy lúc này y đối với Vân đường chủ ra sao ư? Tại sao cháu không tin y cùng đối với dì đến thế là cùng? Trong lúc nói chuyện, năm ngón tay như năm móc câu của Môn Nhân Kiệt đã chậm chạp chụp gần tới trước mặt Tây Môn Sương, nàng nhìn thấy cánh tay của y. Đôi mắt đẹp lộ ra nét lạ lùng. Vừa lúc Môn Nhân Kiệt trầm tay xuống thu trào về, than dài:

- Cô nương, tại hạ không thể... Y lắc đầu im bật. Hình như Tây Môn Sương bị kích động bất ngờ, nàng lập tức bình tĩnh, hai mắt chăm chú nhìn sắc mặt vàng bệch của Môn Nhân Kiệt:
- Câu chuyện ấy với các hạ trọng yếu lắm hay sao? Môn Nhân Kiệt gật đầu, nhưng rồi lại lắc đầu:
- Không phải trọng yếu đối với tại hạ mà là trọng yếu đối với Văn Nhân đại hiệp. Tây Môn Sương nhượng cấp lông mày liễu, sắc mặt lạ lùng:
- Thế ra các hạ... Nàng định nói gì đó nhưng rồi lại dừng. Môn Nhân Kiệt lắc đầu than:
- Đa tạ hảo ý của cô nương, tại hạ xin tạm lãnh, tại hạ đã biết khổ tâm của cô nương, và không muốn đẩy cô nương vào chỗ khó khăn, cô nương không nói cũng không sao! Tây Môn Sương như lại bị kích động, nàng đưa ánh mắt lạ lùng:
- Tây Môn Sương cũng xin đa tạ Môn đại hiệp.
- Cô nương không nên khách sáo... Tại hạ tuy không biết vì nguyên cớ gì quý giáo bắt cóc Văn Nhân đại hiệp nhưng tại hạ biết tất quý giáo phải có thâm ý gì đó, bây giờ người mà quý giáo bắt cóc được lại là giả, chẳng lẽ... Tây Môn Sương chặn lời:
- Điều ấy ta có tính đến, do đó ta đã buộc bọn Triều Thiên Bảo chuyển lời cho Trác Không Quần, đợi Trác Không Quần chút nữa đến đây, chúng ta sẽ ba mặt một lời. Môn Nhân Kiệt lắc đầu than:
- Có lẽ mọi việc đã hỏng cả rồi, cứ theo tại hạ biết, vị Cẩm Kiếm Thư Sinh kia đã không còn ở trên đời này nữa. Tây Môn Sương ngẩn người rồi buột miệng kêu:
- Các hạ... các hạ nói vậy là sao?
- Cô nương còn nhớ tại hạ có nói đã từng lục tung đồng tro tàn sau hỏa nạn ở Trác phủ chứ? Tây Môn Sương gật đầu:
- Ta nhớ, lẽ nào...
- Trong đồng tro tàn ấy có tất cả bốn xác chết cháy đen, một là Văn Nhân phu nhân, một là Tiểu Diện Sát Thần Hứa Thường Lạc, một là xác cao thủ khác, còn một chẳng biết là ai... cả bốn thi thể ấy đều nằm chết tại dưới lầu, lúc ấy tại hạ chưa nhận ra là ai, nay nghĩ lại... Y lắc đầu im miệng không nói. Tây Môn Sương kinh dị, vội hỏi:
- Phải chăng Môn đại hiệp có ý nói đó là Văn Nhân đại hiệp...
- Chỉ mong không đúng, nhưng tiếc thay tám chín phần mười là không thể sai. Tây Môn Sương biến hẳn sắc mặt, thân thể hơi run lên nhưng chỉ thoáng chốc nàng lấy lại được bình tĩnh:
- Không đúng đâu, Trác Không Quần không thể để cho bằng hữu chí thiết...
- Họ Trác lúc ấy không thể nào cứu viện được nữa, vả chăng Thần quân đâu thể biết trước bọn ác độc kia lại phóng hỏa. Tây Môn Sương lắc đầu:
- Không thể được, không thể được, người hiền tất gặp lành, Cẩm Kiếm Thư Sinh là kỳ tài nhân nghĩa trên đời, lẽ nào lại bị thê thảm... Hình như nàng không dám nói đến tiếng “chết”, nên đột nhiên im bật. Môn Nhân Kiệt lắc đầu than:
- Việc này thực khó mà nói, trời xanh vốn ghen ghét kẻ có tài, mấy năm nay Văn Nhân đại hiệp đã chẳng gặp toàn điều bi thảm đó sao? Mệnh thế ấy, vận thế ấy, vả chăng vô công Văn Nhân phu nhân và Hứa Thường Lạc mà còn chưa thoát thân nổi, còn Văn Nhân đại hiệp thân bị bạo bệnh, thần trí mơ hồ, làm sao thoát thân một mình được? Tây Môn Sương run lên, nàng từ từ cúi đầu nhưng rồi đột nhiên nàng lại ngẩng đầu lên:
- Cứ đợi Trác Không Quần đến đây, ta sẽ hỏi trực tiếp...
- Giả như Thần quân cũng xác nhận Văn Nhân đại hiệp đã táng thân trong biển lửa ấy thì sao? Tây Môn Sương run hai vai bé nhỏ nhưng nàng lắc mạnh đầu:

- Ta vẫn không tin, ta tuyệt đối không tin... Thành linh vừa lúc ấy có một hán tử áo xám bước vào cung kính trước mặt Tây Môn Sương:

- Bẩm đại cô nương, Trác Không Quần đã đến... Tây Môn Sương thay đổi nét mặt:

- Hẳn đến thật đúng lúc, hẳn đến đâu rồi?

- Bẩm cô nương, còn cách trấn này nửa dặm đường. Chưa dứt lời đã nghe nhiều tiếng vó ngựa dập dồn từ ngoài tiểu trấn vọng đến, trong chớp mắt, tiếng vó ngựa đã đến gần. Tây Môn Sương vẫy tay ra hiệu:

- Thường tổng tuần sát, theo ta ra ngoài đón bọn chúng.

Nàng chuyển thân dẫn thiếu niên áo đen bước ra liền. Thường Xuân Anh và hai đại hán tuần sát áo tía cũng vội bước theo. Môn Nhân Kiệt chau mày bước luôn theo sau lưng họ. Vừa ra tới cửa đã thấy ánh đèn sáng rực, hai hán tử áo xám cầm hai đèn lồng cực to phân đứng hai bên cửa.

Ánh sáng chiếu rực rỡ cả một khúc đường. Trong thoáng chốc tiếng vó ngựa đã tới gần từ góc đường xa ngoặt tới mười cổ tuần mã, trên yên, người đi đầu chính là Thát Tuyệt Thần Quân Trác Không Quần. Sau lưng hắn là Tôn Bất Tiểu và tổng quản của Trác phủ Chấn Thiên Thủ Đồng Thiên Giáp và nhiều tên cao thủ Trác phủ khác.

Sau cùng lại có mười kỵ sĩ nữa là bọn Triều Thiên Bảo, nhưng lần này chỉ có hán tử áo trắng và hai tên hán tử áo vàng là ngồi trên yên còn Vu Trấn Đông và sáu tên hán tử áo vàng khác thì nằm sõng soài trên ngựa. Tên hán tử áo trắng trông rất thảm hại vì áo quần đã bị rách bươm để lộ máu thịt bầy nhầy khắp nơi trên mình. Trác Không Quần giục ngựa tới gần, còn cách khoảng mười trượng liền phi thân xuống ngựa, dẫn bọn Tôn Bất Tiểu, Đồng Thiên Giáp bước đến gần hai trượng. Đẩy đẩy, hắn mới dừng chân, sắc mặt lạnh lẽo kinh dị nhìn Môn Nhân Kiệt trước tiên. Môn Nhân Kiệt vội vàng ôm quyền:

- Thần quân, Môn Nhân Kiệt có đây. Trác Không Quần cười gằn:

- Môn đại hiệp quả thật rất giỏi thuật dịch dung cải đổi bộ mặt... Môn Nhân Kiệt chưa kịp đáp lời, hắn đã đưa mắt nhìn sang các người Thiên Hương Giáo:

- Vị nào là thủ lĩnh ở đây? Tây Môn Sương lạnh lùng đáp:

- Người có thể nói chuyện với bản cô nương đây.

- Cô nương là ai?

- Người định có ý tìm ai? Trác Không Quần hơi biến sắc:

- Được, tạm thời hãy gác qua mọi chuyện khác, ta chỉ hỏi cô nương: ‘Triều Thiên Bảo có thù hận gì với cô nương. Cô nương đuổi bọn họ đi là đủ rồi, tại sao lại chặn giữa đường hạ độc thủ giết hết bảy cao thủ chỉ chừa lại ba?’ Câu nói ấy chẳng những chỉ làm Thiên Hương Giáo đệ tử giật mình mà đến Môn Nhân Kiệt cũng phải ngạc nhiên, Thường Xuân Anh lập tức biến sắc quát to:

- Trác Không Quần chớ có bịa đặt, ngậm máu phun người! Trác Không Quần chưa đáp, Tôn Bất Tiểu từ sau đã chen lên, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Thường Xuân Anh:

- Người là ai mà dám gọi ra tên húy của Thần quân, và nói năng vô lễ với Thần quân? Thường Xuân Anh cười nhạt:

- Bát Tỷ Ngọc Na Tra Thường Xuân Anh, người là ai? Sắc mặt Tôn Bất Tiểu biến hẳn:

- Thì ra là Bát Tỷ Ngọc Na Tra. Ta là Tôn Bất Tiểu. Thường Xuân Anh cũng biến sắc:

- Có lẽ là Lãnh Diện Ác Quỷ cùng nổi tiếng vô lâm với Tiểu Diện Sát Thần chăng?

- Đúng vậy, đêm nay Ác Quỷ ta xin lãnh giáo Na Tra người xem sao!

- Thế thì hay lắm, Thường mỗ cũng đang muốn lãnh giáo đây. Tôn Bất Tiểu đang định động thủ, thành linh, Trác Không Quần quát to:

- Bất Tiểu, lùi lại, đợi chút nữa động thủ chưa muộn! Tôn Bất Tiểu cung kính cúi thân lui về sau. Trác Không Quần lại chú mục vào Tây Môn Sương:

- Hắn cho rằng ta bịa đặt, ngậm máu phun người, còn cô nương thì sao? Tây Môn Sương lạnh lùng:
- Chính hắn đại biểu nói thay ta đó. Trác Không Quần gật đầu:
- Hay lắm, xưa nay Trác mỗ hành sự, chỉ cần hợp với đạo lý, ta sẽ buộc cô nương không còn cách chối tội... Hắn đưa tay vẫy sau lưng gọi:
- Bạch hiền đệ, mời đến đây! Hắn tử áo trắng dẫn theo hán tử áo vàng bước tới, thần sắc hắn dễ sợ và ánh mắt bi phẫn hận thù chòng chọc nhìn Bát Tỷ Ngọc Na Tra Thường Xuân Anh, Trác Không Quần chỉ hán tử áo trắng ấy:
- Vị này là Bạch Văn Lượng kết giao tam đệ với Triều Thiên Bảo
- Lôi bảo chủ, sáng nay cô nương đã có gặp. Tây Môn Sương gật đầu:
- Đã có gặp. Trác Không Quần gật đầu nhìn Bạch Văn Lượng:
- Bạch hiền đệ, chúng đều có tại đây, là ai đã hành hung hạ độc thủ các hiền đệ nào? Bạch Văn Lượng chỉ thẳng vào mặt Thường Xuân Anh rồi lại chỉ Vân Yên Phi gào to:
- Chính là hai tên thất phu ấy dẫn theo hơn hai mươi người... Thường Xuân Anh, Vân Yên Phi đều biến sắc. Thường Xuân Anh đang định cãi nhưng Tây Môn Sương đã giơ tay làm hiệu:
- Cứ để hắn nói cho hết! Bạch Văn Lượng vẫn gào:
- Còn có gì đáng nói nữa? Hai tên thất phu ấy lẳng lặng đuổi theo chúng ta hạ liên độc thủ. Tây Môn Sương hỏi:
- Người nói xong chưa? Bạch Văn Lượng đáp:
- Nói xong rồi.
- Xem tình trạng của người, ta không dám nói là người bịa đặt dựng chuyện ngậm máu phun người, nhưng ta cần cho người biết, hai thuộc hạ của ta chưa hề rời khỏi đây giây phút nào... Bạch Văn Lượng gân cổ:
- Nếu ta là cô nương ta cũng nói như vậy được. Tây Môn Sương lạnh sắc mặt lạnh nhạt nói tiếp:
- Ta không thêm tự bào chữa, ta mà có ý giết các người thật, tại sao ta cần cho các người ra đi, ta tự tin nếu ta muốn giết là giết ngay được! Sắc mặt Bạch Văn Lượng rất thê lương không đáp. Đột nhiên, Trác Không Quần cất lời:
- Bây giờ cô nương đã làm được việc ấy, chỉ vì sau mới hối hận sai người đuổi theo giết chúng, điều ấy hoàn toàn có khả năng, đồng thời chính mắt ba tên này nhìn thấy, chính thân chúng cũng thụ thương, chẳng lẽ lại còn lảm? Tây Môn Sương đáp:
- Hai thuộc hạ ta không rời tiểu trấn nửa bước, điều ấy cũng không thể lảm. Trác Không Quần cười lạnh:
- Bạch hiền đệ lúc này nói rất đúng, đối hắn là cô nương, hắn cũng nói được như vậy, quý thuộc hạ nếu không rời khỏi nơi đây, lẽ nào bọn Triều Thiên Bảo lại tự sát hay sao? Tây Môn Sương nói:
- Cũng có thể do người khác giá họa...
- Có đến ba nhân chứng thấy tận mắt, đâu phải dễ để cho cô nương chối tội... Đột nhiên Môn Nhân Kiệt bước lên một bước, ôm quyền nói:
- Thần quân, có thể cho tại hạ nói vài lời?
- Mời Môn đại hiệp, Trác mỗ xin rửa tai lắng nghe.
- Không dám, đa tạ Thần quân. Họ Môn chuyển nhìn Bạch Văn Lượng:
- Bạch đại hiệp còn nhớ tại hạ chứ? Bạch Văn Lượng gật đầu:
- Đương nhiên là nhớ, hôm nay ta có gặp các hạ trên đường, sao lại quên được? Môn Nhân Kiệt cười nhạt:
- Tại hạ xin hỏi, việc mấy người quý bảo bị hại xảy ra trước khi gặp tại hạ hay sau khi gặp tại hạ? Bạch Văn Lượng ngẩn người:

- Sao các hạ lại hỏi vậy, khi chúng ta gặp nhau giữa đường, chính các hạ còn thấy chúng ta rất khỏe mạnh, và nhị huynh ta vẫn còn nói chuyện với các hạ đó thôi. Môn Nhân Kiệt gật đầu:
- Vậy thì tại hạ có thể nói với Bạch đại hiệp, khi tại hạ triển khai thân pháp đến tiểu trấn này, đúng là đã có vị họ Văn này ở trong trấn. Bạch Văn Lượng:
- Ý các hạ muốn nói là...
- Là chứng minh vị họ Văn đây hoàn toàn không rời khỏi trấn này.
- Có lẽ hẳn về trước các hạ chăng...
- Người nào thì tại hạ không dám nói, nhưng còn vị họ Văn này, tại hạ có thể xin lỗi, dù cho hẳn chạy trước trăm trượng, vẫn không mau bằng tại hạ. Thành linh, Trác Không Quần nói:
- Điều ấy Trác mỗ tin được, Môn đại hiệp thân pháp tuyệt kỹ thâm hậu, ai mà hơn được?
- Thần quân quá khen. Bạch Văn Lượng lạnh lùng:
- Ta lấy gì tin lời các hạ là thật hay giả?
- Bình sinh Môn Nhân Kiệt chưa hề nói lời hư ngụy, sự việc liên quan tới mạng sống và thù oán hai bên, tại hạ càng không dám, vả chăng, tại hạ đâu có việc gì phải bênh vực cho ai? Bạch Văn Lượng:
- Các hạ nên biết chỉ với mấy câu ấy mà đủ sao?
- Tại hạ không dám ép Bạch đại hiệp tin, bất quá tại hạ chỉ là kẻ thứ ba khách quan không nỡ nhìn thấy hai bên hiểu lầm, cũng không muốn chư vị bị người khác lợi dụng gây thù oán nên đành nói thật như vậy. Bạch Văn Lượng gầm lớn:
- Thế ta tận mắt nhìn thấy và lại còn động thủ với hai tên thất phu ấy thì giải thích sao?
- Điều ấy có thể là do có người cải trang mạo xưng giả họa... Bạch Văn Lượng cười gằn:
- Tiếc rằng mấy mạng người kia không thể vì hai tiếng có thể mà giải quyết được! Môn Nhân Kiệt chau mày nhìn qua Trác Không Quần, dĩ nhiên Trác Không Quần lạnh nhạt nói:
- Sự việc do Bạch hiền đệ thấy tận mắt lại còn động thủ với chúng, nhân chứng có tới ba. Trác mỗ thân là bằng hữu, không thể chối từ bốn phận xử trị công minh, mong Môn đại hiệp thông hiểu giùm. Thành linh có tiếng Bạch Văn Lượng nói:
- Môn đại hiệp làm gì ở đây? Môn Nhân Kiệt chuyển mục quang qua hẳn:
- Bạch đại hiệp không nhớ là lời tại hạ đã nói sao?
- Vì muốn cứu Văn Nhân đại hiệp? Môn Nhân Kiệt gật đầu:
- Đúng vậy, Bạch đại hiệp.
- Môn đại hiệp đã cứu được Văn Nhân đại hiệp chưa?
- Chưa, chỉ vì... Bạch Văn Lượng cười gằn:
- Môn đại hiệp vốn đến đây để cứu Văn Nhân đại hiệp, bây giờ chẳng những chưa hề cứu được mà còn đứng về phe bọn người chưa rõ lai lịch kia thực khiến người khó hiểu. Môn Nhân Kiệt cả cười:
- Chẳng có gì khó hiểu vì vị Văn Nhân đại hiệp kia chỉ là người giả do người khác cải trang mạo xưng. Điều ấy Trác thần quân ắt biết rõ. Văn Lượng chưa kịp nói gì, Trác Không Quần đã gật đầu chen vào:
- Đúng vậy, Trác mỗ có thể chứng minh, đây là chuyện thật. Bạch Văn Lượng giật mình kinh ngạc:
- Thần quân, như thế là thế nào? Trác Không Quần đáp:
- Rất đơn giản, Trác mỗ há nỡ khinh suất giao bằng hữu chí thân cho người chữa trị, hà huống Trác mỗ biết chắc vị đại hiệp kia có ý bất lương? Bạch Văn Lượng sực hiểu a lên một tiếng:
- Thế ra Thần quân cho gửi Võ Lâm Thiếp... Trác Không Quần đưa tay chỉ các môn hạ Thiên Hương Giáo:

- Chỉ vì truy tầm tung tích bọn người kia. Bạch Văn Lượng:
- Thế hiện nay, Văn Nhân đại hiệp... Sắc mặt Trác Không Quần bi thảm:
- Ta giấu Văn Nhân nhị đệ trong một tiểu lâu nhưng khi ta đuổi {theo} bọn gian tặc xuống Thục Cương, Trác phủ đã bị người phóng hỏa, phu phụ Văn Nhân nhị đệ đã bị thiêu sống. Bạch Văn Lượng buột miệng kêu một tiếng kinh dị. Tây Môn Sương biến hẳn sắc mặt vội quát lớn:
- Trác Không Quần, người nói Văn Nhân đại hiệp đã... Trác Không Quần lạnh lẽo gật đầu:
- Đúng vậy, chẳng lẽ cô nương còn chưa biết? Tây Môn Sương dường như không nghe, nàng lắc đầu liên tiếp:
- Không thể được, không thể được, tuyệt đối không được, tuyệt đối đại hiệp không thể bị... Không nghe câu nói sau đó của nàng, chỉ thấy hai cánh môi nàng run lên bần bật không nghe rõ những tiếng gì nữa. Trác Không Quần hừ lạnh một tiếng:
- Bọn người không biết Văn Nhân đại hiệp vẫn còn ở trong Trác phủ, nếu không các người đã bắt cóc người trước rồi mới phóng hỏa sau rồi... Tây Môn Sương nghiêm lạnh sắc mặt:
- Trác Không Quần, người cũng cho rằng chúng ta là người phóng hỏa thiêu Trác phủ? Trác Không Quần bật cười lạnh:
- Trừ các người ra, Trác mỗ tuyệt không nghĩ ra là ai khác...
- Vị Môn đại hiệp đây cũng cho rằng chúng ta phóng hỏa, nhưng bây giờ Môn đại hiệp đã tin người phóng hỏa là một người khác... Trác Không Quần cắt lời:
- Môn đại hiệp là Môn đại hiệp. Trác mỗ là Trác mỗ. Môn Nhân Kiệt hơi cung tay:
- Thần quân... Trác Không Quần vẫn lạnh lẽo:
- Môn đại hiệp phải chăng vì trượng nghĩa bênh vực vài lời cho họ? Môn Nhân Kiệt không để ý, cứ nói:
- Thần quân, sự thực cô nương đã nói rất có lý, Thần quân nên lắng nghe.
- Môn đại hiệp vì người trượng nghĩa, Trác mỗ xin rửa tai lắng nghe. Môn Nhân Kiệt khiêm tốn đáp một câu rồi đem những lời Tây Môn Sương vừa nói với y ra thuật lại. Nghe xong, Trác Không Quần cười gằn:
- Môn đại hiệp, Trác mỗ thừa nhận cô nương ấy nói cũng có phần hữu lý và vẫn biết rằng trong bọn họ chẳng có ai bản lĩnh cao hơn đệ muội Trác mỗ, nhưng Môn đại hiệp có dám đảm bảo lúc ấy bọn họ không có cao thủ nào bên cạnh phụ trợ không? Môn Nhân Kiệt ngẩn người, lập tức bình tĩnh:
- Tại hạ không tin cô nương này lại là người đặt điều dối gạt người. Tây Môn Sương cảm kích nhìn y một cái, Trác Không Quần lãnh đạm:
- Trác mỗ đã vừa nói qua, Môn đại hiệp là Môn đại hiệp, Trác mỗ vẫn là Trác mỗ. Chợt Bạch Văn Lượng xen vào như có ý châm chọc:
- Không biết vị cô nương đây có thủ thuật gì mà khiến Môn đại hiệp quá tin như thế? Tây Môn Sương đỏ bừng mặt rồi lập tức sắc mặt lạnh băng:
- Người nói vậy là có ý gì? Bạch Văn Lượng cười hăng hắc:
- Cái đó nên hỏi tự cô nương mới rõ. Môn Nhân Kiệt đưa mắt nhìn qua Bạch Văn Lượng:
- Bạch đại hiệp nói câu ấy chẳng lẽ không sợ tổn thất thanh danh Triều Thiên Bảo và sút mẻ thân phận Bạch đại hiệp sao? Bạch Văn Lượng vẫn cười hăng hắc:
- Cái ấy chẳng quan trọng gì, cái quan trọng là Môn đại hiệp chớ quên Môn đại hiệp vẫn nói là đã từng chịu ân huệ của Văn Nhân đại hiệp!
- Sự thực là thế, giao tình của tại hạ và Văn Nhân đại hiệp e rằng không kém gì giao tình giữa Văn Nhân đại hiệp và Trác thần quân. Bạch Văn Lượng lắc đầu:
- Nói như thế càng khiến người khó hiểu.

- Chẳng có gì khó hiểu. Môn Nhân Kiệt vốn chỉ là người trọng hai chữ đạo nghĩa mà thôi.
- Điều ấy có thật hay không e rằng chỉ có mình Môn đại hiệp tự biết lấy.
- Tùy Bạch đại hiệp muốn nói sao cũng được, Môn Nhân Kiệt ngửa mặt không thẹn với trời, cúi đầu không thẹn với người, không hề lay động vì lời khen chê của Bạch đại hiệp. Thiếu niên áo đen đột nhiên quát to một tiếng tung thân tới định động thủ. Tây Môn Sương đã kịp kéo tay thiếu niên lại:
- Mai Lãng, đây là việc của dì, chúng ta nên học tính nhẫn nại của Môn đại hiệp. Bạch Văn Lượng cất tiếng cười lớn:
- Cuối cùng cũng lộ ra là cùng tâm cùng ý... ha. . ha. Thường Xuân Anh nghiêm mặt quát:
- Thất phu, liệu hồn mất mạng đó! Họ Lượng định tung thân đến nhưng Trác Không Quần đã ngăn lại:
- Bạch hiền đệ, đấu khẩu vô bổ, như vậy đủ rồi, để hôm nay ta giải quyết tội đồ Trác phủ... Tây Môn Sương chau mày lạnh lẽo:
- Trác Không Quần, ngươi thật là...
- Trác mỗ suốt đời không nói bậy một lời, hà huống đó là chuyện lớn ấy?
- Trác Không Quần, ngươi chỉ là một tên không biết thị phi, chẳng hiểu trắng đen.
- Cô nương cứ tìm hết thiên hạ xem có ai dám nói Trác mỗ là người không hiểu trắng đen, bình sinh Trác mỗ không hề oan uổng, ép bức ai, nhưng cũng tuyệt không buông tha kẻ gian ác. Tây Môn Sương đang định nói nữa, Trác Không Quần đã kịp vẫy tay:
- Cô nương không cần phí lời, dù cô nương có hoa ngôn xảo ngữ tới đâu cũng chẳng động tâm Trác mỗ được đâu! Đột nhiên, Môn Nhân Kiệt xen vào:
- Thần quân, nóng lòng báo thù cho bằng hữu thực khiến tại hạ khâm phục, nhưng chưa tra xét rõ minh bạch đã muốn dùng võ với người... Trác Không Quần:
- Phải chăng Môn đại hiệp muốn vì nghĩa xen vào chuyện của Trác mỗ?
- Thần quân, Môn Nhân Kiệt không dám...
- Thế thì, đây là chuyện của Trác mỗ với Thiên Hương Giáo. Trác mỗ yêu cầu Môn đại hiệp đứng ngoài, trừ phi Môn đại hiệp muốn cạy nghĩa xen vào, nếu không thì đừng can dự. Tây Môn Sương cũng nói bồi vào:
- Môn đại hiệp, Trác Không Quần nói không sai, xin Môn đại hiệp... Môn Nhân Kiệt cả cười lắc đầu:
- Cô nương lầm rồi, tại hạ không nghiêng về ai... Tây Môn Sương khẽ cúi đầu:
- Như thế hay lắm... Tiếp đó, nàng chuyển nhìn Trác Không Quần:
- Trác Không Quần, ta không muốn nói nhiều, người thích giải quyết ra sao? Trác Không Quần sát khí đột hiện:
- Hào kiệt nữ lưu, thật đáng kính phục, trước tiên ta muốn biết rõ lai lịch cô nương...
- Nếu chẳng may chúng ta thất bại, người sợ gì không hỏi ra lai lịch?
- Hay lắm, Bất Tiểu, Thiên Giáp. Hạ thủ không cần lưu tình! Tôn Bất Tiểu và Đồng Thiên Giáp vâng lệnh động thân. Đột nhiên Môn Nhân Kiệt cất tiếng quát:
- Chớ động thủ! Tiếng quát tuy không lớn lắm nhưng chấn động màng nhĩ Tôn Bất Tiểu và Đồng Thiên Giáp, cả hai lay chuyển biến sắc, tiếp đó là tiếng đe dọa của y:
- Bất cứ ai ra tay trước chớ trách tại hạ hạ thủ vô tình, hãy lùi lại sau. Trác Không Quần cũng biến sắc găm to:
- Môn đại hiệp, ngươi thực sự muốn xen vào chuyện của Trác mỗ? Môn Nhân Kiệt lắc đầu cười nhạt:
- Môn Nhân Kiệt không dám, chỉ vì không muốn nhìn Trác thần quân giận dữ uy hiếp người vô tội, tự thương tổn thanh danh cả đời của Thần quân.

- Đó là chuyện của Trác mỗ.
- Nhưng Thần quân là bằng hữu của Văn Nhân đại hiệp, tại hạ cũng là bằng hữu của Văn Nhân đại hiệp.

29. Áp Đảo Thần Quân

- Nói vậy là Môn đại hiệp vì Trác mỗ?
- Sự thực như thế, tại hạ không thể phủ nhận. Trác Không Quân cười lớn:
- Môn đại hiệp, Trác mỗ vốn tin các hạ là bằng hữu của Văn Nhân nhị đệ nên đối xử nhân nhượng với các hạ, nhưng nay Trác mỗ không dám nhận các hạ là bằng hữu của nhị đệ nữa nên không thể tiếp tục nhân nhượng, các hạ ngăn trở Trác mỗ báo thù cho bằng hữu chính là đại địch của Trác mỗ đó. Bất Tiểu! Tôn Bất Tiểu chưa kịp đáp, Môn Nhân Kiệt đã nói mau:
- Thần quân chớ quên những lời tại hạ vừa nói.
- Trác mỗ không quên nhưng Trác mỗ không tin! Họ Trác động thân liền, thân hình hấn mau chẳng khác gì ma quỷ. Tây Môn Sương lo lắng chau mày. Môn Nhân Kiệt mỉm cười:
- Cô nương, xin cứ đứng một bên nhường cho tại hạ. Trong lúc nói, chưởng lực vừa đen vừa gầy của Tôn Bất Tiểu đã rít kinh phong phát đến trước mặt Tây Môn Sương. Môn Nhân Kiệt quát lạnh:
- Chú ý uyển mạch đó, các hạ! Đơn chưởng phát liền, chớp mắt kéo về, chỉ nghe Tôn Bất Tiểu rú lên một tiếng ôm lấy tay lui lại, sắc mặt hốt hoảng kinh dị. Sự thực, không phải một mình họ Tôn kinh dị mà tất cả toàn chúng nhân có mặt đều biến sắc. Tây Môn Sương mở to hai mắt, kinh hoàng than:
- Thân thủ Môn đại hiệp cao tuyệt... Môn Nhân Kiệt cười nhạt:
- Cô nương quá khen, đó chỉ là may mắn. Trác Không Quân cũng đã động dung:
- Môn đại hiệp, so với Trác mỗ, xem ra người cao hơn...
- Trước mặt Thần quân, tại hạ múa búa qua cửa Lỗ Ban. Câu nói vừa dứt, Đồng Thiên Giáp đã động thủ. Nhưng Trác thần quân đã kịp thời ngăn cản:
- Thiên Giáp, quay về, phải biết biết trời cao đất dày, người đâu phải là đối thủ của Môn đại hiệp? Đồng Thiên Giáp vội thu thân nhưng mặt vẫn có sắc chưa phục. Trác Không Quân giương mày nói to:
- Môn đại hiệp, thuộc hạ của Trác mỗ chẳng ai đấu hơn được ba chiêu của các hạ. Do đó, Trác mỗ muốn tự thân lãnh giáo Môn đại hiệp. Môn Nhân Kiệt chau mày:
- Thần quân là cao thủ đệ nhất hiện nay. Môn Nhân Kiệt tự biết không đủ đối địch...
- Môn đại hiệp chớ quá khiêm nhượng. Môn đại hiệp đã ăn được Thiên Niên Hà Thủ Ô lại được Văn Nhân nhị đệ của Trác mỗ đả thông sinh tử huyền quan và hai mạch Nhâm Đốc, chỉ e võ công thâm hậu không kém gì Trác mỗ...
- Thần quân... Trác Không Quân xua tay:
- Môn đại hiệp không cần nói nhiều. Trác mỗ xin nói trước, chúng ta chỉ đấu ba chiêu, sau ba chiêu nếu Môn đại hiệp thắng, Trác mỗ sẽ bỏ qua chuyện đêm nay, còn nếu may mà Trác mỗ thắng, xin mời Môn đại hiệp rời ngay tiểu trấn này từ nay đừng xen vào chuyện của Trác mỗ... Môn Nhân Kiệt gật đầu:
- Câu ấy là do Thần quân nói trước.
- Đúng vậy, do Trác mỗ nói trước. Môn Nhân Kiệt chau mày:
- Thần quân, còn như nếu tại hạ chỉ cố miễn cưỡng cầm cự ngang bằng thì sao?
- Trác mỗ lập tức suất lĩnh thủ hạ rời khỏi nơi đây ngay coi như Trác mỗ thua.

- Thần quân, một lời đã xuất xin hãy giữ.

- Người võ lâm chuyện sinh tử còn nhẹ hơn lời hứa, Môn đại hiệp yên tâm! Dứt lời Trác Không Quần bước lên hai bước liền. Môn Nhân Kiệt khẽ cung tay:

- Thần quân, xin mời! Với thân phận võ công Trác Không Quần hiện nay tìm khắp trong thiên hạ võ lâm không một ai chịu nổi ba chiêu mà chưa trọng thương hoặc chết tại đương trường. Tây Môn Sương dư biết điều ấy nên vội cất tiếng thánh thót quan hoài:

- Môn đại hiệp, cẩn thận xuất thủ trước đi!

Môn Nhân Kiệt giơ cao tay lên nhưng y vừa động tay, thân hình Thất Tuyệt Thần Quân đã như chớp giạt, hữu chưởng vẽ thành nửa vòng tròn nhẹ như lá rụng vỗ về phía Môn Nhân Kiệt. Dịch không động, ta cũng không động, dịch vừa động, ta liền động trước, đối với một dịch thủ chưa hề nghe tên như Môn Nhân Kiệt, Trác Không Quần cũng không dám sơ ý, định chiếm tiện nghi trước.

Chiêu thế họ Trác mới nhìn tưởng là nhẹ nhàng chậm chạp, kỳ thực hần vừa động, chưởng đã tới trước ngực Môn Nhân Kiệt thế mau như điện hàm chứa đủ âm nhu khinh trọng như núi sập. Môn Nhân Kiệt tựa hồ kinh ngạc lập tức đưa chưởng lên nghênh tiếp. Y dám trực diện đối chưởng với Thất Tuyệt Thần Quân? Trác Không Quần cười nhạt, khi hai chưởng sắp chạm nhau, họ Trác mau lẹ trầm tay xuống, năm chỉ lực từ dưới quét ngược lên cắm thẳng vào ngực đối phương.

Thất Tuyệt Thần Quân không hổ thẹn là nhân vật thành danh đã lâu và là một cao thủ đầy kinh nghiệm, hần nghe nói Môn Nhân Kiệt đã ăn được Thiên Niên Hà Thủ Ô, hai huyết mạch Nhâm Đốc đã được khai thông nên không dám đối chưởng trực tiếp với Môn Nhân Kiệt. Nhưng Môn Nhân Kiệt cũng không kém, y cũng chớp nhoáng trầm tay chụp vào uyển mạch Trác Không Quần. Họ Trác cả kinh buột miệng:

- Thân thủ cao tuyệt, chỉ còn lại một chiêu cuối cùng! Dứt lời hần thu thân, sắc mặt nghiêm trọng, chưởng chậm chậm phát ra. Chưởng ấy xem ra rất chậm nhưng khiến thân hình Môn Nhân Kiệt chấn động, y lập tức gương cười:

- Thần quân, chúng ta không oán không thù sao nữ dùng sát thủ nặng thế? Cánh tay y phát mạnh phát ra một chưởng. Chưởng lực chạm nhau chẳng thấy tiếng nào cũng chẳng thấy kinh phong gì ghê gớm nhưng chỉ thấy Trác Không Quần sắc mặt biến đổi, thân hình lảo đảo lùi liền ba bước. Nhưng, cũng vừa lúc ấy, Môn Nhân Kiệt cũng lùi lại ba bước. Chúng nhân toàn trường ngẩn người ra nhìn. Một lúc, Môn Nhân Kiệt mới thở phào:

- Dốc hết toàn lực mới miễn cưỡng cầm cự ngang bằng ba chiêu... Ánh mắt Trác Không Quần dị thường:

- Môn đại hiệp, người cũng biết Tu Di Thần Chưởng của Văn Nhân nhị đệ ta nữa ư? Môn Nhân Kiệt cười nhạt:

- Lễ nào Thần quân quên tại hạ đã chịu ân huệ của Văn Nhân đại hiệp sao? Bất quá tại hạ chỉ học được một vài, nếu đánh thêm nữa chiêu nữa, tất Môn Nhân Kiệt phải bại. Trác Không Quần không đáp, mắt hần cứ chăm chăm nhìn Môn Nhân Kiệt không chớp. Môn Nhân Kiệt bình tĩnh mỉm cười:

- Thần quân, đừng nhìn nữa, Môn Nhân Kiệt đâu có gì... Trác Không Quần đột nhiên ảm đạm sắc mặt không nói một lời chuyển thân vọt thân phi hành bỏ đi. Tôn Bất Tiểu, Đồng Thiên Giáp và mấy cao thủ Trác phủ vội vàng đuổi theo hần. Sắc mặt Bạch Văn Lượng xám như xác chết trừng trừng nhìn Môn Nhân Kiệt, chuyển thân định bỏ đi luôn. Thành linh, Môn Nhân Kiệt gọi nhỏ:

- Bạch đại hiệp, xin hãy chậm một chút. Bạch Văn Lượng xoay thân, thần sắc dễ sợ:

- Sao? Môn đại hiệp phải chăng muốn giúp chúng tặc diệt hết chúng ta? Môn Nhân Kiệt lắc đầu:

- Bạch đại hiệp hiểu lầm, tại hạ chỉ muốn hỏi một câu, các người quý bảo bị ai giết chết vậy?

- Tại sao người hỏi nhiều lần thế?

- Nói thế thực là hai vị Thường và Vân giết ư?

- Không là hai tên ấy hạ độc thủ, chẳng lẽ là ta chắc?

- Thôi được, như vậy mời Bạch đại hiệp cứ ra đi! Bạch Văn Lượng không nói một lời, nháy mắt ra hiệu cho hai tên hán tử áo vàng kéo mấy con ngựa mang theo xác chết chạy ra hướng trấn ngoại. Môn Nhân Kiệt ngơ ngẩn nhìn theo, vừa lúc Tây Môn Sương đến bên cạnh nhỏ giọng:
- Môn đại hiệp vì sao lại vì Thiên Hương Giáo cự địch? Môn Nhân Kiệt cười khổ lắc đầu:
- Cô nương lầm đấy, tại hạ không vì quý giáo mà chỉ vì hai chữ “chính nghĩa”. Tây Môn Sương khích động:
- Vô luận nói thế nào, ân nghĩa đó của Môn đại hiệp, Thiên Hương Giáo cũng phải ghi nhớ.
- Cô nương lại lầm rồi, tại hạ đã nói, tại hạ chỉ vì hai chữ “chính nghĩa”.
- Tây Môn Sương tự hiểu rõ, tất cả cao thủ Thiên Hương Giáo không ai xứng là đối thủ của Trác Không Quần, đêm nay nếu không có Môn đại hiệp vì nghĩa ra tay, chỉ e bọn Tây Môn Sương này... Môn Nhân Kiệt lắc đầu:
- Cô nương, chớ vị đều thấy tận mắt, tại hạ phải dốc toàn lực mới may mắn ngang bằng cầm cự...
- Môn đại hiệp, ta dám nói chỉ có duy nhất một mình Tây Môn Sương nhận ra rất rõ, Môn đại hiệp không cần phải giấu nữa, ba bước lùi kia là do Môn đại hiệp cố ý lùi lại chứ tuyệt không phải bị cường lực Trác Không Quần đẩy lùi. Môn đại hiệp chỉ cố ý bảo toàn thanh danh và thể diện cho hãn mà thôi! Môn Nhân Kiệt giật mình cố gượng cười:
- Cô nương nói đùa ấy chứ, đó chính là cơ hội tốt để tại hạ được dương danh lập công, sao tại hạ lại cố ý, cô nương...
- Môn đại hiệp qua mặt được người khác, thậm chí qua mặt được cả Trác Không Quần chứ làm sao qua mặt được Tây Môn Sương? Môn Nhân Kiệt cố gượng cười:
- Cô nương cứ ép như vậy, tại hạ còn biết làm sao? Thiếu niên áo đen thành linh hỏi:
- Dì Sương, có thực vậy ư?
- Dì Sương có bao giờ lừa dối cháu? Thiếu niên chuyển nhìn qua Môn Nhân Kiệt:
- Môn đại hiệp, ngài có muốn đến cư ngụ tại Thiên Hương Giáo không? Môn Nhân Kiệt kinh ngạc:
- Lời của thiếu hiệp là... Thiếu niên đáp:
- Giả như đại hiệp bằng lòng, ta sẽ xin mẹ ta cho đại hiệp làm tổng hộ pháp... Tây Môn Sương chau mày quát:
- Mai Lãnh, cháu ăn nói lung tung gì thế?
- Dì Sương, cháu nói thực đấy mà.
- Dì biết cháu nói thực nhưng không được ép Môn đại hiệp. Môn Nhân Kiệt vội can thiệp:
- Cô nương, thiếu hiệp, thịnh ý ấy tại hạ xin tâm lãnh, nhưng đó không phải là ước nguyện của tại hạ, tại hạ lỡ quen tính phiêu hốt giang hồ, không muốn ở lâu bất cứ địa phương nào... Thiếu niên vội nói:
- Môn đại hiệp có thích cháu không, chỉ cần đại hiệp bằng lòng... Môn Nhân Kiệt mỉm cười cắt lời:
- Thiếu hiệp quá coi trọng tại hạ, Môn Nhân Kiệt lấy làm cảm kích, chỉ vì tại hạ còn nhiều ân oán chưa xong... Tây Môn Sương đột nhiên xen vào:
- Mai Lãnh đừng nói nữa, dì biết Môn đại hiệp không thể đáp ứng cháu. Thiếu niên ngạc nhiên:
- Dì Sương, tại sao vậy? Tây Môn Sương lắc đầu:
- Chẳng tại sao cả. Thiếu niên tha thiết quay lại Môn Nhân Kiệt:
- Đúng vậy chẳng, Môn đại hiệp? Môn Nhân Kiệt gượng cười:
- Tại hạ có nỗi khổ riêng bất đắc dĩ, mong được thiếu hiệp nguyên lượng. Thiếu niên không đáp, nhưng sắc mặt rất thất vọng, rất đáng thương. Môn Nhân Kiệt thở dài thầm rồi nói:

- Thiếu hiệp là người chân phác. Trước mắt tại hạ với quý giáo là địch hay bạn còn chưa xác định được, xin thiếu hiệp an lòng... Thiếu niên lắc đầu lia lịa:
- Không, giữa Thiên Hương Giáo và Môn đại hiệp tuyệt đối không có chữ “địch”, cháu không bao giờ muốn là địch thủ của đại hiệp.
- Mong rằng được như thế, chỉ cần tại hạ không phải là kẻ địch của quý giáo, tại hạ sẽ nguyện là bằng hữu của thiếu hiệp. Thiếu niên cả mừng, reo lên:
- Môn đại hiệp, thực thế chứ? Y gật đầu:
- Xưa nay tại hạ nói một là một, và chẳng được làm bằng hữu của thiếu chủ Thiên Hương Giáo là điều vinh hạnh cho tại hạ. Thiếu niên phác thực không biết chút gì khách sáo, kéo tay Tây Môn Sương reo to:
- Dì Sương, cháu rất cao hứng, xưa nay cháu chưa bao giờ cao hứng như hôm nay... Tây Môn Sương chau mày:
- Mai Lãnh, sao cứ trẻ con mãi thế, không sợ Môn đại hiệp cười cho sao? Thiếu niên đỏ mặt im bặt. Tây Môn Sương nhìn qua Môn Nhân Kiệt:
- Môn đại hiệp thực muốn kết bằng hữu với nó ư? Môn Nhân Kiệt nghiêm khắc:
- Cô nương, Môn Nhân Kiệt đâu phải là kẻ hai lời, khi xưa ở Dương Châu Đệ Nhất Lâu, tại hạ đã nhận ra vị thiếu hiệp này rất khả ái... Tây Môn Sương chau mày kinh ngạc, chưa biết nói gì thì thiếu niên đã buột miệng:
- Ủa! Khi ấy Môn đại hiệp cũng có mặt ở Dương Châu Đệ Nhất Lâu... Y mỉm cười gật đầu:
- Lúc ấy, thiếu hiệp không hề lưu ý tới tại hạ nhưng tại hạ biết tất cả động tĩnh của thiếu hiệp, đến khi nhị vị rời khỏi đó, tại hạ còn theo nhị vị đến bên sông Vận Hà...
- Sao? Thế người kia lại là... Y lắc đầu:
- Bị Tây Môn Sương cô nương phát hiện không phải là tại hạ. Thiếu niên a một tiếng gật đầu:
- Thảo nào đại hiệp biết Vân đường chủ là... Nửa chừng im bặt, Tây Môn Sương kịp nói:
- Nếu đó là lòng chân thật của các hạ thì rất hay, Môn đại hiệp chưa biết, rất ít người được tiểu diệt đây yêu thích...
- Cô nương, cái ấy tại hạ có biết.
- Đó có lẽ là do cơ duyên, trong Mai Cốc, nó sống rất cô độc, không ngờ hôm nay lại có cơ duyên gặp đại hiệp...
- Nói thế, tại hạ không đến nỗi là người xấu.
- Được nó yêu thích tất không phải là người xấu rồi!
- Xin được đa tạ cô nương và thiếu hiệp. Đột nhiên Tây Môn Sương hỏi chuyện cũ:
- Môn đại hiệp làm như vừa rồi chỉ vì giữ thể diện và thanh danh cho Trác Không Quân hay còn nguyên nhân nào khác? Môn Nhân Kiệt lắc đầu:
- Cô nương, đúng vậy, tại hạ chỉ là... Đột nhiên, y giật mình đổi lời:
- Nhân lực của cô nương thật lợi hại! Tây Môn Sương cười nhẹ:
- Cuối cùng Môn đại hiệp đã thừa nhận... Ta nhận ra Môn đại hiệp còn vì nguyên nhân gì khác nữa.
- Xin cô nương hiểu cho, Trác thần quân là bạn chí thân của Văn Nhân đại hiệp còn Môn Nhân Kiệt lại là người chịu ân huệ của Văn Nhân đại hiệp.
- Ta lấy làm lạ, Trác Không Quân cũng là anh hùng cao thủ nhất nhì hiện nay, tại sao hắn lại chẳng phân phải trái trắng đen như thế?

- Có lẽ vì do gặp quá nhiều biến cố bi thảm, phu phụ Văn Nhân đại hiệp bị hãm hại nên Thần quân bị tổn thương nặng, nôn nóng báo thù, sợ dĩ... Tây Môn Sương cất lời:
- Nói đi nói lại đều do Thiên Hương Giáo bắt cóc bằng hữu, hai chuyện xảy ra trùng hợp, ai cũng ngờ Thiên Hương Giáo phóng hỏa đốt Trác phủ, vết nhơ ấy... Không, ta quyết không tin Văn Nhân đại hiệp đã chết.
- Mong rằng như thế, nhưng sự thực đã xác minh... Tây Môn Sương vẫn lắc đầu:
- Không, vô luận thế nào, ta tuyệt không thể tin một vị anh hùng nhân nghĩa đội trời đạp đất, kỳ tài cái thế bị người hại đến thân mang bạo bệnh đã là quá bất công, nếu như lại bị hại chết nữa thì là trời cao quá hồ đồ... Môn Nhân Kiệt thở dài thầm lắc đầu:
- Cô nương, trên đời chín phần mười sự việc đều thế, người tốt...
- Không, ta tuyệt đối không tin. Môn Nhân Kiệt chau mày không biết nói gì. Tây Môn Sương nhìn chăm chú y lại đối giọng:
- Môn đại hiệp, cho phép ta nói thẳng, ở đời này công lực cao hơn Thất Tuyệt Thần Quân Trác Không Quân chỉ có một mình Cẩm Kiếm Thư Sinh Văn Nhân đại hiệp, nay lại có...
- Nay lại có người thứ hai chứ gì?
- Điều đó cơ hồ quá khó tin.
- Nhưng sự thực cô nương đã thấy tận mắt. Tây Môn Sương ngần ngại một lát, nói:
- Xin đừng khiển trách. Môn đại hiệp có thực tên là Môn Nhân Kiệt không?
- Cô nương, tên tuổi là do cha mẹ nào nữ thay đổi...
- Vậy thì tại sao Môn đại hiệp không để mặt thật cho đời biết, lẽ nào lại...
- Trời sinh xấu xí, chỉ sợ để mặt thật người đời sẽ sợ hãi xa lánh cả thôi. Tây Môn Sương định nói gì đó nhưng lại thôi. Thiếu niên áo đen đột nhiên xen vào:
- Môn đại hiệp, có thể cho cháu nhìn mặt thật chút được chăng? Môn Nhân Kiệt lắc đầu cười buồn:
- Thiếu hiệp hà tất phải ép tại hạ và làm mình phải sợ hãi làm gì?
- Môn đại hiệp, cháu không sợ đâu, xin hãy cho cháu xem mặt thật. Tây Môn Sương cũng hồi thúc:
- Môn đại hiệp, kết giao bằng hữu cốt ở thực tâm, Môn đại hiệp đã lấy chân tâm kết giao với Mai Lãnh, nữ nào giấu nó mặt thật của mình? Tựa hồ như nàng còn nôn nóng biết mặt thật của y hơn cả thiếu niên nữa. Môn Nhân Kiệt cả cười:
- Cô nương đã nói như thế, Môn Nhân Kiệt đâu dám không tuân lệnh. Y đưa tay kéo chiếc mặt nạ da người xuống. Vân Yến Phi tò mò nhìn sững. Thường Xuân Anh cũng chau mày nhìn. Tây Môn Sương mở tròn hai con mắt đẹp, thần sắc kinh dị hồ nghi. Thiếu niên mỉm cười:
- Môn đại hiệp, có gì đâu mà đáng sợ? Sau lớp mặt nạ da người ấy là một khuôn mặt có vết sẹo giống như khuôn mặt đã cho Mạnh Lan Quân nhìn thấy khi trước. Môn Nhân Kiệt cười buồn đeo lại mặt nạ:
- Tại hạ chưa bao giờ có can đảm soi gương... Đột nhiên y có vẻ như giật mình:
- Trời không còn sớm, Môn Nhân Kiệt còn có việc cần làm, xin cáo... Tiếng “tử” chưa kịp nói, thiếu niên áo đen đã vội nói:
- Sao? Môn đại hiệp định đi sao? Y gật đầu:
- Đúng vậy, thiếu hiệp.
- Môn đại hiệp, tạm thời tại hạ chưa thể đi.
- Thế Môn đại hiệp định đi đâu bây giờ?
- Phiêu bạt giang hồ, nay đông mai tây, đâu có nơi nào nhất định...

- Thế... Tây Môn Sương mỉm cười:
- Trời không còn sớm, sao Môn đại hiệp không nghỉ ngơi tại trấn này một đêm... Môn Nhân Kiệt lắc đầu:
- Không được, cô nương, tại hạ còn việc cần làm.
- Thế thì Tây Môn Sương không dám miễn cưỡng, mong có ngày gặp lại...
- Cô nương, sớm muộn gì Môn Nhân Kiệt cũng quyết làm sáng tỏ mọi việc... Y bỏ dở câu nói chuyển thân bỏ đi. Nhìn cho đến lúc bóng Môn Nhân Kiệt khuất ngoài con đường, Tây Môn Sương mới dẫn mấy đồng thuộc hạ quay đi, xa xa bên tai nàng hình như còn vọng tiếng nói vang dội của Môn Nhân Kiệt:
- Giang hồ sẽ có ngày gặp lại, xin cô nương bảo trọng. Âm thanh ấy đâu giống gì của một người tìm thù mà đến? Rõ ràng là âm thanh của một bằng hữu. Theo lẽ thông thường, sự việc trọng đại lại là tình cờ, luận về quan hệ mật thiết giữa y và Văn Nhân đại hiệp, y không nên tin chỉ vào lời của Tây Môn Sương. Nhưng cuối cùng, y lại tin, đồng thời, y còn có trực giác Tây Môn Sương tuyệt không thể là người đã phóng hỏa đốt Trác phủ khi xưa, e rằng chính y cũng không biết vì đâu mà y lại tin như vậy. Chỉ có một điều duy nhất y có thể nói là vị mỹ nhân lạnh lùng ấy, vị thiếu niên thuần hậu ấy và cả Bát Tỷ Ngọc Na Tra Thường Xuân Anh và Bệnh Lang Trung Vân Yến Phi đều không giống bọn ác nhân chút nào! Tây Môn Sương đặt bàn tay mềm mại lên vai thiếu niên:
- Mai Lãnh, cháu thực yêu thích y lắm ư? Thiếu niên gật đầu liền:
- Thực chứ! Dì Sương, cháu không biết vì sao lại yêu thích y, hình như y có gì hấp dẫn...
- Nói như cháu giống như y có ma thuật gì vậy? Thiếu niên nghiêm mặt:
- Có lẽ cháu có cơ duyên gì đó với y, vả chăng, y còn là một người vì nghĩa quên mình rất đáng khâm phục.
- Nói cho đúng, chẳng những y hào hiệp mà về kỳ tài không kém gì Văn Nhân đại hiệp, cháu không thấy công lực tuyệt cao của y đẩy ư, còn cả thái độ, khí chất, tất cả, tất cả... Thiếu niên gật đầu:
- Đúng vậy, dì Sương, tuy y diện mạo có hơi xấu xí nhưng theo cháu còn đẹp hơn vẻ đẹp của Thất Tuyệt Thần Quân Trác Không Quân nhiều lắm.
- Đúng thế, Mai Lãnh. Đột nhiên Thường Xuân Anh bước lên cung thân:
- Trời không còn sớm, đại cô nương, thiếu chủ, xin mời về nghỉ ngơi. Tây Môn Sương vẫy tay:
- Chúng ta ra về!

Tây Môn Sương cầm tay thiếu niên dẫn theo Thường Xuân Anh, Vân Yến Phi và hai đại hán tuần sát áo tía quay về đường cũ.

Tất cả những người Thiên Hương Giáo quay về khách điểm, vào dãy hậu viện có bốn tên hán tử áo xám đứng nghiêm cẩn hai bên cửa. Cánh cửa mọi gian phòng đã đóng kín không nhìn rõ bên trong.

Lúc ấy, mấy tên hán tử áo xám phát hiện thiếu nữ áo đen đã trở về, chúng định bước tới bắt bớ, nhưng chưa kịp động thân, hai cánh cửa phòng phía nam đã mở toang. Xuất hiện trước cửa phòng là hai vị lão nhân ước độ trên bảy mươi cùng mặc trường bào màu đồng nhưng một vị rất gầy và một vị rất mập. Sau lưng hai vị lão nhân ấy là tám vị lão nhân khác đều mặc một loạt áo vàng, ai nấy thần sắc hết sức nghiêm cẩn. Chỉ cần nhìn sơ qua ai cũng đủ biết tám lão nhân đều là cao thủ võ lâm. Vừa thấy mười vị lão nhân ấy, Tây Môn Sương giật mình còn thiếu niên áo đen hồn hậu reo to:

- A! Nhị vị thúc tổ! Nhị vị thúc tổ! Tây Môn Sương vội vàng thi lễ nhị lão có địa vị tối cao chỉ sau chủ nhân Thiên Hương Giáo, nàng buột miệng:
- Tôn giá nhị lão hôm nay rời Mai Cốc, không biết... Lão nhân béo mập tiếp lời:
- Người đã biết tên Cẩm Kiếm Thư Sinh mà các người bắt được chỉ là người giả chưa? Tây Môn Sương đáp:
- Hôm trước đột nhiên Giáo chủ giá lâm khách điểm, thuộc hạ đã có bắt bớ qua chuyện ấy... Lão nhân lắc đầu:
- Người lầm rồi, đây là ta nói tên Cẩm Kiếm Thư Sinh khác. Thiếu niên áo đen kinh ngạc:

- Còn tên Cầm Kiếm Thư Sinh nào khác nữa?

30. Quá Nhiều Thư Sinh Giả

- Các người bắt được một tên Cầm Kiếm Thư Sinh, Giáo chủ cũng bắt được một tên Cầm Kiếm Thư Sinh! Thiếu niên kinh dị vội gấp hỏi:

- Mẹ cháu cũng bắt được một tên Cầm Kiếm Thư Sinh ư? Thừa thúc tổ, vậy là sao? Lão nhân cười lớn:

- Giáo chủ mình trí đoán trước tên tiểu tử Trác Không Quần tất có gian kế, do đó khi các người bắt cóc Cầm Kiếm Thư Sinh, Giáo chủ cũng kịp đến Trác phủ ở Dương Châu, thừa cơ Trác phủ vắng người, đột nhập vào bắt Cầm Kiếm Thư Sinh... Thiếu niên buột miệng:

- Thảo nào mẹ cháu biết tên nọ chỉ là người giả. Lão nhân mập mập gật đầu:

- Đương nhiên họ Trác làm sao qua mặt được Giáo chủ ta? Tây Môn Sương hơi biến sắc mặt:

- Lão tổ, thế tên Cầm Kiếm Thư Sinh mà Giáo chủ bắt cũng là... Lão nhân cắt lời:

- Cũng chỉ vì lòng thương người của Giáo chủ, người sợ làm Cầm Kiếm Thư Sinh bị thương tổn huyết mạch nên khi dẫn y về giữa đường liền giải khai huyết đạo cho y để y có thể hoạt động, nào ngờ lúc ấy Giáo chủ mới phát hiện y chỉ là một tên đã được hóa trang, thực sự y chỉ là một lão đầu chứ đâu phải là Cầm Kiếm Thư Sinh... Thiếu niên trợn mắt:

- Trác Không Quần thật là giáo hoạt! Tây Môn Sương hồi hộp:

- Lão tổ có biết lão đầu ấy là ai? Lão nhân lắc đầu:

- Ta không nhìn thấy lão, Giáo chủ cũng không nói tới... nhưng theo ta biết Giáo chủ đã tra hỏi rõ lai lịch của lão rồi! Nàng vội hỏi tới:

- Lão tổ, lai lịch của lão đầu ấy ra sao?

- Lão ta là thủ hạ của Trác Không Quần! Tây Môn Sương giật mình:

- Lão tổ, điều ấy do tự lão đầu nhận ư?

- Tự lão ấy nhận! Tây Môn Sương nhăn mày thắc dè:

- Lão tổ, nói như thế thì Cầm Kiếm Thư Sinh thật vẫn còn trong tay Trác Không Quần sao? Lão nhân gật đầu:

- Chính vậy, nếu không Giáo chủ đâu đến nỗi nổi giận sai hai ta dẫn tám hoàng y hộ pháp đến đây trợ giúp các người tìm Trác Không Quần đòi lại Cầm Kiếm Thư Sinh!

Tây Môn Sương hết sức lo nghĩ, nếu như lão đầu giả mạo kia không phải là thủ hạ của Trác Không Quần nàng có thể đã hoài nghi vị Môn Nhân Kiệt kia là Cầm Kiếm Thư Sinh rồi, nhưng càng nghĩ nàng càng thấy sai. Văn Nhân Mỹ là người đang bị điên. Trác Không Quần đã mời biết bao danh y mà chưa chữa trị xong còn Môn Nhân Kiệt là người cực bình thường, hai người đâu thể là một được? Bây giờ nàng biết lão đầu giả mạo ấy là thủ hạ của Trác Không Quần, theo suy luận, tất nhiên Cầm Kiếm Thư Sinh thật ắt vẫn còn nằm trong sự kiểm tỏa của Trác Không Quần. Thế nhưng tại sao Trác Không Quần cứ một mực đoán quyết Cầm Kiếm Thư Sinh đã chết vì hỏa hoạn ở Trác phủ? Không còn nghi ngờ gì nữa, đó chính là họ Trác muốn che dấu mọi người, còn người nào phóng hỏa... Nghĩ tới đó, Tây Môn Sương vội hỏi:

- Lão tổ, Giáo chủ có nói gì về việc thất hỏa ở Trác phủ không ạ?

- Giáo chủ đã nhìn thấy người phóng hỏa nhưng không biết đó là ai.

- Lão tổ, như vậy là sao?

- Khi Giáo chủ đến Trác phủ đứng vào lúc nhìn thấy hai tên áo đen bịt mặt, hai tên ấy nhìn thấy Giáo chủ lập tức kinh hoảng đào tẩu, kết quả Giáo chủ chỉ bắt được một tên, còn một tên thứ hai chạy thoát. Giáo chủ xông vào biển lửa cứu thoát Cầm Kiếm Thư Sinh xong liền bắt tên bịt mặt nọ quăng vào lửa thể mạng cho Cầm Kiếm Thư Sinh với ý định để mọi người tin Cầm Kiếm Thư Sinh đã chết không còn ai truy cứu việc ấy nữa. Nào ngờ tên Cầm Kiếm Thư Sinh ấy cũng chỉ là người giả. Tây Môn Sương gật đầu:
- Nguyên là như thế, tiếc thay Giáo chủ chưa kịp tra hỏi lai lịch của tên hung đồ phóng hỏa...
- Sao! Nha đầu?
- Nếu như Giáo chủ tra vấn rõ, chúng ta sẽ biết ai là người sai khiến việc phóng hỏa ấy.
- Nha đầu, tuy là như thế nhưng việc ấy lại chẳng quan hệ gì đến việc riêng của chúng ta, chúng ta chỉ cần tìm Trác Không Quần đòi lại Cầm Kiếm Thư Sinh, còn ai phóng hỏa mặc kệ!
- Lão tổ còn chưa biết, Trác Không Quần khẳng khăng một mực cho rằng thủ phạm phóng hỏa chính là bốn giáo chúng ta! Lão nhân thất sắc:
- Nha đầu, chẳng lẽ hần biết chuyện Giáo chủ ta đã đến Trác phủ, cứu... Tây Môn Sương lắc đầu:
- Không, lão tổ, hần cho rằng bọn thuộc hạ là người phóng hỏa... Lão nhân gầy ồm bên cạnh quát to:
- Tên họ Trác gian xảo, mai đây lão gặp hần chắc chắn phải xẻ hần thành trăm mảnh. Lão nhân mập mạp tránh sang chuyện khác:
- Nha đầu, vừa rồi các người đi đâu, hại cho hai lão ta đợi hết nửa ngày?
- Thưa lão tổ, vừa rồi Trác Không Quần đã tìm đến đây... Lão nhân động sắc:
- Sương nha đầu, người nói gì? Tây Môn Sương bèn bắt đầu từ chuyện bọn Triều Thiên Bảo đến chuyện xảy ra giữa nàng và Trác Không Quần kể lại cho hai lão nhân nghe, đương nhiên nàng cũng lược bỏ nhiều chi tiết không cần thiết. Nghe xong chuyện, lão nhân mập mạp tròn hai mắt:
- Tiếc thay ta đến chậm một bước, nếu không ta đã gặp hần rồi. Trác Không Quần quả là một tên lợi hại đấy... Tây Môn Sương đáp:
- Lão tổ, nói cho công bằng, hần cũng không đáng trách lắm, tuy Cầm Kiếm Thư Sinh không sao, nhưng vị Văn Nhân phu nhân đã táng thân trong biển lửa nên hần đau khổ lắm.
- Phải lắm, Sương nha đầu, tiếc rằng bọn phóng hỏa là ai mà ác độc đến thế chúng ta vẫn chưa biết được.
- Theo thuộc hạ đến chín phần mười bọn phóng hỏa đồng thời cũng là thủ phạm đã hại Cầm Kiếm Thư Sinh năm xưa. Lão nhân gật đầu:
- Nha đầu nói cũng có lý nhưng... nhưng...
- Lão tổ, hai tên bịt mắt phóng hỏa kia thân thủ võ công chắc chắn rất cao. Lão nhân lắc đầu:
- Điều ấy không nghe Giáo chủ nói tới. Có chuyện gì nha đầu?
- Theo thuộc hạ, chắc chắn Văn Nhân phu nhân đã bị khống chế trước nên không có cách đào thoát, người có khả năng khống chế Văn Nhân phu nhân tất nhiên công lực phải là rất cao cường.
- Phải, phải lắm, hai tên ấy công lực tất là không thấp... Sau khi trầm ngâm một lúc, lão nhân nhìn thẳng vào mắt Tây Môn Sương hỏi:
- Sương nha đầu, tên hậu bối họ Môn sự thực lai lịch ra sao? Có thân thủ cao cường lắm ư? Tây Môn Sương định nói gì đó, nhưng rồi lại lắc đầu:
- Thuộc hạ không biết, chỉ có cảm giác y là người khó lường nổi...
- Người nhận y là một nhân vật anh hùng chứ? Tây Môn Sương đỏ ửng mặt:
- Đó là do thiếu chủ nhận định, nếu không thiếu chủ đâu chịu vui thích kết giao với y, lão tổ biết đó, xưa nay thiếu chủ đâu bao giờ nhìn lầm người? Lão nhân mỉm cười:

- Ta biết người, cũng khó mà nhìn lầm người, nha đầu, nhận định của ai mà chẳng giống nhau, việc gì... Tây Môn Sương càng đỏ gay mặt, nàng cúi gầm đầu xuống...

-oOo-

“Tích niên Động Đình Thủy Kim thượng Nhạc Dương Lâu Ngô Sở nam đông thệ Càn khôn nhật dạ phù...”

(Năm xưa đến Động Đình Hồ Nhạc Dương lầu vẫn còn trơ đến rày Nước về đông chảy nhanh thay Đất trời vẫn cứ đêm ngày qua mau...)

Đó là bài thơ “Lên lầu Nhạc Dương” của Đỗ Phủ. Đó cũng là một bài mà nhiều thư sinh văn sĩ thích ngâm nga khi lên trên lầu Nhạc Dương này ngắm cảnh thiên nhiên hùng vĩ. Bấy giờ trên Nhạc Dương Lâu cũng có tiếng ngâm bài thơ ấy...

Nhạc Dương Lâu nằm ở phía tây hồ Động Đình... đứng trên lầu này có thể phóng tầm nhìn bao quát tám trăm dặm sóng nước mù tỏa của hồ Động Đình, cảnh sắc đẹp không nơi đâu có thể sánh bằng.

Lúc bấy giờ, mặt trời vừa gác núi chiếu muôn ngàn tia sáng hoàng hôn xuống mặt hồ, xa xa lấm tấm những cánh buồm đang quay về bờ tạo thành một cảnh tượng vô biên mỹ lệ cho Nhạc Dương Lâu.

Trong lầu Nhạc Dương, đứng tựa vào lan can sơn màu đỏ chóc là một khách áo đen sắc mặt trắng nhợt không có chút máu. Hình như y là người mới trải qua cơn bệnh trầm kha nên sắc mặt mới suy nhược đến thế, vậy mà sắc mặt nhợt nhạt ấy cũng không che lấp được khí độ tao nhã của y, y nhàn nhả dõi mắt về phía tám trăm dặm hồ Động Đình, miệng ngâm bài thơ của Đỗ Phủ.

Đột nhiên ở cầu thang có tiếng chân, đồng thời mùi hương phấn thơm nồng đưa lên khiến y muốn động thân quay lại, vừa lúc một thiếu nữ áo đỏ vội vàng chạy lên lầu. Thiếu nữ rất đẹp, chỉ không hiểu vì sao nàng lại có vẻ hết sức hấp tấp hoảng loạn. Nàng chợt nhìn thấy khách áo đen ở đó, đương nhiên nàng không ngờ giữa lúc hoàng hôn này mà trên Nhạc Dương Lâu lại còn người nhàn du, một chút gì kinh ngạc thoáng qua mặt nàng, nhưng lập tức nàng kịp định thần chạy qua một bên. Xem bộ dạng của nàng chẳng phải nàng đến đây để thưởng lãm cảnh đẹp tám trăm dặm hồ Động Đình, vì nếu không nàng sao lại hấp tấp vội vàng đầy kinh hoảng đến thế? Xem tình hình thì dường như nàng đang trốn chạy cái gì đó. Quả nhiên chỉ thoáng chốc dưới chân thang lầu đã có tiếng chân từ từ tiến đến gần. Mặt hoa thiếu nữ thần sắc lại càng hoảng loạn hơn. Dưới lầu có tiếng người “Ồi chà” hai tiếng:

- Con nha đầu ấy vừa chạy về hướng này, sao đến đây lại biến đâu mất? Một âm thanh trầm đục thứ hai cười đáp:

- Chẳng lẽ nó lại nhảy xuống Động Đình Hồ tự vẫn? Tiếng đầu tiên:

- Quái thật, lẽ nào nó biết độn thổ... Thanh âm trầm đục:

- Độn thổ thế quái nào được? Nếu là ta, ta trốn thẳng lên Nhạc Dương Lâu liền. Thiếu nữ áo đỏ nghe câu ấy cả kinh, đưa bàn tay như ngọc lên che đôi môi anh đào, đôi mắt diễm lệ dáo dác nhìn chung quanh như muốn tìm cách trốn xuống lầu, nhưng ngoài một cầu thang duy nhất chỉ còn là khói sóng mù tỏa trên mặt Động Đình Hồ không biết đâu là bến bờ. Vừa lúc âm thanh đầu tiên lại cất lên:

- Đúng đấy, chúng ta lên lầu thử xem. Thiếu nữ áo đỏ càng hoảng loạn nhưng không còn chỗ nào cho nàng trốn nữa rồi! Vị khách áo đen như vẫn thả hồn vào thế giới nào khác, không buồn quay đầu lại. Thang lầu rung lên từng chập, hai hán tử trung niên đã vọt thân lên Nhạc Dương Lâu. Một hán tử thân hình tầm thước mặt vuông vức, còn một tên còn lại hơi gầy nét mặt gian ác. Đương nhiên, khi hai hán tử ấy lên lầu liền nhìn thấy thiếu nữ áo đỏ ngay. Tên hán tử cao gầy cười ác độc:

- Nhìn đó, ta nói đâu có sai? Hán tử tầm thước cười ha ha nhìn thiếu nữ gằn giọng:

- Cô nương, vì sao cô nương vừa thấy hai ta lại bỏ chạy? Không còn đường chạy nữa, thiếu nữ trấn định, giương mày đáp:

- Hai người thật sự muốn cái gì? ... Hán tử cao gầy cười thâm hiểm:

- Chẳng làm gì cả, chỉ mời cô nương đến nơi kia thôi! Thiếu nữ lạnh sắc mặt:

- Hai người là cùng một bọn, nên nhớ, ta không muốn bị phiền nhiễu và cũng chẳng sợ... Hán tử tầm thường cười hăng hắc:
- Cô nương, hay lắm, hai chúng ta cũng chẳng muốn bị phiền nhiễu, chỉ mong cô nương ngoan ngoãn theo chúng ta đi – sẽ chẳng ai bị phiền nhiễu cả... Thiếu nữ cương quyết:
- Tại sao ta phải theo hai người?
- Chẳng tại sao cả, chỉ vì cô nương xinh đẹp... Thiếu nữ biến sắc:
- Hai tên vô lại... nói cho các người biết, ta là Phi Vân Bảo Lý... Khách áo đen chấn động về tên ấy nhưng y vẫn không quay đầu lại. Hán tử cao gầy vẫn cười ha hả:
- Phi Vân Bảo Lý Vân Hồng cô nương, đúng không? Lý cô nương, tên tuổi của Phi Vân Bảo không dọa nạt nổi chúng ta đâu. Nói thật với cô nương, nếu cô nương không phải là Lý Vân Hồng, chúng ta đuổi theo cô nương làm gì? Thần sắc thiếu nữ tái đi:
- Các người thật sự muốn gì? Tại sao lại đuổi theo ta?
- Cô nương, muốn biết tại sao cứ đến nơi rồi sẽ rõ, bây giờ ta chưa tiện hồi đáp, chờ nói nhiều nữa, thời gian không còn nhiều, hãy theo chúng ta đi! Hán nói xong liền định động thân tiến tới, tên hán tử tầm thường đưa tay ngăn đồng bọn lại, lấy mắt ra hiệu về phía người khách áo đen. Tên hán tử cao gầy đồng bọn hán cười to:
- Ta đã trông thấy rồi, vị bằng hữu kia chắc là người mê cảnh đẹp, người không thấy hán không hề quay đầu lại ư? Tên hán tử tầm thường mỉm cười thu tay lại, tên cao gầy nhìn chằm chằm thiếu nữ áo đỏ, hán định bước thân tới, đột nhiên, khách áo đen cất tiếng:
- Vô cớ quấy nhiễu người khác, hai tên nam tử lăng nhục một nữ nhân yếu đuối làm sao coi được? Cùng với câu nói ấy, y từ từ xoay người lại, hai ánh mắt lạnh như băng nhìn thẳng vào hai hán tử. Hai tên ấy không dám cử động, chỉ trong thoáng chốc hán tử cao gầy liền cười:
- Bằng hữu, xin lỗi, theo lẽ chúng ta phải báo cho bằng hữu biết trước. Ánh mắt khách áo đen bất động không chớp, không nói câu nào. Hán tử cao gầy lại cười giả lả:
- Bằng hữu, đây là việc trong cõi giang hồ, nếu như bằng hữu cũng là người giang hồ, bằng hữu ắt biết không nên can dự vào chuyện người khác. Khách áo đen im lặng một lúc, một lúc, thỉnh thoảng mới cất giọng:
- Tại hạ không thích thấy chuyện bất bình, hai các hạ hãy rút xéo xuống nơi đây! Y dừng lại một lúc nữa rồi từ từ nói tiếp:
- Vả chẳng, vị cô nương này tại hạ có quen biết, tại hạ muốn mời cô nương ở lại đây! Hán tử tầm thường như sắp nổi nóng:
- Bằng hữu, nên biết chúng ta là hai vị chủ ở Tàng Long Trại. Khách áo đen cười nhạt:
- Nếu quý trại nhất định mời nàng, xin nhị vị hãy về mời trại chủ tới đây thương lượng. Lý Vân Hồng biến sắc mặt, nàng chuyển thân định bỏ chạy xuống thang lầu, nhưng vừa mới động thân không biết bằng cách nào, khách áo đen đã chớp nhoáng chặn trước mặt nàng, y mỉm cười:
- Lý cô nương không cần phải chạy. Sắc mặt Lý Vân Hồng trắng bạch, nàng quát:
- Các hạ có ý định gì?
- Lý cô nương, tại hạ chỉ có thể nói là tại hạ không hề có ác ý.
- Các hạ còn cần làm gì mới gọi là có ác ý? Khách áo đen vẫn cười:
- Nếu cô nương chưa tin, tại hạ xin nhắc đến tên một người, Môn Nhân Kiệt, tại hạ chính là bằng hữu của Môn đại hiệp. Lý Vân Hồng hơi giật mình, lập tức tỏ vẻ vui mừng:
- Thật thế sao?
- Tại hạ nào dám dối gạt cô nương? Nếu không vì sao tại hạ lại biết nhắc đến tên y với cô nương? Lý Vân Hồng đang định nói bỗng thấy khách áo đen lắc đầu:

- Lý cô nương, bây giờ không phải là lúc nói chuyện, hãy đợi tại hạ đuổi hai vị đà chủ Tàng Long Trại này đã rồi nói sau cũng không muộn. Dứt lời, y chuyển thân bước lại gần hai hán tử cười hỏi:
- Nhị vị, được không? Hán tử tầm thước trờng hai mắt nhìn y còn hán tử cao gầy gằn giọng:
- Bằng hữu, ta xin nói rõ, chúng ta làm việc này theo lệnh, bằng hữu không nên... Khách áo đen lắc đầu cắt lời:
- Tại hạ không muốn gây khó dễ nhị vị, sự thực tại hạ với cô nương này vốn có chút duyên. Lý Vân Hồng đồ ừng mặt, nhưng vì đang lúc căng thẳng, nàng không thể nổi giận. Hán tử cao gầy lại nói có phần đe dọa:
- Bằng hữu, việc không liên quan đến bằng hữu, việc gì đại đột xen vào... Khách áo đen cắt lời:
- Tại sao lại bảo không liên quan đến ta? Ta chẳng nói rồi sao? Ta có duyên với vị Lý cô nương này! Hán tử cao gầy cười gằn:
- Bằng hữu, nơi này là Động Đình, chúng ta mong được kết giao với bằng hữu... Khách áo đen cả cười:
- Ta hiểu ý của các hạ, ta có thể nói thẳng, nếu ta sợ Tàng Long Trại, ta đã không làm việc này, các hạ đã minh bạch chưa? Hán tử cao gầy cười khan:
- Minh bạch, bằng hữu nói thẳng như thế chẳng hay lắm ư?
- Ta đã nói rõ, bất kể hai vị đồng ý hay không đồng ý, ta nhất định giữ Lý cô nương lại đây, hai vị muốn làm gì thì làm! Tên hán tử cao gầy đột nhiên đổi hẳn thái độ:
- Nói như vậy, ta vui lòng giao Lý cô nương cho bằng hữu.
- Biết thời vụ mới là hào kiệt, ta đa tạ nhị vị...
- Bằng hữu này, cao danh quý tánh của bằng hữu là gì để ta tiện quay về hỏi bẩm với trại chủ? Khách áo đen lạnh lùng:
- Điều ấy chưa cần, cứ đợi quý trại chủ đến đây tại hạ sẽ nói... À này, tại sao nhị vị đòi bắt Lý cô nương đây vậy? Hán tử cao gầy trả đũa:
- Cứ đợi trại chủ đến rồi bằng hữu hãy hỏi người...
- Xin chuyển lời cho quý trại chủ, tại hạ và Lý cô nương đây sẽ đợi tới canh một ở Nhạc Dương Lâu này, nếu giờ ấy chưa đến, tại hạ không thể chờ lâu hơn, xin mời nhị vị quay về mau! Mục quang hán tử cao gầy đảo lộn, hán tử cười lạnh:
- Bằng hữu, trọng phụ một lời nặng như núi, xin đừng thất tín với chúng ta.
- Yên tâm, tại hạ đâu phải là kẻ thất tín? Xin nhớ, tại hạ chỉ có thể đợi hết canh một mà thôi. Hán tử cao gầy chuyển nhìn đồng bọn:
- Tổng đệ, đi về thôi, không nên tốn sức, hai ta không phải là địch thủ của người ta, chỉ nên nhẫn nại một chút. Dứt lời, hán tử kéo hán tử tầm thước vội vàng chạy xuống chân cầu thang. Lý Vân Hồng vội bước lại gần khách áo đen vái dài thi lễ:
- Lý Vân Hồng xin tạ ân cứu viện. Khách áo đen bình thản trả lễ:
- Lý cô nương, cô nương tin rằng tại hạ không hề có ác ý rồi chứ? Lý Vân Hồng gật đầu:
- Các hạ phải chẳng đã nói các hạ là bằng hữu của Môn đại hiệp?
- Giả như tại hạ nói dối cô nương thì sao? Nhìn nét mặt biến sắc của thiếu nữ, y tiếp liền:
- Nói vậy thôi chứ cô nương hãy yên tâm, tại hạ đúng là bằng hữu của Môn Nhân Kiệt.
- Tiện nữ chưa kịp thỉnh giáo...
- Chuyện ấy không quan trọng vì tên tại hạ có nói ra cô nương cũng không biết là ai, cô nương, hãy cho tại hạ biết vì sao không ở Phi Vân Bảo mà lại vào cõi giang hồ này? Thiếu nữ đỏ mặt:
- Tiểu nữ ở trong bảo buồn quá nên ra ngoài chơi. Khách áo đen lắc đầu:

- Cô nương, chắc không đơn giản như vậy, lệnh tôn vừa mới khỏi bệnh, lẽ nào cô nương bỏ đi một mình? Lý Vân Hồng ngạc nhiên:
- Các hạ làm sao biết gia gia mới khỏi bệnh?
- Cô nương quên tại hạ là bằng hữu của Môn Nhân Kiệt ư? Lý Vân Hồng nghe câu ấy hơn ngần ngừ một chút, cuối cùng nàng đỏ bừng mặt:
- Xin thú thiệt, tiểu nữ rời Phi Vân Bảo là có ý tìm Môn đại hiệp.
- Cô nương tìm y có việc gì? Thiếu nữ nghiêm mặt:
- Theo lệnh cha báo ân nghĩa của Môn đại hiệp.
- Nói vậy là lệnh tôn có biết chuyện cô nương ra đi?
- Vâng, chỉ không ngờ khi tiểu nữ mới tới vùng Tam Tương liền gặp tên hán tử vừa rồi, chúng đuổi theo tiện nữ, tiện nữ đã động thủ với chúng nhưng vì thế cô sức yếu, do đó...
- Quái lạ thật, Tàng Long Trại tại sao dám giữa ban ngày bắt ép cô nương, công khai đối nghịch với Phi Vân Bảo, tại hạ nghĩ rằng nội tình tuyệt không đơn giản như thế...
- Các hạ cho rằng... Khách áo đen lắc đầu:
- Chưa dám quyết đoán, hãy đợi trại chủ Đường Lăng Ba đến đây, tại hạ sẽ hỏi cho ra lẽ.
- Các hạ cho rằng tên trại chủ kia sẽ đến thật?
- Hẳn không đến cũng chẳng sao, tại hạ sẽ dẫn cô nương vào Tàng Long Trại.
- Vào Tàng Long Trại ư?
- Đúng, tại hạ cần biết vì sao Đường Lăng Ba cần bắt cô nương.
- Các hạ cho rằng cần phải biết?
- Lẽ nào cô nương không muốn đi?
- Các hạ, tình hình Phi Vân Bảo đã khác xưa, tiểu nữ không muốn vì mình làm hại tới gia gia có thêm cường địch là Tàng Long Trại...
- E rằng muốn mà không được, theo tại hạ trong nội tình sự việc này còn có gì mờ ám.
- Vì vậy mà các hạ...
- Tại hạ đã nói, sự việc thật ra sao phải đợi Đường Lăng Ba đến mới biết. Đột nhiên, thiếu nữ hỏi:
- Các hạ, xin cho biết, hiện nay Môn đại hiệp ở nơi đâu?
- Tại sao cô nương lại đột ngột hỏi về y?
- Ta bỏ Phi Vân Bảo ra đi vốn là để tìm Môn đại hiệp. Khách áo đen chau mày lắc đầu:
- Tại hạ chỉ có thể nói là lần này cô nương đã không gặp may.
- Nói vậy là sao?
- Y không còn ở Trung Nguyên nữa!
- Tiểu nữ sẵn sàng đi khắp chân trời góc bể, dù đại hiệp không còn ở Trung Nguyên, người ở đâu?
- Y có việc riêng đã ra quan ngoại rồi! Thiếu nữ có vẻ thất vọng:
- Thật là không may, bao giờ người mới quay về? Khách áo đen lại lắc đầu:
- Điều ấy khó nói trước, có thể một hai năm, có thể năm ba năm và cũng có thể không bao giờ y trở về nữa. Thiếu nữ lại càng thất vọng:
- Y ra quan ngoại làm gì?

- Tại hạ chỉ biết y có việc cần yếu chứ không biết y làm gì.
 - Tại sao đại hiệp lại đi lâu đến thế, thậm chí có thể không trở về? Khách áo đen lắc đầu:
 - Không biết, đó là việc riêng của y, tại hạ chỉ là bằng hữu đâu có thể hỏi quá kỹ? Không khí rơi vào im lặng, một lúc lâu thiếu nữ mới cất tiếng:
 - Hãy gác chuyện ấy lại, các hạ, đến tính danh của các hạ, tiểu nữ cũng chưa được biết. Khách áo đen mỉm cười:
 - Chẳng có gì đáng giấu, tại hạ họ Bạch tên Ngọc Lâu, tự hiệu là Cô Độc Khách. Vừa dứt câu ấy, thành linh mặt họ sáng chớp lên. Lý Vân Hồng im tiếng nhìn ra ngoài, mấy chiếc thuyền nhỏ chạy như bay xé sóng từ hướng núi Quân Sơn nhắm hướng Nhạc Dương Lâu, đầu thuyền nào cũng thắp đèn sáng rực rỡ soi tỏ cả một vùng hồ, thiếu nữ biến sắc:
 - Bạch đại hiệp, Tàng Long Trại tọa lạc ở nơi nào? Cô Độc Khách Bạch Ngọc Lâu lạnh lẽo đáp:
 - Quân Sơn, chính là nơi xuất phát mấy cái thuyền kia đấy. Tuy y đáp vậy nhưng căn bản không quay đầu lại nhìn ra hồ. Thiếu nữ họ Lý càng biến sắc:
 - Thế thì đúng bọn Tàng Long Trại đến rồi... Bạch Ngọc Lâu gật đầu:
 - Đúng vậy, cô nương, là bọn Đường Lăng Ba đấy. Lý Vân Hồng quay lại thấy Bạch Ngọc Lâu vẫn không hề quan tâm tới mấy khoái thuyền, bất giác nằng ngạc nhiên:
 - Bạch đại hiệp có nhìn thấy chẳng? Bạch Ngọc Lâu lắc đầu:
 - Không hề! Lý Vân Hồng kinh ngạc:
 - Thế sao Bạch đại hiệp biết?
 - Cô nương, tại hạ đã nói Đường Lăng Ba tất phải đến.
 - Nhưng sao đại hiệp biết chúng đi thuyền?
 - Chúng ở thủy trại không đi thuyền thì đi gì? Nếu đi đường bộ phải đi vòng tới đây sao bằng đi tắt qua hồ, vả chẳng trong thủy trại của chúng đã dùng quen loại thuyền nhẹ ấy. Xem ra y biết quá nhiều. Bạch Ngọc Lâu như có ý giải đáp thắc mắc cho nàng, y cười tiếp:
 - Cô nương, Nhạc Dương Lâu là nơi thắng tích cổ xưa, tại hạ không muốn và không dám động thủ ở đây, bên hồ có một nơi rộng rãi bình địa, chúng ta hãy tới đó chờ chúng, xin mời!
- Vừa nói y vừa nghiêng thân có ý mời nàng xuống lầu. Lý Vân Hồng cũng không dám nói gì xoay đầu bước xuống theo chân y. Đến dưới chân Nhạc Dương Lâu hai người đứng giữa một bãi trống tịch tĩnh, gió đêm lạnh thổi qua, một người thân thể cường tráng áo bay phấp phất, một người thân thể mềm mại uyển chuyển thả tóc bay bay loạn như một đôi tình nhân.
- Mấy chiếc thuyền nhẹ lướt như bay trên nước đến bên bờ. Từ giữa năm cái thuyền ấy vừa cập bờ, một bóng nhân ảnh bay vọt lên hơn mười trượng, đặt chân rơi xuống bờ đất. Bạch Ngọc Lâu mỉm cười nói nhỏ:
- Lý cô nương, hãy nhìn xem hán cổ biểu lộ thân pháp cho chúng ta biết đấy! Lời vừa dứt lại có thêm mười một bóng nhân ảnh vọt lên bờ, trước ba sau tám nối đuôi nhau. Tất cả mười một bóng người ấy đều ăn mặc nhất loạt áo đen giống nhau và chỉ cần nhìn sơ qua đã biết ngay đều là các hảo thủ, tuy vậy trên năm chiếc thuyền đậu xa bờ mười trượng vẫn còn để lại trên thuyền một đại hán không biết vì sao không lên bờ. Bạch Ngọc Lâu cất tiếng:
 - Xin cho biết vị nào là Đường Lăng Ba đại trại chủ? Một hán tử trung niên áo trắng đứng giữa lạnh lùng nhìn thăm dò Bạch Ngọc Lâu một cái rồi ngạo mạn đáp:
 - Đường mỗ ở đây, cao danh quý tánh các hạ là gì? Bạch Ngọc Lâu mỉm cười:
 - Thì ra các hạ là Đường trại chủ thực là nghe tên không bằng gặp mặt, ngưỡng mộ Đường trại chủ là lãnh tụ một phương, xưng hùng tám trăm dặm Động Đình Hồ, tung hoành một cõi Tam Tương uy chấn vô lâm,

đêm nay được vinh hạnh bái kiến thực là khôn xiết cảm kích. Tại hạ tiểu danh Bạch Ngọc Lâu, tự hiệu Cô Đơn Khách. Đường Lăng Ba cả cười:

- Thì ra là Bạch đại hiệp...
- Không dám, tại hạ chỉ là loại vô danh đầu dấm đảm đương hai tiếng “đại hiệp”... Y hơi chậm lời quét mắt nhìn hai bên tám tên đại hán đứng sau lưng Đường Lăng Ba rồi tiếp:
- Đường đại trại chủ, mười vị kia là...
- Đây là hai vị nghĩa đệ của Tàng Long Trại, và tám vị đường chủ. Bạch Ngọc Lâu a một tiếng:
- Bạch Ngọc Lâu thất lễ, còn một vị ở thuyền kia...
- Đó là một vị bằng hữu của Đường mỗ...
- Thì ra là bằng hữu của Đường trại chủ, vì sao không lên bờ nói chuyện luôn?
- Tệ hữu không phải là người của Tàng Long Trại, Đường mỗ không muốn để y tham dự vào việc của Tàng Long Trại, chẳng lẽ bản thân Đường mỗ, ba huynh đệ đây và tám vị đường chủ không đủ nói chuyện với Bạch đại hiệp sao?
- Đầu dấm nói là không đủ? Bạch Ngọc Lâu đa tạ trại chủ. Đường Lăng Ba cười nhẹ:
- Bạch đại hiệp khách sáo như thế là đủ rồi, Bạch bằng hữu là cao nhân môn phái nào?
- Không dám nhận hai tiếng cao nhân, tại hạ vốn chỉ là người mới vào cõi giang hồ...
- Bạch bằng hữu cần gì khiêm nhượng quá đáng?
- Đường trại chủ xin chớ trách oan, tại hạ nói đó là nói thật.
- Xin cho Đường mỗ nói thẳng, trong võ lâm không có ai dám chen vào chuyện của Tàng Long Trại! Bạch Ngọc Lâu gật đầu cười:
- Điều ấy tại hạ có biết, nhưng Bạch Ngọc Lâu vốn có tính xấu là không sợ chuyện gì cũng chẳng sợ chết cứ lấy đại nghĩa làm đầu, xả thân vì chính... Y cười lớn:
- Nếu ai cũng sợ hãi sức mạnh, thì trên đời còn gì là đại nghĩa công lý nữa? Đường Lăng Ba biến sắc mặt:
- Gan dạ đảm thốc của Bạch bằng hữu khiến người cảm phục, nhưng Đường mỗ và các vị đường chủ đây không thể nào chịu ý bằng hữu... Hắn chỉ tay vào Lý Vân Hồng gần nói:
- Vị cô nương kia là gì?
- Ái nữ của Phi Vân Bảo Lý bảo chủ, theo tại hạ được biết, Đông Tây Lương Bảo và Nam Bắc Nhị Trại tuy rất ít khi vắng lai nhưng đều ngầm tự tôn trọng lẫn nhau. Nói thẳng ra là bạn chứ không phải là địch, không ai có thù hận với ai... Đường Lăng Ba mỉm cười cắt lời:
- Bạch bằng hữu có biết vì sao Đường mỗ có ý bắt Lý cô nương chẳng?
- Đường trại chủ cao minh, đúng vậy.
- Bạch bằng hữu cứ nói thẳng việc gì phải vòng vo mĩ mai?
- Cách nào nói cũng chỉ có một mục đích.
- Đường mỗ nói cho bằng hữu biết, đây là chuyện riêng của Tàng Long Trại! Bạch Ngọc Lâu gật đầu:
- Đương nhiên, e rằng nội tình không đơn giản! Đường Lăng Ba biến sắc mặt nhưng tức thì cười nhạt:
- Thôi cũng chẳng sao, khi xưa Đường mỗ và Lý Thương Như có chút hiềm oán! Bạch Ngọc Lâu nghiêng đầu hỏi Lý Vân Hồng:
- Lý cô nương biết việc ấy không? Lý Vân Hồng lắc đầu:
- Ta không hề nghe gia phụ nói đến. Bạch Ngọc Lâu gật đầu:

- Có lẽ khi xưa lệnh tôn có điểm đặc tội với vị Đường trại chủ đây nên Đường trại chủ muốn báo thù... Y chuyển nhìn Đường Lăng Ba:
- Nếu Lý lão bảo chủ có điều đặc tội với Đường trại chủ, sao Đường trại chủ không xuất lãnh cao thủ đến Phi Vân Bảo hỏi tội mà lại...
- Bạch bằng hữu có biết câu “nợ cha con trả” không?
- Có biết, nhưng e rằng Đường trại chủ đã hiểu lầm câu ấy, hiện nay Lý lão bảo chủ vẫn còn tại thế, Lý cô nương lại là nữ nhi yếu đuối, nữ nào Đường trại chủ đổ tội cho nàng làm hao tổn đến thanh uy của Tàng Long Trại.
- Bạch bằng hữu cho rằng Đường mỗ không dám tìm đến Phi Vân Bảo ư?
- Không dám nói thế, với uy danh Tàng Long Trại và thực lực của Đường trại chủ có chỗ nào trại chủ không dám đến? Vả chăng, nếu Đường trại chủ sợ Phi Vân Bảo thì đâu dám động tới Lý cô nương?
- Bạch bằng hữu biết vậy là tốt.
- Nhưng tại hạ vẫn chưa biết giữa Đường trại chủ và Lý lão bảo chủ có gì hiềm khích?
- Đó là việc riêng của Đường mỗ và Lý Thương Như!
- Đường đại trại chủ, tại hạ đây vốn là bằng hữu của Lý lão bảo chủ!
- Nói thế đêm nay chẳng những Bạch bằng hữu muốn can dự vào chuyện của Tàng Long Trại mà còn có ý chấm dứt hiềm khích giữa Đường mỗ và Lý Thương Như nữa sao? Bạch Ngọc Lâu cười nhạt:
- Sự thực là thế, tại hạ không hề phủ nhận. Đường Lăng Ba giương đứng hai lông mày:
- Bạch bằng hữu, Đường mỗ đến vốn không có ý coi bằng hữu là kẻ địch.

31. Gian Kế Đa Đoan, Kẻ Chết Sống Lại

- Vì bằng hữu mà ra tay đó cũng là việc bất đắc dĩ, vì tại hạ vốn là bằng hữu của Lý lão bảo chủ. Đường trại chủ đã công khai khiêu chiến với Phi Vân Bảo tất nhiên khó tránh khỏi sẽ phải coi tại hạ đây là kẻ địch. Đường Lăng Ba xoay người nửa vòng lạnh lùng, gằn giọng:
- Bạch bằng hữu, hai đường lợi hại, hãy nghĩ cho kỹ. Bạch Ngọc Lâu hết sức thản nhiên:
- Đa tạ Đường trại chủ đã đề tỉnh, tại hạ đã nghĩ rất kỹ rồi. Đường Lăng Ba giơ cao hai tay cười lạnh:
- Đã như thế, Bạch bằng hữu chớ trách Đường mỗ đây hành hung cậy đông hiệp yếu... Hắn hơi chậm lời lại một chút rồi cất cao giọng quát lệnh:
- Ngoại tứ đường! Bốn hán tử áo đen sau lưng hắn tuân lệnh lướt thân lên, chân chưa đặt hẳn xuống đất đã tách ra thành bốn phương hướng khác nhau tung thân đến gần Bạch Ngọc Lâu. Lý Vân Hồng dựng thẳng hai mày liễu chuẩn bị động thủ. Bạch Ngọc Lâu cười nhạt:
- Lý cô nương, xin hãy lui ra, được ân Đường trại chủ đánh giá cao nên mới sai bốn ngoại tứ đường đây liên thủ chỉ dạy, tại hạ lẽ nào không tiếp chiêu?

Trong khi y nói, dĩ nhiên bốn hán tử ngoại tứ đường đã đến gần, tám chưởng phát ra kết thành một kinh lực hết sức uy mãnh đập tới Bạch Ngọc Lâu. Lý Vân Hồng chưa chịu lùi ra, trái lại nàng còn định đưa chưởng lên nhưng Bạch Ngọc Lâu mau hơn đã tiến lên một bước phát mạnh tay áo, chưởng lực phát ra nghênh tiếp. Chỉ nghe bốn tiếng bình liên tiếp, bốn vị đường chủ tứ ngoại đường của Tàng Long Trại đều rú lên lão đảo lùi lại sau trong khi Bạch Ngọc Lâu vẫn bình thản như không hề có chuyện gì xảy ra. Thân thủ ấy của y lập tức khiến toàn chúng nhân chấn động, ai nấy kinh hãi thất sắc. Hai mắt Đường Lăng Ba lóe lên ánh sáng kỳ dị, hắn cười gượng:

- Thân thủ cao tuyệt, Bạch bằng hữu sự thực là cao nhân nào vậy? Bạch Ngọc Lâu vẫn điềm tĩnh:
 - Tại hạ chính là Bạch Ngọc Lâu. Đường Lăng Ba đánh sắc mặt:
 - Bạch bằng hữu sự thực muốn là kẻ địch của Tàng Long Trại đấy chứ? Bạch Ngọc Lâu lắc đầu:
 - Cái ấy không nhất định, đều do Đường trại chủ cả.
 - Bạch bằng hữu nói vậy là sao?
 - Rất đơn giản, chỉ cần Đường trại chủ cho tại hạ biết vì sao nhất định phải bắt Lý cô nương và đó là chủ ý của ai, tại hạ xin lập tức kết bạn với Tàng Long Trại liền. Sắc mặt Đường Lăng Ba biến thành tái nhợt nhưng lập tức trấn định:
 - Bạch bằng hữu, Đường mỗ đã nói...
 - Đường đại trại chủ, tại hạ có nghe rồi, nhưng những lời ấy có thể dối trá che đậy với người khác chứ còn riêng muốn lừa dối tại hạ e rằng chưa được!
 - Nói vậy là Bạch bằng hữu không tin, thôi được... Y gần giọng:
 - Đường trại chủ, chuyện này có liên quan đến an nguy họa phúc với Tàng Long Trại, Đường trại chủ chớ lầm lẫn mà... Hai đại hán đứng bên tả họ Đường đột nhiên hừ lớn sau câu ấy, một tên gần giọng:
 - Họ Bạch kia, khẩu khí lớn lối quá! Vừa dứt lời thân hình đại hán nọ lướt tới, tay hữu hất vươn tới nắm ngón tay quặp lại thành năm móc câu chụp tới ngực Bạch Ngọc Lâu. Họ Bạch đứng đứng hai lông mày cười gần:
 - Các hạ xuất thủ nữ ác độc thế ư...
- Câu nói chưa dứt, một đại hán diện mạo hung hiểm thâm trầm đột nhiên vùng tay phải lên, năm ngón tay bắn ra năm luồng kinh phong chụp xuống những đại huyết quan vùng ngực Bạch Ngọc Lâu. Chiêu pháp quả là ác độc hung hiểm vì khoảng cách rất gần khó đề phòng tránh né kịp. Nhưng Bạch Ngọc Lâu lại không có ý tránh né, hữu chưởng y lập tức phong bế năm chỉ phong của đại hán diện mạo âm trầm kia bắn tới hữu chưởng của Bạch Ngọc Lâu. Đại hán ấy lập tức rung mình rú lên nho nhỏ vừa lúc hữu chưởng Bạch Ngọc Lâu đảo lộn nhẹ nhàng nắm lấy uyển mạch hữu của đối phương. Đại hán diện mạo thâm trầm cả kinh đang định phát tả chưởng tự cứu, Bạch Ngọc Lâu đã xiết mạnh năm ngón tay, hất rú lên một tiếng thân hình cơ hồ đau đớn muốn lún xuống đất. Đường Lăng Ba sắp sửa động thủ vì đại hán ấy chính là nghĩa đệ của hắn, Bạch Ngọc Lâu cười nhạt:
- Đường đại trại chủ không sợ người này mất mạng vì tại hạ sao? Đường Lăng Ba hơn run thân chưa dám động thủ, thần sắc hẩn dử dội:
 - Họ Bạch, người dám dả thương nghĩa đệ của Đường mỗ, mỗ không tiếc... Bạch Ngọc Lâu trầm hẩn sắc mặt:
 - Đường đại trại chủ, hãy trả lời câu hỏi của tại hạ, tại sao Tàng Long Trại lại muốn bắt Lý cô nương? Đường Lăng Ba im lặng. Bạch Ngọc Lâu cười gần:
 - Đường đại trại chủ, máu huyết mà bị đảo lộn rất khó sống nổi, vì chút bí mật mà không đoái hoài tới mạng sống của nghĩa đệ, phải chăng đó là anh hùng nhân nghĩa của Đường đại trại chủ? Đường Lăng Ba trợn trừng hai mắt đang định đáp lời, đột nhiên có tiếng ho khan, một người áo đen ở lại thuyền thành linh vọt thân lên cao rơi thẳng xuống bên cạnh Đường Lăng Ba, Đường Lăng Ba run lên vội vàng im miệng. Bạch Ngọc Lâu cười gần:
 - Có lẽ Đường đại trại chủ bị người hiếp chế, vị bằng hữu mới này có lẽ còn lớn quyền hơn cả đại trại chủ Tàng Long Trại nữa chẳng? Đường Lăng Ba vẫn im lặng. Lão nhân áo đen mới xuất hiện lại ho khan một tiếng nữa chăm chăm nhìn Bạch Ngọc Lâu:
 - Bạch bằng hữu, ta chỉ là bằng hữu của Đường trại chủ...
 - Các hạ, các hạ và ta đã gặp nhau lần nào chưa? Lão nhân áo đen chậm chậm lắc đầu:
 - Ta nào có vinh hạnh ấy, lần này là lần đầu được thấy uy phong Bạch bằng hữu.

- Tại sao ta lại nghe âm giọng các hạ hình như quen thuộc lắm? Lão áo đen bật kêu a một tiếng:
- Có lẽ các hạ gặp ai đó có âm thanh tương tự như ta? Bạch Ngọc Lâu gật đầu:
- Có lẽ... nếu không lạ thật... sao các hạ lúc này không chịu lên bờ mà lại đợi đúng lúc này? ... Lão áo đen cười âm lạnh ngắt lời:
- Ta đặc biệt đến đây thương lượng với Bạch bằng hữu một việc!
- Các hạ muốn thương lượng việc gì?
- Lúc này ta có nghe nói Bạch bằng hữu cũng là bằng hữu của Lý Thương Như ở Phi Vân Bảo? Giao tình của Bạch bằng hữu với họ Lý ra sao?
- Có thể nói là khá thân. Lão gật đầu:
- Vậy thì hay lắm, ta mong Bạch bằng hữu thả tay nghĩa đệ của Đường trại chủ ra.
- Đó là việc các hạ muốn thương lượng đấy ư?
- Chính vậy, chỉ chưa biết ý Bạch bằng hữu ra sao?
- Có thể... nhưng tại hạ mong được các hạ đáp ứng một việc.
- Các hạ tưởng dùng vị nghĩa đệ ấy để uy hiếp Đường trại chủ ư? Các hạ hãy nghe ta nói câu này trước rồi sẽ hiểu rõ ai mới thực sự là người uy hiếp ai, ... trước đây hai ngày có một vị khách đến Tàng Long Trại được Đường trại chủ coi như quý khách, khi Đường trại chủ suất lãnh chúng nhân ra đi trên năm cái thuyền kia có dặn một nghĩa đệ ở lại trại đứng trên vọng lâu nhìn theo ánh đèn trên năm thuyền đậu ở bờ này, nếu đèn vẫn sáng tức là biểu thị tất cả rất thuận lợi, còn nếu đèn tắt một ngọn, lập tức vị khách quý kia sẽ bị giết liền, Bạch bằng hữu nghe rõ chứ?
- Bạch Ngọc Lâu nghe rất rõ, sao nữa? Lão áo đen cả cười:
- Không sao cả, Bạch bằng hữu nên biết vị khách quý ấy là một nhân vật vô lâm mà ai cũng biết tới tên tuổi? Bạch Ngọc Lâu lãnh đạm đáp:
- Không cần nói, tại hạ biết. Lão áo đen hơi ngẩn người rồi a lên một tiếng:
- Thế nào? Bạch bằng hữu biết ư?
- Đúng, tại hạ biết.
- Sao? Vị khách quý ấy là ai Bạch bằng hữu có thể nói cho ta nghe thử được chăng?
- Được chứ, đại khái vị khách ấy là Lý lão bảo chủ Phi Vân Bảo chứ gì? Lý Vân Hồng giật mình, còn lão áo đen ngửa đầu cười lớn:
- Đúng vậy, đúng vậy, cao minh, cao minh. Bạch bằng hữu thực quá cao minh. Bạch bằng hữu, tại sao lại biết? Lý Vân Hồng thất kinh định cất tiếng hỏi chợt nghe Bạch Ngọc Lâu lạnh lẽo hỏi:
- Lý cô nương tin được hay sao? Còn tại sao tại hạ lại biết thì đâu có gì khó, bất cứ ai chịu suy nghĩ một chút đều có thể biết. Lão áo đen cười khẩy:
- Nói vậy là Bạch bằng hữu không tin?
- Đối các hạ là tại hạ, các hạ có tin không?
- Bạch bằng hữu không tin cũng chẳng sao, ta có vật này mong nhị vị nhìn qua, có thể Bạch bằng hữu không biết vật này của ai nhưng Lý cô nương tất không thể không biết. Vừa nói, lão vừa rũ tay áo rơi ra một vật, lão cầm trên tay cười nói:
- Mời nhị vị nhìn, cái này là cái gì, của ai? Đó là một trái cầu sắt lớn bằng trái trứng ngỗng đen bóng. Lý Vân Hồng vừa nhìn thấy nó đã biến hẳn sắc mặt, dĩ nhiên lão áo đen lại cười:
- Nhị vị cứ cầm lấy mà xem cho kỹ. Chưởng tâm lão đẩy ra, trái cầu bay thẳng đến Bạch Ngọc Lâu, Bạch Ngọc Lâu vươn tay đón lấy, y lật trái cầu lên mặt biến sắc vì đọc thấy ba chữ khắc chìm trên nó: “Phi Vân

Lý”, nhưng y lập tức bình tĩnh, chưởng bóp mạnh rồi xòe tay đưa trái cầu sắt ấy qua Lý Vân Hồng cười bảo:

- Lý cô nương nhìn xem coi phải là vật của lệnh tôn hay không? Lý Vân Hồng vội đưa tay nhận lấy lật ngang lật ngửa quan sát rất kỹ lưỡng rồi lắc đầu:

- Rất giống, cô nương không thấy ba chữ “Phi Vân Lý” trên ấy ư? Lý Vân Hồng cười nhạt:

- Chữ chỗ nào? Nàng đẩy trái cầu bay vọt lại phía lão áo đen. Lão đón lấy trái cầu đưa mắt nhìn nhanh nó rồi ngẩng lên:

- Công lực Bạch bằng hữu quả là cao tuyệt! Bạch Ngọc Lâu hơi ngẩn người:

- Lời các hạ là...

- Trên trái cầu này có chữ khắc của Phi Vân Lý, Bạch bằng hữu với ta đều hiểu rõ nhưng không hiểu sao vì đâu Bạch bằng hữu lại dùng nội công xóa ba chữ “Phi Vân Lý” đi... Phải chăng Bạch bằng hữu sợ Lý cô nương quá sợ hãi? Nếu vậy, thả hay không thả nghĩa đệ Đường trại chủ tùy bằng hữu... Bạch Ngọc Lâu mỉm cười:

- Tại hạ lẽ nào không thả người? Các hạ về đi! Y chấn động mạnh tay, tên hán tử diện sắc âm trầm bị đẩy bắn vọt ngược lại bên cạnh Đường Lăng Ba, lão đảo đứng yên... Lý Vân Hồng kinh ngạc kêu:

- Bạch đại hiệp, chẳng lẽ gia phụ đã... Bạch Ngọc Lâu cười nhạt lắc đầu:

- Lý cô nương, có các vị còn ở đây, ta có bắt Đường trại chủ cũng vô ích huống hồ chỉ là một nghĩa đệ, sở dĩ... Lão nhân áo đen cười âm hiểm xen vào:

- Việc quan trọng như thế, sao Bạch bằng hữu lại giấu Lý cô nương? Nếu Bạch bằng hữu không chắc chắn Lý Thương Như đang ở trong Tàng Long Trại, sao bằng hữu lại dễ dàng thả vị nghĩa đệ của Đường trại chủ ra? Bạch Ngọc Lâu mỉm cười:

- Các hạ, chớ nói nhiều, nếu muốn biết vì sao tại hạ thả vị nghĩa đệ ấy, tại hạ có thể nói cho biết!

- Ta xin rửa tai lắng nghe đây.

- Tại hạ xin tự đổi mạng lấy sự an toàn cho Lý bảo chủ đã nằm trong tay các vị. Lý Vân Hồng giật mình:

- Bạch đại hiệp, xin chớ nói vậy, đây là việc riêng của nhà họ Lý, hãy để tiện nữ giải quyết... gia phụ đã nằm trong tay Tàng Long Trại, tiện nữ xin tự nguyện đến Tàng Long Trại. Lão nhân áo đen ngửa đầu cười hăng hắc:

- Hiếu nữ, hiếu nữ, hay lắm, Lý cô nương, hãy theo ta xuống thuyền. Quả nhiên Lý Vân Hồng cương quyết bước xuống bên bờ nước. Bạch Ngọc Lâu chỉ còn bắt lực nhìn năm con thuyền nhỏ xoay đầu thẳng trên mặt hồ lấp lánh ánh sao.

-oOo-

Tàng Long Trại nằm dưới chân núi Quân Sơn, tiền trại kiến trúc trên mặt nước còn hậu trại dựa lưng vào núi, sau núi trước hồ tạo thành hình thế rất hiểm yếu.

Một vòng vây bằng gỗ vừa cao vừa chắc tạo thành bức tường bao bọc quanh cả Tàng Long Trại rộng lớn, trước cổng trại là cánh cổng nặng nề trên treo hai cái đèn lồng cực lớn chiếu ánh sáng rực cả một vùng.

Năm con thuyền nhẹ lao vun vút vào thủy trại, cánh cổng nặng nề chậm chạp kéo cao lên mở thành một đường thủy đạo. Năm con thuyền vào cổng, vượt qua tiền trại vào tới hậu trại. Ở hậu trại có một bến đậu thuyền, bến được kết bằng bè gỗ nằm nửa trên nước nửa trên đất. Lão nhân áo đen mời Lý Vân Hồng vào đại sảnh hậu trại. Sau khi chủ khách an tọa, lão gọi lớn:

- Thuộc hạ, hầu trà! Lão uy phong chẳng khác nào trại chủ. Một tiếng dạ lớn, sau đại sảnh bước ra hai tráng nhân bưng hai bình trà thơm. Lý Vân Hồng không hề quan tâm đến chung quanh, nàng nôn nóng hỏi:

- Gia phụ đâu, lão nhân, xin cho tiện nữ... Lão nhân áo đen mỉm cười:

- Việc gì cô nương quá gấp? Hãy mời uống vài chung trà, ta sẽ sai người đi mời lệnh tôn đến đây cho cô nương. Lão chuyển nhìn Đường Lăng Ba:
- Đường đệ, xin hãy hạ lệnh. Đường Lăng Ba nghiêng thân rất cung kính rồi xoay truyền lệnh vọng ra ngoài:
- Mời Lý bảo chủ Phi Vân Bảo đến đây! Chỉ nghe ngoài đại sảnh có tiếng dạ vang dội rồi tiếng chân xa dần. Lão nhân áo đen nâng chén trà lên cười:
- Lý cô nương, xin mời dùng trà! Lý Vân Hồng không động tay cũng chẳng đáp, nàng lạnh lẽo:
- Các người cường đoạt Phi Vân Bảo bắt cóc gia phụ ta về đây sự thực là có ý định gì, bây giờ có thể nói rõ rồi đó! Lão nhân áo đen bật cười hăng hắc:
- Cô nương không nên nóng nảy, hãy đợi sau khi cô nương gặp lệnh tôn, chúng ta sẽ tự bẩm báo. Đang vừa dứt câu ấy, bỗng có tiếng chân hấp tấp chạy đến gần, nghe tiếng chân, Đường Lăng Ba đã hơi biến sắc, một hán tử trung niên phi thân vào đại sảnh, cúi gập thân xuống run giọng:
- Bẩm trại chủ, nguy tới nơi rồi, không tìm thấy Lý bảo chủ ở đâu cả. Lý Vân Hồng tươi hân nét mặt còn lão nhân áo đen và Đường Lăng Ba biến sắc đứng bật dậy, Đường Lăng Ba quát:
- Người nói gì vậy? Hán tử ấy đáp:
- Bẩm trại chủ, không tìm thấy Lý bảo chủ. Đường Lăng Ba long mắt lên:
- Đồ chết bầm khốn kiếp này! Hắn giơ chưởng lên định đập xuống đầu tên thuộc hạ, chưởng ấy mà đập trúng chắc chắn hán tử nọ chết tức thì, nào ngờ, chưởng của hắn xuống tới nửa chừng đột ngột thu lại, kinh ngạc quát to:
- Trong nội tứ đường người là... Hán tử cúi đầu mỉm cười:
- Ta mới đến đây mà. Vừa dứt lời, thân hình hán tử lướt tới đã đến sát bên lão nhân áo đen. Đường Lăng Ba đại kinh thất sắc, vừa giật nảy người thì hán tử ấy đã đứng trước mặt lão nhân áo đen, lão nhân cũng linh hoạt không kém, lão trườn thân chớp nhoáng về sau lưng Đường Lăng Ba, đồng thời quát to:
- Đường hiền đệ, cẩn thận chú ý, tên này là... Tên hán tử trung niên không kích theo, xoay thân chặn ngang mặt Lý Vân Hồng, mỉm cười:
- Các hạ nhận ra giới đó nhưng có hơi chậm mắt rồi! Y đưa tay kéo cái mặt nạ xuống, rõ ràng đó là Cô Độc Khách Bạch Ngọc Lâu! Lý Vân Hồng mừng rỡ reo lên một tiếng lớn còn lão nhân áo đen quát to dữ dội:
- Họ Bạch kia, người đã bắt Lý Thương Như... Bạch Ngọc Lâu cắt ngang:
- Ta quên chưa báo với các hạ, coi như các hạ không còn gì để uy hiếp người nữa rồi! Vừa nói y vừa vươn trảo chộp về phía lão nhân áo đen. Lão hấp tấp thối lui miệng cuống cuồng quát:
- Đường hiền đệ, không được cho tên họ Bạch thoát thân! Trong tiếng quát, Đường Lăng Ba và hai tên đại hán mặc áo gấm đã phát chưởng tấn công Bạch Ngọc Lâu. Y mỉm cười:
- Chớ đại đột liều mạng. Tránh ra xa! Tả chưởng y quét ngược lên, Đường Lăng Ba và hai đại hán bị kinh lực đẩy lùi, hữu chưởng y cấp thời biến thế nhưng vẫn tấn công lão nhân áo đen. Lão đại kinh thất sắc phi thân đảo thân chạy ra ngoài đại sảnh. Bạch Ngọc Lâu gầm to:
- Các hạ định chạy đi đâu? Y chỉ lướt thân nhẹ đã đến sau lưng lão nhân áo đen, năm chỉ lực như năm móc câu chụp vào gáy lão. Lão nhân run thân vội vàng thu vai xoay người phát chưởng đánh ngược vào ngực Bạch Ngọc Lâu, y mỉm cười nghiêng người tránh, chưởng tả vung mạnh chụp tới mặt lão nhân rồi chưởng hữu chém tạt qua chụp vào uỷển mạch phải của lão. Tả chưởng Bạch Ngọc Lâu trúng mục tiêu trước soẹt một tiếng kéo rơi cái mặt nạ da người đeo trên mặt lão nhân áo đen, sau cái mặt nạ ấy rõ ràng là... Bạch Ngọc Lâu giật mình bật kêu to:
- Nhiệm Khổng Phương, là người... Khi y giật mình, bất giác chưởng hữu hơi chậm lại. Nhiệm Khổng Phương sắc mặt tái như xác chết vội vàng vọt thân ra cửa đào tẩu. Bạch Ngọc Lâu định thân quát lạnh lùng:

- Lão thất phu, người chưa chết ư? Y đang định đuổi theo bỗng nghe tiếng rú kinh dị của Lý Vân Hồng, y hấp tấp chuyển thân nhận ra ba tên Đường Lăng Ba đã đến sát Lý Vân Hồng. Bạch Ngọc Lâu lạnh lẽo gần giọng:

- Đường Lăng Ba, các người ai dám... Y chưa nói hết câu cả ba tên Tàng Long Trại đã vội tung thân đào tẩu vào phía sau đại sảnh, thoáng chốc đại sảnh không còn một ai. Bạch Ngọc Lâu không buồn đuổi theo, y nghe Lý Vân Hồng hốt hoảng hỏi:

- Bạch đại hiệp, gia phụ... Đại sảnh đột nhiên sáng bùng lên như có ánh chớp, Bạch Ngọc Lâu nói mau:

- Lý cô nương, bọn chúng đã phóng hỏa, chúng ta hãy thoát thân rồi nói sau, xin theo tại hạ!

Y nắm lấy tay Lý Vân Hồng phi thân ra ngoài, sau khi rời đại sảnh, hai người không dám dừng chân liền chạy vòng ra hậu trại thoát luôn ra ngoài núi Quân Sơn. Khi họ lên tới lưng chừng núi, cúi đầu nhìn xuống, cả tòa nhà Tàng Long Trại đã chìm trong biển lửa, trong biển lửa cháy ngất trời ấy có mấy chục chiếc thuyền chạy thoát về hướng giữa Động Đình Hồ, trên thuyền chen chúc đông đặc bọn người Tàng Long Trại, không nhìn rõ ai là ai. Lý Vân Hồng chỉ lo cho an nguy của phụ thân, nàng không chú ý gì đến lửa cháy hừng hực dưới kia, nàng thở hổn hển:

- Bạch đại hiệp, gia phụ đâu rồi? Bạch Ngọc Lâu lắc đầu:

- Cô nương, tại hạ không hề cứu lệnh tôn!

32. Lại Rơi Vào Tay Ma Đầu

- Nói vậy gia phụ không phải là do Bạch đại hiệp cứu sao?

- Vâng, thưa cô nương, có thể nói là tại hạ đã tìm khắp Tàng Long Trại mà vẫn không thấy bóng lệnh tôn ở đâu.

- Chẳng lẽ chuyện gia phụ ở Tàng Long Trại là giả?

- Không, thưa cô nương, là thật, lệnh tôn đích xác đã bị bắt tới Tàng Long Trại. Lý Vân Hồng cả kinh:

- Nói vậy, gia phụ vẫn còn ở... Nàng hốt hoảng nhìn xuống biển lửa ở Tàng Long Trại dưới kia run bần bật toàn thân.

- Không đâu, cô nương, lệnh tôn đã không còn ở trong Tàng Long Trại nữa, lệnh tôn đã được người khác cứu đi rồi! Lý Vân Hồng thở phào:

- Bạch đại hiệp, là ai cứu phụ thân tiểu nữ? Bạch Ngọc Lâu lắc đầu:

- Không biết nữa, căn bản vì tại hạ chưa hề nhìn thấy người ấy.

- Thế làm sao Bạch đại hiệp biết gia phụ đã được cứu thoát?

- Xin cô nương hãy yên tâm, chuyện lệnh tôn được cứu thoát là hoàn toàn có thật, nhân vì khi tại hạ đến Tàng Long Trại tìm ra ngục thất giam giữ lệnh tôn thì cánh cửa ngục thất đã bị phá vỡ, tên ngục cũng bị điểm huyết, tại hạ giải huyết và truy hỏi về lệnh tôn, hẳn cho biết lệnh tôn đã được một người mặc áo trắng cứu mang đi...

- Người mặc áo trắng ấy là ai? Bạch Ngọc Lâu lắc đầu:

- Tên canh ngục chỉ nói bạch y nhân ấy công lực cực cao đến độ hẳn chưa kịp nhìn rõ diện mạo đã bị người ấy điểm huyết bất tỉnh nhân sự... Lý Vân Hồng chau mày:

- Ai cứu gia phụ vậy chứ... Nàng ngập ngừng đỏ hoe hai mắt:

- Lão nhân gia mới khỏi bệnh nặng, tuổi tác lại cao, làm sao chịu nổi... Bạch Ngọc Lâu vội an ủi:

- Xin cô nương yên tâm, bây giờ có lo lắng cũng vô bổ, người tốt gặp may, người áo trắng nọ là địch hay bạn chưa phân, bất quá theo tình hình hiện nay, người ấy rất có thể là bạn hơn là địch...
- Nhưng... nhưng... gần đây gia phụ đâu có bằng hữu nào?
- Nhưng thực tế, lệnh tôn cũng chẳng có ai là kẻ oán thù, tại hạ dám nói, lệnh tôn không đến nỗi gặp hiểm nguy. Lý Vân Hồng đã tấm tức khóc:
- Mong cầu được như thế, tiểu nữ đã khuyên can lão nhân gia nhiều lần, tuổi tác đã cao nên phong kiếm thoái ẩn giang hồ, hưởng thụ thái bình qua hết tuổi già, lão nhân gia có chịu nghe đâu... Bạch Ngọc Lâu lắc đầu:
- Cô nương, chuyện võ lâm không nhúng tay thì thôi, đã nhúng tay khó mà rút ra được, người võ lâm đối trá hiểm ác, đâu dễ để lệnh tôn thoái ẩn. Lệnh tôn anh hùng cái thế một thời, há nào chịu nhận mình là “lão”? Đột nhiên, Lý Vân Hồng hỏi lại chuyện cũ:
- Vừa rồi trong đại sảnh Tàng Long Trại, Bạch đại hiệp định đuổi theo lão nhân, sự thực là người nào? Bạch Ngọc Lâu thở dài:
- Lão ấy là chương quỹ ở Dương Châu Đệ Nhất Lâu bị bạn chí thân Môn Nhân Kiệt của tại hạ truy bức phải bỏ Đệ Nhất Lâu đào thoát, vì đó Trác thần quân mới gọi Võ Lâm Thiếp khắp thiên hạ, sau đó nghe nói lão chương quỹ ấy và hai nữ tình nhân bị Tần Đắc Hải, Đồ Nhất Phi giết chết, tại hạ cứ cho rằng hai tên Tần, Đồ ấy giết ba người kia là để diệt khẩu, ai ngờ hôm nay lại gặp lão trong Tàng Long Trại và lão lại là chủ mưu bắt cóc cô nương... Lý Vân Hồng a một tiếng:
- Thì ra là thế, nói vậy cái nghi án của Văn Nhân đại hiệp, chắc Bạch đại hiệp cũng có biết?
- Bằng hữu Môn Nhân Kiệt của tại hạ giết chết hai tên họ Tần và họ Đồ, từ miệng chúng mới biết nơi ở của hung thủ chính hãm hại Văn Nhân đại hiệp, thế nhưng tên hung thủ ấy đã bị Trác thần quân nhanh hơn một bước giết chết, Môn Nhân Kiệt và ta cho rằng hung thủ đã chết, nghi án ấy coi như chấm dứt, ai ngờ đâu lão Nhiệm Khổng Phương còn sống. Nhiệm Khổng Phương còn sống tất hai nữ nhân kia cũng chưa chết, bây giờ xem ra nghi án nọ vẫn chưa thể chấm dứt... Lý Vân Hồng gật đầu không nói gì. Bạch Ngọc Lâu lại hỏi:
- Cô nương, bây giờ tại hạ muốn đuổi theo lão Nhiệm Khổng Phương, vì vậy cũng là dịp tìm lệnh tôn, cô nương có ý kiến gì không? Lý Vân Hồng buồn bã lắc đầu:
- Bây giờ tiểu nữ đã là người không còn nhà quay về nữa rồi! Bạch Ngọc Lâu chau mày:
- Chẳng lẽ lệnh tôn không còn một bằng hữu nào sao?
- Có thì có, nhưng lẽ nào tiểu nữ lại đi sống dựa vào người?
- Cô nương định nói đó là ai?
- Khi xưa gia phụ có một bằng hữu chí thân ở Lạc Dương được gọi bằng tên Trung Châu Kiếm Khách.
- Phải chăng là Liễu Thiên Hoan? Lý Vân Hồng gật đầu:
- Chính vậy, Bạch đại hiệp có biết...
- Tại hạ nghe nói danh tiếng của Trung Châu Kiếm Khách chấn động khắp các vùng Dự Châu, Lỗ Châu, là một anh hùng nghĩa khí, đối với cô nương, nơi ấy là nơi dung thân tốt nhất.
- Nhưng tiểu nữ lại không muốn đến đó.
- Cô nương, nói vậy là sao?
- Gia phụ mất tích mờ ám, an nguy chưa rõ, tiểu nữ là phận con...
- Cô nương, sự an nguy của lệnh tôn xin cứ để tại hạ lo cho.
- Lão nhân gia là thân sinh của tiểu nữ, cao nghĩa của Bạch đại hiệp khiến tiểu nữ bái phục, nhưng lẽ nào phận làm con mà cứ an vui ở một chỗ...

- Cô nương có nghĩ rằng, bất cứ lúc nào cô nương cũng có thể bị bắt không?
- Điều ấy tiểu nữ biết, thế nhưng... Bạch Ngọc Lâu chận lời:
- Cô nương cũng nên biết, cô nương không nên để bị rơi vào tay bọn địch nhân... cô nương, phạm làm bất cứ việc gì cũng không nên để lệnh tôn đau khổ. Lý Vân Hồng mấp máy môi định nói gì đó nhưng rồi lại thôi. Bạch Ngọc Lâu trầm thờ dài, nói tiếp:
- Cô nương, chúng ta không nên dây dưa ở đây lâu. Lên đường đi thôi, tại hạ xin tiễn cô nương một đoạn đường, xin cô nương nên nhớ từ đây cô nương chỉ có một mình, nên hết sức thận trọng. Lý Vân Hồng kinh ngạc:
- Bạch đại hiệp, nói vậy là sao?
- Nếu cô nương để lộ sau lưng cô nương còn có tại hạ, e rằng bọn gian tặc không chịu xuất đầu lộ diện bắt cóc cô nương.
- Tiểu nữ minh bạch rồi, Bạch đại hiệp muốn dùng tiểu nữ dẫn dụ bọn chúng?
- Đúng, như vậy ta sẽ dễ dàng tìm ra bọn hung tặc. Lý Vân Hồng gật đầu:
- Vâng, đã có lệnh của Bạch đại hiệp, tiểu nữ nào dám sai? Nàng chuyển thân xuống Quân Sơn. Bạch Ngọc Lâu nhìn theo dáng mềm mại thon thả của nàng khuất dần trong bóng đêm u ám, bất giác thở dài, lập tức xoay thân biến mất.
- oOo-
- Từ Động Đình đến Lạc Dương, nếu đi đường thẳng chẳng lấy gì làm xa, nhưng đây là vùng sông nước đầm lầy, nên sự di chuyển rất khó, lúc thì sông nước lúc thì đầm lầy, nên phải vừa đi thuyền vừa đi bộ hao phí thời gian.
- Vì vậy, với cước trình của Lý Vân Hồng, hai ngày sau mới đến Hán Thủy. Hán Thủy nằm gần Trường Giang, không có đường vòng nên chỉ có một cách duy nhất là dùng thuyền vượt sông. Chỉ cần vượt qua Hán Thủy, con đường còn lại dễ đi hơn nhiều. Muốn tìm bến thuyền qua Trường Giang lại phải đi lên hướng đông tới Tiềm Giang hoặc qua hướng tây tới Tiên Đào Trấn, nhưng hai nơi ấy đều xa ngoài mười dặm. Lý Vân Hồng tự than đường đi quá gian khổ, cố nhiên vì trên đời này đa số đều là những điều không vừa ý...
- Lý Vân Hồng sau một hồi đắn đo suy nghĩ bèn quyết định đi đến Tiềm Giang vì nàng cho rằng dù sao nơi ấy cũng gần hơn, bỗng nhiên con đường đang đi nằm cạnh bờ sông có tiếng nước động, Lý Vân Hồng nhìn ra thấy bên bờ có một chiếc thuyền con lay động sau bờ bụi lau sậy rậm rạp. Trên con thuyền ấy là một hán tử trung niên đang đẩy nhẹ mái chèo, hán tử sắc diện đen bóng, hiển nhiên sinh nhai trên sông nước đầu tránh được mưa nắng suốt ngày làm sao không đen đúa cho được? Lý Vân Hồng mừng thầm vội chạy đến gần. Được một cô nương diễm lệ như Lý Vân Hồng chạy đến gần mà hán tử trung niên ấy vẫn không hề chú ý, có lẽ hẳn là một tên vừa ngu vừa ngốc! Nhưng Lý Vân Hồng đã mở lời trước:
- Ủa! Người là người chèo đò qua sông đấy ư? Hán tử bấy giờ mới ngẩng đầu nhìn lướt qua một cái, hán tử gật đầu:
- Vâng! Lý Vân Hồng mỉm cười:
- Ta muốn qua bờ bên kia, người đưa ta sang nhé? Vừa nói nàng vừa động hải định bước xuống thuyền. Hán tử vội xua tay:
- Không, ta không đưa cô nương được đâu. Lý Vân Hồng giật mình:
- Tại sao vậy?
- Chiếc thuyền này đã có người trả tiền bao chuyển rồi.
- Ai bao con thuyền này của người?
- Nói ra cô nương cũng không biết đâu, đó là người trong thôn của ta là Quân cô nương.
- Cô nương ấy bao nguyên thuyền làm gì?

- Cô nương hỏi lạ thật... đương nhiên là để qua bờ bên kia chứ để làm gì?
- Thế họ đâu cả rồi?
- Sắp tới rồi đây, họ cho người dẫn ta ở đây đợi họ. Lý Vân Hồng đảo mắt nhìn chung quanh, tất cả vắng lặng không một bóng người, nàng thu hồi nhãn quang:
- Người hãy chờ đưa ta qua trước rồi quay về rước họ cũng đâu có muộn? Hán tử lắc đầu:
- Không được, không được, Quân cô nương đã đặt tiền trước làm sao có thể chờ cô nương trước được, lỡ ra chưa kịp về, Quân cô nương đã tới, viên ngoại sẽ trừng phạt ta, đâu thể...
- Nói vậy ta chỉ còn đợi họ qua trước rồi sẽ qua sau? Hán tử ẩy gập đầu:
- Chắc là phải như vậy... Hán đưa tay chỉ về phía tả nói tiếp:
- Cô nương thấy đó, họ đã tới, may mà ta không đưa cô nương qua sông trước... Lý Vân Hồng nhìn theo hán tử, chỉ thấy từ xa có một đám bụi mù, lẫn trong đám bụi mù ấy là tiếng vó ngựa và tiếng bánh xe lăn. Dần dần nhìn thấy một cỗ xe do một con ngựa độc nhất kéo, thoáng chốc cỗ xe đã cách năm mươi trượng, hán tử đen đúa nọ vội nhảy lên bờ, múa tay gọi lớn:
- Vương nhị ca, ở đây này, ở đây này! Không có tiếng đáp nhưng cỗ xe vẫn chạy tới. Xe ngựa dừng lại, một trung niên hán tử, cao lêu khêu cầm roi ngựa kinh ngạc nhìn Lý Vân Hồng, hán tử nhảy xuống xe, gọi tên chèo thuyền:
- Huynh đệ, đến sớm thế? Hán tử chèo thuyền cúi gập người:
- Mới thôi, chỉ sợ đến chậm bị đại cô nương đợi... Hán tử cao kều gập đầu, rút trong túi ra một đỉnh bạc đưa tới:
- Viên ngoại dặn người phải cẩn thận, người cho tiền uống rượu đây... Hán tử chèo thuyền vội nói:
- Vương nhị ca, tiền thuyền đã... Hán tử cao kều gập đầu:
- Ta biết, nhưng đây là viên ngoại thêm, cầm lấy đi. Tên chèo thuyền rối rít cảm ơn rồi vội nói:
- Vương nhị ca, mời cô nương xuống xe lên thuyền đi thôi! Hán tử cao kều gập đầu, chuyển thân vén màn che xe cung thân bẩm:
- Cô nương, đã đến bờ sông, mời cô nương xuống xe. Trong xe không có tiếng đáp nhưng có một nữ tì áo xanh xinh đẹp bước xuống trước đỡ tay nâng một thiếu phụ áo lục. Thiếu phụ ấy cực đẹp nhưng có nét gì buồn bã, xem cách phục sức của thiếu phụ tuy chẳng có gì hoa lệ diêm dúa nhưng mười phần nhã đạm khác hẳn những cô nương con nhà thô tục. Thiếu phụ áo lục xuống xe, đầu tiên nàng nhìn hán tử chèo thuyền nở một nụ cười cực kỳ diễm lệ mê người:
- Người lao khổ quá nhỉ? Hán tử vội vàng khúm núm:
- Cô nương, đâu có việc ấy, cô nương lâu năm mới về đây, tiểu nhân phải phục dịch tận tình, thường ngày vẫn được ân viên ngoại chu cấp, nếu không... Hán chưa kịp nói hết, ánh mắt thiếu phụ đã chạm phải Lý Vân Hồng, vẻ mặt thiếu phụ có vẻ ngạc nhiên, hỏi hán tử:
- Vị cô nương kia là... Hán tử vội đáp:
- Không quen biết, cô nương ấy cũng định thuê thuyền. Thiếu phụ áo lục a một tiếng quay về phía Lý Vân Hồng, mỉm cười:
- Cô nương cũng muốn qua sông ư? Người ta đã có lòng hỏi tới, Lý Vân Hồng cũng vội mỉm cười gập đầu:
- Vâng, nhưng vì... Thiếu phụ đáp:
- Có lẽ cô nương đã tìm sai bến thuyền, vùng gần đây không dễ tìm thuyền đâu...
- Không hề gì, đợi vị này đưa cô nương qua sông xong, ta sẽ... Thiếu phụ áo lục chặn ngang:

- Sông nơi này rất rộng, đợi thuyền qua trở về phải rất lâu, nếu cô nương không chê, xin mời cùng đi với chúng ta, may chúng ta đều là nữ nhân chẳng có gì quan ngại. Lý Vân Hồng cả mừng, trong lòng cũng có mấy phần cảm kích. Thiếu phụ lại hết sức lịch sự:
- Cô nương không cần khách sáo, xuất môn ra khỏi khuê phòng không phải dễ dàng, biết đâu sau này ta chẳng có việc cần nhờ đến cô nương... Lý Vân Hồng gật đầu:
- Xin đa tạ cô nương trước. Thiếu phụ cất nhẹ cánh tay trắng như ngọc:
- Xin mời cô nương xuống thuyền. Lý Vân Hồng không chút do dự, bước luôn xuống lòng thuyền. Khi thiếu phụ áo lục cũng đã xuống thuyền, nàng quay đầu lên bờ vẫy tay:
- Vương nhị, người về đi, hãy hầu hạ lão nhân gia cẩn thận, hai năm sau ta lại về đây. Xem ra thiếu phụ này cũng là một đứa con chí hiếu! Tên hán tử cao kều đứng trên bờ gào lớn:
- Cô nương, xin bảo trọng, thượng lộ bình an! Thuyền đã tách bờ, Lý Vân Hồng theo hai chủ tì thiếu phụ chui vào khoang thuyền, thiếu phụ an tọa, ung dung hỏi Lý Vân Hồng:
- Cô nương quý tánh? Quý hương nơi nào? Lý Vân Hồng vội đáp:
- Tôi họ Lý, quê ở Sơn Đông. Thiếu phụ a một tiếng cười lớn:
- Thì ra Lý cô nương, hôm nay Lý cô nương về nhà ư? Lý Vân Hồng buồn thầm nhưng không dám lộ ra ngoài mặt, nàng cố gượng cười:
- Không, tôi đến Lạc Dương! Thiếu phụ áo lục a một tiếng mở to mắt mỉm cười:
- Thật là may mắn, tôi cũng đến Lạc Dương đây, như vậy là đã có bạn đường là cô nương. Lý Vân Hồng lấy làm bất ngờ:
- Cô nương cũng đến Lạc Dương ư? Thiếu phụ gật đầu:
- Không giấu cô nương, nhà tôi họ Quân vốn ở vùng này, nhưng nhà chồng tôi lại ở Lạc Dương, lần này tôi về thăm mẹ, mấy năm rồi mới có dịp về đây đây...
- Thế ư? Thế bây giờ cô nương lại về nhà chồng?
- Đúng vậy, không ngờ lại được kết bạn đồng hành với cô nương, đúng là có duyên số, tôi không sợ sự vắng vẻ vì phải đi một mình nữa rồi. Lý Vân Hồng mỉm cười gật đầu không nói. Thiếu phụ lại hỏi:
- Lần này cô đến Lạc Dương là...
- Thăm một vị bằng hữu của phụ thân mà từ lâu chưa gặp.
- Phu quân tôi ở Lạc Dương nhiều năm nên quen biết rất rộng, không biết vị bằng hữu của lệnh tôn là ai trong thành Lạc Dương?
- Đó là người họ Liễu, Liễu Thiên Hoan lão nhân gia. Thiếu phụ áo lục hơi giật mình:
- Thì ra Trung Châu Kiếm Khách Liễu lão anh hùng lại là bạn của lệnh tôn?
- Có lẽ cô nương cũng quen biết...
- Liễu lão anh hùng có mở một tiêu cục trong thành Lạc Dương, nhà phu quân tôi buôn bán mấy đời nên vẫn thường qua lại buôn bán với họ Liễu, hai người rất thân thuộc, chỉ vì... Hai mày nàng nhún lại, thần sắc có phần do dự:
- Chắc lâu lắm rồi cô nương không gặp lão anh hùng? Lý Vân Hồng không hề lưu ý, đáp:
- Có lẽ đã hơn mười năm.
- Trong thời gian ấy không có vãng lai gì sao?
- Đường xa cách trở, gia phụ cũng đã già yếu nên không tiện đi xa...
- Nói vậy, cô nương không biết gì về tình hình gần đây của Liễu lão anh hùng? Bấy giờ Lý Vân Hồng mới phát hiện thần sắc lạ lùng của đối phương, nàng cảm thấy bất an lắc đầu:

- Không biết, sao vậy? Chẳng lẽ gần đây Liễu lão anh hùng... Thiếu phụ thở dài:
- Nghề bảo tiêu là nghề hung hiểm, ba năm trước Liễu lão anh hùng trong một lần bảo tiêu xuống vùng Vân Quý, nửa đường đã bị cướp tiêu, bản thân Liễu lão anh hùng cũng bị trọng thương, sau khi quay về, không quá hai tháng liền...
- Cô nương, Liễu lão anh hùng sao rồi? Thiếu phụ nhẹ đáp:
- Cô nương, Liễu lão anh hùng đã quá cố rồi. Lý Vân Hồng như nghe tiếng sét nổ bên tai, thân nàng rung động mạnh, sắc mặt biến đổi buột miệng a một tiếng ngẩn người ra tại chỗ. Thiếu phụ áo lục thở dài:
- Cô nương, người chết không thể sống lại... Lý Vân Hồng run rẩy, đột nhiên như hồi tỉnh, cố nén tiếng khóc:
- Đa tạ cô nương...
- Ta vốn không định nói cho cô nương biết vì sợ cô nương đi lần này uống phí... Lý Vân Hồng đáp:
- Được ân thông báo, lòng tôi lấy làm cảm kích lắm. Thiếu phụ không đáp. Lý Vân Hồng hỏi lại:
- Cô nương có biết người nhà của Liễu lão anh hùng... Thiếu phụ lắc đầu:
- Hai năm trước vẫn còn ở Lạc Dương nhưng nay không biết lưu lạc ở nơi nào mất rồi. Lý Vân Hồng lại như bị tiếng sét. Phi Vân Bảo đã bị người cướp đoạt, lão phụ không biết bị ai bắt đi, nhà cửa lưu tán, chỉ còn nơi duy nhất có thể dung thân cũng đã trở thành bào ảnh, số mệnh nàng quả là đầy đầy đau khổ. Nhất thời, nàng không biết phải quyết định ra sao, trong lòng vô cùng vô cùng chua xót nhưng không tiện rơi lệ trước mặt người lạ, nàng đành nuốt lệ trong lòng. Thiếu phụ áo lục mở lời:
- Bất luận ra sao, may được duyên gặp nhau đây, nếu cô nương chưa gấp về nhà, cứ đến ở tại nhà tôi ít hôm, tôi thành thật mời cô nương... Lý Vân Hồng vội lắc đầu:
- Đa tạ cô nương, bây giờ tôi lại không có ý định đến Lạc Dương nữa... Thiếu phụ có vẻ như thất vọng:
- Chứ cô nương định sao?
- Tôi định về nhà sớm. Thiếu phụ gật đầu:
- Cũng được, bất luận nói thế nào, nhà mình cũng tốt hơn hết... Đột nhiên, thiếu phụ đưa tay chỉ lên bờ xa xa:
- Cô nương nhìn kia, nơi chỗ chúng ta vừa rời thuyền lại có người đứng chờ. Sao hôm nay nhiều người đến đây chờ thuyền thế? Sao không đến bến thuyền ở gần đó nhỉ? Lý Vân Hồng không đủ bình tĩnh xen vào chuyện nào khác, nhưng không thể không nhìn theo tay thiếu phụ, bất giác nàng giật mình, bấy giờ thuyền đã ở giữa dòng sông, cách bờ tuy đã tới năm mươi trượng, nhưng nàng vẫn nhìn thấy rất rõ người đứng khoanh tay trên bờ nhìn ra xa xa chính là Cô Độc Khách Bạch Ngọc Lâu! Lý Vân Hồng buột miệng kêu:
- Đó là bằng hữu của tôi đó mà... Thiếu phụ áo lục a một tiếng:
- Thì ra là bằng hữu của cô nương, y cũng đợi qua sông đó sao? Đột nhiên Lý Vân Hồng hiểu ra mình đã lỡ lời, nhưng muộn mất rồi, nàng chỉ còn đành gật đầu:
- Vâng, có lẽ y cũng đợi qua sông. Thiếu phụ kêu lên kinh ngạc:
- Đã là bằng hữu, sao không đi cùng cô nương? Lý Vân Hồng đỏ mặt vội đáp:
- Chúng tôi chỉ mới quen biết đâu phải thân mật gì?
- Nguyên do là thế, thảo nào... Mất thiếu phụ quay lại cười mỉm lạ lùng:
- Ta xem y thân thể cường tráng, thần thái phiêu dật chắc là người anh tuấn? Lý Vân Hồng ngỡ đối phương hiểu lầm bất giác lại đỏ mặt nhưng lại nhờ ra nàng và thiếu phụ chỉ là bè nước gặp nhau không tiện đính chính, nàng chỉ nhẹ nhàng nói:
- Cô nương chớ lầm, tôi đã nói...
- Xin lỗi, ta đã quen tùy tiện, cô nương chớ để ý. Cô nương biết vị bằng hữu ấy tên là gì không?

- Y họ Bạch! Thiếu phụ lắc đầu:
- Cô nương lầm rồi, y không phải họ Bạch đâu! Lý Vân Hồng giật mình ngạc nhiên:
- Y không phải họ Bạch? Chẳng lẽ cô nương cũng quen biết? Thiếu phụ hơi cười nhếch mép đáp:
- Đâu chỉ quen biết? Ta đã từng uống rượu cả đêm với y và nói chuyện suốt đêm. Xem ra vị thiếu phụ này là người rất khác thể tục và hành vi cũng không lấy gì cần trọng mới dám nói chuyện uống rượu với nam nhân suốt đêm một cách tự nhiên như thế. Lý Vân Hồng hơi lấy làm bất bình nhưng ngoài miệng vẫn vui vẻ:
- Nói như vậy là cô nương với y quả quen thuộc? Thiếu phụ cười mỹ lệ:
- Thực ra cũng không thể nói là quen thuộc, ta với y bất quá cũng chỉ có duyên một đêm. Lý Vân Hồng đỏ gay mặt:
- Cô nương biết y tên họ là gì?
- Xem ra cô nương chẳng biết gì cả. Y họ Môn, tên Môn Nhân Kiệt! Lý Vân Hồng chấn động buột miệng kêu:
- Y là Môn Nhân Kiệt...
- Đúng vậy, y không nói với cô nương ư? Lý Vân Hồng lắc đầu:
- Không, y chỉ nói là... Hốt nhiên, mắt nàng sáng lên:
- Cô nương, nhân lực cô nương thực là hơn người! Thiếu phụ lắc đầu:
- Không! Ta nào có nhân lực gì hơn người, y hóa trang và dùng thuật dịch dung, căn bản ta không biết y là Môn Nhân Kiệt, đó là do một người nói cho ta biết!
- Ai nói? Thiếu phụ cười lớn:
- Đó là Nhiệm Khổng Phương mà cô nương đã gặp một đêm trong Tàng Long Trại! Lý Vân Hồng la kinh:
- Vậy thì cô nương là...
- Môn Nhân Kiệt không nói với cô nương là ở chung với Nhiệm Khổng Phương còn có hai nữ nhân sao? Trước mắt nàng chính là hai nữ nhân. Lý Vân Hồng chợt hiểu, nàng biến sắc, chuyển thân định thoát ra khỏi thuyền, nhưng thiếu phụ đã kịp thời cười to:
- Cô nương, bên ngoài là sông lớn sâu không đáy, bây giờ thuyền đang giữa dòng nước, hai bên bờ đều xa, cô nương định đi đâu? Lý Vân Hồng rung động đứng im, nàng dự định liều thân nhưng vừa đưa tay lên, thiếu phụ lại cả cười:
- Cô nương tuy có gia học uyên nguyên nhưng một không thể chống lại ba. Hán tử chèo thuyền kia cũng không tầm thường đâu... hãy ngoan ngoãn nghe lời ta thì hơn, ta bảo thực cho cô nương biết, phu quân ta có hùng tâm xưng bá võ lâm, thống nhất giang hồ, do đó người phải chiếm các bảo các trại các bang các phái. Phi Vân Bảo chỉ là bước đầu mà thôi.
- Dã tâm lớn lắm, chỉ sợ dã tâm càng lớn thất bại càng to.
- Cô nương nói vậy là có ý gì?
- Chưa nói tới các bang phái các bảo các trại trong võ lâm, trước mắt có sẵn hai nhân vật không để cho các người hoành hành bạo ngược dễ dàng thế đâu.
- Cô nương muốn chỉ...
- Trác thần quân và Môn Nhân Kiệt! Đột nhiên thiếu phụ bật cười khanh khách:
- Thì ra là Trác thần quân và Môn Nhân Kiệt, hai tên vô dụng ấy mà đủ nhắc đến ư? Cô nương cũng như võ lâm thiên hạ đánh giá họ cao quá đấy!

- Sự thực Trác thần quân là đệ nhất thiên hạ hiện nay và Môn Nhân Kiệt cũng không kém! Thiếu phụ cười lớn:
- Cổ nhiên, Trác Không Quân là đệ nhất thiên hạ, Môn Nhân Kiệt cũng tạm gọi không kém, nhưng này cô nương, ta xin hỏi, hai người ấy so với Cầm Kiếm Thư Sinh thì sao? Lý Vân Hồng không đáp. Thiếu phụ cười tiếp:
- Với võ công cái thể và cao trí tuyệt phẩm của Văn Nhân Mỹ mà phu quân ta còn dễ dàng đánh bại bằng một chén độc tửu biến y thành phế nhân, hà huống hai tên không bằng y là Trác Không Quân và Môn Nhân Kiệt? Lý Vân Hồng đột nhiên gật đầu:
- Thì ra nguyên nhân các người hãm hại Văn Nhân đại hiệp là ở đó... Thiếu phụ mỉm cười:
- Cô nương minh bạch chưa?
- Vâng, ta minh bạch.
- Đáng tiếc cô nương cũng giống như bọn Trác Không Quân không thể nào cứu y được nữa!
- Ta không bao giờ thắng được chính, hiệp nghĩa thắng ma đầu, ta không vì...
- Tiếc rằng đến nay Văn Nhân Mỹ vẫn chỉ là một phế nhân đến tung tích ở đâu vẫn còn chưa biết rõ.
- Cãi nhau vô ích, đó là đạo lý ngàn đời không thay đổi. Thiếu phụ cười sảng sặc:
- Ta chỉ cần cô nương phải ngoan ngoãn nghe lời ta về làm nhị phu nhân của phu quân ta, tùy chàng... Lý Vân Hồng ngắt lời:
- Vì sao các người lại bắt cóc gia phụ ta?
- Cô nương, hãy nghe đây, đến lúc cô nương không thoát được nữa rồi... còn chuyện bắt lệnh tôn, dụng ý rất đơn giản, một là phu quân ta muốn thu dụng lệnh tôn, hai là dùng lệnh tôn uy hiếp cô nương buộc phải vâng lệnh!
- Nhưng nay các người đã không còn gì để hiếp bức ta nữa! Thiếu phụ cười nhẹ:
- Cô nương cho rằng Môn Nhân Kiệt đã cứu được lệnh tôn đấy ư?
- Ta không nói như thế, nhưng tóm lại gia phụ đã không còn nằm trong tay các người nữa!
- Cô nương cho rằng có người khác đã cứu lệnh tôn? Lý Vân Hồng quả quyết gật đầu:
- Đương nhiên!
- Cô nương lầm to rồi, lệnh tôn vẫn trong tay chúng ta.
- Ta không phải đứa trẻ con ba tuổi...
- Cô nương không tin cũng được, bất quá, cô nương hãy nghĩ kỹ mà xem, khi thuyền vào Tàng Long Trại bất cứ ai cũng biết sẽ có Môn Nhân Kiệt đến cứu lệnh tôn, nếu đã thế tại sao không sớm đề phòng.
- Tiếc rằng Môn Nhân Kiệt đã tra hỏi tên gác ngục ở Tàng Long Trại...
- Cô nương là kẻ thông minh sao lại hồ đồ đến thế? Đó chỉ là mưu kế tay phải đưa cho tay trái, nếu không làm sao lừa được Môn Nhân Kiệt? Lý Vân Hồng đã hơi chần động:
- Mặc cô nương nói gì thì nói, ta vẫn không tin!
- Ta không ép cô nương phải tin, nhưng cứ đợi khi gặp lệnh tôn... Thiếu phụ cười khanh khách bỏ lửng câu nói. Lâu lắm thiếu phụ mới buông một câu:
- Cô nương, không cần nói nhiều nữa, đúng như cô nương nói, cãi nhau chẳng ích lợi gì, cô nương cứ đợi sau này mà xem... Trong lòng Lý Vân Hồng tuy đã chần động lắm rồi, nhưng ngoài miệng vẫn cương quyết:
- Trừ phi hai mắt ta nhìn thấy, nếu không ta tuyệt đối không tin!
- Chẳng phải ta vừa nói đó sao? Ta không cố ép, cô nương cứ đợi sau này mà xem!

- Cứ để ngày sau sẽ tính, bây giờ cô nương hãy cho biết câu chuyện lúc này kể về Trung Châu Kiếm Khách là thật hay giả?
 - Đương nhiên đó là giả nhưng nếu muốn biến nó thành thật cũng chẳng khó gì. Bây giờ, thuyền đã gần sang đến bờ, thiếu phụ áo lục quát nhỏ:
 - Cho thuyền đậu vào chỗ bờ lau sậy rậm nhất! Cuối thuyền có tiếng hán tử vâng một tiếng, đẩy thuyền sang bên tả chui vào bụi lau sậy rậm rạp, vào trong ấy tầm nhìn liền bị thu hẹp lại. Sau khi thuyền dừng hẳn, thiếu phụ áo lục và nữ tì áo xanh song song kẹp Lý Vân Hồng vào giữa bước lên bờ, lên bờ xong, thiếu phụ nhìn vào mặt Lý Vân Hồng nói:
 - Cô nương, ta vốn định cho cô nương ít thời gian để cô nương cáo biệt với người yêu bên kia bờ, nhưng bây giờ ta đổi ý, cô nương biết vì sao không? Lý Vân Hồng không đáp, thiếu phụ mỉm cười tự tiếp:
 - Sinh ly tử biệt là nỗi khổ của loài người, ngoài ra ta còn sợ cô nương quá thương tâm... Nói đến chỗ ấy, thiếu phụ quay nhìn hán tử chèo thuyền, ra lệnh:
 - Chèo thuyền về đón vị Môn đại hiệp qua đây, hiểu rõ chưa? Tên hán tử chèo thuyền cười âm độc:
 - Cô nương yên tâm, có gì mà không hiểu rõ? Dứt lời hán tử xoay chèo cho thuyền rời bụi lau sậy chèo về đường cũ. Thiếu phụ mỉm cười:
 - Cô nương, chúng ta đứng đây có thể nhìn rõ vị người trong mộng của cô nương, nhưng y đứng bên bờ ấy không nhìn thấy chúng ta, ta đã lệnh cho thuyền quay về đón y, khi thuyền ra đến giữa dòng, tên hán tử chèo thuyền kia chỉ cần khôn ngoan một chút là có thể lật úp con thuyền, hán tử là tên chèo thuyền từ nhỏ, rất giỏi thủy tính, còn Môn đại hiệp có biết thủy tính không ta chưa biết, chỉ mong y cũng biết, nếu không...
- Thiếu phụ lắc đầu im bặt. Quả là “tối độc phụ nhân tâm”. (Đàn bà là người có lòng dạ ác độc nhất trên đời). Lý Vân Hồng nghe mà biến sắc, nghĩ đến tình cảnh của Môn Nhân Kiệt, nàng không lạnh mà run, lợi dụng lúc thiếu phụ đang đắc ý phân tâm, nàng co mạnh tay. Tiếc thay, nữ tì áo xanh không phải là tay kém, nàng không thể co tay thoát được. Nàng biết chắc chắn dù có cất tiếng kêu gào ở đây cũng vô ích. Lý Vân Hồng vừa kinh sợ, vừa giận dữ, có ý liều mạng, nhưng uyển mạch đã bị người giữ chặt, không thể đề khởi chút chân lực nào, chính đang lúc đau đớn sâu khổ ấy, bỗng bên tai nàng có tiếng nói của thiếu phụ:
- Mau thật, thuyền đã ra tới nửa sông rồi! Lý Vân Hồng càng chấn động, vội ngẩng cao đầu lên nhìn, quả nhiên thuyền đã gần đến nửa sông. Nàng hết sức nôn nóng, cơ hồ muốn rơi lệ... Bây giờ, vị Môn Nhân Kiệt tự xưng là Cô Độc Khách Bạch Ngọc Lâu kia đang đứng ở cuối thuyền hỏi hán tử chèo thuyền:
 - Phải rồi, thuyền gia, ta quên chưa hỏi, bao nhiêu tiền? Hán tử chèo thuyền mỉm cười:
 - Tùy các hạ, tại hạ không sống hẳn về nghề đưa khách sang sông vì ở đây mười ngày nửa tháng mới có khách, nếu sống bằng nghề ấy tại hạ đã chết đói lâu rồi. Môn Nhân Kiệt gật đầu cười:
 - Phải lắm, nhưng đừng để thiệt thòi, cứ nói giá tiền đi.
 - Các hạ chỉ có một người, xin cho một lạng bạc là đủ. Một lạng bạc chỉ để qua sông? Làm gì có giá giết người ấy? Nào ngờ, Môn Nhân Kiệt vẫn gật đầu cười:
 - Được! Hán tử giật mình buột miệng:
 - Được sao? Môn Nhân Kiệt lại gật đầu:
 - Sao? Lại chưa đủ hay sao?
 - Không dám giấu các hạ, nơi này rất khó có khách qua sông, tự nhiên tại hạ phải nhân cơ hội thu tiền nhiều một chút...
 - Không sao, thuyền gia, vừa rồi là ai đã qua sông đấy?
 - Đó là bọn thương buôn. Môn Nhân Kiệt a một tiếng nhìn vào khoang thuyền nghiêng tai nghe ngóng một chút rồi cười nói:
 - Thuyền gia, người lừa dối ta rồi!

33. Hung Thủ Là Ai?

- Khách nhân, tại hạ nào có lừa dối... Môn Nhân Kiệt chỉ vào vách khoang thuyền:
- Khoang thuyền còn sục nước mùi hương phấn, rõ ràng khách vừa qua sông là nữ nhân. Hán tử cả kinh, vội cười:
- Khách nhân còn chưa biết, tại hạ không nói rõ, bọn thương buôn ấy có đem theo gia quyến... Môn Nhân Kiệt gật đầu:
- Thì ra là thế. Thuyền gia, từ đây qua sông có gì nguy hiểm không?
- Khách nhân, tại hạ chèo thuyền từ thuở bé chưa hề để xảy ra một tai nạn nào. Khách nhân chớ sợ...
- Nhưng hôm nay thì khác vì mạng ta giá trị hơn mạng của người khác rất nhiều.
- Khách nhân chỉ có một mình mà lo gì?
- Ta lo vì các hạ biết thủy tính còn ta thì không.
- Không sao, nếu xảy ra chuyện gì, tại hạ sẽ cứu khách nhân.
- Cứu ta chưa chắc là thực nhưng nếu xảy ra chuyện gì các hạ sẽ chết chìm theo ta là chắc đấy. Hán tử kinh dị biến sắc:
- Khách nhân nói vậy là sao? Chẳng lẽ thấy người sắp chết mà không cứu sao?
- Thuyền gia, ta nói đùa đấy thôi, chớ để tâm, hãy chú ý chèo thuyền cẩn thận đấy! Môn Nhân Kiệt cười nhạt khoanh tay chuyển thân nhìn về đầu thuyền, lưng quay lại hướng tên hán tử chèo thuyền. Miệng hán tử nhếch cười hiểm độc, giữa thân ra sau theo mái chèo, bỗng hán tử cảm bị một kinh lực hít lấy hán tử, thân hình hơi cúi về phía trước không thể động đậy gì được, bất giác hán tử kinh dị tái mặt. Đột nhiên, Môn Nhân Kiệt kêu nhỏ ủa:
- Thuyền gia, dòng sông này có đạo tặc gì không?
- Không. Suốt dọc sông này rất an bình...
- Sao trong đám lau sậy bên bờ dường như có người ẩn nấp? Hán tử chấn động, vội đáp:
- Đâu có, sao tại hạ không nhìn thấy gì? Có lẽ khách nhân hoa mắt chăng?
- Mong rằng như thế, nhưng, thuyền gia, hãy cẩn thận chú ý, ta mang theo người khá nhiều vàng bạc và mạng ta cũng có giá khá cao...
- Khách nhân cứ yên tâm, khách nhân có tổn thất gì cứ đền tại hạ là được. Tên hán tử lại cố sức ngả người chèo nhưng đúng lúc ấy lại có một hấp lực giữ hán tử lại. Hán tử hồn phi phách tán, vội đưa tay vào trong ấy. Dĩ nhiên đã có tiếng Môn Nhân Kiệt:
- Thuyền gia, người định làm gì đó? Hán tử cuống cuồng:
- Không, không. Đâu có làm gì.
- Người không làm gì là tốt đó, ta báo cho người biết, chỉ cần người tự tin là mau hơn ta thì hãy động thủ, còn không chớ đại vọng động!
- Tại hạ với khách nhân không cừu không oán, vì sao tại hạ lại hại khách nhân?
- Theo lệnh hành sự cần gì cừu oán. Bất luận ra sao cũng nên ngoan ngoãn đưa ta qua bên bờ. Sau khi ta lên bờ, người là người, ta là ta, chúng ta không ai quen biết ai, được chăng?
- Xin khách nhân nói thẳng, khách nhân biết hết từ đầu rồi ư?
- Đúng vậy, khi ta chưa lên thuyền, ta đã biết.

- Nếu đã biết sao lại còn lên thuyền?
- Ta không lên sao được, gần đây không còn bến thuyền nào, ta đành mạo hiểm thử xem sao, vả chăng ta tin chắc người chẳng làm gì được ta.
- Khách nhân nên rõ, xưa nay tại hạ không làm việc gì mà không nắm chắc! Môn Nhân Kiệt cả cười:
- Chúng ta đều tự tin, vậy hãy thử xem vận may của ai hơn ai!
- Nói phải lắm, tại hạ đã chiếm được thiên thời, địa lợi, nhân hòa!
- Tiếc rằng người nghiêng thân hai lần và một lần định rút võ khí đều không thành công!
- Tại hạ vốn định rời thuyền nhưng bây giờ không còn giữ ý định ấy nữa. Môn Nhân Kiệt mỉm cười:
- Vậy người tính sao?
- Tại hạ định lật đổ thuyền, hai người cùng rơi xuống nước, tại hạ biết thủy tính, khách nhân không biết.
- Ta không muốn nói nhiều, không tin người cứ thử, có thêm mười người như người cũng chớ hòng lật được thuyền này. Hán tử đáp:
- Ta vốn không tin! Tên hán tử “hừ” to một tiếng, hần nghiêng thân ẩn kinh lực xuống, nếu nói về sức mạnh của hần lật đổ cái thuyền này là một điều hết sức dễ dàng. Nào ngờ, sự thực lại trái ngược, hần mặc sức lay động cũng chỉ như chuồn chuồn lay cột, thuyền không hề động đậy. Môn Nhân Kiệt cả cười:
- Sao rồi, các hạ, tin hay chưa? Hán tử biến sắc, hần giơ cao chân định giẫm nát đáy thuyền. Chủ ý ấy không sai, chỉ cần đáy thuyền vỡ một lỗ nhỏ, tất nhiên nước sẽ tràn vào nhận chìm con thuyền. Thế nhưng, chủ ý của hần tuy đúng nhưng động tác hơi chậm, chân hần vừa co lên, Môn Nhân Kiệt đã bắn ra một chỉ trúng vào bắp đùi hần, đùi hần đau nhói tê liệt không còn một chút sức lực nào, Môn Nhân Kiệt cả cười:
- Các hạ, lần này cũng không thành công, tin được chưa? Hán tử cười gằn:
- Họ Môn, người chớ đắc ý, đại gia ta còn nhiều biện pháp, ta cứ để con thuyền này trôi dạt đến đâu cũng được. Môn Nhân Kiệt ánh mắt lóe lên:
- Người nhận ra ta ư?
- Hối là thừa, ta không nhận ra người hà tất phải tìm người?
- Hay lắm, các hạ cũng là hảo hán anh hùng đấy! Nhưng e rằng sự việc người không có quyền chủ động. Người sai khiến người là ai? Hán tử cười hăng hắc:
- Người cứ xuất thủ đi xem ta có nói hay không!
- Ta đâu đến nỗi hồ đồ, người chỉ là một tên lâu la, người vừa rồi cùng qua sông với Lý cô nương mới là chủ mưu, bây giờ ẩn thân trong lau sậy bờ bên kia xem người hại ta, nếu ta động đến người, tất nhiên y hại Lý cô nương. Hán tử nộ biến sắc, hần cố giọng nói:
- Do đó ta dám chắc người chớ hòng biết lai lịch của ta.
- Không gấp gì, đợi lên bờ rồi ta sẽ hỏi tên chủ mưu cũng phải biết thôi.
- Người còn mong lên bờ được nữa ư? Người nên biết chỉ cần người động thủ, ở trên bờ chủ nhân ta cảnh giác liền!
- Xưa nay ta nói một là một, chỉ cần người đưa ta lên bờ, người là người, ta là ta, ta hoàn toàn không gây khó dễ gì cho người.
- Họ Môn, lời ấy người giữ chứ?
- Đúng, ta luôn luôn giữ lời! Hán tử không nói một lời, vội vàng chèo thuyền mau vào bờ bên kia, khi này thuyền ở giữa sông qua lúc đối đáp đã vượt hơn mười trượng còn cách bờ chưa quá ba mươi trượng và cách thiếu phụ áo lục, nữ tì áo xanh đang uy hiếp Lý Vân Hồng không xa. Thiếu phụ áo lục kéo Lý Vân Hồng ra khỏi chỗ ẩn thân quát to:

- Môn đại hiệp, hãy dừng thuyền! Môn Nhân Kiệt nhìn thiếu phụ áo lục và nữ tì áo xanh, y giật mình:
- Cô nương là... Thiếu phụ đảo lộn ánh mắt mỉm cười:
- Môn đại hiệp sao chóng quên thế? Chỉ ở Dương Châu Đệ Nhất Lâu... Môn Nhân Kiệt chấn động:
- Thì ra là Mạnh Lan Quân cô nương...
- Hay quá, Môn đại hiệp chưa đến nỗi quên kẻ nữ tì phong trần bạc mệnh này. Môn Nhân Kiệt chỉ vào nữ tì áo xanh:
- Nàng ấy là Tiểu Thanh cô nương? Không đợi Mạnh Lan Quân đáp, Tiểu Thanh đã mỉm cười:
- Tỳ nữ Tiểu Thanh bái kiến Môn đại hiệp.
- Không dám, tạ hạ nghe nói nhị vị... Mạnh Lan Quân ngắt lời:
- Môn đại hiệp nghe rằng hai chủ tỳ ta đã bị giết! Môn Nhân Kiệt gật đầu:
- Đúng vậy.
- Sự thực bây giờ hai chủ tỳ ta vẫn đứng trước mặt Môn đại hiệp đây.
- Vì vậy tại hạ mới lấy làm kinh dị! Mạnh Lan Quân mỉm cười:
- Nói thực chẳng có gì là lạ, xác chết hai chủ tỳ ta là hai xác giả!
- Cô nương có ý nói tên Tần Đắc Hải nói lừa tại hạ?
- Cũng có thể là thế, nhưng sự thực đâu có gì khác.
- Mạnh cô nương và Tiểu Thanh cô nương vẫn còn khỏe mạnh, thế tất Nhiệm Khổng Phương chưa thể chết?
- Môn đại hiệp nói rất đúng!
- Trong Tàng Long Trại tại hạ đã có gặp Nhiệm Khổng Phương, bây giờ cô nương quyết định làm gì? Mạnh Lan Quân hỏi ngược lại:
- Môn đại hiệp có ý chỉ việc ta bắt Lý cô nương đây? Hay là chỉ chuyện gì khác?
- Tại hạ nói tất cả.
- Vậy hãy cho ta trả lời trước, hiện nay phu quân ta có ý định xưng bá võ lâm nên phải thu dụng các bảo các trại, Phi Vân Bảo chỉ là hành động khởi đầu, e rằng Lý lão bảo chủ không phục nên đành mời lão bảo chủ về đây và mời tiểu thư này về khuyên bảo lão...
- Chỉ có thể thôi sao?
- Không, còn một nguyên nhân...
- Môn Nhân Kiệt xin rửa tai lắng nghe!
- Phu quân có ý đồ lên ngôi vương bá nên phải thu nạp các phi tần cho đủ ba ngàn tam cung lục viện, Lý cô nương đây đáng là quốc sắc thiên hương nên được tuyển chọn, Môn đại hiệp minh bạch chứ?
- Môn Nhân Kiệt minh bạch, cô nương có phu quân thật hùng tâm rất lớn...
- Môn đại hiệp quá khen, nam nhân phải có chí lớn, phu quân ta chí khí ngất trời, sinh vào giữa cỏi đất trời tất phải như thế!
- Phu quân cô nương rất đáng bội phục, không biết người là ai trong giới võ lâm? Mạnh Lan Quân lắc đầu:
- Hiện nay ta chưa tiện báo rõ, xin Môn đại hiệp hãy đợi một thời gian, bất quá ta chỉ có thể cho Môn đại hiệp biết một điểm, phu quân ta không phải là người võ lâm. Môn Nhân Kiệt a một tiếng:
- Y không phải người võ lâm? Nói thế...
- Người không biết một chút võ nào, nhưng về trí tuệ, người là nhân vật hiếm có trên đời không ai có thể so sánh được, còn hơn cả cao thủ võ lâm nữa! Môn Nhân Kiệt gật đầu tán thưởng:

- Người có tâm trí cao tuyệt, xét ra còn dễ sợ hơn cả người có võ công cao tuyệt. Nói như cô nương y là một vị phi thường và là kỳ tài trăm năm mới có một người. Mạnh Lan Quân cười thỏa mãn:
- Sự thực là thế, tuy vậy ta vẫn vui mừng, đa tạ Môn đại hiệp quá khen ngợi. Môn Nhân Kiệt cười nhạt:
- Không dám, nhưng như thế phu quân cô nương phải còn thu nạp nhiều mỹ nữ khác nữa ngoài Lý cô nương chứ?
- Đương nhiên, nếu gặp người đẹp, bất kể là người phương nam hay phương bắc đều được tuyển chọn hưởng vinh hoa phú quý. Môn đại hiệp, phu quân ta sau sẽ lên ngôi vương đế, Môn đại hiệp hãy quy thuận để được hưởng lộc cao bổng hậu.
- Đa tạ hảo ý của cô nương, Môn Nhân Kiệt vốn bản tính thích phiêu lãng giang hồ không muốn làm thuộc hạ bất cứ ai, đồng thời tại hạ còn chịu ân Văn Nhân đại hiệp chưa có dịp báo đền...
- Phu phụ ta cũng có biết Văn Nhân đại hiệp...
- Vậy thì xin hỏi, khi xưa Tiểu Thanh cô nương còn ở tại Trác phủ Dương Châu tại sao nỡ hãm hại Văn Nhân đại hiệp?
- Làm gì có chuyện hãm hại? Môn đại hiệp nên nhớ khi ở Trác phủ, Tiểu Thanh chỉ là một nữ tì, đâu có quyền chủ động? Môn Nhân Kiệt truy vấn:
- Mạnh cô nương từng giả danh là Mạnh Quân cải trang đến hỏi Tiểu Thanh cô nương với mục đích đem Tiểu Thanh lìa xa Trác phủ, có chuyện ấy không?
- Có, Môn đại hiệp muốn biết tường tận chứ gì? Đúng là Tiểu Thanh là người trong Trác phủ, Mạnh Lan Quân ta cũng thật có cải trang làm Mạnh Quân cứu thoát Tiểu Thanh chỉ vì phu quân ta yêu chuộng nhan sắc của nữ tì ấy nhưng không thể xuất diện cầu hôn nên phải dùng tới kế sách ấy, nhưng mấy việc ấy đâu có liên quan gì tới Văn Nhân đại hiệp?
- Cứ theo tại hạ biết, Văn Nhân đại hiệp chỉ vì uống nửa chén rượu hợp cần mà Tiểu Thanh đem vào mà bất tỉnh nhân sự và bị bạo bệnh điên cuồng, như vậy mà không liên quan sao? Mạnh Lan Quân lắc đầu cười:
- Môn đại hiệp, trong Trác phủ, Tiểu Thanh chỉ là một nữ tì, công việc đem rượu là bổn phận các nữ tì chứ đâu phải do tự ý chủ động?
- Mạnh cô nương, nhưng rượu này lại liên quan đến vị chủ tử Dương Châu Đệ Nhất Lâu.
- Nói vậy là Môn đại hiệp hoài nghi Tiểu Thanh hạ độc?
- Bảo tại hạ hoài nghi Tiểu Thanh cũng không sai, nhưng đúng hơn là tại hạ hoài nghi người nào đó đứng sau lưng Tiểu Thanh.
- Môn đại hiệp khỏi cần tìm người ấy nữa, hắn đã chết rồi!
- Cô nương có ý ám chỉ chủ nhân Dương Châu Đệ Nhất Lâu hán danh là Hồ Văn Hổ? Mạnh Lan Quân gật đầu:
- Chính là hắn!
- Trác Không Quân hạ thủ, chính mắt tại hạ có thấy, có khả năng hắn đã chết thật, nhưng tại hạ vẫn ngờ rằng Hồ Văn Hổ cũng chỉ là tay sai chứ chưa phải là kẻ chủ mưu hãm hại Văn Nhân đại hiệp!
- Ý của Môn đại hiệp là...
- Tại hạ cho rằng Hồ Văn Hổ vẫn là tên lâu la thủ hạ, còn kẻ chủ mưu hãm hại Văn Nhân đại hiệp lại là một người khác, người đó phải là nhân vật có công lực và tài trí cao hơn hắn mọi người!
- Môn đại hiệp nghĩ người đó là ai?
- Xin cho tại hạ được nói thẳng, tại hạ rất hoài nghi đó là phu quân cô nương. Mạnh Lan Quân cả cười:
- Môn đại hiệp, ta đã nói, phu quân ta không phải người trong giới võ lâm và bản thân người cũng không biết võ công.

- Một kẻ có cơ trí cao tuyệt cần gì biết võ? Cô nương chẳng từng nói so với cao thủ đệ nhất y còn lợi hại hơn đó sao?
- Môn đại hiệp, phu quân ta chẳng có thù oán gì với Văn Nhân đại hiệp!
- Trên đời còn có nhiều chuyện chẳng cần gì thù oán, y đã có mộng độc bá thiên hạ thì Văn Nhân đại hiệp chính là trở ngại lớn nhất của y! Mạnh Lan Quân lắc đầu cười:
- Môn đại hiệp, điều đó có đủ là nguyên nhân không? Vả chẳng, nếu nói Văn Nhân đại hiệp là trở ngại lớn nhất của phu nhân ta thì tất phải có trở ngại lớn thứ nhì, thứ ba... thế nhưng Môn đại hiệp thấy rõ rồi đó, đến nay Thất Tuyệt Thần Quân vẫn bình yên vô sự.
- Chỉ có thân xác là bình an vô sự chứ còn tinh thần của Trác thần quân đã bị tổn thương rất nặng, bằng hữu thâm giao bị bạo bệnh nan y, Trác phủ bị hỏa thiêu, phu phụ bạn đồng thời bị chôn chôn trong biển lửa, những chuyện ấy e rằng còn đau đớn hơn bị trọng thương thể xác nữa!
- Xem ra chẳng những Môn đại hiệp gán cho phu phụ ta hãm hại Văn Nhân đại hiệp, thậm chí đến chuyện hỏa thiêu Trác phủ, đại hiệp cũng hoài nghi là do phu phụ ta là thủ phạm
- Sự thực là thế, tại hạ không phủ nhận.
- Môn đại hiệp nói vậy làm sao ta biện bạch!
- Sự thực là thế, cần gì phải biện bạch.
- Nói vậy, Môn đại hiệp khẳng định hung thủ là phu phụ ta? Môn Nhân Kiệt khẳng khái gật đầu:
- Căn cứ vào rất nhiều sự việc nghi vấn ấy đã mười phần rõ rệt! Hai mày Mạnh Lan Quân nhướng lên, nàng cười tươi:
- Đã thế, ta chỉ còn biết thừa nhận là xong!
- Mạnh cô nương dù không thừa nhận cũng không xong!
- Môn đại hiệp, ngoài chịu ân của Văn Nhân Mỹ, đại hiệp đâu còn quan hệ gì khác nữa, phải không?
- Vâng, sự thực là thế.
- Bây giờ Văn Nhân Mỹ đã nửa biến thành phế nhân. Trác Không Quân cũng gian nan thống khổ. Môn đại hiệp hãy tự hỏi xem so với hai người ấy, Môn đại hiệp có hơn họ chẳng? Một tay khó chống nổi trời, xin Môn đại hiệp hãy suy nghĩ lại cho kỹ.
- Đa tạ lời vàng của Mạnh cô nương, theo cao kiến của cô nương, bây giờ tại hạ nên làm gì?
- Không dám cao kiến, ta vừa có nói qua, nếu Môn đại hiệp chấp thuận làm tả hữu cho phu quân ta, sau này người nhất thống thiên hạ, Môn đại hiệp tất cũng có công lớn được ban thưởng phú quý muốn gì được nấy... còn trái lại, không là bạn ắt là thù, đối với kẻ thù phu phụ chúng ta hết sức ác độc, tuyệt không lưu tình, như bây giờ, ta chỉ cần hạ lệnh, Môn đại hiệp tất táng thân dưới thủy thần.
- Mạnh cô nương, nếu cô nương hại được tại hạ, sao không hạ thủ ngay giữa dòng sông, đâu phải đợi đến gần bờ thế này mới hiện thân?
- Chuyện đời như mây bay trên trời, chớp mắt thương hải đã biến thành tang điền, bây giờ và lúc này đã khác nhau nhiều lắm rồi!
- Tại hạ vui lòng nghiêng tai xin nghe chỗ khác nhau ấy. Hai mắt Mạnh Lan Quân đảo lộn liếc qua Lý Vân Hồng:
- Xin Môn đại hiệp thử nhìn xem trong tay Tiểu Thanh là ai đó?
- Lý cô nương ở Phi Vân Bảo.
- Ta dùng Lý cô nương uy hiếp, Môn đại hiệp không thương hương tiếc ngọc ư?
- Mạnh cô nương uy hiếp tại hạ như thế nào?

- Rất đơn giản, ta sẽ sai thủ hạ phá vỡ con thuyền, nếu Môn đại hiệp ngăn cản, ta sẽ sai Tiểu Thanh hạ thủ hủy hoại nhan sắc Lý cô nương... Nàng hơi nghiêng đầu liếc ngang rồi tiếp:

- Lý cô nương đáng thương lắm. Môn đại hiệp nữ nhẩn tâm sao?

- Mạnh cô nương, hiện giờ thuyền đã khá gần bờ, tại hạ tự tin có thể phi thân lên được! ...

- Môn đại hiệp tưởng ta để cho đại hiệp lên bờ ư? Chỉ cần các hạ vừa động thân rời thuyền ta sẽ lập tức thi triển độc thủ hủy hoại nhan sắc Lý cô nương. Môn đại hiệp nên biết, yêu cái đẹp là thiên tính của nữ nhân, nếu đang hoa nhường nguyệt thẹn mà bị biến thành xấu xí như ma quỷ, đau đớn đau kém gì bị giết chết?

- Thế sao cô nương không giết chết nàng ngay đi?

- Môn đại hiệp, Mạnh Lan Quân đâu đến nỗi hồ đồ? Nếu ta giết Lý cô nương, sau khi Môn đại hiệp lên được bờ, ta và Tiểu Thanh biết đối phó làm sao?

- Mạnh cô nương, tại hạ và Lý cô nương cũng chỉ quen biết một lần ở Phi Vân Bảo, có gì đâu mà cô nương định dùng nàng uy hiếp tại hạ? Mạnh Lan Quân long lanh ánh mắt:

- Môn đại hiệp ơi, lần này Lý cô nương một thân một mình vào cõi giang hồ chỉ vì mục đích đi tìm các hạ, tâm tình tha thiết ấy lẽ nào Môn đại hiệp giả vờ không biết và nữ nhẩn tâm chối bỏ ư? Môn Nhân Kiệt đành sắc mặt:

- Mạnh cô nương, hãy mau hạ lệnh. Môn Nhân Kiệt đang đợi độc kế của cô nương xem ra sao! Mạnh Lan Quân cao giọng sắc như xé lụa:

- Ta sẽ thử xem một người không biết thủy tính như Môn đại hiệp đối phó ra sao giữa dòng nước xiết! Nàng ta giương dượt cặp lông mày quất lớn:

- Hủy thuyền!

Hán tử chèo thuyền tức thì ngồi mạnh xuống, công lực hần kể ra cũng khá, đáy thuyền bị đập phát ra một tiếng “bình” lớn vỡ tan, hần thuận thế nhào luôn xuống mặt nước biển mất, trời hụp mấy cái hần đã bơi gần đến bờ.

Con thuyền đã vỡ đáy, lập tức bị nước tràn vào ồng ộc, nhưng Môn Nhân Kiệt xem ra không hề hoảng loạn. Thuyền chìm cực mau, cuối cùng tạo thành một xoáy nước nhận chìm luôn Môn Nhân Kiệt xuống đó. Mạnh Lan Quân nghiêng đầu hỏi Tiểu Thanh:

- Người có tin tên họ Môn kia lần này chết thật? Tiểu Thanh cười nhẹ:

- Cô nương, chúng ta đều thấy tận mắt y sắp chết! Mạnh Lan Quân lắc đầu:

- Ta vẫn không tin y chịu chết một cách dễ dàng đến thế!

- Cô nương nói sao?

- Ta ngờ rằng y cũng có biết thủy tính mới bình tĩnh đến thế.

- Nếu vậy sao vẫn chưa thấy y trôi lên mặt nước, tiểu tỷ không tin y có thể nhịn thở được lâu đến thế... Cô nương, trời không còn sớm, chúng ta đi thôi! Mạnh Lan Quân không đáp, uyển chuyển cất bước đi tới trước. Lý Vân Hồng vội kêu to:

- Các người dẫn ta đi đâu đấy? Tiểu Thanh vẫn nắm cổ tay nàng, lạnh lẽo đáp:

- Đến đây chút nữa tự nhiên người sẽ biết.

Vì vẫn bị người khống chế nên Lý Vân Hồng đành ngoan ngoãn bước theo họ. Ba nữ nhân và một hán tử đi khuất rồi mà dưới sông vẫn chưa thấy bóng Môn Nhân Kiệt trôi lên. Mạnh Lan Quân dẫn đầu, theo sau là Tiểu Thanh, Lý Vân Hồng và hán tử thuộc hạ.

Họ đến một khu rừng cách bờ sông hơn một trăm trượng, khu rừng rất lớn và rậm từ ngoài nhìn vào chỉ thấy cây cối mọc chằng chịt tối om. Đến trước khu rừng, Mạnh Lan Quân hú lên một hồi lanh lảnh, tiếng hú vừa dứt, trong rừng đã vọng ra tiếng lóc cóc của bánh xe ngựa, trong thoáng chốc chạy ra một cỗ xe do một con ngựa độc nhất kéo. Ngồi trước xe là một hán tử thân thể cường tráng mặc áo đen sắc mặt thâm

trầm. Hấn kéo cương cho con ngựa dừng vó, thần sắc lạnh lùng không mở lời nói tiếng nào. Mạnh Lan Quân nhìn chăm chú:

- Người là... Hấn tử buông một câu lạnh băng:

- Thường Tùng phụng lệnh chủ nhân đợi cô nương ở đây. Mạnh Lan Quân hỏi:

- Người đến lâu chưa?

- Đến từ rất sớm, sao các cô nương nán nã ở bờ sông lâu thế?

- Hiện tại chủ nhân ở đâu? Hai mắt hấn tử phiến đảo, hình như câu trả lời của hấn không trúng vào câu hỏi cho lắm:

- Chủ nhân có dặn là phải nghe theo chỉ thị của cô nương.

- Vậy ta không nên chậm trễ. Tiểu Thanh, đỡ Lý cô nương lên xe! Tiểu Thanh vâng lệnh đỡ Lý Vân Hồng bước lên bậc xe chui vào mui, hấn tử chèo thuyền cũng bước lên nhưng hấn không chui vào mui mà ngồi cạnh Thường Tùng ở ngoài. Mạnh Lan Quân lên sau cùng, nàng vén tấm màn che ra lệnh:

- Cứ theo bờ sông chạy về phía tây, mau lên! Hấn tử Thường Tùng không đáp, hấn múa roi hô lên một tiếng giật cương cho cỗ xe vòng qua trước rừng rồi chạy theo hướng tây, cỗ xe chạy như bay. Xe chạy ước độ hơn một khắc, bỗng trong mui xe có tiếng Mạnh Lan Quân quát:

- Rẽ sang bắc, chạy chậm thôi! Hấn tử áo đen Thường Tùng chẳng đáp một lời, kéo ngoặt cương cho cỗ xe chạy ngược về hướng bắc. Chạy được ba dặm, Mạnh Lan Quân lại truyền lệnh:

- Rẽ sang đông, mau lên! Thần sắc hấn tử áo đen Thường Tùng vẫn lạnh như băng, trước sau không hề cất tiếng, kéo xe quay sang đông. Lại chạy được ba dặm nữa, tiếng Mạnh Lan Quân lại cất lên:

- Chuyển về bắc, chậm chậm.

Xe ngựa lại chuyển qua bắc chạy rất chậm. Trong khoảng chốc lát trước mắt đã hiện ra nhiều mái nhà nhấp nhô, có lẽ đã đến một tiểu trấn nào đó.

Bấy giờ mặt trời đã nghiêng về tây nên rất nhiều nông phu, thương nhân đang hấp tấp đi vào tiểu trấn, và đèn đuốc trong trấn dĩ nhiên cũng đã thấp lên, có lẽ nhà nào cũng đang quây quầy trong bữa cơm chiều! Xem ra tiểu trấn không phải là quá nhỏ và nó có nhiều con đường, từ nhiều hướng khác nhau dẫn vào trấn. Lệnh của Mạnh Lan Quân từ trong mui xe:

- Hãy đến Trần Ký Hiệu nghỉ một đêm, ngày mai sẽ đi nữa!

Thường Tùng cau mày, có lẽ vì không biết Trần Ký Hiệu ở nơi nào nhưng vừa lúc ấy trước mắt hấn đã nhận ra tấm hoành viết ba chữ “Trần Ký Hiệu” treo ngang, thì ra đó là một khách điểm khá lớn chiếm nguyên hai dãy phố. Xe ngựa dừng lại trước Trần Ký Hiệu, hấn tử áo đen lạnh lùng buông hai tiếng “đến rồi” nhảy xuống xe, màn cửa lay động, Mạnh Lan Quân và Tiểu Thanh nắm tay Lý Vân Hồng bước xuống, người ngoài nhìn thấy cứ tưởng đó là ba chị em dẫn nhau thân mật. Hai tên tiểu nhị của Trần Ký Hiệu vội chạy ra đón khách. Mạnh Lan Quân hỏi một câu chứng tỏ nàng khá quen thuộc ở đây:

- Viện đông có khách ở chưa? Một tên tiểu nhị vội đáp:

- Chưa, thưa cô nương, viện đông vẫn còn trống.

- Hay lắm, ta trả tiền thuê hết dãy đông viện ấy cho năm người ở, mau mau đi dọn dẹp sạch sẽ cho ta! Vừa nói nàng vừa đưa ra một đĩnh bạc. Tên tiểu nhị cung kính nhận tiền rồi nghiêng thân mời khách. Mạnh Lan Quân xoay đầu ra lệnh cho Thường Tùng:

- Người hãy chăm sóc nước và cỏ cho con ngựa cẩn thận, ngày mai chúng ta lên đường sớm.

Nói xong, nàng và Tiểu Thanh dẫn theo Lý Vân Hồng bước luôn vào khách điểm. Thường Tùng không nói một lời, thần sắc y lạnh băng tuân lời chủ nhân quay ra săn sóc cho con ngựa. Sau khi tận tay cho ngựa ăn cỏ uống nước đầy đủ, Thường Tùng mới vào khách điểm. Y đi thẳng về dãy phòng đông viện, lúc ấy trời đã tối hẳn, sân khách điểm tối om nhưng đông viện vẫn không có một bóng đèn và cũng chẳng có tiếng người nào. Lẽ nào Mạnh Lan Quân đã thay đổi chủ ý không tạm ngụ ở đông viện nữa mà lại thuê phòng ở chính

viện hoặc tây viện? Nếu thay đổi chủ ý đi nữa sao chẳng ai nói cho y biết một lời? Thường Tùng lấy làm bức bối, chuyển thân đi ra khỏi dãy đông viện. Vừa bước ra dãy đông viện, Thường Tùng đụng đầu với một tiểu nhị, y vội nắm lấy hỏi:

- Tiểu nhị, vừa rồi có ba cô nương và một hán tử vào đây, họ đi đâu mất rồi! Tên tiểu nhị ngẩn mặt:

- Ba vị cô nương và một khách gia? Không biết... tiểu nhân không thấy... Thường Tùng kinh ngạc:

- Vừa rồi chính có một tiểu nhị dẫn họ vào... Đang lúc ấy có người từ phía tây viện đi ra, chính là tên tiểu nhị đã dẫn Mạnh Lan Quân vào lúc nãy. Thường Tùng chỉ theo:

- Tiểu nhị ấy đấy! Tên tiểu nhị nọ vội gọi to:

- Lão Tiền, lại đây mau! Tên tiểu nhị họ Tiền vội bước đến trở mắt:

- Có việc gì? Tiểu nhị nọ chỉ Thường Tùng:

- Vị khách quan này nói vừa rồi có ba vị cô nương và một khách gia... Tên họ Tiền a một tiếng:

- Vị khách quan này lúc nãy đánh ngựa cho ba vị cô nương đấy ư? Thường Tùng gật đầu:

- Đúng vậy, họ đi đâu rồi?

- Thưa... thưa... ba vị cô nương định tạm ngụ ở đông phòng nhưng tình cờ có gặp một vị bằng hữu, ba cô nương bèn thay đổi chủ ý chuyển sang tây phòng, hiện đang hàn huyên với vị bằng hữu ấy. Thường Tùng đáp vội:

- Ta phải tìm họ! Dứt lời y xoay thân đi liền, y thẳng vào tây viện một lúc, hai tiểu nhị còn chưa kịp đi đã lại thấy Thường Tùng hấp tấp hốt hoảng chạy ra:

- Tiểu nhị, ba cô nương ấy đâu có ở trong tây viện? Tiểu nhị họ Tiền giật mình:

- Không ở tây viện? Lẽ nào... tiểu nhân vừa nhìn thấy tận mắt... Thường Tùng nóng nảy chặn lời:

- Người nhìn thấy tận mắt cái gì? Tên họ Tiền đổi giọng:

- Tiểu nhân nói là tiểu nhân vừa tận mắt dẫn ba cô nương ấy vào tây viện, lẽ nào... Thường Tùng lạnh lẽo:

- Không tin, người theo ta vào đó ắt biết. Y quay đi liền sau câu ấy, tiểu nhị họ Tiền vội vã nổi gót theo sau. Đến tây viện, tiểu nhị họ Tiền càng kinh ngạc, trong mấy gian phòng tuyệt không có ai ở tuy đèn thấp đèn sáng rực và mở toang cửa. Trong một gian phòng, tiểu nhị bắt gặp một bức thư. Thường Tùng nhận lấy bức thư ấy, trên mặt phong bì viết mấy chữ như rồng bay phụng múa: “Chính tay Môn đại hiệp mở thư”. Thường Tùng rút lá thư bên trong ra đọc: “Các hạ số mạng quá lớn, trí tuệ quá cao, tiếc thay tâm cơ uổng phí. Được Môn đại hiệp đánh xe dẫn đường, ta cảm thấy vô vàn hân hạnh, nên có lời cảm tạ, xin chớ từ chối.” Cuối thư không ký tên ai. Tên tiểu nhị họ Tiền không hiểu chuyện gì, ấp úng:

- Khách quan, ba vị cô nương kia... Thường Tùng lạnh lẽo buông một câu:

- Đi thôi! Họ Tiền ngẩn mặt:

- Ba vị cô nương đã...

- Đi mất rồi.

- Đi rồi? Sao không thấy họ ra cổng?

- Đâu phải chỉ có một đường ra cổng, có thể họ ra từ cửa sau hoặc từ mái nhà...

- Từ mái nhà? Thường Tùng bật cười:

- Có gì kinh ngạc? Mỗi vị cô nương ấy đều có bản lãnh thân thủ hơn người. Tiểu nhị, người bảo các cô nương vừa gặp một bằng hữu là ai? Tên họ Tiền hốt hoảng đáp:

- Vị ấy cao cao gầy gầy độ năm mươi tuổi, mép có để hai hàng ria...

- Hẳn họ Nhiệm phải không?

- Không, họ hán cũng là họ Tiền như tiểu nhân...
- Họ Tiền? Thế thì không phải Nhiệm Khổng Phương, lẽ nào...

Không đợi tiểu nhị kịp hỏi thêm, hán tử áo đen vọt thân lên mái nhà biến mất để lại tên tiểu nhị hoảng sợ ngơ ngẩn.

Sau dãy phòng tây viện là một con đường nhỏ vắng, trong bóng đêm đã tối mù mịt có một bóng người, đó là Thường Tùng, nhưng bấy giờ cước bộ Thường Tùng trở nên lảo đảo như bị ngấm rượu say đứng đi không vững. Thường Tùng càng chạy càng lảo đảo, một lúc sau y đã đến trước một khu rừng. Xem ra y định vào rừng, nhưng đã kiệt sức. Y đứng ngẩn người ở trước khu rừng im ắng... Thành linh, một viên đá không biết từ đâu bắn vào người Thường Tùng, y vẫn bất động. Trong rừng có tiếng chân người bước ra đến gần Thường Tùng, đó là một người mặc quần áo đen xạm, chính là tên hán tử chèo thuyền đưa đồ ban sáng, hán nhĩn Thường Tùng rồi nhếch nụ cười gian hiểm:

- Họ Môn kia, chớ trách ta tâm ác. Ta chỉ là người hành sự theo lệnh! Hán gĩa cao đơn chưởng sắp đập xuống đầu Thường Tùng. Chưởng ấy hán đã vận đủ mười thành công lực, nếu bị đập trúng, Thường Tùng không tài nào sống nổi. Nào ngờ, thân hình đang bất động cả Thường Tùng bỗng tránh qua một thước, bình một tiếng, chưởng của hán tử chèo thuyền đập thẳng xuống đất khiến bụi cát bay tung lên, đất bị đào một hố sâu. Hán tử chèo thuyền hoảng hốt xoay thân bỏ chạy. Vừa lúc có tiếng cười nhẹ:

- Thủ đoạn độc ác thô bỉ định hãm hại ta mấy lần, còn định chạy nữa sao? Thường Tùng hoành ngang chân khiến hán tử chèo thuyền nọ đổ ngã sắp xuống, hán kinh hoảng định nhóm thân lên thì huyện Kiên Tĩnh đã bị năm ngón tay bóp lại, toàn thân hán đau nhói, lập tức không thể động đậy. Trước mặt hán Thường Tùng sắc diện lạnh băng:

- Ta không muốn giết ngươi, chỉ cần thực thà trả lời các câu ta hỏi, nếu không chớ trách ta hạ thủ độc ác... Tên hán tử chèo thuyền kinh hãi đến thất thanh:

- Ngươi... ngươi không trúng độc ư? Thương Tùng cười nhạt:

- Trò ma quỷ của các ngươi sao hại được ta? Hãy trả lời đây, phu quân của Mạnh Lan Quân là ai? Hán tử lắc đầu:

- Chớ có nghe cô nương ấy nói dối, cô nương ấy chỉ là gái làng chơi, chủ nhân ta cao hứng thì gọi đến ngủ một đêm chứ đâu phải là phu phụ gì...

- Thì ra là vậy, nhưng vị chủ nhân ấy là ai? Hán tử lắc đầu:

- Không biết. Thương Tùng dè mạnh năm ngón tay:

- Nói sao? Hán tử bật kêu ái chà, gập thân xuống:

- Thực tình tại hạ không biết, tại hạ chỉ biết vị chủ nhân ấy chứ không biết là ai.

- Nói thực đấy chứ?

- Dù đại hiệp có giết tại hạ, tại hạ cũng chỉ biết nói thế thôi.

- Vậy người ra lệnh cho ngươi là ai?

- Là vị nhân tình của Mạnh cô nương.

- Người ám chỉ Nhiệm Khổng Phương? Hán tử ấy gật đầu. Thương Tùng hỏi:

- Vị bằng hữu các ngươi gặp trong Trần Ký hiệu là ai?

- Chính là Nhiệm Khổng Phương.

- Sao nghe nói là một người họ Tiền?

- Vâng, đúng vậy, hán vốn tên là Tiền Nhất Quán.

- Thì ra là thế, câu hỏi cuối cùng, hiện tại chúng đang ở đâu? Tên hán tử không đáp, người tên là Thương Tùng ấn lực xuống chỉ pháp, tên hán tử rú lên bắn bật, nghiêng rãnh đáp:

- Thôi... thôi... để tại hạ nói... họ đang ở nhà họ Bạch phía đông tiểu trấn.
- Họ Bạch là người gì?
- Là bằng hữu của Tiền Nhất Quán. Thương Tùng buông tay thả hán tử ra, hần như nằm mộng:
- Đại hiệp không giết tại hạ thật ư? Người tên Thương Tùng đáp:
- Ta chỉ cần tìm hung thủ chủ mưu, không cần giết những tên lâu la như ngươi! Vừa dứt lời đã không thấy Thương Tùng đâu nữa, thân hình y chỉ còn là vệt khói mỏng lướt về phía đông tiểu trấn. Từ phía tây đến phía đông không lấy gì làm xa nên chỉ thoáng chốc Thương Tùng đã đến nơi. Nhà họ Bạch trong trấn này hình như cũng có ít danh vọng nên chỉ cần hỏi thăm một người đi đường, y đã tìm ra Bạch gia, đó là một tòa nhà rộng lớn đóng kín cửa, dãy trước cổng có treo hai đèn lồng vĩ đại. Thương Tùng (bây giờ phải gọi là Môn Nhân Kiệt cho chính danh) không cần đập cửa. Y vượt thân lên đầu tường đột nhập vào nhà, nhưng lúc vừa rơi thân xuống, y nghe có tiếng quát hỏi:
- Cao nhân nào giá lâm sao không vào cửa chính cho Bạch gia được nghênh tiếp? Tiếp theo tiếng quát hỏi trong đại sảnh đèn bùng sáng rực, bước ra một lão nhân áo trắng để râu dài tới ngực tình thần mười phần thanh sắc. Môn Nhân Kiệt đạm nhạt hỏi:
- Có lẽ các hạ là Bạch lão anh hùng? Lão nhân áo trắng:
- Không dám, lão hủ chính là Bạch Nhất Minh, các hạ là...
- Tại hạ họ Môn, tên Nhân Kiệt. Bạch Nhất Minh bật a lên một tiếng:
- Thì ra Môn đại hiệp, ngưỡng mộ ngưỡng mộ, Môn đại hiệp giáng lâm tề xá, phải chăng là vị mấy vị Tiền Nhất Quán?
- Đúng vậy, bọn Tiền Nhất Quán vẫn ở tại nhà Bạch lão anh hùng đây chứ?
- Vẫn còn. Môn đại hiệp đến thật đúng lúc...
- Phiên Bạch lão anh hùng mời mấy vị ấy ra đây... Bạch Nhất Minh mỉm cười:
- Môn đại hiệp cần gì quá gấp, các vị ấy còn phải ngủ đêm tại tề xá không ai chạy được, xin mời Môn đại hiệp vào đại sảnh uống trà đã, lão hủ có mấy lời xin được phụng báo. Môn Nhân Kiệt do dự:
- Bình sinh chưa được hân hạnh quen biết, đâu có việc gì...
- Môn đại hiệp là bậc cao nhân, xin cho lão hủ nói thẳng một câu, Môn đại hiệp coi lão hủ là bạn hay địch?
- Cứ theo tại hạ biết, Bạch lão anh hùng là bằng hữu của Tiền Nhất Quán. Bạch Nhất Minh khẳng khái gật đầu:
- Đúng vậy, nhưng đó là chuyện năm xưa, gần đây lão hủ rất ư khinh rẻ họ Tiền... Môn Nhân Kiệt a một tiếng:
- Có lẽ hần làm gì khiến Bạch lão anh hùng bất mãn chẳng? Bạch Nhất Minh chính sắc:
- Nguyên nhân duy nhất là hần đã tự nói với lão hủ là chính hần từng tham dự mưu hại Văn Nhân đại hiệp!

34. Lòng Người Hiểm Trá

- Tại hạ lấy làm bất ngờ.
- Sao Môn đại hiệp không nói thẳng là không tin? Lão thở dài tiếp tục:
- Kỳ thực cũng không nên trách Môn đại hiệp, ai bảo lão hủ lại kết bạn với Tiền Nhất Quán làm gì? Thôi được, lão hủ hãy cho đại hiệp xem cái này trước đã. . . Lão hơi quay về sau gọi nhỏ:

- Mở cửa phòng phía tây, đốt đèn lên! Chỉ nghe trong phòng phía tây có người vâng lệnh, lập tức đèn sáng cửa mở. Môn Nhân Kiệt nhìn thấy rất rõ trong phòng ấy dưới đất có ba người nằm từ trái sang phải là Tiểu Thanh, Mạnh Lan Quân và tên mượn danh Nhiệm Khổng Phương tên thật là Tiền Nhất Quán. Đứng cạnh ba người nằm là hai hán tử trung niên đeo đao tựa hồ như canh giữ ba người. Môn Nhân Kiệt kinh ngạc:
- Bạch lão anh hùng, như vậy. . . Bạch Nhất Minh ngắt lời:
- Lão hủ xin mời Môn đại hiệp nhìn người này nữa. . . Lão cao giọng gọi liền:
- Lý cô nương, bây giờ có thể ra được rồi đấy! Chỉ nghe một tiếng đáp thánh thót, trong phòng trong bước ra một thiếu nữ áo đỏ, chính là Lý Vân Hồng, nàng e lệ ửng đỏ mặt nhìn Môn Nhân Kiệt ấp úng:
- Nếu không có vị bằng hữu của phụ thân tiểu nữ này. . . Môn Nhân Kiệt à một tiếng:
- Bạch lão anh hùng là bằng hữu của Lý bảo chủ ư? Bạch Nhất Minh cười đáp:
- Nào phải là bằng hữu bình thường! Lão hủ với Lý Thương Như vốn thâm giao lâu năm. Đến đó, bao nhiêu nghi hoặc trong lòng Môn Nhân Kiệt tan biến, y vội cung tay thi lễ:
- Môn Nhân Kiệt vì không biết nên lễ. . . Bạch Nhất Minh cười ha hả:
- Chúng ta không khác một nhà, xin Môn đại hiệp chớ khách sáo, thực ra lão hủ còn chưa cảm tạ Môn đại hiệp đã quan tâm lo lắng cho diệt nữ đây của lão hủ. . . Lão nghiêng thân đưa tay:
- Mời Môn đại hiệp vào nhà dùng trà cho lão hủ được kể lễ tường trình. Môn Nhân Kiệt không dám do dự, khiêm tốn bước vào khách sảnh. Sau khi phân chủ khách an tọa, Bạch Nhất Minh nói trước:
- Trước đây Môn đại hiệp đã ra tay giúp đỡ Phi Vân Bảo, nay lại chiếu cố tới diệt nữ lão hủ, xin cho lão hủ được lạy tạ. Dứt lời, lão cúi người thi lễ, Môn Nhân Kiệt vội vàng đứng lên khiêm nhượng đáp lễ. Bạch Nhất Minh vào đề:
- Phải chăng Môn đại hiệp đã từ miệng Lâm Trung mà biết bọn Tiền Nhất Quán ở nơi đây?
- Bạch lão anh hùng, ai là Lâm Trung?
- Trước đây một chút Tiền Nhất Quán có sai một tên đi tìm giết Môn đại hiệp vì chúng tưởng Môn đại hiệp đã trúng độc. . .
- Thì ra tên ấy là Lâm Trung. Vâng, chính hắn đã cho tại hạ biết. Lão Bạch Nhất Minh cười ha hả chuyển nhìn Lý Vân Hồng:
- Diệt nữ, ta đã nói Môn đại hiệp là bậc cao nhân, tuyệt không thể mắc mưu bọn Tiền Nhất Quán, diệt nữ khỏi phải khóc than, nay thấy thế nào? Câu hỏi ấy khiến cho Lý Vân Hồng cúi đầu e thẹn, Môn Nhân Kiệt cũng đỏ mặt. Bạch Nhất Minh lại cười:
- Môn đại hiệp, năm xưa vì thiếu cẩn thận, lão hủ đã kết bạn với loại vô lại nhưng vì Tiền Nhất Quán người đông thế mạnh, lão hủ không dám làm gì, đêm nay hắn dẫn cả bọn ngang ngược đến tệt xá rồi ngông nghênh cho lão hủ biết hắn đã từng tham dự vào việc mưu hại Văn Nhân đại hiệp, lão hủ liền ngầm cho chúng uống mấy chén trà mê, bây giờ chớ hòng thoát thân! Môn Nhân Kiệt kính cẩn:
- Bạch lão anh hùng cao minh khiến người thán phục, không biết lão anh hùng dự định xử trí chúng ra sao?
- Lão hủ vốn định tự chủ trương truy vấn tung tích của Lý Thương Như rồi phế bỏ võ công ba đứa ấy, nhưng vừa rồi lão hủ nghe diệt nữ Lý Vân Hồng cho biết Môn đại hiệp là bạn cố giao của Văn Nhân đại hiệp đang cố bôn ba phá nghị án hãm hại báo thù cho Văn Nhân đại hiệp, do đó lão hủ không dám chủ trương nữa, xin giao cho Môn đại hiệp. . .
- Tại hạ không dám. Bạch Nhất Minh nghiêm mặt:
- Sự việc nghiêm trọng, xin Môn đại hiệp chớ quá khiêm nhượng. Môn Nhân Kiệt do dự một chút rồi đáp:
- Nếu đã thế xin cho tại hạ truy hỏi cho ra tên chủ mưu hung thủ xong, xin tùy ý Bạch lão anh hùng xử trí. Bạch Nhất Minh gật đầu:
- Được, cứ như thế cũng được. . . Lão cất chén trà lên mời:

- Lão hủ không có rượu đãi khách, chỉ có mấy chén trà biểu lộ lòng thành, xin mời Môn đại hiệp cạn chén, sau đó lão hủ sẽ dẫn Môn đại hiệp đến tây phòng bức cung, Môn đại hiệp cứ an tâm, chén trà này không có thuốc mê như những chén trà trước đây! Lão cười ha hả uống cạn một chén trước, Môn Nhân Kiệt cũng cả cười cạn chén rồi đứng lên. Bạch Nhật Minh hiểu ý vội bước ra dẫn y tới phòng phía tây, lão quát hai trung niên hán tử đeo đao:
- Bây giờ không cần các người nữa, đi ra! Hai hán tử ấy vâng lệnh thi lễ bước ra ngoài. Đuổi hai hán tử đi rồi, Bạch Nhật Minh gài cửa lại:
- Môn đại hiệp cứ tự nhiên truy hỏi, hỏi từng tên hay hỏi cả ba tên? Môn Nhân Kiệt đáp:
- Chỉ cần truy vấn Tiền Nhất Quán là đủ. Bạch Nhật Minh gật đầu, lão đưa tay giải huyệt cho Tiền Nhất Quán. Nằm dưới đất, Tiền Nhất Quán tỉnh dậy, hẩn chuyển thân ngồi dậy, cảnh tượng lọt vào mắt hẩn khiến hẩn biến sắc run lấy bầy lùi lại. Môn Nhân Kiệt cười gằn:
- Nhiệm chương quý không sao chứ? Còn nhớ Môn Nhân Kiệt không? Hai ánh mắt dữ dội của Tiền Nhất Quán lóe lên, hẩn nghiêng răng gào lớn:
- Bạch Nhật Minh, ngươi là loại thất phu, bán đứng bằng hữu, ta sẽ liều mạng với ngươi. Hẩn vùng chường tấn công Bạch Nhật Minh. Bạch Nhật Minh chưa động thân, Môn Nhân Kiệt tròng mắt, Tiền Nhất Quán thu chường oán hận:
- Họ Bạch, ngươi cậy vào công lực cao tuyệt của Môn Nhân Kiệt, họ Tiền ta tự biết không phải là đối thủ. . . chỉ cần đêm nay ta thoát chết, họ Bạch ngươi sẽ. . . Đột nhiên hẩn im bất không nói nữa. Bạch Nhật Minh cười nhạt:
- Tiền Nhất Quán, ta ân hận vì đui mù kết giao với loại bằng hữu như ngươi, ta tự trách không vì Văn Nhân đại hiệp mà báo thù, lại thêm tội ngươi bắt cóc diệt nữ của ta. . . Tiền Nhất Quán kinh ngạc:
- Cái gì? Ngươi quen với Lý Thương Như ư? Bạch Nhật Minh gật đầu:
- Đúng vậy. Đêm nay ngươi xui xẻo đứt đầu vào đây, đúng là ma đưa lối, quỷ dẫn đường. Tiền Nhất Quán cúi đầu im lặng, một lúc hẩn lắc đầu cười buồn:
- Xem ra ta đã hết thời. . . Bạch Nhật Minh nói:
- Không cần nói nhiều, bây giờ có bằng hữu chí thiết của Văn Nhân đại hiệp ở đây, ta trao ngươi cho Môn đại hiệp, muốn nói gì ngươi cứ nói với Môn đại hiệp. Tiền Nhất Quán quay qua nhìn Môn Nhân Kiệt, mắt hẩn đầy hung quang:
- Họ Môn kia, số mạng ngươi kể cũng lớn lắm đấy. Môn Nhân Kiệt cười nhạt:
- Người khác có một mạng sống, riêng ta có đến hai mạng, ta không có thì giờ nói chuyện nhiều với ngươi, hãy trả lời những câu ta hỏi đây. Ta chỉ cần biết đến hung thủ chính chứ không làm hại gì đến ngươi nếu ngươi không phải là hung thủ. Câu hỏi đầu tiên, chủ nhân của ngươi là ai? Tiền Nhất Quán cười nham hiểm:
- Họ Môn kia, ngươi nghĩ ta sẽ trả lời?
- Trả lời hay không là tùy ngươi, ta không tin ngươi là người bằng sắt, ta đã nói trước, tùy ngươi chọn lựa. Tiền Nhất Quán vẫn cười gian hiểm:
- Thôi được, ta nói cho ngươi biết, ta không biết chủ nhân là ai, ta chỉ biết ai là người biết chủ nhân là ai, như vậy được chưa? Môn Nhân Kiệt gằn giọng:
- Ta chỉ thích hỏi ngươi chứ không muốn hỏi ai khác.
- Hiện nay có người chức vị còn cao hơn cả ta nữa, sao ngươi không tìm hỏi người ấy? Môn Nhân Kiệt a một tiếng:
- Người ấy là ai? Tiền Nhất Quán đưa tay chỉ vào mặt Bạch Nhật Minh:
- Hẩn đó! Sắc mặt Bạch Nhật Minh không hề biến đổi, còn Môn Nhân Kiệt nhướng mày ngăn người. Tiền Nhất Quán hỏi:

- Họ Môn, người có biết lão ấy là ai không? Môn Nhân Kiệt nói:
- Ta đã có biết. Tiền Nhất Quán nói:
- Người chỉ biết lão tên Bạch Nhật Minh chứ đâu biết lão ấy còn một tên khác nữa.
- Người cứ nói cho ta nghe thử.
- Tên thực sự của lão ấy là Hồ Văn Hổ. Môn Nhân Kiệt cả cười:
- Tiền Nhất Quán, người. . . Đột nhiên Bạch Nhật Minh lên tiếng:
- Môn đại hiệp, hần nói không sai đâu, lão hủ tên thật là Hồ Văn Hổ đấy. Tinh thần Môn Nhân Kiệt chấn động, lập tức chàng mỉm cười:
- Bạch lão anh hùng lại là Hồ Văn Hổ, có lầm không đấy? Bạch Nhật Minh cười đáp:
- Ai nói lão hủ lầm? Môn Nhân Kiệt chau mày:
- Nói như thế. . . Bạch Nhật Minh cắt lời:
- Vô luận nói thế nào, Môn đại hiệp coi như đã rơi vào lưới, không uống phí tâm huyết công phu của ta. Lão vừa dứt câu, Lý Văn Hồng lặng lẽ đưa chưởng lên tấn công lão liên. Tả chưởng Bạch Nhật Minh quét ngang nhẹ nhàng tiếp chưởng nòng, đồng thời lão nói:
- Diệt nữ, chớ động thủ! Đột biến ấy xảy ra rất bất ngờ, lão Bạch Nhật Minh nói tiếp:
- Môn đại hiệp chớ vọng tưởng xuất thủ, hiện nay người không còn đất dụng võ nữa, thậm chí chỉ một sức chân khí nhỏ của người cũng đã mất hết rồi. Môn Nhân Kiệt biến sắc:
- Hồ Văn Hổ, người. . . Bạch Nhật Minh cười ha hả:
- Môn đại hiệp, chén trà mà người uống khi đãi khách. . . Đột nhiên lão quát to:
- Hai cô nương kia ngồi dậy được rồi đấy. Dưới đất Mạnh Lan Quân và Tiểu Thanh lập tức ngồi dậy, Mạnh Lan Quân nhẹ vén tóc mây mỉm cười, liếc đôi mắt đẹp về phía Môn Nhân Kiệt:
- Môn đại hiệp, trái đất này sao nhỏ bé thế? Môn đại hiệp khỏe mạnh chứ? Môn Nhân Kiệt đã kịp thời khôi phục sự bình tĩnh hơn người, y đáp:
- Mạnh cô nương rất đáng khâm phục. Mạnh Lan Quân cười diễm lệ nhìn sang Bạch Nhật Minh:
- Tất cả mọi công đầu đều nhờ cậy vào diệu kế của lão Hồ đây. . . Môn Nhân Kiệt nói:
- Hồ Văn Hổ đã như thế, tất vị chủ nhân của các người còn thần mưu diệu toán đến đâu nữa? Tên Hồ Văn Hổ đội danh Bạch Nhật Minh đột nhiên đẩy mạnh chưởng về phía Lý Văn Hồng, đồng thời nói mau:
- Tiểu Thanh, giao cô nương này cho người quản thúc. Lý Văn Hồng lão đảo cước bộ bị đẩy về phía Tiểu Thanh. Tiểu Thanh vươn tay ra nắm ngón tay chụp trúng uyển mạch của Lý Văn Hồng. Hồ Văn Hổ chăm chú nhìn Môn Nhân Kiệt:
- Môn đại hiệp, trước tiên ta muốn hiểu rõ một việc. Môn Nhân Kiệt lãnh đạm:
- Mời các hạ nói.
- Thiên Hương Giáo cao minh, Trác Không Quân cũng cao minh hơn cả Môn đại hiệp người, ta xin hỏi, Môn đại hiệp người đã mang vị bằng hữu của người đi đâu rồi? Môn Nhân Kiệt ngưng mắt:
- Người có ý ám chỉ. . .
- Cầm Kiếm Thư Sinh Văn Nhân Mỹ! Môn Nhân Kiệt cả cười:
- Tất cả đều biết Thiên Hương Giáo đã bắt được một tên giả Cầm Kiếm Thư Sinh, còn Văn Nhân đại hiệp thật đã bị Trác Không Quân tráo đổi. . . Hồ Văn Hổ cười nhạt:
- Nhưng không ai biết, người mà Trác Không Quân tráo đổi ấy cũng chỉ là Văn Nhân Mỹ giả. Môn Nhân Kiệt giật mình:

- Người nghe ai nói điều ấy?
- Môn đại hiệp không cần biết ai nói, tóm lại người mà Trác Không Quần cướp được cũng chỉ là Văn Nhân Mỹ giả!
- Cái ấy ta chưa biết, ta chỉ biết là Văn Nhân đại hiệp đã bị thiêu chết. Hồ Văn Hổ lắc đầu:
- Không. Người chết chỉ có Văn Nhân phu nhân, tên giả Văn Nhân Mỹ cũng chưa hề chết. Môn Nhân Kiệt giết mình:
- Chưa chết? Ai nói? Ta tận mắt. . . Hồ Văn Hổ cắt lời:
- Người nhìn thấy một xác chết giả, bị Trác Không Quần bắt đi cũng là giả, bây giờ đã lọt vào tay bọn Thiên Hương Giáo rồi.
- Cứ theo ta biết, tên Văn Nhân Mỹ giả ấy được Thiên Hương Giáo thả ra rồi. Hồ Văn Hổ lắc đầu:
- Đó là tên bị bắt trước, còn tên bị bắt sau này vẫn còn nằm trong tay Thiên Hương Giáo.
- Câu ấy nói thật chứ?
- Sao lại không thật? Mấy hôm trước đây Thiên Hương Giáo đã sai bọn cao thủ bắt được một tên giả Văn Nhân Mỹ lần thứ hai trong tay Trác Không Quần.
- Vì sao người nhận định ta bắt được Văn Nhân đại hiệp thật?
- Thiên Hương Giáo cướp hai tên đều là giả, Trác Không Quần ù ù cạc cạc, trừ hai người ấy chỉ còn lại một mình Môn đại hiệp người thôi. Môn Nhân Kiệt lắc đầu:
- Còn một người nữa mà người không nói tới.
- Là người nào?
- Chính người! Hồ Văn Hổ giết mình nhưng lập tức bật cười ha hả:
- Môn đại hiệp người chớ giả mù sa mưa, nếu chúng ta cướp được Văn Nhân Mỹ thật, chúng ta còn nhúng ta vào chuyện này làm gì? Ta nói thật với người, chủ nhân chúng ta vốn hoài nghi người chính là hóa thân của Văn Nhân Mỹ. . . Môn Nhân Kiệt chấn động bật cười:
- Thật thế ư? Thực vinh hạnh cho ta. Hồ Văn Hổ không lưu ý, cứ nói tiếp:
- Nhưng sau đó suy nghĩ kỹ, lại thấy có phần chưa đúng. . .
- Chưa đúng ra sao?
- Chủ nhân ta có độc chế một loại độc dược, chỉ cần chạm vào môi thì dù có Đại La Kim Tiên cũng hết cứu, huống gì Văn Nhân Mỹ đã uống cạn chén? Vả chăng chuyện Văn Nhân Mỹ bị biến thành kẻ điên loạn là chuyện ai trong võ lâm cũng biết. Môn Nhân Kiệt nhún vai:
- Hân hạnh. . . hân hạnh cho ta. . . Hồ Văn Hổ chuyển động mắt cười hăng hắc:
- Môn đại hiệp, chớ có đánh trống lảng, bây giờ người đã hiểu rõ vì sao chúng ta nhúng tay đòi người phải đưa ra Cẩm Kiếm Thư Sinh thật rồi chứ?
- Hiểu rõ!
- Vậy thì người hãy nói mau, Cẩm Kiếm Thư Sinh bị người giam giữ ở đâu? Môn Nhân Kiệt cả cười:
- Ta xin nói mau, là các hạ đã tìm lầm đối tượng rồi.
- Môn đại hiệp, người nói vậy là sao?
- Trác phủ ở Dương Châu, sau lưng là núi, trước mặt là nước, địa thế hiểm yếu, trên có Trác thần quân, dưới có hắc y kiếm thủ không ai là không cao thủ, ta chỉ tới Trác phủ lần đầu, đối với Trác phủ rất xa lạ, Trác thần quân giam giữ Văn Nhân đại hiệp ở nơi nào làm sao ta biết được? Hồ Văn Hổ nhíu mày:
- Người không biết thật sao?

- Dù ta có biết đi nữa, với bản lãnh sở học của ta đâu khó gì bị phác giác. Huống hồ còn đem theo một người nữa? Hồ Văn Hổ trầm ngâm một chút:
- Rồi sao nữa?
- Chỉ cần hai điểm ấy đủ chứng minh ta không hề cướp được Văn Nhân đại hiệp. Hồ Văn Hổ mỉm cười:
- Tráo đổi người trong Trác phủ đích xác là rất khó, nhưng theo suy đoán của chủ nhân ta, người cướp Văn Nhân Mỹ ra ngoài rồi mới tráo đổi người giả vào. Môn Nhân Kiệt cười lớn:
- Các hạ cứ suy nghĩ mà xem suy đoán của chủ nhân người có thể đúng hay sai?
- Sao lại không có khả năng đúng?
- Trác thần quân là bằng hữu lâu năm của Văn Nhân đại hiệp, hà huống trong Trác phủ còn có Văn Nhân phu nhân, dù ta có tráo đổi ai đó giả Văn Nhân đại hiệp về lại Trác phủ và có dùng thuật dịch dung cao tới đâu chỉ có thể lừa dối được ai khác chứ há lừa dối được hai vị đó. Hồ Văn Hổ ngẩn mặt:
- Lý lẽ ấy có thể chủ nhân ta chưa nghĩ tới. . . Lão chuyển lời:
- Thế thì theo cao kiến của Môn đại hiệp người thì. . . Môn Nhân Kiệt cười nhạt:
- Không dám, ta nhớ các hạ có nói một câu là về việc này đến cả Trác thần quân cũng ù ù cạc cạc.
- Ý của Môn đại hiệp là. . .
- Nếu đổi ta ở vị trí ấy, ta cũng không thể thừa nhận, chứ không riêng gì Trác thần quân. Hồ Văn Hổ chau mày trầm tư suy nghĩ:
- Ta sẽ báo cho chủ nhân hỏi lại Thần quân.
- Nhưng Thần quân chỉ là một trong nhiều người mà chủ nhân các hạ cần tìm.
- Chẳng lẽ lại còn một người thứ hai nữa ư?
- Tất nhiên!
- Là ai?
- Thiên Hương Giáo! Hồ Văn Hổ cười đáp:
- Ta vừa nói rồi, kẻ thứ hai mà Thiên Hương Giáo bắt được cũng chỉ là kẻ giả.
- Ta cũng đã nghe các hạ nói thế nhưng xin hỏi các hạ có tự mắt nhìn thấy kẻ giả mà Thiên Hương Giáo bắt được đó không?
- Cố nhiên ta chưa hề tự mắt nhìn thấy, nhưng Thiên Hương Giáo sai bọn cao thủ tìm Trác thần quân đòi người là có thật, từ đó có thể. . . Môn Nhân Kiệt cắt lời:
- Đó chỉ là thủ pháp che mắt bịt tai người ta của Thiên Hương Giáo đó thôi.
- Môn đại hiệp có ý nói là. . .
- Chẳng có dụng ý gì ghê gớm, chẳng ai muốn gây sự với Trác thần quân, cướp Văn Nhân đại hiệp là điều không ai muốn để người khác biết hà huống dám để Trác thần quân kéo tất cả các cao thủ Trác phủ truy đuổi theo, bây giờ Thiên Hương Giáo thông báo như vậy để tung hỏa mù tránh được sự truy đuổi của Trác thần quân và che tai mắt thiên hạ, các hạ thử nghĩ kỹ xem có đúng hay không? Hồ Văn Hổ trầm ngâm không đáp, một lúc lâu lão mới gật đầu:
- Có lý lắm, lão hủ sẽ bẩm báo với chủ nhân tìm hỏi hai nơi ấy. Môn Nhân Kiệt mỉm cười:
- Các hạ không hổ là cao nhân, thế còn tại hạ, các hạ định xử trí ra sao đây? Lão cười âm hiểm:
- Môn đại hiệp muốn ta xử trí ra sao?
- Đương nhiên là hãy cho tại hạ thuốc giải sau đó thả tại hạ ra. Hồ Văn Hổ cười lớn:
- Môn đại hiệp nói nghe dễ dàng quá, có ai nghe qua chuyện thả hổ về rừng chẳng?

- Các hạ, tại hạ đâu đủ tư cách gọi là “hổ”?
- Môn đại hiệp sở học tuyệt cao và lại là người hay thích can dự vào chuyện người khiến chủ nhân ta rất lo lắng, làm sao thả người được?
- Các hạ ám chỉ tại hạ cứ truy tìm hung thủ vụ án Văn Nhân đại hiệp?
- Đúng vậy, vả chăng còn chuyện ngăn trở chủ nhân ta tuyển chọn mỹ nhân.
- Các hạ nên biết, đại trượng phu chịu ân huệ của người dù là một chút cũng phải báo đền hà huống tại hạ được đại ân của Văn Nhân đại hiệp, thấy người bị gặp thảm biến, lẽ nào lại khoanh tay? Còn như chuyện tuyển chọn. . . các hạ nên biết, Lý cô nương bỏ Phi Vân Bảo, lưu lạc giang hồ là vì tìm tại hạ, tại hạ đâu thể để cô nương ấy bị bắt, hà huống việc của Lý cô nương dường như có liên quan đến nghi án Văn Nhân đại hiệp.
- Vì vậy Môn đại hiệp người cương quyết tham dự?
- Sự thực như thế, tại hạ không thể phủ nhận.
- Như vậy Môn đại hiệp chớ trách ta không thể thả hổ về rừng.
- Vậy thì đâu còn gì để nói nữa, xin thỉnh giáo các hạ xử trí tại hạ ra sao xin cho biết trước được chăng? Hồ Văn Hổ cười đáp:
- Có gì mà không được? Ta chỉ là môn hạ, Môn đại hiệp lại không phải nhân vật tầm thường, ta đâu dám tự ý quyết định xử trí, ta phải áp tải Môn đại hiệp người về cho chủ nhân ta định đoạt. Môn Nhân Kiệt nhún vai
- Vậy xin các hạ hãy điểm huyết tại hạ dẫn tại hạ lên đường. Hồ Văn Hổ lắc đầu:
- Bây giờ Môn đại hiệp người trời gà không chặt, cần gì phải điểm huyết?
- Hay là hãy trời tại hạ lại. . .
- Điểm huyết còn không cần, cần gì trời tay?
- Thế nếu lỡ nửa đường tại hạ thoát thân, các hạ chớ có hối hận! Tiền Nhất Quán biến sắc nhưng Hồ Văn Hổ đã xua tay:
- Nếu Môn đại hiệp tự tin là có thể thoát thân, xin cứ thử xem! Môn Nhân Kiệt đáp:
- Cơ hội nếu đến, ta sẽ thử xem, chẳng có ai ngu ngốc lại tự nguyện đi vào chỗ chết. Hồ Văn Hổ quay sang Tiền Nhất Quán hạ lệnh:
- Dặn dò chuẩn bị, chúng ta tức khắc lên đường! Tiền Nhất Quán cung kính vâng lệnh đi ra. Sau đó cả bọn buộc Môn Nhân Kiệt và Lý Vân Hồng theo chúng lên một xe ngựa chờ sẵn ở trước cổng nhà họ Bạch. Ngồi trong khoang xe phủ màn tối đen, chỉ nghe tiếng bánh xe lăn lộc cộc và tiếng vó ngựa lộc cộc gõ xuống mặt đường. Xe chạy chưa được bao xa, đột nhiên Môn Nhân Kiệt lên tiếng hỏi:
- Các hạ, người dẫn ta và Lý cô nương đi tới đâu? Hồ Văn Hổ đáp:
- Dẫn nhị vị về trình chủ nhân!
- Phải có địa danh tên là gì chứ?
- Có, đợi đến khi tới nơi, người sẽ biết, vội gì?

35. Kỳ Ngộ Giữa Đường

Nửa ngày sau nữa y lại phát hiện xe quay về hướng tây. Tóm lại, cỗ xe lúc thì chạy về đông, lúc tây, lúc nam, lúc bắc, căn bản không có một phương hướng nào nhất định. Không biết chạy đã bao lâu, Môn Nhân

Kiệt chỉ biết ý đã chớp mắt ngủ gật được hai lần, y lại phát giác trong lúc y chớp mắt, tốc độ xe đã giảm hẳn. Ngoài xe, trừ những tiếng lóc cóc của vỏ ngựa còn nghe được tiếng người cười nói liên tục và tiếng xe qua lại tựa hồ đã đến một trấn thành náo nhiệt nào đó. Quả nhiên, ở đầu xe có tiếng Tiền Nhất Quán:

- Hồ gia, ngựa đã mệt lắm rồi! Hồ Văn Hổ thò đầu ra nói lớn:
- Đến nơi quen thuộc nghỉ lại một đêm! Tiền Nhất Quán vâng một tiếng, xe ngựa bỗng ngoặt về hướng khác, sau một lúc nữa đột nhiên dừng lại. Tiền Nhất Quán thừa bên ngoài:
- Bẩm Hồ gia, đến rồi, xin mới xuống! Hồ Văn Hổ nói với Mạnh Lan Quân:
- Các người đợi một lát, ta ra ngoài xem trước đã. Lão vén màn che nhảy xuống xe. Nhân lúc màn che vén lên, Môn Nhân Kiệt vội nhìn ra ngoài, y đã nhận ra đúng là một trấn thành khá ồn ào náo nhiệt. Y quay lại hỏi Mạnh Lan Quân:
- Mạnh cô nương, nơi đây là nơi nào vậy. Mạnh Lan Quân cười tươi:
- Đợi chút nữa các hạ ắt biết, cần gì phải hỏi? Ngoài xe có tiếng Hồ Văn Hổ:
- Các người có thể xuống xe được rồi đó.

Tất cả lục tục xuống xe. Ra ngoài xe rồi, Môn Nhân Kiệt mới giật mình, vì y đã nhận ra trấn thành này rất gần vùng Động Đình Hồ là vì trước cửa khách điểm ngựa dừng lại có tấm biển đề đọc bốn chữ Tam Tương khách điểm. Đi suốt mấy ngày đường mà vẫn không ra khỏi địa giới Tam Tương! Hồ Văn Hổ và Tiền Nhất Quán đang đứng trước cửa Tam Tương khách điểm. Họ không chút do dự cất bước đi thẳng vô liềm. Vừa lúc Tiểu Thanh cũng nắm tay Lý Vân Hồng bước tới. Đến gần, Hồ Văn Hổ mới nói:

- Dây đông viện đã được một bọn khách buôn thuê bao cả, chúng ta đành phải ở tây viện.

Mạnh Lan Quân gật gật đầu, bước thẳng vào. Vừa lúc ấy, tình cờ trong ấy bước ra một trung niên áo trắng ra dáng nho sĩ thân thể cao lớn dáng điệu tiêu sái. Môn Nhân Kiệt vừa nhìn thấy người ấy, bất giác y tránh quay mặt qua một bên vì sợ bị nho sĩ áo trắng ấy nhận ra. Kỳ thực y lo sợ như vậy là hơi thừa, vì với hóa trang của y hiện nay, nho sinh ấy làm sao mà nhận ra.

Nho sinh áo trắng nhìn thấy đoàn người bước vào khách điểm cũng tò mò nhìn theo. Hồ Văn Hổ dẫn mọi người về phía tây viện. Tây viện có hai dãy phòng, chính diện là bốn gian thương phòng khá rộng rãi. Vừa mới an tọa, tiểu nhị đã mang trà nóng lên, hần đưa mắt nhìn chung quanh một vòng rồi cất tiếng hỏi:

- Dám hỏi khách quan có vị nào họ Hồ không? Sắc mặt Hồ Văn Hổ hơi thay đổi, cất lời đáp:
- Ta họ Hồ. Tiểu nhị cúi thân:
- Hồ gia, vừa rồi có một khách quan sai tiểu nhân đưa cho Hồ gia phong thư này. Hần kính cẩn dâng hai tay phong thư lên. Hồ Văn Hổ nửa ngờ nửa lạ, đưa tay nhận lá thư ấy, xé phong bì rút ra đọc lướt qua, sắc mặt hần biến thành tái nhợt, vo tròn lá thư lại nhìn tên tiểu nhị:
- Phiền người báo lại cho chương quỹ, chúng ta có việc rất gấp phải lên đường ngay tức khắc, không thể thuê phòng được nữa! Tên tiểu nhị ngẩn ngơ ngạc nhiên thì Hồ Văn Hổ đã trừng mắt quát:
- Mau đi! Tiền Nhất Quán bước tới vội vàng hỏi:
- Hồ gia, có chuyện gì vậy? Hồ Văn Hổ cười gượng:
- Không có gì, chúng ta lộn rồi, bọn ở đông viện là bằng hữu vô lâm. . . Mạnh Lan Quân bật kêu “Ồi chà” hai tiếng:
- Ta tưởng có gì lạ, thì ra là chuyện ấy, trên giang hồ ở đâu mà chẳng có các bằng hữu vô lâm, ngựa của chúng ta chưa kịp nghỉ, ta không muốn. . . Hồ Văn Hổ lạnh lùng đáp:
- Cô nương chưa biết họ là ai và đây là lệnh của ai? Mạnh Lan Quân biến sắc không nói gì nữa. Tiền Nhất Quán nghi hoặc hỏi:
- Hồ gia, lá thư này là. . . Hồ Văn Hổ át giọng:
- Người cần gì phải hỏi? Tiền Nhất Quán hoảng sợ:

- Vâng. . . vâng. . . Hồ gia, chúng ta lên đường thôi.
- Nên đi cho mau, chúng ta đã bị người ta lưu ý, nếu không mau mau e rằng không kịp. . . Mục quang hắt chuyển sang Môn Nhân Kiệt:
- Môn đại hiệp, người có quen biết những nhân vật ấy, sao không chào họ một tiếng? Môn Nhân Kiệt ngẩn người:
- Người nói là ai? Ta đâu có nhìn thấy?
- Có nhìn thấy hay không chỉ có người tự biết. Đi đi thôi! Vừa nói hắt vừa hấp tấp chạy ra phía cửa. Nhưng vừa bước ra hắt giật nảy mình đứng ngẩn người. Môn Nhân Kiệt nhìn thấy rất rõ, ở phía đông viện bước ra bốn người là Tây Môn Sương, Bát Tỷ Ngọc Na Tra Thường Xuân Anh và hai tên tuần sát áo tía. Tiền Nhất Quán cúi đầu vội bước thối lui. Hắt định lánh mặt nhưng Tây Môn Sương đã nhận ra hắt là Nhiệm Khổng Phương. Tây Môn Sương dẫn ba thủ hạ bước thẳng tới. Đến gần, đôi mắt nàng chuyển động quét một vòng lên tiếng hỏi:
- Sao vậy? Chư vị vừa mới đến sao đã vội bỏ đi? Hồ Văn Hổ không thẹn là tên giang hồ gian hoạt, hắt vội mỉm cười tự nhiên:
- Chúng ta suốt ngày rong ruổi chưa kịp cơm nước gì cả, phải ra ngoài tìm cơm ăn chứ, cô nương là. . . Tây Môn Sương đáp:
- Chúng ta là các khách nhân ở đông viện các vị có cô nương trông giống bằng hữu của ta quá nên ta định tới nhìn thử coi có đúng không. Hồ Văn Hổ gượng cười:
- E rằng cô nương đã nhìn lầm, các gia nhân của lão hủ làm gì mà quen biết với cô nương?
- Chư vị là người một nhà cả ư? Hồ Văn Hổ vội vàng gật đầu:
- Chính vậy, chính vậy. Tây Môn Sương cười nhạt:
- E rằng không đúng!
- Cô nương nói vậy. . .
- Cứ theo ta biết, vị cô nương bằng hữu của ta, tuyệt không phải là. . .
- Lão hủ đã nói cô nương đã nhìn lầm. . .
- Không đúng, có thể cho ta nhìn thử được không? Hồ Văn Hổ chưa kịp đáp, Thường Xuân Anh đã chen vào:
- Các hạ đứng chặn giữa cửa chẳng lẽ là do sợ bị người nhìn bên trong ư? Hồ Văn Hổ biến sắc:
- Không giấu chư vị, trong ấy đều là đàn bà thân quyến của lão hủ. Tây Môn Sương cười nhạt:
- Ta cũng là cô nương, các hạ sợ gì? Hồ Văn Hổ càng lúng túng:
- Thưa cô nương, chúng ta đều là khách ở đây, nên lấy lý mà xử sự. . .
- Ta đến đây vẫn giữ lễ nhận bằng hữu, có gì trái với lý?
- Cô nương nói cũng phải nhưng các vị nữ nhân nhà ta vốn không quen biết. . .
- Sao người không tránh ra cho ta nhìn một chút? Hồ Văn Hổ cương quyết lắc đầu:
- Cái ấy lão hủ không thể đáp ứng, cô nương không có quyền. . . Tây Môn Sương đã dựng đứng hai hàng mi:
- Người không chịu tránh ra, tự ta sẽ tiến vào. Hồ Văn Hổ nổi giận:
- Chư vị có lý hay không có lý? Đây là chốn có vương pháp. . . Tây Môn Sương lạnh lùng không nói bước tới gần hơn, nàng nhìn chớp nhoáng vào trong rồi nói tiếp:
- Thôi được, không cần nhìn nữa, bất quá, chư vị muốn đi đâu thì đi nhưng ta có một điều kiện, chư vị phải để lại Lý cô nương Phi Vân Bảo ở đây, ta không gây phiền hà cho ai nữa cả. Hồ Văn Hổ hoảng hốt:

- Cô nương nhìn lầm mắt rồi, trong gia nhân của lão hủ làm gì có. . . Tây Môn Sương lạnh sắc mặt:
- Nói đến đây đủ rồi, biết điều hãy trả lời có chấp thuận điều kiện ấy hay không? Hồ Văn Hổ đánh nét mặt ngần ngại một chút rồi gật mạnh đầu:
- Hay lắm, ta thừa nhận có Lý cô nương sau lưng ta, ta xin được thỉnh giáo, Thiên Hương Giáo định đoạt lấy Lý cô nương làm gì? Tây Môn Sương đáp:
- Đó là việc của ta, bắt tất người phải hỏi tới. Hồ Văn Hổ cười âm hiểm:
- E rằng thủ phạm cướp Lý Thương Như ở Động Đình Quân sơn cũng là quý giáo phải không?
- Đúng vậy, ta thừa nhận, có sao không?
- Không sao cả, quý giáo trước đây đã bắt cóc Cầm Kiếm Thư Sinh Văn Nhân Mỹ, sau đó lại bắt cóc Phi Vân bảo chủ Lý Thương Như, bây giờ lại đòi Lý cô nương, dụng tâm là ép người. . . Tây Môn Sương giương cao mày nhưng chưa kịp nói gì Hồ Văn Hổ đã vội nói trước:
- Nếu quý giáo muốn lấy Lý cô nương cũng được, nhưng phải đem một người ra đây trao đổi.
- Người muốn trao đổi với ai? Hồ Văn Hổ cả cười:
- Đó là vị Văn Nhân Mỹ giả mà quý giáo bắt được lần thứ hai. Tây Môn Sương kinh ngạc:
- Người muốn trao đổi y để làm gì?
- Đó là việc của ta, tốt nhất không nên hỏi tới. Đột nhiên Thường Xuân Anh cất tiếng:
- Ta muốn biết các hạ là cao nhân môn phái nào mà dám ăn nói với đại cô nương của ta ngang ngược như thế? Hồ Văn Hổ cười nhạt:
- Chỉ là giang hồ vô danh tiểu tốt, đâu dám so sánh với Bát Tỷ Ngọc Na Tra. . .
- Các hạ nhận ra Thường mỗ rồi ư?
- Khi xưa các hạ uy chấn võ lâm hoành hành giang hồ với biệt hiệu Bát Tỷ Ngọc Na Tra, nay quy thuận làm tổng tuần sát cho Thiên Hương Giáo, ai mà không biết?
- Nếu đã biết ta là Thường mỗ thì cách tốt nhất là các hạ, tự động giao Lý cô nương đây, chớ đợi đại cô nương phải hạ lệnh cho ta động thủ.
- Động thủ? Lẽ nào quý giáo lại động thủ?
- Trừ phi các hạ hiểu rõ sự việc nên làm hôm nay!
- Ta không ngại báo cho chư vị biết, hiện nay Lý cô nương đang bị khống chế huyết Mệnh Môn, trừ khi mang tên giả Văn Nhân Mỹ ra đây trao đổi, bất cứ ai cũng đừng hòng đoạt cô nương ấy. Hai mắt Thường Xuân Anh long lên:
- Sao? Người đang uy hiếp Lý cô nương?
- Người nói đúng. Đừng ai hòng đụng tới Lý cô nương.
- Vậy thì đêm nay chư vị không ai có hy vọng sống sót ra khỏi cửa. Hồ Văn Hổ lắc đầu cười:
- Chưa chắc, ta còn có một người đủ buộc vị đại cô nương không dám vọng động với chúng ta! Thường Xuân Anh a một tiếng:
- Hay lắm, ta muốn biết người đó là ai?
- Môn Nhân Kiệt đại hiệp, chắc tổng tuần sát không lạ người ấy chứ? Thường Xuân Anh hơi giật mình:
- Sao? Môn đại hiệp cũng. . .
- Đúng vậy, hiện tại y cũng đứng sau lưng ta.
- Ta không tin. Thường Xuân Anh cất bước định xông tới, Hồ Văn Hổ xua tay:

- Không cần vào, để ta gọi y ra cho các hạ thấy. Thường Xuân Anh dừng lại, Hồ Văn Hổ quay sang Tây Môn Sương:
- Sao cô nương không có gì kinh ngạc?
- Vì sự thực ta không thể tin.
- Được! Vậy xin cho nhị vị nhìn thấy. . . Hắn quay ra sau gọi lớn:
- Môn đại hiệp, xin mời bước ra đây! Môn Nhân Kiệt chau mày bước ra, Mạnh Lan Quân dựa sát vào y ra theo, thái độ hết sức thân mật. Tây Môn Sương lãnh đạm hỏi:
- Người là Môn Nhân Kiệt ư? Môn Nhân Kiệt gật đầu:
- Tây Môn cô nương, chính là tại hạ. Thường Xuân Anh thác dị:
- Đúng là Môn đại hiệp, sao Môn đại hiệp lại. . . Hồ Văn Hổ cười ha hả:
- Chỉ vì Môn đại hiệp lỡ uống một chén trà của ta. Thường Xuân Anh giận dữ:
- Người bỏ độc được trong trà? Hồ Văn Hổ cả cười:
- Bát Tỷ Ngọc Na Tra không hổ là cao nhân, đúng vậy.
- Thực sự người là ai? Môn Nhân Kiệt đáp thay:
- Chư vị, sự thực hắn tên Hồ Văn Hổ, khi xưa đã là chủ nhân Dương Châu Đệ Nhất Lâu và cũng là hung thủ mưu hại Văn Nhân đại hiệp. Tây Môn Sương lạnh lùng:
- Thảo nào có cả tên chưởng quỹ Nhiệm Khổng Phương và ca kỹ Mạnh cô nương! Mạnh Lan Quân cười khanh khách:
- Cô nương, còn có Lý cô nương ở đây, cô nương nên cẩn trọng lời nói. Tây Môn Sương đỏ mặt:
- Sao ta nghe nói cô nương chết cùng với Nhiệm Khổng Phương rồi?
- Ái chà! Ta vừa nhắc cô nương nên cẩn trọng, sao cô nương lại trù ẻo ta thế? Cô nương có trù ẻo cũng vô ích, tình địch của cô nương không nghe cô nương đâu. Tây Môn Sương đỏ gay mặt. Môn Nhân Kiệt xen vào:
- Tây Môn cô nương cần gì nhiều lời với loại người ấy? Tây Môn Sương hơi nhún thân:
- Đa tạ Môn đại hiệp. Mạnh Lan Quân trừng mắt dữ dội nhìn Môn Nhân Kiệt:
- Oan gia! Người ta ai cũng có mối nối cũ, tại sao người lại yêu cũ quên mới? Tây Môn Sương lại đỏ mặt. Môn Nhân Kiệt lãnh đạm:
- Mạnh cô nương, “nhân chi sơ tính bản thiện” (người mới lớn lên ai cũng có tính thiện), đừng quên cô nương xưa kia cũng là con nhà lương thiện! Mạnh Lan Quân đỏ mặt:
- Ta chỉ là cánh hoa tàn rữa, ta còn sợ gì nữa?
- Mạnh cô nương, ở trong bể khổ quay đầu là thấy bờ, một ngày giác ngộ vẫn còn là kịp. Hồ Văn Hổ cười sáng sủa:
- Môn đại hiệp, người định khuyên nhủ cứu vớt nàng đó sao? Đột nhiên Tây Môn Sương hỏi:
- Hồ Văn Hổ, người chuẩn bị làm gì Môn đại hiệp? Hồ Văn Hổ cười hăng hắc:
- Ta vốn định đem y trình lên chủ nhân, nhưng nay ta đã đổi ý sẽ dùng y làm tấm mộc hộ thân, sau đó dùng y và Lý cô nương đổi lấy Văn Nhân Mỹ giả mạo kia, lấy hai đổi một, quý giáo đã có lợi hơn ta nhiều rồi đó. Tây Môn Sương:
- Nếu ta không ưng trao đổi, người sẽ xử trí ra sao?
- Ta cho rằng cô nương có thể bỏ Lý cô nương nhưng tuyệt không thể bỏ Môn đại hiệp. Tây Môn Sương đỏ mặt:

- Người nên hiểu rõ điều này, ta và Môn đại hiệp không hề có quan hệ gì, y là địch chứ không hề là bạn của tỳ giáo.
- Cô nương không nhớ sao? Môn đại hiệp đã lỡ uống trà độc của ta, bây giờ chỉ là một tên trói gà không chặt, bất cứ ai biết võ chỉ cần ấn một ngón tay là đủ. . . Hắn bật cười hăng hắc không nói tiếp. Tây Môn Sương biến sắc mặt trong khi Hồ Văn Hổ vẫn cười hăng hắc hỏi tiếp:
- Cô nương hãy quyết định đi, cô nương có chấp thuận đổi người hay không? Tây Môn Sương chau mày:
- Ta không thể quyết định, việc này phải có ý kiến của Giáo chủ.
- Tốt nhất là cô nương nên khuyên Giáo chủ hãy chấp thuận, cô nương cứ quay về hỏi ý kiến Giáo chủ, đi và về mất mấy ngày?
- Ít nhất là ba ngày, nhiều nhất năm ngày.
- Thôi được, ta sẽ ở đây đợi cô nương năm ngày, nếu lúc ấy Giáo chủ không chấp thuận trao đổi, e rằng Môn đại hiệp khó sống.
- Ta sẽ cố gắng kêu xin Giáo chủ chấp thuận trao đổi, nhưng nếu người dám động tới một sợi tóc của Môn đại hiệp và Lý cô nương, ta sẽ bắt người đền mạng mười người! Hồ Văn Hổ cả cười:
- Cô nương, có đến trăm Hồ Văn Hổ cũng không dám. . . Nàng quay lại nhìn Môn Nhân Kiệt một cái rồi chuyển mình dẫn các thủ hạ đi mất. Hồ Văn Hổ nhìn theo bóng bốn người, hắn hơi nhếch mép:
- Vị cô nương này thật là đa tình. . . Môn Nhân Kiệt lạnh nhạt bảo:
- Các hạ tưởng lầm đấy, chính như nàng vừa nói, ta hoàn toàn không có quan hệ gì với nàng mà lại còn là địch chứ không phải là bạn. Hồ Văn Hổ cười hiểm độc:
- Cuối cùng cô nương ấy cũng chỉ lo lắng cho Môn đại hiệp.
- Người lầm rồi, Thiên Hương Giáo của nàng giữ cái tên giả Văn Nhân Mỹ kia có ích gì? Tự nhiên sẽ bằng lòng trao đổi.
- Theo ta thấy, cái tên giả Văn Nhân Mỹ kia còn có chỗ đắc dụng hơn nhiều. . . để khi nào ta đổi được y, Môn đại hiệp sẽ thấy.
- Việc này các hạ dám quyết định thay chủ nhân ư?
- Tùy việc ta có quyền quyết định vì chủ nhân ta vẫn hoài nghi người đã tráo đổi Văn Nhân Mỹ, bất quá. . . Môn Nhân Kiệt tỉnh ngộ:
- Vì vậy quý chủ nhân mới dùng ta và Lý cô nương đổi lấy tên Văn Nhân Mỹ giả ấy?
- Đó cũng chỉ là bắt đắc dĩ, vả chăng chủ nhân vẫn hoài nghi tên Văn Nhân Mỹ giả ấy. . .
- Hoài nghi y đã tráo Văn Nhân Mỹ thật? Hồ Văn Hổ gật đầu:
- Chính vậy.
- E rằng quý chủ nhân chưa biết tên giả Cẩm Kiếm Thư Sinh ấy là thủ hạ của Trác thần quân, đâu có bản lĩnh gì quá cao thâm. . .
- Nói vậy người vẫn không biết tên giả Văn Nhân Mỹ là ai ư?
- Lẽ nào không phải là thủ hạ Trác thần quân? Hồ Văn Hổ cười gian trá không đáp, hiển nhiên vì hắn không muốn nói. Môn Nhân Kiệt chau mày lăm lăm:
- Tên ấy là ai. . . tên ấy là ai. . .
- oOo-

Tây Môn Sương trở về phòng riêng ở đông viện, phòng nàng chưa được thắp đèn nên tối mịt nhưng vì nhân lực hơn người nên nàng vẫn nhìn thấy lơ mơ có một bóng đen cao lớn đứng trong phòng nàng, nàng cả kinh đang định quát hỏi thì bóng đen ấy đã kịp mở lời trước:

- Tây Môn cô nương, tại hạ xin chịu tội đường đột! Tây Môn Sương hồi hộp, hai cánh môi rung động, bước vội vào phòng, thuận tay gài hai cánh cửa lại:
- Là Môn đại hiệp đây ư? Bóng đen ấy đáp:
- Chính là Môn Nhân Kiệt đây, thưa cô nương! Trong bóng tối hai má Tây Môn Sương đỏ ửng:
- Môn đại hiệp, để ta đốt đèn lên cái đã.
- Mời cô nương cứ tự nhiên. Ánh lửa lóe lên, Tây Môn Sương đã thắp cây đèn dầu nhỏ trên bàn, Môn Nhân Kiệt cung tay thi lễ mỉm cười:
- Tây Môn cô nương, tại hạ tự biết có phần đường đột, mong được. . . Tây Môn Sương cười nhẹ:
- Ta biết rồi, tất nhiên Môn đại hiệp vì bất đắc dĩ, mời ngồi! Môn Nhân Kiệt cảm tạ ngồi xuống, Tây Môn Sương nói trước:
- Lúc này nếu không được Môn đại hiệp ngăn cản kịp, Tây Môn Sương đã sơ suất làm hỏng đại sự của Môn đại hiệp. . .
- Vâng, vì bọn người ấy ai nấy đều gian hoạt, nên tại hạ bất đắc dĩ phải giả bị trúng độc. . .
- Đúng vậy, cũng như chuyện trao đổi người chỉ là chuyện giả.
- Vì nếu làm vậy, tại hạ đâu có cách nào gặp được tên hung thủ chính yếu?
- Không, đại hiệp yên tâm, đại hiệp vẫn còn cơ hội bắt giữ tên hung thủ chính yếu ấy vì tề giáo sẽ không đồng ý trao đổi người. Môn Nhân Kiệt a một tiếng:
- Có thật thế ư? Sau một lúc ngần ngại, Tây Môn Sương nói:
- Không giấu các hạ, chúng ta không bao giờ chịu đổi vì tên giả Văn Nhân Mỹ lần này chính là bạn thiết của Văn Nhân Mỹ, Thiên Diện Độc Hành Khách Lệnh Hồ Kỳ! Chỉ duy có Lệnh Hồ Kỳ là. . . Môn Nhân Kiệt buột miệng:
- Thế ra quý giáo đã biết. . . Tây Môn Sương ánh mắt lóe lên:
- Sao? Chẳng lẽ Môn đại hiệp cũng biết trước. . .
- Không. Tại hạ cũng mới chỉ nghe Hồ Văn Hồ nói đây thôi. Tây Môn Sương gật gật đầu chăm chú nhìn Môn Nhân Kiệt. Y có vẻ như bất an, vội đổi câu chuyện:
- Sở dĩ quý giáo không chấp nhận trao đổi người vì. . .
- Lệnh Hồ Kỳ rất có thể biết tung tích Văn Nhân đại hiệp.
- Đúng vậy, y phải biết, y phải biết. . .
- Ta còn chưa kịp thỉnh giáo, Môn đại hiệp đột ngột đến đây là có ý. . .
- Có việc này tại hạ muốn thỉnh giáo Tây Môn cô nương. . .
- Xin Môn đại hiệp cứ nói, nếu ta biết sẽ vui lòng báo lại.
- Đa tạ Tây Môn cô nương. . . vừa rồi có một tên bịt mặt áo đen rất cao dễ dàng thông qua đông viện của quý giáo đến tây viện gặp Hồ Văn Hồ ở tây viện rồi trở lại đông viện, không biết cô nương có biết hay không. . .
- Các hạ đã biết vậy, còn gì để hỏi ta nữa?
- Tại hạ muốn thỉnh giáo cô nương hẳn là gì của quý giáo?
- Môn đại hiệp có theo hẳn vào đông viện chứ?
- Không dám giấu cô nương, tại hạ có theo hẳn vào đông viện.
- Môn đại hiệp có nghe hẳn nói chuyện với nhị lão của tề giáo không? Môn Nhân Kiệt gật đầu:

- Có nhìn thấy điều ấy nhưng họ nói gì tại hạ nghe không được rõ, vì nhị lão quý giáo công lực thông huyền, tại hạ đâu dám đến gần?
- Ta sẵn sàng cho Môn đại hiệp biết, Giáo chủ tề giáo có hai thị vệ công lực tuyệt cao và được tin cẩn nhất trong tề giáo là Hắc thị vệ và Bạch thị vệ, hẳn chính là Hắc thị vệ đấy! Môn Nhân Kiệt chau mày:
- Hắc là Hắc thị vệ của Giáo chủ quý giáo đồng thời cũng là bộ hạ của tên hung thủ chủ mưu hãm hại Văn Nhân đại hiệp, quan hệ như thế, cô nương dạy tại hạ phải hiểu ra sao?
- Lễ nào Môn đại hiệp hoài nghi Giáo chủ tề giáo. . .

36. Thiên Hương Giáo Chủ

- Môn Nhân Kiệt không dám, nhưng xin cô nương cứ minh xét, cứ nghĩ thử xem phải chăng Giáo chủ quý giáo rất đáng hoài nghi?
- Ta không phủ nhận, nhưng ta dám đem mạng sống ra bảo đảm, tề giáo Giáo chủ tuyệt không phải là. . . Môn Nhân Kiệt cắt lời:
- Cô nương có nhớ chuyện người ta phóng hỏa đốt rụi Trác phủ?
- Tây Môn Sương rất nhớ.
- Và chuyện vừa rồi Giáo chủ quý giáo tình cờ bắt được Lệnh Hồ Kỳ?
- Môn đại hiệp hoài nghi Giáo chủ tề giáo cũng là người phóng hỏa đốt Trác phủ?
- Xin cô nương cứ suy nghĩ mà xem, Giáo chủ quý giáo có đáng hoài nghi hay chẳng, với hai sự việc ấy cô nương bảo tại hạ phải có thái độ thế nào?
- Môn đại hiệp, ta xin nói vắn tắt một lời, Giáo chủ tề giáo bị hoài nghi là cũng có phần đúng, nhưng Tây Môn Sương xin lấy tính mạng ra bảo đảm, Giáo chủ tề giáo tuyệt đối không phải là người mưu hại Văn Nhân đại hiệp và cũng tuyệt không phải là thủ phạm phóng hỏa Trác phủ. Môn Nhân Kiệt cười nhạt:
- Tây Môn cô nương lấy gì làm chắc?
- Tây Môn Sương theo hầu Giáo chủ đã lâu năm, biết rất rõ Giáo chủ là người thế nào, Giáo chủ có thể nói là người số một trên đời này về kỳ tài và trí tuệ. . . Môn Nhân Kiệt gật đầu:
- Cái ấy tại hạ cũng có thể tin được, nếu không sao lại làm lãnh tụ Thiên Hương Giáo? Và xét các cao thủ trong quý giáo, trừ Hắc thị vệ là ác nhân, ngoài ra ai cũng là anh kiệt hiệp nghĩa!
- Môn đại hiệp nên tin. . .
- Cô nương, còn hai việc ấy làm sao giải thích?
- Ta có thể nói thế này, Môn đại hiệp nên biết, tề giáo đang dốc hết toàn lực tìm kiếm Văn Nhân đại hiệp để mời người đến Mai Cốc một phen. . . Môn Nhân Kiệt gật đầu:
- Điều ấy tại hạ có biết!
- Đã thế, tại sao Giáo chủ tề giáo còn mưu hại Văn Nhân đại hiệp làm gì? Mà mưu hại người rồi làm sao còn mời người đến Mai Cốc được nữa?
- Tây Môn cô nương, xin cho tại hạ nói thẳng, tại hạ còn chưa rõ dụng ý thực của quý giáo khi bắt cóc Văn Nhân đại hiệp là gì.
- Môn đại hiệp cho rằng Giáo chủ tề giáo có ác ý?
- Không dám, nhưng nếu giả như dụng ý của quý giáo là bắt lương thì đủ chứng minh. . .

- Môn đại hiệp, dụng ý của tề giáo mời Văn Nhân đại hiệp đến Mai Cốc chỉ là muốn được Văn Nhân đại hiệp giúp cho một việc chứ hoàn toàn không có ác ý. Môn Nhân Kiệt lại a một tiếng:
- Văn Nhân đại hiệp thân mang bạo bệnh, thần trí mơ hồ gần thành phế nhân, làm sao giúp cho quý giáo được việc gì?
- Môn đại hiệp, việc này là việc cơ mật của tề giáo, xin cho ta không tiết lộ.
- Vậy thì tại hạ không dám tin quý giáo bắt cóc Văn Nhân đại hiệp là không có ác ý.
- Tin hay không là tùy Môn đại hiệp, Tây Môn Sương chỉ tự biết mình không làm gì đáng thẹn với lương tâm.
- Nếu Tây Môn cô nương không tiện nói thôi thì cũng được, nhưng riêng tại hạ căn cứ vào những sự việc ấy mà suy đoán, xin nói thẳng Giáo chủ quý giáo rất khả nghi. Tây Môn Sương ngạc nhiên:
- Những sự việc nào?
- Vâng, thí dụ như hai việc đã nói lúc nãy, ngoài ra theo vị Hắc thị vệ có nói Giáo chủ quý giáo có mộng thống nhất thiên hạ bá chủ vô lâm, bất cứ ai, phạm đã có dã tâm ấy, điều trước tiên tất phải trừ khử trở ngại là Văn Nhân đại hiệp và Trác thần quân, sau đó mới tới thu phục Đông Tây Lương Bảo và Nam Bắc Tứ Trại, sự thực quý giáo đã mưu hại Văn Nhân đại hiệp, nay lại sai bộ hạ tiềm phục bên người Trác thần quân, bắt cóc Lý bảo chủ Phi Vân Bảo.
- Nói vậy là Môn đại hiệp đã nghe hết đàm thoại giữa Hắc thị vệ và nhị lão rồi còn gì nữa? Môn Nhân Kiệt ngăn người, đành cười gượng:
- Sự thực là thế, tại hạ không dám phủ nhận.
- Đã như thế, tề giáo rõ ràng không phải là địch nhân của bọn ở tây viện, vì sao lại cướp Lý Thương Như trong tay bọn Đường Lăng Ba của Tàng Long Trại.
- Cô nương xin cho tại hạ nói thẳng, chẳng qua đó là mưu mẹo che mắt người khác và tay trái đưa qua tay phải của quý Giáo chủ thôi.
- Xem ra ta có nói gì đi nữa, Môn đại hiệp cũng chẳng tin ta?
- Tại hạ không dám, nhưng tại hạ ngờ rằng cô nương biết không ít về nội tình của Giáo chủ quý giáo.
- Môn đại hiệp, ta đã nói qua, ta theo Giáo chủ đã lâu năm. . .
- Sự thực, chắc cô nương cũng biết chuyện Hắc thị vệ tiềm phục trong nội bộ Trác thần quân, chưa chắc Giáo chủ đã muốn cho cô nương biết đâu!
- Điều ấy ta biết, chỉ vì ta. . . Mặt nàng ửng đỏ lên, im không nói nữa. Môn Nhân Kiệt không chú ý đến thần sắc của Tây Môn Sương, y nói tiếp:
- Còn nữa, việc Giáo chủ quý giáo thân xuất thủ bắt cóc người giả Văn Nhân đại hiệp, cô nương cũng đâu biết trước. . .
- Tại sao Môn đại hiệp biết ta không biết trước?
- Rất đơn giản, nếu cô nương biết trước, sao còn sai cao thủ đến đòi Văn Nhân đại hiệp từ tay Trác thần quân? Tây Môn Sương ngăn mặt nhất thời không biết nói gì.
- Còn nữa, cô nương, việc quý Giáo chủ bắt Lý Thương Như ở Tàng Long Trại, cô nương cũng không hề biết trước.
- Môn đại hiệp làm sao biết?
- Cái ấy đáng lẽ cô nương phải tự hỏi mới đúng. Tây Môn Sương biến sắc không biết đáp ra sao, một lúc lâu nàng mới nói:
- Môn đại hiệp, dù sao Tây Môn Sương cũng chỉ là thuộc hạ của Thiên Hương Giáo. Môn Nhân Kiệt chau mày:

- Cô nương, nếu lỡ ra quý Giáo chủ thật là hung thủ, chẳng lẽ cô nương cũng. . .
- Giáo chủ tuyệt đối không phải loại người ấy.
- Cô nương, tại hạ chỉ nói lỡ ra.
- Môn đại hiệp, với thân phận của Giáo chủ không thể có chuyện lỡ ra.
- Xem ra cô nương đã tuyệt đối tin ở Giáo chủ, cô nương, tại hạ xin nói một câu, bất kể ai trong quý giáo đối xử với tại hạ ra sao, tại hạ tuyệt đối không coi quý giáo là địch nhân.
- Đa tạ Môn đại hiệp, Tây Môn Sương chỉ biết tận trung với Giáo chủ mà thôi.
- Vậy thì, cô nương, tại hạ xin cáo từ. Môn Nhân Kiệt tức khắc đứng dậy. Tây Môn Sương cũng vội đứng lên theo:
- Đêm nay Môn đại hiệp đến đây là khách nhưng qua đêm nay rồi xin đừng trách Tây Môn Sương phải coi Môn đại hiệp là địch nhân, nếu Môn đại hiệp có hành vi nào bất lợi cho tệ giáo. . .
- Cô nương là chủ, tại hạ không tiện nói gì, nhưng theo tại hạ, cô nương không nên coi tại hạ là địch nhân, tại hạ xin phụng báo một câu, nếu cô nương hạ thủ, tại hạ tất phải tự vệ nhưng quyết không đả thương ai khác. Dứt lời, y cung tay thi lễ. Ngay lúc ấy, ngoài cửa có tiếng trong trẻo gọi:
- Xin Môn đại hiệp lui bước, dì Sương, cháu có thể vào được không? Đó là thiếu niên áo đen Mai Lãnh! Môn Nhân Kiệt vội đáp:
- Thiếu hiệp, Môn Nhân Kiệt xin tuân lệnh. Thiếu niên Mai Lãnh bước vào nói lớn:
- Cháu có nghe câu chuyện giữa dì Sương và Môn đại hiệp, cháu xin lấy tính mạng ra bảo đảm gia mẫu không phải là người mưu hại Văn Nhân đại hiệp. Môn Nhân Kiệt vội đáp:
- Thiếu hiệp, đến nay Môn Nhân Kiệt cũng chỉ đang điều tra. . .
- Chẳng lẽ Môn đại hiệp không thể tin cháu?
- Điều ấy không phải không tin, nhưng đứng vào lập trường của tại hạ lẽ nào tại hạ không tham dự điều tra cho rõ trắng đen? Thiếu niên áo đen Mai Lãnh đáp:
- Nhưng đứng ở lập trường cháu, cháu không thể để Môn đại hiệp có bất cứ hành vi nào bất lợi cho gia mẫu.
- Thiếu hiệp, chúng ta đều có lập trường riêng, thiếu hiệp cũng đã nghe vừa rồi tại hạ nói với Tây Môn cô nương, tại hạ không muốn trở thành kẻ địch của bất cứ ai.
- Môn đại hiệp cũng nên biết, gia mẫu là Giáo chủ một môn giáo, đâu ai dám đối địch với Thiên Hương Giáo? Môn Nhân Kiệt gật đầu:
- Vâng, thiếu hiệp, dù chư vị có tận lực hạ thủ tại hạ, tại hạ cũng quyết không đả thương ai. Thiếu niên áo đen Mai Lãnh ngạc nhiên:
- Đã như thế. . . Môn Nhân Kiệt cả cười:
- Các cao thủ quý giáo phải chăng là vây chặt nơi này? Thiếu niên lắc đầu:
- Xin Môn đại hiệp yên tâm, không ai phát hiện ra Môn đại hiệp đâu! . . .
- Bọn chúng theo thiếu hiệp đến đây? Đột nhiên hai mắt thiếu niên nhướng cao chuyển đầu quay ra ngoài hỏi lớn:
- Ai ở ngoài đó? Chỉ nghe một giọng hết sức lạnh lùng ở ngoài phòng:
- Mai Lãnh, là thúc tổ của cháu đây. Hãy bảo tên hậu sinh ấy ra ngoài này nói chuyện. Tây Môn Sương biến sắc:
- Đó là nhị lão. Môn Nhân Kiệt cười nhạt:
- Xin thiếu hiệp dẫn tại hạ ra ngoài. Thiếu niên áo đen hơi ngần ngại một chút, cuối cùng liền bước ra trước, Môn Nhân Kiệt bước theo chân liền. Bên ngoài hai lão nhân một mập mạp một gầy ốm đứng sánh vai giữa

sân, sau lưng hai lão nhân là tám tên hoàng y hộ pháp, bên tả là Bát Tý Ngọc Na Tra Thường Xuân Anh. Môn Nhân Kiệt bước tới cung tay thi lễ:

- Bái kiến nhị vị tiền bối. Lão nhân mập mạp lạnh nhạt:
- Hậu sinh, chúng ta không cần đa lễ. Lão nhân gầy ốm lạnh lùng hỏi:
- Tiểu tử ngươi là Môn Nhân Kiệt?
- Vâng, tiền bối, văn bối Môn Nhân Kiệt.
- Vừa rồi ngươi nhất quyết bôi lọ thanh danh Giáo chủ chúng ta? Môn Nhân Kiệt cười nhạt:
- Tiền bối, văn bối chỉ căn cứ vào nhiều sự thật, đối với chuyện Văn Nhân đại hiệp bị hãm hại, văn bối rất nghi ngờ quý Giáo chủ. Lão nhân gầy ốm nổi giận:
- Im miệng ngươi lại, dám ngậm máu phun người ô uế Giáo chủ chúng ta?
- Tiền bối, văn bối căn cứ vào sự thực mới dám nghi ngờ quý Giáo chủ, trước khi tìm ra đây đủ chứng cứ, văn bối chưa hề có câu nào xác quyết ngoài sự nghi ngờ.
- Vậy là đủ, Giáo chủ tể giáo đâu phải là người để người muốn ám chỉ cái gì cũng được?
- Quý Giáo chủ có ý định nhất thống giang hồ, bá chủ võ lâm, đó là sự thực. Lão nhân gạt đầu:
- Đúng vậy, người định làm gì nào?
- Tiền bối, văn bối cũng vì thân phận võ lâm, phạm bất cứ ai nếu có đủ tài đức, không cần phải tranh đoạt, văn bối sẽ cùng võ lâm đồng đạo suy tôn lên làm minh chủ, nhưng nếu như y là người không tài không đức, thì dù là bất cứ ai, tất cả võ lâm không ai có thể ngồi yên để y tha hồ gây ra gió tanh mưa máu! Lão nhân gầy ốm gầm to:
- Lớn gan thật, hậu sinh cuồng vọng, ngươi có bao nhiêu bản lĩnh. . . Môn Nhân Kiệt lạnh lẽo:
- Không cần bản lĩnh, tiền bối, chỉ cần chính khí trong lòng, và một bầu nhiệt huyết lấy đại nghĩa thắng hung tàn, dù mất đầu, tuôn máu, nát thân, văn bối cũng không hề thương tiếc, chỉ có thể thôi. Tây Môn Sương và Mai Lãnh cũng hoảng hốt động dung. Lão nhân mập mạp lắc đầu nhè nhẹ, đột nhiên buông tiếng:
- Thảo nào Mai Lãnh kết bằng hữu với ngươi, cũng chẳng trách Sương nha đầu đối với ngươi có. . . Nhưng lão nhân gầy đã hừ một tiếng lạnh:
- Tiểu tử thật không biết trời cao đất dày là gì! Môn Nhân Kiệt cười nhạt:
- Xin cho biết nhị vị tiền bối xưng hô ra sao? Lão nhân gầy đảo mắt:
- Ngươi muốn biết làm gì?
- Không làm gì cả, chỉ vì lễ nghĩa mà văn bối muốn thỉnh giáo.
- Thôi được, ta là Cô Cối, lão kia là Tra Minh, là hai sư thúc của Giáo chủ Môn Nhân Kiệt a một tiếng:
- Phải chăng là Hương Hải Song Kỳ khi xưa? Nhị lão đều chấn động, lão nhân gầy nhướng mày:
- Hậu sinh, ngươi biết nhiều lắm đó, đúng vậy, chính là chúng ta.
- Nói như thế vị Giáo chủ của quý giáo phải là cao đồ của Mai Ẩu Lê Vô Cấu Lê tiền bối? Lão nhân tên Cô Cối kêu lên:
- Hậu sinh, ngươi biết nhiều lắm. . . Lão nhân tên Tra Minh đột nhiên nói:
- Giáo chủ tể giáo là ái nữ của sư tỷ chúng ta, hậu sinh ngươi là môn hạ của ai mà biết chuyện cũ của Hương Hải Song Kỳ chúng ta?
- Nói về sư môn, văn bối chính là đồ đệ của Văn Nhân đại hiệp!
- Nói vậy, là do y nói cho ngươi biết?
- Vâng, tiền bối nói đúng. Tra Minh đảo mắt:

- Văn Nhân Mỹ nói về sư tỷ ta ra sao?
- Dị nhân một thời, tâm cao khí ngạo, rất đáng nể trọng. Tra Minh gật đầu:
- Nghe cũng được đấy, còn y nói gì về sư huynh đệ chúng ta?
- Cũng là tiền bối dị nhân nhưng Cô tiền bối tính tình thiên lệch nóng nảy vô cớ, đó là khuyết điểm nhỏ của tiền bối theo lời sư phụ văn bối. Cô Cối trừng mắt:
- Hậu sinh, ngươi dám phê bình ta. . . Tra Minh nói:
- Lão nhị, y nói đúng đấy, ngươi nổi giận làm chi? Cô Cối hừ một tiếng, im bặt. Tra Minh quay qua Môn Nhân Kiệt, lại hỏi:
- Hậu sinh, ngươi nghĩ mà xem, Giáo chủ ta có thân mẫu như thế, lại có hai sư thúc chúng ta, người cần gì làm việc xấu xa ấy?
- Nhưng. . . văn bối khó hiểu mấy việc xảy ra vừa rồi.
- Ta dám nói chắc, nếu đó không phải là tình cờ trùng hợp thì cũng là người cố ý vu oan giá họa cho Giáo chủ ta.
- Tiền bối, Hắc thị vệ của Giáo chủ quý giáo tiềm phục bên người Trác thần quân lại có liên hệ với bọn người ở tây viện, Giáo chủ quý giáo có ý đồ thống nhất giang hồ, xưng bá võ lâm, đó là sự thực. Tra Minh giật mình, lâu lắm mới đáp:
- Cái ấy. . . hậu sinh, có lẽ không phải do Giáo chủ thi hành. . . Cô Cối hừ lạnh một tiếng:
- Mà dù có đi nữa có sao?
- Cổ tiền bối là sư đệ của Lê tiền bối và cũng là sư thúc của quý Giáo chủ sao không tận lực làm tròn trách nhiệm giám thị giáo đạo mà còn bào chữa khuyết điểm của người? Cô Cối đỏ mặt, đột nhiên nổi giận:
- Tiểu tử giỏi thật, để ta xem ngươi có bao nhiêu bản lĩnh mà dám phê phán lão nhân gia ta! Lão ta khinh thân lên, mau như điện vờn chớp đáp tới. Tra Minh muốn ngăn cản cũng không kịp, vừa định quát to. Môn Nhân Kiệt vẫn cười nhạt:
- Nếu Cô tiền bối sửa đổi được tính khí thì tốt hơn nhiều! Y bắn ra một chỉ lực mau lẹ chớp nhoáng điểm tới thu về liền. Chỉ trong chớp mắt ấy, Cô Cối đã chấn động phải lùi lại, tay tả ôm lấy tay hữu đẩy về kinh dị ngăn người đứng tại chỗ, nhưng chỉ thoáng chốc lão lại đứng vững râu tóc định khinh thân lướt tới nữa. Tra Minh vội quát to:
- Lão nhị, người ta đã hạ thủ lưu tình, ngươi còn chưa biết sao? Cô Cối không dám động thân nhưng nét mặt hậm hực trừng trừng nhìn Môn Nhân Kiệt. Tra Minh cũng ngưng mắt nhìn y, sắc mặt trầm trọng.
- Hậu sinh, ngươi cũng biết Chân Thần Chỉ? Y đáp:
- Văn bối đã nói rồi, văn bối là đồ đệ của Văn Nhân đại hiệp! Tra Minh lắc đầu:
- Hậu sinh, ngươi nói láo, ở đời chỉ có Văn Nhân Mỹ là người gần như duy nhất giao đấu ngang ngửa với huynh đệ chúng ta chứ không có ai có thể thắng được huynh đệ chúng ta. . . trước đây nghe con nha đầu Sương kia ca tụng võ công ngươi, chúng ta không tin nổi, nay xem ra không phải là ngoa, hậu sinh. . . ta muốn thương lượng với ngươi, ngươi có đồng ý?
- Trước khi tiền bối chưa nói thương lượng việc gì, văn bối đâu dám hỏi đáp. Tra Minh gật đầu:
- Hậu sinh, ngươi rất đáng nể trọng đấy.
- Đa tạ tiền bối quá khen.
- Nghe đây. . . ngươi hãy tạm thời chấm dứt làm phiền Thiên Hương Giáo, ngày mai ta sẽ dẫn tất cả về lại Mai Cốc hỏi tường tận Giáo chủ. . .
- Nhưng lỡ ra. . .

- Ta hiểu rồi, huynh đệ ta sống đến gần đây tuổi mà không phân biệt được thế nào là thật giả nữa sao, người yên tâm, Giáo chủ tuyệt không thể che mắt được huynh đệ ta đâu. . . và chẳng ta làm việc gì cũng công minh chính trực, dù cho con đề ta có sai lầm ta cũng không thêm bênh vực, người cứ yên tâm chờ đợi. Môn Nhân Kiệt đáp:

- Với thanh danh nhị vị tiền bối, văn bối nào dám không tin? Tiền bối, lỡ mọi việc là thực, tiền bối sẽ làm sao? Tra Minh đáp:

- Nước có phép nước, nhà có phép nhà, huynh đệ ta sẽ có cách xử trí Giáo chủ nếu thực người phạm tội.

- Đa tạ lão tiền bối. . .

- Không cần đa tạ, nếu như tình cờ trùng hợp hoặc có người vu oan giá họa cho Giáo chủ thì sao? Môn Nhân Kiệt đáp:

- Văn bối sẽ xin tới tận nơi chịu tội.

- Không cần, người chỉ việc đáp ứng chúng ta một điều là được.

- Xin tiền bối cứ nói, nếu có thể đáp ứng được văn bối sẽ xin đáp ứng.

- Người phải đến Mai Cốc ngụ một thời gian dài cho hai lão ta gần gũi!

- Được yêu quý đến vậy, văn bối xin tuân lệnh! Tra Minh mừng rỡ:

- Hay lắm, chúng ta coi như đã ước định, người hãy đợi chúng ta! Đột nhiên Cô Cối lão nhân ho khan một tiếng:

- Còn việc này nữa, hừ. . . hừ. . . tiểu tử người đã có gia thất chưa? Tây Môn Sương thành linh đồ gay cả mặt. Mai Lãnh xen vào:

- Thúc tổ, sao thúc tổ lại hỏi câu như thế? Môn Nhân Kiệt không đáp thẳng câu ấy, y cung tay thi lễ:

- Văn bối xin cáo từ! Vừa nói y vừa cất bước quay đi. Nhìn theo bóng người thanh nhả siêu thoát của Môn Nhân Kiệt, Mai Lãnh kéo áo Tây Môn Sương:

- Dì Sương, có nên nói cho nhị vị sư thúc {tổ} biết không? Câu hỏi ấy Tây Môn Sương không thể hỏi đáp, nàng cúi gằm đầu, mặt đỏ ửng, đột nhiên nàng ngẩng đầu lên:

- Lão thúc, nay y chưa rõ là bạn hay thù, sau này sẽ nói! Tra Minh ngạc nhiên:

- Chưa rõ bạn hay thù, Sương nha đầu, chẳng lẽ người với Văn Nhân. . . Mai Lãnh giậm chân:

- Thúc tổ, thôi đừng nói nữa. . . Tra Minh lắc đầu:

- Ủ, không nói nữa, Văn Nhân Mỹ tuy là tuyệt đại kỳ nhân xem ra cũng khó hơn tiểu tử này, hừ, đúng rồi, nhìn dáng vẻ của y. . . Sắc mặt lão trầm xuống:

- Không nói nữa, Sương nha đầu. . . truyền lệnh thu thập hành lý, sáng sớm ngày mai lên đường!

-oOo-

Khi Môn Nhân Kiệt quay về tây viện, cảnh tượng trước mắt khiến y ngẩn người. Những người bị y điểm huyết là Hồ Văn Hổ, Tiền Nhất Quán, Mạnh Lan Quân và Tiểu Thanh biến mất sạch, kể cả Lý Vân Hồng cũng mất bóng. Môn Nhân Kiệt định thần, ý nghĩ ngoài tên hắc thị vệ Thiên Hương Giáo ra, không ai khác làm được việc này vì chỉ có hắc thị vệ thân phận đặc biệt mới có thể tự do đi lại không bị ai ngăn cản.

Đối với Môn Nhân Kiệt, các người khác không đáng kể, nhưng an nguy của Lý Vân Hồng rất nghiêm trọng, không một chút do dự, Môn Nhân Kiệt bắn tung thân lên trên không, khi lơ lửng trên không, y quét mắt một vòng xuống dưới lập tức đã nhận ra. Ở phía tây trên một khoảng đất hoang đã có mấy nhân ảnh, ngoài ra nằm dưới đất cũng có mấy người nữa.

Môn Nhân Kiệt phát mạnh tay phi thân vọt đến. Đến gần độ hai mươi trượng, Môn Nhân Kiệt đã nhìn thấy rất rõ, mấy người đứng là Trác Không Quân, Đồng Thiên Giáp và hai tên hắc y cao thủ của Trác phủ. Còn nằm dưới đất là Hồ Văn Hổ, Tiền Nhất Quán. Chỉ không thấy tên Hắc thị vệ, Mạnh Lan Quân, Tiểu

Thanh và Lý Vân Hồng. Đương nhiên lúc ấy Trác Không Quần cũng đã phát hiện ra Môn Nhân Kiệt. Đồng Thiên Giáp rú lên một tiếng nhỏ định chặn y lại. Môn Nhân Kiệt kịp thời lên tiếng:

- Đồng tổng quản, là Môn Nhân Kiệt đây! Đồng Thiên Giáp dừng thân lại, Môn Nhân Kiệt cũng rơi thân xuống. Trác Không Quần vẫn lạnh lẽo đứng im như không hề nhìn thấy Môn Nhân Kiệt. Môn Nhân Kiệt nhìn Hồ Văn Hổ và Tiền Nhất Quán nằm bất động dưới đất, sau đó y mới quay qua cung tay thì lễ với Trác Không Quần, y chưa kịp cất tiếng, Trác Không Quần đã lạnh lẽo mở lời:
- Không ngờ Môn đại hiệp cũng đến nơi này! Y đáp:
- Tại hạ vốn ngụ tại Tam Tương Khách Điểm!
- Môn đại hiệp tương kế tựu kế đến đây? Môn Nhân Kiệt giật mình:
- Thần quân biết rồi ư? Trác Không Quần lạnh lẽo chỉ xác Hồ Văn Hổ:
- Là do hần nói ra! Môn Nhân Kiệt gật đầu:
- Hai tên ấy bị Thần quân giết chết?
- Hồ Văn Hổ chết dưới chưởng ta, còn Tiền Nhất Quán bị Đồng Thiên Giáp giết, sao? Ta có giết lầm chúng không? Hiển nhiên trong lòng Thần quân vẫn còn nhiều vướng mắc đến nay chưa hiểu hết. Môn Nhân Kiệt đáp:
- Thần quân, hai tên ấy chết là đáng rồi!
- Vậy là tốt, ta cứ tưởng hai tên thất phu ấy đã chết lâu rồi, không ngờ chúng còn sống và không ngờ lại chết một lượt dưới tay ta.
- Đó là vì lưới trời lồng lộng, Thần quân đã tra hỏi được những gì?
- Chẳng hỏi được gì khác.
- Nói vậy, Thần quân còn chưa biết. . . Trác Không Quần cất lời:
- Ta biết chứ, Tôn Bất Tiếu là người của Thiên Hương Giáo, lâu nay hần làm thuộc hạ của ta được ta hết sức tin cậy, nào ngờ hần chính là tông phạm hãm hại bằng hữu ta, Trác Không Quần ta nào còn mặt mũi nhìn thiên hạ vô lâm nữa?
- Thần quân, đó là vì bọn chúng quá cao minh, mưu mô sâu hiểm. . .
- Không cần an ủi ta, Môn đại hiệp vì sao lại đến đây?
- Để báo Tôn Bất Tiếu vẫn còn ẩn nấp đâu đây, Thần quân nên đi mau.
- Nói như vậy, Môn đại hiệp cũng biết tất cả hành vi mờ ám của Thiên Hương Giáo rồi chứ?
- Vâng, thưa Thần quân. . . nhưng mục đích tại hạ. . . nói thật với Thần quân, tại hạ chỉ nghi ngờ một mình Giáo chủ Thiên Hương Giáo mà thôi! Trác Không Quần hừ một tiếng:
- Giáo chủ như thế tất biết giáo đồ thế nào rồi, sự thực đã chứng minh, tất cả mọi chuyện xưa nay đều là do Thiên Hương Giáo gây ra. Môn đại hiệp còn nói đến nghi ngờ làm gì nữa? Môn Nhân Kiệt cười nhạt:
- Thần quân, tuy nói như thế, nhưng trước khi có chứng cứ xác thực, không nên vu oan cho người, có thể là do sự trùng hợp tình cờ hoặc có người vu oan giá họa cho họ

37. Mối Thù Bằng Hữu

- Môn đại hiệp sao lại nói vậy?
- Thần quân có biết xuất thân của Thiên Hương giáo chủ chăng?

- Trác mỗ biết ít, nghe ít, có lẽ Môn đại hiệp biết?
- Cũng biết ít nhiều, Thần quân có biết khi xưa có Hương Hải Tam Kỳ? Trác Không Quần hơi giật mình:
- Môn đại hiệp muốn nói tới Mai Ấu Lê Vô Cấu và hai sư đệ Tra Minh, Cô Cối?
- Chính thị.
- Chẳng lẽ Thiên Hương Giáo có duyên nguyên với ba nhân vật ấy?
- Đâu chỉ có duyên nguyên mà thôi, Thiên Hương giáo chủ chính là ái nữ của Mai Ấu Lê tiền bối! Trác Không Quần biến sắc:
- Thảo nào họ có giáo hiệu là Thiên Hương Giáo và đóng giáo đô ở Mai Cốc, thì ra là thế. . . Môn đại hiệp đã gặp bọn họ chứ?
- Chính có, họ cũng ngụ tại Tam Tương Khách Điểm.
- Trác mỗ cũng trú ngụ ở khách sạn đối diện với Tam Tương Khách Điểm. Môn Nhân Kiệt a một tiếng:
- Thần quân theo dõi Thiên Hương Giáo để vì. . . Trác Không Quần lạnh lùng:
- Để chờ cơ hội đoạt lại bằng hữu của Văn Nhân nhị đệ là Lệnh Hồ Kỳ và cũng thám thính tông tích Văn Nhân nhị đệ. Môn Nhân Kiệt đáp:
- Thần quân, Lệnh Hồ Kỳ đâu có mặt trong trấn thành này.
- Cái ấy Trác mỗ biết. Trác mỗ đã theo dõi chúng từ khi chúng rời Mai Cốc tới đây, không ngờ lại xảy ra vụ tên thất phu Tôn Bất Tiếu. . . ta thề sẽ xé xác tên thất phu ấy làm trăm mảnh! Câu cuối cùng hắn vừa nói vừa nghiêng rằng rất dễ sợ. Môn Nhân Kiệt vội hỏi:
- Thần quân, chẳng lẽ Tôn Bất Tiếu lại đào thoát rồi ư?
- Chính vậy, hắn đã đào thoát không chỉ một mình mà còn đem theo hai nữ nhân, uy hiếp cả Lý cô nương của Phi Vân Bảo nữa. Môn Nhân Kiệt gật đầu:
- Thì ra là thế, kể ra số Tôn Bất Tiếu cũng còn lớn đấy. . .
- Vừa rồi Môn đại hiệp đề cập tới xuất thân của Giáo chủ Thiên Hương Giáo là có dụng ý gì?
- Giáo chủ Thiên Hương Giáo là ái nữ của Mai Ấu Lê tiền bối và sư đệ nữ của nhị vị tiền bối Tra Minh, Cô Cối, xuất thân như thế, tựa hồ như không phải là người ác. . . Trác Không Quần hừ một tiếng:
- Môn đại hiệp có nghe, thường có câu “mẹ hiền sinh con dữ”?
- Thần quân cho rằng. . .
- Trác mỗ nghe Hồ Văn Hổ nói, Giáo chủ Thiên Hương Giáo có dã tâm nhất thống bá chủ võ lâm, chỉ với dã tâm ấy thôi cũng đủ cho Trác mỗ không thể khoan tay ngồi nhìn. Môn Nhân Kiệt trầm ngâm rồi đáp:
- Thần quân dự tính. . .
- Một bộ phận thực lực của Thiên Hương Giáo vẫn ở gần đây, trong đó có hai sư thúc của yêu phụ Giáo chủ và cả con trai của y thị nữa. Trác mỗ định mời Môn đại hiệp cùng hợp thủ bắt giữ chúng để giữ chính nghĩa võ lâm trừ hại cho thiên hạ, rửa hận cho bằng hữu ta. Môn Nhân Kiệt chau mày:
- Thần quân, tại hạ đã lỡ ước hẹn với Tra tiền bối, không tiện xuất thủ. . .
- Môn đại hiệp ước định những gì với Tra Minh? Môn Nhân Kiệt kể lại việc ước định với Tra Minh. Nghe xong Trác Không Quần cười lạnh:
- Môn đại hiệp vốn là người thông minh, sao lại ước định hồ đồ như thế? Giáo chủ yêu phụ kia là sư đệ nữ của họ Tra, lão ta lẽ nào không bênh vực che chở cho cháu? . . .

- Thần quân, Tra tiền bối vốn là cao nhân uy danh đã lâu, tại hạ hiểu rõ tính cách của tiền bối. . . vả chăng “oan có đầu, nợ có chủ” chúng ta nếu có oán cừu là oán cừu với Giáo chủ của họ chứ đâu có liên hệ đến các giáo đồ?

- Trừ diệt ác nhân là tâm nguyện xưa nay của Trác mỗ, Trác mỗ thề tiêu diệt toàn bộ Thiên Hương Giáo. Môn Nhân Kiệt tự biết không thể lay chuyển được ý định của Trác Không Quần, y chia tay với họ lên đường.

-oOo-

Mấy hôm sau đó vô lâm rất an tĩnh, an tĩnh một cách lạ lùng! Thế nhưng đó chỉ là sự an tĩnh bề ngoài, bên trong ẩn chứa nguy cơ lớn mà chưa ai biết. Sự an tĩnh lạ lùng ấy hình như chẳng có gì đáng mừng vì nó rất giống sự an tĩnh trước khi mưa gió bão bùng, khoảnh khắc ấy chỉ báo hiệu mưa to gió lớn có thể đổ xuống bất cứ lúc nào. . .

Vào một ngày sau mười một ngày Môn Nhân Kiệt chia tay với Trác Không Quần, trên Hoàng Hạc Lâu hôm ấy. . .

Tích nhân dĩ thừa Hoàng Hạc khứ Thử địa không dư Hoàng Hạc lâu Hoàng Hạc nhất khứ bất phục phản Bạch Vân thiên tải không du du. . . Đó là bài ca ngợi Hoàng Hạc lâu, tuyệt bút của Thôi Hiệu đời Đường. Hoàng Hạc Lâu nằm trong đất Võ Hán giữa cảnh vật bao la hoành tráng không bút mực nào tả xiết.

Bấy giờ trên lầu Hoàng Hạc có một người thân thể cường tráng, khí độ cao khiết anh tuấn hơn đời mặc trường bào màu trắng đứng dựa vào lan can phóng tầm mắt chiêm ngưỡng thiên nhiên hùng vĩ, nét mặt người áo trắng ấy mười phần anh tuấn xuất trần, chỉ tiếc là sắc mặt vàng vọt không giống như bậc thần tiên. Y khoanh tay dựa vào lan can, miệng ngâm bài luật Đường “Hoàng Hạc lâu” của Thôi Hiệu, khi y ngâm đến câu áp cuối: “Nhật mộ hương quan hà xứ thị”, đột nhiên dưới chân Hoàng Hạc Lâu có tiếng người ngâm tiếp: “Yên ba giang thượng sử nhân sầu”. Khách áo trắng ấy nhướng mày, mỉm cười:

- Có vị cao nhân nào, xin được mời lên lầu! Dưới lầu có tiếng người đáp:

- Không dám nhận hai tiếng cao nhân của Môn đại hiệp, cố nhân tìm đến làm phiền thanh thú của Môn đại hiệp, xin rộng lượng khoan hồng. Khách áo trắng ấy chính là Môn Nhân Kiệt, y sáng mắt lên:

- Đã là cố nhân, cần gì khách sáo, mời mau lên lầu! Dưới lầu có tiếng đáp “tuân lệnh” rồi bóng đen chuyển động như bóng ma, nhìn lại, trên lầu đã có thêm một người nữa, nghiêm nhiên là. . . Môn Nhân Kiệt giật mình:

- Tôn Bất Tiểu, là các hạ đó ư? Người mới đến chính là Lãnh Tâm Quỷ Tôn Bất Tiểu, hắc hắc cười không đáp.

- Quả là bất ngờ cho tại hạ, Tôn Bất Tiểu, các hạ dám ngang nhiên gặp tại hạ, chẳng lẽ không sợ tại hạ. . . Tôn Bất Tiểu cười hăng hắc, lắc đầu:

- Hiện nay Tôn Bất Tiểu là thân phận sứ giả, phụng lệnh đến đây. Môn Nhân Kiệt ngạc nhiên:

- Phụng lệnh? Các hạ phụng lệnh ai đến đây? Mục quang Tôn Bất Tiểu chuyển động:

- Lẽ nào Môn đại hiệp quên đã ước định với Tra tiền bối của tề giáo. . . Môn Nhân Kiệt a một tiếng:

- Thì ra các hạ phụng lệnh Tra tiền bối? Tôn Bất Tiểu gật đầu:

- Chính vậy.

- Vô lâm mộng mệnh rộng lớn, sao các hạ biết tại hạ có mặt ở Hoàng Hạc Lâu hôm nay?

- Không dám giấu Môn đại hiệp, sau khi chia tay với Tra tiền bối mười một hôm trước, tất cả hành động của Môn đại hiệp đều bị tề giáo theo dõi rất tường tận. . .

- Như vậy là có ý gì?

- Nếu không biết người mộng mệnh, trời đất vô cùng biết tìm Môn đại hiệp ở đâu? Môn Nhân Kiệt mỉm cười gật đầu:

- Phải lắm, nhưng tại hạ vẫn không ngờ Tra tiền bối lại sai các hạ đến đây.

- Tra lão sai tại hạ đến là có thể vì tại hạ là người duy nhất có tư cách nhân chứng. Môn Nhân Kiệt lại a một tiếng:
- Nói vậy là sao?
- Lẽ nào Môn đại hiệp quên đang ở đây đợi cái gì?
- Chuyện lớn đến thế, tại hạ há dám quên?
- Thế thì, chính Tôn Bất Tiếu đem câu trả lời của Tra lão đến đây.
- Mời các hạ cứ nói.
- Tôn Bất Tiếu tuân lệnh, nhưng trước khi tại hạ nói ra tên hung thủ chính hãm hại Văn Nhân đại hiệp là ai, xin Môn đại hiệp hãy muôn ngàn cố trấn định. . . Môn Nhân Kiệt cắt lời:
- Có cần khuyên tại hạ thế không?
- Nếu Môn đại hiệp không tin, xin cứ nghe tại hạ nói rồi sẽ hiểu.
- Môn Nhân Kiệt ta là người nhìn thấy núi Thái Sơn đổ trước mắt, mặt vẫn không biến sắc, các hạ cứ nói đi!
- Môn đại hiệp, hung thủ chủ chốt hãm hại Văn Nhân đại hiệp chính là người bằng hữu chí thân Thất Tuyệt Thần Quân Trác. . . Môn Nhân Kiệt cười nhạt:
- Đó là điều các hạ muốn báo cho tại hạ biết đấy ư?
- Chính vậy, tại hạ tự biết Môn đại hiệp không tin, nhưng đó lại là sự thực.
- Các hạ phụng lệnh Giáo chủ các hạ hay phụng lệnh Tra tiên bối nói điều ấy?
- Người ước định với Môn đại hiệp là Tra lão, Tôn Bất Tiếu đương nhiên là phụng lệnh Tra lão. Môn Nhân Kiệt cười gằn:
- E rằng các hạ phụng lệnh của Giáo chủ các hạ đến đây bịa đặt ngấm máu phun người vu oan giá họa chẳng?
- Môn đại hiệp lầm rồi, thực sự tại hạ phụng lệnh Tra lão.
- Có gì làm chứng?
- Môn đại hiệp nhận ra tín vật khi xưa của Tra lão chứ?
- Nhận ra, nhưng các hạ khỏi cần đưa ra vì Giáo chủ các hạ dư sức mượn tín vật Tra tiên bối, điều ấy dễ quá, tại hạ xin hỏi, vì sao Tra tiên bối không tự đến đây?
- Tra lão có việc cần không thể phân thân. . .
- Thế sao Tra tiên bối không sai một người nào khác?
- Tại hạ đã nói rồi, Tra lão vốn có thâm ý vì chỉ có tại hạ là người duy nhất có tư cách làm chứng nhân.
- Định tính toán. . .
- Nguyên được theo Môn đại hiệp tìm Trác Không Quần lột mặt nạ giả nhân giả nghĩa của hần.
- Các hạ có biết rõ chuyện hãm hại Văn Nhân đại hiệp của hần?
- Hần coi tại hạ và Thường Lạc là hai thuộc hạ tả hữu tâm phúc nhất, đương nhiên tại hạ biết rất rõ.
- Các hạ theo tại hạ đi gặp hần không sợ hần giết chết các hạ hay sao?
- Môn đại hiệp biết tại sao hần nhất định đẩy tại hạ vào tử địa mới cam tâm không? Một mặt cố nhiên vì hần hận căm tại hạ khinh thường hần, còn mặt khác là giết người diệt khẩu. . . còn như hần muốn giết tại hạ, tại hạ hoàn toàn không sợ vì Tra lão đã có thỉnh cầu Môn đại hiệp hãy chiếu cố đến tại hạ rồi! Môn Nhân Kiệt cười gượng:

- Tại hạ tất nhiên không thể không nể lời Tra tiền bối, thế nhưng, Tôn Bất Tiếu, trước đây mười một ngày, tại hạ chính tai nghe có người nói kẻ mưu hại Văn Nhân đại hiệp không phải là Trác Không Quần mà là một người khác, việc ấy phải hiểu như thế nào? Tôn Bất Tiếu rất bình tĩnh:
- Môn đại hiệp cũng nghe tề giáo định lợi dụng Trác Không Quần để nhất thống thiên hạ xưng bá vô lâm chứ gì?
- Đúng vậy, tại hạ có nghe.
- Nếu lúc đó tại hạ nói thẳng tên thủ phạm là Trác Không Quần, tất nhiên Môn đại hiệp phải tìm hấn trả thù, như vậy dụng tâm của tề giáo đã thành bào ảnh sao?
- Thế sao bây giờ các hạ dám nói thẳng. . .
- Vì một là Tra lão đã có ước định với Môn đại hiệp, không thể thất tín, hai là Giáo chủ bản giáo đã chấp thuận lời khuyến cáo của nhị lão từ bỏ ý định xưng bá vô lâm.
- Điều thứ hai khiến tại hạ bất ngờ. Tôn Bất Tiếu, các hạ hãy nói nghe xem, Trác thần quân là bạn chí thiết của Văn Nhân đại hiệp, lại là một người đội trời đạp đất anh hùng hào kiệt, vì sao hấn lại mưu hại Văn Nhân đại hiệp và vì sao cần mưu hại Văn Nhân đại hiệp?
- Môn đại hiệp, người ta đều khó thoát bị danh lợi mê hoặc, huống gì Trác Không Quần chỉ là bộ mặt giả, sở dĩ hấn mưu hại Văn Nhân đại hiệp một là vì danh, hai là vì nhan sắc. . .
- Vì danh thì tại hạ hiểu, còn vì nhan sắc phải hiểu thế nào?
- Chỉ vì Văn Nhân phu nhân là nữ kiệt quốc sắc thiên hương cả đời. . . Môn Nhân Kiệt quá nhỏ:
- Tôn Bất Tiếu, chớ nói bậy.
- Môn đại hiệp, tại hạ nói là sự thực, điều ấy Văn Nhân phu nhân cũng hiểu rất rõ, tiếc rằng. . . Đột nhiên họ Tôn im bặt. Môn Nhân Kiệt thở dài:
- Trác thần quân là người nghĩa khí, đội trời đạp đất. . .
- Môn đại hiệp, anh hùng cũng khó qua khỏi cửa mỹ nhân. Môn Nhân Kiệt nghiêm mặt:
- Tôn Bất Tiếu, các hạ nếu còn dám ô uế lăng nhục Trác thần quân, tại hạ tất phải giết các hạ. Tôn Bất Tiếu vẫn an nhiên đáp:
- Môn đại hiệp, tất cả những lời tại hạ nói đều là sự thực, Môn đại hiệp không tin tại hạ chẳng biết sao hơn, tại hạ chết là việc nhỏ, chỉ sợ chuyện Văn Nhân đại hiệp bị hại oan, vĩnh viễn không thể rửa sạch.
- Tôn Bất Tiếu, Trác phủ bị hỏa thiêu là do ai?
- Nói ra sợ Môn đại hiệp không tin, đó là do Văn Nhân phu nhân tự phóng hỏa. Môn Nhân Kiệt bật kêu lên:
- Tôn Bất Tiếu, người. . . Tôn Bất Tiếu mau lẹ tiếp lời:
- Môn đại hiệp, xin hãy nghe tại hạ nói lý do. . . tại hạ đã nói rồi, Văn Nhân phu nhân sớm biết dã tâm của Trác Không Quần và cũng biết Trác Không Quần mặt người dạ thú hãm hại Văn Nhân đại hiệp, lại thấy bạo bệnh của Văn Nhân đại hiệp khó mà y trị, tâm địa ác thú của Trác Không Quần đã bại lộ, phu nhân thừa cơ hội không ai chú ý liền phóng hỏa tự thiêu tuân tiết theo chồng không chịu khuất nhục.
- Làm sao các hạ biết được chuyện ấy?
- Đêm trước khi Trại Hoa Đà bắt cóc Văn Nhân đại hiệp, Văn Nhân phu nhân đã cãi nhau với Trác Không Quần trong lầu sau, lúc ấy tại hạ hộ vệ bên ngoài nên nghe rõ từng tiếng một. . .
- Văn Nhân phu nhân nói những gì?
- Văn Nhân phu nhân nói, nếu Văn Nhân đại hiệp có bề gì, phu nhân sẽ tự tuyệt tuân tiết, lúc ấy chính miệng Trác Không Quần bảo đảm an toàn cho Văn Nhân đại hiệp. . .
- Thế sao sau đó Văn Nhân phu nhân lại tự thiêu?

- Sau đó Trác Không Quần suy đoán là Văn Nhân phu nhân đã phát hiện người mà họ Trác giấu ở lâu sau chỉ là Văn Nhân đại hiệp giả, phu nhân hiểu ra Văn Nhân đại hiệp đã bị hại, do đó. . .
- Nói vậy Trác thần quân tất cũng hiểu vì sao Văn Nhân phu nhân. . .
- Đương nhiên! Mục đích hấn hại Văn Nhân đại hiệp chủ yếu để đoạt người đẹp, Văn Nhân phu nhân chết tức là tâm huyết nhiều năm của hấn hồng bết, sau việc thất bại ấy hấn mới lòng sục mỷ nhân khắp thiên hạ để nguôi cơn giận.
- Các lời ấy đều là do người nói ra thôi!
- Đúng vậy, dù trước mặt Trác Không Quần tại hạ cũng vẫn nói thế, bây giờ tin hay không là tùy Môn đại hiệp, đợi đến khi tìm gặp Trác Không Quần xong, tại hạ sẽ buộc hấn cúi đầu nhận tội!
- Hãy đợi gặp Trác thần quân rồi nói sau, nhưng tại hạ xin cảnh cáo trước nếu là do các hạ bịa đặt ngậm máu phun người vu oan giá họa chớ trách tại hạ. . . Tôn Bất Tiểu cắt lời:
- Tôn Bất Tiểu ta sẽ tuân theo mọi xử lý của Môn đại hiệp! Môn Nhân Kiệt gật đầu:
- Tại hạ xin hỏi thêm một câu: Lý cô nương Phi Vân Bảo và Mạnh. . . Tôn Bất Tiểu lại cắt lời:
- Môn đại hiệp, đúng là Lý cô nương hiện ở Mai Cốc nhưng còn Mạnh Lan Quân và Tiểu Thanh đều bị Trác Không Quần bắt giữ, hai cô nương ấy đang ở cùng hấn!
- Tôn Bất Tiểu, tại hạ và các hạ hãy tìm tới Triều Thiên Bảo gặp Trác thần quân xem sao! Dứt lời y lướt thân xuyên ra khỏi Hoàng Hạc Lâu. Tôn Bất Tiểu chỉ kịp nói hai tiếng “tuân lệnh” liền bắn thân ra theo.
- oOo-

Trong rừng sâu Đại Ba Sơn có một tòa thành bảo vĩ đại do đá tảng dựng nên, trong vô lâm tòa thành bảo vĩ đại ấy nổi tiếng không kém Phi Vân Bảo, đó chính là Triều Thiên Bảo.

Lúc bấy giờ chính là lúc rừng sâu tịch mịch bốn bề im tiếng, tòa Triều Thiên Bảo nằm lù lù trong đêm như một con quái vật, hai cái đèn lồng lớn treo trước cổng bảo lay qua lay lại như hai con mắt con quái vật ấy, giữa sân bảo là cây cột cờ hiệu như đâm thẳng lên nền trời. Trên đỉnh ngọn cờ hiệu ấy có treo một ngọn đèn lồng nữa, chung quanh đèn viết ba chữ cực lớn “Triều Thiên Bảo” từ rất xa cũng có thể nhìn thấy. Bên cạnh cột cờ có hai ngọn tháp cao là chung lâu và liêu vọng đài, trên liêu vọng đài ẩn ước có bóng người chuyển động.

Đột nhiên hai bóng người một đen một trắng ấy rơi xuống trước Triều Thiên Bảo, lúc ấy mới nhận ra đó là Môn Nhân Kiệt và Tôn Bất Tiểu. Vừa rơi thân xuống đất, Môn Nhân Kiệt định lên tiếng thì Tôn Bất Tiểu đã ngăn lại:

- Môn đại hiệp, không nên.

38. Hiện Nguyên Hình

- Tại sao lại không được? Tôn Bất Tiểu nhếch môi cười:
- Nếu như tại hạ đoán không sai, hai con tiện tỳ Mạnh Lan Quân và Tiểu Thanh cũng có mặt trong Triều Thiên Bảo này. Nếu Môn đại hiệp lên tiếng, chúng ẩn thân mất thì sao? Cớ sao ta không xuất kỳ bất ý đột nhập có hay hơn không?
- Môn Nhân Kiệt và Tôn Bất Tiểu cùng vượt tường Triều Thiên Bảo vòng phía sau tiến vào nơi quan trọng nhất trong bảo. Quy mô của Triều Thiên Bảo rộng không kém Phi Vân Bảo nhưng cách bố trí Triều Thiên Bảo có phần còn thần tiên hơn với đủ đình, đài, lầu, tạ.

Chỉ còn duy nhất một tiểu lâu nằm giữa là còn có tiếng người cười nói, dù tiếng cười nói ấy không lấy gì làm lớn nhưng vì âm thanh rất uyển chuyển quyến rũ nên vừa nghe qua đã nhận ra là giọng của Mạnh Lan Quân. Đột nhiên tiếng nói ngừng bật và đèn tắt phụt, một âm thanh trầm đục cất to:

- Đang đêm ai vào bảo đó? Một bóng trắng theo tiếng phi thân rơi xuống sân trước tiểu lâu, đó là Môn Nhân Kiệt, không thấy có Tôn Bất Tiểu theo sau. Môn Nhân Kiệt ứng tiếng đáp:

- Môn Nhân Kiệt có việc gấp muốn bái kiến Trác thần quân, mong được tha tội tự tiện.

Trong tiểu lâu có tiếng bật kêu kinh ngạc, Môn Nhân Kiệt nhận ra đó là tiếng của Mạnh Lan Quân, tiếp liền đó một bóng đen cao lớn vọt ra cửa sổ mau như chim bay rơi xuống trước mặt Môn Nhân Kiệt, đó chính là Thất Tuyệt Thần Quân Trác Không Quần, sắc mặt hắc vẫn còn mấy phần thỏa mãn cộng với mấy phần kinh ngạc. Tiếp đó, từ một tiểu lâu khác có một bóng xanh rơi xuống bên cạnh Trác Không Quần, đó là một đại hán áo xanh thân thể khôi vĩ. Môn Nhân Kiệt nhẹ cung tay cười:

- Thần quân vẫn khỏe đấy chứ? Trác Không Quần không đáp, hai mắt hắc ngưng nhìn Môn Nhân Kiệt hỏi lại:

- Sao Môn đại hiệp biết Trác mỗ ở đây?

- Môn Nhân Kiệt hỏi thăm mới biết.

- Đang đêm Môn đại hiệp tìm đến Triều Thiên Bảo cầu kiến Trác mỗ không biết có. . . Môn Nhân Kiệt đáp:

- Lễ nào Thần quân quên việc tại hạ ước định với Thiên Hương Giáo rồi chẳng? Trác Không Quần bật a một tiếng, nhướn mày:

- Chẳng lẽ Thiên Hương Giáo đã phúc đáp?

- Chính vậy, do đó tại hạ vội vàng tìm đến Triều Thiên Bảo làm phiền Thần quân, mong Thần quân và Lôi bảo chủ khoan dung. Trác Không Quần hơi ửng đỏ mặt, đại hán áo xanh liền nói:

- Nếu đã là bằng hữu của Thần quân xin đừng khách sáo. Lúc ấy Trác Không Quần mới nói:

- Lôi hiền đệ, vị này là người mà ta thường nhắc tới, Môn Nhân Kiệt Môn đại hiệp đó. Đại hán áo xanh ấy chính là Triều Thiên bảo chủ Lôi Tiêu Phong, nghe câu ấy hắc vội cung tay:

- Ngưỡng mộ, ngưỡng mộ, Môn đại hiệp đến đây là khách, xin mời vào tiền sảnh dùng trà. Môn Nhân Kiệt cười nhạt:

- Đa tạ Lôi bảo chủ. Môn Nhân Kiệt đang đêm đến quấy nhiễu đã là đường đột lỗ mãng đâu dám ở làm phiền quá lâu, tại hạ muốn hỏi Trác thần quân mấy câu rồi sẽ lập tức ra đi liền. Lôi Tiêu Phong đang định mời tiếp, đột nhiên Trác Không Quần đã xen vào:

- Đã thế Lôi hiền đệ khỏi cần khách sáo, xin mời Môn đại hiệp nói.

- Môn Nhân Kiệt tuân lệnh. . . Thần quân, Thiên Hương Giáo đã trả lời. . . Trác Không Quần cắt lời:

- Trác mỗ dự liệu yêu phụ Giáo chủ ấy tất không thừa nhận! Môn Nhân Kiệt cả cười:

- Thần quân cao minh nói đâu trúng đó, Thiên Hương giáo chủ không chịu thừa nhận, mà Giáo chủ còn cho tại hạ biết ai là hung thủ chính yếu. Sắc mặt Trác Không Quần như thường, hắc a một tiếng:

- Yêu phụ cho Môn đại hiệp biết hung thủ hãm hại Văn Nhân nhị đệ ta?

- Thần quân nghe tên hung thủ xin muôn ngàn chớ nổi giận. . .

- Trác mỗ không nổi giận đâu, Môn đại hiệp cứ nói.

- Giáo chủ nói tên hung thủ chính đã hãm hại Văn Nhân đại hiệp chính là Thần quân! Ánh mắt Trác Không Quần lóe lên hung quang:

- Môn đại hiệp, yêu phụ ấy nói sao?

- Hung thủ hãm hại Văn Nhân đại hiệp là Thần quân! Đột nhiên Trác Không Quần ngửa mặt cười lớn, tiếng cười hân hân lộng lộng như tiếng rỗng ngậm phụng hú cao vút tới mây chấn động khiến núi rừng dội lại. Môn Nhân Kiệt tiếp:
- Vô lâm đều biết Thần quân là người đội trời đạp đất, anh hùng cái thế, với Văn Nhân đại hiệp thân như huynh đệ. Môn Nhân Kiệt lấy làm khó tin. Trác Không Quần thu nụ cười lại, hai mắt uy nghiêm:
- Đúng là yêu phụ muốn ngậm máu phun người giá họa cho ta. . .
- Nhưng mà Thần quân, Giáo chủ nói rất rõ ràng cụ thể mọi sự việc, khiến tại hạ. . . Hai ánh mắt Trác Không Quần trở nên lạnh lùng:
- Môn đại hiệp, yêu phụ nói như thế nào?
- Giáo chủ nói sở dĩ Thần quân hãm hại Văn Nhân đại hiệp vì tranh danh đoạt sắc. Trác Không Quần biến sắc mặt:
- Môn đại hiệp, tranh danh ta còn hiểu chứ đoạt sắc là sao?
- Giáo chủ nói Thần quân thèm khát Văn Nhân phu nhân quốc sắc thiên hương. . . Trác Không Quần xua tay:
- Môn đại hiệp, không nên nói nữa, xin mời theo Trác mỗ đi tìm gặp con yêu phụ ấy. Dứt lời, hân định gọi người. Môn Nhân Kiệt vội nói:
- Thần quân, không cần tìm Thiên Hương giáo chủ, có người của Thiên Hương Giáo ở đây. Trác Không Quần quét mắt nhìn chung quanh lớn giọng:
- Là ai? Ở đâu? Chỉ nghe trong bóng đêm có tiếng người đáp:
- Thần quân, là ta đây. Một bóng đen phi thân rơi xuống bên cạnh Môn Nhân Kiệt, đó là Tôn Bất Tiếu. Trác Không Quần gần giọng:
- Tôn Bất Tiếu, ngươi dám đến đây ư? Hân động thân lướt tới, Môn Nhân Kiệt bước lên che trước mặt Tôn Bất Tiếu:
- Xin Thần quân tạm dẹp lời đình, không thể giết người này được. Trác Không Quần giận dữ:
- Hân là tên phản bội Trác mỗ, tại sao lại không giết được? Môn Nhân Kiệt đáp:
- Đúng, hân đã từng là tả hữu của Thần quân, nhưng bây giờ hân là nhân chứng duy nhất do Thiên Hương Giáo sai đến, nếu giết hân tại hạ biết ăn nói ra sao với Thiên Hương Giáo? Trác Không Quần bật cười lớn:
- Nhân chứng? Tôn Bất Tiếu, là do ngươi ngậm máu phun người. . . Tôn Bất Tiếu cười hăng hắc:
- Thần quân, có thật ta ngậm máu phun người không?
- Ngươi dám giảo hoạt, ta sẽ giết ngươi trước rồi tìm con yêu phụ Giáo chủ kia sau. . . Trác Không Quần lại động thân định lướt tới. Môn Nhân Kiệt chặn ngang:
- Thần quân minh trí chớ nên chịu tiếng giết người diệt khẩu.
- Trác mỗ thà mang tiếng giết người diệt khẩu cũng phải bóp chết tên thất phu này, xin hãy tránh ra! Hân phát chưởng đánh tới. Môn Nhân Kiệt cũng cất đôn chưởng lên, thân hình Trác Không Quần chấn động lao đảo lùi lại nửa bước, hân biến sắc mặt nhìn chằm chằm Môn Nhân Kiệt lớn giọng hỏi:
- Môn đại hiệp có ý gì?
- Không dám để Thần quân nóng giận hồ đồ giết người bị mang tiếng diệt khẩu, bất quá nếu đêm nay Tôn Bất Tiếu nói không đúng sự thật sẽ tùy Thần quân động thủ. Trác Không Quần giận đến run lấy bấy:
- Môn đại hiệp còn nghe nó bịa đặt ngậm máu phun người làm gì nữa? Môn Nhân Kiệt từ tốn:
- Trên đầu có đạo trời, phải hay trái là do lòng ta, sợ gì mà không dám nghe? Trác Không Quần đỏ ngầu hai mắt, đang định nói tiếp thì Tôn Bất Tiếu đã cười hăng hắc:

- Thần quân, Môn đại hiệp nói phải đó, sợ gì không dám nghe? Trác Không Quần nghiêng rằng:

- Được, thất phu, người nói đi! Tôn Bất Tiểu:

- Thuộc hạ tuân lệnh, Thần quân, bọn Hồ Văn Hổ, Tiền Nhất Quán, Mạnh Lan Quân và Tiểu Thanh đều là người của Trác phủ, đó là sự thực, ngày đó Thần quân sai Dương Châu Đệ Nhất Lâu bày tiệc cưới, lại sai Tiểu Thanh ngầm đem rượu độc vào động phòng, sau khi Văn Nhân đại hiệp phát điên, Thần quân lại ra lệnh cho Mạnh Lan Quân đón Tiểu Thanh rồi Trác phủ để câu chuyện không còn ai biết, việc đã cách nhiều năm đến nay Thiên Hương Giáo muốn đòi Văn Nhân đại hiệp, lại thêm có vị Môn đại hiệp đây muốn báo thù cho Văn Nhân đại hiệp, Văn Nhân phu nhân vì phá gian mưu thất bại nên phải phóng hỏa tự thiêu tuấn tiết. Thần quân lại sai người tung tin ngoa truyền Tiền Nhất Quán, Mạnh Lan Quân, Tiểu Thanh chết, sau đó lại sai tên giả Hồ Văn Hổ chết theo, tất cả những chuyện ấy chẳng lẽ chưa đủ chứng minh sao?

Trác Không Quần khi nghe sắc mặt biến đổi liên hồi, Tôn Bất Tiểu vừa dứt lời, hần lập tức lớn tiếng:

- Thất phu, tất cả những chuyện đó đều do tay con yêu phụ Giáo chủ kia. . . Tôn Bất Tiểu cắt lời:

- Thần quân, không nên nói không có bằng chứng, trước mắt còn có một việc chứng minh đủ cho Thần quân không thể chối phải cúi đầu nhận tội. Trác Không Quần quát to:

- Thất phu, hãy nói ra cái mà người gọi là chứng minh!

- Người giết Hồ Văn Hổ, Tiền Nhất Quán đều là để diệt khẩu, thực tế hai tên đó vẫn chưa biết vị chủ nhân của chúng chính là người, nhưng người vì quá tham dâm sắc nên còn để lại Mạnh Lan Quân và Tiểu Thanh. . . Trác Không Quần gầm lên:

- Thất phu giáo hoạt, hai con tiện nhân ấy rõ ràng là thuộc hạ của con yêu phụ Giáo chủ kia. . . Tôn Bất Tiểu cười hăng hắc:

- Ta xin hỏi vừa rồi trên tiểu lâu, Thần quân ôm hai con hồ ly ấy là ai? Trác Không Quần biến sắc thân hình sắp động, Tôn Bất Tiểu nói vội:

- Thần quân, không kịp nữa đâu, hai con hồ ly ấy không còn ở trên tiểu lâu nữa đâu! Trác Không Quần tái mặt, hần gật mạnh đầu:

- Không sai, Trác mỗ thừa nhận có tham sắc dục, nhưng tham sắc là thiên tính của nam nhi và cũng là một cách báo thù với yêu phụ Giáo chủ kia!

- Nói vậy là Thần quân không thừa nhận hai con hồ ly ấy là thuộc hạ của Thần quân?

- Vốn là không phải, người có thể tra hỏi chúng trước mặt Môn đại hiệp! Tôn Bất Tiểu gật đầu:

- Được lắm, ta sẽ xem hai con hồ ly ấy trả lời ra sao. Họ Tôn dứt lời tung thân lên phi vọt vào mái tiểu lâu nằm bên tả, khi quay về thì tay hần xách hai nữ nhân tóc tai tơi tả, áo quần xốc xếch khó coi là Mạnh Lan Quân và Tiểu Thanh. Tôn Bất Tiểu vỗ hai cái giải huyệt. Mạnh Lan Quân và Tiểu Thanh tỉnh ngay lại, hai vị cô nương biến sắc mặt vội khép áo lại. Trác Không Quần cướp lời nói trước:

- Hai cô nương hãy tự nói là người của Thiên Hương Giáo hay là người của Trác mỗ? Mạnh Lan Quân đảo mắt trả lời:

- Việc đến thế này ta không dám giấu Môn đại hiệp nữa, hai ta chính là thị tỳ của Thiên Hương giáo chủ bị Trác thần quân bắt. . . Mặt nàng ta ửng hồng im bật. Trác Không Quần lạnh lùng cười:

- Môn đại hiệp, thế nào? Môn Nhân Kiệt cười nhạt hỏi Mạnh Lan Quân:

- Mạnh cô nương, tại hạ xin nói trước, nhị vị đều là nhân chứng, nghi án của Văn Nhân đại hiệp có rửa sạch được hay không đều dựa vào lời nói của nhị vị, phải trái trắng đen cũng là nhờ nhị vị. Tại hạ cũng nói rõ, tại hạ chỉ cần hung thủ chính yếu chứ không buộc tội bất cứ ai khác, cuối cùng tại hạ mong Mạnh cô nương suy nghĩ cho kỹ lời tại hạ đã nói với cô nương và Hồ Văn Hổ trong Tam Tương Khách Điểm. Thần sắc Mạnh Lan Quân biến đổi, cúi gục đầu xuống, đột nhiên nàng ngẩng cao đầu:

- Chỉ mong đại hiệp tha tội. Tiểu Thanh nói đi! Tiểu Thanh ngần ngừ đang định mở lời. Đột nhiên Trác Không Quần cười xé lên:

- Tiệm tỳ muốn chết!

Song chưởng hấn phát ra đột ngột và mau như điện chớp nhắm vào hai cô nương. Môn Nhân Kiệt chau mày đưa chưởng ra chặn lại, nhưng y đã chậm mất một bước. Mạnh Lan Quân rú lên phun máu văng ra hơn trượng chết liền tức khắc, còn chưởng trái của Trác Không Quần đánh tới Tiểu Thanh tuy bị chưởng Môn Nhân Kiệt hóa giải hơn nửa sức mạnh nhưng Tiểu Thanh vẫn bị dư lực quét trúng, nàng ta phun ra một bùm máu tươi ngả ngửa về sau.

Vừa phát chưởng xong, thân hình Trác Không Quần như mũi tên thoát ra khỏi cung bay vọt lên không. Môn Nhân Kiệt quát to một tiếng định bắn thân đuổi theo nhưng một bóng người từ bên tả đã đâm mạnh tới đụng vào Môn Nhân Kiệt “bình” một tiếng bóng đen ấy lão đảo lui lại hơn mười trượng mới đứng yên được. Nhưng trong một sát na chớp mắt ấy, Trác Không Quần đã biến mất. Quay lại nhìn bóng đen, Môn Nhân Kiệt buột miệng kêu:

- Đồng tổng quản, là người đẩy ư? Người ấy chính là Chấn Thiên Thủ Đồng Thiên Giáp, miệng hấn rỉ ra tia máu, thê thảm gượng cười:

- Môn đại hiệp, đúng vậy, là ta, Đồng Thiên Giáp tuy làm lỡ theo tên gian đồ nhưng vẫn là chủ và tở lâu năm. Trác đại gia đãi ta không bạc, khi lâm nguy ta không thể không cứu, nay ta đã báo đáp xong ân đức, tình nghĩa đã xong, có thể chết yên tâm được rồi! Hấn xoay chưởng đập mạnh xuống thiên linh cái, máu trên đầu hấn văng vọt ra, đỉnh óc vỡ tan, thân xác hấn đổ xuống đất. Môn Nhân Kiệt lắc đầu than:

- Thiên Giáp, người đáng phục lắm! . . . Bỗng y nghe có tiếng rên rỉ nhỏ nhỏ:

- Môn đại hiệp, xin. . . Môn Nhân Kiệt xoay nhanh thân lại, chỉ thấy Tiểu Thanh cổ gượng nhồm dậy, sắc mặt trắng bạch, miệng đầy máu, hai mắt đau khổ nhìn y, dường như nàng ta vẫn còn sống. Môn Nhân Kiệt vội vàng chạy đến cúi người xuống:

- Thanh cô nương. . . Tiểu Thanh gượng cười thê thảm:

- Vừa rồi ta chưa kịp nói, sai ta đưa rượu độc đó chính là Trác Không Quần. . . Thân thể nàng kiệt lực duỗi ra rơi xuống đất chết liền. Môn Nhân Kiệt đặt tay vào uyển mạch Tiểu Thanh, lòng y ảm đạm đứng ngẩn người. Đến khi bình tĩnh trở lại, y mới phát hiện chỉ còn lại một mình Triều Thiên bảo chủ Lôi Tiêu Phong, còn Tôn Bất Tiểu không biết đã đi từ bao giờ. Môn Nhân Kiệt chau mày:

- Lôi bảo chủ có biết Tôn Bất Tiểu đi đâu không? Lôi Tiêu Phong vội đáp:

- Môn đại hiệp, Tôn Bất Tiểu đã đi rồi, đi ngay sau khi Trác Không Quần bỏ chạy. Môn Nhân Kiệt a một tiếng không nói gì. Lôi Tiêu Phong có vẻ ngượng ngùng:

- Môn đại hiệp, Lôi mỗ lỡ hồ đồ tin kẻ ác. . . Môn Nhân Kiệt chậm rãi cắt lời:

- Lôi bảo chủ, chuyện qua rồi không cần nhắc nữa, nếu nhắc đến chuyện ấy, Môn Nhân Kiệt mới là người đáng thẹn, tất cả đều biết Thất Tuyệt Thần Quân đội trời đạp đất, cái thể anh hào, lại là bằng hữu chí thân của Văn Nhân đại hiệp, nào ai biết. . . Y lắc đầu than dài không nói.

-oOo-

Tương Dương từ xưa đến nay là một trấn thành quan trọng và cũng là nơi xưa kia là một bãi chiến trường. Ở phía tây bắc Tương Dương có một dãy núi hiểm trở là nơi khi xưa có Ngọa Long Cương là nơi ẩn cư của Gia Các Võ hầu, cũng là nơi mà Lưu Bị đã từng dẫn Quan Công, Trương Phi “tam cố thảo lư”, dãy núi ấy tên là Long Trung Sơn.

Từ xa nhìn đến, Long Trung Sơn xanh rì một màu cây cối rậm rạp. Giữa trưa hôm ấy có một người từ trong núi lão đảo xuống Ngọa Long Cương, đó là một thư sinh áo trắng hết sức anh tuấn.

39. Một Thư Sinh Điên

Thành Tương Dương có con sông Hán Thủy chảy qua cho nên thuyền buôn đậu đầy mặt sông, xe ngựa như nước xuôi phần nào nhiệt.

Thư sinh áo trắng vào tới thành Tương Dương liền bị mọi người chú ý vì bộ dạng kỳ dị điên loạn của y. Y chẳng buồn để ý cứ lão đảo nghiêng ngả, miệng lảm nhảm hát hò, lâu lâu lại dừng lại nói một mình:

- Ai bảo ta điên? Không nói các ngươi không biết, ta ở trong Long Trung Ngọa Long Cương. Các người biết ta là ai không? Ta họ là Gia Cát tên Lượng, tự là Khổng Minh, đạo hiệu là Ngọa Long, biết chưa. . . ta chính là. . . nói với các người chẳng khác nào đàn gảy tai trâu!

Trong thoáng chốc thư sinh điên ấy đi tới Nam Đại Nhai. Nam Đại Nhai là nơi náo nhiệt nhất của thành Tương Dương, phàm các nơi náo nhiệt đều không thể thiếu tửu lầu trà quán.

Quả nhiên không sai, chỉ cần nhìn sơ qua trên đường Nam Đại Nhai đã có tới mấy nhà tửu lầu trang trí rực rỡ treo tửu bài trên cửa rất cao. Một tửu bài to nhất, treo cao nhất viết ba chữ “Túy Tiên Lâu” bằng chữ vàng óng ánh chói mắt, thực không hổ tiếng là đại tửu lầu số một ở Tương Dương thành này, bày trí của nó rất đường hoàng hào hoa khí phái và nổi tiếng về cả rượu thơm, thức nhắm ngon.

Nhưng một điều là tiền nào của nấy, khách muốn tới ăn uống ở Túy Tiên Lâu túi phải nặng tiền. Các tiểu nhị ở đây cũng khá thính mũi phân biệt đâu là khách giàu sang quý phái, chúng sẵn sàng cung kính vui vẻ trước những công tử tiêu tiền không ngần ngại hay những phú thương vất tiền qua cửa sổ, nhưng nếu là người ăn mặc rách rưới thì xin lỗi, chúng sẽ quay mặt nhìn đi chỗ khác ngay.

Hôm nay thư sinh điên lão đảo loạn choạng không thèm nhìn ai bước thẳng lên lầu Túy Tiên Lâu. Hai tên tiểu nhị đứng trước cửa giương thẳng bốn cánh tay ra chặn lại, tên bên tả nói:

- Ủa, người vào đây làm gì đây? Thư sinh điên ấy dừng lại hai mắt đảo ngược:

- Các ngươi không đùa chứ, đến tửu lầu đương nhiên là để ăn uống chứ còn làm gì? Tên tiểu nhị lạnh lẽo lắc đầu:

- Xin lỗi, tiểu quán hôm nay đã hết rượu, thức ăn cũng vừa bán sạch, khách gia hãy đi quán khác, vả chăng, quán này nhỏ bé đâu đáng để cho khách gia vào? Thư sinh điên đưa tay chỉ vào trong:

- Rượu đã hết? Thức ăn bán sạch? Không phải, vừa rồi rõ ràng ta nhìn thấy. . . À! Ta hiểu rồi, chỉ vì ta mặc bộ quần áo rách rưới nên các người tưởng ta không có tiền chứ gì? Đúng rồi, tiểu nhị, đừng có khinh thường ta, ta có tiền rất nhiều đấy. Các ngươi cứ đi hỏi võ lâm thiên hạ đây có ai không biết ta là Văn Nhân, cũng là bằng hữu của Thất Tuyệt Thần Quân Trác Không Quân ở Dương Châu. Trác Không Quân uy danh chấn động võ lâm, giàu có địch quốc chứ đâu phải tầm thường, hãy nhìn xem đây này!

Y lôi từ trong áo ra một vật đặt lên lòng bàn tay đưa tới. Trời ơi, đó là hai viên ngọc Minh châu to bằng ngón tay cái. Hai tên tiểu nhị nhìn thấy hai viên minh châu liền đổi ngay thái độ sau khi cũng bật kêu lên a một tiếng. Cả hai cúi gập lưng nhường đường cho thư sinh điên bước vào. Y ngồi ngay xuống cái bàn đầu tiên khi bước lên lầu và bắt đầu gọi rượu thịt ăn uống nhồm nhoàm.

Đám đông hiếu kỳ bu quanh Túy Tiên Lâu bàn tán về thái độ kỳ dị điên cuồng của thư sinh áo trắng nọ bỗng bị một đại hán áo đen cao lớn vệt ra bước lên cầu thang dẫn lên Túy Tiên Lâu. Hai tiểu nhị không dám ngăn cản đại hán ấy vì nét mặt dữ dằn uy nghiêm của hắn.

Hắn đứng trước cửa cầu thang quét mắt đảo nhìn một lượt các thực khách, người mà hắn nhìn thấy đầu tiên là thư sinh điên ngồi một mình một bàn một tay cầm bầu rượu một tay bốc thịt nhai nhồm nhoàm khiến cả tửu lầu phải nhìn y lấy làm lạ. Hắn từ cao lớn áo đen hơi nhếch mép như muốn cười để che giấu sự vui mừng lộ lên nét mặt. Hắn bước vội về phía thư sinh điên. Tới gần, hắn gập thân xuống thưa:

- Nhị gia. . . Hắn chưa gọi tiếng ấy còn được, hắn vừa gọi, thư sinh điên liền vỗ mạnh tay xuống bàn khiến thức ăn muốn bắn lên tung tóe. Thư sinh điên trừng mắt, hả hốc mồm:

- Sao? Lại tìm ta nữa à? Sợ ta ăn uống không trả tiền hả? Có lẽ thư sinh điên nhận lầm đại hán này là tiểu nhị, đại hán vội cúi thân cung kính mỉm cười:

- Nhị gia, hãy nhìn xem, là tiểu nhân đây, nhị gia không nhận ra sao? Thư sinh diên hơi bình tĩnh, giương đôi mắt thất thần nhìn đại hán áo đen một lúc lâu lấp ló:
- Mặt ngươi quen lắm, hình như ta đã có gặp ở đâu. . . Đại hán ấy vội vã đáp:
- Nhị gia, xin hãy cố nhớ, Dương Châu Trác phủ, vệ sĩ của đại gia. . . Thư sinh diên bật ồ lên một tiếng lớn vỗ mạnh xuống bàn:
- Phải rồi, ta nhớ ra rồi, người là Tôn Bất Tiếu. . . Đại hán ấy chính là Tôn Bất Tiếu. Hắn tươi hẳn nét mặt vội đáp:
- Chính thị, chính thị, nhị gia, thuộc hạ chính là Tôn Bất Tiếu. . . Thư sinh diên trừng mắt:
- Ngươi đến đây làm gì? Lại định bắt chức Đồng Thiên Giáp bắt ta trở về phải không?
- Không. . . không. . . thuộc hạ chỉ sợ một mình nhị gia buồn quá nên đến đây uống rượu giúp vui với nhị gia. Thư sinh diên reo lên:
- Thật chứ? Ngươi không lừa ta đấy chứ?
- Nhị gia, thuộc hạ có gan bằng trời cũng không dám lừa nhị gia. . .
- Bình thường ngươi rất ít khi cười, hôm nay ta mới biết lòng dạ ngươi rất tốt. . . Lại đây, lại đây, ngồi xuống, nhị gia ta thưởng ngươi một chén rượu. Y vừa gọi vừa vươn tay nắm lấy tay Tôn Bất Tiếu kéo đến. Tôn Bất Tiếu theo tay kéo của y ngồi xuống một cái ghế kế bên nhắc bầu rượu lên cười nói:
- Nhị gia, thuộc hạ xin uống một chén với nhị gia. Thư sinh diên lắc đầu buông Tôn Bất Tiếu chụp luôn lấy bầu rượu:
- Không, chén rượu này nhỏ lắm uống không đã khát. Y nhắc bầu rượu dốc ngược vào miệng tu ừng ực mấy hơi sau đó đặt xuống trước mặt Tôn Bất Tiếu rồi diên diên cuồng cuồng nói:
- Tôn Bất Tiếu. . . uống đi. . . tốt nhất là uống luôn trong bầu rượu, khỏi cần dùng chén làm gì. . . cho mệt. Tôn Bất Tiếu vâng dạ liền hồi và uống theo cách thư sinh diên đề nghị. Thư sinh diên cười ha hả:
- Được lắm. . . được lắm. . . cứ uống như ta, nhưng ngươi cũng nên thận trọng kéo uống rượu như ta lại phát diên lên đấy. Y vừa nói vừa cười chụp lấy bầu rượu, một tay quơ cái đuôi gà. Tôn Bất Tiếu đỏ ngầu mắt:
- Thưa nhị gia, làm sao nhị gia đi đến tận nơi này được? Thư sinh diên vừa ngoạm một miếng thịt gà, nghe câu ấy giật mình hạ đuôi gà xuống:
- Sao? Ta vẫn thường đến Dương Châu Đệ Nhất Lâu mà, chẳng lẽ. . . Có lẽ y lầm Tương Dương thành Dương Châu mất rồi. Tôn Bất Tiếu vội vàng nói:
- Vâng. . . vâng. . . , thưa nhị gia, làm sao nhị gia đến tận đây được?
- Hỏi sao buồn cười quá, chẳng lẽ ta bay đến đây được?
- Nhị gia, thuộc hạ biết nhị gia đi đường tới chứ không phải bay, nhị gia đến đây một mình sao? Thư sinh diên gật đầu:
- Dương nhiên là một mình. . . Mà không, còn có một người nữa nhưng ta không thể cho người biết được, hẳn không cho ta nói. Hai ánh mắt Tôn Bất Tiếu lóe lên:
- Nhị gia, có phải là Lệnh Hồ Kỳ không?
- Lệnh Hồ Kỳ? Ai là Lệnh Hồ Kỳ? Lệnh Hồ Kỳ là ai? Tôn Bất Tiếu ho khan hai tiếng:
- Nhị gia, đó là một lão đầu cao cao gầy gầy, để râu dài. . . Thư sinh diên vỗ mạnh xuống bàn:
- Đúng, đúng là hắn. . . Ồ, sao ngươi biết?
- Không dám giấu nhị gia, chính hắn sai thuộc hạ đến đây đón nhị gia đấy. Thư sinh diên ngạc nhiên:
- Là hắn sai người đến đón ta ư?

- Vâng, thưa nhị gia.
- Hẳn sai người đón ta đi đâu?
- Hẳn sai thuộc hạ đón nhị gia đến một địa phương. Hai con mắt thư sinh diên thất thần:
- Tôn Bất Tiểu, người chớ hòng lừa dẫn ta về.
- Nhị gia, thuộc hạ gan trời cũng không dám lừa nhị gia. . .
- Dù người không dám, lão đầu kia thật đáng ghét, đem ta đến nơi này giam ta vào thạch thất còn dẫn ta không được ra ngoài rồi đi đâu mất biệt, hại ta đói mất mấy ngày, may mà ta thoát thân ra được. Tôn Bất Tiểu nếu gặp hẳn người tát hẳn mấy cái cho ta! Tôn Bất Tiểu vội đáp:
- Nhị gia hãy yên tâm, đến lúc ấy thuộc hạ nhất định làm nhị gia hả giận. Thư sinh diên cả cười:
- Ta sẽ cắt hết râu của hẳn cho hẳn biết! Đột nhiên Tôn Bất Tiểu buông giọng:
- Thưa nhị gia, chúng ta đi thôi! Thư sinh ngưng cười liền tròn tròn hai mắt:
- Đi đâu bây giờ? Ta chưa uống hết rượu mà. Mục quang Tôn Bất Tiểu chuyển động:
- Nhị gia uống đủ rồi, lão đầu ấy sắp đuổi theo đến đây rồi đấy!
- Thật thế ư? Tôn Bất Tiểu chưa kịp đáp, thư sinh diên đã lắc đầu:
- Không, không, người bịp ta, vừa rồi người nói hẳn sai người đến đây đón ta. . . Tuy y diên nhưng nhớ dai quá. Tôn Bất Tiểu giật mình cười gượng:
- Nhị gia, thuộc hạ đâu dám bịp, đúng là hẳn sai thuộc hạ đến đón nhị gia, nhưng nếu hẳn biết nhị gia định tát hẳn, lẽ nào hẳn không tìm đến? Thư sinh diên gật đầu lia lịa:
- Đúng, đúng. . . ờ, không, không phải, làm sao hẳn biết được ta đòi tát hẳn? Tôn Bất Tiểu cứng họng không biết nói sao, hẳn chuyển lời:
- Nhị gia, nếu nhị gia không muốn đi. . . Thư sinh diên trừng mắt:
- Ai nói ta không muốn đi, ta chỉ nói là chưa uống hết. Tôn Bất Tiểu đảo mắt:
- Nhị gia, rất dễ thôi, đợi đến nơi nọ rồi, thuộc hạ sẽ mời nhị gia uống thêm một trận.
- Thực không?
- Đương nhiên là thực. . .
- Nếu người có ý ấy sao không nói ngay từ đầu? Đi thôi!

Y nói đi là đi, liền đứng bật dậy bước xuống cầu thang. Tôn Bất Tiểu gấp rút đặt một đỉnh bạc xuống bàn, vội vàng bước theo thư sinh diên. Xuống dưới đất, hẳn ân cần đỡ thư sinh, lúc ấy thư sinh diên như đã quá say, y lão đảo ngã vào trong lòng Tôn Bất Tiểu. Hai người đỡ nhau ngoặt qua một đường rẽ, biến mất!

40. Lại Một Thư Sinh Diên

Ngày thứ hai sau khi thư sinh diên bị Tôn Bất Tiểu “bắt cóc” lại có một thư sinh diên nữa lão đảo loạn choạng đi giữa những con phố lớn náo nhiệt trong thành Tương Dương. Có lẽ y là thư sinh diên cũ quay lại chăng? Không, vì xem ra thái độ y rất khác với thái độ thư sinh diên hai ngày trước, y cứ đi loạn choạng hỗn loạn các con đường trong thành Tương Dương, lúc thì xuất hiện múa may ở phía đông, lúc thì lăm nhảm ca hát ở phía tây, lúc nam lúc bắc, nơi nào y cũng quậy phá thu hút sự chú ý của mọi người.

Hôm ấy mặt trời vừa ngả về tây, trên con đường từ Tương Dương dẫn đến Long Trùng, thư sinh diên lại xuất hiện, vừa đi vừa cười nói múa may lăm nhảm khiến mọi người đi đường phải tránh xa. Y càng đi xa

Tương Dương thành bao nhiêu thì khách bộ hành càng thừa thớt bấy nhiêu, có lẽ y cũng đã thấm mệt nên bước chân dần dần chậm lại. Thư sinh điên vừa chậm chân, một nhân ảnh thân thể cao lớn từ hơn mười trượng phi thân tới. Thư sinh điên nhìn thấy bóng nhân ảnh ấy liền bật kêu lên:

- Hà! Người lại đuổi bắt ta đó ư? Y co chân định chạy nhưng nhân ảnh quá mau đã chặn trước đầu y, thì ra đó là bảo chủ Triều Thiên Bảo Lôi Tiêu Phong. Thư sinh điên dừng chân tròn mắt:
- Người đến đây định bắt ta về ư? Lôi Tiêu Phong vội cung tay thi lễ:
- Văn Nhân đại hiệp, tại hạ là Triều Thiên bảo chủ Lôi Tiêu Phong. . . Thư sinh điên cười lớn:
- Lôi bảo chủ, mới cách có mấy ngày mà không nhận ra tại hạ là Môn Nhân Kiệt đây sao? Lôi Tiêu Phong chăm chú nhìn, kinh dị bật tiếng:
- Ủa, các hạ. . . các hạ. . . là Môn đại hiệp?
- Chính vậy, Lôi bảo chủ có nghe đồn mấy hôm trước đây có một thư sinh điên đến thành Tương Dương. . .
- Lôi Tiêu Phong nghe nói vị Văn Nhân đại hiệp ấy đã bị bắt đi trong lòng lấy làm nóng vội, không ngờ Văn Nhân đại hiệp lại quay về và là Môn đại hiệp. . . Môn Nhân Kiệt lắc đầu:
- Không, Lôi bảo chủ, vị Văn Nhân đại hiệp bị người bắt mấy hôm trước không phải là tại hạ, mà là. . . Lôi Tiêu Phong biến sắc:
- Chẳng phải vị ấy là Văn Nhân đại hiệp thật sao?
- Không, vị ấy không phải là Văn Nhân đại hiệp. . . Lôi Tiêu Phong kinh dị:
- Vị ấy nếu không phải là Văn Nhân đại hiệp thì là ai? Môn Nhân Kiệt cười nhạt:
- Theo tại hạ, trừ Trác Không Quần ra thì chẳng là ai khác nữa.
- Trác Không Quần, tại sao hắn lại hóa trang thành. . .
- Trác Không Quần có biệt hiệu Thất Tuyệt (bảy tài năng tuyệt diệu), thuật dịch dung hóa trang cũng là một trong bảy tuyệt tài của hắn! Lôi Tiêu Phong chau mày:
- Thế nhưng hắn hóa trang với ý định gì?
- Lôi bảo chủ có biết ai bắt hắn đi không? Lôi Tiêu Phong lắc đầu:
- Tại hạ không biết, có lẽ Môn đại hiệp biết?
- Nếu như tại hạ dự liệu không sai, người bắt hắn chính là Tôn Bất Tiêu. Lôi Tiêu Phong lại giật mình:
- Là Tôn Bất Tiêu? Thế. . . thế chuyện gì?
- Điều ấy rất dễ hiểu, Thiên Hương Giáo đã tường tận bộ mặt giả nhân nghĩa của Trác Không Quần, tự nhiên hắn phải cảm hận lắm và có ý đồ báo phục, nhưng vì hắn không biết tổng giáo đàn Thiên Hương Giáo đóng ở đâu nên hắn hóa trang thành Văn Nhân đại hiệp dụ hoặc cho Thiên Hương Giáo sai thủ hạ bắt hắn, như vậy chẳng phí chút sức lực nào là biết ngay tổng giáo đàn Thiên Hương Giáo. . . Lôi Tiêu Phong động dung:
- Lợi hại thật, như vậy, chỉ sợ Thiên Hương Giáo sắp xảy ra thảm biến.
- Điều ấy chưa chắc, chỉ sợ hắn đến tổng giáo đàn Thiên Hương Giáo rồi mà vẫn chưa bị lộ bản lai diện mục, hắn sẽ ngấm ngấm thi hành âm mưu thâm độc, hậu quả rất khó tưởng tượng. . . Lôi Tiêu Phong gật đầu:
- Môn đại hiệp nói đúng lắm, theo ý Môn đại hiệp. . .
- Tại hạ có ân nghĩa với mấy vị trong Thiên Hương Giáo nên không thể không ra tay giúp họ, nhưng tiếc thay tại hạ cũng không biết tổng giáo đàn Thiên Hương Giáo ở đâu, sợ dĩ nên đành học theo cách của Trác Không Quần, như vậy một mặt có thể dẫn dụ người của Thiên Hương Giáo tìm đến, mặt khác may ra có thể ngăn cản được gian mưu của Trác Không Quần. Lôi Tiêu Phong lại gật đầu:
- Môn đại hiệp cao minh, nhưng không biết Thiên Hương Giáo. . .

- Lôi bảo chủ cứ giúp tại hạ diễn vở kịch này, muôn ngàn chớ để cho ai biết. Dứt lời, y cất tiếng cười ha hả điên cuồng chuyển thân đi. Lôi Tiêu Phong cũng là người đóng kịch khá hay, hẳn gọi lớn:

- Văn Nhân đại hiệp, đừng đi nữa, tại hạ là Triều Thiên Bảo Lôi Tiêu Phong. . . Môn Nhân Kiệt vừa chạy vừa đáp:

- Ta cóc cần người là cái quái Phong gì, ai muốn bắt ta. . .

Y chưa kịp nói dứt câu đột nhiên nhiều bóng nhân ảnh từ trên không trung đã buông xuống, một bóng trắng hai bóng vàng, bóng trắng chặn đầu Môn Nhân Kiệt, còn hai bóng vàng chặn đầu Lôi Tiêu Phong. Đó là một người thân thể có hơi lùn mập mặt vàng bệch mặc áo trắng và hai hoàng y lão nhân. Người bạch y không biết là ai, nhưng hai lão nhân áo vàng rất dễ nhận ra là hai hoàng y hộ pháp của Thiên Hương Giáo. Thư sinh điên Môn Nhân Kiệt trừng mắt:

- Các người là. . . thì ra Lôi bảo chủ còn có viện thủ. Người áo trắng cười gằn:

- Văn Nhân đại hiệp, chúng ta không phải là người của Lôi bảo chủ. . . Môn Nhân Kiệt còn đang ngạc nhiên, người áo trắng đã vươn chỉ công bắn tới, thân hình Môn Nhân Kiệt dao động mạnh, ngã xuống đất. Người áo trắng lướt thân tới đỡ Môn Nhân Kiệt lên, hẳn rờ rất kỹ sau gáy Môn Nhân Kiệt rồi nét mặt hớn hở hẳn lên:

- Lần này không thể làm nữa, hai người hãy tránh ra để ta nói vài câu với Lôi bảo chủ. Hai hoàng y hộ pháp vâng lệnh vội tránh thân sang một bên. Vừa lúc Lôi Tiêu Phong ngạc nhiên hỏi:

- Các hạ là. . . Người áo trắng mỉm cười:

- Lôi bảo chủ không nhận ra ta nhưng ta nhận ra Lôi bảo chủ, nhưng đó chẳng phải là điều quan trọng gì, điều quan trọng là ta xin cho Lôi bảo chủ biết, ta là người của Thiên Hương Giáo. Thời gian gần nữa Thiên Hương Giáo sẽ tiếp thu các môn, các phái, các bảo, các trại, người nào thuận thì sống kẻ nào nghịch ắt chết, xin mời Lôi bảo chủ quay về bảo chuẩn bị nghênh tiếp sứ giả của bản giáo. Xin hết lời, cáo từ! Hẳn vẫy tay, hai hộ pháp áo vàng phi thân vọt đi mang theo cả Môn Nhân Kiệt.

-oOo-

Vùng Đại Lý vốn có đủ cả phong, hoa, tuyết, nguyệt trứ danh nhân thế.

Mười bảy ngọn núi Điểm Thương nằm trong miền đất Đại Lý là thắng cảnh bậc nhất thiên hạ.

Bấy giờ đang là lúc gió nổi rất lớn, một cỗ xe ngựa che kín khoang sau chạy như bay tiến vào Đại Lý thành. Cỗ xe ngựa bám đầy bụi vàng ngợp sang đường Nam Nhai, dừng lại trước cửa Lê Ký Hiệu khách điểm, hai cánh cổng lớn của khách điểm vì đang lúc gió quá to nên chỉ mở hé, cỗ xe vừa đứng yên hai cánh cổng liền mở rộng, từ trong bước ra hai tên tiểu nhị đều mặc áo xám, hai tiểu nhị thân thể cao lớn khác thường, thái dương huyệt nhô cao cho biết chúng đều là người học võ.

Hai tiểu nhị đến gần cỗ xe cẩn thận vén tấm màn che khoang sau, tên đại hán áo đen cầm cương nhảy xuống chính là Lãnh Tâm Ác Quỷ Tôn Bất Tiểu, hẳn tự nhiên đi thẳng vào khách điểm. Hai tiểu nhị khiêng theo sau vị thư sinh điên say mềm bất tỉnh vào khách điểm. Họ đóng chặt cổng lại, bên trong có bốn hán tử áo lam đứng song song. Vừa thấy Tôn Bất Tiểu tiến vào, chúng vội cúi thân:

- Bọn thuộc hạ xin bái kiến Hắc thị vệ. Tôn Bất Tiểu khoát tay:

- Đã bẩm báo cho Giáo chủ biết chưa? Một hán tử áo lam đứng bên tả nghiêng thân đáp:

- Bẩm Hắc thị vệ, đã bẩm báo cho Giáo chủ biết rồi, Giáo chủ sai thuộc hạ chuyển lời. . . Hắc liền nhìn thư sinh điên nằm đó như có ý e ngại. Tôn Bất Tiểu cười nói:

- Cứ nói đi, ta đã điểm huyệt y rồi!

- Bẩm, sau khi Hắc thị vệ rời Tương Dương lại có thêm một thư sinh điên xuất hiện. . . Tôn Bất Tiểu biến sắc:

- Ai cho biết điều ấy?

- Bẩm Hắc thị vệ, điều ấy chấn động võ lâm, vì vậy Giáo chủ đã ra lệnh cho Bạch thị vệ dẫn hai hoàng y hộ pháp đến đó tra xét, đến nay chưa thấy trở về. Tôn Bất Tiếu quay lại nhìn thư sinh điên, hần “hừ” một tiếng đưa bàn tay to như cánh quạt sờ vào gáy thư sinh điên, sau đó hần thở phào:
 - E rằng Giáo chủ đã lầm, tên này là Văn Nhân thật còn tìm ai khác làm gì? Hán tử áo lam đáp:
 - Xin Hắc thị vệ bẩm báo với Giáo chủ, thuộc hạ không dám có ý kiến.
 - Xem ra tên điên thứ hai ấy có thể là Môn Nhân Kiệt. . . mau mau phi báo cho Giáo chủ hạ lệnh Bạch thị vệ giải quyết tiểu tử ấy ngay. Đi mau! Hán tử áo lam vâng lệnh đang định động thân bỗng bình một tiếng hai cánh cổng ngoài bị đẩy mạnh, một tên hán tử áo tía hốt hoảng chạy vào, vừa thấy Tôn Bất Tiếu, hán tử vội vàng cung thân. Tôn Bất Tiếu quát:
 - Có chuyện gì mà hốt hoảng? Hán tử áo tía vội thưa:
 - Bẩm Hắc thị vệ, Giáo chủ đã nhận được phi báo của Bạch thị vệ, dĩ nhiên đã bắt được Văn Nhân, Giáo chủ lệnh cho Hắc thị vệ mau giải tên Văn Nhân giả đến tổng giáo. . .
 - Ai nói Văn Nhân này là giả?
 - Bạch thị vệ nói Văn Nhân mà hần bắt được mới là thật, còn người khác. . .
 - Đồ chó! Ta bắt được Văn Nhân mới là thật!
 - Bẩm Hắc thị vệ, thuộc hạ chỉ truyền lời của Giáo chủ. . .
 - Ta đã xem xét rất kỹ, chẳng lẽ ta lại là thằng mù sao? Vừa dứt câu, hần lại bước tới gần thư sinh điên, một lần nữa đưa tay gãi mạnh vào gáy y, hần cười gằn một tiếng:
 - Có lẽ tên Bạch thị muốn đoạt công lao của ta, công lao của ta lẽ nào để hần tùy tiện đoạt lấy? . . . Tổng giáo đàn có cho thuyền đến đây không? Hán tử áo tía vội đáp:
 - Bẩm Hắc thị vệ, thuộc hạ phải về ngay Mai Cốc đợi lệnh, hiện có con thuyền. . . Tôn Bất Tiếu khoát tay:
 - Thôi được rồi, ta sẽ đi thuyền với ngươi về Mai Cốc. . .
 - Bẩm Hắc thị vệ, Giáo chủ có dặn. . .
 - Nếu có sai lầm tự ta sẽ chịu trách nhiệm, ngươi việc gì mà lo?
 - Thuộc hạ không dám. . . Tôn Bất Tiếu nghiêm mặt:
 - Khiêng Văn Nhân đại hiệp đi theo ta. Dứt lời, hần bước liền ra cửa. Hán tử áo tía không dám cãi lệnh khênh sốc thư sinh điên lên vai vội vàng chạy theo.
- Bắt đầu từ giờ Ngọ đến lúc hoàng hôn khi trong thành Đại Lý đã lên đèn, Lê Ký Hiệu khách điểm lại có một cỗ xe ngựa dừng trước cổng. Chỗ ngồi đánh xe là một người áo trắng thấp lùn, hai hộ pháp hoàng y và trong khoang là Môn Nhân Kiệt cải trang thành thư sinh điên Văn Nhân. Vừa vào trong cửa, người áo trắng đã vội vàng hỏi:
- Hắc thị vệ đâu rồi? Bốn hán tử áo lam vội đáp:
 - Bẩm Bạch thị vệ, Hắc thị vệ đến giữa trưa rồi.
 - Bây giờ hần ở đâu?
 - Hắc thị đã trở về Mai Cốc.
 - Hần thật hồ đồ, tức chết đi được, chẳng lẽ Giáo chủ chưa hạ lệnh sao?
 - Bẩm Bạch thị vệ, Giáo chủ đã hạ lệnh, nhưng. . . nhưng. . . Bạch y nhân cắt lời:
 - Nhưng cái gì, nói mau!
 - Nhưng Hắc thị vệ không chịu tin!
 - Lẽ nào hần không xem cho kỹ?

- Bẩm Bạch thị vệ, Hắc thị vệ xem xét hai lần rất kỹ, nhưng vẫn nhất định đó mới là người thật!
- Đó mới là người thật? Nói vậy tên Văn Nhân ấy không đeo mặt nạ. . .
- Bẩm Bạch thị vệ, thuộc hạ cũng nhìn rất rõ, trên mặt Văn Nhân ấy không đeo mặt nạ. . . Ánh mắt người áo trắng lóe lên kỳ dị, hấn lại sờ vào sau gáy Môn Nhân Kiệt, sờ mó kỹ lưỡng xong, hấn quát tên hán tử:
- Dem khăn nóng lại đây! Hán tử vâng lệnh vội phi thân ra ngoài chớp mắt sau đã đem về một cái khăn chùi thật mạnh lên mặt Môn Nhân Kiệt, hấn chùi mạnh đến nổi mặt Môn Nhân Kiệt rướm máu, chiếc khăn biến liền một lớp bụi vàng. Bạch thị vệ quăng chiếc khăn, cười nói:
- Cái này đâu có thể qua mắt ta được! . . . Hắc thị vệ định phá hoại đại sự của Giáo chủ sao chứ. . .

Bạch thị vệ hấp tấp ra hiệu cho hai hộ pháp áo vàng ôm Môn Nhân Kiệt quây quả ra cỗ xe ngựa, xe vừa cất vó bánh, sau lưng Lê Ký Hiệu bỗng bay lên một con chim bồ câu mang tin. Cỗ xe ngựa ra cổng tây Đại Lý thành, chạy thẳng một mạch đến dãy núi Điểm Thương sơn.

Điểm Thương chỉ cách thành Đại Lý năm dặm, năm dặm không phải xa xôi gì nên chỉ trong chốc lát, cỗ xe đã đến dưới chân núi Điểm Thương. Mười chín ngọn núi Điểm Thương nằm vòng trái rộng hơn bảy mươi dặm, người áo trắng xuống xe dưới chân núi, hai hộ pháp áo vàng khiêng Môn Nhân Kiệt phi thân vun vút lên ngọn núi nằm ở trung ương là ngọn Trung Hòa Phong.

Mười chín ngọn núi Điểm Thương, ngọn núi nào cũng có khe suối lạnh như băng, người áo trắng thân là thị vệ dưới tòa của Giáo chủ, thân phận cực cao nên dễ dàng vượt qua mấy trạm gác phi thân lên thẳng đỉnh núi có mây núi che phủ.

Nơi đó chính là tổng giáo đàn Thiên Hương Giáo vừa ẩn mật lại vừa hiểm tuấn. Đường lên núi càng lúc càng lạnh, càng cao càng hiểm trở, một lát sau cảnh tượng thay đổi, hai bên núi hẹp lại thành một cái cốc đầy tuyết đọng trắng tinh một màu. Trong cốc tuyết núi ấy có một rừng mai đang nở rộ, mùi hương bay ra ngào ngạt. Vượt qua rừng mai ấy đã thấy hiện ra trước mắt nào đình đài nào lầu các, kiến trúc mười phần mỹ lệ với lan can quanh co màu đỏ chói giữa vùng tuyết trắng phau vừa giống cảnh thần tiên vừa giống cảnh trên cung Quảng Hàn.

Chuyển quá rừng mai đã thấy có ba thiếu nữ mắt phụng mày ngài đứng yên lặng thành hàng. Ba thiếu nữ ấy mặc ba màu áo vàng, đỏ, xanh khác nhau như để phân biệt địa vị thân phận. Vừa nhìn thấy người áo trắng, vị thiếu nữ áo vàng vội thu tà áo kính cẩn:

- Chúng thuộc hạ cung nghinh Bạch thị vệ về cốc. Người áo trắng cười nhạt khoát tay:
- Ba vị cô nương vâng lệnh Giáo chủ ở đây chờ đợi? Thiếu nữ áo vàng mỉm cười diễm lệ:
- Bẩm Bạch thị vệ, chính vậy.

41. Cả Hai Đều Giả

- Hắc thị vệ đâu?
- Hắc thị vệ đang đợi Bạch thị vệ trong Thanh Bích Các với Giáo chủ.
- Đã phân biệt được tên Văn Nhân là giả hay thật chưa?
- Bẩm Bạch thị vệ, Giáo chủ đã nhìn qua, tuyệt không phát hiện chỗ nào khả nghi. Người áo trắng bật kêu a một tiếng, rồi cười nhạt:
- Thực là rắc rối, cả hai tên đều là Văn Nhân, làm sao biết ai thật ai giả. Người áo trắng chuyển động mục quang, cười hỏi:
- Ba vị cô nương đây đã nhìn thấy người ấy chưa?

- Đã có thấy
- Theo ba cô nương, người nào là thật người nào là giả? Thiếu nữ áo vàng ngưng mắt nhìn Môn Nhân Kiệt đáp:
- Giáo chủ đại trí như thần còn không nhận ra thật giả, huống hồ bọn thuộc hạ?
- Không sao, các cô nương cứ nói tự nhiên. . . Gần cười một tiếng, người áo trắng tiếp nói:
- Bất kể thật giả, chỉ tiếc cho Giáo chủ nhận không ra. Ba thiếu nữ có dáng sợ hãi không ai nói câu nào, người áo trắng cười gần thêm một tiếng, khoát tay quát nhỏ:
- Dẫn đường cho ta.

Thiếu nữ áo vàng vội tuân lệnh uyển chuyển thi lễ rồi cùng thiếu nữ áo đỏ và thiếu nữ áo xanh chuyển thân đi trước dẫn đường. Đi qua một cây cầu nhỏ, xuyên qua dãy lan can đỏ, đến một nơi. Nơi ấy là một tịnh xá nằm cạnh một hồ, tuyết đóng băng, băng đóng trắng phau trên mặt hồ nhỏ xem ra dày đến cả tấc. Trước cửa tịnh xá có bốn hộ pháp áo vàng đứng nghiêm cẩn, vừa thấy ba thiếu nữ dẫn người áo trắng đến, họ đều cung kính cúi thân. Người áo trắng không cần trả lễ, chỉ vẫy nhẹ tay, bước liền vào tịnh xá. Gian tịnh xá này rất rộng lớn, đi hết một dãy hành lang đến một cửa phòng, người áo trắng vội chỉnh đốn y phục, cúi thân nói lớn:

- Bạch thị vệ xin vào bái kiến! Trong cánh cửa vọng ra một thanh âm thánh thót nhưng đầy uy lực:
- Giáo chủ có lệnh, cho Bạch thị vệ vào châu bái.

Người áo trắng vâng một tiếng, bước vào. Đó quả nhiên là một gian sảnh đường, ngồi chính giữa tuốt trên cao là một thiếu phụ cực đẹp. Thiếu phụ ấy trước mặt từ trên đầu rũ xuống một hàng lụa mỏng, khiến người đối diện khó thấy tường tận chân diện mục, nhưng chỉ với hai con mắt đẹp lộ ra ngoài lạnh như băng và sắc như dao cũng đủ khiến kẻ đối diện không dám nhìn thẳng.

Sau lưng thiếu phụ là bốn hộ pháp áo vàng đứng nghiêm cẩn, hai mắt ai nấy nhắm nghiền như bốn tảng nhân đang nhập định. Tôn Bất Tiếu đứng bên tả phía dưới, bên cạnh hắn là một cái ghế dài, trên chiếc ghế là thư sinh diên ngồi nửa dựa nửa nằm trong tình trạng hôn mê bất tỉnh. Sau khi vào sảnh đường, Bạch thị vệ chớp nhoáng liếc qua vị thư sinh diên ấy một cái, hơi chau mày rồi mới bước mau đến trước cúi đầu cung kính:

- Bẩm Giáo chủ, Bạch thị vệ đợi lệnh. Thiếu phụ mỹ lệ giơ cánh tay như ngọc lên:
- Người quá gian nan vì bốn giáo, hãy đứng về phía bên chờ đó. Người áo trắng vâng lệnh lui về bên hữu. . . Thiếu phụ cất giọng oanh vàng nghiêm hỏi:
- Người bắt được người kia ở đâu?
- Bạch thị vệ đáp:
- Bẩm Giáo chủ, thuộc hạ bắt được y nơi không xa trong Long Trung, gần thành Tương Dương.
- Lúc ấy có còn ai nữa không?
- Bẩm Giáo chủ, chỉ có Lôi Tiêu Phong thuộc Triều Thiên Bảo. Hắc thị vệ đã bẩm báo mọi chuyện với ta, trước khi ta xem xét Văn Nhân do người bắt được, căn cứ vào sự thực, ta suy đoán người mà người bắt chỉ là Văn Nhân giả, có thể là Môn Nhân Kiệt. . . Tôn Bất Tiếu lộ ra vẻ hớn hỷ, người áo trắng đáp vội:
- Thuộc hạ lớn gan xin được Giáo chủ chỉ minh. Thiếu phụ mỉm cười:

- Người chưa phục chứ gì? Nghe đây, lúc Hắc thị vệ gặp Văn Nhân là đột nhiên, rất có khả năng Văn Nhân vốn bị Lệnh Hồ Kỳ giam giữ ở Long Trung, Ngọa Long Cương, rồi Lệnh Hồ Kỳ bị ta bắt, y quá đói phải tìm cách thoát thân, như vậy tựa hồ rất hợp lý. Còn tên Văn Nhân do người bắt được hoàn toàn không phải đột nhiên, hình như y cố ý dẫn dụ sự chú ý của mọi người, gây chấn động vô lâm vì y nghe nói Văn Nhân đã bị bắt nên giả mạo Văn Nhân với ý đồ đột nhập và trong Thiên Hương Giáo cứu Văn Nhân, hiện trường chỉ có một mình Lôi Tiêu Phong vì khi còn ở Triều Thiên Bảo, Môn Nhân Kiệt đã từng gặp Lôi Tiêu Phong. . . Đột nhiên người áo trắng cất giọng:

- Thuộc hạ lớn gan xin Giáo chủ nên chẳng xem xét tên Văn Nhân do thuộc hạ bắt được? Tôn Bất Tiểu chau mày xen vào:
- Người này đã là Văn Nhân thật, cần gì phải xem xét ai nữa? Người áo trắng đưa mắt nhìn Tôn Bất Tiểu không buồn đáp. Thiếu phụ điểm lệ đúng lúc nói:
- Ta luận công ban thưởng xưa nay hết sức công bình, người hãy dẫn y đến đây. Người áo trắng lớn tiếng gọi ra ngoài:
- Đem Văn Nhân vào đây. Bên ngoài hai hộ pháp áo vàng vâng dạ khiêng Môn Nhân Kiệt vào. Môn Nhân Kiệt vẫn còn hôn mê, nên thiếu nữ áo vàng phải đem một chiếc ghế dài cho y dựa ngồi ở đó. Người áo trắng nhắc cao đầu Môn Nhân Kiệt lên:
- Kính mời Giáo chủ xem xét. Thiếu phụ nhìn chăm chú, hai mắt ánh ra nét lạ lùng:
- Trên đời sao có hai người đều là Văn Nhân. Người áo trắng buông tay giữ đầu Môn Nhân Kiệt:
- Bẩm Giáo chủ, trong hai người này tất phải có một người giả. Thiếu phụ chau mày:
- Người giả ấy tất phải có biết thuật dịch dung rất cao. . . Ánh mắt thiếu phụ nghiêng qua tả:
- Các người có biết hiện nay ai là người tuyệt cao thuật dịch dung hay không? Người áo trắng vội đáp:
- Bẩm Giáo chủ, một người là Thiên Diện Độc Hành Khách Lệnh Hồ Kỳ, một người là Thất Tuyệt Thần Quân Trác Không Quần, trừ hai người ấy ra, thuộc hạ không biết. . . Thiếu phụ điểm lệ nói:
- Lệnh Hồ Kỳ đã bị ta bắt từ lâu, hiện ở Mai Cốc. Nói vậy một trong hai Văn Nhân này ắt phải có một là Thất Tuyệt Thần Quân Trác Không Quần? Tôn Bất Tiểu đột nhiên xen vào:
- Không, theo thuộc hạ biết, tên Môn Nhân Kiệt cũng hết sức tinh thông thuật dịch dung, khi còn ở Phi Vân Bảo, y đã lừa được Thất Tuyệt Thần Quân Trác Không Quần, một trong hai tên Văn Nhân này có khả năng là Trác Không Quần và cũng có khả năng là Môn Nhân Kiệt. Thiếu phụ Giáo chủ nói:
- Người nói sót một điểm:
- Tôn Bất Tiểu nghiêng thân:
- Xin được nghe Giáo chủ chỉ minh.
- Cũng có khả năng một tên là Trác Không Quần, một tên là Môn Nhân Kiệt và bản giáo chưa hề bắt được thư sinh diện Văn Nhân. Người áo trắng và Tôn Bất Tiểu đều cùng chấn động. Tôn Bất Tiểu vội nghiêng thân nói:
- Thuộc hạ ngu muội không nghĩ ra Trác Không Quần có lý do gì. . . Thiếu phụ điểm lệ cười nhạt:
- Ta có ý định trừ diệt hắn, hắn tất nuôi chí báo thù, giả mạo Văn Nhân đột nhập Mai Cốc, đó là lý do đủ rồi. Tôn Bất Tiểu biến sắc:
- Thế còn Môn Nhân Kiệt. . . Thiếu phụ cắt lời:
- Riêng họ Môn vì y đang truy đuổi Trác Không Quần, thêm nữa cũng có thể vì y có hảo tâm ngăn cản gian mưu của Trác Không Quần, giúp cho Thiên Hương Giáo. . . giờ bắt được cả hai người một lúc, chúng ta không cần tìm bắt Văn Nhân nữa, các người thấy được không? Người áo trắng và Tôn Bất Nhị đồng thanh:
- Giáo chủ minh trí, chúng thuộc hạ không dám so sánh. Thiếu phụ nở một nụ cười mỹ lệ:
- Về Trác Không Quần ta không lo vì võ lâm tuy rộng lớn nhưng hắn không còn nơi dung thân. Môn Nhân Kiệt sẽ không dung tha cho hắn, kẻ duy nhất đáng sợ là Môn Nhân Kiệt, ta có ý định lập tức giết hai tên này nhưng lại sợ giết lầm lỡ ra có một Văn Nhân thật thì bỏ lỡ cơ hội đoạt bí kíp đối phó với Môn Nhân Kiệt. . . Thành linh người áo trắng bật nói:
- Bẩm Giáo chủ, thuộc hạ có một biện pháp ngay bây giờ.
- Người nói đi.

- Lệnh Hồ Kỳ là người có thuật dịch dung đệ nhất vô lâm, chưa ai hơn lão ta về thuật này, tất nhiên lão còn cao minh hơn cả Trác Không Quân và Môn Nhân Kiệt nữa, tại sao Giáo chủ không cho gọi lão đến đây để lão nhận định hai người này. . . Thiếu phụ Giáo chủ mỉm cười:
- Bạch thị vệ, sao ngươi đại thế? Lão Lệnh Hồ Kỳ xác định được thật giả, ngươi mất cơ hội lập đại công. . . nhưng ta sẽ chiều ý ngươi, truyền lệnh xuống cho Lệnh Hồ Kỳ vào đây. Hai tên hộ pháp áo vàng vâng lệnh ra ngoài, chỉ trong thoáng chốc hai hộ pháp ấy dẫn vào một lão nhân áo xanh gầy gò. Lão nhân này chính là người đã đàm đạo với Môn Nhân Kiệt trên Mai Hoa Lãnh, trước mộ Sở Các Bộ ở Dương Châu khi xưa. Giáo chủ thiếu phụ từ trên cao tòa cao hạ lệnh:
- Hãy ban tọa cho Lệnh Hồ đại hiệp! Thiếu nữ áo vàng vâng lệnh mang đến một cái ghế. Sau khi nghiêng thân vừa ngồi Lệnh Hồ Kỳ vừa hỏi:
- Giáo chủ cho vời Lệnh Hồ Kỳ đến không biết là có gì chỉ giáo? Thiếu phụ mỉm cười:
- Nếu không có việc cần đầu dảm phiền đến Lệnh Hồ đại hiệp, xin mời Lệnh Hồ đại hiệp xem xét, hai vị trước mắt kia là ai? Lệnh Hồ Kỳ chỉ nhìn lướt qua rồi đáp liền:
- Xem tình hình họ đều là những người bạn thư sinh diên Văn Nhân của lão hủ.
- Đó chỉ là hình tượng bên ngoài, thực tế là trong hai người ấy ít nhất phải có một người giả chứ? Lệnh Hồ Kỳ vội vàng hỏi lại:
- Giáo chủ cho vời lão hủ đến đây. . . Thiếu phụ ngắt lời:
- Lệnh Hồ đại hiệp xưng hiệu là Thiên Diện (một ngàn khuôn mặt) tất thuật dịch dung phải cao minh hơn đời, độc bộ vô lâm, đặc biệt ta mời Lệnh Hồ đại hiệp đến đây là để phán đoán thật giả giùm ta! Lệnh Hồ Kỳ vội cất đầu nhìn hai thư sinh diên, lão chau mày:
- Theo lão hủ. . . Lão cúi đầu nhìn Môn Nhân Kiệt, miệng lão máy động mấy cái, ánh mắt lóe lên dị quang rồi nói tiếp:
- Hai vị thư sinh diên này đều là giả. Câu ấy vừa nói ra, thiếu phụ ngồi trên tòa cao chấn động, Người áo trắng và Tôn Bất Tiểu cùng quát nhỏ:
- Lệnh Hồ lão, chớ nói bậy. . . Lệnh Hồ Kỳ cười nhạt:
- Lão hủ nói là nói thật, tin hay không là tùy nhị vị. Thiếu phụ Giáo chủ nhẹ khoát tay:
- Lệnh Hồ đại hiệp, tại sao biết hai người ấy đều là giả?
- Hai vị thư sinh diên giả dạng này đều là những người có thuật dịch dung cực cao nên đều dùng loại dược liệu đặc thù không cần phải đeo mặt nạ. Lệnh Hồ đại hiệp có thể chỉ cho biết chỗ sơ hở không?
- Giáo chủ, điều ấy chỉ có thể lấy ý là biết chứ không thể nói rõ được! Lão hủ chỉ có khả năng nhận ra hai người ấy đều dùng thuật dịch dung chứ không thể nhận ra chân diện mục họ là ai, mong Giáo chủ nguyên lượng.
- Lệnh Hồ đại hiệp, ta muốn hỏi thêm, vị thư sinh diên thật ấy hiện đang ở đâu? Lệnh Hồ Kỳ lắc đầu;
- Lão hủ vẫn chỉ có một câu bẩm báo: không thể trả lời! Thiếu phụ Giáo chủ cười lạnh:
- Đa tạ Lệnh Hồ đại hiệp, người có thể trở về được rồi! Lệnh Hồ Kỳ không nói gì, lão đứng lên nghiêng thân rồi tự xoay mình đi ra cửa, hai hộ pháp áo vàng vội đi theo. Nghe tiếng chân đã xa, thiếu phụ Giáo chủ quét mắt nhìn tả hữu cười hỏi:
- Thế nào? Cả hai người đều tưởng lập đại công đã trôi theo nước cả rồi! Người áo trắng và Tôn Bất Tiểu cùng hừ một tiếng gờ song chưởng lên. Thiếu phụ khoát tay chặn lại:
- Hai người định làm gì? Người áo trắng đáp:
- Để lại vô ích, chỉ bằng giết đi trừ hậu hoạn! Thiếu phụ cười nhẹ:
- Ta có ra lệnh cho các người giết hai tên ấy bao giờ? Người áo trắng và Tôn Bất Tiểu hoảng sợ cúi thân, thiếu phụ lại tiếp:

- Không được giết hai tên Văn Nhân giả ấy, giết họ đi, ta sẽ không đoạt được bí kíp, lấy gì đối phó với Môn Nhân Kiệt? Người áo trắng và Tôn Bất Tiếu cùng kinh ngạc:
- Ý của Giáo chủ. . . Thiếu phụ nghiêm giọng:
- Trong hai tên ấy, có một tên là thật! Người áo trắng và Tôn Bất Tiếu giật mình vội nói:
- Giáo chủ đã nhận ra chỗ sơ hở nào của hai người ấy. . . Thiếu phụ lắc đầu:
- Không, là do chính Lệnh Hồ Kỳ để lộ sơ hở. Người áo trắng và Tôn Bất Tiếu đưa mắt nhìn nhau, cả hai đều cúi thân: Thuộc hạ ngu muội, xin được nghe Giáo chủ chỉ minh. Thiếu phụ hơi nhếch miệng cười:
- Vừa rồi Lệnh Hồ Kỳ nói sao nhỉ? Người áo trắng đáp:
- Lão nói cả hai đều là giả. . .
- Chính điểm ấy đấy. Nếu lão nói một trong hai người có một người giả ta sẽ nghĩ cả hai đều giả nhưng lão lại nói cả hai đều giả, theo ta, tất có một là thật, nguyên lý ấy hai người có nhận ra không? Người áo trắng và Tôn Bất Tiếu đều nhăn mày suy nghĩ rồi cùng cúi thân:
- Bọn thuộc hạ ngu muội, xin mong được Giáo chủ dạy cho.
- Hai người đều có tâm cơ khá, tại sao đến một nguyên lý sơ đẳng như thế mà không nhận ra? Bạch thị vệ, nếu đổi người thành Lệnh Hồ Kỳ, người sẽ nói sao? Người áo trắng vội đáp:
- Bẩm Giáo chủ, thuộc hạ sẽ nói một trong hai người có một người là thật!
- Vì sao vậy?
- Vì như vậy sẽ tránh được việc cứ bị Giáo chủ truy hỏi về tung tích Văn Nhân! Thiếu phụ gật đầu:
- Đúng vậy. Hắc thị vệ, còn người? Tôn Bất Tiếu ấp úng:
- Thuộc hạ cũng sẽ trả lời y như Bạch thị vệ.
- Lý do của người là. . . Tôn Bất Tiếu:
- Cũng y như của Bạch thị vệ. Thiếu phụ cả cười:
- Thế thì bây giờ các người hiểu rõ chưa? Người áo trắng nghiêng mình:
- Thuộc hạ hiểu rõ, một cơ hội tránh được phiền nhiễu như vậy mà Lệnh Hồ Kỳ bỏ qua, tất nhiên là vì một trong hai là Văn Nhân thật!
- Đúng vậy, đó chính là nguyên lý. Tôn Bất Tiếu vội hỏi:
- Nhưng Giáo chủ cho rằng người nào là Văn Nhân thật? Thiếu phụ nhẹ đưa mắt nhìn qua hai thư sinh điên:
- Điều ấy ta chưa nhận ra. Tôn Bất Tiếu:
- Chi bằng Giáo chủ cho gọi Lệnh Hồ Kỳ tới, buộc lão phải nói ra. . . Thiếu phụ cười nhạt:
- Người tưởng làm vậy là đắc dụng ư? Người nên biết Lệnh Hồ Kỳ không phải là người tầm thường, lão cũng là một kỳ nhân võ lâm, e rằng người có ép đến đâu lão cũng không chịu nói. Người áo trắng xen vào:
- Vậy theo cao kiến của Giáo chủ. . . Thiếu phụ bình tĩnh:
- Cứ giả định hai người ấy một là Môn Nhân Kiệt, một là Trác Không Quân, cứ để mặc hai người ấy tự do đi lại khắp nơi, chỉ trừ Tuyết Cung. Ta sẽ có biện pháp nhận ra ai là thật, ai là giả. Người áo trắng hốt hoảng:
- Ý Giáo chủ là cứ thả hai người?
- Không thả hẳn, chỉ để mặc hai tên ấy ngao du ở vùng Mai Cốc mà thôi.
- Thuộc hạ vẫn chưa hiểu.

- Người sợ vì cả hai đều có công lực cực cao, sau khi được giải huyệt. . .
- Giáo chủ mình giám, thuộc hạ chính là lo điều ấy.
- Người quên rằng trong hai tên, một là Văn Nhân đã mất hết công lực, người ấy là thật, còn tên kia nếu là Trác Không Quần thì chẳng có gì đáng lo!
- Còn nếu một người lại là Môn Nhân Kiệt thì sao? Thiếu phụ hơi trầm ngâm rồi gật đầu:
- Không sai. Môn Nhân Kiệt khó đối phó hơn Trác Không Quần nhiều. . . Đột nhiên thiếu phụ Giáo chủ xoay qua thiếu nữ áo vàng:
- Ưc Như, hãy mang bình dược hoàn đến đây! Thiếu nữ áo vàng vâng lệnh đi vào sau tấm bình phong, thoảng chốc nàng mang ra một bình ngọc nhỏ, dâng hai tay lên thiếu phụ Giáo chủ. Thiếu phụ hạ lệnh:
- Người hãy giúp ta cho mỗi người uống một viên! Thiếu nữ áo vàng dốc ra hai viên hoàn màu đỏ cho thư sinh diên uống. Xong việc, thiếu phụ Giáo chủ hạ lệnh:
- Hãy giải huyệt cho cả hai! Người áo trắng và Tôn Bất Tiểu đồng thời xuất thủ, hai người thư sinh diên lập tức tỉnh dậy, vừa mở mắt, một vị thư sinh diên dáng vẻ nhìn chung quanh hoảng hốt hỏi:
- Đây là nơi nào? Thiếu phụ chưa đáp câu ấy mà hỏi lại:
- Ta không biết vị nào mới thật là Văn Nhân đại hiệp nên không biết phải xưng hô ra sao. . . Môn Nhân Kiệt vẫn giả diên tự chỉ vào ngực:
- Ta chính là Văn Nhân đệ nhất thiên hạ. . . Y nhìn qua vị thư sinh diên kia, giật nảy mình:
- Người. . . người là ai? Sao lại giống hệt như ta. . . Vị thư sinh diên kia cũng nhìn y kinh dị:
- Ồ! Tại sao người cũng giống ta thế? Người là Văn Nhân ư? Môn Nhân Kiệt đáp:
- Ta chính là Văn Nhân, đệ nhất kỳ nhân hiện nay.
- A! Người là thư sinh diên Văn Nhân. . . Hắn giật mình lắc đầu:
- Không phải, nếu người là Văn Nhân thì ta là ai? Thiếu phụ Giáo chủ cười nhạt can thiệp:
- Trong hai vị, tất phải có một vị giả trang, nếu không phải là Thất Tuyệt Thần Quân Trác Không Quần thì ắt là Môn Nhân Kiệt! Môn Nhân Kiệt giơ tay chỉ đối phương:
- Hắn là giả đó, hắn là Môn Nhân Kiệt! Vị thư sinh diên kia cũng chỉ lại:
- Y mới là giả, y là Trác Không Quần đó! Thiếu phụ Giáo chủ:
- Thế mới khó cho ta xưng hô. . . Môn Nhân Kiệt trầm ngâm rồi thỉnh linh kêu lên:
- Không khó, không khó, nếu hắn cũng là Văn Nhân thì cứ coi như trên đời này có hai thư sinh diên. Giáo chủ hãy gọi hắn là thư sinh diên còn gọi tại hạ là Văn Nhân. Thiếu phụ lắc đầu:
- Không, ta nghĩ một vị là Trác Không Quần, một vị là Môn Nhân Kiệt, hai vị vị nào thích được gọi là Trác Không Quần, thì vị kia là. . . Vị thư sinh diên kia kêu lên:
- Giáo chủ cứ gọi ta là Trác Không Quần cũng được! Thiếu phụ hơi mỉm cười quay sang Môn Nhân Kiệt:
- Vậy ta sẽ gọi các hạ là Môn đại hiệp! Môn Nhân Kiệt lắc đầu:
- Không sao, không sao, Giáo chủ cứ gọi tại hạ là Song đại hiệp cũng vẫn được. Thiếu nữ áo vàng nghe y nói nửa diên nửa tỉnh liền chau mày. Môn Nhân Kiệt ồ một tiếng nói tiếp:
- Vị cô nương này là ai đây? Tại sao cô nương lại chau mày? Mày không nên chau vì đẹp như cô nương chau mày khó coi lắm! Thiếu nữ áo vàng đỏ mặt càng chau mày thêm và hình như có vẻ giận nhưng vì trước mặt Giáo chủ nên không tiện phát tác. Môn Nhân Kiệt cười ha hả:
- Cô nương tốt tính thật, tương lai không biết người nào có được diễm phúc. . . Bỏ lửng câu nói, thỉnh linh Môn Nhân Kiệt quay qua nhìn Tôn Bất Tiểu, y bật kêu kinh ngạc a một tiếng:

- Các hạ không phải là thị vệ của đại gia Tôn Bất Tiểu đây sao? Tôn Bất Tiểu không đáp, hần theo lệnh Giáo chủ lại điểm huyết Trác Không Quần khiêng ra ngoài. Thiếu phụ gật đầu đáp thay:
 - Đúng, hần chính là Tôn Bất Tiểu khi xưa làm thị vệ cho Trác Không Quần! Môn Nhân Kiệt kinh ngạc:
 - Sao bây giờ hần lại theo Giáo chủ, đây là nơi đâu?
 - Nơi đây là tổng giáo đàn Thiên Hương Giáo Mai Cốc trên núi Điểm Thương. Môn Nhân Kiệt ngẩn người:
 - Điểm Thương sơn cách Dương Châu chẳng phải xa lắm sao?
 - Rất xa, dễ có đến hơn ngàn dặm!
 - Thế làm sao tại hạ đến được đây?
 - Môn đại hiệp cần gì biết chuyện ấy, đang có mỹ nhân như Hoàng Úc Như bên cạnh còn chưa đủ nữa sao? Chút nữa ta sẽ sai Úc Như dẫn đại hiệp du ngoạn các nơi. Môn đại hiệp sẽ thấy thích đến quên về, tự nguyện ở lại Mai Cốc này suốt đời đây! Dứt lời, thiếu phụ đứng dậy nhìn Hoàng Úc Như:
 - Úc Như, hãy chiếu cố chiều đãi Môn đại hiệp! Hoàng Úc Như nghiêng thân thi lễ bái lệnh nhưng có phần hơi miễn cưỡng, thiếu phụ mỉm cười chuyển qua Người áo trắng hạ lệnh:
 - Bạch thị vệ, gọi kiệu về cung! Môn Nhân Kiệt nhìn theo một đoàn người chuyển đi về phía sau tấm bình phong mất dạng. Trong khoảnh khắc, trong đại sảnh chỉ còn lại y bảy thiếu nữ tuyệt sắc áo vàng Hoàng Úc Như. Đột nhiên Môn Nhân Kiệt buột miệng:
 - Ô! Bạch thị vệ không phải là Hứa Thường Lạc đó sao? Không ai đáp lời y, thiếu nữ áo vàng Hoàng Úc Như nhìn y như không nhìn. Môn Nhân Kiệt hỏi lặp lại:
 - Cô nương không nghe tại hạ hỏi sao?
 - Có nghe.
 - Sao cô nương không nói gì?
 - Đâu có gì đáng nói?
 - Bạch thị vệ không phải là Hứa Thường Lạc đó sao?
 - Đúng thì sao mà không đúng thì sao?
 - Không đúng thì là do tại hạ nhìn lầm, còn đúng thì thực là kỳ quái, tất cả hai thị vệ của đại gia sao lại đều có mặt ở đây?
 - Nào có gì kỳ quái, sau này ngươi sẽ còn thấy nhiều việc kỳ quái hơn nữa. Thôi, chúng ta đi. Dứt lời nàng chuyển thân đi trước, Môn Nhân Kiệt vội đuổi theo:
 - Cô nương định dẫn tại hạ đi đâu? Hoàng Úc Như không quay đầu, vừa đi mau vừa đáp: Các hạ không cần hỏi, cứ việc đi theo ta, chỉ cần ta không hại các hạ là được rồi! Môn Nhân Kiệt im lặng đi theo Hoàng Úc Như vượt qua một vòng hành lang quanh co, xuyên qua một gác sơn đỏ, cuối cùng dừng lại trước một gian tịnh xá, trong gian tịnh xá ấy mơ hồ có mùi hương thoang thoảng mê hoặc, Hoàng Úc Như mở hai cánh cửa:
 - Mời vào.
- Môn Nhân Kiệt không chút khách sáo bước luôn vào, Hoàng Úc Như bước sau y thuận tay khép cửa lại. Môn Nhân Kiệt đưa mắt nhìn chung quanh, đó là một thư phòng cực thanh nhã, bàn ghế sạch như lau, một thư án rộng lớn đặt cạnh cửa sổ, ngoài cửa tuyết phủ khắp nơi, vài cây mai già động tuyết đưa thân ngang cửa hoa nở đầy cành đưa mùi thơm ngào ngạt thật là tuyệt đẹp. Bên thư án còn có một cái bàn khác đặt một cây đàn cầm và trên tường treo một thanh trường kiếm. Đối diện với thanh kiếm trên tường bên kia còn có hai cánh cửa đóng chặt không biết bên trong là cái gì. Môn Nhân Kiệt khen:
- Cô nương, thư phòng này quá đẹp. Nàng đáp:
 - Là nơi ở tạm của các hạ đó. . .

- Nơi này có gì bí mật, để tại hạ thử coi. Y định bước tới nơi hai cánh cửa đóng kín nhưng Hoàng Úc Như đã mau lẹ hơn, nàng chặn trước đầu y:
- Không được, các hạ không được nhìn.
- Tại sao vậy?
- Không tại sao cả, không được là không được. Môn Nhân Kiệt a lên một tiếng mỉm cười:
- Tại hạ hiểu rồi, bên đó là khuê phòng của cô nương, tại hạ nào dám đường đột lỗ mãng, cô nương yên tâm, dù cô nương có cho tại hạ nhìn tại hạ cũng không dám đâu. Y chuyển thân đi qua cái thư án. Trên thư án đủ bát mực văn phòng tứ bảo, y thuận tay mài mực nhúng bút viết liền lên tờ giấy hoa tiên để sẵn một bài thơ ứng tác. Nhìn theo nét bút như phượng bay rồng múa, nàng buột miệng:
- Một người bị bạo bệnh lâu năm như các hạ. . . Môn Nhân Kiệt mỉm cười cắt lời:
- Thì ra cô nương có ý nghi ngờ. . . điều ấy rất dễ giải thích, kẻ điên loạn cũng có lúc tỉnh táo, lúc tỉnh táo y còn tỉnh hơn cả người thường nữa.

42. Bí Kíp Của Lão Nhân Vô Danh

- Có chuyện ấy sao?
- Tại hạ ở trước mắt cô nương đủ để làm bằng chứng.
- Các hạ tự nhận là thư sinh điên.
- Chẳng lẽ cô nương nhận là không phải? Hoàng Úc Như lắc đầu:
- Ta vẫn không dám tin hẳn.
- Theo cô nương sở học của Văn Nhân như thế nào?
- Theo ta biết, không có gì Văn Nhân đại hiệp không biết, không gì y không tinh luyện nhưng sở học y cao nhất vẫn là đàn và kiếm. . .
- Đúng vậy, cô nương biết rất rõ nhưng vì thân tại hạ bị bạo bệnh đã lâu, công lực bị mất gần hết khó mà thi triển kiếm pháp, xin cho mượn đàn cầm của cô nương để dạo một khúc. . . Hoàng Úc Như vội lắc đầu:
- Bất tất. . .
- Chẳng lẽ cô nương không cho tại hạ cơ hội chứng minh. . .
- Lỡ ra không phải, ta chỉ sợ. . . Đột nhiên nàng bỗng im bặt. Môn Nhân Kiệt nói:
- Cô nương, Văn Nhân bị bạo bệnh nhiều năm, y thuật đều vô hiệu, đâu thể giả điên được, vả chăng việc gì lại giả cho khổ thân?
- Nói như thế, các hạ thực là Văn Nhân đại hiệp ư?
- Bản vốn không phải giả!
- Thế người kia là ai?
- Nếu quả tại hạ không nhìn sai, hẳn là Thất Tuyệt Thần Quân Trác Không Quân! Hoàng Úc Như kinh dị:
- Là hẳn ư! Hẳn cải trang thành Văn Nhân đại hiệp đến Mai Cốc là có ý gì. . .
- Quý Giáo chủ đã lộ mặt nạ dã tâm và làm hỏng âm mưu của hẳn, hẳn há không thù hận? Hoàng Úc Như biến sắc:
- Vậy là hẳn tìm đến báo thù?

- Chứ chẳng lẽ đến để thưởng ngoạn cảnh đẹp núi Điểm Thương? Hoàng Ưc Như gấp gáp:
- Vậy ta phải báo cho Giáo chủ biết. Dứt lời nàng vội bước ra cửa. Môn Nhân Kiệt ngăn lại:
- Cô nương, Giáo chủ là bậc anh thư tuyệt đại chứ đâu phải kẻ hồ đồ?
- Có ý nghĩa là Giáo chủ cũng đã biết. . .
- Tại hạ tin như thế. Hoàng Ưc Như im lặng, một lúc lâu nàng mới ngẩng lên:
- Văn Nhân đại hiệp, đáng lý ra các hạ không nên đến Mai Cốc.
- Cô nương, đâu phải là tự ý tại hạ đến đây? Hoàng Ưc Như lắc đầu than:
- Văn Nhân đại hiệp, Mai Cốc tuy chưa phải là nơi tường đồng vách sắt long đàm hổ thuyệt nhưng với tình trạng của Văn Nhân đại hiệp bây giờ dù có chấp cánh cũng khó thoát khỏi Mai Cốc. Môn Nhân Kiệt kinh ngạc:
- Cô nương sao nói vậy, quý giáo. . .
- Chuyện công là chuyện công, chuyện tư là chuyện tư, nếu nói về công ta phải bẩm cho Giáo chủ tức khắc, còn nói về chuyện tư, ta mong Văn Nhân đại hiệp mau rời khỏi nơi này. . .
- Tại hạ chỉ mới may có duyên gặp cô nương một lần, làm sao gọi là chuyện tư được?
- Trong Thiên Hương Tứ Phụng ta giao tình đậm nhất với Sương thư. Môn Nhân Kiệt cố ý không hiểu:
- Cô nương, Sương thư là ai?
- Là người đứng đầu Thiên Hương Tứ Phụng Tây Môn Sương.
- Cô nương và Sương cô nương giao tình thâm đậm thì có sao? Hoàng Ưc Như thở dài:
- Vị Sương thư của ta giống như cây mai trong sương lạnh, nàng cao ngạo, thanh khiết, nàng rất yêu Văn Nhân đại hiệp. . . Môn Nhân Kiệt ngẩn người:
- Cô nương chớ có đùa giỡn, tại hạ chưa hề gặp mặt vị cô nương Tây Môn ấy. . .
- Tình là ở trong tấm lòng cần gì gặp mặt, nàng Sương thư của ta đã si tình năm vị anh hào cái thế hiệp nghĩa thư sinh diên. Môn Nhân Kiệt lắc đầu cười khổ:
- Lại có chuyện ấy sao? Văn Nhân chỉ là một người diên. . . Hoàng Ưc Như lại thở dài:
- Ta chỉ mong Văn Nhân đại hiệp không phải là Văn Nhân đại hiệp, cũng không phải là Trác Không Quân mà là vị Môn đại hiệp Môn Nhân Kiệt. . . Môn Nhân Kiệt càng ngạc nhiên:
- Cô nương, nói như vậy là sao?
- Có một việc, Văn Nhân đại hiệp bản thân đã khó bảo vệ, còn giúp ai được nữa, chỉ cầu mong có duy nhất ở vị Môn đại hiệp bằng lòng giúp, giúp. . .
- Cô nương, có việc gì mà chỉ có Môn Nhân Kiệt mới được? Hoàng Ưc Như ảm đạm lắc đầu:
- Hiện nay vị Môn đại hiệp không biết lưu lạc về đâu, các hạ là Văn Nhân đại hiệp tự thân còn khó bảo vệ, không nói nữa chưa xong! Môn Nhân Kiệt chau mày:
- Nói vậy cô nương không gặp Môn Nhân Kiệt không nói ra ư?
- Không phải vậy nhưng chỉ có công lực người ấy mới có thể giúp được việc này, ta nói với người khác làm chi cho phí lời? Môn Nhân Kiệt hơi trầm ngâm:
- Việc ấy đối với quý giáo là tốt hay là xấu?
- Rất khó nói, ta vì muốn cứu Thiên Hương Giáo nhưng trong mắt Giáo chủ ta như một phản đồ không thể tha thứ.
- Có việc gì nghiêm trọng thế sao? Cô nương định nhờ Môn Nhân Kiệt làm việc gì?

- Vì võ lâm thiên hạ, cũng vì Môn Nhân Kiệt có giao tình với nhị lão và thiếu chủ bản giáo, y nên giúp ta việc này.
- Cô nương có biết quý giáo coi Môn Nhân Kiệt là bạn hay là thù?
- Ta có nghe nhị lão và thiếu chủ nói giữa Thiên Hương Giáo và vị Môn đại hiệp ấy tuyệt đối là bạn chứ không phải là thù. Môn Nhân Kiệt cười nhạt:
- Tại hạ có thể tìm Môn Nhân Kiệt tới đây được nhưng cô nương phải nói rõ. . .
- Các hạ không tin lòng thành của ta? . . . Hoàng Ưc Như nhưng mày:
- Thế thì, Văn Nhân đại hiệp hãy nhìn lòng thành. . . Đột nhiên nàng giơ cao hữu chưởng bóp mạnh một cái, một ngón tay như viên ngọc gãy liền. Môn Nhân Kiệt vội kêu to:
- Đủ rồi cô nương, như vậy đã đủ chứng thực lòng thành.
- Văn Nhân đại hiệp tin ta chứ?
- Vâng, cô nương tại hạ rất tin.
- Đa tạ Văn Nhân đại hiệp, xin hỏi, làm sao để tìm được Môn Nhân Kiệt? Môn Nhân Kiệt cuối đầu trầm tư không đáp. Hoàng Ưc Như lại tưởng y đang nghĩ cách tìm Môn Nhân Kiệt nên không dám quấy nhiễu chỉ im lặng đứng một bên, thỉnh thoảng Môn Nhân Kiệt ngẩng đầu lên:
- Cô nương, có bao giờ cô nương nghe trên đời có người bị bệnh lúc thì điên lúc thì tỉnh chưa? Hoàng Ưc Như ngẩn người lắc đầu:
- Chưa hề nghe qua. . . Ta hiểu rồi Văn Nhân đại hiệp căn bản không hề điên. . . Môn Nhân Kiệt lắc đầu. Văn Nhân đại hiệp là một người điên, nhưng tại hạ không điên! Hoàng Ưc Như giật mình lùi một bước kinh ngạc:
- Các hạ. . . các hạ không phải là Văn Nhân đại hiệp?
- Cô nương thật ra không phải!
- Thế thì các hạ là. . .
- Chính là Môn Nhân Kiệt mà cô đang cần tìm. Hai mắt Hoàng Ưc Như hốt hoảng:
- Các hạ. . . ủa thật là Môn đại hiệp?
- Có cần tại hạ phải tẩy dịch dung để cô nương thấy rõ? Hoàng Ưc Như đột nhiên ảm đạm lắc đầu:
- Không cần, dù các hạ có thật là Môn đại hiệp và đã bị Trác Không Quân cho uống hai viên thuốc tán công, hiện nay toàn thân công lực của Môn đại hiệp e rằng mất hết rồi. Môn Nhân Kiệt mỉm cười:
- Cô nương hãy nhìn đây! Y đưa tay vo tờ giấy vừa đề bài thơ ứng tác trên bài, khi dỡ tờ giấy ra bao nhiêu chữ viết bằng mực đen đều bị xóa sạch, đó là công lực Bút Lực Thấu Chỉ. Hoàng Ưc Như vừa kinh ngạc vừa vui mừng:
- Lẽ nào được hoàn không công hiệu. . .
- Được hoàn vẫn công hiệu, chỉ vì tại hạ không hề uống nó đó thôi. Y lật cổ tay, trong lòng bàn tay y có một viên thuốc màu đỏ như máu. Hoàng Ưc Như kêu lên thất thanh:
- Như vậy, vừa rồi Môn đại hiệp cũng không. . .
- Suốt dọc đường tại hạ nhắm mắt giả hôn mê bất tỉnh để mặc Bạch thị vệ dẫn về Mai Cốc, sự thực hẳn không hề điểm huệ được tại hạ!
- Tạ ân trời đất, Thiên Hương Giáo đã có thể cứu được! Môn đại hiệp giả điên hay thật.
- Tại hạ đường đột, mong cô nương tha thứ, không dám giấu cô nương, tại hạ đến đây một là đuổi theo Trác Không Quân, hai là muốn báo kiến nhị lão, tại hạ đành mượn cô nương. Hoàng Ưc Như buồn bã:
- Đuổi theo Trác Không Quân chẳng khó gì nhưng báo kiến nhị lão e rằng không dễ dàng.

- Cô nương vì sao vậy?
- Đó chính là điều ta mong cầu Môn đại hiệp đó.
- Mong cô nương chỉ mình.
- Việc này nên bắt đầu từ lúc nhị lão quay về cốc. . . Khi ấy vào lúc gần canh một, nhị lão chưa kịp nghỉ ngơi liền đến Tuyết Cung bái yết Giáo chủ tề giáo, sau khi gặp Giáo chủ. Cô lão hỏi về việc phóng hỏa Trác phủ có phải do Giáo chủ thực hiện. . .
- Quý Giáo chủ trả lời ra sao?
- Giáo chủ lập tức lắc đầu phủ nhận và chỉ rõ là do Văn Nhân phu nhân phóng hỏa tự thiêu.
- Lúc ấy cô nương có ở bên thân quý Giáo chủ? Hoàng Ưc Như gật đầu:
- Lúc ấy chính ta ở bên cạnh Giáo chủ, do đó biết rất rõ chuyện ấy. . .
- Như vậy theo cô nương quý Giáo chủ nói là thật hay giả?
- Tề Giáo chủ bình sinh xưa nay chưa hề nói một câu giả. Như vậy nhị lão họ Tra và Cô phải tin chứ?
- Đúng, tề Giáo chủ chưa hề giấu nhị lão điều gì. . . Sao đó nhị lão lại hỏi người mưu hại Văn Nhân đại hiệp có phải hay không phải là Giáo chủ. . .
- Quý Giáo chủ đáp là Trác Không Quần chứ gì?
- Chính là như thế!
- Sau này, chính Trác Không Quần cũng đã thừa nhận, đủ chứng minh quý Giáo chủ đều nói thật cả, nhưng về việc phóng hỏa Trác phủ hiện nay tại hạ còn hoài nghi.
- Môn đại hiệp có ý là. . .
- Cô nương đã biết, thị vệ Bạch thị của Giáo chủ nguyên là thị vệ của Trác Không Quần.
- Hoàng Ưc Như gật đầu:
- Cái ấy ta cũng vừa mới biết.
- Vậy thì sợ rằng cô nương không biết, lúc lửa cháy Hứa Thường Lạc bị giữ trong phủ bảo vệ Văn Nhân phu nhân.
- Điều đó đúng ta không biết.
- Sau vụ cháy ấy tại hạ có phát hiện trong đồng tro tàn thi thể của Văn Nhân phu nhân và cũng phát hiện thi thể của Hứa Thường Lạc, nhưng bây giờ vị Bạch thị kia vẫn còn sống!
- Do đó Môn đại hiệp hoài nghi, lửa cháy ở Trác phủ là do Giáo chủ chúng ta?
- Tại hạ chỉ dám hoài nghi kẻ phóng lửa là Hứa Thường Lạc, nhưng hấn lại làm theo lệnh.
- Ta không có ý bào chữa cho Giáo chủ, nhưng ta theo Giáo chủ đã lâu năm, ta biết rất rõ bình sinh người không hề nói dối và rất ghét kẻ nào ăn nói hồ đồ hoang đảo.
- Chúng ta hãy gạt chuyện này sang bên, việc cô nương cần tại hạ giúp là. . .
- Xin Môn đại hiệp cứ nghe ta từ từ nói đã. . . Sau đó, nhị lão khuyên Giáo chủ nên dẹp bỏ tham vọng xưng bá võ lâm, vĩnh viễn ở lại Mai Cốc không tranh đoạt với thế tục, Giáo chủ cũng bằng lòng. Cuối cùng, trước mặt nhị lão, Giáo chủ đã sai Hắc thị vệ đi tìm Môn đại hiệp. . .
- Đối với việc nhờ Giáo chủ chỉ rõ tên hung thủ, giúp tại hạ phá nghi án rửa hận cho Văn Nhân đại hiệp, tại hạ rất cảm kích.
- Môn đại hiệp không cần khách sáo.
- Cô nương, tại hạ nói đều là thực tình, xin cô nương kể tiếp.

- Đó là đang đêm, sau khi Hắc thị vệ lãnh lệnh ra đi, nhị lão cùng rời Tuyết Cung, nhưng từ khi nhị lão rời Tuyết Cung đến nay trong Mai Cốc hoàn toàn không thấy bóng nhị lão đâu cả. . .
- Cô nương cho là việc bất thường? Hoàng Ưc Như gật đầu:
- Nhị lão vốn cư trú ở Dưỡng Tâm Các phía đông Mai Cốc, trước đây mỗi ngày nhị lão đều ra cốc thưởng ngoạn hoa mai nở, thế mà từ đêm ấy lại. . .
- Có lẽ nhị lão vẫn nghỉ ngơi trong Dưỡng Tâm Các không hề ra ngoài. . .
- Môn đại hiệp, từ cái đêm nhị lão về cốc hôm nay đã nửa tháng rồi.
- Nửa tháng trường mà vẫn không hề thấy nhị lão ư? Hoàng Ưc Như gật đầu:
- Chính là như thế. Môn Nhân Kiệt trầm ngâm:
- Có người nào đến Dưỡng Tâm Các thử xem chưa?
- Dưỡng Tâm Các là cấm địa của bản giáo, khi chưa có lệnh dụ của nhị lão, bất cứ ai cũng không được tới gần, vì vậy chưa ai dám tới đó cả.
- Quý Giáo chủ không có ý kiến gì sao?
- Giáo chủ vẫn bình thường như cũ, chẳng quan tâm gì đến việc ấy. . .
- Cô nương không hỏi thử quý Giáo chủ? Hoàng Ưc Như gật đầu:
- Có hỏi rồi, Giáo chủ đáp nhị lão đã vâng lệnh xuất cốc rồi.
- Thế thì cô nương còn gì kinh ngạc nghi vấn nữa? Hoàng Ưc Như lắc đầu:
- Môn đại hiệp còn chưa biết, nửa tháng nay trong cốc không hề thấy bóng nhị lão mà cả đến thiếu chủ, Sương thư và tổng sát Thường Xuân Anh cũng chẳng thấy bóng dáng ở đâu. . .
- Có thể có khả năng cả mấy vị ấy cũng xuất cốc rồi chăng? Hoàng Ưc Như lắc đầu:
- Từ khi Thiên Hương Giáo sáng lập đến nay không hề có lệ như thế, trong ít năm nay phàm ai vâng lệnh xuất cốc khi trở về đều được nghỉ ngơi, nếu có xảy ra việc gì thì lại đến phiên các người khác xuất cốc chứ các người cũ vẫn có quyền nghỉ.
- Không có khả năng quý Giáo chủ phá lệ sao?
- Không hiểu vì sao gần đây tính tình Giáo chủ thay đổi quá nhiều, hành sự rất khác lạ so với xưa kia, do đó, không phải là không có khả năng người phá lệ nhưng ta vẫn có cả giác gì khác thường.
- Cô nương có cảm giác khác thường ra sao? Hoàng Ưc Như hơi trầm ngâm một chút:
- Ta có cảm giác nhị lão, thiếu chủ và mấy vị kia, bị. . . Đột nhiên nàng im bặt không nói nữa. Môn Nhân Kiệt hỏi tiếp:
- Cô nương có cảm giác họ bị cái gì? Hoàng Ưc Như chần chờ một lát rồi mới đáp:
- Ta có cảm giác họ bị giam giữ bí mật.
- Cô nương thấy có khả năng ấy?
- Bất kể từ mặt nào mà nói cũng đều khó có khả năng.
- Thế sao cô nương lại có cảm giác ấy?
- Ta cũng không sao hiểu nổi nữa.
- Trừ Tây Môn cô nương ra, nhị lão là nhị vị sư thúc của Giáo chủ, còn vị thiếu chủ kia là con ruột của người, tại hạ không thể nhận họ lại bị. . .
- Ta cũng biết thế, và chẳng sự thực ta chưa nghe có ai nhắc tới chuyện nhị lão, thiếu chủ và Sương thư đã xuất cốc.

- Có thể vì nhiệm vụ lần xuất cốc này là cực cơ mật?
- Nhưng ta vẫn có cảm giác. . . Môn Nhân Kiệt cả cười:
- Và cô nương có ý muốn Môn Nhân Kiệt thử tìm xem. . .
- Không dám, ta chỉ cần Môn đại hiệp làm sáng tỏ chuyện này. . .
- Đây là việc của quý giáo, tại hạ có tiện tham dự không?
- Cố nhiên đây là việc của Thiên Hương Giáo nhưng vì mục đích cứu kiếp nạn võ lâm thiên hạ đồng thời chỉnh đốn lại Thiên Hương Giáo, ta thấy rằng chẳng có gì bất tiện.
- Xin cô nương nói rõ hơn.
- Không dám, cứ theo ta biết Giáo chủ chưa hề dẹp bỏ giác mộng xưng bá võ lâm.
- Cô nương căn cứ vào cái gì?
- Ta căn cứ vào hành vi cử chỉ của Giáo chủ trong nửa tháng nay.
- Cô nương có thể nói rõ hơn được chứ? Hoàng Ưc Như hồi tưởng:
- Trong nửa tháng nay, Mai Cốc chuẩn bị thực lực, thỉnh thoảng Giáo chủ lại chiêu tập các đường chủ bí mật thương nghị, trừ hai Hắc Bạch thị vệ, bất cứ ai cũng không được tham dự. . .
- Như vậy là cô nương không biết rõ nội dung thương nghị? Hoàng Ưc Như lắc đầu:
- Xưa nay Thiên Hương Tứ Phụng vốn vẫn tham dự các việc cơ mật trong bản giáo, chỉ có mấy lần thương nghị bí mật này Thiên Hương Tứ Phụng được lệnh không cho vào Tuyệt Cung.
- Cô nương có từng hỏi các vị đường chủ chưa? Hoàng Ưc Như lắc đầu:
- Giáo quy rất nghiêm khắc, không ai dám hỏi việc cơ mật, mà dù có hỏi họ cũng chẳng dám nói.
- Việc ấy có liên quan gì đến sự vắng mặt của nhị lão?
- Môn đại hiệp còn có điểm chưa biết, ý đồ tranh đoạt xưng bá võ lâm của Giáo chủ, nhị lão và thiếu chủ, Sương thư phản đối kịch liệt.
- Cô nương căn cứ mấy việc ấy bèn hoài nghi. . . Hoàng Ưc Như cắt lời:
- Không, còn một điều tối hệ trọng nữa.
- Xin cô nương cứ nói.
- Môn đại hiệp có biết nguyên nhân vì sao Thiên Hương Giáo nhất định bắt cho được Văn Nhân đại hiệp? Môn Nhân Kiệt vốn định gạt đầu, nhưng rồi lại đổi ý, lắc đầu:
- Không biết, xin cô nương chỉ giáo.
- Không dám chỉ giáo. Bản giáo sở dĩ nhất định bắt cho được Văn Nhân đại hiệp, mục đích chỉ vì một bản bí kíp võ học tuyệt thế. . . Môn Nhân Kiệt bật kêu a một tiếng:
- Chẳng lẽ Văn Nhân đại hiệp có bí kíp võ học nào đó? Hoàng Ưc Như lắc đầu:
- Không, bản thân Văn Nhân đại hiệp chẳng có bí kíp nào cả, nhưng nếu ngày nào bản giáo bắt được Văn Nhân đại hiệp tất sẽ đoạt được bản bí kíp võ học kia.
- Tại hạ hiểu rồi, quý giáo muốn học võ công của bản thân Văn Nhân đại hiệp. Hoàng Ưc Như lại lắc đầu:
- Không. Môn đại hiệp nghĩ sai rồi, Giáo chủ chỉ muốn dùng Văn Nhân đại hiệp trao đổi lấy bản bí kíp. Môn Nhân Kiệt ngăn người kinh ngạc:
- Dùng Văn Nhân đại hiệp trao đổi, trao đổi với ai?
- Một lão nhân không biết tên. Môn Nhân Kiệt hỏi hớp:
- Cô nương, thế là chuyện gì? Hoàng Ưc Như u oán thở dài:

- Việc đã đến nước này, vị võ lâm thiên hạ, vị Thiên Hương Giáo, ta không thể giữ bí mật được nữa, vì cứu kiếp nạn, vì sự hưng vong của Thiên Hương Giáo, ta xin chịu tội tiết lộ cơ mật của Giáo chủ. . . Dừng lại một chút lo lắng, nàng nói tiếp:
- Sự việc bắt đầu từ lâu lắm rồi, nhiều năm trước, nhị lão xuống vùng Nam Hoang có cứu được một lão nhân không biết tên, thoát khỏi chương độc rồi đem lão nhân ấy về Mai Cốc, Giáo chủ tự tay điều phối được vật tận tâm khoản đãi. . Không quá một năm vị lão nhân ấy bình phục, khi sắp từ già lên đường đột nhiên Giáo chủ thay đổi thái độ bắt giam vị lão nhân ấy, sau đó mới biết nguyên nhân là vì lão nhân ấy có quyền bí kíp tuyệt học. . .
- Có lẽ quý giáo nảy ra ý định chiếm đoạt bí kíp của vị lão nhân vô danh ấy? Hoàng Úc Như đỏ mặt thẹn thùng cúi đầu:
- Giáo chủ tuyệt đối không phải là loại người như thế. . .
- Thế mục đích người làm vậy là gì?
- Không ai biết tại sao Giáo chủ lại biến đổi lạ lùng như thế.
- Việc đời như mây trắng chó xanh, có nhiều người rất dễ thay đổi, có nhiều việc biến ảo bất thường khó mà biết trước được. . .
- Môn đại hiệp nói không sai, Giáo chủ là như vậy. . . nhưng Giáo chủ đã dùng đủ mọi cách, vị lão nhân vô danh kia vẫn không chịu nói ra nơi cất giấu bí kíp võ học và cũng chẳng tiết lộ tính danh, bị giam giữ nhiều năm, lão chỉ nói có một câu. . .
- Cô nương, lão nói một câu là. . .
- Khi nào Thiên Hương Giáo tìm được một nam nhân sinh vào giờ Tý ngày ba mươi tháng chạp, tuổi đại long và phải sinh ở ngay kinh sư, được người như thế, lão lập tức đưa ra bản bí kíp, nếu không lão sẽ thà chịu bị giam giữ đến chết.
- Vì vậy quý giáo tìm ra Văn Nhân đại hiệp? Hoàng Úc Như gật đầu:
- Đúng vậy, trước đó lão nhân cũng đã cảnh giác cho biết người có điều kiện ngày giờ sinh hạ ấy là một vị cao thủ võ lâm đệ nhất nên tìm ra chẳng lấy gì làm khó.

43. Thám Thính Mai Cốc

- Nếu lão nói thẳng tên người cần tìm có phải dễ hơn không? Hoàng Úc Như lắc đầu:
- Không biết vì sao lão không chịu nói, cũng có thể là chính lão cũng không biết.
- Có thể thế ư?
- Nếu không thế sao lão không chịu nói? Môn Nhân Kiệt trầm ngâm:
- Cũng có thể như thế. . . Đột nhiên y ngẩng đầu hỏi tiếp:
- Cô nương, lão nhân ấy hình dạng ra sao? Hoàng Úc Như lắc đầu:
- Trong bản giáo, rất ít người gặp mặt lão nhân ấy.
- Cô nương, rất ít tức là vẫn có?
- Đại khái chỉ có mấy vị là: Giáo chủ, nhị lão và Hắc Bạch thị vệ.
- Đến thiếu Giáo chủ quý giáo cũng chưa hề thấy lão nhân vô danh ấy sao?
- Thiếu chủ không hề nói tới chuyện này, có lẽ thiếu chủ cũng không được nhìn thấy. Môn Nhân Kiệt chau mày:

- Cô nương có biết vị lão nhân vô danh ấy bị giam giữ ở nơi nào không? Hoàng Ưc Như lắc đầu:
- Chỉ biết lão bị giam trên một trong mười chín ngọn Đỉnh Thương Sơn, nhưng không biết cụ thể là ngọn núi nào.
- Cô nương có biết giữa vị lão nhân vô danh và Văn Nhân đại hiệp có duyên nguyên gì với nhau?
- Cũng có thể vì nếu không làm sao lão biết được ngày sinh tháng đẻ của Văn Nhân đại hiệp?
- Tính tình quý Giáo chủ biến đổi là từ lúc nào?
- Chính là vào lúc lão nhân vô danh bình phục và sắp chia tay ra đi.
- Một bản bí kíp không thể khiến người ta biến đổi hẳn tính tình, cô nương, theo cô nương biết trước đó quý Giáo chủ có gặp ai hoặc gặp chuyện gì không? Hoàng Ưc Như lắc đầu:
- Không hề có, nhiều năm lại đây, thậm chí có thể nói từ khi bản giáo sáng lập đến nay, Giáo chủ không hề ra khỏi Mai Cốc và cũng chẳng có ai vào Mai Cốc. . . Môn Nhân Kiệt đang định hỏi tiếp thành linh Hoàng Ưc Như nói:
- Phải rồi, Giáo chủ có ngồi bế quan một thời gian không cho bất cứ ai vào Tuyết Cung, kể cả nhị lão và thiếu chủ cũng không ngoại lệ. Môn Nhân Kiệt a một tiếng:
- Thời gian bế quan ấy nhằm lúc nào?
- Hơn ba năm trước và kéo dài đến một tháng trước đây.
- Nói như vậy đến các cô nương bốn vị Thiên Hương Tứ Phụng cũng không được ở cạnh bên Giáo chủ?
- Không có bất cứ ai, trừ Hắc Bạch nhị thị vệ.
- Tại hạ chưa hề nghe nói có thời gian ngồi tọa quan nào mà lại kéo dài đến thế!
- Tất cả môn chúng Thiên Hương Giáo đều nghĩ như các hạ, nhưng không người nào dám hỏi, cũng vì chuyện ấy khiến thiếu chủ rất buồn bực.
- Vị thiếu chủ cũng không được gặp mẫu thân? Hoàng Ưc Như gật đầu:
- Cứ cách vài ngày thiếu chủ lại được gọi vào Tuyết Cung nhưng chỉ được đứng xa xa nhìn Giáo chủ sau rèm ngồi tọa quan, mỗi lần định bước đến gần, lại bị tấm kim bài ngăn lại.
- Cô nương, kim bài ngăn lại là sao?
- Đó là tín vật tối cao của Giáo chủ, đến nhị lão nhìn thấy kim bài ấy cũng phải cúi đầu không dám trái lệnh.
- Người ngồi tọa quan đúng là không thể để cho ai đến gần quấy nhiễu, nếu không nặng ắt bỏ mạng còn nhẹ cũng bị tẩu hỏa nhập ma, điều ấy bất cứ người võ lâm nào cũng đều biết!
- Thiếu chủ sự thực niên kỷ vẫn còn nhỏ rất cần sự vỗ về nâng niu. . . Môn đại hiệp, bây giờ đại hiệp có thể vì. . .
- Cô nương, tại hạ chỉ dám nói là có thể chứ không dám chắc chắn.
- Môn đại hiệp có dự định gì?
- Tại hạ không dám đường đột, xin cứ để từ từ tra xét. . .
- Đa tạ Môn đại hiệp, đại hiệp chuẩn bị bắt đầu ra sao?
- Tại hạ chuẩn bị. . . đến nơi cư ngụ của nhị lão xem sao. Hoàng Ưc Như hốt hoảng:
- Môn đại hiệp, không được đâu, lỡ ra bị Giáo chủ biết. . .
- Cô nương chớ quên, tại hạ vẫn mang tiếng là một kẻ điên. . .
- Nhưng mà ta. . . Môn Nhân Kiệt cắt lời:

- Cô nương không cần phải lo lắng, chỉ cần tại hạ đến Dưỡng Tâm Các rồi, cô nương cứ đi báo cho quý Giáo chủ biết như vậy cô nương khỏi bị hiềm nghi nữa.
- Môn đại hiệp, ta không có ý ấy. . .
- Nhưng tại hạ có ý ấy, như vậy chẳng những cô nương không bị hiềm nghi, đợi đến khi quý Giáo chủ sai các môn hạ tìm tới, tại hạ đã nhìn rõ động tĩnh trong Dưỡng Tâm Các rồi, thế chẳng phải lưỡng toàn sao?
- Ta chỉ sợ Giáo chủ đối với Môn đại hiệp. . . Môn Nhân Kiệt cười nhạt:
- Cô nương lẽ nào chưa hiểu rõ dụng tâm của quý Giáo chủ ư? Quý Giáo chủ chỉ mong để tại hạ đi khắp nơi trong Mai Cốc này, đến cả chỗ Lệnh Hồ Kỳ càng tốt. Hoàng Ưc Như ngần ngừ rồi gật đầu:
- Thôi được, xin Môn đại hiệp tùy tiện. Môn Nhân Kiệt mỉm cười đứng lên, cố ý lão đảo loạn choạng bước ra. Hoàng Ưc Như cũng bước vội theo sau y. Họ đi qua mấy dãy hành lang qua mấy cổng vòm ra cổng Tuyết Cung nhìn xuống xa xa là Mai Cốc nằm trong tuyết đọng dày cả tấc, hai bên vách băng bên dưới có một cửa động cao tới đầu người. Hoàng Ưc Như thấy Môn Nhân Kiệt chăm chú nhìn cửa động ấy bèn nói:
- Môn đại hiệp, đó là nơi cư trú của các đường chủ bản giáo.
- Họ ở trong động ấy ư? Hoàng Ưc Như khẽ gật đầu. Lại nhìn sang bên kia cốc, qua mấy đoạn quanh co lộ ra nửa cánh rừng mai, những cành không gầy điểm hoa lay động trước gió. Môn Nhân Kiệt hỏi:
- Cô nương, đó là nơi nào vậy?
- Sau cánh rừng mai ấy là Dưỡng Tâm Các, rừng mai là giới hạn của cấm địa đây. Môn Nhân Kiệt không đáp, động mạnh hai ống tay áo phi thân mau tới hướng Mai Cốc, Hoàng Ưc Như bám sát theo sau. Từ nơi họ vừa đứng đến cánh rừng mai ít nhất cũng cách xa hơn một trăm trượng, Môn Nhân Kiệt phi hành chốc lát đã vòng qua một vách băng đến trước rừng mai, nhìn thấu rừng mai chỉ thấy thấp thoáng sau nó là một tòa tiểu lâu thanh nhã với ngói xanh phủ tuyết. Môn Nhân Kiệt nói:
- Cô nương, đó là Dưỡng Tâm Các phải chăng?
- Chính đó, là nơi cư trú của nhị lão. Môn Nhân Kiệt đưa mắt quan sát chung quanh rồi nói:
- Cô nương, khi thấy tại hạ đã vào rừng mai hãy lập tức quay về báo cho quý Giáo chủ biết nhé.
- Môn đại hiệp yên tâm, ta nhớ rồi.
- Vậy thì tại hạ tiến vào đây.

Y cất bước chạy vào rừng mai, Hoàng Ưc Như cũng chuyển thân phi hành quay về.

Môn Nhân Kiệt vào rừng mai chưa quá chốc lát đã nhận ra cánh rừng mai ấy được trồng theo Cửu Cung Bát Quái, người không biết rất khó thoát ra khỏi cánh rừng mai này trừ khi chặt sạch hết các thân cây mai hoặc chịu chết giữa rừng mai.

Môn Nhân Kiệt động tâm, bắn vọt thân lên cao, chân không chạm đất phủ đầy tuyết phi thân về hướng tiểu lâu thanh nhã nằm sau rừng mai. Cánh rừng mai này rộng ước năm mươi trượng trồng theo thể Bát Quái Cửu Cung của Mai Hoa Trận, nó không thể giữ được Môn Nhân Kiệt, chỉ thấy y chuyển thân vài ba lần đã đến trước mặt tiểu lâu.

Ngẩng đầu nhìn lên trên tiểu lâu, chỉ thấy tất cả mọi cửa đều đóng không thấy một bóng nhân ảnh, cũng chẳng nghe một tiếng động. Môn Nhân Kiệt hơi chần chờ một chút, hốt nhiên y vòng ra sau tiểu lâu, rồi từ cánh cửa sổ đằng sau ấy, y tiến vào tiểu lâu.

Đến gần, lập tức y chấn động đứng sững lại. Trong sảnh đường tiểu lâu có một chiếc bàn dài màu đỏ chói, trên ấy có ba người nhắm mắt ngồi im, ba người ấy là một nữ hai nam. Người nữ ngồi ở giữa là một lão phu nhân áo trắng, còn hai người nam ngồi hai bên tả hữu rõ ràng là Cô Cối và Tra Minh nhị lão. Môn Nhân Kiệt định thần nhìn kỹ, nhẹ người cười gượng vì y đã nhìn rõ đó chỉ là ba cái tượng gỗ tạc giống đúc như thật. Môn Nhân Kiệt chau mày, y đã nhận ra, đó là ba bức tượng của Hương Hải Tam Kỳ khi xưa, người nữ ngồi chính giữa đúng là Mai Ấu Lê Vô Cấu, nhưng y lại không hiểu, Mai Ấu chết đã từ lâu dù có tạc tượng cũng là lẽ thường tình, còn nhị lão vẫn sống sờ sờ sao lại tạc tượng thờ làm chi? Y trầm tư một chút

rồi bước lại gần, khi sát ba bức tượng một mùi hương ngào ngạt đưa ra cho biết ba bức tượng ấy đều được tạc từ loại gỗ đàn hương quý giá. Môn Nhân Kiệt quan sát kỹ ba bức tượng, y phát giác trong tòa tiểu lâu này ngoài ba bức tượng và y ra hoàn toàn không có bóng người thứ năm nào nữa.

Cuối cùng, một vật hấp dẫn sự chú ý của y. Đó là một cái hộp bằng gỗ đàn đặt trước mặt tượng Mai Ấu Lê Vô Cầu, còn trước mặt nhị lão Cô Cối, Tra Minh chẳng có vật gì cả. Bị tính hiếu kỳ xui khiến, Môn Nhân Kiệt đưa tay mở nắp hộp, nắp hộp mở ra dĩ nhiên một sấp giấy vàng ồ lợt vào mắt y. Tờ giấy trên cùng sấp giấy viết từng hàng chữ như rồng bay phượng múa, thượng khoản viết hai chữ “Vô Cầu”, hạ khoản ký tên một chữ độc nhất “Dật”, còn những hàng chữ ở giữa viết nội dung toàn là những lời lẽ yêu thương nhớ nhung của nam nữ.

Môn Nhân Kiệt lập tức hiểu ra tám phần, đây là bức thư tình của người ký tên Dật gửi cho Mai Ấu Lê Vô Cầu khi cả hai đang còn ở tuổi thanh xuân. Người ký tên Dật ấy đương nhiên phải là tình nhân của Vô Cầu khi bà còn trẻ. Môn Nhân Kiệt cố lục lợi trí nhớ xem xưa nay có cao nhân nào tên Dật, y chỉ biết một điều đã là tình nhân của Mai Ấu Lê Vô Cầu tất nhiên cũng phải là nhân vật kỳ tài cùng loại với Cầm Kiếm Thư Sinh là tối thiểu. Nhưng chưa hề nghe qua bao giờ trên đời có nhân vật nào tên Dật, ý niệm chuyển động, y rút ra tờ giấy thứ hai. Đọc sơ qua nét mặt Môn Nhân Kiệt đầy hoảng hốt, y đặt lại tờ giấy vào hộp đóng nắp, phi thân ra khỏi tiểu lâu tiến vào lại khu rừng mai.

Vừa vào giữa rừng mai, Môn Nhân Kiệt nghe có nhiều tiếng chân vọng tới, một hàng người đang tiến vào rừng mai, đó là Bạch thị Hứa Thường Lạc, Hắc thị Tôn Bất Tiếu, bốn tên hộ pháp áo vàng và cả nữ nhân Hoàng Ưc Như. Hứa Thường Lạc và Tôn Bất Tiếu vừa nhìn thấy Môn Nhân Kiệt liền dừng chân, Môn Nhân Kiệt cũng kịp lúc dừng lại hỏi:

- Các người làm gì ở đó? . . . Y ồ tiếp theo một tiếng:
- Ta hiểu rồi, cô nương đây chẳng có lương tâm gì cả, bắt quá ta chỉ vào đây chơi một chút, cô nương nỡ báo người đến bắt ta, xem ra lòng dạ nữ nhân thật. . . Hoàng Ưc Như vội nói:
- Môn đại hiệp đừng. . . Môn Nhân Kiệt trừng mắt:
- Ai là Môn đại hiệp. . . Hoàng Ưc Như vội sửa:
- Văn Nhân đại hiệp đừng hiểu lầm, tại vì ta thấy các hạ tiến vào cấm địa. . . Môn Nhân Kiệt cả cười:
- Đúng vậy, ta là Văn Nhân Mỹ, nhớ đó, lần sau không được gọi là Môn đại hiệp gì nữa. . . Đưa tay chỉ rừng mai, y tiếp:
- Cô nương nói rừng mai này là cấm địa à? Hoàng Ưc Như:
- Vâng, chính vậy, Văn Nhân đại hiệp, đây là cấm địa của bản giáo. Môn Nhân Kiệt hừ một tiếng:
- Một khu rừng đầy hoa mai chứ có phải thâm cung đại nội gì, cái gì mà cấm địa chứ? Y lắc đầu, diên diên khùng khùng:
- Nhưng mấy cây mai này cực kỳ quái, ta chạy tới chạy lui mà sao vẫn không ra được bên ngoài. Hứa Thường Lạc mỉm cười:
- Văn Nhân đại hiệp không ra được ngoài sao? Môn Nhân Kiệt chỉ tòa tiểu lâu đáp:
- Ta muốn vào cái lầu nhỏ ấy xem sao nhưng không sao ra khỏi rừng mai được, lạ thật. . . Hứa Thường Lạc dường như yên tâm nhìn Tôn Bất Tiếu gật đầu. Tôn Bất Tiếu lạnh lùng mở miệng:
- Văn Nhân đại hiệp các hạ chưa đến tòa tiểu lâu ấy thực là tốt lắm, bây giờ xin mời theo chúng ta ra ngoài, chỗ đứng đây nữa! Môn Nhân Kiệt ngưng mắt nhìn hấn, cố ý ngây ngô:
- Người là. . . Hứa Thường Lạc đỡ lời:
- Nhị gia quên rồi sao, hấn là Tôn Bất Tiếu. Môn Nhân Kiệt chuyển qua nhìn họ Hứa:
- Thế thì người là. . . Hứa Thường Lạc mỉm cười:
- Nhị gia, tiểu nhân là Hứa Thường Lạc đây. Thành linh Môn Nhân Kiệt bật cười:

- Ta đi tới đi lui mà vẫn không thoát được Thục Cương nửa bước. . . À mà không, trên Thục Cương làm gì có nhiều hoa mai thế này. . . Thường Lạc, Bất Tiếu, hai người gọi người chặt hết hoa mai đi cho ta. . . Hứa Thường Lạc mỉm cười:
- Khu rừng Hương Tuyết Hải đẹp đẽ này, nhị gia nữ nhĩn tâm. Môn Nhân Kiệt quát to:
- Cái gì Hương Tuyết Hải, ai bảo nó hại ta chuyển tới chuyển lui, mau chặt hết đi. Hoàng Ưc Như vội bước tới gần, ôn hòa nói:
- Văn Nhân đại hiệp, việc gì phải giận vật vô tri. Đi đi, ta sẽ dẫn các hạ du ngoạn những thắng cảnh trong Mai Cốc. Nơi đây có nhiều cảnh đẹp đáng xem lắm! Môn Nhân Kiệt hớn hở:
- Thật thế sao?
- Đương nhiên là thật. Môn Nhân Kiệt lắc đầu:
- Không, không, ta muốn thấy phải chặt hết rừng mai này.
- Xin các hạ cứ theo ta du ngoạn rồi bọn thuộc hạ sẽ chặt hết rừng mai sau. Môn Nhân Kiệt gật đầu:
- Thôi được, để lát nữa cô nương hãy sai thuộc hạ chặt hết rừng mai nhé. Đi đi thôi! Y nắm lấy cánh tay ngọc của Hoàng Ưc Như kéo ra phía ngoài. Hành động y không lọt khỏi đôi mắt hậm hực Tôn Bất Tiếu, Hứa Thường Lạc cả cười:
- Hà tất người phải ghen tức với một tên điên dại? Hoàng Ưc Như nghe rất rõ câu ấy, nhưng nàng không quay đầu. Được Hoàng Ưc Như dẫn đường ra khỏi rừng mai, Môn Nhân Kiệt vội buông tay nàng ra, hạ thấp giọng:
- Cô nương, tha tội đường đột cho tại hạ. Hoàng Ưc Như đỏ mặt:
- Đâu có ai nữ trách các hạ?
- Cô nương định dẫn tại hạ đi đâu đây?
- Lên đỉnh núi, ở trên đấy đẹp lắm. Môn Nhân Kiệt gật đầu:
- Đi, chúng ta hãy xem thử đỉnh núi Điểm Thương có gì khác đời. Bây giờ Tôn Bất Tiếu, Hứa Thường Lạc và bốn tên hộ pháp cũng ra khỏi rừng mai. Cảnh tượng Môn Nhân Kiệt và Hoàng Ưc Như nắm tay song song đi xa khiến lửa giận đố kỵ trong lòng Tôn Bất Tiếu bốc cao, Hứa Thường Lạc đi bên cạnh lạnh lẽo nói:
- Chớ quên đó là lệnh của Giáo chủ, cứ đợi một vài ngày nữa tình hình sẽ thay đổi. Hoàng Ưc Như và Môn Nhân Kiệt nắm tay sánh vai đạp trên con đường mòn phủ tuyết lên thẳng đỉnh ngọn núi. Trong lúc đi đường, Hoàng Ưc Như thở dài than:
- Thật tiếc thay. Môn Nhân Kiệt kinh ngạc:
- Cô nương tiếc chuyện gì? Hoàng Ưc Như u oán:
- Cảnh ấy tình này cả đời Hoàng Ưc Như lại chỉ hưởng được có một lần này.
- Cô nương có gì khổ tâm. . .
- Ta chỉ tự than cho mình bạc mệnh.
- Cô nương đời này bạch văn thương câu khó mà dự liệu.
- Các hạ có ý nói là. . . Môn Nhân Kiệt mỉm cười không biết hữu ý hay vô ý đáp:
- Cô nương cho rằng bọn Hứa Thường Lạc và Tôn Bất Tiếu sống được lâu lắm sao? Hoàng Ưc Như giật mình:
- Môn đại hiệp nói. . .
- Lần này tại hạ quyết tâm làm cho ra lẽ.
- Ta chưa hiểu ý câu nói của các hạ.

- Tại hạ nói, giả như tại hạ có thể chứng thực vụ thiêu rụi Trác phủ khi xưa là do quý Giáo chủ phóng hỏa.
. . . Hoàng Ưc Như hoảng hốt:
- Môn đại hiệp không có đâu, tuyệt đối không có.
- Cô nương, tại hạ chỉ nói giả như. Hoàng Ưc Như ảm đạm lắc đầu:
- Dù có thể thật thì lần này Môn đại hiệp cũng chẳng thu hoạch được gì.
- Xem ra cô nương hy sinh vì quý Giáo chủ nhiều quá.
- Môn đại hiệp, nếu không ta lấy gì báo đáp đại ân đại đức của đường chủ? Đột nhiên nàng chuyển lời:
- Môn đại hiệp, phải chăng ta đã tới quá mau?
- Cô nương ý nói. . .
- Không cho Môn đại hiệp có thì giờ tiến nhập vào tiểu lâu xem xét kỹ hơn nữa? Môn Nhân Kiệt lắc đầu:
- Không, không mau lắm đâu, chỉ hơi mau một chút thôi.
- Nghĩa là Môn đại hiệp đã có thì giờ vào tiểu lâu? Môn Nhân Kiệt gật đầu:
- Cô nương, tại hạ đã vào trong ấy xem xét rồi. Hoàng Ưc Như giật mình:
- Sương tử nói không sai. Môn đại hiệp thân pháp cao tuyệt.
- Đó là nhị vị quá khen đó thôi.
- Thế còn câu “chỉ hơi mau” là sao?
- Vì tại hạ chưa coi hết được tất cả.
- Môn đại hiệp đã thấy gì mà chưa coi hết? Môn Nhân Kiệt thản nhiên kể cho nàng nghe về ba bức tượng và cái hộp gỗ nhỏ trong Dưỡng Tâm Các. Nghe xong Hoàng Ưc Như chau mày:
- Như vậy Môn đại hiệp không hề gặp nhị lão trong Dưỡng Tâm Các? Y gật đầu:
- Đúng vậy, cô nương.
- Môn đại hiệp cũng không phát hiện gì khác?
- Không, cô nương.
- Thảo nào khi xưa mỗi tháng đến ngày sóc vọng, Giáo chủ đều dẫn thiếu Giáo chủ ra Dưỡng Tâm Các, thì ra là để chiêm bái tượng lão phu nhân. . .
- Cô nương, hai tiếng “khi xưa” là sao?
- Mấy năm nay rồi, ta không hề thấy Giáo chủ đến Dưỡng Tâm Các. . . Môn Nhân Kiệt bật kêu a một tiếng:
- Lẽ nào đến mẫu thân mà Giáo chủ cũng không buồn hương khói?
- Điều ấy khó biết, có lẽ phải có nguyên nhân gì đó. . . Môn Nhân Kiệt trầm ngâm gật đầu:
- Phải rồi, tất phải có nguyên nhân gì rất đặc biệt. . . Đột nhiên y hỏi:
- Cô nương có biết người ký tên Dật ấy là ai không?
- Không biết, cũng chưa hề nghe qua.
- Có thể nhị lão quý giáo may ra biết. . .
- Có khả năng như thế, nhưng tiếc rằng không ai biết nhị lão hiện đang ở đâu.
- Khi nào cần, tại hạ tự sẽ có cách tìm biết. . . cô nương, lúc này phải chăng cô nương đã đến từ Tuyết Cung? Hoàng Ưc Như gật đầu:
- Vâng, chính vậy.

- Có thấy Trác Không Quần? Nàng lắc đầu:
- Không, cũng chẳng gặp Giáo chủ. Môn Nhân Kiệt chỉ a một tiếng không nói gì nữa. Hai người im lặng nhìn từ đỉnh núi Trung Hòa ra xa xa. Trên tuyết đỉnh Trung Hòa có một vùng bình địa nho nhỏ, bên dưới là vực sâu thăm thẳm. Đứng từ đây nhìn các ngọn núi xung quanh đâm thẳng lên nền trời như những cái cột lớn. Gió núi thổi quần áo bay phấp phật, cũng thổi mái tóc mây của Hoàng Úc Như bay tứ tán, Môn Nhân Kiệt không thể không hạ giọng hỏi nhỏ:
- Cô nương, có lạnh lắm không? Hoàng Úc Như run nhẹ lắc đầu:
- Đa tạ các hạ, không lạnh. Miệng tuy đáp vậy nhưng nàng vẫn xích lại gần Môn Nhân Kiệt mấy phần. Hai người vì vậy lại im lặng nhìn xa xa những ngọn núi chập chùng. Đột nhiên, mục quang Môn Nhân Kiệt sáng lên, y đưa tay chỉ đỉnh núi đối diện:
- Cô nương, đỉnh núi thứ ba bên tả kia gọi là gì? Hoàng Úc Như thuận miệng đáp:
- Đó là Phật Đỉnh Phong.
- Cô nương có nhìn thấy cái cửa động nhỏ trên ngọn Phật Đỉnh Phong ấy không? Hoàng Úc Như gật đầu:
- Có nhìn thấy.
- Theo cô nương biết, trong cái động ấy có người của quý giáo ở không? Hoàng Úc Như lắc đầu:
- Đó là động tên Phong động. Trong động có luồng cương khí cực lạnh, không có ai dám ở trong ấy.
- Cô nương, kẻ mặc áo tía kia giữ chức vị gì trong quý giáo?
- Đó là tuần sát của bản giáo.
- Tại hạ vừa nhìn thấy một tên tuần sát của quý giáo tay cầm vật gì đó đi vào Phong động! Hoàng Úc Như giật mình ngưng mắt nhìn:
- Môn đại hiệp, không có đâu. . .
- Lẽ nào tại hạ lại nói dối cô nương?
- Theo ta biết, người vào trong động ấy tất sẽ bị lạnh đóng băng mà chết. . .
- Chẳng lẽ cương khí lạnh lẽo ấy không có lúc nào ngừng sao?
- Theo ta nghe nói luồng khí lạnh ấy không bao giờ ngừng.
- Thế thì kỳ quái thật, chẳng lẽ tên tuần sát của quý giáo lại là mình đồng da sắt. . . Đột nhiên y kêu to:
- Cô nương, hãy nhìn kia, hấn đi ra đó! Hoàng Úc Như vội ngưng mắt chăm chú nhìn, đúng là trên ngọn Phật Đỉnh Phong xa xa kia có cái cửa động nhỏ như miệng bát đang đi ra có một bóng người nhỏ xúu mặc áo màu tía, hấn vọt thân vào khu rừng cạnh cửa động. Nàng kinh ngạc buột miệng:
- Đâu có thể như thế, đâu có thể như thế. . . Môn Nhân Kiệt cười nhạt:
- Sự thực cô nương đã chính mắt nhìn thấy đấy.
- Nhưng trong động có luồng cương khí. . . Môn Nhân Kiệt cắt lời:
- Nhưng đâu có khả năng làm hấn đông cứng?
- Chẳng lẽ lời đồn trong động có luồng cương khí là giả dối?
- Điều ấy chưa chắc, có thể luồng cương khí ấy cũng có lúc ngừng.
- Nhưng ta lại nghe. . .
- Cô nương, nhưng hấn vẫn vào động và vẫn quay ra.
- Có thể đúng như Môn đại hiệp nói, có lúc cương khí ấy ngừng.

- Cô nương, chủ yếu cô nương và tại hạ hãy đoán xem hắc vào động ấy để làm gì? Hoàng Úc Như hơi động nét mặt:
- Môn đại hiệp cho rằng hắc vào trong động làm gì?
- Theo cô nương, quý giáo không có người nào ở trong ấy? Hoàng Úc Như gật đầu:
- Đúng vậy, trong động ấy đích xác không có người ở.
- Cô nương còn nhớ vừa rồi tại hạ nói tay hắc có cầm vật gì đó chứ?
- Còn nhớ.
- Cô nương cũng nhìn thấy đó, khi hắc trở ra trên tay lại chẳng còn gì nữa cả.
- Chắc hắc đem vật ấy vào trong động?

44. Lão Nhân Vô Danh

- Đúng vậy. Bây giờ có thể biết hắc đem vật ấy vào động, cô nương hãy nghĩ xem, đó là vật gì? Hoàng Úc Như lắc đầu:
- Thật là khó đoán.
- Xin để tại hạ liệu gan giả thiết, vật mà hắc đem vào động chính là lương thực, cô nương, như vậy có đủ để chứng minh trong động phải có người ở. . .
- Người ư?
- Đúng vậy, tại hạ xin hỏi, có ai hằng ngày đưa thức ăn cho Lệnh Hồ Kỳ không?
- Cố nhiên là có.
- Ai là người hàng ngày đưa thức ăn đến cho Lệnh Hồ Kỳ.
- Đó là các đệ tử bản giáo.
- Thế nhưng người đưa thức ăn vào động kia lại là một vị có chức vị tuần sát của đường chủ, tất nhiên chức vị ấy cao hơn các đệ tử tầm thường khác. Hoàng Úc Như chấn động:
- Môn đại hiệp có ý nói là. . .
- Người ở trong động nếu là người ngoài quý giáo tất phải là một quý khách, còn nếu là người trong quý giáo tất phải có thân phận cao hơn chức tuần sát! Hoàng Úc Như gật đầu:
- Cao kiến của Môn đại hiệp đáng bái phục. Môn đại hiệp dự định. . .
- Cô nương, vô luận nó thế nào, tại hạ đã phát hiện ra điều này là không thể bỏ qua, tại hạ dự định đợi cơ hội đến đó xem xét. . . Hoàng Úc Như lắc đầu:
- Chỉ sợ Môn đại hiệp khó có cơ hội.
- Cô nương, cơ hội có hay không là do mình tạo ra.
- Nhưng lúc nào cũng có người giám thị Môn đại hiệp.
- Tại hạ không hề thấy có ai giám thị tại hạ.
- Người giám thị các hạ đang ở trước mặt các hạ đây. Môn Nhân Kiệt chau mày:
- Thế thì thật là phiền. . .

- Chỉ cần tìm được nhị lão, thiếu chủ hoặc Sương tử, ta không ngại phạm giáo quy, nhưng nếu trong động không phải là các người ấy thì. . . Môn Nhân Kiệt cắt lời nàng:
- Thì cô nương không muốn mạo hiểm?
- Môn đại hiệp, ta không nói dối, chính là như thế. Môn Nhân Kiệt lắc đầu:
- Sự thực tại hạ cũng không dám quyết đoán người trong động là ai?
- Chính vì vậy mà ta không dám mạo hiểm. . .
- Tiếc thay tại hạ đang giả dạng một tên điên cuồng mất hết công lực, nếu không. . . cô nương, người giám thị cô nương đã tới rồi đó! Tinh thần Hoàng Úc Như chấn động, biến sắc hốt hoảng định chuyển thân, chỉ nghe Môn Nhân Kiệt cười ha hả:
- Cô nương. . . cô nương. . . ta muốn cười gió bay lên. . . Vừa nói y vừa quạt mạnh hai tay như muốn bay thật. Hoàng Úc Như hiểu ý vội nín lấy y:
- Văn Nhân đại hiệp, dưới chân là vực sâu vạn trượng, rơi xuống đó không phải là chuyện đùa đâu. . . Môn Nhân Kiệt giả vờ điên loạn cười ha hả:
- Cô nương buông ra cho ta bay. . . Y chuyển thân nắm lấy tay Hoàng Úc Như nhỏ giọng nói:
- Cô nương, xin tha tội đường đột lần nữa. Y giơ tay định ôm lấy thân thể mềm mại của nàng. Mặt Hoàng Úc Như đỏ gay nhưng không né tránh. Vừa lúc, một âm thanh lạnh lẽo vọng tới:
- Nơi đây không phải nơi ẩm áp, đừng có mà đùa giỡn với nhau. Môn Nhân Kiệt vội thu tay, đưa mắt nhìn tới thấy Tôn Bất Tiếu sắc diện âm hiểm lạnh như băng đứng ở ngay con đường lên đỉnh núi, hai mắt hắt đầy lửa đỏ kỳ không chớp nhìn y. Hoàng Úc Như đỏ mặt cúi đầu lui lại một bên thì lễ:
- Thuộc hạ xin bái kiến Hắc thị vệ. Tôn Bất Tiếu hừ một tiếng lạnh:
- Úc Như, sao cô nương dễ dãi với y thế? Hoàng Úc Như đáp ứng:
- Bẩm Hắc thị vệ. . . chỉ vì. . . có lời dặn. . . của Giáo chủ. . . Tôn Bất Tiếu cười gằn:
- Người nên nhớ người không phải là vị hôn thê của nhị gia đó nhé! Hoàng Úc Như đỏ mặt cúi đầu. Môn Nhân Kiệt cố ý kinh ngạc:
- Ủa! Ai là vị hôn thê của ai? Tôn Bất Tiếu lạnh băng chỉ Hoàng Úc Như:
- Con bé đó là vị hôn thê của ta.
- Thật thế ư? Tôn Bất Tiếu cười gằn:
- Người có thể hỏi nàng thì biết. Môn Nhân Kiệt không hỏi mà lại đùa cợt:
- Hay quá. Bất Tiếu xấu xí mà cũng sắp có vợ, hai người đừng quên mời nhị gia uống rượu nhé. Đột nhiên y ngừng cười, lắc đầu:
- Không được, nàng không thể lấy người được đâu. Tôn Bất Tiếu hỏi lại:
- Vì sao nàng không thể lấy ta? Môn Nhân Kiệt đáp:
- Các cô nương đều thích lấy chồng phong lưu tuấn mỹ, như ta đây mới xứng đáng lấy nàng, còn người tuổi đã cao, mặt mũi thì. . . Y dừng bật không nói. Tôn Bất Tiếu cười gằn:
- Mặt mũi thì sao? Nói mau! Môn Nhân Kiệt lắc đầu:
- Ta quên mất định nói gì rồi nhưng tóm lại nhìn mặt người xấu xí dễ sợ lắm. . .
- Người cũng sợ ta chứ?
- Sao lại không sợ? Một cô nương đẹp như thế này mà phải sống cả đời với người e rằng quá uổng phí đáng tiếc. . . Tôn Bất Tiếu đánh mặt:
- Nói vậy là người muốn lấy nàng ta?

- Đường nhiên, chỉ có ta mới xứng đáng với nàng. . .
 - Được rồi, chỉ cần người thích nàng thì ta xin nhường.
 - Thật chứ?
 - Ta đâu lừa dối người làm gì? Môn Nhân Kiệt vỗ tay:
 - Hay lắm, Bất Tiểu, kể ra người cũng tốt đấy. . . Chuyển sang nhìn Hoàng Ưc Như, y tiếp:
 - Cô nương nghe rõ chứ? Như vậy là cô nương khỏi sợ nữa. Tôn Bất Tiểu long đôi mắt gian hiểm:
 - Văn Nhân Mỹ, ta chỉ đồng ý nhường nàng cho người với một điều kiện, dưới vực sâu kia có một cánh hoa rất đẹp, người hãy hái lên đây tặng nàng! Hoàng Ưc Như hoảng hốt:
 - Hắc thị, dưới ấy nguy hiểm lắm. . . Tôn Bất Tiểu cười gằn:
 - Người hãy hái đóa hoa ấy tặng nàng làm vật đính ước, người không dám ư? Môn Nhân Kiệt ngơ ngẩn:
 - Nàng quả thật thích đóa hoa ấy hay sao?
 - Nàng thích lắm, không tin người cứ hỏi nàng thì biết. Môn Nhân Kiệt đưa mắt nhìn Hoàng Ưc Như:
 - Cô nương, có thật cô nương thích đóa hoa ấy không? Hoàng Ưc Như chưa kịp đáp Tôn Bất Tiểu đã gằn giọng đe dọa:
 - Ưc Như, mau trả lời! Hoàng Ưc Như gật đầu nhè nhẹ. Tôn Bất Tiểu đắc ý:
 - Người thấy chưa? Nàng gật đầu rồi đó! Môn Nhân Kiệt cũng gật đầu:
 - Nếu cô nương thích thật, ta có phải nhảy vào dầu sôi lửa bỏng cũng vui lòng. Dứt lời, y chuyển thân bước tới miệng vực sâu. Hoàng Ưc Như hoảng hốt nhìn theo y nhưng đã có tiếng gằn giọng lạnh lùng của Tôn Bất Tiểu, cô nương ấy hoảng kinh, vội cúi đầu tránh ánh mắt sắc như dao của họ Tôn. Bấy giờ Môn Nhân Kiệt chỉ còn cách miệng vực độ ba thước nữa thôi, đột nhiên y dừng lại xoay thân lắc đầu:
 - Không được. . . không được. . . ta không nên hái hoa. . . Tôn Bất Tiểu giật mình:
 - Sao vậy?
 - Vì chỉ cần cúi thân xuống là đã có thể ngã lộn xuống vực rồi. Vực này sâu thăm thẳm sẩy chân rơi xuống e rằng tan xương nát thịt. . . Tôn Bất Tiểu biến sắc:
 - Chỉ hái một cành hoa nhỏ mà người còn không dám sao bảo là rất yêu thích cô nương ấy được?
 - Ai bảo ta không dám? Ta chỉ sợ. . .
 - Đường đường là Cẩm Kiếm Thư Sinh đệ nhất cao nhân mà cũng biết đến chữ sợ nữa à? Môn Nhân Kiệt ưỡn ngực:
 - Ai nói ta sợ, ta hoàn toàn không biết sợ là gì, Văn Nhân Mỹ ta khi xưa đối diện với thiên hạ vô lâm còn không sợ hống hồ cái chuyện hái hoa vật này?
 - Vậy thì hãy hái cánh hoa ấy mau. Môn Nhân Kiệt gật đầu:
 - Ta sẽ hái, Bất Tiểu, người có thích nàng ấy không? Tôn Bất Tiểu lắc đầu:
 - Ta không thích nàng. . .
- Môn Nhân Kiệt lại xoay người bước tiến về phía vực sâu. Một bước, hai bước. . . y hết sức cẩn thận từ từ di chuyển đến gần bờ mép vực. Bước thứ ba vừa đặt xuống trúng ngay một lớp tuyết mỏng nằm dơ ra miệng vực núi, người nặng, tuyết mỏng, bước chân ấy y đập vào khoảng không.
- Hai ánh mắt Tôn Bất Tiểu long lên trong lúc Môn Nhân Kiệt rú dài một tiếng thân hình đảo lộn rơi luôn xuống vực núi, tiếng hót hoảng kéo dài rơi xuống vực sâu, chỉ trong thoáng chốc cảnh vật lại tịch nhiên im lặng. Hoàng Ưc Như trắng bệch mặt đứng bất động. Quay lại nhìn Tôn Bất Tiểu, hắn cũng ngăn người đứng tại chỗ, một lúc hắn mới định thần được, hắn gật gù:

- Không ngờ đúng là y, không ngờ lần này đúng là y. . . Hoàng Úc Như lạnh lẽo hỏi:
- Hắc thị nói y là ai vậy?
- Văn Nhân Mỹ.
- Văn Nhân Mỹ nào? Tôn Bất Tiểu gật đầu:
- Đúng rồi, y là Văn Nhân Mỹ thật rồi.
- Thuộc hạ ngu muội xin Hắc thị vệ nói rõ.
- Trong mười chín ngọn núi Điểm Thương sơn, Trung Hòa phong là ngọn cao nhất, vực núi sâu ngàn vạn trượng ngã xuống đó dù là thần tiên cũng tan thân, điều đó bất cứ ai cũng biết, công lực Môn Nhân Kiệt và Trác Không Quần thâm hậu đến đâu cả hai vẫn là người tỉnh táo, không thể nào vì giả điên cuồng mà mạo hiểm cam chịu rơi thân xuống vực sâu, chỉ có tên điên thực sự là Văn Nhân Mỹ. . . Hoàng Úc Như ngắt lời:
- Thuộc hạ hiểu rõ rồi, thế nhưng bây giờ Hắc thị sẽ bẩm báo với Giáo chủ ra sao?
- Cố nhiên ta cũng có ý giết chết y nhưng ta mượn cơ hội này để thử xem y có phải là Môn Nhân Kiệt hoặc Trác Không Quần cải trang hay không, không ngờ y lại là thật. . . Hắc thị lắc đầu im lặng. Hoàng Úc Như nói tiếp:
- Y là do Bạch thị vệ bắt về, e rằng Bạch thị vệ không để yên. . .
- Cái đó ta không sợ, chỉ cần người giữ kín đừng nói. . .
- Hắc thị cho rằng thuộc hạ muốn nói lắm sao?
- Người cũng có một phần trách nhiệm, huống gì chẳng bao lâu nữa ta với người sẽ thành phu phụ. Tốt hơn hết là không nên nói ra. Thôi chúng ta về đi. Hắc thị đưa tay định chụp lấy tay Hoàng Úc Như, nàng mau lẹ né tránh:
- Hắc thị vệ, thuộc hạ có một điều thắc mắc trong lòng đã lâu. . .
- Điều thắc mắc gì?
- Nhị lão, thiếu chủ và Sương tỷ của thuộc hạ, sự thực. . .
- Thì ra người thắc mắc về việc ấy? Giáo chủ không nói cho người nghe sao?
- Thuộc hạ muốn được nghe từ miệng Hắc thị.
- Ta nói thì có khác gì Giáo chủ?
- Mai đây thuộc hạ đã là người của Hắc thị, lẽ nào Hắc thị còn chưa yên tâm? Tôn Bất Tiểu cười hăng hắc lắc đầu:
- Bây giờ người chưa phải thuộc về ta hẳn, đợi đến đêm động phòng hoa chúc xong người mới thực sự thuộc về ta, còn như người muốn biết sớm. . . Ánh mắt hắc ánh lên nét thâm trầm. Hoàng Úc Như hoảng hốt:
- Thôi cứ đợi đến lúc ấy nói cũng được.
- Sao? Người không muốn biết ngay bây giờ à?
- Nếu Hắc thị có chỗ bất tiện, thuộc hạ không dám. . . Tôn Bất Tiểu cười hăng hắc:
- Tuy người không gấp nhưng ta lại không thể đợi nổi nữa. Hoàng Úc Như tái mặt:
- Hắc thị, sao người nói. . .
- Úc Như, nơi đây không có người thứ ba và cũng chẳng có ai mò lên đây, chuyện đôi ta chỉ là sớm hay muộn. Người hãy cho ta trước. . . Hoàng Úc Như đỏ gay mặt, vừa bị phần vừa tức giận:
- Hắc thị vệ, chưa cử hành đại lễ. . .
- Ta với người khác người trần tục cần gì câu thúc bởi lễ tiết. . . Hắc thị vươn tay chụp tới Hoàng Úc Như. Nàng thu thân lùi lại:

- Hắc thị, thuộc hạ sẽ kêu to. . .
- Trên đỉnh núi này người có kêu to cũng chẳng ích gì. Hắc đồn nàng lùi lại thêm mấy bước nữa, Hoàng Úc Như lạnh giọng:
- Nếu Hắc thị ép bức, thuộc hạ sẽ nhảy xuống vực sâu lấy cái chết bảo toàn trinh tiết. Đột nhiên, một giọng nói nghiêm nghị vang lên:
- Tôn lão nhị, người làm gì mà nóng vội thế? Chỉ còn mấy ngày mà đợi không được nữa ư? Tôn Bất Tiểu kinh hoảng thu thân về quay lại, nơi con đường mòn dẫn lên đỉnh núi có một bóng áo trắng bay phấp phật, chính là Tiểu Diện Sát Thần Hứa Thường Lạc. Tôn Bất Tiểu cụt hứng tiu nghỉu:
- Đại ca lên đây làm gì? Hứa Thường Lạc cười đáp:
- Sao? Người trách ta cản trở công việc của người ư. . . Giáo chủ sợ người làm hỏng đại sự nên sai ta đến xem xét, Tôn lão nhị, người đâu? Tôn Bất Tiểu hoảng kinh:
- Hứa đại ca nói là. . . Hứa Thường Lạc cắt lời:
- Tôn lão nhị, chớ có giả hồ đồ. Tôn Bất Tiểu a lên một tiếng:
- Thì ra đại ca có ý chỉ Môn Nhân Kiệt ư? Y đã. . . Đưa tay chỉ xuống vực sâu, hắc tiếp:
- E rằng phải xuống dưới đáy vực mới tìm được y!
- Tôn lão nhị, người không đùa đấy chứ?
- Đệ sao dám nói dối đại ca? Đại ca không nhìn thấy sao, trên bờ vực còn dấu mảnh tuyết vỡ. Hứa Thường Lạc biến sắc:
- Tôn lão nhị, là người đẩy y xuống vực? Tôn Bất Tiểu lắc đầu:
- Cái ấy đệ không dám, là chính y ngã xuống vì nổi cơn điên bất thành linh. . .
- Có chuyện ấy sao? Tôn Bất Tiểu chỉ tay tới Hoàng Úc Như:
- Không tin đại ca cứ hỏi Úc Như. Tại y đột phát bệnh điên chạy loạn chạy cuồng. . . Hứa Thường Lạc cắt lời:
- Tôn lão nhị, người nói y đột phát bệnh điên, chạy loạn cuồng?
- Xin đại ca cứ hỏi Úc Như ắt rõ. Hứa Thường Lạc quay lại Hoàng Úc Như, lạnh lùng:
- Úc Như, có đúng không? Hoàng Úc Như gật đầu một cách miễn cưỡng:
- Không dám giấu Bạch thị vệ, chính là như vậy. Sắc mặt Hứa Thường Lạc đại biến:
- Thế thì y đúng là Văn Nhân Mỹ thật rồi, Tôn lão nhị, ta với người là huynh đệ lâu năm, ta không biết đối xử ra sao với người bây giờ, người hãy theo ta về gặp Giáo chủ!

Dứt lời hắc chuyển thân xuống núi liền. Tôn Bất Tiểu đành miễn cưỡng phi thân xuống theo.

Nhìn hai bóng Hắc, Bạch thị vệ khuất hẳn, Hoàng Úc Như không nén được bật ra tiếng khóc nức nở. Nàng buồn vì thân thể nàng hay buồn vì Môn Nhân Kiệt lỡ bước rơi xuống vực sâu? E rằng điều ấy chỉ có riêng nàng biết mà thôi. . .

-oOo-

Sắc trời dần dần tối, nhưng trên mười chín ngọn Đỉnh Thương Sơn này so với bình địa sáng rất lâu, bóng đêm thường xuống chậm hơn vì các ngọn núi đều phủ một lớp tuyết ánh sáng, Phật Đỉnh Phong đâm vút lên nền trời cách Trung Hòa phong chỉ độ hai dặm và không hiểm tuấn bằng Trung Hòa Phong.

Trên ngọn Phật Đỉnh Phong cơ hồ không có đường nào dẫn lên, nhưng lại có bóng gì đó chuyển động lên cao dần, có thể là bóng muông thú gì đó nhưng hết sức vô lý vì nơi đây đang phủ đầy tuyết không thể có một vật gì có thể ăn được.

Trời tối dần dần, Phật Đỉnh Phong càng thêm tĩnh mịch lạnh lẽo. Đột nhiên, có một bóng nhân ảnh phi vùn vụt lên đỉnh núi, cái bóng ấy thân pháp cực cao diệu, chỉ trời hựt mấy lần đã lên tới chỗ cao nhất của Phật Đỉnh Phong, thân pháp bóng người ấy ảo diệu đến độ không để lại một dấu chân nào trên mặt tuyết. Bóng người mờ trắng, thêm vào thân pháp mau như sao xẹt nên từ xa nhìn tới người ta dễ dàng lầm với một luồng gió cuốn. Cuối cùng cái bóng mờ trắng ấy cũng sừng thân, y đứng trên ngọn cô phong trước một cửa động mờ mờ tối.

Bây giờ đã có thể nhìn rõ ràng đó là một người áo trắng thân thể cường tráng sắc mặt buồn bã, y im lặng đứng ở đó hai mắt chăm chú nhìn vào cửa động không hề chớp mắt. Đột nhiên y cau mày vì hình như y nghe thấy trong động có âm thanh lạ lùng liên miên không dứt, âm thanh ấy như vọng ra từ nơi xa xôi đến một cách quái dị, nghe tựa như rất xa nhưng nếu nghe kỹ nó lại như phát ra từ ngay trong cửa động. Người ấy cúi xuống bốc một nắm tuyết ném mạnh vào trong động, nắm tuyết ấy lọt vào động chưa đầy một thước đã vỡ tan biến mất. Người áo trắng kinh dị tự than:

- Thực lợi hại quá, quả là có luồng cương phong. . . Y cau mày lo lắng:

- Lẽ nào ta đến đúng lúc luồng cương phong ấy khởi phát. . . Lặng lẽ y tự lắc đầu:

- Có lẽ không phải, nghe âm thanh hình như luồng cương phong trong động không bao giờ ngừng nghỉ. . . Lại lắc đầu lần nữa, lẩm bẩm tiếp:

- Không, nếu không có lúc ngừng nghỉ thì tên tuần sát áo tía của Thiên Hương Giáo làm sao vào trong ấy được, chẳng lẽ hán mình đồng da sắt không sợ cương phong hay sao. . . Mục quang chuyển động, y di chuyển về phía khu rừng rậm bên cạnh cửa động, hốt nhiên y hú lên một hồi thân hình bắn vọt lên, thân ảnh y vừa biến mất trong khu rừng vọt ra một hán tử áo tía phi thân đến thẳng cửa động, hán tử quét mắt đảo đạc nhìn quanh. Hán tử lẩm bẩm:

- Ta đã nói chỉ là tiếng chim hú mà nó không tin. . . Chưa nói hết câu, hán giật mình cúi xuống chợt nhìn thấy dấu tay nắm tuyết của người áo trắng vừa rồi, hán biến sắc mặt cười gằn:

- Có lẽ ta lại đoán sai. . . Đột nhiên một tiếng cười khẩy phát ra từ sau lưng hán:

- Đúng đó, tuần sát các hạ, người đoán sai rồi! Hán tử áo tía giật nảy người, bước tới một bước đột ngột xoay thân, trước mắt hán cách độ mấy thước người áo trắng khoanh tay đứng sững. Hán tử áo tía quát lớn:

- Người là. . . Hán tử áo trắng lắc đầu cười:

- Không cần hỏi ta là ai. Hãy cho ta biết trong động kia giam giữ ai? Hán tử áo tía cười gằn:

- Người thật lớn gan, dám đến Thiên Hương Giáo thám. . .

- Cam đi, không lớn gan ta đã không tới đây. Nói mau, trong động giam giữ ai? Hán tử áo tía cười khẩy:

- Sợ rằng chính là người đó! Dứt lời động thủ liền, chớp nhoáng hán lướt thân tới, chụp trảo vào ngực người áo trắng. Người áo trắng vẫn cười bình tĩnh:

- Tuần sát Thiên Hương Giáo thân thủ quả nhiên bất phàm. Y không thềm động, đợi cho năm trảo pháp của hán tử áo tía chụp đến gần thân hình y mới đột nhiên hơi ngả về sau, chiêu thức hán tử áo tía rơi vào khoảng không. Hán tử áo tía cả kinh đang định biến chiêu the thu thân, người áo trắng đã chớp nhoáng đảo lật năm ngón tay cứng như năm cột thép dĩ nhiên đã chụp trúng uyển mạch hán. Hán tử đại linh thất sắc đang định cất tiếng kêu gào, người áo trắng đã cười lạnh:

- Các hạ, chậm mất rồi đó! Dứt lời, hán tử áo tía hự một tiếng trầm uất, gân xanh trên trán nổi lên đau đớn chùn thân xuống. Người áo trắng cười nhạt:

- Ta không thích hành hạ người, hãy nói đi, trong động giam giữ người nào? Hán tử ú ớ:

- Trong ấy là phong động có luồng cương phong lạnh thấu xương, nào có ai. . .

- Người đừng giả đui mù, vừa rồi không lâu, rõ ràng ta nhìn thấy có người mang vật gì vào trong đó, sao hán lại vào được và vào làm gì? Hán tử giật nảy mình lắc đầu:

- Người hoa mắt rồi đó, không thể có chuyện ấy, vào trong động năm thước là người lạnh đóng băng, đừng nói là người, dù đến thần tiên cũng không vào được. . .
- Nếu như người không nói thật ta sẽ ném người vào thử xem, người có muốn chứ? Hán tử tái nhợt mặt không dám đáp. Người áo trắng mỉm cười:
- Xem ra người giữ lòng trung thành với Giáo chủ, cũng được, ta sẽ thành toàn hộ người! Y đưa tay chộp lấy ngang eo hán tử dơ lên cao bước đến gần cửa động, hán tử rất muốn gào to nhưng không ra hơi. Đến trước cửa động, người áo trắng cười nói:
- Ta cho người cơ hội cuối cùng, nếu người không nói ta buộc quăng người vào trong động xem người có mình đồng da sắt chịu nổi hay không! Hán tử áo tía hồn phi phách tán run lên lấy bầy:
- Xin nói. . . xin nói. . .
- Xem ra đầu người cũng không lấy gì làm cứng và cứng không trung thành gì mấy với Giáo chủ của người, Y hơi nói tay, hán tử rơi xuống đất, hán định thần:
- Trong động ấy giam giữ lão nhân vô danh. . . Người áo trắng bật kêu lên a một tiếng:
- Thì ra là lão nhân gia, đúng thật thế chứ? Nhưng còn làm sao để vào động được? Hán tử lắc đầu:
- Muốn vào động phải đợi đến giờ ngọ ba ngày nữa, trong vòng ba ngày tới dù là thần tiên cũng không thể vào động! Giờ ngọ ba ngày nữa, luồng cương phong sẽ tạm ngừng, chúng ta muốn mang lương thực vào cũng phải đợi đến lúc ấy mới dám vào. Người áo trắng cau mày:
- Phiền phức như thế làm sao ta có thể đợi? Đột nhiên y như rụng mày:
- Ta có nghe nói cương phong rất kỵ máu người, nếu có mùi máu nó lập tức ngừng thổi, bây giờ ta sẽ dùng máu người thử xem. Vừa nói y vừa vươn tay chụp vào hán tử áo tía ấy. Hán tử run lấy bầy:
- Khoan đã. . .
- Sao, người còn muốn nói gì nữa?
- Vừa rồi ta nói dối. . .
- Hãy nói thật đi, vừa rồi ta đã nhìn thấy các người đem lương thực vào động lúc ấy đâu phải giờ ngọ? Hán tử nọ hơi ngần ngại một chút rồi đáp:
- Bước vào động độ bốn thước, vách đá bên tả có một cửa bí mật, dưới cửa ấy có bậc đá, theo bậc đá bước xuống là có thể thấy. . .
- Người hãy dẫn đường cho ta. Dứt lời, y đẩy mạnh cho hán tử phải bước vào cửa động, hán vội kêu van:
- Ta đã nói thật rồi. . .
- Người yên tâm, xưa nay ta nói một là một, tuyệt không hãm hại người đâu!

Tình hình không thể sao hơn, hán tử áo tía đành ngoan ngoãn dẫn đường, hán rất cẩn thận bước vào động, vào sâu bốn thước trên vách đá có một cửa nằm kín đáo, hán đẩy mạnh, nhiều tiếng chuyển động nổi lên, một tảng đá đã chuyển động để lộ ra một cửa động mới, nhìn vào trong thấy có ánh sáng yếu ớt hắt ra. Nếu bước thêm một bước nữa tất sẽ bị luồng cương phong quét trúng. Bước ngoặt sang cửa đá mới có ánh sáng yếu ớt quả nhiên đã thấy một bậc đá dẫn sâu xuống không biết tận cùng là đâu.

Người áo trắng thuận tay đẩy hán tử xuống bậc đá, chỉ trong chớp lát, bậc đá chấm dứt, một cảnh tượng bi thảm hiện ra trước mắt y. Trước mặt là một thạch động hình tròn, thạch động cực kỳ ẩm thấp, một hàng chấn song sắt to như cổ tay chia thạch động ra làm hai, nơi đứng của người áo trắng và hán tử áo tía, trừ một ngọn đèn dầu treo trên vách đá và mấy cái bồn gạch dưới đất không còn một vật gì khác.

Bên trong hàng chấn song sắt có một lớp cỏ khô, trên lớp cỏ khô ấy ngồi im một lão nhân khô đét áo quần rách nát, tóc tai rối loạn rũ xuống cả mặt che lấp sắc diện. Ở hai chân khô gầy của lão còn có hai cái cùm sắt trói chặt lão xuống nền đá. Tình cảnh lão nhân quả là bi thảm. Mũi người mũi ẩm thấp khó chịu, người áo trắng nhăn mặt:

- Đây là kiệt tác của Thiên Hương giáo chủ đó chẳng? Lập tức y phát chỉ điểm vào huyết đạo hán tử áo tía rồi cất bước đến gần hàng chần song sắt. Câu nói vừa rồi của y đã kinh động đến lão nhân vô danh, thân hình lão hơi chuyển động nhưng lão không hề cất tiếng. Người áo trắng bước đến gần hàng chần song khẽ ho một tiếng gọi:
- Lão nhân gia! Lão nhân vô danh vẫn ngồi bất động như cũ không phản ứng. Người áo trắng lại gọi nhỏ:
- Lão nhân gia. Lão nhân vẫn không động tĩnh, người áo trắng gọi lần thứ ba. Đột nhiên, lão nhân mở miệng, thanh âm như ú ớ khó nghe:
- Thế nào? Lại đến đòi bí kíp chứ gì? Người áo trắng hít một hơi vội đáp:
- Lão nhân gia, tại hạ không phải là người của Thiên Hương Giáo. . . Vô danh lão nhân:
- Người không phải người của Thiên Hương Giáo?
- Lão nhân gia nhận ra đúng rồi. Y xoay lại chỉ vào tên hán tử áo tía bị điểm huyết nằm một góc. Lão nhân vô danh hừ một tiếng:
- Tên trẻ tuổi, Thiên Hương Giáo định giở trò gì nữa đây?
- Lão nhân gia không tin tại hạ không biết nói sao. . .
- Trừ phi các người đem người ta cần đến đây, nếu không dù các người có giở trò hoa dạng gì cũng. . .
- Lão nhân gia, Thiên Hương Giáo đã tìm ra người mà lão nhân gia cần. Lão nhân vô danh giật mình lắc đầu, mái tóc bù xù hỗn loạn lật lên để lộ ra mặt lão, bộ mặt ấy gầy gò đến nỗi chỉ còn lại một lớp da nhăm nhúm, hai hốc mắt sâu hoắm, và thất thần, sắc mặt thê thảm trắng dã rất dễ sợ. Nhưng từ khuôn mặt ấy vẫn có thể nhận ra vị lão nhân vô danh thời thanh niên ắt phải là một nam nhân tuấn tú mỹ mạo. Lão mở tròn đôi mắt thất thần:
- Sao? Thiên Hương Giáo đã bắt được người ta cần ư? Người áo trắng gật đầu:
- Đúng vậy, lão nhân gia, đã bắt được người lão nhân gia cần.
- Tên trẻ tuổi kia, người ấy ở đâu?
- Y hiện nay đang ở trên Điểm Thương Sơn!
- Không phải là ở trong Mai Cốc sao? Mau dẫn y đến đây gặp ta, chỉ cần ta nhìn thấy mặt y, ta sẽ lập tức nói cho biết chỗ giấu bí kíp. Người áo trắng gật đầu:
- Được, nhưng tại hạ muốn biết rõ lão nhân gia và người ấy có uyên nguyên nguồn gốc gì với nhau mà lão nhân gia cần gặp y đến thế?
- Tên trẻ tuổi kia, đó là chuyện riêng của ta, các người cần bí kíp là đủ, cần gì biết chuyện ấy?
- Lão nhân gia, tại hạ không phải là trong bọn mà lão nhân gia gọi là “các người” ấy đâu.
- Tên trẻ tuổi, đến gần đây.
- Lão nhân gia, tại hạ nói toàn là sự thực, tại hạ là bằng hữu của người lão nhân gia cần gặp và đến Điểm Thương Sơn cùng với y, tại hạ đến trước để làm sáng tỏ một chuyện.
- Làm sáng tỏ chuyện gì?
- Lão nhân gia không thể trao cho Thiên Hương giáo chủ cuốn bí kíp võ công tuyệt thế kia.
- Thế thì phải trao cho người ư? Người áo trắng lắc đầu:
- Lão nhân gia hiểu lầm rồi, tại hạ không cần. . .
- Tên trẻ tuổi kia, công lực ta đã mất hết, lại bị thêm nhiều năm khổ sở mất hết nhuệ khí rồi, người hãy rút đi, trước khi ta thấy mặt người ta cần, ta không trao bí kíp cho bất cứ ai đâu.
- Lão nhân gia không chịu tin tại hạ ư?

- Tên trẻ tuổi, ta đã nhìn thấy quá nhiều việc trên đời.
- Lão nhân gia đã nhìn thấy quá nhiều ngại gì không nhìn thêm lần nữa xem có thật tại hạ đến đây là hỏi về bí kíp của lão nhân gia hay không? Lão nhân hơi ngẩn người:
- Tên trẻ tuổi, người nói giỏi lắm đó. Được, người hãy nói, tại sao ta không nên trao đổi bí kíp ấy cho Thiên Hương giáo chủ.
- Điều đầu tiên là vì an nguy của thiên hạ vô lâm.
- Dù cho ta đã chịu qua vô số lừa đảo nhưng ta vẫn không thích lừa đảo người khác, ta đã hứa một lời, người bảo làm sao ta có thể thất tín?
- Lão nhân gia rất đáng cảm phục, nhưng mà, lão nhân gia, nên vì thiên hạ vô lâm, vì bí kíp ấy quý giá và vì người mà lão nhân gia đang cần gặp mặt. Lão nhân vô danh biến sắc mặt lần đầu:
- Sao? Tên trẻ tuổi, suốt đời ta chỉ có một ước nguyện duy nhất nên cố sống thừa để gặp người ấy.
- Lão nhân gia, xin cho tại hạ nói thẳng, vì vô lâm thiên hạ, lão nhân không nên ích kỷ chỉ nghĩ đến mình.
- Tên trẻ tuổi, người nói giỏi lắm, hãy cho ta biết người tên là gì?
- Tại hạ họ Môn, tên Nhân Kiệt. Lão nhân trầm ngâm:
- Môn Nhân Kiệt ư? Ta chưa nghe tên ấy bao giờ, có lẽ khi xưa lúc ta tung hoành thiên hạ người còn chưa ra đời, có thể người còn nằm trong bụng mẹ.
- Lão nhân gia niên kỷ bao nhiêu? Lão nhân vô danh lắc đầu:
- Ta bị giam giữ ở đây lâu quá rồi, một thời gian lâu không nhìn thấy mặt trời nên năm nay ta bao nhiêu tuổi ta cũng không biết nữa. Còn người?
- Tại hạ hai mươi sáu tuổi.
- Hai mươi sáu? So với tuổi ta, có lẽ là. . . Lão lắc đầu:
- Không nói chuyện ấy nữa, hảo hán không thềm nhắc đến chuyện xưa, chuyện xưa đều đau lòng bi thảm, nay lại rơi vào tình cảnh này đâu có gì đáng nhắc tới nữa?
- Xưa kia lão nhân gia tất là một kỳ tài uy chấn thiên hạ? Lão nhân gật đầu:
- Đúng vậy, tên trẻ tuổi, người nói đúng đấy, nhưng nổi danh thiên hạ làm gì, kỳ tài cái thế mà làm gì? Mai kia bỏ thầy đất lạ cũng chỉ là một đồng xương khô thôi!
- Có một dĩ vãng oanh liệt để hồi ức cũng có phần an ủi chứ, phải không lão nhân gia?
- Tên trẻ tuổi, người cho là như thế?
- Vâng, thưa lão nhân gia. Lão nhân lắc đầu:
- Người trẻ tuổi, thực sự không phải thế đâu, tung hoành bốn biển, cuồng ngạo tám phương, tuy tên ta nổi danh thiên hạ nhưng tâm linh ta lại trống rỗng, vì ta bị nhà tan cửa nát, vợ chồng con cái chia lìa, cuối cùng chỉ còn hai bàn tay trắng, người trẻ tuổi, người hiểu chứ?
- Đa tạ lão nhân gia dạy bảo, tại hạ hiểu.
- Xem ra người đáng mến đấy, người trẻ tuổi, nếu người không giả vờ thì cũng là người mà ta có thể tin được.
- Lão nhân gia, thực hay giả là ở tại lòng này.
- Người trẻ tuổi, người là người đầu tiên ta muốn gặp trong đời.
- Đa tạ lão nhân gia quá khen. Đột nhiên lão nhân buông một câu:
- Tiếc rằng ta chưa biết y ra sao nên không biết so với người. . . Môn Nhân Kiệt vội hỏi:
- Lão nhân gia nói là. . .

- Thôi không nói nữa. . .
- Lão nhân khoát tay
- Người trẻ tuổi, người nên biết chuyện cũ của ta chẳng có chút gì đáng an ủi, khi hồi ức lại ta chỉ thấy đau đớn hổ thẹn tan lòng nát dạ mà thôi.
- Lão nhân gia hổ thẹn với ai?
- Ta hổ thẹn với vợ ta con ta!
- Có lẽ họ cũng đi khắp chân trời góc bể để tìm kiếm lão nhân gia hoặc là lo lắng chờ đợi lão nhân gia có ngày quay về nhà? Lão nhân vô danh run hai vai bi thảm than:
- Biển đời mệnh mang, đâu có nơi nào là nhà ta, không biết bây giờ mẹ con nó. . .

45. Biển Hận Trời Tình

- Tên trẻ tuổi, chớ làm ta đau đớn vì chuyện cũ.
- Lão nhân gia, đời người gặp gỡ vô thường, cần gì cứ phải giữ mãi đau khổ trong lòng? Lão nhân vô danh lắc đầu:
- Người có lỗi với ta, ta không cần nhớ, nhưng ta có lỗi với người, ta nào dám quên?
- Thế nhưng, lão nhân gia đã đau đớn nhiều năm tới nay mà vẫn chưa gặp người muốn gặp, phải chăng người ấy là vợ con lão nhân gia? Lão nhân gật đầu:
- Đúng vậy, tên trẻ tuổi, chính ta chỉ cần gặp con trai ta.
- Vậy thì lão nhân gia hãy phấn chấn lên, trước khi tại hạ rời khỏi đây, tại hạ sẽ tìm cách cứu lão nhân gia. Lão nhân cười lớn:
- Tên trẻ tuổi, người muốn ban ân cho ta ư? Môn Nhân Kiệt cười nhạt:
- Không, nếu tại hạ bảo tại hạ vì bản bí kíp kia, lão nhân gia có tin không? Lão nhân vô danh lắc đầu:
- Ta vốn muốn tin, nhưng thực là kỳ quái, ta lại có điểm không tin.
- Đa tạ lão nhân gia, tại hạ còn chưa thỉnh giáo. . . Vô danh lão nhân cắt lời:
- Người định muốn biết họ tên ta chứ gì? Môn Nhân Kiệt gật đầu:
- Chính vậy, lão nhân gia, có thể ban cho biết?
- Không có gì là không thể, nhưng tên trẻ tuổi, năm xưa coi như ta đã chết còn ta hiện nay cũng chẳng biết tên tuổi là gì nữa.
- Lão nhân gia, tại hạ muốn biết tên khi xưa của lão nhân gia.
- Tên trẻ tuổi, càng lúc ta càng thấy người dễ mến đấy, chuyện năm xưa không nhắc lại nữa, còn tên ta là. . . ta có họ kép là Gia Cát, tên Dật. Môn Nhân Kiệt động tâm:
- Tên lão nhân là Dật phải chăng chữ Dật trong nghĩa phiêu dật? Lão nhân vô danh gật đầu:
- Chính vậy, người trẻ tuổi, người có nghe qua cái tên ấy ư? Y lắc đầu:
- Chính như lão nhân gia đã nói, khi lão nhân gia nổi đã nổi danh thiên hạ, tại hạ vẫn còn nằm trong bụng mẹ, tuy chưa nghe qua nhưng có thể tại hạ đã đọc qua. Lão nhân kinh ngạc:
- Đọc qua? Đây tên trẻ tuổi, người đọc qua cái gì?

- Lão nhân gia là bạn của Mai Ấu Lê Vô Cấu tiền bối? Thân hình lão nhân chấn động, lão lắc đầu:
- Ta không quen biết nàng!
- Tại hạ còn nhớ lời lão nhân gia, tuy bị người lừa gạt nhiều lần nhưng không muốn lừa gạt người.
- Tên trẻ tuổi, người lợi hại thật, thôi thì ta thừa nhận là bằng hữu cũ của nàng ta đó!
- Thế thì đúng rồi, lão nhân gia, hôm trước đây tại hạ ở trong Dưỡng Tâm Các tìm nhị lão Tra Minh Cổ Cối có gặp ba bức tượng Hương Hải Tam Kỳ. . . Lão nhân kêu lên kinh ngạc:
- Ba bức tượng? Là ai?
- Chính là Hương Hải Tam Kỳ khi xưa. Lão nhân vẫn ngạc nhiên:
- Người nói là Lê Vô Cấu, Tra Minh và Cổ Cối ấy à? Môn Nhân Kiệt gật đầu:
- Chính vậy, lão nhân gia.
- Lê Vô Cấu đã qua đời, tạc tượng còn có thể hiểu được, nhưng hai tên Tra, Cổ vẫn còn sống sờ sờ, chúng tạc tượng làm gì?
- Đó cũng là điều tại hạ suy nghĩ mãi không hiểu. . . Trước bức tượng của Lê tiền bối có một cái hộp gỗ, bên trong đựng mấy thư của Lê tiền bối lúc sinh tiền với các bằng hữu và một bức thư tình.
- Đây tên trẻ tuổi, người đã đọc mấy bức thư ấy?
- Tại hạ bình sinh không thích dối, vâng, có đọc.
- Ta không trách người, người trẻ tuổi, đó là thư ai gửi cho Lê Vô Cấu?
- Lão nhân gia, đó là của một người tên có một chữ “Dật”. Lão nhân trắng bạc mặt hơi đỏ mặt:
- Giống như tên Dật của ta, phải không?
- Đúng vậy, thưa lão nhân gia.
- Đây tên trẻ tuổi, người ký tên Dật ấy cũng có họ kép là Gia Cát đấy. Môn Nhân Kiệt vốn đã đoán được tám phần nên không lấy gì làm kinh ngạc.
- Nói như vậy, người ấy chính là lão nhân gia? Gia Cát Dật than:
- Không phải ta, chỉ là Gia Cát Dật của ngày xưa, nàng làm gì mà khổ đến thế? Ta không thể ngờ nàng còn si tình qua đã nhiều năm mà còn giữ lại. . .
- Lão nhân gia, tình cảm chân thành sâu nặng ấy khiến người cảm động, đối với một nữ nhân, chữ “tình” là điều đáng quý nhất và đáng để nhớ nhất.
- Nhưng mà đối với nàng, chữ “tình” ấy rất đau lòng, chỉ có thống hận bi thảm, như chẳng có gì đáng quý giá đáng nhớ cả. Môn Nhân Kiệt động tâm:
- Lão nhân gia, lời nói ấy phải hiểu ra sao?
- Chỉ có một câu, Gia Cát Dật ta có lỗi với nàng, còn nàng không có lỗi gì với Gia Cát Dật cả.
- Lão nhân gia, tại hạ cũng chỉ hiểu vài phần.
- Tên trẻ tuổi, người muốn hiểu hết mười phần?
- Cố nhiên, nhưng tại hạ không dám cố cường.
- Đây tên trẻ tuổi, người rất giống ta khi còn trẻ, được rồi, ta sẽ cho người hiểu mười phần và cũng là không uổng cơ duyên gặp gỡ giữa ta và người. . . Giọng lão chùng xuống trầm đạm:
- Đây người trẻ tuổi, năm xưa Gia Cát Dật văn võ song toàn, tuấn mỹ đệ nhất. . . Khi ấy ta một kiếm ngao du thiên hạ, tình cờ gặp một vị hiệp nữ phong lưu tuyệt sắc đẹp hơn muôn người. . .
- Có lẽ là Mai Ấu Lê tiền bối?

- Đúng là Lê Vô Cấu, nhưng mà lúc ấy nàng chưa có hiệu là Mai Ấu mà là Hương Hải Ngọc Nữ.
- Có phải lúc ấy Lê tiền bối rất đẹp, rất cao ngạo tinh khiết?
- Sự thực không phải nói quá, nàng chính là đệ nhất mỹ nhân lúc ấy, đẹp tựa đào lý nhưng cũng lạnh lùng như băng giá, chẳng coi bất cứ nam nhân nào trong thiên hạ vào đâu. . .
- Thừa lão nhân gia, sai rồi! Gia Cát Dật giật mình:
- Đây tên trẻ tuổi, sao lại sai?
- Nên nói là nàng chỉ coi thiên hạ có duy nhất một nam nhân, kỳ thực chẳng những chỉ coi mà còn đặt vào chỗ sâu kín nhất trong lòng nàng nữa. Gia Cát Dật bật cười:
- Tên trẻ tuổi, người thật khả ái, nhắc tới chuyện ấy, chẳng những ta đặc ý mà còn có phần kiêu ngạo, đúng vậy, nàng vừa gặp ta đã đem lòng say mê, tình nặng sâu như biển. . .
- Trên đời thiếu gì nam tử tuấn tú mà chỉ có mình lão nhân gia đoạt được lòng dạ mỹ nhân đích xác cũng nên đặc ý kiêu ngạo lắm, có lẽ lão nhân gia đối với Lê tiền bối cũng. . .
- Người trẻ tuổi, cái ấy còn phải nói gì nữa? Tình cảm đối với nàng không bút mực nào tả xiết và chẳng lời nào nói được một phần nhỏ. . .
- Lão nhân gia, nếu tình yêu mà còn có thể hình dung miêu tả thì cũng chưa đủ gọi là sâu nặng được. Gia Cát Dật gật đầu liên tiếp:
- Đúng vậy, người trẻ tuổi, không sai chút nào, xem ra đối với tình ái người cũng là. . . Môn Nhân Kiệt đỏ mặt ảm đạm cắt lời:
- Lão nhân gia, tại hạ là người rất vô duyên với tình yêu.
- Người trẻ tuổi này, ta không tin, người rất giống khi ta còn trẻ, ta không tin trên đời này lại có nữ nhân gặp người mà không. . . Môn Nhân Kiệt lại cắt lời:
- Lão nhân gia, với bộ mặt này của tại hạ sao? Gia Cát Dật lắc đầu, nghiêm mặt:
- Người trẻ tuổi, tình quý ở tâm hồn, nếu một nữ nhân chỉ yêu người vì sự tuấn mỹ dung mạo bên ngoài thì tình yêu ấy chưa chắc là thật, Phan An, Tống Ngọc bất quá cũng chỉ là một khối thịt da. Tây Thi, Vương Kiều đến nay cũng chỉ là một đồng xương khô, người hiểu lý lẽ ấy chứ?
- Lão nhân gia, tại hạ hiểu.
- Đồng thời, ta cũng nhận ra bộ mặt người bất quá cũng chỉ là một cái mặt nạ thôi chứ đâu phải mặt thật! Môn Nhân Kiệt giật mình:
- Nhân lực lão nhân gia thật lợi hại.
- Thế thì, người trẻ tuổi, người đối với ta cũng chưa phải là thành thực.
- Tại hạ xin thừa nhận, lão nhân gia, điều thiếu thành thực ấy xin cho chút nữa tại hạ sẽ nói rõ. Gia Cát Dật gật đầu:
- Được, ta với người một già một trẻ kể chuyện tình với nhau cũng là việc khoái trong đời, không ngờ ta lại gặp nơi đây một người trẻ tuổi khả ái như người. . . này người trẻ tuổi, chúng ta từng thề non hẹn biển và trải qua một giai đoạn sống chung đẹp như chuyện thần tiên, thật khó mà tưởng tượng tháng ngày đẹp dễ ấy. . .
- Lão nhân gia, xin cho tại hạ nói thẳng, trời xanh vốn ghen ghét những gì tốt đẹp, e rằng thời gian ấy khó dài. Thần sắc Gia Cát Dật ảm đạm, gật đầu:
- Đúng vậy, người trẻ tuổi ạ, tạo vật hay đùa giỡn, trời xanh lại tàn khốc, đang lúc hai ta sống chung ngao du tứ hải bỗng một bức thư từ trên trời rơi xuống, nó chia ly hai ta và cũng từ đấy mang đến biết bao bi thảm. . .
- Lão nhân gia, chỉ vì một bức thư?

- Đúng vậy, người trẻ tuổi ạ, chỉ là một bức thư.
- Lão nhân gia, một bức thư mà sao có sức mạnh lớn thế?
- Nó đại biểu cho quyền uy vô thượng, người có biết ai viết bức thư ấy không? Môn Nhân Kiệt lắc đầu:
- Tại hạ không biết.
- Đó là do chính tay nghiêm phụ ta viết. Môn Nhân Kiệt a lên một tiếng:
- Thì ra là của thân phụ lão nhân gia. . . có lẽ thư ấy gọi lão nhân gia quay về? Gia Cát Dật gật đầu:
- Chính vậy, người trẻ tuổi ạ, thân phụ ta chính ra lệnh gọi ta trở về. . .
- E rằng không chỉ là do nhớ lão nhân gia chứ? Gia Cát Dật than:
- Đúng vậy, người trẻ tuổi, trong thời gian ta không có mặt ở nhà, thân phụ ta đã đính hôn ước cho ta, đó là một ái nữ của bằng hữu thân phụ ta và cũng là một anh thư cân quốc tuyệt sắc, này người trẻ tuổi, người có biết. . . ta không dám cãi lệnh song thân. . .
- Nói vậy lão nhân gia đã thành hôn? Gia Cát Dật gật đầu:
- Chẳng những thành hôn mà còn sinh hạ một đứa con. Môn Nhân Kiệt a một tiếng; không nói gì. Gia Cát Dật tiếp:
- Tuy đã thành hôn, sau đó lại sinh con nhưng ta thực tình không yêu nàng, trái lại ta còn căm hận nàng. Đến cái ngày cả nhà ta đang hoan hỉ bận rộn làm lễ đầy năm cho con ta, ta âm thầm mang kiếm lặng lẽ ra đi. . .
- Lão nhân gia đi tìm Lê tiền bối?
- Chính vậy, người trẻ tuổi ạ, ta tìm về chốn cũ nhưng nhà vắng người không, nàng cũng bỏ đi từ bao giờ và chẳng biết đi đâu không để lại một dấu vết. . .
- Có lẽ Lê tiền bối đã biết chuyện lão nhân gia. . .

46. Máu Tanh Hôn Nước

- Đúng, người trẻ tuổi ạ, chắc nàng đã biết, chắc nàng oán hận ta phụ bạc nên đau đớn buồn bã bỏ đi.
- Từ đó lão nhân gia bèn tìm kiếm hết góc bể chân trời. . . Gia Cát Dật nở nụ cười thâm:
- Góc bể chân trời ta đã đi khắp, tiêu hao mấy chục năm tuế nguyệt bạc cả mái đầu. . . Lão lắc đầu im tiếng. Môn Nhân Kiệt hỏi:
- Cuối cùng lão nhân gia đã gặp nhị lão Cổ, Tra ở Nam Hoang.
- Chính vậy, ta cứ quanh quẩn ở vùng Nam Hoang, chỉ vì tìm nàng mà thân hình tiêu tụy mệt mỏi thêm phần Nam Hoang là nơi chướng độc khiến ta lâm bệnh lâu ngày không khỏi, nếu ta không gặp nhị lão ấy, e rằng ta đã bỏ thân nơi đó rồi. . .
- Từ đó, nhị lão đem lão nhân gia về Điểm Thương?
- Lúc ấy nhị lão báo cho ta hai tin dữ, một là thân phụ vì ta bỏ nhà bỏ vợ con ra đi nên bị phẫn ố hận mà chết, vợ con ta cũng bỏ đi chẳng biết nơi nào, còn tin kia là Lê Vô Cấu cũng đã lìa đời để lại một đứa con gái. . . Môn Nhân Kiệt rung mình:
- Nói vậy phải chăng Thiên Hương giáo chủ là cốt nhục của lão nhân gia?
- Chính vậy, người trẻ tuổi ạ, vì hối hận đã phụ bạc với Lê Vô Cấu nên ta càng yêu người con gái ấy, con gái ta chẳng những không oán hận gì ta mà còn tận tâm chữa trị lam chướng cho ta, đúng là một đứa con gái

hiếu thuận, điều đó đủ chứng minh Vô Cấu không hề giận ta hoặc có thể nàng giấu mọi chuyện với con gái chẳng? Thế nhưng, khi ta đã khỏi bệnh chuẩn bị lên đường tìm vợ con ta, con gái ta đột nhiên thay đổi. . .

- Chẳng những giam giữ lão nhân gia ở nơi đây mà còn bức bách lão nhân gia phải đưa bí kíp ra nữa! Gia Cát Dật gạt đầu than:
- Đúng vậy, bí kíp ấy là do ta vô ý đoạt được khi còn ở Nam Hoang, ta có kể cho nó nghe. . . ta không oán trách gì nó đâu, tội của ta cũng đáng bị báo ứng.
- Nhưng dù sao đó cũng là cốt nhục của lão nhân gia.
- Nhưng ngày xưa ta cũng đã phụ bạc thân mẫu nó.
- Sự thực Lê tiên bối đâu có oán hận lão nhân gia?
- Cũng có thể con gái ta giận dữ thay cho mẫu thân nó.
- Lão nhân gia cho như vậy là đúng sao? Tối thiểu người ấy cũng phải nhận lão nhân gia là thân sinh, không nên giam cầm lão nhân gia như thế này và hành hạ lão nhân gia lâu như thế chứ?
- Vô luận nói thế nào, ta cũng không hề trách nó.
- Thế sao lão nhân gia không chịu đưa bí kíp cho rồi?
- Nó cũng đã từng đến đây hai lần đòi ta đưa bí kíp nhưng ta rất đau khổ vì nó thay đổi tâm tính, thành ra kẻ tà ác, ta thực tình không tin nó là con đẻ của ta và Lê Vô Cấu.
- Lê nào nhị lão Tra, Cổ không can thiệp?
- Vì họ chính là sư huynh đệ của Lê Vô Cấu.
- Không ngờ nhị lão cũng lại hồ đồ đến thế. . .
- Người trẻ tuổi ạ, hai lão ấy cũng không đáng trách đâu.
- Nhưng tại hạ vốn có tính hay ra tay tham dự vào những chuyện bất bình.
- Người trẻ tuổi, đây là việc riêng của ta.
- Nhưng vẫn là bất bình ở đời và là một chuyện đại nghịch bất đạo. Gia Cát Dật biến sắc:
- Người trẻ tuổi, ta không muốn nghe người nói vậy.
- Lão nhân gia, tại hạ nói đều là do tình thật. Gia Cát Dật thở dài:
- Người trẻ tuổi ơi, giận dữ cũng chẳng có ích gì đâu, người tuyệt đối không phải là đối thủ của chúng.
- Nói ra lão nhân gia có thể không tin, tại hạ chấp nhị lão liên thủ, tại hạ vẫn tin chắc nhị lão không chịu nổi mười chiêu của tại hạ. Gia Cát Dật tròn xoe hai mắt:
- Người trẻ tuổi, người nói cái gì?
- Lão nhân gia có lẽ không tin?
- Nếu công lực của ta vẫn còn như cũ, nhị lão liên thủ có thể đấu với ta hơn trăm chiêu, người bao nhiêu niên kỷ, nhị lão ấy hiện nay có thể nói là kỳ nhân vô lâm, tìm khắp thiên hạ cũng không có đối thủ, làm sao người. . . Môn Nhân Kiệt mỉm cười:
- Lão nhân gia, võ công không liên quan gì đến niên kỷ, chưa chắc tiểu bối lại kém tiền bối. Gia Cát Dật lắc đầu:
- Ta không tin có điều ấy.
- Lão tiên bối có bao giờ nghe đến uy lực của Tu Di Thần Chương, Phi Long Bát Thủ và Chấn Thiên Chỉ? Gia Cát Dật chấn động:
- Ba tuyệt đại võ công thất truyền ấy chẳng lẽ người biết?

- Lão nhân gia, xin nói thật, mỗi loại thần công ấy tại hạ đều học tới mười thành hóa hầu.
- Người có thể thử ta xem.
- Có gì không được, xin lão nhân gia cẩn thận! Y bắn liền hai chỉ công điểm ra, chỉ nghe xoẹt xoẹt hai tiếng, hai cái cùm dưới chân Gia Cát Dật đứt đôi như gỗ mục. Gia Cát Dật giật mình trờng mắt không nói nên lời. Môn Nhân Kiệt cười nhạt một tiếng:
- Lão nhân gia, có cần tại hạ thử Tu Di Thần Chưởng và Phi Long Bát Thủ không? Gia Cát Dật kinh dị thất sắc:
- Không cần, người trẻ tuổi, sư môn của người là. . .
- Lão nhân gia có nghe tới tên Khổ Hòa Thượng? Gia Cát Dật chấn động đứng bật dậy rồi rơi thân bình ngồi xuống lại cất tiếng thất thanh:
- Người trẻ tuổi, người là. . . là. . . truyền nhân của Khổ Hòa Thượng tức Tàn Đại Sư đấy ư?
- Chính vậy thưa lão nhân gia.
- Nay người trẻ tuổi, ta muốn hỏi người về một người.
- Xin mời lão nhân gia cứ nói.
- Tàn Đại Sư có một nữ đệ tử họ kép là Văn Nhân, tên Quỳnh. . . Môn Nhân Kiệt buồn bã phản vấn:
- Có lẽ lão tiền bối quen biết với Văn Nhân tiền bối? Gia Cát Dật run giọng:
- Nào chủ quen biết, nàng chính là. . . Lão run đến độ không nói trọn câu. Môn Nhân Kiệt phải tiếp:
- Lão nhân gia, đó chính là thân mẫu của tại hạ. Gia Cát Dật buột ra tiếng kêu kinh dị, thần sắc đại biến, thân hình run lên bần bật, lâu lắm, lâu lắm, lão ú ớ:
- Nay người trẻ tuổi, thế sao. . . người lại họ Môn?
- Lão nhân gia, ba tiếng Môn Nhân Kiệt chỉ là tên mượn, tại hạ tên thật là Văn Nhân Mỹ. Gia Cát Dật càng run dữ:
- Vậy thì không sai, người chính là người ta cần. . . Môn Nhân Kiệt gật đầu:
- Chính vậy, lão nhân gia, tại hạ chính đẻ vào giờ Tý ngày ba mươi tháng chạp ở kinh sư, thuộc tuổi đại long.
- Người trẻ tuổi, đêm nay. . .
- Lão nhân gia, tiên tổ phải chăng là Gia Cát Thụy? Gia Cát Dật kêu lớn:
- Người trẻ tuổi hãy vạch ngực áo người xem nào.
- Lão nhân gia, không cần phải nhìn nữa, trước ngực tại hạ có một nốt ruồi son. Vừa dứt lời, y quỳ bình xuống, thân hình run lên, nước mắt ứa ra:
- Gia gia, hài nhi xin lạy gia gia. Gia Cát Dật dựng hết râu tóc, nước mắt trào ra như suối, thân hình run rẩy:
- Ta muốn nhìn ngực con và dung mạo con. Môn Nhân Kiệt vâng lời, y ngẩng đầu lộ mặt nạ, đằng sau mặt nạ ấy đúng là khuôn mặt Văn Nhân Mỹ không hề dùng qua thuật dịch dung, thuận tay y kéo vai áo xuống để lộ ngực ra, giữa ngực y quả nhiên có một nốt ruồi son. Gia Cát Dật than dài:
- Hài tử, ta lấy làm thẹn với mẹ con và con, và ta cũng là đứa con bất hiếu của nhà họ Gia Cát để phụ thân chết oan ức mà không báo đáp, ta sẽ mang bản bí kíp ấy trao cho con, hãy nghe đây. . . Đất Nam Hoang có một nơi gọi là Ung Sầu Giản, dưới khe nước có ba động đá bên vách tả, động thứ ba trong đấy có một tảng đá, lật tảng đá ấy lên con sẽ thấy bí kíp. . . Môn Nhân Kiệt bi thảm:
- Gia gia, điều ấy chẳng có gì quan trọng, chuyện cần kíp bây giờ là hài tử phải cứu gia gia ra khỏi đây. . . Gia Cát Dật lắc đầu:

- Hài tử, gia gia từ lâu tự coi mình đã chết, sở dĩ cố gượng kéo dài kiếp sống thừa đến hôm nay chỉ vì muốn nhìn thấy mặt con một lần, bây giờ đã toại nguyện rồi và đã biết con là truyền nhân đệ tử của Tàn Đại Sư, gia gia chẳng những yên tâm mà chết còn có thể ngậm cười. Môn Nhân Kiệt chau mày định nói nhưng Gia Cát Dật đã quát:

- Nghe đây, gia gia còn mấy việc cần dặn con, hãy cho gia gia nói trước khi chết. . . Môn Nhân Kiệt bị thăm kêu to:

- Gia gia. . .

- Thiên Hương giáo chủ Lê Ngạo Tuyết tính ra là thư thư của con, nó đối với gia gia ra sao là việc của gia gia, cũng là tội của gia gia bị ứng báo, con không được hạ thủ với thư thư, trừ khi nó có dã tâm hại đến võ lâm. . .

- Gia gia, e rằng gia gia còn chưa biết, nhị lão Tra, Cổ và con trai của thư thư đồng thời mất tích có khả năng đã bị thư thư giam giữ ở nơi nào đó. . .

- Có việc ấy sao?

- Hài tử nào dám nói láo với gia gia?

- Nhưng vì sao vậy?

- Chỉ vì mấy vị ấy không tán thành cho thư thư thống nhất thiên hạ, xưng bá võ lâm. Gia Cát Dật run giọng:

- Nó. . . nó. . . sao lại có tâm tính như thế?

- Đến chính thân phụ đẻ ra mình mà thư thư còn nỡ giam cầm, thư thư còn nghĩ gì đến sư thúc hay con ruột nữa? Một người đại nghịch bất đạo trái ngược luân thường như thế. . . Gia Cát Dật khoát tay:

- Hài tử, thế con dự định làm gì?

- Hài tử xin bẩm rõ một việc, xin gia gia định đoạt.

- Hài tử, cứ nói. Môn Nhân Kiệt bèn đem chuyện bản thân bị hãm hại kể hết đầu đuôi, nghe xong, thân hình Gia Cát Dật càng run lấy bầy:

- Nói như thế hài tử hoài nghi nó phóng hỏa? Môn Nhân Kiệt gật đầu:

- Chính vậy, nhưng hài nhi vẫn chưa dám nói chắc. Gia Cát Dật rên lên:

- Trời ơi, sao con nghiệt nữ. . . nếu quả đúng là nó làm. . . cái ấy. . . Đột nhiên lão đổi lời:

- Hài tử, gia gia không thể định đoạt, tùy con làm theo ý con.

- Gia gia, dù sao thư thư vẫn là cốt nhục của gia gia, chỉ cần thư thư hủy bỏ tâm niệm hãm hại võ lâm và tự sám hối với gia gia, hài tử vẫn nhận tình thư đệ.

- Hảo hài tử, hảo hài tử, con nhớ nhé, Nam Hoang. . . Môn Nhân Kiệt động tâm buột miệng:

- Gia gia ơi! Gia Cát Dật hoàn toàn không động tĩnh, Môn Nhân Kiệt hiểu rồi, y đau đớn xé lòng phục xuống đất khóc rống lên. Lâu lắm, lâu lắm, y mới ngẩng đầu lên, hai mắt đỏ ngầu:

- Gia gia ôi, xin gia gia đợi con làm xong mọi việc con sẽ đến đây lo cho gia gia.

Y dập đầu lay ba lần rồi vươn thân đứng dậy, chớp nhoáng bước ra bậc đá dẫn lên trên. . .

Vừa ra khỏi cửa động, hai tiếng quát tháo vọng đến, mấy bóng nhân ảnh quét theo mấy kinh lực chụp xuống đầu y. Môn Nhân Kiệt nổi sát khí, đơn chưởng đảo lộn, phát ra Tu Di Thần Chưởng. Bình bình mấy tiếng, những tiếng rú thê thảm cất lên lên tục, mấy bóng áo tía văng ra tứ tán bất động nằm dưới mặt tuyết. Máu loang xuống đỏ bầm mặt tuyết. Môn Nhân Kiệt không thềm nhìn phi thân xuống Phật Đình Phong.

Bấy giờ, bóng đêm đã trùm lấp, trên Trung Hòa Phong đã lên đèn, chỉ trong chốc lát, Môn Nhân Kiệt đã lên tới Trung Hòa Phong, tiến vào Mai Cốc. Môn Nhân Kiệt tìm tới phòng Hoàng Ưc Như, trong phòng nàng vẫn le lói ánh đèn, y gọi nhỏ:

- Hoàng cô nương có trong ấy không? Tiếng Hoàng Úc Như nhẹ hỏi:
- Ai?
- Cô nương, là tại hạ, Môn Nhân Kiệt. Hai cánh cửa mở ra liền, gương mặt không trang điểm của Hoàng Úc Như hiện ra đầy kinh ngạc vui mừng.

47. Tuyệt Cung

- Môn đại hiệp, xin mời vào mau. . . Môn Nhân Kiệt nhận ra rất rõ gương mặt không trang điểm của nàng khó giấu được ngần ngại và cũng khó giấu được hai mắt đỏ au của nàng, y hỏi liền:
 - Cô nương, có ai xúc phạm cô nương sao? Hoàng Úc Như lắc đầu miễn cưỡng:
 - Môn đại hiệp, xin mời hãy nói. Môn Nhân Kiệt lắc đầu:
 - Cô nương, tại hạ không vào, xin cô nương cho tại hạ biết Tuyệt Cung. . . Đột nhiên y chuyển giọng:
 - Cô nương, có người đến. Y chớp nhoáng lách thân vào phòng, Hoàng Úc Như vội đóng cửa, tiếp đó là có tiếng chân tiến đến. Hoàng Úc Như nghe tiếng chân nhận ra người, nàng ghé miệng nói nhỏ:
 - Môn đại hiệp, là Tôn Bất Tiểu đó. Môn Nhân Kiệt nhướng mày:
 - Hẳn đến đúng lúc lắm, hãy để cho hắn vào. Tiếng chân đã dừng ngoài phòng. Hoàng Úc Như cất tiếng hỏi trước:
 - Ai đó? Tiếng Tôn Bất Tiểu bên ngoài:
 - Úc Như, là ta đây. Hoàng Úc Như cố ý ngạc nhiên a một tiếng mở hai cửa. Tôn Bất Tiểu bước vào, hắn nhìn thấy Môn Nhân Kiệt liền cả kinh lui lại:
 - Thì ra người chưa chết. . . Mặt hắn biến sắc:
 - Có lẽ không chia lìa hai người các người được. . . Hoàng Úc Như khép hai cánh cửa lại. Môn Nhân Kiệt lạnh lùng:
 - Tôn Bất Tiểu, người nói đủ chưa?
 - Đủ rồi, nhưng. . . Đột nhiên hắn biến sắc, hấp tấp: Người. . . người là. . .
 - Môn Nhân Kiệt, người quên rồi ư? Tôn Bất Tiểu thất kinh:
 - Người là Môn Nhân Kiệt, thế còn người rơi xuống vực núi. . .
 - Ta chỉ muốn lặng lẽ tìm đến Phật đỉnh phong nên nhân cơ hội ấy. . . Tôn Bất Tiểu càng lộ vẻ sợ hãi:
 - Phật Đỉnh Phong, chẳng lẽ người đã. . .
 - Đúng vậy, ta đã gặp vị lão nhân gia ấy.
- Tôn Bất Tiểu đột nhiên thất sắc chuyển thân định chạy ra cửa. Môn Nhân Kiệt mau hơn hắn rất nhiều, y bước một bước đã đến sau lưng hắn vươn tay như điện nắm ngón tay như móc câu chụp trúng huyệt Kiên Tinh vai tả hắn. Tôn Bất Tiểu rên một tiếng. Môn Nhân Kiệt xoay hắn vòng lại, nhân lúc chuyển thân Tôn Bất Tiểu chớp nhoáng đánh hữu chưởng ra mang theo mười thành công lực vào giữa ngực Môn Nhân Kiệt. Môn Nhân Kiệt cười lạnh một tiếng:
- Người còn định thoát thân được sao? Tả chưởng y lật lên chụp cứng uyển mạch Tôn Bất Tiểu. Tôn Bất Tiểu bị khống chế hai điểm, lập tức sắc mặt xám ngoét lại nhưng chưa hết hung hăng căm hận nhìn Hoàng Úc Như:

- Tiệp tỳ, người còn đứng đó. . . Môn Nhân Kiệt đề nặng mười đầu ngón tay, hấn rên to không nói được hết câu, hai mắt hấn như lồi ra, gân xanh nổi trên đầu, mồ hôi vã ra. Môn Nhân Kiệt lạnh lùng:
 - Tôn Bất Tiểu, người trả lời ta hỏi, nhị lão Tra, Cổ, vị thiếu chủ và Tây Môn cô nương bị Giáo chủ giam cầm phải không? Tôn Bất Tiểu không đáp. Môn Nhân Kiệt cười lạnh:
 - Người có muốn đau đớn vì máu huyết đảo lộn hay không? Tôn Bất Tiểu vội gật đầu mấy cái. Môn Nhân Kiệt hỏi:
 - Mấy vị đó bị giam cầm ở nơi đâu?
 - Cái ấy phải hỏi Giáo chủ. . .
 - Ta không tin người không biết. Tôn Bất Tiểu ú ớ:
 - Dù ta có trả lời người cũng vô dụng.
 - Tại sao?
 - Họ bị Giáo chủ dùng được vật khổng chế, ngoài Giáo chủ có thuốc giải ra. . . Môn Nhân Kiệt gật đầu:
 - Được, ta sẽ tìm Giáo chủ của người, hãy cho ta biết, tại sao Giáo chủ người lại làm như vậy?
 - Chỉ vì bọn họ phản đối mệnh lệnh của Giáo chủ.
 - Người định nói đến ý đồ xưng bá võ lâm?
 - Đúng vậy.
 - Cuối cùng trả lời câu hỏi này, vụ lửa đốt Trác phủ phải là do Giáo chủ người làm? Tôn Bất Tiểu lắc đầu:
 - Không phải, đó là do Văn Nhân phu nhân tự đốt.
 - Sự việc đến thế này mà người còn dám lừa ta?
 - Ta nói đó là nói thật, người không tin ta đành chịu.
 - Bây giờ hãy phiền người dẫn đường cho ta tới Tuyết Cung. Tôn Bất Tiểu kinh hoảng:
 - Họ Môn kia, người định làm gì?
 - Tìm Giáo chủ người nói chuyện. Hoàng Ưc Như gọi to:
 - Môn đại hiệp. . .
 - Cô nương yên tâm, tại hạ chỉ muốn khuyên Giáo chủ bỏ ý đồ nhất thống thiên hạ võ lâm và yêu cầu tha cho các người nhị lão mà thôi. Hoàng Ưc Như không nói gì nữa.
 - Tôn Bất Tiểu, người nắm lấy tay ta mà đi, đừng quên uyển mạch người vẫn nắm trong tay ta đấy.
- Y buông tay hữu, cầm giữ cổ tay Tôn Bất Tiểu đẩy ra cửa. Hoàng Ưc Như cũng vội chạy theo. Ba người đi thẳng về hướng đông Mai Cốc. Xa xa nhìn tới, phía đông Mai Cốc đèn đuốc vẫn còn sáng rực ánh xuống mặt tuyết chiếu sáng cả nửa vùng Mai Cốc.
- Tuyết Cung tuy đặt tên là “tuyết” nhưng thật ra nó được tạo thành bởi một loại đá trắng phau không có một dấu vết nào khác và cũng chẳng có màu nào khác ngoài một màu trắng tinh, nó tọa lạc ở góc cuối cùng phía đông Mai Cốc.
- Vào Tuyết Cung rồi đầu tiên là thấy sự bài trí rất hào hoa khí phái dù chỉ là một thạch thất nhưng chẳng khác nào cung điện. Trên cao cuối cùng thạch thất là một thạch tòa có phủ gấm vóc năm màu chói mắt. Môn Nhân Kiệt quét mắt nhìn chung quanh, không thấy một bóng nhân ảnh, y bèn hỏi:
- Tôn Bất Tiểu, Giáo chủ ở nơi nào? Tôn Bất Tiểu đáp:
 - Bây giờ chắc đang ở trong tẩm cung.
 - Còn Trác Không Quân?

- Có lẽ cũng ở trong tấm cung. Môn Nhân Kiệt sáng mắt:
- Người dẫn ta đến đó. Tôn Bất Tiểu hơi chần chừ:
- Họ Môn này, nơi đây cực rộng lớn.
- Hay người gọi to lên thử xem.
- Sao không cho ta vào gọi một tiếng?
- Đừng bày gian kế, gọi to đi! Tôn Bất Tiểu miễn cưỡng cất to tiếng:
- Người đâu? Tiếng gọi dứt một lúc không lâu đã nghe có tiếng chân vọng đến rồi một giọng đáp nho nhỏ:
- Ai dám vào đây kêu gào gì vậy? Trong một cửa đá chuyển đi ra một thiếu nữ áo trắng, nàng ta kinh ngạc:
- Thì ra là Hắc thị vệ. . . Tôn Bất Tiểu lạnh lùng:
- Vào bẩm báo Giáo chủ rằng. . . Môn Nhân Kiệt cướp lời:
- Có Hắc thị vệ tìm được xác của Văn Nhân Mỹ. Thiếu nữ áo trắng giật mình. Tôn Bất Tiểu lập tức quát:
- Đi mau! Thiếu nữ áo trắng không dám do dự, vâng lệnh vội vàng quay vào. Không lâu, một loạt tiếng chân vọng ra từ xa đến gần, cánh cửa đá bên tả xuất hiện một người. Đi đầu là thiếu phụ xinh đẹp Thiên Hương giáo chủ vẫn phủ một tấm lụa mỏng trước mặt, bên thân là Tiểu Diện Sát Thần Hứa Thường Lạc, hai bên là mười hai thiếu nữ áo trắng cầm trường kiếm, sau lưng lại có thêm mười sáu tên hộ pháp áo vàng. Nhìn thấy Môn Nhân Kiệt cầm tay Tôn Bất Tiểu đứng giữa đại điện, thiếu phụ Giáo chủ kinh ngạc, lập tức cười khẩy:
- À thì ra thế! Thiếu phụ uyển chuyển bước tới ghé đá, Hứa Thường Lạc thị vệ bên cạnh, mười hai thiếu nữ áo trắng cầm kiếm phân ra hai bên, mười sáu hộ pháp áo vàng đứng sau lưng ghé. Môn Nhân Kiệt cười lạnh lùng:
- Tôn Bất Tiểu, bên hữu Giáo chủ người còn trông đó, người đến đó đi. . . Tay tả y đẩy mạnh, Tôn Bất Tiểu lão đảo bước tới, hần lập tức hô hoán:
- Bẩm Giáo chủ, y là Môn Nhân Kiệt. . . Thiếu phụ diễm lệ cười nhạt:
- Ta biết trước rồi, là người dẫn y đến đây? Tôn Bất Tiểu đỏ mặt:
- Bẩm Giáo chủ, y đã lên tới Phật Đỉnh Phong. . . Hai ánh mắt đẹp sau tấm lụa ánh lên, thiếu phụ a một tiếng; rồi lập tức diễm tĩnh cười nhạt:
- Điều đó thì ta không ngờ, đứng qua một bên! Tôn Bất Tiểu vâng lệnh lui về bên hữu. Thiếu phụ cười nhẹ:
- Hoàng Úc Như, người cũng đến đây. Hoàng Úc Như kinh hoàng tuân lệnh đang định cất bước. Môn Nhân Kiệt đưa tay ngăn lại:
- Cô nương, đợi tại hạ nói xong chuyện rồi hãy đến gần cũng không muộn. Hoàng Úc Như do dự, thiếu phụ diễm lệ cả cười:
- Môn đại hiệp, nàng là người của ta! Y khẳng khái đáp:
- Nhưng bây giờ không phải nữa. Thiếu phụ vẫn cười:
- Môn đại hiệp, phải chăng các hạ cần gặp ta? Môn Nhân Kiệt lạnh lùng gật đầu:
- Đúng vậy.
- Có chuyện gì?
- Tại hạ đến thỉnh giáo Giáo chủ một việc, khuyên Giáo chủ một việc và yêu cầu Giáo chủ một việc.
- Môn đại hiệp nhiều việc quá, không dám, xin mời cứ nói thẳng.
- Trước hết tại hạ xin thỉnh giáo việc lửa cháy Trác phủ có phải là do Giáo chủ? Thiếu phụ có vẻ ngạc nhiên:
- Chẳng lẽ Hắc thị chưa nói. . . Môn Nhân Kiệt cất lời:

- Hẳn cho tại hạ biết là do Văn Nhân phu nhân tự phóng hỏa.
- Thế sao Môn đại hiệp còn hỏi ta nữa?
- Giáo chủ xuất thân từ Hương Hải là ái nữ của nữ kiệt Mai Ấu Lê tiền bối, tại hạ muốn nghe chính miệng Giáo chủ xác nhận. Thiếu phụ Giáo chủ đáp:
- Vậy thì ta sẽ cho Môn đại hiệp biết, đúng là do Văn Nhân phu nhân tự phóng hỏa. Môn Nhân Kiệt gật đầu:
- Tại hạ rất tin Giáo chủ. . .
- Đa tạ Môn đại hiệp, còn việc khuyên răn, các hạ muốn khuyên ta gì? Môn Nhân Kiệt đáp:
- Tại hạ xin khuyên Giáo chủ nên hủy bỏ ý định nhất thống thiên hạ xưng bá võ lâm.
- Ai nói ta có ý định nhất thống thiên hạ, xưng bá võ lâm?
- Bất giam nhĩ lão, thiếu Giáo chủ và Tây Môn cô nương chưa đủ để chứng minh hay sao?
- Ai nói ta đã. . . Môn Nhân Kiệt chỉ tay vào Tôn Bất Tiểu:
- Giáo chủ, chính thuộc hạ thân tín của Giáo chủ đã nói! Thiếu phụ Giáo chủ cười khẩy nhìn họ Tôn:
- Hắc thị! Công lao của ngươi thật lớn lắm đó! Tôn Bất Tiểu vội cung thân:
- Thuộc hạ đáng tội chết, mong Giáo chủ rộng lượng!
- Ta tuyệt không trách tội ngươi!
- Đa tạ ân điển của Giáo chủ. Thiếu phụ Giáo chủ chuyển nhìn lại Môn Nhân Kiệt:
- Môn đại hiệp đã biết mọi chuyện, ta không cần giấu giếm nữa, đúng vậy, ta có ý định tranh bá võ lâm, thực hiện hùng tâm nhất thống thiên hạ.
- Tại hạ mong cầu Giáo chủ thu hồi hùng tâm ấy!
- Sao? Môn đại hiệp không bằng lòng cho ta làm như thế? Môn Nhân Kiệt:
- Sự thực là thế, tại hạ không phủ nhận! Thiếu phụ cả cười:
- Giả như ta không đồng ý thu hồi hùng tâm ấy thì sao? Môn Nhân Kiệt giương mày:
- Vì thiên hạ võ lâm, tại hạ buộc phải can thiệp!
- Hai chữ “can thiệp” có nghĩa là đối địch với Thiên Hương Giáo!
- Chỉ nên nói tại hạ đối địch với bản thân Giáo chủ thì đúng hơn!
- Ta là Giáo chủ Thiên Hương Giáo, như vậy đâu có gì phân biệt?
- Phân biệt rất lớn, vì Giáo chủ không xứng đáng làm Giáo chủ Thiên Hương Giáo nữa. Thiếu phụ a lên một tiếng:
- Ta không xứng đáng thì ai là người xứng đáng?
- Chỉ có người nào đủ uy và đức mới xứng đáng giữ ngôi vị chí tôn môn giáo.
- Ý Môn đại hiệp là ta không đủ đức và uy?
- Sự thực Giáo chủ chỉ lấy uy khiếp phục người nhưng về đức thì không đủ người tâm phục.
- Dám nói ta không đủ đức tâm phục người, có lẽ Môn đại hiệp là người đầu tiên, ta rất muốn nghe, đức của ta không có ở điểm nào?
- Tại hạ xin hỏi, nhĩ lão Tra Minh, Cổ Cối liên hệ với Giáo chủ như thế nào?
- Đó là hai vị sư thúc của ta!

- Trong tâm niệm Giáo chủ có còn coi ai là bậc tôn trưởng sư môn nữa đâu! Thiếu phụ lại bật à lên tiếng nữa:
- Ta hiểu rồi, Môn đại hiệp muốn nói đến chuyện ta giam cầm nhị vị sư thúc?
- Tại hạ không coi đó là hành vi đúng lễ kính trọng!
- Ta cho rằng Môn đại hiệp chỉ trích ta như vậy là sai.
- Xin Giáo chủ chỉ giáo rõ hơn!
- Nhị vị ấy tuy là sư thúc của ta nhưng vẫn là người của Thiên Hương Giáo, ta là địa vị chí tôn, nước có phép nước, giáo có giáo quy, ta giam giữ không phải là giam giữ nhị vị sư thúc mà là giam giữ hai giáo đồ Thiên Hương Giáo dám phản kháng Giáo chủ, nếu ta không xử nhị vị ấy theo giáo quy thì còn lấy gì để khuất phục chúng giáo đồ? Vả chăng, quân vương mà phạm pháp thì cũng như thứ dân mà thôi! Môn Nhân Kiệt cười khẩy:
- Giáo chủ quả là đại công vô tư! . . .
- Sự thực là thế, Môn đại hiệp!
- Nhị lão Tra, Cổ đã phản kháng lệnh gì của Giáo chủ?
- Đó là việc cơ mật của bản giáo, ta không thể nói! Môn Nhân Kiệt cười gằn:
- Chắc là do Giáo chủ hạ lệnh nhị lão phải dùng võ công áp chế các môn phái, các bảo các trại chứ gì?
- Môn đại hiệp đã biết thế thì cũng hay, bất kể hành vi của Giáo chủ đúng hay sai nhị vị ấy đã chống lại lệnh tức là phải chịu giáo quy, đó là việc của Thiên Hương Giáo, Môn đại hiệp là người ngoài không nên tìm hiểu!
- Nói tóm lại, Giáo chủ vẫn không đồng ý hủy bỏ ý định xưng bá võ lâm?
- Môn đại hiệp, tâm ý ta đã quyết, bất cứ ai cũng không thể thay đổi được!
- Vậy thì Giáo chủ chớ trách tại hạ phải can thiệp! Giáo chủ thiếu phụ cả cười:
- Ta đã có mộng nhất thống thiên hạ, xưng bá võ lâm thì kẻ đối địch với ta đâu chỉ có một mình Môn đại hiệp, bây giờ đề nghị Môn đại hiệp nói yêu cầu cuối cùng của mình đi! . . .
- Yêu cầu Giáo chủ thả nhị lão và mấy vị kia!
- Môn đại hiệp nên hiểu cho rõ, một mình Môn đại hiệp không đủ sức lo đâu! . . .
- Giáo chủ không đáp ứng yêu cầu này của tại hạ?
- Dù ta có thả mấy vị ấy ra bây giờ, mấy vị ấy cũng tuân phục ta, ta buộc nhị lão nhảy vào lửa tắt nhị lão không dám trái lệnh nữa, Môn đại hiệp có tin không?
- Thực vậy ư? Thiếu phụ gật đầu:
- Sự thực là thế, vì tất cả bọn chúng đã ăn năn hối tội lắm rồi!
- Giáo chủ còn ngại gì mà không thả họ ra thử xem? Thiếu phụ Giáo chủ gật đầu:
- Để rồi ta sẽ thử cho Môn đại hiệp xem, nhưng xin hỏi trước, sau khi các vị đã được thả ra chúng đều đồng thanh nhận rằng hành động của ta là đúng và đều bằng lòng tuân lệnh ta, lúc ấy Môn đại hiệp còn can thiệp nữa không?
- Nếu mấy vị ấy đã bằng lòng tuân theo lệnh Giáo chủ, thì Giáo chủ đối với họ ra sao tại hạ không can thiệp nữa, nhưng còn ý định Giáo chủ muốn nhất thống thiên hạ xưng bá võ lâm, tại hạ không thể khoanh tay ngồi yên!
- Thí dụ như ta không dùng võ lực mà cũng khiến võ lâm thiên hạ tâm phục thì sao?
- Còn phải chờ xem Giáo chủ dùng biện pháp ra sao!

- Đương nhiên là ta sẽ lấy đức phục người! Môn Nhân Kiệt gật đầu:
- Nếu được vậy chẳng những tại hạ không can thiệp tới mà chính tại hạ cũng xin theo hộ giá Giáo chủ.
- Xin nhớ lời Môn đại hiệp đã nói. Môn Nhân Kiệt khẳng khái gật đầu:
- Đúng vậy, tại hạ luôn luôn nhớ lời.
- Môn đại hiệp hãy chờ cho một chút, ta sẽ lập tức cho mời mấy vị ấy lại đây, trước khi họ đến, ta muốn nhân lúc này cùng Môn đại hiệp chấm dứt một chuyện. . . Dừng lại một chút, thiếu phụ quá nhỏ:
- Mời Thất Tuyệt Trác thần quân ra! Hai hoàng y hộ pháp tuân lệnh đi ra. Môn Nhân Kiệt kinh ngạc:
- Giáo chủ đã biết ai là Trác Không Quân?
- Điều ấy chính Môn đại hiệp cũng biết, nếu bây giờ ta không đưa hắn ra, chắc chắn sau này Môn đại hiệp cũng đòi ta phải đưa, đúng vậy chứ? Vừa nói, thiếu phụ vừa mỉm cười nhìn Môn Nhân Kiệt. Y động tâm đáp:
- Giáo chủ cao trí, sự thực có thể thật. Thiếu phụ vẫn cười tươi:
- Do đó ta tự động đem hắn giao cho Môn đại hiệp.
- Tiếc thay Giáo chủ vẫn chưa tìm bắt được Văn Nhân đại hiệp.
- Tất cả những người có liên quan đến Văn Nhân đại hiệp hiện nay đều có mặt ở Mai Cốc, ta không sợ có người nào dám che giấu cho y nữa, sẽ có một ngày ta sẽ bắt được y thôi. Môn Nhân Kiệt cười lạnh đang định trả lời thì đã nghe có tiếng chân động, hai hoàng y hộ pháp dĩ nhiên đã áp giải Thất Tuyệt Thần Quân Trác Không Quân vào đại điện, hắn nhìn thấy Môn Nhân Kiệt vẫn còn cải trang làm Cầm Kiếm Thư Sinh liền giật mình nhưng lập tức bình tĩnh ngang nhiên bước vào. Thiếu phụ Giáo chủ cười nhạt:
- Môn đại hiệp. Trác thần quân đã đến. . . Trác Không Quân kinh ngạc:
- Các hạ là Môn Nhân Kiệt ư? Môn Nhân Kiệt không trả lời. Trác Không Quân xua tay kêu to:
- Ai bảo ta là Trác Không Quân? Thiếu phụ Giáo chủ vẫn cười nhạt:
- Thần quân, chính ta bảo! Ta có thể chứng minh các hạ là Trác Không Quân chứ không phải là Văn Nhân Mỹ, hiện nay có mặt Môn đại hiệp đây, chúng ta nên chấm dứt trò đùa. Môn đại hiệp không hề uống viên thuốc tán công của ta, thiết tưởng Thần quân các hạ cũng đâu có uống thuốc ấy. . . Thiếu phụ chưa kịp dừng hẳn lời, Trác Không Quân đã cười gằn:
- Ta tự trách ta bất tài, nhưng yêu phụ người đã đến giờ đầu tội nạp mạng rồi đấy! Thân pháp hắn chớp nhoáng phi lên trên tòa ngồi của thiếu phụ Giáo chủ. Hứa Thường Lạc và Tôn Bất Tiểu biến sắc mặt chuẩn bị xuất thủ. Thiếu phụ Giáo chủ quát nhỏ:
- Hai người liên thủ cũng chưa phải là đối thủ của Thần quân đâu, lui xuống! Thiếu phụ nhẹ nhàng vung cánh tay ngọc ngà lật ngược lên. Chỉ nghe bình một tiếng chấn động, thân hình Trác Không Quân lay chuyển phải lùi lại hai bước, mặt biến sắc:
- Tuyệt học của Hương Hải quả nhiên siêu phàm, hãy thử lần nữa. Dứt lời hắn động thân định lướt lên. Thành linh Môn Nhân Kiệt quát lớn:
- Thần quân, các hạ hãy nói xong câu chuyện với tại hạ đã. Trác Không Quân thu thế dừng chân lạnh lùng cất tiếng:
- Môn Nhân Kiệt, lát nữa chúng ta sẽ tính nợ với nhau. Môn Nhân Kiệt lắc đầu:
- Tại hạ không có nợ gì để tính, chỉ muốn nói với Thần quân vài câu. Trác Không Quân hơi do dự:
- Các hạ nói đi! Trác mỗ đã rửa tai lắng nghe! Môn Nhân Kiệt:
- Thần quân, tại hạ không đòi nợ gì, chỉ xin hỏi, Thần quân mưu hại bằng hữu chiếm đoạt vợ người, lương tâm có thể yên ổn được chăng? Trác Không Quân cười lạnh:
- Việc ấy Trác mỗ đã làm rồi, dù Trác mỗ có chết, Văn Nhân Mỹ cũng khó. . .

- Thần quân tin rằng Văn Nhân đại hiệp đã thực sự trúng gian mưu của Thần quân ư? Trác Không Quần giật mình:
- Môn Nhân Kiệt, nói vậy nghĩa là sao? Môn Nhân Kiệt cười nhạt:
- Rất đơn giản, ta nói đến nay Văn Nhân Mỹ vẫn bình thường, chẳng những vẫn còn công lực như cũ mà vẫn như người thường, cái gọi là điên cuồng chỉ là do y tương kế tựu kế ẩn nhẫn mấy năm nay để ngầm tra xét cho ra tên hung thủ. . . Trác Không Quần gào to:
- Môn Nhân Kiệt, ta không tin!
- Trác thần quân muốn thế nào mới chịu tin?
- Trừ khi cho ta tận mắt nhìn thấy. . .
- Thần quân, Văn Nhân Mỹ chính đang ở trước mắt đây! Trác Không Quần lại giật mình:
- Các hạ nói các hạ là Văn Nhân nhị đệ của Trác mỗ? Môn Nhân Kiệt điềm nhiên đáp:
- Trước mắt Thần quân chỉ một mình tại hạ! Mục quang Trác Không Quần chuyển động, đột nhiên hấn ngựa cổ cười như điên:
- Ha ha, người lại là Văn Nhân Mỹ, người là Văn Nhân Mỹ! . . .
- Như vậy mà Thần quân vẫn chưa tin? Trác Không Quần tắt hẳn tiếng cười:
- Ta vốn không bao giờ tin!
- Thần quân nhớ lại xem, khi Lệnh Hồ Kỳ giả dạng Văn Nhân Mỹ vào Trác phủ, đột nhiên Môn Nhân Kiệt xuất hiện cùng lúc ấy, bây giờ Thần quân hãy nhìn cho kỹ xem tại hạ có còn dùng thuật dịch dung nữa không? Trác Không Quần ngưng mắt chăm chú, trên tòa thiếu phụ Giáo chủ đột nhiên rung mình sắc mặt có vẻ gị lị lùng:
- Người. . . người. . . người thật là? . . . Môn Nhân Kiệt cười nhạt:
- Đại ca, đệ hết lòng với đại ca chưa hề bội bạc! Sắc mặt Trác Không Quần xạm như xác chết, hấn rống lên một tiếng dữ dội, hữu chưởng chớp nhoáng lật lên tự đập xuống Thiên Linh Cái. Môn Nhân Kiệt ngẩn người bất động. Máu óc vọt tung tứ tán. Trác Không Quần ngã vật xuống đất, thân hình Môn Nhân Kiệt run lên. Hoàng Úc Như cúi gầm đầu. Thiếu phụ Giáo chủ lạnh lẽo nói:
- Việc này ly kỳ vượt khỏi tưởng tượng, gian mưu bao nhiêu năm tâm huyết coi như trôi theo dòng nước, thảo nào họ Trác thẹn thùng bị phần đến nỗi phải tự tuyệt, bất quá người chết mọi sự đều dứt, Văn Nhân đại hiệp là người nhân nghĩa thiết tưởng hãy lấy lễ mà hậu táng cho hân. Môn Nhân Kiệt cảm kích xúc động cúi xuống bên xác Trác Không Quần. Thiếu phụ ánh mắt như thất thần:
- Không ngờ Môn đại hiệp lại là Văn Nhân đại hiệp, xin thứ tội cho Lê Ngao Tuyết thất lễ! . . . Môn Nhân Kiệt cất lời:
- Giáo chủ bất tất, xin hãy thả. . . Thiếu phụ mỉm cười:
- Được! Nếu Văn Nhân đại hiệp nóng ruột, ta sẽ cho gọi mấy vị ấy đến đây gặp Văn Nhân đại hiệp, hãy truyền lệnh, gọi nhị lão và hai vị nữa vào cung. Hứa Thường Lạc vâng lệnh thi lễ đi ra. Bấy giờ, Hoàng Úc Như mới đưa mắt đăm đũa nhìn Môn Nhân Kiệt. . .

48. Thư Đệ Tình Thâm

- Bẩm Giáo chủ, nhị lão đã đến Lê Ngao Tuyết cao giọng:
- Mời vào! Tiếp đó từ từ đứng dậy nhìn Môn Nhân Kiệt nói:
- Văn Nhân đại hiệp, xin nhớ cứ hỏi thẳng xem họ có nguyện ý hay không? Môn Nhân Kiệt chưa kịp trả lời Hứa Đường Lạc đã bước tới gần, theo sau hân là nhị lão Tra Minh, Cổ Cối, và cả Lê Mai Lãnh, Tây Môn

Sương. Bốn người ấy nhìn thấy cảnh trạng trong đại điện liền dừng chân, Hứa Thường Lạc bước đến thi lễ với thiếu phụ Giáo chủ rồi đứng qua một bên. Môn Nhân Kiệt hạ giọng:

- Bái kiến nhị vị lão tiền bối! Tra Minh chăm chú nhìn y:
- Các hạ là. . . Lê Mai Lãnh buột miệng gọi:
- Môn đại hiệp! Nó vội vàng chạy đến nhưng rồi nửa đường lại đột nhiên dừng lại nghi hoặc nhìn Môn Nhân Kiệt. Tây Môn Sương không kém thần thờ. Tra Minh kêu lên kinh ngạc:
- Các hạ là Môn Nhân Kiệt ư? Môn Nhân Kiệt nhẹ gật đầu, đột nhiên Lê Ngao Tuyết bật cười:
- Và cũng là Cầm Kiếm Thư Sinh Văn Nhân đại hiệp không hề bị bạo bệnh như tiếng đồn! Câu ấy vừa buông ra cả bốn đều giật mình. Tra Minh kêu:
- Cái gì? Các hạ. . . các hạ là Văn Nhân Mỹ? Văn Nhân Mỹ gật đầu:
- Từ nay tại hạ nên lấy lại tên thật là Văn Nhân Mỹ! Tra Minh ngẩn người. Cổ Cối lên tiếng:
- Thảo nào. . . thảo nào chúng ta không địch lại các hạ, thì ra. . . Lê Ngao Tuyết gọi giáo chúng:
- Người đâu, mang ghế mời nhị lão ngồi! Câu ấy khiến nhị lão định thần lại, hai lão nhân song song tiến lên cúi thân hình làm lễ:
- Bái kiến Giáo chủ! Lê Ngao Tuyết đáp lễ:
- Không dám! Mời nhị thúc an tọa! Nhị lão nghiêng thân ngồi xuống hai bên tả hữu. Ngồi yên rồi, Lê Ngao Tuyết mới vẫy Lê Mai Lãnh:
- Mai Lãnh, con đến đây với mẹ! Lê Mai Lãnh ngần ngại rồi cất bước đến nhưng Lê Ngao Tuyết đã kịp ra lệnh:
- Con hãy ngồi bên cạnh Cổ thúc tổ cũng được! Lê Mai Lãnh buồn bã:
- Mẹ! Tại sao con không được ngồi gần mẹ? Lê Ngao Tuyết lạnh lùng:
- Mẹ bảo con ngồi xuống cạnh thúc tổ mau! Lê Mai Lãnh cúi đầu đáp một tiếng vâng nhỏ ngồi xuống. Lê Ngao Tuyết quét mắt nhìn nhị lão:
- Nhị vị sư thúc có biết ta đưa Kim bài mời nhị vị tới đây là có việc gì không? Tra Minh lắc đầu:
- Thuộc hạ không biết xin được nghe Giáo chủ chỉ thị! Lê Ngao Tuyết lạnh như băng:
- Mời Văn Nhân đại hiệp nói cho nhị lão nghe! . . . Thiếu phụ vừa nói câu ấy vừa từ từ ngồi xuống. Văn Nhân Mỹ nghiêm mặt nhìn Tra Minh:
- Xin được nghe lão tiền bối trả lời câu hỏi này của tại hạ! Tra Minh đáp:
- Không dám! Xin mời Văn Nhân đại hiệp cứ tự nhiên! Văn Nhân Mỹ:
- Nhị vị tiền bối vừa ở đâu đến đây? Tra Minh:
- Hai chúng ta ở Hối Lỗi Động đến! Văn Nhân Mỹ kinh ngạc:
- Hối Lỗi Động? Tra Minh gật đầu:
- Đúng! Nơi ấy là động dùng để cho các thuộc hạ phạm lỗi ngồi ăn năn hối hận tội lỗi của mình!
- Cứ theo tại hạ biết, nhị vị lão nhân bị giam cầm! Tra Minh nhướn mày:
- Ai nói thế?
- Chính do Hắc Thị Tôn Bất Tiếu nói! Tra Minh quay sang nhìn Tôn Bất Tiếu, ánh mắt lóe lên giận dữ:
- Tôn Bất Tiếu, ngươi dám nói bậy nói bạ, lăng nhục Giáo chủ! . . . Lê Ngao Tuyết cất lời:
- Nhị sư thúc, ta đã chửi mắng hắn rồi! Tra Minh đành im lặng, Văn Nhân Mỹ thở dài:
- Nói như vậy là do nhị vị tự hối hận tội lỗi chứ không phải bị giam cầm! Tra Minh gật đầu:

- Chính vậy!
- Nhị vị nào có tội gì mà phải hối hận?
- Hai chúng ta phạm tội ngăn cản ý định xưng bá vô lâm của Giáo chủ. Tự biết đó là lỗi rất nặng nên tự nguyện đến Hối Lỗi Động ăn năn!
- Còn quý thiếu chủ và Tây Môn Sương thì sao? Tra Minh gật đầu:
- Hai vị ấy cũng tự động xin theo hai ta hối lỗi! Văn Nhân Mỹ nhướng mày:
- Nói như vậy bây giờ nhị vị không còn phản đối ý định thống nhất thiên hạ, xưng bá vô lâm của quý Giáo chủ nữa?
- Cố nhiên, chúng ta đâu dám phản đối nữa! Lê Ngao Tuyết đột nhiên xen vào:
- Văn Nhân đại hiệp! Thế nào ta có nói dối với các hạ chứ? Văn Nhân Mỹ không có lời đáp lời nhưng chỉ một loáng, y nói:
- Tra lão, Hương Hải Song Kỳ xưa nay là những người rất biết lễ phải trái ở đời! Tra Minh ngửa đầu cười:
- Nhưng có hùng tâm nhất thống thiên hạ, xưng bá vô lâm cũng đâu có gì là trái đạo lý! Văn Nhân Mỹ cười nhạt:
- Nói như thế, tại hạ không nên can thiệp vào chuyện này nữa rồi! Lê Ngao Tuyết hờn hờ:
- Vốn là nên thế và các hạ cũng nên tùy thuận ta. . . Văn Nhân Mỹ cắt lời:
- Giáo chủ, để còn phải xem phương pháp của Giáo chủ ra sao đã. . .
- Ta không đã nói rồi ư? Phương pháp của ta là lấy đức thu phục thiên hạ!
- Giáo chủ có đức gì để thu phục thiên hạ? Lê Ngao Tuyết lộ thần sắc kinh ngạc:
- Câu nói ấy của Văn Nhân đại hiệp. . . Văn Nhân Mỹ cười gằn:
- Một người đại nghịch bất đạo mà dám nói lấy đức thu phục thiên hạ! Giáo chủ làm gì có khả năng ấy?
- Văn Nhân đại hiệp nói ai là người đại nghịch bất đạo? Văn Nhân Mỹ chỉ tay thẳng vào mặt thiếu phụ, nói:
- Chính là Giáo chủ đây! Thần thái nhị lão Tra, Cổ chấn động, Lê Ngao Tuyết biến sắc:
- Ta làm gì đại nghịch bất đạo, mong Văn Nhân đại hiệp nói cho rõ! . . .
- Lão nhân gia bị giam cầm trong Phong Động Phật Đỉnh Phong là ai? Nhị lão càng chấn động mạnh. Lê Ngao Tuyết sắc mặt đã biến thành nhợt nhạt:
- Xem ra Văn Nhân đại hiệp đã lên tới ngọn Phật Đỉnh Phong rồi? Văn Nhân Mỹ gật đầu:
- Đúng vậy, tại hạ đã lên trên ấy!
- Văn Nhân đại hiệp có biết lão nhân ấy là ai không?
- Lão nhân gia đã kể hết cho tại hạ nghe đầu đuôi câu chuyện! Lê Ngao Tuyết mỉm cười:
- Thế thì Văn Nhân đại hiệp càng rõ, ta giam giữ lão nhân ấy đâu có gì sai?
- Lão nhân ấy chính là phụ thân của Giáo chủ đây! Lê Ngao Tuyết cả cười:
- Thân mẫu ta không coi lão là chồng, đương nhiên ta không thể nhận lão là thân phụ!
- Dù không nhận đi nữa, Giáo chủ cũng không nên giam cầm lão nhân gia!
- Ta có lý do không thể không giam lão!
- Tại hạ biết rồi, chỉ vì một bản bí kíp Giáo chủ mới dễ dàng xưng bá vô lâm nên Giáo chủ mới không sự làm chuyện đại nghịch bất đạo giam cầm chính thân phụ của mình, đó là đức của Giáo chủ ư? Nhị lão Tra, Cổ biết chuyện đến như thế mà không can thiệp, tại hạ không hiểu? Nhị lão Tra, Cổ có vẻ thẹn thùng, cúi gằm đầu. Đột nhiên Lê Ngao Tuyết cất tiếng cười lạnh lạnh:

- Văn Nhân đại hiệp, không cần nói dài dòng, các hạ dự định ra sao cứ trực tiếp nói thẳng ra đi! Văn Nhân Mỹ đáp:
- Tại hạ vốn muốn nói vì việc ấy tại hạ buộc phải can thiệp và tại hạ cũng báo cho Giáo chủ trước, trong đời này Giáo chủ chờ mong đoạt được bản bí kíp kia! Lê Ngao Tuyết à một tiếng:
- Lão nhân gia đã chết rồi sao? Nhị lão Tra, Cổ chân động đứng bật dậy nhưng rồi lại rơi thân ngồi xuống, thân hình run lên cú đầu tựa cực kỳ đau khổ. Văn Nhân Mỹ cười gần một tiếng:
- Nhị lão có gì cần nói không? Tra Minh ngơ ngác thất thần:
- Không có gì muốn nói!
- Đó là thân phận của Hương Hải Tam Kỳ đó sao? Tra Minh cúi gầm đầu. Đột nhiên Lê Ngao Tuyết nói:
- Văn Nhân đại hiệp, các hạ không có quyền tham dự vào việc riêng của nhà họ Lê ta! Văn Nhân Mỹ lạnh lùng:
- Đây không chỉ là chuyện riêng của họ Lê!
- Chẳng lẽ chuyện ấy cũng có liên quan tới Văn Nhân đại hiệp.
- Giáo chủ nói đúng vì lão nhân gia ấy cũng là thân phụ ruột của tại hạ! Nhị lão Tra, Cổ hốt hoảng ngẩng đầu lên:
- Văn Nhân Mỹ, các hạ nói sao?
- Lão nhân gia ấy chính là thân phụ của tại hạ! . . . Tiếp đó, y thuật lại mọi việc xảy ra trong Phong Động trên ngọn Phật Đỉnh Phong. Nghe câu chuyện, nhị lão run rẩy ngồi dựa vào ghế, lâu lắm Tra Minh mới áp úng nói được:
- Thì ra các hạ là truyền nhân môn đệ của Tàn Đại Sư và là con trai của Văn Nhân Quỳnh! . . . Cổ Cối cũng áp úng:
- Thế là thế nào. . . thế là thế nào? Hốt nhiên Lê Ngao Tuyết cười lớn:
- Như vậy càng hay, đệ nhất cao thủ Cầm Kiếm Thư Sinh hiện nay lại là đệ đệ của ta! . . . Văn Nhân Mỹ lạnh lùng:
- Giáo chủ cũng còn nhận tại hạ là đệ đệ nữa ư? Đột nhiên Lê Ngao Tuyết bật tiếng khóc rất bi thảm:
- Đệ đệ ôi, thư thư đã biết lỗi lầm, từ nay thư thư sẽ hủy bỏ ý định xưng bá vô lâm, thư thư rất nôn nóng lên Phật Đỉnh Phong quỳ trước di thể lão nhân gia hối lỗi! . . .
- Sao Giáo chủ hối hận mau quá như thế?
- Đệ đệ, hai mẫu thân của chúng ta đều bị bỏ rơi, đệ đệ nhận lão là thân phụ lẽ nào thư thư lại không nhận, đệ đệ. . . Đột nhiên thiếu phụ ngừng khóc:
- Hãy để cho thư thư đến trước di thể lão nhân gia quỳ lạy hối tội, sau khi an táng lão nhân gia xong, thư thư và đệ đệ chúng ta sẽ ở chung với nhau. Thường Lạc, Bất Tiểu đâu? Hứa Thường Lạc và Tôn Bất Tiểu vội vàng cung thân:
- Chúng thuộc hạ có mặt! Lê Ngao Tuyết ra lệnh:
- Sửa soạn nhang đèn theo ta đến Phật Đỉnh Phong mau! Lê Ngao Tuyết đứng lên nhìn Văn Nhân Mỹ:
- Đệ đệ, chúng ta cùng đi! Dứt lời, thiếu phụ uyển chuyển bước xuống chỗ ngồi. Đột nhiên Tra Minh cũng đứng bật dậy:
- Giáo chủ, hãy khoan! Lê Ngao Tuyết hơi xoay thân:
- Nhị sư thúc, có chuyện gì? Tra Minh như một trái cầu bị xẹp hẳn xuống, lão lắc đầu:
- Thưa không có gì! Văn Nhân Mỹ nhìn cử chỉ lạ lùng của Tra Minh bất giác nhìn kỹ lại thiếu phụ Giáo chủ, một nỗi ngờ vực thoáng qua. Lê Mai Lãnh vẫn ngồi ngẩn người trên ghế. Tra Minh nắm chặt hai tay nó,

hình ảnh ấy rất tầm thường nhưng đối với Văn Nhân Mỹ không tầm thường chút nào. Y động nghi bước gần tới:

- Mai Lãnh, đến đây nào, chúng ta cùng đi với nhau! Tra Minh dường như hơi giật mình kéo Mai Lãnh lùi lại:

- Không cần, không cần, Mai Lãnh thích ở đây với lão hơn! Văn Nhân Mỹ dừng chân hỏi thẳng:

- Tra lão, vì sao cứ nắm chặt tay Mai Lãnh như sợ nó nói gì vậy? Tra Minh tái nhợt sắc mặt, nhất thời không biết nói gì. Lúc ấy Lê Ngao Tuyết đã bước đến gần, bà kịp thời nói:

- Đệ đệ còn chưa biết, chỉ vì Mai Lãnh tính tình rất quật cường, nó thủy chung phản đối ý định xưng bá vô lâm của thư thư, nhưng bây giờ thư thư đâu còn sợ phản đối nữa! . . . Chuyển nhìn sư thúc, bà nói:

- Nhị sư thúc, hãy buông tay nó ra! Tra Minh buộc phải buông tay giữ Lê Mai Lãnh, nó như đột nhiên tỉnh bật dậy kêu:

- Tra thúc tổ, sao thúc tổ không chịu nói. . . Lê Ngao Tuyết cắt lời:

- Mai Lãnh, chẳng lẽ con không nghe rõ, mẹ đã hủy bỏ ý định cũ rồi sao? Lê Mai Lãnh bước tới, Lê Ngao Tuyết ưu ái:

- Từ nay con nên thân thiết với cậu của con. Bây giờ hãy theo mẹ lên Phật Đỉnh Phong gặp ông ngoại cái trước đã, đến đây! Bà vội gọi Lê Mai Lãnh nó ngần ngại một chút nhưng rồi cũng bước tới. Đột nhiên Tra Minh vươn tay kéo nó lại:

- Giáo chủ, hãy để nó đi với thuộc hạ cũng được! Lê Ngao Tuyết đáp:

- Nhị sư thúc! Tại sao không để Mai Lãnh gần gũi ta! Mai Lãnh đến đây! Lê Mai Lãnh đưa mắt nhìn Tra Minh. Tra Minh buông tay:

- Mai Lãnh, đến đi! Lê Mai Lãnh bước tới, Lê Ngao Tuyết đưa tay nắm lấy tay nó. Đột nhiên, Mai Lãnh như giật mình:

- Mẹ! Tại sao tay mẹ lại mềm thế à? Lê Ngao Tuyết quát:

- Con lớn lắm rồi, đừng ai nói ngu ngốc, tay ai vốn cũng mềm. Thôi đi! Thiếu phụ kéo Lê Mai Lãnh ra hướng cửa, nhưng Lê Mai Lãnh vẫn đứng yên bất động trân trân nhìn Lê Ngao Tuyết nắm tay nó, nó kinh ngạc kêu lên:

- Mẹ, mấy vết sẹo trên tay mẹ đâu hết rồi? Lê Ngao Tuyết rùng chuyển thân hình:

- Vết sẹo gì? Lê Mai Lãnh cúi đầu nhìn sững vào tay thiếu phụ:

- Khi con còn bé, mẹ sấy áo cho con bị phỏng tay thành sẹo, mẹ thường nói. . . Lê Ngao Tuyết cười nhẹ:

- Vết sẹo ấy khỏi lâu rồi, mẹ đã bôi một loại thuốc. . .

- Mẹ đã từng nói dù có trị hết sẹo cũng không cần trị mà, mẹ cứ để vết sẹo ấy cho con nhớ! . . .

- Mai Lãnh, đó là lúc con còn nhỏ, bây giờ không được nói lung tung nữa, mau đi thôi, cậu con đợi lâu rồi! . . . Khi mẹ con họ nói chuyện, Văn Nhân Mỹ lạnh lùng bàng quan nhưng trên nét mặt Cổ Cối không dấu được vẻ kinh ngạc, điều ấy càng khiến cho y nghi hoặc. Khi Lê Ngao Tuyết nói đến câu ấy, Văn Nhân Mỹ xen vào:

- Giáo chủ, thực có loại thuốc nào trị hết được sẹo ư? Lê Ngao Tuyết giật mình:

- Đệ đệ, chẳng lẽ đệ đệ cũng. . .

- Tại hạ còn chưa kịp được nhìn gương mặt Giáo chủ sau lớp lụa mỏng kia. . . Lê Ngao Tuyết lắc đầu lên:

- Đệ đệ, từ khi phu quân ta qua đời, ta không muốn cho bất cứ ai thấy mặt ta, kể cả Mai Lãnh cũng không ngoại lệ. Văn Nhân Mỹ ngăn mặt:

- Giáo chủ nguyên lượng, tại hạ không biết. . .

- Chúng ta là thư đệ có gì mà khách sáo. Mau đi thôi! Bà kéo tay Lê Mai Lãnh định bước ra cửa. Đột nhiên Lê Mai Lãnh rú lên:
- Khoan đã, người không phải là mẹ ta! Văn Nhân Mỹ giật mình, Tra Minh vội quát lớn:
- Mai Lãnh, người nói bậy gì đó, sao chưa. . . Văn Nhân Mỹ giương mày:
- Mai Lãnh, vạn sự có ta ở đây, chỉ cần thiếu chủ cứ việc nói cho rõ! Lê Mai Lãnh lắc đầu lia lịa:
- Người ấy không phải mẹ của ta, người ấy không phải mẹ của ta, y thị rất giống nhưng tuyệt không phải mẹ ta! Người là ai mà dám mạo nhận mẹ ta vào đây? . . . Văn Nhân Mỹ đột nhiên xuất thủ, vung tay chụp tới uyển mạnh Lê Ngao Tuyết. Thiếu phụ kinh hoảng kêu to:
- Đệ đệ, sao em lại nở. . . Vừa nói bà vừa động thân lẹ làng lui lại. Văn Nhân Mỹ kịp thời đảo tả thủ đoạt lấy Lê Mai Lãnh kéo về. Lê Ngao Tuyết thất kinh lướt thân lui về đứng giữa Hứa Thường Lạc và Tôn Bất Tiếu:
- Đệ đệ, em làm gì đó? Văn Nhân Mỹ đáp:
- Giáo chủ nguyên lượng, tại hạ cần biết rõ mọi chuyện, bắt đắc dĩ phải cứu Mai Lãnh! . . . Y nghiêng nhìn Lê Mai Lãnh:
- Mai Lãnh! Hãy nhìn cho cẩn thận rồi hãy nói! Lê Mai Lãnh vẫn lắc đầu:
- Cậu ơi, cháu không biết nói sao. Tóm lại, cháu dám quả quyết, y thị không phải là mẹ cháu! Lê Ngao Tuyết quát to:
- Mai Lãnh, người điên rồi! Mai Lãnh chưa kịp đáp, Văn Nhân Mỹ đã chuyển qua hỏi nhị lão Tra, Cổ:
- Nhị vị nói sao bây giờ đâu? Tra Minh vội đáp:
- Các hạ sao lại nghe Mai Lãnh nói nhảm nhí, rõ ràng đó là Giáo chủ! . . . Văn Nhân Mỹ:
- Tra lão, máu chảy ruột mềm, xưa nay chưa hề có đứa con nào không nhận chính mẹ mình!
- Lẽ nào lão lại nhìn lầm nữa sao?
- Tại hạ không dám nói lão tiền bối nhìn lầm, tại hạ biết lão tiền bối có khổ tâm gì rất lớn! Tra Minh giật mình vội vàng lắc đầu:
- Các hạ lầm rồi, lão đâu có khổ tâm gì! . . . Văn Nhân Mỹ cười nhạt nhìn qua Lê Ngao Tuyết:
- Giáo chủ, lời thề với phu quân là trọng, nhưng tình mẫu tử còn nặng hơn, Giáo chủ có thể nào bỏ tấm lụa xuống để cho Mai Lãnh nhìn kỹ diện mạo được chăng? Lê Ngao Tuyết cười khổ:
- Đệ đệ, sao nở ép! . . . Đột nhiên, bà gật đầu:
- Thôi được, đệ đệ, ta tạm quên lời thề cũ để Mai Lãnh nhìn xem! Thiếu phụ đưa tay cời tấm lụa xuống, sau tấm lụa mỏng ấy là một khuôn mặt đẹp tuyệt trần. Trước tiên, Văn Nhân Mỹ hỏi Tây Môn Sương và Hoàng Úc Như:
- Nhị vị cô nương thấy sao? Tây Môn Sương và Hoàng Úc như hoàn toàn không do dự gật đầu liền:
- Văn Nhân đại hiệp, đúng là Giáo chủ! Văn Nhân Mỹ xoay qua nhị lão Tra, Cổ:
- Nhị vị lão tiền bối thấy sao? Mặt Cổ Cối lạnh như băng, không đáp, Tra Minh thì ngần ngừ một chút rồi đáp:
- Là Giáo chủ! Ba tiếng ấy tựa hồ như lão phải vận toàn sức lực mới nói ra được. Cuối cùng Văn Nhân Mỹ nhìn Lê Mai Lãnh:
- Mai Lãnh, còn người? Lê Mai Lãnh đáp:
- Ta thừa nhận người ấy rất giống mẹ ta nhưng vẫn chỉ nói một lời: nhất định người ấy không phải là mẹ ta, nhưng tại sao ta không nói ra được! . . . Văn Nhân Mỹ cười nhạt:

- Đủ rồi, Mai Lãnh! Tại hạ xin nói hộ Giáo chủ, hai vị cô nương kia không nhận ra nhưng nhị vị lão biết chắc rằng đó là Giáo chủ giả nhưng vì e sợ cái gì đó nên không dám nói! Nhị lão, đúng vậy chứ? Nhị lão Tra, Cổ không nói gì nhưng thân hình run lên bần bật. Văn Nhân Mỹ quắc mắt nhìn Lê Ngao Tuyết:
- Giáo chủ! Còn riêng Giáo chủ sẽ nói sao? Thành linh Lê Ngao Tuyết bật cười khanh khách:
- Ý kiến của ta cũng giống y như các hạ! Câu nói ấy buông ra trừ Hứa Thường Lạc và Tôn Bất Tiểu, chúng nhân đều chấn động. Tây Môn Sương và Hoàng Ưc Như cùng bật kêu:
- Giáo chủ! Sao. . . Cổ Cối lạnh lùng quát:
- Hai nha đầu, y thị không phải là Giáo chủ các ngươi, Giáo chủ các ngươi đang nằm trong tay y thị đó! Sắc mặt Tây Môn Sương và Hoàng Ưc Như biến đổi kêu lên thất thanh:
- Nhị lão, cái ấy. . . cái ấy thật ư? . . . Lê Ngao Tuyết cười diêm lệ:
- Cổ lão nói không hề sai một nửa câu! . . . Lê Mai Lãnh gào to:
- Trả mẹ ta lại đây! Nó vấy mạnh định nhảy tới. Văn Nhân Mỹ chớp nhoáng điểm vào huyệt đạo nó:
- Nhờ nhị vị cô nương chăm sóc cho thiếu chủ! Tây Môn Sương và Hoàng Ưc Như vội bước tới đỡ lấy Lê Mai Lãnh. Văn Nhân Mỹ trừng mắt nhìn Lê Ngao Tuyết:
- Các hạ là người nào? Lê Ngao Tuyết mỉm cười:
- Thiếp là người đã từng cử hành đại lễ với chàng, vào tới động phòng chỉ chưa kịp uống chén hợp cẩn. Sao chàng lại không nhận ra thiếp? Văn Nhân Mỹ giật mình kinh dị kêu lên:
- Cô nương! . . . Cô nương là Mộng Thu? . . . Vị Lê Ngao Tuyết ấy cười đáo:
- Chàng còn nhớ vụ hỏa thiêu Trác phủ ở Dương Châu chăng? Vì vậy mà thiếp dám khẳng định đó là do Văn Nhân phu nhân phóng hỏa? Văn Nhân Mỹ hết sức bàng hoàng, y đứng ngẩn người hồi lâu mới định được tinh thần, kích động hỏi:
- Mộng Thu, cô nương làm vậy là có ý gì? Mai Mộng Thu vẫn cười:
- Chàng hỏi thiếp là chuyện hỏa thiêu Trác phủ hay hỏi chuyện trước mắt đây?
- Tại hạ hỏi cả hai chuyện!
- Thế thì xin cho thiếp trả lời nhất nhất. . . Sở dĩ thiếp hỏa thiêu Trác phủ là vì muốn tránh Trác Không Quân, để thiếp nhờ Bất Tiểu kể lại. Trác Không Quân vốn có tà tâm với thiếp lâu rồi! . . .
- Cái đó tại hạ có nghe Tôn Bất Tiểu nói qua, sau đó thì sao?
- Chàng biết đó, với thực lực của thiếp, đâu có đủ để báo thù cho chàng! . . . Văn Nhân Mỹ cắt lời:
- Nàng biết Trác Không Quân là người hãm hại ta? Mai Mộng Thu cúi đầu đáp:
- Vâng, thiếp biết, thiếp biết từ lâu rồi!
- Thế sao? . . . Đến lượt Mai Mộng Thu cắt lời:
- Thế sao không nói với chàng và công bố giữa võ lâm phá tan âm mưu hiểm độc của hắn chứ gì? Chàng biết đó, điều ấy không đủ khả năng vì trước hết thiếp không hề biết chàng giả điên, sau nữa trong võ lâm uy tín của Trác Không Quân chỉ ở dưới chàng, thiếp không chứng không có nào dám chỉ mặt hắn, vả chăng, ai sẽ tin lời thiếp?
- Do đó nàng mới chiếm đoạt Thiên Hương Giáo mong mượn sức Thiên Hương Giáo báo thù cho ta? Mai Mộng Thu gật đầu:
- Đúng vậy, nhưng ngay sau đó thiếp nhận ra thực lực của Thiên Hương Giáo cũng không đủ, vì vậy thiếp do dự chưa biết làm sao thì phát giác ra việc bản bí kíp nên dự định đoạt nó rồi sẽ hạ thủ, thiếp hoàn toàn không biết vị lão nhân gia kia lại là thân phụ chàng! Nói xong câu ấy, bà từ từ cúi đầu có vẻ bi thương. Văn Nhân Mỹ gật đầu:

- Thì ra là thế, Mộng Thu! Sự việc đã đến thế này, nàng không nên. . . Câu an ủi ấy chỉ mới nói đến thế, hốt nhiên y chuyển giọng:
- Mộng Thu, Hứa Trường Lạc và Tôn Bất Tiểu nguyên là thuộc hạ của nàng ư? Mai Mộng Thu lắc đầu:
- Hai tên ấy vốn là thuộc hạ của Trác Không Quần, chỉ vì phần nộ bởi hành vi của hắn và hổ thẹn vì loại người như Trác Không Quần, cả hai quy thuận theo thiếp ngầm. . .
- Mộng Thu! Lê Giáo chủ hiện nay ở đâu? Mai Mộng Thu có vẻ do dự không muốn nói, cuối cùng đành miễn cưỡng:
- Hãy cho thiếp đến bái lạy di thể nhạc phụ rồi sẽ dẫn Lê Giáo chủ về và chịu lỗi và chừa vị! . . . Văn Nhân Mỹ gật đầu:
- Như thế cũng được! . . . Y quay lại Tra Minh:
- Tra lão tiên bối, xin hạ lệnh thả Lệnh Hồ Kỳ! Tra Minh ngần ngại:
- Có phải ý Văn Nhân Mỹ phụ nhân. . . Văn Nhân Mỹ lắc đầu:
- Không! Phụ nhân ta đâu dám trái ý ta, Tra lão cứ việc hạ lệnh. Liền đó hai tên hoàng y hộ pháp được lệnh kịp đi phóng thích Lệnh Hồ Kỳ. Văn Nhân Mỹ ngưng mục hỏi Mai Mộng Thu:
- Mộng Thu! Tại sao nàng lại giam cầm Lệnh Hồ Kỳ làm chi? Mai Mộng Thu cười nhạt:
- Chính vì sợ chàng là kỳ tài trong thiên hạ mà lúc ấy hắn lại mạo xưng chàng, chính thiếp cũng tưởng là thật, sự thật tuy bị giam giữ nhưng hắn hoàn toàn không hề bị một hình phạt nào cả!

49. Cừu Thù

- Mộng Thu, ta muốn nàng dẫn Lê Giáo chủ ra ngay, vì Giáo chủ chính là thư thư của ta và nàng! Mai Mộng Thu gật đầu:
- Vâng, hãy đợi Lệnh Hồ Kỳ ca ca đến rồi chúng ta sẽ cùng đi đón Giáo chủ một thể! Vừa lúc ấy có tiếng chân vội vã bên ngoài, Lệnh Hồ Kỳ phi thân vào vừa nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, hắn buột miệng:
- Quả nhiên là Văn Nhân phu nhân! . . . Văn Nhân Mỹ mỉm cười:
- Lão ca ca, tiểu đệ đắc tội! . . . Lệnh Hồ Kỳ cười ha hả:
- Huynh đệ, bắt tất, bắt tất, tên Trác Không Quần đâu rồi?
- Lão ca ca, hắn vì quá hổ thẹn đã tự tuyệt! . . . Rồi đó, Văn Nhân Mỹ kể lại sự việc mới xảy ra. Nghe xong, Lệnh Hồ Kỳ hừ lạnh một tiếng:
- Hắn đáng chết lắm, vì một chữ “sắc” nỡ hạ thủ hại bằng hữu! . . . Văn Nhân Mỹ ngạc nhiên:
- Lão ca ca cũng biết trước rồi ư?
- Chẳng những ta biết hắn hãm hại huynh đệ mà còn biết hắn là một tên vừa ngu ngốc vừa đáng thương nữa! Văn Nhân Mỹ càng kinh ngạc:
- Lão ca ca nói vậy nghĩa là sao?
- Đến mà huynh đệ dường như còn chưa biết, hắn dù là hung thủ thật nhưng cũng chỉ là một tên bị người khác lợi dụng mà thôi! Hứa Trường Lạc, Tôn Bất Tiểu biến sắc còn Mai Mộng Thu hết sức bình tĩnh. Văn Nhân Mỹ vội hỏi:
- Lão ca ca nói hắn bị ai lợi dụng? Lệnh Hồ Kỳ đưa tay chỉ Mai Mộng Thu:
- Chính là bị phụ nhân đây lợi dụng.

- Câu này của lão ca ca? . . .
- Chính tai ta đã nghe phu nhân ra lệnh cho Trác Không Quân!
- Lão ca ca, đệ không dám tin!
- Hiện đang có mặt phu nhân, đệ có thể hỏi cho tường tận! Văn Nhân Mỹ xoay qua nhìn Mai Mộng Thu:
- Mộng Thu, nàng. . . Mai Mộng Thu mỉm cười gật đầu:
- Lệnh Hồ lão huynh nói không sai, chỉ tiếc ta không ngờ lão huynh nghe được điều ấy, nếu không ta không để lão sống đến ngày hôm nay. Đúng vậy, Văn Nhân đại hiệp, ta chỉ cần nói một lời, Trác Không Quân coi như mệnh lệnh hạ thủ. . . Văn Nhân Mỹ kinh dị lùi hai bước, run giọng:
- Mộng Thu, như vậy ra là chính nàng hại ta! . . . Y chuyển nhìn Tôn Bất Tiếu:
- Bất Tiếu, có lần ngươi từng nói người hãm hại ta không phải là Trác Không Quân, nay phải giải thích ra sao? Tôn Bất Tiếu bật cười hăng hắc nhưng thái độ rất quái dị, hẳn không nói một lời. Văn Nhân Mỹ đã tái nhợt sắc mặt, y như bị tiếng sét đánh ngang mày, cứ ngẩn người ấp úng:
- Thảo nào. . . thảo nào. . . nàng không đem sự thật nói với ta, thảo nào. . . Đột nhiên y quay qua Lệnh Hồ Kỳ:
- Lão ca ca sao không nói sớm với đệ? Lệnh Hồ Kỳ cười khổ:
- Sao khi biết chân tướng, ta liền bị Thiên Hương Giáo bắt giữ, đâu có dịp gặp huynh đệ, sự thực, nếu phu nhân đây không xuất hiện ta dự định đem luôn câu chuyện xuống quan tài!
- Tại sao vậy?
- Người đã chết thì mọi sự đều kết liễu, nếu trước kia phu nhân thật chết trong biển lửa ta nở nào không để cho huynh đệ giữ mãi ấn tượng đẹp về nàng?
- Lão ca ca, nhưng nàng chưa hề chết!
- Vì vậy ta mới cần nói rõ đây! Văn Nhân Mỹ run rẩy toàn thân chuyển nhìn Mai Mộng Thu:
- Mộng Thu! Tại sao nàng nở làm vậy, ta với nàng nào có oán thù cừu hận gì? Mai Mộng Thu mỉm cười:
- Chuyện có oán cừu hay không, tương lai ta sẽ báo cho các hạ biết!
- Nàng còn dám nói đến hai chữ “tương lai”? Mai Mộng Thu cười khanh khách:
- Tại sao lại không? Các hạ cho rằng những người có mặt ở đây dám làm gì ta? Văn Nhân Mỹ phẫn nộ:
- Mộng Thu, nên nhớ còn có ta ở đây! Mai Mộng Thu gật đầu:
- Nhưng tiếc là, thư thư của các hạ vẫn còn nằm trong tay ta đó! Bọn thuộc hạ Thiên Hương Giáo chấn động biến sắc. Văn Nhân Mỹ cười nhạt:
- Nếu bây giờ ta bắt giữ nàng, đâu sợ gì. . .
- Nếu ta không tự tin, há dám bình tĩnh đến đây, bất cứ ai dám động tới ta, vị Lê Giáo chủ kia vĩnh viễn sẽ không có ngày quay về. Ta có một điều kiện!
- Nàng cứ nói, nếu ta làm được ta sẵn sàng chịu ý! Mai Mộng Thu cười khanh khách:
- Ta vốn định dùng phụ thân các hạ uy hiếp các hạ chứ không có ý dùng vị thư thư của các hạ đâu? . . . Đem bản bí kíp nọ trao ra đây!
- Thì ra cô nương! . . . Cô nương cần bí kíp ấy làm gì?
- Đó là việc của ta, không cần các hạ hỏi tới!
- Để xưng bá võ lâm và thậm chí giết cả ta? Mai Mộng Thu gật đầu:
- Các hạ hiểu rõ vậy là tốt! . . .

- Cô nương tin rằng ta bằng lòng đưa bí kíp cho cô nương?
- Ta tin rằng các hạ không thể không màng tới mạng sống thư thư của các hạ!
- Thư thư ta dù sao chỉ là một mạng người, còn thiên hạ vô lâm có vô số mạng người! Mai Mộng Thu cười khanh khách:
- Vì công quên tư, lấy đại nghĩa diệt thân khiến ta cảm phục lắm! Được, các hạ không muốn chết vô số mạng sống, ta đành xử trí vị thư thư kia. . . Văn Nhân Mỹ hết hoảng:
- Mai Mộng Thu! Thôi được. . . ta sẽ đưa bí kíp cô nương vậy. . . nhưng bí kíp ấy không ở trong thân ta! Mai Mộng Thu kinh ngạc:
- Sao? Lẽ nào. . .
- Trong thân lão nhân gia cũng không cất bản bí kíp ấy!
- Lẽ nào lão cất giấu ở đâu? Văn Nhân Mỹ gật đầu:
- Chính vì vậy! Đột nhiên Mai Mộng Thu lắc đầu:
- Ta không tin!
- Sự thực ta rất vội muốn cứu thư thư của ta! Mai Mộng Thu hơi trầm tư:
- Lão có nói chỗ cất giấu cho các hạ biết chứ? Văn Nhân Mỹ gật đầu:
- Đúng vậy!
- Vậy hãy nói chỗ cất giấu ấy ra đi!
- Cố nhiên ta sẽ nói cho cô nương nghe, chỉ mong cô nương hãy. . . Mai Mộng Thu mỉm cười lắc đầu:
- Không được đặt điều kiện gì trước với ta vì ta không phải đứa trẻ con ba tuổi, chính các hạ phải nói ra chỗ cất giấu bí kíp trước tiên!
- Không ích gì vì nơi ấy cực xa đây! . . . Mai Mộng Thu lắc đầu:
- Không, ta thay đổi ý rồi, ta không cần biết bí kíp cất giấu ở nơi đâu, ta chỉ cần các hạ mang nó đến đây, sau đó ta với các hạ sẽ ước định nơi trao đổi. . . Văn Nhân Mỹ gật đầu:
- Cũng được! Ước định ở nơi nào, lúc nào?
- Ta hỏi các hạ, muốn lấy bí kíp ấy phải mất bao nhiêu thời gian?
- Bằng thân pháp của ta chỉ cần nửa tháng là đủ! Mai Mộng Thu gật đầu:
- Hay lắm! Ta hãy cho các hạ rộng ngày giờ thêm, xin hẹn đến giờ Tý đêm trăng tròn ta sẽ đợi các hạ tại Tuyết Cung Thiên Hương Giáo trao đổi người và vật, các hạ thấy sao? Văn Nhân Mỹ hơi ngạc nhiên:
- Ở ngay nơi đây ư? Tại sao cô nương. . .
- Vì ta không muốn mang tiếng chiếm tiện nghi hơn các hạ, và chẳng, sau khi trao đổi, các hạ sẽ không có cách nào phản bội ta!
- Ta xin lập lại, ta không. . .
- Không thể không báo thù cho bản thân và cho thân phụ chứ gì, phải không Văn Nhân đại hiệp?
- Đa tạ cô nương nói đúng ý ta!
- Bây giờ ta phải ra đi, nhớ đó, giờ Tý đêm trăng tròn, chuẩn bị đem bí kíp đến đợi ta, đến lúc ấy ta sẽ dẫn Lê Giáo chủ đến, mời tránh đường! Văn Nhân Mỹ hơi do dự nhưng rồi cũng tránh thân qua bên, Mai Mộng Thu hơi mỉm cười dẫn theo Hứa Thường Lạc và Tôn Bất Tiếu đi thẳng ra cửa rồi bỏ Tuyết Cung. Lệnh Hồ Kỳ nhìn thần thái sắc sảo của Văn Nhân Mỹ, vội an ủi:
- Huynh đệ, tái ông thất mã, nào biết đâu là họa phúc. . . Văn Nhân Mỹ cố gượng nở nụ cười buồn bã:

- Lão ca ca, lòng dạ người đời thật là đáng sợ. . .
- Huynh đệ, chớ nên vì vậy mà quơ đũa cả nắm!
- Vì sao không thể? Một người là vợ đệ, một người là bạn đệ, nghĩ lại hành vi của họ, thật đau lòng!
- Trác Không Quần bị phu nhân lợi dụng, phu nhân mới chính là kẻ thù của đệ! Văn Nhân Mỹ thần thờ lập lại:
- Nàng là kẻ thù của đệ ư?
- Huynh đệ, chẳng lẽ không phải?
- Nhưng cho đến nay đệ vẫn không biết nàng có thù hận gì với đệ?
- Sớm muộn gì rồi cũng biết!
- Có lẽ sau đêm trăng tròn ấy nàng sẽ nói. . . nhưng không hiểu tại sao nàng lại chọn Tuyết Cung làm nơi ước hẹn?
- Chắc rằng nàng tin cây ở đây có gì đó nên không sợ. . . Văn Nhân Mỹ cười gằn:
- Tin cây có gì?
- Với võ công của Hứa Thường Lạc và Tôn Bất Tiểu mà đáng tin cây ư? Lệnh Hồ Kỳ không đáp thẳng câu ấy mà lại quay về phía Tra Minh!
- Tra lão, trong Tuyết Cung này có thông đạo bí mật nào khác nữa không? Tra Minh lắc đầu:
- Từ khi Thiên Hương Giáo chọn núi Điểm Thương này làm tổng giáo đàn không tranh đoạt gì với đời nên không hề đào thông đạo bí mật nào cả! Lệnh Hồ Kỳ cau mày:
- Thật quái lạ, cứ đợi đến lúc ấy xem phu nhân tin cây vào cái gì? Thành linh Văn Nhân Mỹ gằn giọng:
- Nàng ta nói kể ra cũng đúng, thù bản thân và thân phụ không thể không báo, bất kể đến lúc ấy sẽ ra sao, ta sẽ tuyệt đối không để cho nàng thoát thân! ‘ Chuyển nhìn Tra Minh, y tiếp:
- Tra lão, hãy sai hai thuộc hạ theo tại hạ lên Phật Đỉnh Phong tắm liệm cho lão nhân gia rồi đợi Giáo chủ trở về sẽ cử hành lễ an táng! Tra Minh gật đầu:
- Lão có thể cùng lão nhị đi với Văn Nhân đại hiệp! Ba người sau đó đi ra Tuyết Cung.

-oOo-

Hết ngày rồi lại đến đêm. . .

Tuyết trên núi Điểm Thương ngày một thêm dày, đứng trên đỉnh Trung Hòa Phong nhìn xuống khắp vùng Mai Cốc không thấy có một bóng người, trong thời gian trước khi tới ngày ước định, Mai Cốc bình thường một cách lạ lùng, Văn Nhân Mỹ và Lệnh Hồ Kỳ đã lên đường xa ngàn dặm lấy bí kíp về trao đổi cho Mai Mộng Thu lấy sinh mạng của Lê Giáo chủ.

Hôm ấy là ngày Văn Nhân Mỹ và Lệnh Hồ Kỳ trở về, toàn bộ Thiên Hương Giáo chúng nhân xao động kéo ra cửa cốc đón hai người. Câu đầu tiên Văn Nhân Mỹ hỏi Tra Minh là:

- Tra lão, hai cha con Lý bảo chủ Phi Vân Bảo đã được phóng thích hay chưa?
- Họ đã được phóng thích và đã trở về Phi Vân Bảo rồi! Chúng nhân đón hai người vào Tuyết Cung, lúc ấy mới thấy Lê Mai Lãnh chạy ra đón, từ xa nó đã reo to:
- Cậu ơi, đã về đấy ư? Có tìm được bí kíp chẳng? Văn Nhân Mỹ mỉm cười gật đầu:
- Tìm được rồi, cháu nhìn đây! Y rút ra một quyển sách nhỏ đưa cho Mai Lãnh, nó cầm lấy chau mày:
- Cậu ơi, cháu chỉ hận không được xé nó ra trăm mảnh!
- Mai Lãnh, sao cháu nói vậy? Nó là vật chí bảo mà các nhân vật võ lâm ao ước đấy!
- Nhưng chính vì nó đã hại mẹ cháu. . . Cố Cố cất lời:

- Nhưng không có nó khó mà cứu được mẹ cháu!
- Này cậu, cậu thực tình định trao bí kíp này cho yêu phụ ấy chứ?
- Không trao mà được ư? Lê Mai Lãnh ngây ngô:
- Sau khi cứu xong mẹ cháu, cậu có định đoạt lại bí kíp này không? Văn Nhân Mỹ lắc đầu:
- Ta không có ý đoạt nó, chỉ muốn bắt giữ Mai Mộng Thu thôi. Sự nhớ ra điều khẩn cấp, Văn Nhân Mỹ quay sang Tra Minh:
- Tra lão, ngày mai là đêm trăng tròn rồi đó! Tra lão gật đầu:
- Vâng, nghĩ đến đêm mai chúng ta vừa thấy căng thẳng lại vừa thấy hưng phấn!
- Đó cũng là thường tình, Tra lão, tại hạ lập lại, tuyệt đối không thể để nàng ta và hai thuộc hạ thoát chân khỏi Tuyết Cung đây nhé!
- Cái ấy lão biết, ý của các hạ là. . .
- Tại hạ muốn cùng nhị lão điều tra xem vì sao nàng ta lại chọn Tuyết Cung làm nơi ước định?

50. Ác Giả Ác Báo

- Sau khi các hạ đi rồi hai huynh đệ chúng ta hết sức suy nghĩ, cố nhiên Mai Mộng Thu không muốn chịu chết, nhưng trong Tuyết Cung này có gì cho nàng ta tin cậy? Văn Nhân Mỹ lắc đầu:
- Tra lão, tại hạ tin chắc phải có lý do! Tra Minh gật đầu:
- Đúng thế, nhưng hai huynh đệ lão nghĩ không ra. . .
- Tại hạ nhớ đến một việc. . .
- Việc gì?
- Tại hạ nhớ rằng nàng có một thời gian rất dài ngồi tọa quan. . . Tra Minh gật đầu:
- Đúng vậy, đúng là có việc ấy!
- Tra lão có bao giờ nghe nói thời gian tọa quan dài đến thế không?
- Không hề, theo các hạ thì là. . .
- Có lẽ nàng ta đã chuẩn bị từ rất sớm, trong thời gian bế quan đã ngầm bố trí gì đó trong Tuyết Cung để phòng bị sau này cần thoát thân! Tra Minh reo lên:
- Phải rồi, không hiểu sao lão không nghĩ tới. . . Văn Nhân đại hiệp, chúng ta còn một ngày hãy lục tìm thử xem! Văn Nhân Mỹ gật đầu:
- Đương nhiên phải tìm kiếm, nhưng đừng làm kinh động tới người khác! Tra Minh ngạc nhiên:
- Như vậy là sao? Người càng đông càng dễ tìm ra bí mật chứ sao? Cổ Cối lạnh lùng xen vào:
- Nhưng cũng dễ tiết lộ hành động của chúng ta hơn!
- Ở đây chúng ta coi như có bốn người, mỗi người sẽ tìm một hướng và cần phải rất thận trọng đừng để sai sót một góc nhỏ hoặc một dấu hiệu nào, sau ba giờ nữa chúng ta sẽ gặp nhau ở đây! Tra Minh gật đầu:
- Được lắm, lão sẽ đi qua đây! Dứt lời, lão mau chóng phi thân về hướng Đông thật. Cổ Cối tiếp lời:
- Còn lão sẽ về hướng Tây! Lão họ Cổ cũng ra đi, cuối cùng Văn Nhân Mỹ và Lệnh Hồ Kỳ chia nhau một về hướng Nam và một về hướng Bắc. Ba giờ trôi qua rất mau, bốn người gặp lại nhau ở chỗ cũ. Cổ Cối và Tra Minh cùng lắc đầu, Lệnh Hồ Kỳ cũng chẳng phát hiện gì. Cuối cùng là đến Văn Nhân Mỹ mỉm cười hỏi:

- Tra lão, sau hoa viên có một vườn mai, trong vườn mai ấy có một cái hầm dùng để làm gì? Nhị lão Tra, Cổ cùng giật mình:
 - Hầm à! Văn Nhân Mỹ giật đầu:
 - Đúng vậy, hầm đất ở chính giữa vườn mai có một nắp gỗ đặt bên trên, dưới nắp gỗ ấy là hầm đất! Tra Minh lắc đầu ngạc nhiên:
 - Lão chưa bao giờ nghe trong Tuyết Cung lại có hầm. . . Xoay sang Cổ Cối, lão hỏi:
 - Lão nhị có biết gì không? Cổ Cối cũng lắc đầu:
 - Không biết, chúng ta chưa bao giờ nghe Giáo chủ. . . Văn Nhân Mỹ chặn lời:
 - Cái hầm đất ấy khá khác thường vì nó sâu không thấy đáy, có bậc thang dẫn xuống tối mù mịt, hình như nó còn có cửa ra nào khác nữa! Tra Minh kêu lên thất thanh:
 - Như vậy nó đã thành địa đạo rồi! Văn Nhân Mỹ giật đầu cười:
 - Đúng! Tra lão, nó rất giống với một đường địa đạo. Cổ Cối vội hỏi:
 - Có biết nó dẫn tới nơi nào không? Văn Nhân Mỹ lắc đầu:
 - Tại hạ không xuống dưới ấy, nhưng dám nói nó có một cửa dẫn ra tới sườn núi!
 - Sao các hạ biết chắc?
 - Nếu không sao trong địa đạo lại có gió thổi hun hút? Cổ Cối ngăn người:
 - Đúng rồi, chắc phải có cửa thông ra sườn núi mới có gió thổi vào! Tra Minh đá mạnh xuống đất:
 - Hay lắm, dám. . . Đột nhiên lão hơi giật mình vì chân lão vừa giậm xuống đất nghe có một tiếng động bình bình như ở dưới tiếng rỗng. Tra Minh trở mắt:
 - Ủa! Ở đây chẳng lẽ lại cũng có. . . Lão cúi xuống xuất chưởng chụp năm ngón tay xuống đất, các đầu ngón tay lão như chạm phải một mặt phiến đá. Văn Nhân Mỹ kịp thời kêu lên:
 - Tra lão, không được rồi! Tra Minh dừng tay thẳng lưng lên:
 - Tại sao lại không được?
 - Nơi đây nếu có bố trí bí mật chắc chắn phải khó nhận ra bất kỳ chỗ nào khác, nếu Tra lão để lại dấu tay trên ấy dễ bị phát giác. . .
 - Văn Nhân đại hiệp có cao kiến gì để nhấc mặt đá dưới đất này lên!
 - Tra lão có bằng lòng giúp tại hạ một tay?
 - Cứ nói đi, dù tận lực lão cũng không tiếc!
 - Tại hạ và lão nhân đứng ở hai đầu dùng chân lực hít tẩm mặt đá lên để không lưu lại dấu tay trên mặt đá ấy, Tra lão có tin chắc làm được không? Tra Minh le lưỡi:
 - Ta sẽ cố sức, may ra được!
 - Vậy xin bắt đầu!
- Rồi đó hai người đứng hai đầu, cong lưng xuống xuất chưởng hút hai đầu phiến đá bằng phẳng lên. Tra Minh dồn hết công lực vào hai chưởng, Văn Nhân Mỹ quát to một tiếng “lên”, mặt đá từ từ rung chuyển nhấc lên khỏi mặt đất, hai người vội đặt phiến đá qua một bên, chợt nghe tiếng kêu kinh ngạc của Lệnh Hồ Kỳ và Cổ Cối. Văn Nhân Mỹ ngưng mắt nhìn dưới phiến đá, dưới ấy là một hố đất trống rỗng, dưới cùng có một vật tròn tròn đen đen và một sợi dây nhỏ từ trái cầu tròn ấy dẫn ra, đầu kia của sợi dây lẩn vào trong đất không thấy đâu, hình như đó là một trái tạc đạn. Bốn người cùng biến sắc, Tra Minh than dài:
- Kể nào tâm địa thật ác độc? . . . Cổ Cối cười gượng:

- Nàng ta định dùng tạc đạn phá hủy Tuyết Cung chôn sống chúng ta ở đây nên mới chôn tạc đạn và ước định chúng ta đến. . . Lệnh Hồ Kỳ gật đầu:
 - Thủ phạm đúng là yêu nữ Mai Mộng Thu, tiếc cho nàng xưa kia lại là Văn Nhân phu nhân! Văn Nhân Mỹ chỉ trái tạc đạn:
 - Dây dẫn lửa không biết nối tới đâu, có lẽ nàng dự liệu sau khi trao đổi được bí kíp và trao người cho chúng ta, khi chúng ta đang vui mừng vì đoàn tụ sẽ đốt dây dẫn lửa chôn sống hết chúng ta ở đây, trời cao có mắt, rõ ràng nhờ thần giúp sức. . . Vừa nói ý vừa cúi xuống bứt đứt dây dẫn lửa, thuận tay đưa trái tạc đạn cho Lệnh Hồ Kỳ:
 - Lão ca ca hãy giữ lấy nó!
 - Văn Nhân Mỹ và Tra Minh lại hợp lực đẩy phiến đá trở về chỗ cũ không để lộ một dấu vết nào là có sự xê dịch. Văn Nhân Mỹ phủ tay:
 - Việc công đã xong, bây giờ tại hạ xin nhị lão bàn tới việc tư! Tra Minh ngạc nhiên:
 - Chúng ta có việc tư gì? Văn Nhân Mỹ mỉm cười:
 - Ngày mai khi đón Giáo chủ trở về, trước mặt Giáo chủ, tại hạ xin nhị vị lão tiên bối giúp cho một việc!
 - Không thành vấn đề, chỉ cần huynh đệ ta đủ sức không bao giờ dám từ chối! . . .
 - Việc này đối với nhị vị lão tiên bối là rất dễ!
 - Các hạ cứ nói đi! Văn Nhân Mỹ cười nhẹ:
 - Đây là điểm then chốt của câu chuyện, đến lúc đó tại hạ sẽ nói ra trước mặt Giáo chủ, có bằng lòng giúp đỡ tại hạ hay không, đợi lúc ấy nhị vị lão tiên bối sẽ quyết định!
 - Việc gì mà đến nỗi bí mật như thế? Văn Nhân Mỹ mỉm cười không đáp. Tra Minh xoay qua Lệnh Hồ Kỳ:
 - Lệnh Hồ lão biết chứ? Lệnh Hồ Kỳ mỉm cười:
 - Đương nhiên tại hạ biết!
 - Là việc gì vậy? Lệnh Hồ Kỳ lắc đầu:
 - Tra lão nguyên lượng, đương sự không chấp nhận, tại hạ không dám nói! Tra Minh cũng lắc đầu:
 - Thôi được, chắc Lệnh Hồ lão cũng cho rằng đó là điểm then chốt! . . .
 - Tối mai nhị vị ắt biết rõ, bây giờ đâu cần gì quá gấp? Văn Nhân Mỹ xen vào:
 - Lão ca ca, chúng ta hãy lên Thính Phong Hiên nghỉ ngơi!
- oOo-

Trăng tròn đã lâu, nhưng trên đỉnh Điểm Thương Sơn không nhìn thấy trăng, chỉ có ngọn gió đêm lạnh lùng thổi đưa những đợt tuyết bay trong sương khói mịt mù.

Trong Mai Cốc đêm nay tĩnh lặng một cách lạ thường, không thấy một bóng nhân ảnh. Tuyết Cung vẫn nằm dưới trời tuyết, đêm nay đèn đuốc sáng trưng.

Trong Tuyết Cung mọi người đã đông đủ, đó là Văn Nhân Mỹ, Lê Mai Lãnh, nhị lão Tra, Cổ và các thuộc hạ hộ pháp, chỉ không thấy có mặt Lệnh Hồ Kỳ. Lê Mai Lãnh ngồi trên cao giữa trung ương, nhị lão đứng hai bên tả hữu, Văn Nhân Mỹ ngồi bên tả Tra Minh, sau lưng Lê Mai Lãnh là bốn cô nương Thiên Hương Tứ Phụng.

Người tuy đông nhưng tất cả đều im phăng phắc không nghe một tiếng động. Trừ Văn Nhân Mỹ ra, ai nấy đều hết sức căng thẳng. Điều ấy chẳng có gì lạ vì đêm nay chính là giờ đổi bí kíp lấy Giáo chủ, ai không chuẩn sẵn, ai không căng thẳng? Đó cũng là thường tình mà thôi!

Thời gian thấm thoát đã qua canh một, khắp trong ngoài Tuyết Cung không hề có động tĩnh. Sắc mặt Lê Mai Lãnh đầy lo lắng:

- Lão thúc tổ, tại sao giờ này y thị còn chưa tới? Tra Minh lắc đầu:
 - Ai mà biết, Mai Lãnh. Ta còn sốt ruột hơn cháu nữa đây! Lê Mai Lãnh chuyển nhìn sang Văn Nhân Mỹ, chưa kịp nói gì, Văn Nhân Mỹ đã cười nhạt:
 - Mai Lãnh, chớ nôn nóng, ta không để bất cứ nhân vật vô lâm nào động tới bản bí kíp này trừ người đang giữ mẹ cháu!
 - Thế nhưng sao đến bây giờ chưa thấy đến?
 - Có lẽ họ cũng đang đến đây, vì sự thật bây giờ chưa đến giờ Tý mà, giờ Tý mà họ không đến lúc ấy hãy tính. Lê Mai Lãnh định nói gì đó nhưng lại thôi, hiển nhiên câu nói của Văn Nhân Mỹ không đủ làm nó yên tâm vì trên mặt nó thần sắc vẫn rất nôn nóng, Mai Lãnh đang im lặng, đột nhiên. . . một tiếng tù và rúc lên phá tan không khí tĩnh mịch giữa đêm dội vào Tuyết Cung, chúng nhân phần chấn tinh thần, trừ Văn Nhân Mỹ ai nấy đều đứng bật dậy. Lê Mai Lãnh vừa sợ vừa mừng kêu to:
 - Chúng đến rồi! Văn Nhân Mỹ cau mày:
 - Sao lại sớm thế, chẳng lẽ. . . Đột nhiên có tiếng chân động, một tên tuần sát áo tía vội vã phi thân vào, đến gần cung thân khẩn cấp bẩm cáo:
 - Bẩm Giáo chủ. . . có chúng. . . Lê Mai Lãnh không đợi hẳn dứt câu, liền khoát tay quát:
 - Truyền lệnh của ta, không ai được ngăn cản chúng!
- Tên tuần sát áo tía vâng lệnh phi hành quay trở ra. Thoáng chốc lại có tiếng bước chân, những tiếng chân ấy ai cũng nhận ra ít nhất là có từ ba người trở lên. Tất cả mọi người nhìn ra cửa. Quả nhiên đã đi vào bốn người, dẫn đầu là Mai Mộng Thu, sau lưng Hứa Thường Lạc và Tôn Bất Tiểu đi theo một thiếu phụ áo trắng hôn mê bất tỉnh, chúng nhân hết sức kích động. Lê Mai Lãnh gào to lên:
- Mẹ ơi! Nó định bước xuống chỗ ngồi chạy ra, Văn Nhân Mỹ quát nhỏ:
 - Mai Lãnh, hãy bình tĩnh! Lê Mai Lãnh ngăn người ngồi phịch xuống, hai mắt gần trào lệ, miệng cứ lắp lắp:
 - Mẹ. . . mẹ ơi. . . Mai Mộng Thu dường như không để ý gì đến cảnh tượng trước mắt, nét mặt nửa như cười nửa như buồn bã, Mộng Thu bước vào giữa đưa mắt nhìn Văn Nhân Mỹ:
 - Có lấy được bí kíp hay không? Văn Nhân Mỹ lạnh nhạt:
 - Đã lấy mang về đây! Mai Mộng Thu mỉm cười diễm tuyệt:
 - Có thể đưa ra cho ta thấy?
 - Cố nhiên! Y lật tay rút ra cuốn sách nhỏ giơ lên cao. Mai Mộng Thu sáng rực ánh mắt:
 - Rất tiếc ta không nhìn rõ nên không biết đó là thật hay giả? Văn Nhân Mỹ mỉm cười:
 - Điều đó có khó gì? Soẹt một tiếng, y xé trang đầu bí kíp tung lên, trang giấy bay là đà tới, y nói:
 - Cô nương cứ nhìn cho rõ rồi đổi người cũng không muộn! Mai Mộng Thu vươn tay đón lấy trang giấy đưa lên chăm chú nhìn, sau đó cười đáp:
 - Không giả, có cần trả lại các hạ không? Văn Nhân Mỹ đáp:
 - Không cần, dù sao nó cũng sắp thuộc về cô nương rồi! Mai Mộng Thu cười nhẹ cất tờ giấy vào người, sau đó quay lại khoát tay:
 - Xin mời nhìn xem vị này có phải Giáo chủ quý giáo chăng? Văn Nhân Mỹ chưa kịp đáp, Lê Mai Lãnh đã thành linh quát to:
 - Yêu phụ, ngươi trả mẹ ta. . . Mai Mộng Thu chuyển mắt rồi cười khanh khách:
 - Yêu phụ ư? Mới tý tuổi đầu đã học đòi mắng chửi người lớn, thiếu Giáo chủ đừng quên mới mấy ngày trước thiếu chủ còn gọi ta bằng “mẹ” đây! Lê Mai Lãnh biến sắc động thân. Tra Minh kịp thời trầm giọng quát:

- Mai Lãnh, ngồi xuống! Mai Lãnh sợ hãi bất động đành ngồi xuống ghế. Mai Mộng Thu giờ tay lên:
- Khoan đã! Tra Minh kinh ngạc:
- Cô nương còn định làm gì? Mai Mộng Thu cười đáp:
- Nói về trao đổi, ta vẫn là chủ, nơi ghế Giáo chủ ấy vẫn là chỗ ngồi của ta! Tra Minh biến sắc định quát tháo. Văn Nhân Mỹ cười nhặt xen vào:
- Tra lão cần gì phải tranh giành một chỗ ngồi? Tra Minh đành im lặng, lão phất tay gọi Lê Mai Lãnh lui xuống. Mai Mộng Thu cười lớn:
- Nhờ sự rộng lượng của Văn Nhân đại hiệp. . .
- Không cần nói nhiều, trao đổi đi thôi!
- Các hạ nói đúng, Thường Lạc, Bất Tiểu đến đây! Hứa Thường Lạc và Tôn Bất Tiểu bước tới, hai bên thay đổi vị trí. Mai Mộng Thu bước lên chỗ ngồi cao nhất nhưng y thị chưa vội ngồi xuống mà quét mắt nhìn khắp lượt cười nói:
- Chư vị hãy nhìn cho rõ, quý Giáo chủ vẫn còn khỏe mạnh, sở dĩ hôn mê bất tỉnh chỉ là vì ta tạm thời không chế huyết đạo! Văn Nhân Mỹ nói:
- Cô nương không cho Giáo chủ uống loại thuốc gì chứ?
- Các hạ tưởng ta là loại người ấy!
- Với cô nương thì điều ấy, kể ra cũng khó nói là loại người gì!
- Thế thì Văn Nhân đại hiệp cứ nhìn cho rõ kéo sau này hối hận không kịp!
- Tại sao cô nương chưa giải khai huyết đạo cho Giáo chủ? Mai Mộng Thu gật đầu:
- Đúng vậy, có gì là khó? Y thị xoay thân vỗ vào mấy huyết đạo của Lê Ngao Tuyết. Lê Ngao Tuyết tỉnh dậy đưa mắt nhìn quanh, lập tức kêu to:
- Mai Lãnh! Lê Mai Lãnh đã ứa nước mắt đầy mặt, nó khóc nức nở:
- Mẹ ơi! Động thân định nhảy chồm tới. Lê Ngao Tuyết vội nói:
- Mai Lãnh, không được đến gần mẹ! Lê Mai Lãnh vâng lời dừng lại. Lê Ngao Tuyết lại quét mắt nhìn quanh rồi dừng lại ở Văn Nhân Mỹ:
- Vị này có lẽ là Văn Nhân đại hiệp? Văn Nhân Mỹ gật đầu:
- Giáo chủ, tại hạ chính là Văn Nhân Mỹ! Lê Ngao Tuyết hết sức khích động:
- Ta nghe Mai nữ hiệp nói các hạ là đệ đệ của ta? Văn Nhân Mỹ gật đầu:
- Vâng thưa thư thư!
- Di thể của lão nhân gia? . . .
- Dĩ nhiên đệ đã liệm xong, chỉ đợi thư thư về là chọn ngày an táng! Lê Ngao Tuyết ứa nước mắt:
- Thư thư ta tội nghiệp quá nặng. . . Đệ đệ, chúng ta hãy đợi chút nữa nói chuyện! . . .
- Vâng, thư thư hãy vận công thử xem có bị ám toán gì chẳng? Lê Ngao Tuyết lắc đầu:
- Đệ đệ, ta biết rất rõ, ta không bị gì cả! Mai Mộng Thu thúc giục:
- Các hạ có thể yên tâm trao cho ta bí kíp được chưa? Văn Nhân Mỹ gật đầu:
- Đương nhiên, cô nương hãy thả Giáo chủ qua đây, tại hạ sẽ đồng thời ném bí kíp tới cho cô nương. . . Mai Mộng Thu lắc đầu:
- Ta biết rất rõ công lực các hạ, Tu Di Thần Công tuyệt đại cổ kim, nếu ta thả thư thư người ra, người nửa chừng rút bí kíp trở lại, ta làm sao. . . Văn Nhân Mỹ cau mày:

- Tại hạ đâu phải loại người phản phúc ấy!
- Sinh tử trước mắt, trong tình huống này ta càng cẩn thận càng tốt!
- Thế theo cao kiến cô nương thì sao? Mai Mộng Thu hơi trầm ngâm một chút rồi lắc đầu:
- Hình như cũng chẳng có cách nào hơn cách các hạ nói! Thôi được, ta chấp nhận y theo các hạ!
- Cô nương không sợ tại hạ nửa chừng hút ngược bí kíp lại ư?
- Ta không đến nỗi ngu ngốc, các hạ phải quảng bản bí kíp trước ta mới phóng thích người! Văn Nhân Mỹ gạt đầu:
- Cũng được, nhận lấy! Y đưa tay quảng bản bí kíp ra, cuốn sách nhỏ bay tà tà về phía Mai Mộng Thu. Mai Mộng Thu nói mau:
- Thường Lạc, bế huyết đạo trên hai tay Lê Giáo chủ cho ta! Hứa Thường Lạc vâng lệnh xuất thủ điểm vào huyết đạo trên hai tay Lê Ngao Tuyết. Văn Nhân Mỹ quát hỏi:
- Mông Thu, cô nương làm gì vậy?
- Ta sợ Giáo chủ cướp bí kíp, chẳng lẽ ta mất trắng ư? Nói tới đó bản bí kíp đã bay tới nửa chừng, Văn Nhân Mỹ quát to:
- Mai Mộng Thu, thả người mau! Mai Mộng Thu khẽ vẫy tay, Hứa Thường Lạc và Tôn Bất Tiểu buông tay ra. Lê Ngao Tuyết tức thì chạy về hướng Văn Nhân Mỹ, bản bí kíp bay lướt qua thân Lê Ngao Tuyết. Khi Lê Ngao Tuyết đến bên thân Văn Nhân Mỹ, bản bí kíp cũng đồng thời lọt vào tay Mai Mộng Thu, Văn Nhân Mỹ gầm lên dữ dội:
- Cô nương không còn đường nào thoát nữa, bất cứ ai bây giờ cũng phải đứng yên! Mai Mộng Thu vẫn cười tươi:
- Đa tạ Văn Nhân đại hiệp, cứ nhìn xem ta có thoát được hay không? Vừa nói y thị vừa giơ tay lên. Văn Nhân Mỹ kịp thời kêu to:
- Khoan đã, Mai Mộng Thu ta xin tặng người một vật hãy mang về! Mai Mộng Thu ngạc nhiên: :
- Các hạ định tặng ta vật gì?
- Cứ nhận ắt biết! Người đâu! Sau một tiếng đáp, một hán tử áo xám bước ra khỏi chúng nhân, hai tay nâng một cái mâm, trên mâm có tấm khăn phủ một vật hình tròn. Đến trước mặt Văn Nhân Mỹ, hán tử áo xám dừng lại: Văn Nhân Mỹ nói:
- Mai Mộng Thu, cô nương hãy tự coi đi! Y đưa tay kéo tấm khăn, trên mâm là quả tạc đạn đen bóng, Mai Mộng Thu và hai thuộc hạ biến sắc mặt nhưng Mai Mộng Thu khôi phục bình tĩnh rất mau. Y thị mỉm cười:
- Các hạ không hổ là đệ nhất kỳ tài. . . nhưng ta là người hiểu các hạ hơn ai hết, nếu không cho ta thoát thân hôm nay, tất cả sẽ chôn thân ở đây! Chúng nhân đang hoang mang không biết lơ dè dọa ấy là thật hay giả thì ngoài sân đã nổ một tiếng dữ dội, cát đá bay tung rơi xuống mái nhà rào rào như một cơn mưa. Mai Mộng Thu phá lên cười:
- Các hạ, Văn Nhân Mỹ, tưởng ta chỉ chôn một tạc đạn thôi ư? Ta đâu có dại, khắp Tuyết Cung bây giờ dưới nền đất đầy đạn có thể nổ bất cứ lúc nào. . .

Tuyết Cung rung lên dữ dội. . .

Văn Nhân Mỹ lần đầu tiên biến sắc, thân pháp y như một pháo thăng thiên bắn vọt lên xuyên qua cửa vọt lên không rồi như một làn khói xanh đã thấy bóng y thấp thoáng dưới sườn núi Điểm Thương bỏ lại đằng sau nhiều tiếng nổ liên tiếp.

Toàn Tuyết Cung tuyệt đẹp về kiến trúc chỉ trong chốc lát trở thành một đồng gạch hoang tàn như sau một trận động đất.

-oOo-

Văn Nhân Mỹ và Lệnh Hồ Kỳ lững thững xuống núi, coi như Thiên Hương Giáo đã chôn vùi trong đồng gạch ngói nát vụn của Tuyết Cung.

Hy vọng từ nay võ lâm không còn cảnh tranh đoạt nữa, nhưng cũng từ nay, không còn hy vọng Cầm Kiếm Thư Sinh Văn Nhân Mỹ tìm được bất cứ ai thân cận trên đời. . .

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bich-huyet-can-van>